

safak vakti

STEPHENIE MEYER

AUTHOR OF THE #1 BESTSELLING *TWILIGHT*, *NEW MOON*, AND *ECLIPSE*

BREAKING DAWN

“ŞAFAK VAKTİ”

Stephenie Meyer

>>> çeviri ekibi bilinçli olarak bir araya getirilmemiştir, çevirileri sadece merak eden fanlar için yapmışlardır, bu pdf çeviri ekibinden habersiz toplanmıştır, emeklerine saygı göstermek amacıyla kullanıcı adları kullanılmıştır, saygılar.. <<<

Derleyen: Parcae

ÇEVİRİ EKİBİMİZ

agvarmizle, anemone, anita_blake, bengysue, Bizarre, Chatlaqqirl, elos, GhouL, Liebling, lulye14, Melpomene, -Naz, olimbera, ozlemim, payduşka , sevgi86

Contents (İçindekiler)

BOOK ONE: BELLA (KİTAP BİR: BELLA)

Preface (Önsöz)

1. Engaged (Nişanlı)
2. Long Night (Uzun Gece)
3. Big Day (Büyük Gün)

4. Gesture (Jest)
5. Isle Esme (Esme Adası)
6. Distractions (Oyalanma)
7. Unexpected (Beklenmedik)

BOOK TWO: JACOB (KİTAP İKİ: JACOB)

Preface (Önsöz)

8. Waiting For The Damn Fight To Start Already
(Zaten Başlamış Olan Lanet Olasınca Savaşı Beklemek)
9. Sure As Hell Didn't See That One Coming
(Bunun Olacağı Aklımın Ucundan Geçmemiştii)
10. Why Didn't I Just Walk Away? Oh Right, Because I'm An Idiot. (Neden Sadece Çekip Gidemiyorum? Ah, Tabii... Çünkü Ben Bir Gerizekalıyım.)
11. The Two Things At The Very Top Of My Things-I-Never-Want-To-Do List (Asla Yapmak İstemeyeceğim Şeyler Listesindeki İlk İki Sıra)
12. Some People Just Don't Grasp The Concept Of "Unwelcome" (Bazı İnsanlar "Hoş Karşılanmamak" Ne Demek Anlamıyorlar)
13. Good Thing I've Got A Strong Stomach (Neyse Ki Sağlam Bir Midem Var)
14. You Know Things Are Bad When You Feel Guilty For Being Rude To Vampires (Malum, Vampirlere Kaba Davrandığın İçin Kendini Suçlu Hissettiğinde İşler Berbat Olur.)

15. Tick Tock Tick Tock Tick Tock (Tik Tak Tik Tak Tik Tak)
16. Too-Much-Information Alert (Fazla Bilgi Alarmı)
17. What Do I Look Like? The Wizard Of Oz? You Need A Brain? You Need A Heart? Go Ahead. Take Mine. Take Everything I Have. (Nasıl Gözüküyorum? Oz Büyücüsü Gibi Mi? Bir Beyne İhtiyacın Var Mı? Bir Kalbe İhtiyacın Var Mı? Durma. Benimkileri Al. Benim Olan Ne Varsa Al.)
18. There Are No Words For This. (Bunun İçin Söylenecek Bir Şey Yok.)

BOOK THREE: BELLA (KİTAP ÜÇ: BELLA)

- Preface (Önsöz)
19. Burning (Yanıyor)
20. New (Yeni)
21. First Hunt (İlk Av)
22. Promised (Verilen Söz)
23. Memories (Anılar)
24. Surprise (Sürpriz)
25. Favor (İyilik)
26. Shiny (Parlak)
27. Travel Plans (Seyahat Planları)
28. The Future (Gelecek)
29. Defection (Kusurlu)
30. Irresistible (Karşı Konulamaz)
31. Talented (Yetenekli)
32. Company (Şirket)
33. Forgery (Sahtekar)

34. Declared (Açıklama)
35. Deadline (Son Gün)
36. Bloodlust (Kana Susama)
37. Contrivances (Gizli Planlar)
38. Power (Güç)
39. The Happily Ever After (Sonsuza Kadar Mutlu)
- The Vampire Index (Vampir Dizini)
- Acknowledgements (Takdim ve Teşekkür)

BOOK ONE: BELLA (KİTAP BİR: BELLA)

Preface (Önsöz)

Neredeyse öldüğüm deneyimlerim, kendi adil payıma düşenden daha fazlaydı; bu sizin alışkın olduğunuz bir şey değildi.

Ölümlerle tekrar yüz yüze gelmek, yine de, tuhaf bir şekilde kaçınılmaz görünüyordu. Sanki gerçekten felaket için işaretlenmişim. Zaman zaman tekrar kaçtım, ama arkamdan benim için gelmeye devam etti.

Buna rağmen, şu an diğerlerinden çok farklıydı.

Korktuğunuz birinden kaçabilirdiniz, nefret ettiğiniz biriyle savaşmayı deneyebilirdiniz. Canavarlar, düşmanlar; bütün o katillere karşı tüm tepkilerimi ayarladım.

Sevdiğiniz kişi sizi öldüren kişiye, size seçenek bırakmaz. Nasıl kaçabilirsin, nasıl savaşabilirsin, bunları yaparken sevdiğin kişinin canını yakabilir misin? Eğer yaşamınız sevdiğiniz kişiye vermek zorunda olduğunuz her şeyse, nasıl olur da vermezsiniz?

Eğer bu gerçekten sevdiğiniz kişiye?

1. Engaged (Nişanlı)

Kimse sana gözünü dikip bakmıyor diye söz verdim kendime. Kimse sana bakmıyor, kimse sana bakmıyor.

Ama, kontrol etmek zorundaydım, çünkü kendimi ikna edici bir şekilde yalan söyleyemiyordum.

Kasabadaki üç trafik lambasından birinin yeşile dönmesini oturup beklerken, sağ tarafa göz attım – küçük minibüsünün içinde Mrs. Weber tüm gövdesini benim yönüme çevirdi. Gözleri benimkilere odaklandı, ve ben de geri çekildim, neden bakışlarını çekmediğini veya utanmış görünmediğini merak ederek. İnsanlara dik dik bakmak hala kaba olarak nitelendiriliyordu, değil mi? Bu artık benim için geçerli değil miydi?

Sonra camların çok koyu bir şekilde boyandığını, yakaladığım bakışları şöyle dursun, onun büyük ihtimalle buradakinin ben olup olmadığı hakkında fikrinin olmadığını hatırladım. Aslında bana dikkatlice bakmadığını, arabaya baktığını düşünerek rahatlamaya çalıştım.

Arabam. İçimi çektim.

Sola kısa bir bakış attım ve inledim. Kaldırımda donmuş iki yaya, dik dik bakarken karşıya geçme şanslarını kaçııyorlardı. Arkalarında, Mr. Marchall küçük hediyelik eşya dükkanının dökme camından aval aval bakıyordu. En azından burnunu cama bastırmıyordu. Henüz.

Işık yeşile döndü, kaçmak için acelele, düşünmeden gaz pedalını ayağımla ezdim – normalde benim eski Chevy kamyonetim olsaydı hareket ettirmek için yumruklamalıydım.

Motor avcı bir panter gibi hırlarken, araba çok hızla sarsıldı , bedenim siyah deri koltuğa hızla çarptı ve karnım omurgama rağmen düzleşti.

“Arg!” Nefesimi tutup, el yordamıyla freni aradım. Başımı tutarak, sadece pedala bastım. Araba sarsıldı yine de hareketsiz kaldı.

Etraftaki tepkiye bakmaya katlanamadım. Eğer bu arabayı daha önce kimin sürdüğüne dair bir şüphe vardysa, artık yoktu. Gaz pedalını, ayakkabımın ucuyla, nazikçe aşağıya yarım milimetre kadar dürttüm ve araba tekrar ilerledi.

Amacıma, benzin istasyonuna ulaşmaya ayarladım kendimi. Eğer buharlar çıkıyor olmasaydı, kasabaya gelmezdim. Bu günlerde yanıma çoğu şeyi almadan gidiyordum, pop-tarts(içecek markası) ve ayakkabı bağı gibi, toplum içinde zaman geçirmekten kaçınmak için.

Yarıştaymışım gibi hareket ediyordum, kaportayı açtım, başlık çıktı, kart incelendi, saniyeler olmadan hortum benzin deposundaydı. Tabi ki, ölçme aletindeki rakamları düzene sokmak için yapabileceğim bir şey yoktu. Ağır bir şekilde işaretlediler, sanki bunu sadece beni sınırlendirmek için yapıyorlardı.

Dışarısı pek parlak değildi – tipik çiseleyen yağmurlu bir gün Forks, Washington’da – ama yine de sahne ışığı üzerime doğrultulmuş gibiydi, sol elimdeki narin yüzük dikkat çekiyordu. Böyle zamanlarda bakışları arkamda hissediyordum, yüzük sanki neon ışık gibi titreşiyordu; bana bak, bana bak.

Kendi halimi fazlaca düşünmek aptalcaydı ve bunu biliyordum. Üstelik annem ve babam, insanların nişanım hakkında ne söylediklerini gerçekten umursuyorlar mıydı? Yeni arabam hakkında? Ivy League Koleji’ne gizemlice kabul edilişim hakkında? Şu an arka cebimde duran, çok taze hissettiren, parlak siyah kredi kartı hakkında?

“Evet, ne düşündükleri kimin umurunda?,” nefesimin altından söylendim.

“Urn, bayan?” bir adam sesi çağırdı.

Döndüm, keşke dönmeseydim.

İki adam tepesine yepyeni bir kayak bağlı bir arazi aracının yanında dikiliyordu. Hiçbiri bana bakmıyordu; ikisi birlikte arabaya gözlerini dikmişlerdi.

Kişisel olarak, üstüme alınmadım. Ama sonra, Toyota, Ford ve Chevy’nin sembollerini ayırt edebildiğim için kendimle gurur duydum. Bu araba düz ve parlak siyah, pürüzsüz ve güzeldi, ama yine de benim için sadece bir arabaydı.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama kullandığın arabanın türünü söyleyebilir misin?” diye uzun boylu olan sordu.

“Urn, a Mercedes, değil mi?”

“Evet,” dedi adam kibarca, kısa arkadaşı cevabıma gözlerini devirirken. “Biliyorum. Ama bu, merak ediyordum da...kullandığınız bir Mercedes Guardian mı? Adam bu adı büyük bir saygı duyarak söyledi. Bu çocuğun benim...benim nişanım (düğünün birkaç gün sonra olduğu gerçeğinden kurtuluş yolu yoktu) Edward Cullen ile iyi geçineceğine dair bir hisse kapıldım. “Avrupa’da henüz mevcut olmaması gerekiyordu,” adam devam etti, “bırakalım burada.”

Gözleri arabamın dış hatlarını incelerken – bana herhangi diğer Mercedes Sedan’lardan pek farklı görünmedi, ama ne bilirdim ki? – Kısa bir süre için nişanlı, düğün, koca, vb. gibi kelimelerle kendi konularımı düşündüm.

Aklımda hepsini sadece bir araya koyamadım.

Diğer taraftan, beyaz elbise ve buketlerin aptal düşüncesi korkuyla sinmeme neden oluyordu. Ama bundan daha fazlası, ağırbaşlı bir şekilde orta yolu bulmak, saygıdeğer olmak, koca gibi sıkıcı kavramla, Edward’la birlikte olmak. Bu başmeleğin, muhasebeci gibi rol yapmasıydı; ben onu herhangi sıradan bir rolde gözümde canlandıramıyordum.

Her zamanki gibi, Edward hakkında düşünmeye başladığımda, istemeden hayaller başımı döndürdü. Yabancı dikkatimi çekmek için boğazını temizlemek zorunda kaldı; hala arabamın yapımı ve modeli hakkında cevap bekliyordu.

“Bilmiyorum,” diye dürüstçe söyledim.

“Onunla birlikte fotoğraf çekilmem problem olur mu?”

Bunu anlamam bir saniyemi aldı. “Gerçekten mi? Arabayla fotoğraf mı çekilmek istiyorsun?”

“Tabi ki – eğer kanıt götürmezsem kimse bana inanmayacak.”

“Urn. Tamam. Olur.”

Hızla hortumu bir kenara koydum ve istekli adam arka cebinden kocaman, profesyonel bir kamera çıkarırken bende saklanmak için ön koltuğa sessizce sindim. O ve arkadaşı değişerek kaputun yanında poz verdiler, ve sonra arka sonda fotoğraf çekmeye gittiler.

“Kamyonetimi özledim,” diye kendi kendime sızlandım.

Edward ve benim dengesiz uzlaşmamıza karar vermemizden sadece haftalar sonra benim kamyonetim - çok, çok kullanışlı – baya kullanışlı - son kez hırıldadı ve tekledi, kamyonetimin ömrünü doldurması, yerine başka bir şey koyabilmesi için izinli olmasını sağlayan bir detaydı. Edward bunun sadece beklenen bir şey olduğuna dair yemin etti; kamyonetim uzun yaşamıştı, bütün bir hayat ve sonunda doğal sebeplerden dolayı zamanı dolmuştu. Ona göre böyleydi. Ve, tabi ki, onun öyküsünü doğrulayacak yada kendi başıma kamyonetimi ölümden kurtarmayı deneyecek yolum yoktu. Favori araba tamircim –

Bu soğuk düşüncüyü durdurdum, sonunun gelmesine izin vermeyi reddettim. Bunun yerine, arabanın duvarlarıyla sessizleştirilmiş, dışarıdaki adamların seslerini dinledim.

“...çevrimiçi videoların içinde, alev makinesi ile gitti. Boya buruşmadı bile.”

“Tabi ki hayır. Bu bebeğin üzerine tank bile devirebilirsin. Bunun için burada pek piyasa yok. Çoğunlukla Ortadoğu diplomatları, silah tüccarları ve uyuşturucu beyefendileri için tasarlandı.”

“Kızın böyle bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?” yumuşak bir sesle kısa olan sordu. Yanaklarım alev alev yanarken başımı eğdim.

“Huh,” dedi uzun olan. “Belki. Buralarda füze geçirmez cam ve dört bin sterlinlik gövde zırhına neden ihtiyacın olacağını hayal edemiyorum. Daha tehlikeli bir yere yönlenmiş olmak zorunda.”

Gövde zırhı. Dört bin sterlinlik gövde zırhı. Ve füze geçirmez cam? Harika. Modası geçmiş, iyi kurşun geçirmez cama ne oldu?

Güzel, en azından bu biraz mantıklıydı – eğer sapkın bir espri anlayışınız varsa.

Edward’ın anlaşmamızın avantajını alması ummadığım gibi bir şey değildi, anlaşmayı kendi tarafına taşıdı bu sayede alabileceğinden çok daha fazlasını verebilirdi.

Kamyonetimi, yerine başka bir şey koymak gerektiğinde değiştirmesinde anlaşmıştım, tabi ki bu anın bu kadar çabuk gelmesini ummuyordum. Kamyonetin kaldırım kenarında cansız resim gibi klasik Chevy hürmetinden başka bir şey olmadığını itiraf etmek zorunda kaldığımda, yerine başkasını koyma fikrinin beni büyük ihtimalle utandıracağını biliyordum. Beni dik bakışların ve fısıltıların odak noktası yaptı. Bu kısım hakkında haklı oldum. Ama en karanlık hayallerimde bile bana iki araba alacağını önceden göremedim.

ıldırduğımda “önceki” araba ve “sonraki” araba diye açıkladı.

Bu sadece “önceki” arabaydı. Bunun ödünç alınmış bir araba olduğunu söyledi ve düğünden sonra geri vereceğine söz verdi. Bütün bunlar kesinlikle benim için bir anlam ifade etmemişti. şimdiye kadar.

Ha ha. Çünkü ben çok kırılabilir narin bir insandım, çok kazaya eğilimli, kendi tehlikeli kötü şansımın büyük bir kurbanıydım, görünen o ki güvende olabilmek için tank geçirmez bir arabaya ihtiyacım vardı. Çok gülünç. O ve erkek kardeşlerinin arkandan bu şakaya epey eğlendiğine emindim.

Veya belki, sadece belki, küçük bir ses kafamın içinde fısıldadı, bu şaka değıl aptal. Belki gerçekten senin hakkında endişeleniyor. Seni korumak için biraz ileri gitmesi, bu ilk defa olmayacaktı.

İçimi ektim.

“Sonraki” arabayı henüz görmedim. Cullen’lerin garajının en derin köşesinde bir çarşafın altına gizlenmişti. Çoğu insan şimdiye kadar bir göz atmıştı biliyordum, ama ben gerçekten bilmek istemiyordum.

O arabada büyük ihtimalle gövde zırhı yoktu – ünkü balayından sonra ona ihtiyacım olmayacaktı. Gerçek yok edilemezlik, dört gözle beklediğim bir çok avantajdan sadece biriydi. Bir Cullen olmanın en iyi kısımları pahalı arabalar ve etkileyici kredi kartları değıldi.

“Hey,” uzun adam seslendi, içeriyi dikkatlice görebilmek için ellerini gölgeleyerek cama bastırdı. “şu an işimiz bitti. Çok teşekkürler!”

“Bir şey değıl,” diye cevap verdim, motoru alıştırdığım an gerildim ve sonra iç rahatlığıyla pedala bastım – ok nazikçe.

Kaç defa bu eve giden tanıdık yolda sürdüğüm fark etmiyordu, yağmurla rengi solmuş el ilanlarını hala geçmişte bırakamıyordum. Her biri, telefon direklerine zımbalanmış ve sokak işaret levhalarına bantlanmıştı, bütün bunlar taze bir tokat gibiydi. Çok hak edilmiş bir tokat. Beynim daha önce hemen engellediğı düşünceleri, tekrar engellemede başarısız oldu. Bu yolda bundan kaçınamıyordum. Favori araba tamircimin fotoğrafları belirli aralıklarla yanımdan şimşek gibi geçerken olmuyordu.

En yakın arkadaşım. Benim Jacob’um.

BU ÇOCUĞU GÖRDÜNÜZ MÜ? posterleri Jacob’un babasının fikri değıldi. Bu fikir benim babam Charlie’nindi, bütün el ilanlarını yazdırıp, kasabanın her tarafına

yaymıştı. Ve sadece Forks'a değil, Port Angeles, Sequin, Hoquiam, Aberdeen ve Olympic Peninsula'daki diğer bütün kasabalara yaymıştı. Aynı zamanda Washington eyaletindeki tüm polis istasyonlarının duvarlarında aynı el ilanının asıldığına emin olmuştu. Kendi istasyonundaki mantar tahtanın tamamı Jacob'u bulmaya adanmıştı. Ama mantar tahta genelde çok boş oluyordu bu yüzden hayal kırıklığına ve hüsrana uğramıştı.

Babam yanıt eksikliği ile daha da hayal kırıklığına uğradı. Jacob'un babası – Charlie'nin en yakın arkadaşı, Billy ile birlikte en çok hayal kırıklığına uğrayan oydu. On altı yaşındaki "kaçak" oğlunun aranmasına Billy daha fazla karışmıyordu. Billy el ilanlarını La Push'a, Jacob'un evinin olduğu deniz kıyısındaki ayrılmış bölgeye asmayı reddediyordu. Görünen o ki, güya yapabileceği bir şey yok diye, Jacob'un kaybolması olayının peşini bıraktı. Şöyle diyordu, "Jacob artık büyüdü. İstedığı zaman eve döner."

Ve babam Billy'nin tarafında olduğum için de hayal kırıklığına uğramıştı.

Ben de posterleri asmazdım. Çünkü Billy ve ben, ikimizde Jacob'un nerede olduğunu tahminen dokunaklı olarak biliyorduk, ve biz bunun yanında onu kimsenin görmediğini de biliyorduk.

El ilanları boğazıma her zamanki büyük, geniş bir yumru gibi oturttu, her zamanki yakıcı gözyaşları belirdi gözlerimde, ve Edward'ın bu cumartesi avlanmaya gittiği için memnun olduğumu fark ettim. Eğer Edward tepkimi görseydi, bu onu da sadece berbat hissettirirdi.

Tabi ki, cumartesi olduğu için bazı engeller vardı. Yavaş ve dikkatlice kendi sokağıma döndüğümde, babamın polis kruvazörünü ev yolunda görebilirdim. Bu gün de yine balığa gitmeyi atlamıştı. Hala düğün hakkında surat yapıyordu.

Bu yüzden içerideyken telefonu kullanamayacaktım. Ama aramak zorundaydım...

Chevy heykelinin arkasına, kaldırımın kenarına park ettim ve Edward'ın bana acil durumlar için verdiği cep telefonunu eldiven bölmesinden çekip dışarı çıkardım. Numarayı çevirdim, telefon çalarken parmağımı "kapama" düğmesinde tutuyordum. Gerekirse diye.

"Merhaba?" diye Seth Clearwater cevapladı, ve ben rahatlayarak içimi çektim. Onun büyük kardeşi, Leah ile konuşmak için çok ödlektim. Leah'e gelince "başımın etini yemek" cümlesi bütünüyle konuşmayı tasvir ediyordu.

"Hey, Seth, ben Bella."

"Oh, Selam, Bella! Nasılsın?"

Tıkandım. Güven vermekten çok çaresiz. "İyiyim."

"Son gelişmeler için mi aradın?"

"Medyum olmalısın."

“Pek sayılmaz. Ben Alice değilim – sen sadece tahmin edilebilirsin,” diye şaka yaptı. La Push’ta Quileute sürüsünden biri gittiğinden biri, sadece Seth, Cullenların adından bahsederken rahattı, her şeyi bilen yakında görüncem olacak kişi hakkında espri yapması şöyle dursun.

“Öyleyim biliyorum.” Bir dakika için tereddüt ettim. “O nasıl?”

Seth içini çekti. “Her zamanki gibi. Konuşmayacak, yine de bizi duyduğunu biliyoruz. İnsan gibi düşünmemeye çalışıyor, bilirsin. Sadece içgüdüleriyle hareket ediyor.”

“Şu an nerede olduğunu biliyor musunuz?”

“Kuzey Kanada’da bir yerde. Hangi eyalette olduğunu söyleyemem sana. Eyalet yazılarına pek dikkat etmiyor.”

“Hiç işaret...”

“Eve gelmiyor, Bella. Üzgünüm.”

Yutkundum. “Önemli değil, Seth. Biliyorum daha önce sormuştum. Elimde olmadan istiyorum.”

“Evet. Hepimiz aynı şekilde hissediyoruz.”

“Seth, bana katlandığın için teşekkürler. Diğerlerinin sana zor anlar yaşatacağını biliyorum.”

“Senin çok büyük hayranların değil, neşelice söylediğime katıldı. “Kusurlu bir hareket, bence. Jacob kendi seçimlerini yaptı, sende kendi seçimlerini. Jake bu konu hakkındaki tutumlarından hoşlanmıyor. Tabi ki, senin onu kontrol etmeden de çok heyecanlanmıyor.”

Soluğum kesildi. “Seninle konuşmadığını sanıyordum?”

“Bizden her şeyi saklayamaz, zor olmasına rağmen deniyor.”

Demek ki Jacob endişelendiğimi biliyordu. Bu konu hakkında nasıl hissettiğime emin değildim. İyi, en azından gün batımına kaçıp onu tamamen unutmadığımı biliyordu. Benim böyle bir şey yapabileceğimi düşünmüş olabilirdi.

“Sanırım seni... düğünde göreceğim,” dedim, o kelimeyi dişlerimin arasından çıkmaya zorlayarak.

“Evet, ben ve annem orada olacağız. Bizi çağırman çok hoş.”

Sesindeki heyecana gülümsedim. Gerçi Clearwater’ları çağırma fikri Edward’ındı, bunu düşündüğü için memnundum. Seth’in orada olması güzel olacak – kayıp sağdıçım, nasıl olursa olsun ince bir bağlantı. “Sensiz aynı olmazdı.”

“Edward’a selam söyle, tamam mı?”

“Tabi ki.”

Kafamı salladım. Edward ve Seth arasında türeyen arkadaşlıkla ilgili bir şeyler hala aklımı karıştırıyordu. Buna rağmen, bazı şeyler bu şekilde olmaması gerektiğinin kanıtıydı. Vampirler ve kurt adamlar sadece iyi geçinebilirlerdi, çok teşekkürler, eğer niyetleri olsaydı.

Herkes bu fikri sevmemişti.

“Ah,” dedi Seth, sesi bir oktavla sinirlendi. “Er, Leah eve geldi.”

“Oh! Görüşürüz!”

“Telefon kapandı. Telefonu koltuğun üzerine bıraktım ve zihinsel olarak kendimi Charlie'nin beklediği evin içine girmeye hazırladım.

Şu an zavallı babamın ilgilenmesi gereken çok şey vardı. Taşıyabileceğinden fazlasıyla sırtına binmiş önemsiz şeylerden biri kaçak Jacob'tu. Bir o kadar da benim hakkımda endişeleniyordu, yasalarca –hemen hemen hiç – yetişkin kızı sadece birkaç gün içinde evli olacaktı.

Hafif yağmurun içinden yavaşça yürüdüm, ona anlattığımız akşamı hatırlayarak...

Charlie'nin kruvazörünün sesi dönüşünü anons ederken, yüzük birden parmağında yüz libre ağırlaştı. Sol elimi cebime sokuşturmak istedim, yada üzerine oturmak, ama Edward soğukkanlıydı, elimi sağlamca sımsıkı önde ve ortada tuttu.

“Huzursuzlanmayı kes, Bella. Burada bir cinayeti itiraf etmediğini hatırlamaya çalış lütfen.”

“Senin için söylemesi kolay.”

Babamın botlarının kaldırımında gürültüyle yürümesinin uğursuz sesini dinledim. Anahtar zaten olan açık kapının deliğinde tıkırdadı. Bu ses bana korku filmlerinde kızın sürgüyü çekmeyip, kapıyı kilitlemeyi unuttuğunu hatırladığı bölümü hatırlattı.

“Sakin ol, Bella,” diye fısıldadı Edward, kalbimi hızlanmasını dinlerken.

Kapı duvarım karşısına hızla çarptı, ve ben elektrikle çarpılmış gibi yerimden sıçradım.

“Hey, Charlie,” diye seslendi Edward, tamamen rahatça.

“Hayır!” itiraz ettim nefesimi verirken.

“Ne?” diye fısıldadı Edward bana.

“Silahını asana kadar bekle!”

Edward gülümsedi ve serbest elini karışık bronz rengi saçlarından geçirdi.

Charlie hala üniformasının içinde ve hala silahlı bir şekilde köşeyi döndüğünde, bizi koltukta birlikte otururken yakalayınca yüzünü buruşturmamak için uğraştı. Son günlerde Edward'dan daha çok hoşlanmak için fazla çaba harcıyordu. Tabii ki bu açığa vurmanın o çabayı hemen sonlandıracağı kesindi.

“Hey, çocuklar. Nasıl gidiyor?”

“Seninle konuşmak istiyoruz,” dedi Edward, çok sakince. “İyi haberlerimiz var.” Charlie’nin zoraki arkadaşıca yüz ifadesi bir saniyede kara kuşkuyla dönüştü. “İyi haberler?” diye homurdandı Charlie, dosdoğru bana bakarak. “Otur, baba.”

Tek kaşını kaldırdı, beş saniye boyunca bana gözünü dikip baktı, sonra tepinerek koltuğa gitti ve ucuna oturdu, sırtı tüfek gibi düzdü.

“Sinirlenme baba.” Dedim uzunca bir sessizlikten sonra. “Her şey iyi.”

Edward yüzünü ekşitti, ve biliyordum ki bu iyi kelimesine itiraz şekliydi. Muhtemelen o harika, mükemmel yada harikulade’ye daha çok benzeyen bir şeyler kullanmış olurdu.

“Kesinlikle öyle, Bella, kesinlikle öyle. Eğer her şey o kadar iyiyse, o zaman neden böyle terliyorsun?”

“Terlemiyorum,” diye yalan söyledim.

Onun kızgın yüzünden uzağa yöneldim, Edward’a doğru yanaştım, ve içgüdüsel olarak izleri yok etmek için sağ elimin tersiyle alınımı sildim.

“Sen hamilesin!” diye patladı Charlie. “Sen hamilesin, değil mi?”

Soru açıkça bana yöneltildiği halde, o şu an Edward’a yiyecekmiş gibi bakıyordu, ve ben elinin silahına doğru seğirdiğine yemin edebilirdim.

“Hayır! Elbette değilim!” Edward’ı kaburgalarından dürtmek istedim ama biliyordum ki bu hareket sadece bana bir morartıya mal olurdu. Edward’a insanların hemen bu kaniya varacaklarını söylemişim! Aklı başında insanların on sekizinde evlenmek için başka ne olası nedeni olabilirdi ki? (Onun cevabı benim gözlerimi devirmeme yol açtı. Aşk. Doğru.

Charlie’nin öfkeli bakışlarında bir gölge aydınlandı. Bu ben doğruyu anlattığım zamanlarda yüzümde oldukça açık olan şeydi, ve o şimdi bana inandı. “Oh, üzgünüm.” “Özrün kabul edildi.”

Uzun bir sessizlik oldu. Bir süre sonra fark ettim ki herkes benim bir şey söylemem için bekliyordu. Yukarıya Edward’a baktım, paniğe kapılmışım. Kelimelerin ağzımdan dökülebilmesinin hiç yolu yoktu.

Bana gülümsedi, omuzlarını dikleştirdi ve babama döndü.

“Charlie, bu konuda düzenin dışına çıktığının farkındayım. Geleneksel olarak öncelikle sana sormalıydım. Saygısızlık etmek istemem, ama Bella zaten evet dediği için, ve ben de onun konu hakkında seçeneklerini azaltmak istemediğimden, senden izin almak yerine onayını istiyorum. Biz evleniyoruz, Charlie. Onu dünyadaki her şeyden, kendi hayatımdan bile, daha çok seviyorum, ve – mucizevi bir şekilde – da beni aynı şekilde seviyor. Bize onayını verir misin?”

Kendinden çok emin, çok sakın gözüktü. Sadece bir anlığına, sesindeki mutlak kendine güveni dinleyerek, nadir sezgisel zamanlarımdan birini yaşadım, dünyanın ona bakış açısını kısa süreliğine görebildim.

Ve sonra Charlie’nin yüzündeki ifadeyi yakaladım, gözleri yüzüğe kilitlenmişti.

Yüzü renkten renge girerken nefesimi tuttum – ten renginden kırmızıya, kırmızıdan mora, mordan maviye. Yerimden kalkmaya niyetlendim – ne yapmayı

planladığımdan emin değilim; belki tıkanmadığından emin olmak için Hemlich

Manevrasını (ilk yardımda hava yolunu açmak için uygulanan işlem) kullanırdım – ama Edward elimi sıktı ve sadece benim duyabileceğim şekilde mırıldandı: “Ona bir dakika ver.”

Bu sefer sessizlik daha uzun sürdü. Sora Charlie’nin rengi gittikçe, tondan tona normale döndü. Dudakları büzüldü, ve kaşlarını çattı. Onun “derin düşünce” ifadesini tanıdım. Bizim ikimizi uzunca bir süre tahlil etti, ve yanımda Edward’ın rahatladığını hissettim.

“Galiba bu kadar şaşırılmamalıydım” diye homurdandı Charlie “Buna benzer bir şeyle

çok yakında ilgilenmek zorunda kalacağımı biliyordum.”

Nefesimi verdim.

“Sen bunun hakkında emin misin?” diye sordu Charlie bana bakarak.

“Edward hakkında yüzde yüz eminim.” Hiçbir vurguyu kaçırmadan ona söyledim.

“Evlenmek olsa bile? Aceleniz ne?” Beni tekrar kuşkuyla gözledi.

Bu acelenin sebebi, Edward doksan yılı aşkın süredir on yedi yaş mükemmelliğinde donmuş halde kalırken, benim her geçen berbat günle on dokuza yaklaşıyor olmamdı.

Benim kitabıma göre bu konu evliliği gerektirmiyordu, ama evlilik Edward’la yaptığımız hassas ve karmakarışık uzlaşmadan dolayı gerekliydi ve sonunda bu noktaya ulaştık, ölümlüden ölümsüze dönüşümüne ramak kalmıştı.

Bunlar Charlie’ye açıklayabileceğim şeyler değildi.

“Biz sonbaharda birlikte Dartmouth’a gidiyoruz Charlie,” Edward ona hatırlattı. “Bunu ,şey, doğru yoldan yapmak isterim.Bu benim yetiştirilme tarzım.”

Omuz silkti.

Abartmıyordu; I. Dünya Savaşı boyunca eski moda ahlaki değerlerle büyümüşlerdi. Charlie’nin ağzı büküldü. Tartışacak bir açı arıyordu. Ama ne söyleyebilirdi? Önce beraber yaşamayı tercih ederdim. O bir babaydı; elleri bağlanmıştı.

“Bunun olacağını biliyordum,” kendi kendine söylendi, memnuniyetsizce. Sonra, birden yüzü ifadesiz ve boş bir hal aldı.

“Ha!” Charlie “Baba?” dedim endişeyle. Edward’a baktım ama o da Charlie’ye baktığı için yüzünü okuyamadım.

Patladı. Ben yerimden fırladım. “Ha,ha,ha!”

Charlie gülüşünü tekrarlayınca inanamayarak baktım, tüm vücudu birlikte sallandı. Bir çeviri yapması için Edward’a baktım, ama Edward gülümsemesini tutmaya çalışır gibi dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

“Peki, güzel,” tıkanırcasına konuştu. “Evlenin.” Bir diğer kahkaha dalgası onu salladı. “Ama...”

“Ama ne?” Israr ettim.

“Ama annene sen söylemek zorundasın! Reneé’ ye bir kelime söylemiyorum.O senin görevin.” Gürültülü kahkahalara boğuldu.

Elim kapı tokmağında bekledim, gülümsüyordum.Kesinlikle, o zaman, Charlie’nin kelimeleri beni dehşete düşürmüştü. Nihai tehdit: Reneé’ ye anlatmak. Onun kara listesinde erken evlilik canlı yavru köpekleri kaynatmaktan daha yukardaydı.

Kim onun tepkisini önceden tahmin edebilirdi? Ben değil. Kesinlikle Charlie değil. Belki Alice. Ama ona sormayı düşünmemiştim.

“Peki, Bella” Demişti Reneé, ben ona boğulurcasına ve kekeleyerek imkansız kelimeleri söyledikten sonra: Edward’la evleniyorum. “Bana söylemek için bu kadar uzun zaman beklediğin için biraz kırgınım. Uçak biletleri sürekli pahalılaşıyor. Ooooh.” Kaygılandı. “O zamana kadar Phil’ in işinin bitmiş olacağını düşünüyor musun? Eğer smokin giymeirse bu düğün fotoğraflarını mahveder-“

“Orda dur bir saniye, anne.” Dedim nefesim kesilerek. “Bu kadar uzun süre beklemek derken neyi kastediyorsun? Ben daha yeni ni-ni...” – nişanlı kelimesini söylemeyi başaramadım- “her şey, bilirsin, bugün kararlaştırıldı.”

“Bugün? Gerçekten mi? Bu sürpriz oldu. Ben tahmin etmiştim...”

“Neyi tahmin etmiştin? Ne zaman tahmin etmiştin?”

“Şey sen geçen Nisan’da beni ziyarete geldiğinde, işler oldukça garanti altına alınmış gibi duruyordu, ne dediğimi anlıyorsun. Sen okuması çok zor biri değilsin tatlım.

Ama hiçbir şey söylemedim, çünkü bunun faydası olmazdı biliyordum. Sen Charlie’ye çok benziyorsun.” İçini çekti, bir daha içini çekti.”Önce kararını verirsin, muhakeme yapmazsın.Elbette, Charlie’ye çok benzer şekilde, sen de kararlarına bağlı kalırsın.”

Ve sonra annemden duymayı umacağım son şeyi söyledi.

“Sen benim hatalarımı yapmıyorsun Bella. Sesin aptalca bir şekilde korkmuş geliyor, ve tahmin ediyorum ki bu benden korktuğun için.” Kıkırdadı. “Ne düşüneceğimden korktuğun için. Ve biliyorum evlilik ve aptallık hakkında çok fazla şey söyledim –ve onları geri almıyorum- sen onların özel olarak bana uygulandığını fark etmelisin. Benden tamamıyla farklı bir insansın. Sen kendi hatalarını yapıyorsun, ve eminim ki hayatında kendi pişmanlıklarını yaşayacaksın. Fakat bağlılık asla senin problemin olmadı tatlım. Bu işi kırk yaşındakilerden daha iyi yapma şansına sahipsin, biliyorum.” Reneé tekrardan gülmüştü. “Benim küçük orta yaşlı çocuğum. Neyse ki başka bir yaşlı ruh bulmuş gibi gözüküyorsun.”

“Delirmedin değil mi? Kocaman bir hata yaptığımı düşünmüyor musun?”

“Şey, tabii ki, keşke birkaç yıl daha beklemiş olsaydın. Demek istediğim, sana kaynana olacak kadar yaşlı mı gözüküyorsun? Bunu cevaplama. Ama bu benim hakkımda değil. Bu senin hakkında. Sen mutlu musun?”

“Bilmiyorum. Şu an sadece seyirci gibiyim hayatıma.”

Reneé kıkırdadı. “O seni mutlu ediyor mu Bella?”

“Evet, ama-“

“Ama, ne?”

“Ama bana sadece şafak sökene kadar birbirlerine delilercesine aşık olan diğer ergenlere benzediğimi söylemeyecek misin?”

“Sen hiçbir zaman bir ergen olmadın tatlım. Sen kendin için en iyisini bilirsin.”

Son birkaç haftadır Reneé kendini beklenmedik bir şekilde düğün planlarına daldırmıştı. Her gün saatlerini telefonda Edward’ın annesiyle, Esmeyle geçirdi – kaynanaların iyi geçindiğine hiç şüphe yoktu. Reneé Esme’ye tapıyordu ,ama sonra, herhangi birinin cana yakın müstakbel kaynanama karşı koyabileceğinden şüphe ettim.

Bu bana takılma hakkı verdi. Edward’ın ailesi ve benim ailem benim bir şey yapmama, bilmeme yada çok düşünmeme izin vermeden birlikte düğün hazırlıklarıyla ilgileniyorlardı.

Charlie kızgındı, elbette, ama güzel işin kısmı o bana kızgın değildi. Vatan haini Reneé’ydi. Onun zor kısmı oynayacağına güvenmişti. Şimdi, nihai tehdidi – anneye anlatmak – büsbütün boşa çıktığında, ne yapabilirdi? Yapabileceği hiçbir şey yoktu ve bunu biliyordu. Bu yüzden evde yüzünü asarak ve dünyada hiç kimseye güvenmemeye dair şeyler mırıldanarak dolaştı...

“Baba?” diye seslendim ön kapıyı iterek açarken. “Ben geldim.”

“Bekle, Bells, olduğun yerde kal.”

“Huh?” diye sordum, istemsiz olarak duraklarken.

“Bana bir saniye ver. Ah, beni yakaladın, Alice.”

Alice?

“Üzgünüm, Charlie,” Alice’ in müziksi sesi cevapladı. “Nasıl?”

“İçinde kayboldum.”

“İyisin. Sakın bozma – güven bana.”

“Otuz saniye, lütfen, Bella.” Dedi alicé bana. “Sabrın mükafatlandırılacak.”

“Humph,” ekledi Charlie.

Her vuruşu sayarak ayağımı yere vurdum. Ben otuza ulaşmadan önce Alice “Tamam, Bella, içeri gel!” dedi.

Dikkatle hareket ederek, küçük köşeden oturma odamıza döndüm.

“Oh,” dedim burnumdan soluyarak. “Oow. Baba. Sen –“

“Aptal görünüyorum?” diye söze karıştı Charlie.

“Ben daha çok nazik’e benzer bir şey düşünüyordum.”

Charlie’nin yüzü kızardı. Alice onun dirseğini tuttu, düz gri smokini gösterebilmek için onu küçük bir dairede çevirdi.

“Şimdi, kes şunu Alice. Ahmağa benziyorum.”

“Benim tarafımdan giydirilen kimse asla ahmağa benzemez.”

“Doğru söylüyor baba. Müthiş görünüyorsun. Sorun ne?”

Alice gözlerini yuvarladı.”Bu son prova. Her ikiniz için de.”

Bakışlarımı genelde olmadığı kadar zarif olan Charlie’den ayırdım ilk defa ayırdım ve kotluğun karşısına boydan boya serilmiş heybetli beyaz giysi çantasını gördüm.

“Aaaaah.”

“Mutlu yerine git, Bella. Çok uzun sürmeyecek.”

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapadım. Gözlerim kapalı halde tökezleyerek üst kattaki odamın yolunu tuttum. Sadece iç çamaşırlarım kalana kadar soyundum ve kollarımı dümdüz uzattım.

“Tırnaklarının altından bambu kıymıkları göstereceğimi düşünüyorsun,” diye kendi kendine homurdandı Alice beni takip ederken.

Ona hiç dikkatimi vermedim. Mutlu yerimdeydim.

Mutlu yerimde, bütün düğün karmaşası yapılmış ve bitmişti. Benim gerimde. Çoktan bastırılmış ve unutulmuş.

Biz yalnızdık, Edward ve ben. Durum belirsiz ve değişim halindeydi –sisli ormandan bulut kaplı şehre, bulut kaplı şehirden kutup gecesine dönüştü- çünkü Edward beni şaşırtmak için balayına gideceğimiz yeri sır olarak saklıyordu. Ama ben tam olarak neresi kısmıyla ilgili değildim.

Edward ve ben birlikteydik, ve ben uzlaşmanın bana düşen kısmını kusursuz biçimde yerine getirmiştik. Bu büyük olandı. Ama aynı zamanda, onun insafsız hediyelerini kabul etmiştim ve tescilliymi, beyhude yere, Dartmouth Üniversitesine gitmeyi kabul etmiştim. Şimdi sıra ondaydı.

Beni vampire dönüştürmeden önce –onun büyük uzlaşması- yerine getireceği başka bir koşul vardı.

Edward vazgeçeceğim insani şeyler hakkında saplantılı türden bir ilgiye sahipti, kaçırmamamı istemediği tecrübeler. Onların çoğu –mezuniyet gibi, örneğin- bana aptalca gözüküyordu. Kaçırmaktan endişe duyacağım bir tek insani tecrübe vardı. Elbette tamamen unutmamı umacağı tek şeydi.

Mesele buradaydı, gerçi. Artık insan olmadımda neye benzeyeceğim hakkında biraz bir şeyler biliyordum. Yeni doğan vampirleri doğrudan görmüştüm, ve bu vahşi günler hakkında olabilecek hikayeleri tüm ailemden dinlemiştim. Birkaç yıl için, en büyük kişisel isteğim susama olacaktı, yeniden ben olabilmem biraz zaman alacaktı. Ve kendimi kontrol edebildiğim zamanda bile asla tam olarak şu anda hissettiğim gibi hissetmeyecektim.

İnsan... Ve tutkuyla aşık.

Sıcak, kırılğan, hormon kontrolündeki vücudumu güçlü, güzel ve ... bilinmeyen bir şeyle takas etmeden önce bütün tecrübeyi istiyordum. Edward’la gerçek bir balayı istedim. Benim içinde olacağım tehlikeden korkmasına rağmen denemeyi kabul etti. Alice’ in ve üzerimde sürtünen, kayan satenin hayal meyal farkındaydım. Bir süre için tüm kasabanın benim hakkımda konuşuyor olmasını umursamadım. Çok yakında başrol oyuncusu olacağım manzaranın hakkında düşünmedim. Çıkacağım yolculuk yada yanlış zamanda gülmek yada çok genç olmak yada gözleyen seyirciler ve hatta en yakın arkadaşımın oturması gereken boş koltuk hakkında endişelenmedim.

Edward’la birlikte mutlu yerimdeydim.

2. Long Night (Uzun Gece)

"Seni şimdiden özledim."

"Gitmeme gerek yok. Kalabilirim..."

"Mmm.."

Uzun gecen zamandan sonra , kalbimin gürültülü atması , düzensiz olan nefesimiz ve dudaklarımızın senkronize bir biçimde fısıldaması.

Onu öperken bazen bir şeyleri unutmak kolay oluyor. Bunun nedeni onun insan gibi yada normal görüntüsünden değil – asla ikinci kez ellerimde tuttuğum bir melekten daha fazla bir insanı unutmam mümkün değildi – çünkü hiçbir şey yapmıyormuş gibi onun dudakları benim dudaklarıma , yüzüme , boğazıma karşıydılar.

O istekliydi , benim kanım hala onun için teşvik edici bir alışkanlıktı. Benim aklımdaki tedavi ise onu hiç heveslendirmiyordu. Ama biliyordum kanım hala ona eziyet etmeye neden oluyordu – hala onun boğazını yakıyordu, alevleri içine çekmek gibi.

Gözlerimi açtım ve onun gözlerini de açık buldum , yüzüme parlıyordu. bana bu şekilde bakarken mantıklı olamıyordum.

Yüksek fiyattan daha fazla ödül kazanan şanslı gibiydim.

Nefeslerimiz 1 dakika kilitlendi. Onun altın rengi gözleri çok derindi bunu hayal edebiliyordum onun ruhuna giden tüm yolları görebiliyordum. Bu yüzden saçma görünüyordu - onun ruhunun varoluşu- eğer o bir vampirse , bu henüz bir soruydu. O en güzel ruha , güzellikten daha fazla parlak bir zihne veya karşılaştırılmaz yüze veya görkemli bedene sahipti.

Benim arkama baktı , oda benim ruhumu görebiliyormuş gibi ve ne gördüyse hoşlanıyormuş gibi...

Herkesinkini okuduğu yol gibi , benim akılımı okuyamıyordu. Kim bilirdi nedenini - beynimdeki bazı garip sorunlardan dolayı bütün sıra dışı ve korkutucu ölümsüz şeylerden dolayı kendini dokunulmaz yapıyordu. (Sadece benim zihnim dokunulmazdı; Edward dışındaki vampirlerin yetenekleri için hala benim vücudum çalışan bir objeydi) ama ben ciddi bir biçimde memnundum hangi arızadan ötürü benim sırlarımın saklı kalmasına. Alternatifleri bu kadar göz önünde tutmak utandırıcıydı.

Yüzümü onunkine doğru yine çektim.

"Kesinlikle kalıyorum" bir dakika sonra fısıldadı.

"Hayır , hayır. Bu senin bekarlık partin. Gitmek zorundasın."

kelimeleri söylemiştim. Ama benim sağ elimin parmakları onun bronz saçlarında kilitlenmişti , soğuk elleri yüzümü okşadı.

"Bekarlık partisi , tek geçen kötü günlerin geçip gitmesini görmek için yapılan bir şeydir. Arkamda bıraktıklarımı görmeye daha fazla istekli değilim. Gerçekten hiç bir önemi yok."

"Doğru," onun soğuk tenine karşı nefes aldım.

Benim mutlu yerimde kapalı kalmak , sevimliydi. Charlie ilgisizce odasında uyuyordu yalnız kalmak kadar iyiydi. kıvrılmış bir şekilde benim yatağımdaydık , olabildiğince çok dolanmıştık , bir koza gibi sarılmıştım. Battaniyeye ihtiyacım olmasından nefret ediyordum ama dişlerimin birbirine vurmaya başladığı zaman , romantizm yarıda kesilirdi. Eğer Ağustosta kaloriferleri açarsam Charlie bunu fark ederdi.

En azından sıkı giyinmiş olmak zorundaysam da , Edward'ın t-shirtü yerdeydi. Ben hiç bir zaman onun vücudunun mükemmelliğinin şokunu atlatamayacaktım – beyaz, soğuk ve mermer gibi pürüzsüzdü. Şimdi benim elim onun mermer gibi düz göğsüne çarptı. Hafif bir titreme boyunca dalgalandı, ve yine onun ağzı benimkileri buldu. Dikkatlice, dilime izin verebildiğim şekilde onun camdan pürüzsüz dudaklarına bastırdım ve o iç çekti. Onun tatlı nefesi – soğuk ve lezzetli – benim yüzümü yikadı.

Kendini geri çekmeye başladı – Onun refleks reaksiyonları devam etmek isterken Eğer fazla ileri gittiğine karar verirse bu onun otomatik sorumluluğuydu. Onun yaşamında harcamaya sahip olduğu bir fiziksel tatmini geri çeviriyor. Ben şimdi o alışkanlıkları değiştirmeyi denerken onu korkutuyor olduğumu biliyorum.

"Bekle," kendimi onun omuzlarına sıkıca tutunup sarılmak için ona yakın durdum. Bir bacağı serbest bırakıp onun belinin etrafında doladım. "Prova mükemmel yapar."

Kıkırdadı. "Biz bu nokta ile mükemmelliğe dürüstçe yakın olmalıydık değil mi? Sen gecen ayda aynı şekilde uyudun değil mi ??"
"Ama bu kıyafet provası," ona hatırlattım. " Ve biz şimdi kesin sahneleri prova yapıyoruz. Hiç bir zaman güvenli oynamak için değildir."

Ben düşünürken o gülüyordu ama bana cevap vermedi ve onun vücudu ani stresten dolayı hareketsizdi. Onun altın gözleri , sıvıdan katı bir şekilde sertleşti.

Kendi kelimelerimi düşündüm. Ne duymak isteyeceğinin farkındaydım.

"Bella.." fısıldadı.

"Yine başlama buna" dedim. "Pazarlık, pazarlıktır."

"Bilemiyorum. Sen benimle bu şekildeyken konsantre olmak çok zor. Doğru düzgün düşünemiyorum. Kendime hakim olamayacağım. Seni ısıra bilirim.

"Memnun olurum."

"Bella..."

"Shhh!..." Dudaklarımı onunkilere bastım panik atağını durdurmak için. Bunu daha öncede duymuştum. O pazarlığın dışında davranmıyordu. İlk önce ben evlenecektim. Beni bir dakika boyunca öptü ama ona söylediğim gibi önceki gibi değildi. Üzgündü, daima üzgündü. Benim hakkımda daha fazla üzülme ne zaman bırakacak fark olacak. Boş zamanlarında ne yapmalıydı ? Yeni bir hobi edinmesi gerekiyordu.

"Ayakların nasıl?" diye sordu.

Onun tam anlamıyla ifade edemediğini bilerek cevapladım.

"Kızarmış gibi sıcak."

"Gerçekten mi ? Hiç şüphe yok mu ? Geç olmadan aklındaki düşünceyi değiştir."

"Beni bırakmaya mı çalışıyorsun?"

kıkırdadı. "Emin olmaya çalışıyorum. Sadece sen emin olmadan bir şey yapmak istemiyorum."

"Emin olmadığın hiçbir şey yapmanı istemiyorum."

"Senden eminim, geri kalanıyla da yaşayabilirim."

Duraksadı. "Yapabilir misin?" diye sordu sessizce. "Düğünden bahsetmiyorum –ki endişelerine rağmen hayatta kalacağına eminim.- ama sonrası... Renee ve Charlie ne olacak?"

İç çektim. "Onları özleyeceğim." Daha kötüsü, onlar da beni özleyecekti; ama onun böyle düşündüğümü bilmesini istemiyordum.

"Angela ve Ben ve Jessica ve Mike."

"Arkadaşlarımı da özleyeceğim." Karanlıkta gülümsedim. "Özellikle Mike. Ahh, Mike! Onsuz nasıl devam edeceğim?"

Homurdandı.

Kahkaha attım; ama sonra ciddileşip devam ettim. "Edward, bu konunun üzerinden kaç kere geçtik. Zor olacağını biliyorum; ama istediğim de bu. Seni istiyorum, ve seni sonsuza kadar istiyorum. Bir ömür bana yeterli değil."

"Sonsuza kadar 18 yaşında kalacaksın." diye fısıldadı.

"Bütün kadınların rüyası..." diyerek takıldım.

"Hiç değişemeyeceksin... hiç ilerleyemeyeceksin."

"Ne demek bu?"

Yavaşça yanıtladı. "Charlie'ye evleneceğimizi söylediğimiz zamanı hatırlıyor musun? Hani seni... hamile zannetmişti?"

Gülerek "Ve seni vurmayı düşünmüştü." diyerek tahmin yürüttüm. "İtiraf et – bir saniyelğine gerçekten düşünmüştü bunu."

Cevap vermedi.

"Ne var Edward?"

"Sadece... Sadece onun haklı olmasını dilerdim."

Zorlukla nefes alabildim.

"Daha da fazlası, haklı olabilmesinin bir yolu var, böyle bir potansiyelin mevcut. Bunu senden alacak olmaktan nefret ediyorum."

Bir dakika durduktan sonra yanıtladım. "Ne yaptığımı biliyorum."

“Nasıl bilebilirsin Bella? Anneme bak, kardeşime bak. Senin düşündüğün kadar kolay yapılabilecek bir fedakarlık değil bu.”

“Esme ve Rosalie gayet iyi idare ediyorlar. Eğer ilerde problem olursa, Esme'nin yaptığını yaparız - evlatlık alırız.”

İçini çekti, konuşmaya başladığında sesi sertti. “Bu doğru değil. Benim için fedakarlıklar yapmak zorunda kalmanı istemiyorum. Ben sana bir şeyler vermek istiyorum, senden almak değil. Geleceğini çalmak istemiyorum. Eğer insan olsaydım-”

Elimi dudaklarının üzerine götürdüm. “Benim geleceğim sensin. Artık dur. Üzülme yok, yoksa erkek kardeşlerini ararım ve gelip seni alırlar. Belki de bekarlığa veda partisine ihtiyacın vardır.”(Not: Bu gece düğünden önceki gece, Edward Bella'yla kalabilmek için bekarlığa veda partisine gitmemeyi düşünüyor.)

“Özür dilerim. Seni bunaltıyorum değil mi? Sinirlerim bozulmuş olmalı.”

“Korkuyor musun?”

“Hayır. Seninle evlenebilmek için bir asırdır bekliyorum Bayan Swan. Düğünümüz sabırsızlıkla beklediğim bir şey-” Aniden durdu.

“Ne oldu?”

Dişlerini gıcırdattı. “Kardeşlerimi aramana gerek yok. Belli ki Emmett ve Jasper bu gece beni bırakmayacak.”

Bir saniyeliğine onu kendime yaklaştırdım ve sonra bıraktım. “İyi eğlenceler.”

Pencereden tiz bir ses geldi – biri kulak tırmalayıcı bir ses çıkarmak için çelik tırnaklarını kasten pencereye sürtüyordu. Titredim.

Karanlık gecede hala görünmez olan Emmett, tehditkar bir sesle “Eğer Edward'ı dışarıya göndermezsen,” diye tısladı. “biz onu almaya geliyoruz!”

“Git,” dedim gülerek. “İkisi evime zorla girmeden önce.”

Edward gözlerini devirdi; ama bir hareketle ayağa kalkıp gömleğini giymişti. Eğildi ve alnımdan öptü.

“Artık uyu. Yarın büyük gün.”

“Teşekkürler! Eminim bu uyumama yardımcı olacak.”

“Seninle mihrapta buluşuruz.”

“Beyazlar içindeki ben olacağım.” Sesimin nasıl da bıkkın çıktığını duyunca gülümsedim.

Kıkırdadı. “Çok ikna edici” dedikten sonra birden çömeldi ve kendini gözlerimin takip edemeyeceği bir hızda pencereden dışarı fırlattı.

Dışarıdan önce bir pat sesi ve sonra Emmett’in küfrü duyuldu.

Duyacaklarını bilerek “Onu geciktirmezseniz iyi olur.” diye mırıldandım.

Jasper’ın suratı pencereden belirdi. Bal rengi saç, bulutların arasından gelen zayıf ay ışığında gümüş rengi gözüküyordu.

“Merak etme Bella. Onu eve tam zamanında getireceğiz.”

Birdenbire sakinleştim ve endişelerim çok önemsiz göründü.

Hala battaniyeme sarılıyken, beceriksizce doğruldum. “Jasper? Vampirler bekarlığa veda partilerinde ne yapar? Onu striptiz kulübüne götürmüyorsunuz değil mi?”

Emmett aşağıdan “Ona hiçbir şey söyleme!” diye homurdandı. Bir gümbürtü oldu ve ardından Edward’ın gülüşünü duydum.

“Rahatla.” dedi Jasper – ve rahatladım. “Biz Cullen’ların kendi versiyonu var. Sadece birkaç dağ aslanı, bir çift bozayı. Tipik bir gece gezmesi.”

Bir daha vejeteryan vampir diyeti hakkında böyle rahat olup olamayacağımı merak ettim.

“Teşekkürler Jasper.”

Göz kırptı ve görüşümden kayboldu.

Dışarısı tamamıyla sessizdi. Charlie’nin boğuk horlama sesi duvarlara çarpıyordu. Yastığıma doğru uyuklu bir biçimde uzandım. Ağarlaşan göz kapaklarımın altından solmuş ay ışığındaki odama baktım.

Odamdaki son gecemdi. Isabella Swan olarak son gecemdi. Yarın akşam , Bella Cullen olacaktım. Tüm evliliğin çetin sınavı benim içimdeydi. Bunun böyle olmasından hoşlanıyordum.

Uyku beni ele geçirmeden önce, bir an boyunca beynime avare bir biçimde dolaşması için izin verdim. Ama, bir kaç dakika sonra, kendimi daha büyük bir tetikte buldum, midemi bir endişe kapladı, bükülmüş rahatsız bir biçimde yatıyordum. Yatak Edward yokken daha yumuşak daha sıcak görünüyordu. Jasper uzaktaydı ve bütün sakinleştirici yatıştırıcı duygularda onla birlikte gitmişti.

Yarın çok uzun bir gün olacaktı.

Benim korkularımın çoğunun saçma olduğunun farkındaydım – bunların kendim için sonuna varmak zorundaydım. Dikkat, yaşamın kaçınılmaz bir parçasıydı. Bunları gösteriş olsun diye karıştırmıyordum. Benim bazı kendime göre özel endişelerim vardı.

Birincisi gelinlik provasıydı. Alice açıkça sanatsal hissine pratikleri yenmesi için emir vermişti. Cehennemde bile Cullen’ların merdivenini talim ettirmek imkansız görünüyordu. Pratik yapmaya ihtiyacım vardı.

Sonra ki davetli listesiydi.

Tanya'nın ailesi , Denali kabilesi , düğün önceki bir zamanda varmış olacaktı.

Tanya ailesi ve bizim davetlimiz olan Quileute'lerle, Jacob' un babası ve Clearwaters'lar, aynı odada bulunmak hassas bir konuydu. Denali'ler kurt adamları desteklemiyorlardı. Ayrıca, Tanya'nın kız kardeşi Irina düğüne gelmiyordu. O hala onun arkadaşı olan Laurent'i öldürdükleri için kızgındı. (O beni öldürüyordu.) Bir teşekkürü çok görüyorlardı, Denali en kötü zamanda Edward'ın ailesini yüz üstü bırakmıştı. Yeni doğan vampirlerin atağına karşı bizim hayatımızı kurtarmak için Quileute kurtları'yla bir uzlaşma yapmak zorunda kalınmıştı. Quileute'ların ve Denali'lerin aynı odada bulmasının hiçbir tehlikesi olmayacağı için Edward bana söz vermişti. Tanya ve onun bütün ailesi – birde Irina- bunu korkunç bir sözleşme ihlali olduğunu düşünüyorlardı. Kurt adamlarla küçük bir uzlaşma bu borcun ödenmesi için küçük bir bedeldi, bedel çoktan hazırdu. Bunlar büyük problemlerdi, ama küçüklerde vardı: benim kırılğan onurum.

Tanya'yı daha önce görmemiştim ama bu tanışma benim benliğim için yeterince mutlu bir deneyim olmayacaktı. Bir zamanlar, yaklaşık ben doğmadan önce, o Edward için oyun kurmuştu – ben onu yada onu isteyen bir başkasını bu yüzden suçladım. O hala çok güzel ve etkileyicidir önceden olduğu gibi. Edward – düşünülmezse – açıkça beni tercih etmişti. Ben ona bir karşılaştırmada yardımcı olamayacaktım.

Benim zaafılarımı bilen Edward için biraz mızımızlanmışım.

“Bizi yakın yapan bir aile olmamız, Bella” diye hatırlattı bana “ Bildiğin gibi, bunca zamandan sonra hala kendilerini yetim gibi hissediyorlar.”

Çatık kaşlarımı saklayarak kabullenmişim.

Tanya şimdi büyük bir aileye sahipti, Cullen'lar kadar büyük. Onlardan beş kişi vardı: Tanya, Kate ve Irina daha sonra Carmen ve Eleazar'ında Alice ve Jasper gibi Cullen'lara katıldığı gibi katılmıştı onlara. Normal vampirlerin yaptığı gibi onlarda istekle birleşmişlerdi.

Bütün bunların yanında, Tanya ve onun kardeşi hala bu yolda yalnızlardı. Hala acılılardı. Çünkü uzun bir zaman önce, Onlarda bir anneye sahiptiler.

Binlerce yıldan sonra kaybetme duygusunu hayal etmeye çalıştım. Cullen ailesini onların yaratıcısı onların merkezi ve onların yol göstericisi olmadan hayal etmeye çalıştım – onların babası , Carlisle. Bunu göremiyordum.

Cullen'ların geç saatlere kadar kaldığım gecelerden birinde, Carlisle bana Tanya'nın tarihini açıklamıştı, İleride tercih ettiğim hayatı örgene bildiğim kadar öğrenmişim. Tanya'nın annesinin hikayesi aralarından biriydi, Ölümsüzlük yaşamına katıldığım zaman dikkat etmem gerek kurallardan birinin teminat örneği idi bu. Aslında sadece bir kural – bin tane farklı boyutun bir kuralı çökertirdi:

Sırrı Sakla...

Sırrı saklamanın bir sürü anlamı vardı – tutarsız yaşam – Şüpheli bir şekilde insanların arasında yaşamamaktı Cullen'lar gibi veya İnsanlarla beraber temiz yaşacaklardı – Yemek saatleri dışında – göçebe gibi yaşayan James ve Victoria; Jasper'ın arkadaşları Peter ve Charlotte hala yaşıyorlardı. Yeni yaratılan vampirlere karşı kontrollü olmak, Jasper'ın Maria'yle birlikte yaptığı gibi ve Victoria'nın başarısızlıkla yaptığı yeni doğanlar gibi.

Bunun anlamı Yeni bir şeyleri ilk başta yaratmamadır; çünkü bazı yaratıcılar kontrolsüz olabiliyor.

“Tanya’nın annesinin adını bilmiyorum,” Carlisle itiraf etti. Peri saçları altın rengi gözlerini saklıyordu. Tanya’nın üzüntüsünü hatırlayarak “İsteyerek, Onun hakkında konuşmaktan sakındılar.”

“Onları yaratan kadını – Tanya, Kate ve Irina – çok severlerdi, buna inanıyorum – bunları yıllar önce yeni doğduğumda ölümsüz çocukların bela olduğu bir dönemde yaşadım. Ölümsüz çocukların belası.”

“Onların neyi düşünüyor olduğunu ben ve o eski olanlar anlamaya başlayamadık. O çocuklar ancak insandan dışarı çıkan vampirler olabilirlerdi.”

Duyduğum şeyleri aklımda resmetmeye çalışıyordum. Boğazımda düğümlenen şeyi geri yutmak zorunda kaldım.

“Onlar çok güzellerdi.” Benim tepkimi görünce Carlisle çabucak açıkladı. “Sevdirmek, büyülemek... Sen bunu hayal edemezsin. Onları sevmek onların yakınında olmak; bunlar otomatik bir şeydi.”

“Yine de onlar öğretilemezdi. Onlar ısırılmadan önce başarmış olduğu gelişmenin düzeyinin dondurulmasıdır. Onların öfke nöbetleriyle dolu iki yıldır. Eğer onlar açlık hissedersen yarım köyü yok edebilirlerdi ve uyarmanın hiçbir sözcüğü onları alıkoymazdı. İnsanlar, onları gördü, hikayeler tur attı, kuru fırçadan ateş gibi bir korku yayılmasıydı.”

“Tanya’nın annesi bu kadar çocuğu yarattı. Eskilerle ve ben bunun sebebini anlayamam.” Carlisle derin düzenli bir nefes aldı. “Volturi tabi ki de olaya karıştı.”

O ismi her zaman duyduğum zamanki gibi ürkmüştüm ama tabi ki de İtalyan vampirlerin – onların deyimiyle kraliyet – bu hikayenin merkezidi. Eğer ortada hiçbir ceza yok ise, hiçbir kural da yoktu. Aro’nun olduğu eskiler Caius ve Marcus Volturi kuvvetlerini yönetti. Ben sadece bir defa onlarla karşılaştım ama o kısa karşılaşmada, bana Aro göründü, onun gücü akıl okuma hediyesiyle – bir dokunuş ve bir aklın şimdiye kadar tutmuş olduğu her düşünceyi bildi. O gerçek bir liderdi.

“Volturi ölümsüz çocuklarla çalıştı, Volterra’da evde ve dünyanın her tarafındaki herkes. Caius, genç olanların, bizim sırrımızı korumaktan yoksun olduklarını kararlaştırdı. Ve bundan dolayı onların yok edilmesi zorunluydu.”

“Onların sevgiye ihtiyacı olduğunu söylemişim sana. Tamamen büyük bir kısmı yok edildi. Bu kıtada o zamanlar güney savaşlar o kadar yaygın değildi, ama kendi yolunda onu harap etmekte. Cadı toplantıları, yaşlı görenekler, arkadaşlar... büyük kısmı kayboldular. Ölümsüz Çocuklar söz edilemez oldular, bu bir tabuydu.

“Ben Volturi’yle yaşadığım zamanlarda, iki tane ölümsüz çocukla karşılaştım, bu yüzden ilk elden yapılmış olanları bilirim. Aro, onların sebep olduğu felaketlerden sonra bir çok yıl boyunca küçük olanları çalıştı, bitmişti. Sen, onun meraklı eğilimini bilirsin; onların evcilleştirileceğinden umutluydu ama sonunda, karar ittifak halindeydi: Ölümsüz çocukların, var olmasına izin verilemezdi.

Tamda hikayenin ona döndüğünü sandığım anda Denali’nin kız kardeşlerinin annesini unutmuştum.

“Karışık olan, Tanya’nın annesiyle olanın ne olduğudur.” Demişti Carlisle. “Tanya, Kate ve Irine, onların annesi ve onun yaptığı yasadışı yaratması için, şimdi onların Volturi’nin mahkumlarına geldiklerinden tamamen habersizlerdi. Tanya’ninkini ve

onun kız kardeşlerini kurtaran tamamen cehaletti. Aro, onlara dokundu ve onların tamamıyla masum olduklarını gördü. Bundan dolayı onlar, anneleriyle beraber cezalandırılmadılar.”

“Onların hiç biri şimdiye kadar o çocuğu görmemişlerdi ya da onun varlığından rüya görmüşlerdi. Onlar şimdi annelerinin kollarında yanığı izliyorlardı. Ben sadece onların annesinin tam olarak onları korumak için sırrı saklı tuttuğunu tahmin ediyordum.

Ama o neden onu doğduğu zaman hemen yaratmıştı?

O çocuk kimdi? Ve neyi ifade ediyordu? Neden o çocuk için geçilmez çizgiyi geçmişti?

Tanya ve diğerleri bunların cevabını hiçbir zaman alamadı. Ama onlar, annelerinin suçundan şüphe edemezlerdi, ve ben şimdiye kadar annelerini affettiklerini düşünmedim.”

“Tanya, Kate ve Irina masumdu, ama Caius onları yakması için istedi. Birlik tarafından suçlu görüyordu. Onlar Aro'nun o gün bağışlayıcı yanına denk geldikleri için şanslılardı. Tanya ve kız kardeşleri affedildi ama iyileştirmeyen kalpler bıraktı ve yasa için çok saygılı bir karardı...”

Ben, Tam olarak hafızamın bir rüyaya nerde döndüğünden emin değildim. Onun benim hafızamda Carlisle'yi dinliyor olduğum, onun yüzüne bakıyor olduğum bir an, ve ben sonra bir an sonra, bir griye bakıyordum, kısır alan, ve havada tütsünün kalın kokusu kokuyordu. Ve ben, orada yalnız değildim.

Etrafımdaki dağınık duman çıkan yığınlar her yanıma saçılmıştı. Ben havadaki tatlılığı tандım ve fazlaca yaklaşarak yığınları kontrol ettim. Onların etkilemiş olduğu vampirlerin yüzlerini görmeye hiç niyetim yoktu. Yarı kormuş bir biçimde için için yanan odun yığınlarından birisini tanıyabilmişim.

Volturi askerleri bir şey ya da birisinin etrafında bir çember halindelerdi ve ben onların fısıltılı seslerini duydum. Pelerinlere daha da yaklaştım ve rüya ile kontrol ettikleri şeyin ne veya kim olduğunu görmek için zorlandım. Uzun tıslayan kefenlerin ikisinin dikkatli bir şekilde yukarisından da biraz tepeciğin süründüğünü ... sonunda onların tartışmasının nesnesini gördüm.

O çok güzel, tapınılacak gibiydi, Carlisle'nin tanımlamış olduğu gibiydi. Oğlan daha yürümeye başlamış bir çocuktu, belki iki yaşındaydı. Hafif kahverengi bukleler, onun yuvarlak yanaklarını ve dolgun dudaklarıyla onun melek gibi yüzünü çerçevelemişti. Ve o titriyordu, gözlerini kapattı ve o her saniye ona doğru gelen ölümünü izlemek için fazlaca korkmuş gibiydi.

Ben bu kadar güçlü ihtiyaçla sevimli korkutulan çocuğu kurtarmak için Volturi'nin bütün harap edici tehditlerine rağmen onların bana göre önem taşımadığını fark ettim. Eğer onlar benim varlığımı fark etselerdi buna karşı ilgi duymamazlık yapmazlardı. Ve ben oğlana doğru hızla koştum.

Oturduğu tepeciği açıkça gördükten sonra sendeleyerek durdum. Dünya ve kaya değildi ama insan vücutlarının bir yığını halsizce ve cansızca yatıyorlardı. Bu

insanların hepsini biliyordum – Angela, Ben, Jessica, Mike... Ve tapılacak oğlanın
tamda altındakiler benim babam ve annemin vücutları mıydı??..

Ve çocuk kan kırmızısı gözlerini açtı.

3. Big Day (Büyük Gün)

Gözlerim birden açıldı.

Rüyamın etkisinden kurtulmaya çalışırken birkaç dakika boyunca yatağında titredim ve zorlukla nefes alabildim. Kalp atışlarımın yavaşlamasını beklerken, gökyüzü gri renkten soluk pembeye dönüştü. Dağınık ve tanıdık odamın gerçekliğine tamamen döndüğümde, kendimden biraz rahatsız oldum. Tam da düğünden önceki gece gördüğüm rüyaya bak!

Kabustan kurtulabilmeye istekli olarak, giyindim ve acıkmadığım halde mutfağa yöneldim. Önce zaten düzenli olan odaları topladım ve Charlie kalktığına ona krep yaptım. Kahvaltı yapmakla ilgilenmeyecek kadar heyecanlıydım, bu yüzden o yerken oturduğum yerde zıplayıp durdum. “Bay Weber’i saat üçte alacaksın.” diye hatırlattım.

“Bugün papazı getirmekten başka pek bir işim yok Bells. Tek görevimi unutacak değilim.” Charlie bütün gününü düğüne ayırmıştı ve kesinlikle boşlukta idi. Gözleri gizlice merdivenlerin altındaki, oltasını tuttuğu dolabın önünden geçti.

“Senin tek işin bu değil. Aynı zamanda güzel giyinmen ve yakışıklı olman gerekli.” Gevreğinin bulunduğu tase bakarken kaşlarını çattı ve “maymun elbisesi” kelimelerini homurdandı.(Not: Onu ve Bella’yı Alice giydiriyor.)

Kapı canlı bir şekilde çalındı.

Yüzümü buruşturarak “Durumunun kötü olduğunu düşünüyorsun,” dedim ve kapıya doğru yürüdüm. “Alice bütün gün benim üzerimde çalışıyor olacak.”

Charlie kafasını düşünceli düşünceli salladı. Geçerken, kafasının tepesini öpmek için eğildim –kızardı ve öksürdü- en iyi kız arkadaşım ve müstakbel kardeşimi karşılamak üzere kapıya doğru yürümeye devam ettim.

Alice’in kısa, siyah saç her zamanki gibi dikilmiş halde değildi. Periye benzeyen –ve şu anda tamamen ciddi bir ifadeye sahip olan- yüzünün çevresinde pürüzsüz bukleler vardı. Beni evden dışarı sürükleyerek, omzunun üzerinden “Hey Charlie.” diye seslendi.

Porsche’sine binerken beni inceledi.

“Kahretsin, gözlerine bak! Ne yaptın sen? Bütün gece ayakta mı kaldın?”

“Hemen hemen.”

Ters ters baktı. “Seni bugün mükemmel yapmak için çok fazla zaman ayırdım Bella – ham maddeme daha iyi bakabilirdin.”

“Kimse benden mükemmel olmamı beklemiyor. Bence en büyük problem, tören sırasında uyuyakalıp “Evet.” diyememem ve bunun üzerine Edward’ın kaçması ihtimali.”

Güldü. “Vakit yaklaştığında sana buketimi fırlatırım.”

“Teşekkürler.”

“En azından yarın uçakta uyuyacak vaktin olacak.”

Kaşımı kaldırdım. Yarın, diye düşündüm. Yarın bu saatlerde hala uçakta olacaktık. Edward nereye gideceğimize dair hiçbir ipucu vermemişti. Bu gizem beni strese sokmamıştı; ama yarın nerede uyuyor olacağımı bilmemek garipti. Yada umarım, uyumuyor olacağım...

Alice bir ipucu vermiş olduğunu anlayıp somurttu.

“Eşyaların toplandı ve hazırsın.” dedi dikkatimi dağıtmak için.

İşe yaradı. “Alice, keşke kendi eşyalarımı toplamama izin verseydin.”

“Çok fazla şeyi ele vermiş olurdum.”

“Ve alışveriş yapma şansın olmazdı.”

“10 saat içinde resmen kardeşim olacaksın... Yeni kıyafetlere olan nefretini aşmanın zamanı geldi.”

Eve yaklaşıyana kadar arabanın ön camından dışarı sert sert baktım.

“O geldi mi?” diye sordum.

“Merak etme, müzik başlamadan burada olur; ama geldiği zaman bile onu göremeyeceksin. Bu işi geleneksel yolla yapıyoruz.”

Homurdandım. “Geleneksel!”

“Çoktan gözetlemiş olduğunu biliyorsun.”

“Ah, hayır – seni gelinlikle gören tek kişi olmamın sebebi buydu. Bunu o yakınlardayken düşünmemeye çok dikkat ediyorum.”

“İyi,” dedim garajın yoluna girerken, “Mezuniyet dekorlarını tekrar kullanmak zorunda kalmışsın?” Yolun üç mili binlerce titrek ışıkla sarılıydı. Bu sefer beyaz, saten fiyonklar da eklemişti.

“Şimdi ziyan etmezsek ileride de kullanabiliriz. Tadını çıkar; çünkü vakti gelene kadar iç dekorlarını göremeyeceksin.” Arabayı garaja park etti; Emmett’in büyük cipi hala yoktu.

“Ne zamandan beri gelinin dekorasyonu görmesine izin verilmiyor?” diye protesto ettim.

“Beni görevlendirdiğinden beri. Merdivenlerden inerken seni tamamen etkilemek istiyorum.”

Beni mutfağın içine sokarken ellerini çırdı. Girer girmez kokunun etkisi altına girdim.

“Bu da ne?” diye sordum, beni evin içine doğru götürürken.

“Çok mu fazla olmuş?” Sesi birden bire endişeli çıkmaya başladı. “Buraya giren ilk insansın; umarım doğru yapmışımdır.”

“Muhteşem kokuyor!” diyerek güvence verdim –neredeyse alkollü gibi; ama bunaltıcı değil. Değişik güzel kokuların dengesi zekice ve kusursuzdu. Turuncu ağaç çiçekleri... leylak... ve başka bir şey – doğru mu?”

“Çok iyi Bella. Sadece frezya ve gülleri unuttun.

Büyük banyosuna girmeden gözlerimi çözmedi. Güzellik salonu malzemeleriyle dolu uzun tezgaha baktım ve uykusuz gecemin etkilerini hissetmeye başladım.

“Bu gerçekten gerekli mi? Onun yanında her halükarda sıradan duracağım zaten.”

Beni alçak, pembe sandalyeye itti. “Ben seninle ilgilendikten sonra kimse sana sıradan demeye cesaret edemez.”

“Sadece senin kanlarını emeceğinden korktukları için.” diye homurdandım. Arkama yaslandım ve biraz uyuyabilme ümidiyle gözlerimi kapattım. Alice her yanıma maskeler ve boyarken kendimi bıraktım.

Rosalie, sabahlıkla ve saçında bir taçla banyodan içeriye süzülürken vakit öğleyi geçmişti. Öyle güzeldi ki, içimden ağlamak geldi. Rosalie yakınlardayken süslenmenin manası neydi?

“Geri geldiler.” dedi ve çocukça umutsuzluğum anında geçti. Edward evdeydi.

“Onu buradan uzak tut!”

“Bugün sana karşı gelmez, hayatına çok değer veriyor.”

Bugün sana karşı gelmez, hayatına çok değer veriyor.” diyerek Alice’e güvence verdi. “Yardım etmemi ister misin? Bella’nın saçını yapabilirim.”

Ağzım açık kaldı. Nasıl kapatacağımı hatırlayabilmek için uğraştım.

Hiçbir zaman Rosalie’nin en sevdiği kişi olmamıştım. Şu anda yaptığım seçim, aramızdaki gerginliği daha da artırmıştı. Nefes kesici güzelliğine, sevdiği ailesine ve ruh eşi Emmett’e rağmen, bütün bunları insan olabilmek için vermeye hazırdı. Ve ben, onun hayatında en çok istediği şeyi çöpmüş gibi fırlatıp atıyordum. Bu seçimim kesinlikle aramızı ısıtmamıştı.

“Tabii,” dedi Alice kolayca. “Saçını karmakarışık istiyorum. Duvak şuraya gelecek.” Elleri saçlarımın üzerinde gezinmeye başladı. Kaldırıyor, kıvrıyor, istediği modeli tanımlıyordu. Bitirdiği zaman, Rosalie’nin elleri ile yer değiştirdi. Alice yüzümde çalışmaya devam etti.

Rosalie saçımı Alice’in istediği şekilde yaptıktan sonra, gelinliğimi almaya ve sonra

Phil ile annemi otelden almakla görevlendirilmiş olan Jasper'la iletişim kurmaya gönderildi. Alt katta kapının tekrar tekrar açılıp kapandığını duyabiliyordum. Sesler yukarıya doğru gelmeye başlamıştı.

Alice saçımı ve makyajımı bozmadan giyinebilmem için beni ayağa kaldırdı. Sırtımdaki inci düğmeleri iliklerken dizlerim çok fena titriyordu.

“Derin nefes al.” dedi Alice. “Ve kalp atışlarını yavaşlatmaya çalış. Yüzündeki bütün makyajı akıtacaksın.”

Verebileceğim en alaylı izlenimi vermeye çalışarak “Çalışacağım.” dedim.

“Artık giyinmem lazım. İki dakikalığına kendini bir arada tutabilir misin?”

“Imm... Belki?”

Gözlerini devirdi ve kapıdan çıktı.

Banyo ışıklarının eteğimin üzerinde yaptığı şekilleri izlerken, akciğerlerimin her hareketini sayarak nefes alıp verişime odaklandım. Aynaya bakmaya korkuyordum – kendimi gelinlik içinde görmemin kalp krizi geçirmeme yol açabileceğinden korkuyorum.

Alice, gümüş bir şelaleyi andıran ve ince vücudunu saran elbisesiyle, ben iki bin nefes almadan önce oradaydı.

“Alice – vay!”

“Bu bir şey değil. Bugün kimse bana bakıyor olmayacak. En azından sen odadayken.”

“Har har.”

“Şimdi, kendini kontrol edebiliyor musun yoksa Jasper'ı buraya getirmem mi gerekli?”

“Geldiler mi? Annem burada mı?”

“Kapıdan içeri yeni girdi. Buraya geliyor.”

“Renee buraya iki gün önce gelmişti ve benim onu Esmeye ve dekorasyonlardan ayırabildiğim her dakikayı beraber geçirmiştik. Bu işlerden gece Disneyland'da kapalı kalmış bir çocuk gibi zevk alıyordu.

Kapıya gelmeden coşup, tiz bir sesle “Ah, Bella!” diye bağırdı. “Ah, tatlım, çok güzelsin! Ağlayacağım! Alice, muhteşemsin! Sen ve Esmeye mutlaka düğün organizatörleri olmalısınız. Bu gelinliği nereden buldun? Göz kamaştırıcı! Çok zarif, çok şık. Bella, bir Austen filminden fırlamış gibi duruyorsun.” Sesi uzaktan geliyor gibiydi ve odadaki herşey bulanık gözüküyordu. “Her şeyi Bella'nın yüzüğünün etrafında tasarlamamız ne kadar yaratıcı bir fikir. Çok romantik! Bu yüzüğün 1800lerden beri Edward'ın ailesinde olduğu düşünülürse..!”

Alice ile kısa bir süre baktık. Annem gelinliğin stilinde bir asır yanılmıştı. Düğün

aslında yüzüğün etrafında değil, Edward'ın etrafında tasarlanmıştı.

Biri koridorda gürültülü ve aksi bir şekilde boğazını temizledi.

“Charlie, çok havalı gözükiyorsun.” dedi Renee, neredeyse şokta. Charlie'nin cevabının huysuz oluşunu açıklayabilirdi bu.

“Benimle Alice ilgilendi.”

“Vakit geldi mi?” dedi Renee kendi kendine, sesi neredeyse benim kadar gergin çıkmıştı. “Her şey çok hızlı oldu. Başım dönüyor.”

İkimiz de aynı durumdaydık...

İkimiz de aynı durumdaydık.

“Gitmeden önce bana sarıl.” diye ısrar etti Renee. “Bu sefer dikkatli.”

Annem bana belimden yavaşça sarıldı ve kapıya doğru yöneldi.

“Ah, az kalsın unutuyordum. Charlie, kutu nerede?”

Babam bir dakika ceplerini karıştırdı ve sonunda küçük, beyaz bir kutu çıkarıp Renee'ye uzattı. Renee kapağı kaldırıp bana uzattı.

“Mavi bir şey.” dedi.

“Aynı zamanda eski bir şey. Bunlar büyükannenindi.” diye ekledi Charlie.

Kutunun içinde iki tane ağır, gümüş toka vardı. Koyu mavi safirler dişlerin tepesinde çiçek şekilleri oluşturmuşlardı.

“Anne, baba... Hiç gerek yoktu.”

“Alice başka bir şey yapmamıza izin vermedi,” dedi Renee. “Her denememizde kafamızı koparıyordu neredeyse.”

Histerik bir kahkaha dudaklarımın arasından fırladı.

Alice önce çıktı ve iki tokayı da saçıma hızlıca taktı. “Bu mavi ve eski bir şey,” diyerek düşünceye daldı. Bana hayran hayran bakarak bir iki adım geri gitti. “Ve gelinliğin yepyeni...”

Elime bir şey fırlattı. Ellerimi otomatikman kaldırdım ve ince, beyaz jartiyeri yakaladım.

“Bu benim ve geri istiyorum.” dedi.

Kızardım.

“İşte,” dedi Alice tatmin olmuş bir sesle. “Biraz renk – tek ihtiyacın bu. Resmen

muhteşemsin.” Kendini kutlayan bir gülümsemeye annemle babama döndü. “Renee, aşağıya inmen gerekli.”

“Tabii hanımefendi.” Renee bana bir öpücük yolladı ve kapiya koşturdu.

“Charlie, çiçekleri alabilir misin lütfen?”

Charlie odadan çıktığında Alice jartiyeri elimden çekti ve eteğimin içinden daldırdı. Soğuk elleri ayak bileğimi yakaladığında sendeledim; jartiyeri yerine çekti.

Charlie üstü köpüklü iki beyaz buketle geri döndüğünde, Alice çoktan ayağa kalkmıştı. Güllerin, turuncu ağaç çiçeklerinin ve frezyanın kokusu beni yumuşak bir buğunun içine aldı.

Rosalie –Edward’dan sonra ailedeki en iyi müzisyen- aşağı katta piyan çalmaya başladı. Titremeye başladım.

“Sakin ol Bells,” dedi Charlie. Gergin bir şekilde Alice’e döndü. “Biraz hasta gözüküyor. Bunu yapabilecek mi sence?”

Sesi uzaklardan geliyor gibiydi. Bacaklarımı hissedemiyordum.

“Daha iyi olacaktır.”

Alice tam önünde durdu ve bileklerimi sıkıca kavradı.

“Odaklan Bella. Edward aşağıda seni bekliyor.”

Derin bir nefes aldım ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Müzik yavaşça değişti ve başka bir şarkı başladı. Charlie beni titretti. “Bells, gitmek üzereyiz.”

Hala bana bakan Alice “Bella?” diye sordu.

“Evet,” dedim tiz bir sesle. “Edward... Her şey yolunda...”

“Evet,” dedim tiz bir sesle. “Edward. Her şey yolunda.” Charlie peşimden gelirken, Alice’in beni odadan çıkarmasına izin verdim.

Koridorda müziğin sesi daha çok duyuluyordu. Bir milyon çiçeğin kokusuyla merdivenlere doğru gittim. Edward’ın aşağıda yürümeme yardım etmek üzere beni beklediği düşüncesine odaklandım.

Müzik tanıdık, Wagner’in geleneksel marşı çalınıyordu.

Alice şarkı söyler gibi “Benim sıram,” dedi. “Beşe kadar say ve beni takip et.” Ardından yavaş ve zarif bir dansa başlayarak merdivenlerden inmeye başladı. Alice’i nedime olarak seçmenin büyük bir hata olduğunu anlamalıydım. Onun arkasında çok uyumsuz gözükecektim.

Aniden bir giriş müziği çalmaya başladı. İşareti anladım.

“Düşmeme izin verme baba.” diye fısıldadım. Charlie elimi koluna çekti ve sıkıca tuttu.

Marşın yavaş temposuyla inerken bir seferde tek adım, dedim kendime. Görüşlerine girdiğim anda başlayan mırıltılara rağmen, güvenle aşağı inene kadar gözlerimi yerden kaldırmadım. Kan yanaklarıma hücum etti, tabii ki, kızaran gelin olmam beklenirdi.

Merdivenlerden iner inmez, Edward’ı aramaya başladım. Kısa bir saniye, evde canlı olmayan her şeye asılmış olan beyaz çiçekler dikkatimi dağıttı; ama sonra onu çiçeklerin arasında bulana kadar, gözlerimle etrafı aramaya devam ettim.

Carlisle’nin onun yanında ve Angela’nın babasının ikisinin arkasında olduğunun güçlüğü farkına varabildim. Annemi, en ön sırada, oturması gerekli olan yerde göremedim, yeni ailemi de, davetlilerin hiçbirini de – biraz beklemek zorunda kalacaklardı.

Edward’ın yüzünü gördüğümde, bütün zihnimi ve görüşümü kapladı. Gözleri alev alev, altın rengiydi; muhteşem yüzü duygularının derinliğiyle daha da güzelleşmişti. Bakışlarımız kesiştiğinde, nefes kesici bir şekilde bana gülümsedi.

Ona doğru koşmamı engelleyen tek şey, Charlie’nin elinin elime uyguladığı kuvvetti.

Marş o kadar yavaştı ki, adımlarımı ritme uydurabilmek için çok uğraşmam gerekti. Şükürler olsun ki yol kısaydı. Ve sonra, sonunda, oradaydım. Edward elini uzattı, Charlie elimi aldı ve sembolik olarak Edward’ınkiyle değişti. Teninin soğuk mucizesine dokundum - ve evdeydim.

Yeminlerimiz basitti, milyonlarca kez söylenmiş geleneksel sözler... –tabii bizim gibi bir çift tarafından hiç söylenmemişti.- Mr. Weber’den sadece tek değişiklik istemiştik. “Ölüm bizi ayırana kadar” kısmı, “ikimiz de yaşadıkça” olarak değiştirilmişti.

Papaz kendi kısmını söylerken, bundan –istenmeyen bir doğum günü hediyesi yada utandırıcı bir gösteriymiş gibi- korkarken ne kadar aptalca davrandığımı anladım. Edward’ın parlayan ve muzaffer gözlerine bakarken, kendim de kazandığımı biliyordum, çünkü onun yanında kalabildiğim sürece başka hiçbir şey önemli değildi.

Bağlayıcı kelimeleri söyleme vakti gelene kadar ağladığımı fark etmemiştim.

“Evet.” dedim, neredeyse fısıldayarak. Onun yüzünü görebilmek için gözlerimi kırıştırdım.

Sıra ona geldiğinde, sesi berraktı ve zafer kazanmış gibiydi.

“Evet.” dedi.

Mr. Weber bizi karı koca ilan etti, ve sonra Edward’ın elleri dikkatlice, severek ve koruyarak tutmak için yüzüme ulaştı, kafalarımızın üzerinde salınan beyaz taç yaprakları kadar narindi. Beni kör eden ince tabaka gözyaşları arasında, bu harika kişinin benim olduğu gerçeküstü olayı algılamaya çalıştım., Altın rengi gözleri sanki göz yaşları olabilseydi olacakmış gibi göründü, eğer böyle bir şey imkansız olmasaydı.

Kafasını benimkine doğru eğdi, ve ben de ayaklarımın ucuna yükseldim, kollarımı – buket ve her şey – boynunun etrafına atarak.

Yumuşakça, taparak beni öptü; kalabalığı, yeri, zamanı, nedeni unuttum... Sadece beni sevdiğini, beni istediğini, ve onun olduğumu hatırlıyordum.

Öpmeye başladı, ve bunu bitirmek zorundaydı; seyircilerden gelen kıkırdamaları ve boğaz temizlemelerini görmezden gelerek, ona yapıştım. Sonunda, elleri yüzümü engelledi ve bana bakmak için – çok çabuk – geri çekildi. Yüzündeki ani gülümseme eğlenmişti, neredeyse bir sırtıştı. Bu anlık eğlencesinin altında seyircilere gösterimin derin neşesi olduğunu hatırlattım kendi kendime.

Kalabalık alkışlamaya başladı, ve o arkadaş ve ailelerimizle yüzleşmemiz için bedenlerimizi döndürdü. Onları görmek için, yüzümü onun yüzünden yana çeviremiyordum.

Beni ilk bulan annemin kollarıydı, gözlerimi Edward'dan istemeyerek ayırdığımda gördüğüm ilk şey gözyaşlarıyla çizik çizik olmuş yüzüydü. Ve sonra kalabalığın arasından insanlarla kucaklaşa kucaklaşa geçtik, sadece hayal meyal farkında olduğum beni tutan kişiydi, dikkatimin merkezinde benimkine sıkıca kenetlenmiş olan Edward'ın eli vardı. İnsan arkadaşlarımın sıcak, yumuşak kucaklamaları ile yeni ailemin kibar, soğuk kucaklamaları arasında ki farkı ayırt edemedim.

Bir yakıcı kucaklama diğerlerinden farklı, göze batıyordu – Seth Clearwater, kayıp kurt adam arkadaşıma vekalet etmek için, vampir topluluğuna cesaretle karşı koyuyordu.

4. Gesture (Jest)

Düğün, düzgün bir şekilde karşılama partisine doğru aktı. – Alice'in kusursuz planlamasının kanıtıydı. Nehrin üzerindeki alacakaranlık; Ağaçların arkasından güneşe izin veriyordu. Tören zamanlandığı gibi sürüp gidiyordu. Ağaçlardaki ışıklar Edward kadar parlarken beni camlar boyunca beyaz çiçeklerin yanından arka kapıya götürdü. Dışarıda bunlardan başka on bin çeşit çiçek vardı. Eski iki sedirin altına kurulan, zeminin üstünde güzel kokulu havadar bir dans pisti olarak hizmet vermekteydi.

Bir şeyler yavaştı. Ölgün saygı değer Ağustos akşamı bizi kuşattı. Küçük kalabalık, parlıtlı ışıkların yumuşak parlaklığı altında dışarı aktı. Ve biz yeniden sadece kucaklanmış olduğumuz arkadaşlarımız tarafından karşılandık. Şimdi gülmek ve konuşmak için zaman vardı.

“Tebrikler, çocuklar” diye söyledi Seth Clearwater. Başını eğerek bir çiçek çelenginin altında bizi karşıladı. Onun annesi, Sue, yanında duruyordu ve ilgiyle konukları inceliyordu. Onun yüzü ince ve sertti. Onun kısa sert saç stili kızı Leah'inkiler kadar kısaydı. Meraklandım , bu gruba destek vermek için mi aynı şekilde kesmişlerdi saçlarını. Billy Black, Seth'in diğer tarafındaydı , Sue kadar gergin değildi.

Jacob'un babasına baktığım zaman , her zaman Bir yerine iki insan görüyordum. Başka herkesin gördüğü gibi, çizilen bir yüz beyaz bir gülümsemeye tekerlekli sandalyesinde oturan yaşlı bir adam. Ve sonra güçlü büyülü reislerin otoritesiyle doğmuş - hala güç ve efsanenin bir parçasıydı. Ona karşı bir şeyler oldu. O ve onun oğluna karşı bir şeyler cereyan ediyordu. Şimdi onun solunda duran, Sam Uley efsanelerin ve büyüünün şefi olarak orada duruyordu.

Billy, garip bir şekilde Grubu ve olayları düşünen rahatlıkla göründü – onun siyah gözleri, bazı iyi haberler almış gibi parlardı. Ben onun soğukkanlı olmasına hayran kaldım. Sonuçta en yakın arkadaşının kızına olabilecek en kötü şey o kadar da kötü bir şeymiş gibi görünmüş olabilirdi.

Ben, onun duygularından alıkoymanın kolay bir şey olmadığını biliyordum. Bu olayın, Cullen'lar ve Quileutes'lerin arasındaki önceden yapılmış antlaşmaya – Cullen'lerin başka bir vampir daha yaratmasını yasaklayan antlaşma – meydan okunuyordu. Kurtlar, bir yaratığın geliyor olduğunu biliyorlardı ama Cullen'lar bu konuda kurtların ne tepki vereceğini bilmiyorlardı. Birleşmeden önce bir saldırı olacağını ifade etmişti. Ama tabi ki de onlar birbirlerini daha iyi biliyorlardı. Ama bir saldırı yerine bir bağışlama olabilir miydi?

Bu düşünceme yanıt olacakmış gibi, Seth Edward'a doğru döndü ve kollarını açtı. Edward, onun özgür kollarıyla kucaklamaya karşılık verdi.

Sue'nun narince titrediğini gördüm.

“Senin için bir şeylerin çözüldüğünü görmek güzel,” dedi Seth. “Senin için mutluyum.”

“Teşekkür ederim, Seth. Bu bana çok şey ifade ediyor.” Seth'in ellerinden kurtulup

Sue ve Billy'e baktı. "Size de aynı şekilde çok teşekkür ederim. Seth'in gelmesine izin verip, Bella'yı desteklediğiniz için."

"Önemli değil." Derin ve güvenilir sesiyle cevap verdi Billy ve onun sesindeki iyi niyetli tonu duyunca çok şaşırmıştım. Belki de ufukta bir ateşkes vardı. Biraz ilerde sıra oluşmaktaydı. Bundan dolayı, Seth bize hoşça kal diyip, Billy'i tekerlekli sandalyesinin arkasından tutup yemeklerin yanına doğru ilerlediler. Sue, onların her birinin ellerini tutup ilerledi.

Angela ve Ben bizim olduğumuz tarafa yöneldiler, onları Angela'nın ailesi, Mike ve Jessica takip etti – el ele tutuşmuşlardı. Bu benim sürprizimdi ve daha önce birlikte olduklarını duymamıştım. Bu güzeldi.

İnsan olan arkadaşlarımla arkasında – evlilik yoluyla olan kuzenim Delani vampirleri vardı. Nefesimi tutuyor olduğumu fark ettim – Tanya, hafif çilek ten renginden olan sarışın buklelerini fark ettim. Edward'ı benimseyerek kucakladı. Onun yanında, altın gözlerle duran üç vampir bana meraklı gözlerle bakıyorlardı. Uzun mısır ipeği gibi soluk saçlı kadın vardı. Onun yanında, diğer kadın ve adam vardı; her ikisi de siyah saçlıydı; tebeşir gibi beyaz tenlerinden dolayı bir zeytini anımsatıyorlardı.

Onlar grup olarak öyle güzellerdi ki, midemin kasıldığını hissettim.

Tanya, hala Edward'ı tutuyordu.

"Ah, Edward" dedi Tanya. "Seni çok özlemişim."

Edward, sessizce güldü ve marifetli bir şekilde kucaklamadan sıyrılarak kurtuldu. Ellerini omzundan çekerek geriye doğru bir adım atıp daha iyi bakmayı sağladı. "Çok uzun zaman oldu, Tanya. İyi görünüyorsun."

"Sende öyle."

"Benim karıma, sizleri tanıştırmam için izin verin." Edward sözleri resmen demiş olduğu ilk zamandı. Şimdi onun sözlerindeki memnuniyete, Denali'ler hafifçe yanıtla güldüler. "Tanya, bu benim Bella'm"

Tanya, benim en kötü kabuslarımda tahmin ettiğim gibi, öylece sevimliydi. Benim elimi tuttu ve rüyalarımda hatırladığımdan daha da tehditkar bir şekilde bana baktı.

"Aileye hoş geldin, Bella" pişmanlıkla gülümsedi. "Biz Carlisle'nin uzaktan akrabalarınız görüşemediğimiz zamanlarda olmuş bir olay. Err, biz daha yakın bir zamanda seninle tanışmış olmalıydık, bizi affede bilecek misin?"

"Tabi ki de" nefessizce söyledim. "Sizinle tanıştığımıza sevindim."

"Cullen'lar sayıyı eşitledi şimdi. Beklide sıra bizimdir, Kate?" Sarışın kadına sırttı.

"Rüyayı canlı tut," Kate gözlerini devirdi. O nazıkçe Tanya'nın sıktığı elimi tuttu.

Hoş geldin, Bella"

Siyah saçlı kadın elini Kate'inkinin üstüne koyar, "Ben Carmen, bu da Eleazar. Seni tanımaktan hepimiz memnun olduk."

"B – bende," kekeledim.

Tanya, arkasında bekleyen insanlara baktı –Charlie'nin yardımcısı, Mark, ve onun karısı. Onların gözleri Denali'lerden dolayı kocamandı.

"Tanışmaya sonra devam ederiz. Ne de olsa bunun için çok zamanımız olacak."

Tanya gülümsedi. Ve ailesiyle birlikte geçip gittiler.

Bütün görenek standartları yerine getirildi. Ben bizim olağanüstü kekimizi keserken flaşlar bizi kör etti – Bu kadar küçük ve yakın bir grup için bu pasta çok görkemli geldi diye düşünmüştüm.. Birbirimize pastayı yedirmek için gerekli pozları aldık. Edward, erkekçe benim ona uzattığım keki yuttu. Ben değişik bir şekilde benim buketimi fırlattım. Ve Angela'nın şaşırın ellerine doğru gitti. Edward benim ödünç alınan jartiyerimi dikkatlice dişleriyle çıkarırken – benim kızarmamla birlikte Jasper ve Emmett uluyarak güldüler ve Edward bunu Mike Newton'un yüzüne doğru fırlattı. Ve müzik başladı, geleneksel ilk dansımız için Edward beni kollarına çekti. Bütün korkularıma rağmen gönüllü bir biçimde kollarına gittim – özellikle izleyicilerin önünde dans etmek – o beni tutarken ben sadece ona sahip olduğum için mutluydum.

Bütün işi o yapmıştı, ve ben gayet isteksizce bütün kameraların ışıklarının altında döndürüldüm.

“Partinin tadını çıkar Bayan Cullen,” kulağıma fısıldadı.

Güldüm. “Bu zaman alacak bir alışkanlık.”

“Bizim zamanımız var,” bana hatırlattı. Sesi bayram eder gibiydi. Ve biz dans ederken beni öpmek için aşağıya doğru eğildi. Ve kameraların tıklamaları hızlandı.

Müzik değişti ve Charlie Edward'ın omuzlarına dokundu.

Charlie'yle dans etmek o kadarda kolay değildi. O benim olduğumdan daha da iyi değildi. Ve bizde bu yüzden küçük bir kare içinde emniyetle kenardan kenara hareket ettik. Edward ve Esme, Fred Astaire ve Ginger Rogers gibiydiler.

“Bella, seni evde özleyeceğim ve şimdiden özledim.”

Onun şakalarından birini yapmaya çalışarak boğazım sıkışık bir şekilde konuştum.

”Ben sadece kendimi kötü hissedirim, seni yemeklerinle yalnız bıraktığım için – pratik olarak suça ihmalsizlik yapıyorum ve sen beni bu yüzden tutuklayabilirsin.”

Sırıttı. “Benim yiyeceklere karşı hayatta kalmaya çalıştığımı varsayalım, o zaman beni istediğin zaman arayabilirsin.”

“Söz veriyorum.”

Sanki herkesle dans etmişim gibi görünüyordu. Bütün eski arkadaşlarımı görmek gerçekten güzeldi ama ben gerçekten her şeyden çok sadece Edward'la olmak istiyordum. Yeni bir müzik başladıktan yarım dakika sonra Charlie dans etmeyi bırakınca mutlu olmuştum.

“Mike'a hala düşkün değilsin, ha?” Edward beni döndürürken uzaktan ona yorum yaptım.

“Onun düşüncelerini dinlemek zorunda olduğum zamanlarda değil. Onu kovmadığım için şanslı. Ya da daha kötüsünü yapmadığım için.”

“Evet, haklısın.”

“Kendine bakmak için hiç şansın oldu mu?”

“Hmm, sanırım hayır, neden?”

“Senin bu gece baştan aşağı nasıl içler acısı bir güzellikte olduğunun farkında olmadığını anladım. Ve sonradan Mike'ın nasılda evli bir kadın için uygunsuz düşünceler taşıdığına hiç şaşırmadım. Alice'in sana nasıl da aynaya bakmana zorlamadığı için hayal kırıklığına uğradım.”

“Bildiğin gibi, ön yargılı davranıyorsun.”

İçini çekti ve bir an duraksadı. Ve evin etrafında beni döndürdü. Camlı duvar, olduğu gibi partiyi arkaya yansıttı. Ve Edward, bizim karşımızdaki aynadaki çifti işaret etti.

Edward'ın yansımasında bir anlık görüntüsünü yakaladım – onun mükemmel

yüzünün mükemmel bir kopyası ordaydı – karanlık saçlı bir güzellikle. Yansımadaki kızın teni krem rengi ve güller gibiydi. Gözleri heyecanla cevrilmiş bir şekilde kocamandı. Parıldayan beyaz giysinin dar kılıfı içinde zambağın dışarıya fırlamış alevli hali gibiydi. Beceriyle öyle kesilmişti ki, onun vücudu zarif ve şıktı – en az onun kadar hareketsizdi.

Ben bir bakış atabilmişim ve ona en güzel dönüşümü yapmadan önce, Edward aniden sertleşti, ve otomatik olarak diğer tarafa doğru döndü. Sanki birisi onun ismini çağırıyormuş gibiydi.

“Oh!” dedi. Kaşı bir an boyunca yukarı kalktı ve sonra çabucak düzeldi.

Aniden, o parlak gülümsemesiyle duruyordu.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Sürpriz bir düğün hediyesi.”

“Huh?”

Cevap vermedi. Sadece yeniden dans etmeye başladı. Daha önce yönelmiş olduğumuz karşı yola doğru devam ederek gecenin derinlerinde parlak dans zeminiyle cevrilmiş olan uzaktaki yola yöneldik.

Eski kocaman karanlık sedirlerin birinin yanına ulaşana kadar, duraklamadı. Sonra, Edward simsiyah gölgeye dümdüz baktı.

“Teşekkür ederim,” Edward karanlığa doğru söyledi. “Bu çok kibarca.”

“Kibarlık benim göbek adım.” Kısık sevimli bir ses karanlıktan cevapladı. “Kesebilir miyim?”

Elim boğazıma doğru gitti...Eğer Edward beni tutmuyor olsaydı, çökmüş olurdum.

“Jacob!” nefes alabildiğimce çabuk konuştum. “Jacob!”

“Hey, Bells.”

Onun sesine doğru tökezledim. Karanlıktaki diğer kuvvetli ellerin beni yakalamasına kadar, Edward benim dirseklerimi elleriyle kontrol etti. Jacob’un derisinden gelen sıcaklık beni kendine çekmesiyle beraber ince saten giysi boyunca yandı. Dans etmek için hiçbir gayret göstermedi. Sadece beni kucakladı, Ve benim yüzüm onun göğsüne gömülürken, başımın üstüne yanağını bastırmak için eğildi.

“Eğer dans pistinde Rosalie'yi döndürmezsem, beni affetmeyecektir,” diye mırıldandı Edward. Ve benle, Jacob’u yalnız bırakıyor olduğunu anladım. Ve Jacob’a bu an için kendi hediyesini veriyordu.

“Ah, Jacob.” Ağlıyordum. Kelimeleri net bir şekilde söyleyemiyordum. “Teşekkür ederim.”

“Bella ağlamayı keser misin, Elbiseni yıkıyorsun. İşte benim.”

“Sadece mi? Oh, Jake? Şimdi her şey mükemmel.”

Burnundan soludu. “Evet – parti başlayabilir. Sağdıç sonunda başardı.”

“Şimdi sevdiğim herkes burada.”

Dudaklarının saçlarıma sürtündüğünü hissettim. “Üzgünüm, geciktim, tatlım.”

“Sadece geldiğin için çok mutluyum!”

“Fikir buydu.”

Misafirlere doğru göz attım, ama dansçıların arasından Jacob’un babasını en son gördüğüm yerde göremedim. Eğer kaldıysa da bilmiyordum. “Billy burada olduğunu biliyor mu?” Sorduğumda, söylemek zorunda olduğunu biliyordum – önceden canlanan ifadesini açıklamanın tek yolu buydu.

“Eminim Sam söylemiştir. Onu görmeye gideceğim...parti bittiğinde.”

“Eve döndüğüne çok memnun olacak.”

Jacob sırtımı biraz çekti ve düzleştirdi. Bir elini sırtımın küçük bir kısmında bıraktı ve diğer eliyle sağ elimi tuttu. Ellerimizi göğsüne özenerek koydu; avucumun altında kalbinin atışını hissedebiliyordum, ve elimi oraya tesadüfen koymadığını tahmin ettim.

“Sadece bu tek danstan başka bir şey alabilir miyim bilmiyorum,” dedi, ve beni arkamızdan gelen müziğin temposuna uymayan bir şekilde yavaş dairelerin etrafına çekmeye başladı. “En iyisi yapmak isterim.”

Elimin altındaki kalbinin ritmine göre hareket ettik.

“Geldiğim için memnunum,” dedi bir süre sonra sessizce. “Geleceğimi düşünmüyordum. Ama seni görmek güzel... bir kez daha. Olacağını düşündüğüm kadar üzücü değil.”

“Üzgün hissetmeni istemiyorum.”

“Bunu biliyorum. Ve bu gece seni suçlu hissettirmek için gelmedim.”

“Hayır – gelmen beni çok mutlu etti. Bana verebileceğin en iyi hediye bu.”

Güldü. “Bu iyi, çünkü gerçek bir hediye için duracak zamanım olmadı.”

Gözlerim alıştıyordu, ve şuan onun yüzünü görebiliyordum, umduğumdan daha yüksekteydi. Hala büyümesi mümkün olabilir miydi? Yedi fite (30,48 cm) altıdan daha yakın olmalıydı. Onun yüz hatlarını o kadar zamandan sonra tekrar görmek rahatlatıcıydı – derinde olan gözleri kabarık siyah kaşları altında gölgelenmiş, belirgin elmacık kemikleri, dolgun dudakları parlak dişlerinin üzerinde gerilmiş

alaycı gülümsemesi sesine uyuyordu. Gözlerinin kenarları gergindi – dikkatli; bu gece çok dikkatli olduğunu görebiliyordum. Beni mutlu etmek için yapabileceği her şeyi yapıyordu, neye mal olduğunu hata yapmadan ve göstermeden.

Jacob gibi bir arkadaşı hak edecek kadar iyi bir şey asla yapmamıştım.

“Ne zaman dönmeye karar verdin?”

“Bilinçli olarak mı yoksa bilinç dışı mı?” Kendi sorusuna cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. “Gerçekten bilmiyorum. Sanırım bir süre bu yönde geri dolanıyordum, ve belki bunun nedeni buraya yönelmemdi. Ama bu sabaha kadar böyle değildi, gerçekten koşmaya başladım. Başarabileceğimden emin değildim.” Güldü. “Nasıl hissettirdiğine inanamazsın – etrafta tekrar iki ayakla yürümenin. Ve kıyafetler! Ve sonra daha da tuhaf çünkü garip hissettiriyor. Bunu ummuyordum. Bütün insan şeylerinden uzak kalmıştım.

Durmadan döndük.

“Yine de, seni böyle görmeyi özlemek utanç verici olacak. Tam buraya olan yolculuğuma değdi bu. İnanılmaz görünüyorsun, Bella. Çok güzel.”

“Alice bugün üzerimde baya zaman harcayarak, yatırım yaptı. Karanlık da yardım ediyor.”

“Benim için pek karanlık değil, biliyorsun.”

“Doğru.” Kurt adam hisleri. Yapabildiği her şeyi unutmak kolaydı çok insan görünüyordu. Özellikle de şuan.

“Saçlarını kesmişsin,” diye not düştüm.

“Evet. Daha kolay, biliyorsun. *Ellerin avantajımı alsam daha iyi olur diye düşündüm.”

“İyi görünüyor,” diye yalan söyledim.

Homurdandı. “Doğru. Kendim yaptım, körelmiş mutfak makasıyla.” Bir süre boyunca genişçe sırttı, ve sonra gülüşü soldu. İfadesi ciddiye dönüştü. “Mutlu musun, Bella?”

“Evet.”

“Tamam.” Omuzlarını silktiğini hissettim. “Önemli olan da bu, sanırım.”

“Sen nasılsın, Jacob? Gerçekten?”

“İyiyim, Bella, gerçekten. Artık benim hakkımda endişelenmene gerek yok. Seth’in canını sıkmayı bırakabilirsin.”

“Sadece senin yüzünden onu sıkıyorum. Seth’i seviyorum.”

“İyi bir çocuk. Bazılarından daha iyi arkadaş. Sana söylemeliyim, eğer kafamdaki

seslerden kurtulabilsem, kurt olmak neredeyse mükemmel.”

Ses çıkarış şekline güldüm. “Evet, bende benimkini susturamıyorum.”

“Senin durumunda, bu senin deli olduğun anlamına gelir. Tabi ki, ben zaten senin deli olduğunu biliyordum,” diye takıldı.

“Teşekkürler.”

“Delilik muhtemelen bir sürüyle akıl paylaşmaktan daha kolay. Deli insanların sesleri, onları izlesin diye bebek bakıcıları yollamazlar.”

“Huh?”

“Sam dışarıda bir yerde. Ve diğerlerinden bazıları. Gerekirse diye, bilirsin.”

“Nasıl bir durum için?”

“Bunu bir arada tutamazsam durumu yada onun gibi bir şey. Partiyi karıştırmaya karar vermem durumunda.” Çabucak bir gülümseme parladı, muhtemelen bu ilgi çekici bir fikir gelmişti ona. “Ama düğününü berbat etmek için burada değilim, Bella. Buradayım...” sesi giderek azaldı.

“Mükemmel yapmak için.”

“Bu abartılı(uzun) bir emir.”

“Senin çok uzun olman iyi bir şey.”

Kötü esprime inledi ve sonra içini çekti. “Sadece arkadaşın olmak için buradayım. En iyi arkadaşın, son bir kez.”

“Sam sana biraz daha fazla güvenmeli.”

“Evet, belki ben aşırı duyarlı davranıyorum. Belki onlar zaten burada olacaktı, Seth’e göz kulak olmak için. Burada çok fazla vampir var. Seth bunu dikkate alması gerektiği kadar ciddiye almıyor.”

“Seth tehlikede olmadığını biliyor. Cullen’lerin Sam’dan daha iyi olduğunu anlıyor.”

“Tabi, tabi,” dedi Jacob, kavgaya dönüşmeden önce barışı sağlayarak.

Onun diplomat olması garipti.

“Sesler için üzgünüm,” dedim. “Keşke onları daha iyi yapabilseydim.” Her açıdan.

“O kadar kötü değil. Ben sadece biraz sızlanıyorum.”

“Sen... mutlu musun?”

“Yeterince yakınım. Ama benim için yeterli. Bugün yıldız sensin.” Kıkırdadı. “İddiaya

giririm bundan hoşlanıyorsunuzdur. Dikkatin merkezinde olmak.”

“Evet. Yeterince dikkati çekemiyorum.”

Güldü ve sonra kafamın üzerinden boşluğa baktı. Dudaklarını büzerek, kabul partisinin parlayan parıltısını inceledi, zarif hızla dönen dansçıları, çelenklerden düşen telaşlı taç yaprakları; onunla birlikte baktım. Hepsi bu karanlık, sessiz boşluktan çok uzak göründü. Neredeyse kar küresi içinde kısa süren bir kar yağışının kıvrılarak dönmesini izlemek gibiydi.

“Onlara bu kadarını vereceğim,” dedi. “Nasıl parti verileceğini biliyorlar.”

“Alice doğanın durdurulamaz bir gücü.”

İç çekti. “Şarkı bitti. Sence başka bir tane daha alabilecek miyim? Yada bu çok fazla istemek mi?”

Ellerinin etrafındaki ellerimi sıkılaştırdım. “İstediğin kadar dans edebiliriz.”

Güldü. “Bu ilginç olurdu. Yine de, ben iki taneye bağlı kalsam daha iyi olacak bence. Konuşmaya başlamak istemiyorum.”

Başka bir dairenin içine girdik.

“Şimdiye kadar benim sana hoşça kal demiş olmam gerektiğini düşünüyorsun,” diye mırıldandı.

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım, ama aşağıya gitmeye zorlayamadım.

Jacob bana baktı ve kaşlarını çattı. Parmaklarıyla yanağımı sildi, gözyaşlarını orada yakalayarak.

“Ağlaması gereken kişi sen değilsin, Bella.”

“Düğünlerde herkes ağlar,” dedim boğuk bir sesle.

“Bu istediğin şey, değil mi?”

“Evet.”

“O zaman gülümse.”

Denedim. Yüz buruşturuşuma güldü.

“Seni böyle hatırlamaya çalışacağım. Varsayacağım ki...

“Ne varsayacaksın? Öldüğümü mü?”

Dişlerini sıktı. Kendisiyle mücadele ediyordu – burada bulunuşunun bir yargılama değil de hediye olması kararıyla. Ne söylemek istediğini tahmin edebilirdim.

“Hayır,” diye sonunda cevap verdi. “Ama aklımda seni bu şekilde göreceğim. Pembe yanaklar. Kalp atışı. İki fit (*boyu sanırım) eksik. Hepsi.”

Kasıtlı olarak ayağını yapabildiğim kadar sertçe ayağımla ezdim.

Gülümsedi. “İşte benim sevdiğim kız.”

Başka bir şey söylemeye başladı ama sonra ağzını aniden kapattı. Tekrar mücadele etti, söylemek istemediği sözlere karşı dişlerini sıktı.

Jacob ile olan ilişkim eskiden çok kolaydı. Nefes almak kadar doğal. Ama Edward hayatıma döndüğünden beri, sürekli zordu. Çünkü – Jacob’un gözlerinde - Edward’ı seçmek, ölümden daha beter bir kaderi seçmemdi, yada buna eşdeğer bir şeydi.

“Ne var Jacob? Hadi söyle bana. Bana her şeyi söyleyebilirsin.

“Sana..sana söyleyeceğim bir şey yok.”

“Hadi ama lütfen. Dökül bakalım.”

“Yok. Gerçekten yok. Sana soracağım bir şey var. Bana söylemeni istediğim bir şey”

“Sor bana”

Bir süre daha debelendi, sonra nefesini verdi. “Sormamam gerek. Bir anlamı yok. Sadece hastalık derecesinde merak ediyorum”

Onu bu kadar iyi tanıdığım için, ne demek istediğini anladım.

“Bu akşam değil Jacob”

Jacob, insan olarak kalmam konusunda Edward’dan bile daha saplantılıydı. Artık sayılı oldukları için, kalbimin her atışı onun için hazine değerindeydi.

“Ohh” dedi, ne kadar rahatladığını göstermemeye çalıştı.

Yeni bir şarkı çalmaya başladı. Ama Jacob bu sefer şarkının değiştiğini fark etmedi.

“Ne zaman” diye fısıldadı.

“Emin değilim, bir bilemedim iki hafta sonra...”

Sesi değişti, alaylı bir tonda “Beklemenin nedeni nedir?” diye sordu.

“Balayımı acı içinde kıvrınarak geçirmek istemedim”

“Nasıl geçirmeyi tercih edersin? İskambil mi oynayacaksınız Edward’la. Hahahaha!”

“Aman ne komik..”

“Şakaydı Bells. Ama yine de anlamıyorum. Vampirinle gerçek bir balayı yaşayamazsın zaten beklemenin anlamı ne. Bu budur yani. İlk kez kaçınmıyorsunuz bir şeylerden. Aslında bu iyi bir şey.” Sesi birden ciddileşti “Utanmana gerek yok.”

“Bir şeylerden uzak durduğum filan yok. Balayımda istediğim her şeyi

yapabilirim. Gerçek bir balayı olacak. Git başımdan”

Yavaş yavaş dönüyorduk, birden durdu. Bir an acaba müziğin değiştiğini mi fark etti acaba dedim, Bana güle güle demeden önce küçük kavgamızı affettirecek bir söz bulmak için çabaladım. Bu şekilde ayrılmamalıydık.

“Ne dedin sen? Ne dedin sen?” nefesi kesildi.

“Nasıl yani? Jake. Sorun ne?”

“Ne demeye çalışıyorsun. Şu balayı hakkında. Sen hala insanken. Bu hastalıklı bir şaka olmalı. Şaka yapıyor olmalısın Bella”

Öfke dolu gözlerle ona baktım. “Git başımdan dedim Jake .Bu seni hiç ama hiç ilgilendirmez. Bu özel bir şeydi. Bunun hakkında konuşmamalıydık.”

Jake kocaman elleriyle kollarıma sıkıca yapıştı.

“Ayyy. Jake. Bırak beni!” Beni silkeledi.

“Bella kafayı mı yedin? .Bu kadar aptal olamazsın. Bana şaka yaptığını söyle”

Beni tekrar sarstı. Elleri beni bir turnike gibi sıkıyordu. Bir yandan da

titriyordu,titreşimler kemiklerime kadar ulaşıyordu.

“Jake durrr!”

Birden kalabalıklaştı.

Edward’ın sesi buz gibi soğuk,bıçak kadar keskindi. “Çek ellerini onun üzerinden”

Jacob’ın arkasında karanlık geceden gelen kısık bir hırıltı vardı, ve ilkiyle çakışan bir başkası daha.

“Jake, kardeşim, geri çekil.” Diye Seth Clearwater’ın ısrar ettiğini duydum.”Kontrolünü kaybediyorsun.”

Jacop donmuş gibiydi, dehşete düşmüş gözleri büyük ve hareketsizdi.

Seth fısıldadı: “Onu inciteceksin, bırak gitsin.”

“Şimdi!” diye hırladı Edward.

Jacop’un kolları yanına düştü, bekleyen damarlarıma kanın ani akışı acı vericiydi.

Ben daha fazla ne olduğunu anlayamadan sıcak eller soğuk olanlarla yer değiştirdi, ve hava arkamda vızıldadı.

Gözlerimi kırıştırdım, az önce durduğum yerden 2 metre uzakta ayaktaydım.

(aslında tam çevirisi yarım düzine feet) Edward önümde gerilmişti. İki tane kocaman kurt o ve Jacop’un arasında hazır duruyorlardı, ama bana agresif gözükmediler. Daha çok kavgayı engellemeye çalışıyor gibiydiler.

Ve Seth – sırk boylu, on beş yaşındaki Seth – kollarını Jacop’a dolamıştı ve onu uzağa götürüyordu. Eğer jacop Seth’e bu kadar yakınken dönüşürse...

“Yalvarırım Jake, hadi gidelim.”

“Seni öldürürüm dedi Jacop,” sesi sinirden o kadar kısık çıkıyordu ki fısıltı gibiydi.

Gözleri Edward’a odaklanmıştı, öfkeyle yanıyordu. “Seni kendi ellerimle öldürürüm, hem de hemen!” sarsıntıyla titredi.

En büyük kurt, siyah olan, keskince homurdandı.

“Seth, yoldan çekil,” diye tısladı Edward.

Seth Jacop’ı tekrar çekiştirdi. Jacop öfkeyle o kadar sersemlemişti ki Seth onu birkaç metre daha uzağa götürebilmişti. “Yapma Jake. Uzaklaş. Yalvarırım.”

Sam, -daha büyük kurt, siyah olan- Seth’e katıldı. İri kafasını Jacop’un göğsüne koydu ve itti.

Üçü – Seth çekerek, Jacop titreyerek ve Sam iterek – karanlığın içinde kayboldular.

Diğer bir kurt onların arkasından bakakaldı. Zayıf ışıkta, kürkünün renginden emin olamadım- çikolata kahverengisi, belki? Öyleyse Quil miydi?

“Üzgünüm,” diye fısıldadım kurda.

“Geçti, Bella,” mırıldandı Edward.

Kurt Edward’a baktı. Bakışı arkadaşça değildi. Edward ona bir kere soğukça başını salladı. Kurt huysuzlandı ve sonra diğerleri takip etmek için döndü, onların yaptığı gibi kayıplara karıştı.

“Pekala,” dedi Edward kendi kendine ve sonra bana baktı. “Hadi geri dönelim.”

“Ama Jake- ”

“Sam’in ellerinde. O gitti.”

“Edward, çok üzgünüm, aptalca davrandım- “

“Hiçbir şeyi yanlış yapmadın- “

“Kocaman bir ağzım var! Neden ben... Onun bana bu şekilde davranmasına izin vermemeliydim. Ne düşünüyordum ki?”

“Endişelenme.” Yüzüme dokundu. “Kimse yokluğumuzu fark etmeden törene geri dönmeliyiz.”

Kendime çeki düzen vermeye çalışarak kafamı salladım. Kimse fark etmeden önce?

Kimse bunu kaçırmış mıydı?

Sonra, bunun hakkında düşünürken, fark ettim ki bu yüzleşme bana felaket gibi

gözükmesine rağmen gölgelerin içinde çok sessiz ve kısıydı.

”Bana iki saniye ver,” diye rica ettim.

İçim ıstırap ve panikle kaos yaşıyordu, ama bu önemli değildi – şu an sadece dıştan görünen önemliydi. İyi bir ifade takınmak bildiğim bir şeydi, üstesinden gelmek zorundaydım.

“Elbisem?”

“İyi gözüküyorsun. Bir tek saç teli bile yerinden oynamamış.”

İki derin nefes aldım. “Peki. Hadi gidelim.”

Kollarını belime doladı ve beni ışığa doğru götürdü. Parlayan ışıkların altından geçtiğimizde, beni nazikçe dans pistinin üstünde döndürdü. Dansımız hiç bozulmamış gibi diğer dans edenlerin arasında eriyip kaybolduk.

Misafirlere göz gezdirdim, kimse korkmuş ya da şoke olmuş gibi gözüküyordu. Sadece en solgun yüzlerde biraz stres belirtisi vardı, ve bunu iyi saklıyorlardı. Jasper ve Emmett pistin ortasında, birbirlerine yakındılar, ve tahmin ediyorum ki yüzleşme sırasında da yakınlarda bir yerlerdediler.

“Sen-“

“Ben iyiyim,” dedim. “Bunu yaptığıma inanamıyorum. Bende yanlış olan ne?”

“Sende yanlış olan hiçbir şey yok”

Jacob’u burada gördüğüme çok mutlu olmuştum. Yaptığı fedakarlığın farkındaydım. Ve sonra onu mahvettim, hediyesini bir felakete çevirdim. Karantina altına alınmalıyım.

Ama benim aptallığım bu gece başka hiçbir şeyi mahvetmeyecekti. Bunu kafamdan atacaktım, daha sonra ilgilenmek üzere bir çekmeceye tıkacak ve kilitleyecektim. Bunun için kendimi kamçılacak çok vaktim olacaktı, şimdi yapabileceğim hiçbir şey bana yardım edemezdi.

“Bitti,” dedim. “Hadi bu gece bunun hakkında düşünmeyelim, bir daha.”

Edward’dan çabuk bir kabullenme bekliyordum, ama o sessizdi.

“Edward?”

Gözlerini kapadı ve alnını alnıma dayadı. “Jacop haklıydı,” diye fısıldadı. “Ne düşünüyordum ki?”

“Değildi.” İzleyen kalabalık arkadaş çevresi için yüzümü düzgün tutmaya çalışıyordum. “Jacob olayları açıkça görebilmek için çok önyargılıydı.”

Alçakça “sadece düşündüğüm için bile beni öldürmesine izin vermeliydim...” gibi bir şeyler geveledi.

“Kes şunu,” dedim kızgınca. Yüzünü ellerimin içine aldım ve gözlerini açana kadar bekledim. “Sen ve ben. Önemli olan tek şey bu. Şu an düşünmene izin verilen tek şey bu. Beni duyuyor musun?”

“Evet,” içini çekti.

“Jacob’ın gelişini unut.” Bunu yapabiliirdim. Bunu yapacaktım. “Benim için. Söz ver, unutacaksın.”

Bir süre gözlerimin içine baktı. “Söz veriyorum.”

“Teşekkür ederim. Edward, korkmuyorum.”

“Ben korkuyorum.” Diye fısıldadı.

“Korkma.” Derin bir nefes aldım ve gülümsedim. “Aklıma gelmişken, seni seviyorum.”

Karşılık olarak hafifçe gülümsedi. “Bunun için buradayız.”

“Gelini tekeline almışsın,” dedi Emmett, Edward’ın arkasından gelerek. “Küçük kız kardeşimle dans etmeme izin ver. Bu onu utandırmak için son şansım olabilir.”

Seslice güldü, her zaman olduğu gibi ciddi atmosferden hiç etkilenmeyerek.

Daha sonra henüz dans etmemiş olduğum insanlarla devam etti, bu bana kendimi doğru dürüst toparlama ve çözümlene şansı verdi. Edward beni tekrar istediğinde,

Jacob-çekmecesini iyi ve sıkıca kapanmıştı. Kollarını etrafıma sardığımda, önceki neşe kaynağımı saklandığı yerden çıkardım, şundan emindim ki; hayatımdaki her şey bu gece doğru yerdeydi. Gülümsedim ve başımı göğsüne yasladım. Kollarını sıktı.

“Buna alışabilirim,” dedim.

“Bana dansla ilgili meselelerinin üstesinden geldiğini söyleme?”

“Dans etmek o kadar da kötü değil – seninle. Ama ben daha çok bunu düşünüyordum,” – ve kendimi ona daha sıkı bastırdım – “gitmene asla izin vermemeyi.”

“Asla,” diye söz verdi ve beni öpmek için eğildi.

Ciddi türden bir öpücüktü – şiddetli, yavaş ama yapıcıydı...

Alice’in “Bella, vakit tamam!” dediğini duyana kadar nerede olduğumu unutmuşum. Yeni kız kardeşime verdiği rahatsızlıktan dolayı kısa süreliğine bir öfke parlaması hissettim.

Edward onu yok saydı; dudakları benimkinin üzerinde sıkıydı, daha önce olmadığı kadar istekliydi. Kalbim hızla atmaya başladı ve ellerim onun mermer boynundan aşağı kaydı.

“Uçağınızı kaçırmak mı istiyorsunuz?” Alice ısrar etti, şimdi tam da benim yanımdaydı. “Havaalanında kamp kurmuş diğer bir uçağı beklerken çok hoş bir balayı geçireceğinden eminim.”

Edward mırıldanmak için yüzünü hafifçe çevirdi, “Uzaklaş, Alice,” Ve sonra tekrar dudaklarını benimkine bastırdı.

“Bella, uçakta bu elbiseyi mi giymek istiyorsun?” Israr etti.

Çok fazla dikkatimi vermiyordum. Açıkça ilgilenmedim.

Alice sessizce homurdandı. “Onu nereye götürdüğünü söylerim, Edward. Bu yüzden bana yardım et, bunu yaparım.”

Dondu. Sonra yüzünü benimkinden uzaklaştırdı ve en sevdiği kız kardeşine dik dik baktı. “Bu kadar sinir bozucu olmak için son derece küçüksün.”

“Yol için seçtiğim muhteşem elbiseyi boşa gitsin diye almadım.” Elimi yakaladı.

“Benimle gel, Bella.”

Elimi geri çektim, onu bir kez daha öpebilmek için parmak uçlarımda yükseldim. Beni ondan uzağa yöneltmek elimi sabırsızca çekti. İzleyen misafirlere birkaç kıkırdama geldi. O zaman ben de vazgeçtim, boş evde beni yönlendirmesine izin verdim.

Canı sıkılmış gibi gözüktü.

“Üzgünüm, Alice,” özür diledim.

“Seni suçlamıyorum, Bella,” içini çekti. “Kendine yardımcı olabiliyor gibi bir halin yoktu.”

Onun işkence çeken ifadesine kıkırdadım ve o kaşlarını çattı.

“Teşekkürler, Alice. Herhangi birinin sahip olabileceği en güzel düğündü,” dedim ona ciddiyetle. “Her şey tamamen doğrudu. Sen dünyadaki en iyi, en zeki, en yetenekli kardeşsin.

Bu onun buzlarını eritti ve kocaman gülümsedi. “Beğenmene sevindim.”

Reneé ve Esme üst katta bekliyordu. Üçü çabucak elbisemi çıkarttılar ve Alice’in yol için seçtiği koyu mavi elbiseyi giydirdiler. Birisi saçımdan tokaları çıkarıp, örgüden dalgalanmış halde sırtıma dökülmesine izin verdiğinde minnettar kaldım, beni daha sonraki olası saç tokası ağrısından kurtarmıştı. Tüm bu süre boyunca annemin gözyaşları durmaksızın aktı.

“Nereye gittiğimi öğrenir öğrenmez seni arayacağım.” Veda etmek için sarılırken ona söz verdim. Biliyordum ki büyük ihtimalle balayı sürprizi onu deli ediyordu; eğer o da işin içinde değilse, annem sürprizlerden nefret ederdi.

“Güvenle uzaklaşır uzaklaşmaz sana söyleyeceğim,” Alice incinmiş ifademe yapmacık

şekilde sırtarak beni bastırdı. Bilecek en son kişi olmam ne kadar da adaletsizdi.

“Çok, çok yakında beni ve Phil’i ziyaret etmek zorundasın. Güneye gitme sırası sende- güneşi bir kere gör.” Dedi Reneé.

“Bugün yağmur yağmadı.” Davetinden kaçınarak ona hatırlattım.

“Bir mucize.”

“Her şey hazır,” dedi Alice. “Valizlerin arabada- Jasper götürüyor.” Beni basamaklara götürdü, beni yarım yamalak kucaklayarak Reneé de takip etti.

“Seni seviyorum, anne.” İnerken fısıldadım. “Phil olduğu için çok memnunum. Birbirinize dikkat edin.”

“Ben de seni seviyorum, Bella, tatlım.”

“Hoşça kal anne, seni seviyorum.” Dedim tekrar, boğazım kurumuştu.

Edward merdivenlerin aşağısında bekliyordu. Onun uzanmış elini tuttum ama ileri doğru eğildim, bizi görmeyi bekleyen küçük kalabalığı taradım.

“Baba?” sordum, gözlerim ararken.

“Orda, ilerde.” Edward mırıldandı. Beni misafirlerin içine doğru çekti, bize patika gibi yol açtılar. Onu herkesin arkasında, beceriksizce duvara yaslanmış halde bulduk, biraz saklanıyormuş gibi gözüküyordu. Gözlerindeki kızarıklık bunun sebebini açıkladı.

“Oh, baba.”

Ona belinden sarıldım, göz yaşlarım tekrar sel oldu – bu gece çok fazla ağlıyordum. Sırtımı sıvazladı.

“Oraya, şimdi. Uçağını kaçırmak istemezsin.”

Charlie’yle aşk hakkında konuşmak zordu- biz çok fazla benziyorduk, her zaman utandırıcı duygusal gösterişlerden kaçınmak için saçma şeylere çeviriyorduk. Ama içine kapanık olmanın zamanı değildi.

“Seni sonsuza kadar seveceğim, baba,” dedim ona. “Bunu unutma.”

“Ben de seni, Bella. Her zaman sevdim, her zaman seveceğim.”

Onu yanağından öptüm aynı zamanda o da benimkini öptü.

“Ara beni.” Dedi.

“Yakında.” Diye söz verdim, söz verebileceğim tek şey olduğunu bilerek. Sadece telefon konuşması. Annem ve babamın beni görmesine izin verilemeyecekti; çok farklı olacaktım, ve çok çok daha fazla tehlikeli...

“Git, o halde.” Dedi huysuzca. “Geç kalmak istemezsin.”

Misafirler bizim için bir diğer koridor yaptılar. Biz firar ederken Edward beni biraz daha kendine yaklaştırdı.

“Hazır mısınız?” diye sordu.

“Hazırım dedim ve biliyordum ki bu doğrudu.

Edward beni kapı eşiğinde öptüğünde herkes alkışladı. Sonra konfeti yağmuru başlayınca beni aceleyle arabaya bindirdi. Birçoğu geniş alana yayıldı, ama birisi, muhtemelen Emmett, esrarengiz bir duyarlılıkla fırlattı, ve ben Edward’ın sırtından seken bir sürüsünü topladım.

Araba flamaların uzunluğu boyunca uzanan daha çok çiçekle dekore edilmişti – ince kağıt kurdelelerle bir düzine ayakkabı bağlanmıştı – gıcır gıcır gözükten tasarımcı ayakkabıları – tamponun arkasından sallanıyordu.

Ben binerken Edward beni konfetilerden korudu sonra o da bindi, ben pencereden el sallayıp ailemin de bana el salladığı verandaya doğru “Sizi seviyorum.” diye seslenirken hızla uzaklaştık.

Ayırt edebildiğim son görüntü ebeveynlerimden biriydi. Phil her iki kolunu da gevşekçe Reneé’ye dolamıştı. O da bir kolunu sıkıca onun beline koymuştu ama boştaki eli Charlie’ninkini tutmak için uzanmıştı. O an birçok çeşit aşkın ahenkle uyumu söz konusuydu. Bana çok umutlu bir tablo gibi gözüküyordu.

Edward elimi sıktı.

“Seni seviyorum,” dedi.

Başımı omzuma dayadım. “Bu yüzden buradayız.” Onun sözlerinden alıntıylaarak cevapladım.

Saçlarımı öptü.

Karanlık otobana döndüğümüzde, Edward gaz pedalına yüklendi, motorun ormanda arkamızda bıraktığı hırıltıyı duydum. Eğer ben duyabiliyorsam o kesinlikle duyabiliyordu. Ama ses karanlıkta kaybolurken hiçbir şey söylemedi. Ben de söylemedim.

Delik, inleyen kalp kırıklığı giderek zayıfladı ve sonra tamamen yok oldu...

5. Isle Esme (Esme Adası)

“Houston?” Sordum kaşlarımı kaldırarak, Seattle’daki kapıya vardığımızda. “Yol boyunca sadece bir durak,” diye bana güvence verdi Edward sırtışıyla. Beni uyandırdığında uykuya henüz dalmış gibi hissettim. Beni terminal boyunca çekerken sarhoş gibiydim, her kırışımdan sonra gözlerimi tekrar nasıl açacağımı hatırlamaya çabalıyordum. Bir sonraki uçağımızın biletlerini teyit ettirmek için uluslararası kontrol noktasında durduğunda, neler olduğunu kavramam birkaç dakikamı aldı.

“Rio de Janerio?” diye belli belirsiz bir ürpermeyle sordum.

“Başka bir durak,” dedi bana.

Güney Amerika’ya yolculuk, geniş first-class koltukta, Edward’ın kolları beni sarmışken uzun ama rahattı. Kendiliğimden uykuya daldım, ve alışılmışın dışında bir uyarıyla, hava alanına iniş yaparken uçağın penceresinden gelen henüz batmakta olan güneşin eğimli ışıklarıyla uyandım.

Tahmin ettiğim gibi, bir diğer uçağa binmek için havaalanında kalmadık. Onun yerine Rio’nun karanlık, hareketli, yaşayan sokaklarına doğru bir taksi tuttuk. Edward’ın taksiciye verdiği Portekizce direktiflerin bir kelimesini bile anlayamazken, yolculuğumuzun diğer bir ayağına geçmeden önce bir otel bulmak için duracağımızı tahmin ettim. Ben bu düşünceyle meşgulken, keskin, korkunç bir acı mide çukuruma çok yakın bir yerlerde içimi burktu. Taksi kaynaşan kalabalık seyrekleşinceye kadar kalabalığın içinden ilerlerdi, şehrin okyanusa açılan, batı ucunun kıyısına yakın bir yere geldik.

Rıhtımda durduk.

Edward, gece kadar siyah suya demirlemiş beyaz yatlar arasından yolu gösterdi. Başında durduğu tekne diğerlerinden daha küçük ve daha parlaktı, açıkça belliydi ki yerden ziyade hız için yapılmıştı. Buna rağmen lüks ve diğerlerinden daha zarifti. Taşdığı ağır çantalara rağmen kolayca atladı. Çantaları güverteye bıraktı ve benim kenardan atlamam için dikkatlice bana yardım etti.

Tekneyi kalkış için hazırlarken onu sessizce izledim, bu kadar becerikli ve rahat gözükmemesine şaşırılmışım; çünkü daha önce teknelere dair ilgisi olduğundan bahsetmemişti. Ama o zaten her şeyde iyiydi.

Biz doğuya doğru giderken, aklımdan temel coğrafyayı geçirdim. Hatırladığım kadarıyla Brezilya’nın o kadar da çok doğusu yoktu... Afrika’ya ulaşana kadar... Ama Edward Rio’nun ışıkları sönükleşip arkamızda kaybolana kadar hızla sürmeye devam etti. Yüzünde tanıdık neşeli bir gülümseme vardı, hızın herhangi bir çeşidi tarafından oluşturulan bir gülümseme. Tekne dalgaların arasından dalıp çıkarak ilerlerken, denizden sıçrayan sularla yıkandım.

Sonunda uzun süren merakım galip geldi.

“Daha çok gidecek miyiz?” diye sordum

Benim insan olduğumu unutmaması mümkün değildi, ama bu küçük gemide ne kadar uzun süre yaşamamızı planladığını merak ettim.

“Yaklaşık yarım saat daha.” Gözleri koltuğu kavrayan ellerime takıldı ve sırttı.

Oh ne güzel, dedim kendi kedime. Ne de olsa o bir vampir. Belki de Atlantis’e gidiyoruzdur.

Yirmi dakika sonra, motorun gürültüsünün üzerinden ismimi söyledi.

“Bella, oraya bak.” Tam ileriye gösterdi.

İlk başta sadece karanlığı gördüm ve ayın su üzerine düşen beyaz yansımalarını. Ayın dalgalar üzerindeki parıltısına giren alçak karanlık şekli görene kadar işaret ettiği yeri gözlerimle taradım. Karanlığa gözlerimi kısıp bakarken, siluet daha detaylı hale geldi.

Şekil alçaklaştı, bir tarafı, dalgaların altında kalan diğer tarafından daha uzun olan düzensiz bir üçgen. Daha yakına geldik, ve ben hafif meltemle sallanan tüylü ana hatlarını görebildim.

Sonra gözlerim odaklandı ve parçalar yerine oturdu: karşımızda küçük bir ada sudan yükseliyordu, dalgalanan palmiye yaprakları, ay ışığında solukça parlayan bir kumsal.

"Neredeyiz?" o rota değiştirip, adanın kuzey ucuna doğru ilerlerken merakla mırıldadım.

Motorun sesine rağmen beni duydu ve ay ışığında parıldayan geniş bir şekilde gülümsedi.

"Bu Esmeye Ada'sı (Isle Esmeye)." "

"Esmeye Adası mı? Sesim alçaktı ama hala sessiz geceyi yaracak kadar yüksekti. "Carlisle'den bir hediye---Esmeye bize ödünç vermeyi teklif etti."

Bir hediye. Kim hediye olarak bir ada verirdi ki? Kaşlarımı çattım. Edward'ın aşırı cömertliğinin öğrenilen bir davranış olup olmadığını fark edememiştim.

Bavulları rıhtıma koydu ve döndü. Bana ulaştığında o mükemmel gülümsemesiyle gülüyordu.

Elimi tutmak yerine beni kollarına aldı.

"Kapı eşiğine kadar beklemen gerekmiyor muydu?" hafifçe bottan dışarı sıçrarken nefessiz bir halde sordum.

Kısa bir süre için orman büyüyormuş gibi görünen zift karanlığında. Ve sonra önümüzde sıcak bir ışık gördüm. Bir süre ışığın aslında bir evden geldiğini fark ettim---iki aydınlık, mükemmel kare, geniş pencereler , ön kapıyı çevreliyordu--- sahne korkusu yeniden bastırdı, geçen seferkinden çok daha güçlü bir şekilde. Bir otelde kalacağımızı sandığımdan çok daha kötü.

Kalbim kaburgalarımın doğru gümbür gümbür atıyordu ve nefesim boğazımda sıkışmış gibiydi. Edward'ın gözlerinin yüzümde olduğunu hissettim ama bakışlarına karşılık vermeyi reddettim. Karşıya doğru gözlerimi diktim.Hiçbir şey görmeden.

Ne düşündüğümü sormadı ve bu onun karakterine uymayan bir şeydi. Bunun onun da en az benim olduğum kadar kadar gergin olmasından kaynaklandığını tahmin ettim.

Kapıları açmak için bavulları derin sundurmaya yerleştirdi.---kapılar kilitli değildi.

Edward ben onun bakışlarıyla buluşana dek kapının eşiğinde bekleyerek bana baktı.

Evin içine beni taşıdı.İkimizde çok sessizdik.İçeri girdiğimizde ışıkları yaktı.Ev hakkındaki belli belirsiz ilk izlenimim küçük bir ada için oldukça büyük olduğuydu ve ev tuhaf bir şekilde tanıdıktı.Cullenlar tarafından tercih edilen Beyaza-beyaz tasarıma alıştım.Bu beni evde gibi hissettiriyordu. Yine de hiç bir özelliğe odaklanamadım. Kulaklarımın arkasında atan şiddetli nabız her şeyi biraz bulanık yapıyordu. Edward durdu ve son ışığı da açtı.

Oda büyük ve beyazdı ve uzaktaki duvar neredeyse tamamen camdı--- Benim vampirlerim için standart bir dekor.Ay beyaz kumların üzerinde parlıyordu ve evden sadece bir kaç metre ötede dalgalar parıldıyordu. Ama ben bu kısmı ancak neredeyse fark edebildim.Ben daha çok , odanın ortasında etrafında kabarık sivrisinek filesi olan büyük, beyaz yatağa odaklanmışım.

Edward beni ayaklarımın üzerine bıraktı.

"Gidip... Bavulları getireyim."

Oda çok fazla sıcaktı, dışarıdaki tropikal gecedden daha sıcak. Bir ter damlası boynumdan aşağı süzüldü. Yetişip dokunana kadar kabarık fileye doğru yürüdüm. Bir sebepten dolayı her şeyin gerçek olup olmadığını hissetmem gerekiyordu.

Edward'ın döndüğünü duymadım. Aniden , soğuk parmakları ter damlasını silerek enseme okşadı.

"Burası biraz sıcak,"dedi özür dileyen bir ses tonuyla. "Bunun... en iyisi olacağını düşündüm."

"Bunu kolay yapacak her şeyi... düşünmeye çalıştım,"diye itiraf etti.

Hala ondan tarafa bakmadan yüksek sesle yutkundum. Acaba hiç böyle bir balayı yaşanmış mıdır?
Cevabı biliyordum. Hayır.Yaşanmamıştır.

"Merak ediyordum,"Edward yavaşça konuştu,"Eğer...önce... yani belki benimle bir gece yarısı yüzüşü yapmak istersin." Derin bir nefes aldı ve yeniden konuştuğunda sesi daha rahattı. "Su oldukça sıcak olacak. Bu senin seveceğin türden bir sahil."

"Kulağa iyi geliyor."sesim çatladı.

"Eminim bir yada iki insan dakikası istersin...bu uzun bir yolculuktu."

Robot gibi başımı salladım. Ancak neredeyse insan gibi hissediyordum; belki de bir kaç dakika yalnız olmak yardım edebilirdi."

Dudakları boğazımdan kulağıma kadar yukarı doğru sürtündü. Bir kez kıkırdadı ve soğuk nefesi aşırı sıcak tenimi gıdıkladı." Çok uzun sürmesin , Bayan Cullen."

Yeni adımla birlikte birazcık yerimden sıçradım.

Dudakları boynumdan omuzlarımın uçlarına kadar sürtündü. "Seni suda bekleyeceğim."

Beni geçerek kapıya doğru yürüdü ve kumlu sahile doğru açtı. Yolda, gömleğini sıyrıp yere attı ve kapıdan geçerek ay ışığına çıktı. Sıcak, tuzlu hava onun arkasından içeriye girdi.

Tenim alev mi almıştı? Kontrol etmek için aşağıya bakmak zorunda kaldım.Hayır ,

hiç bir şey yanmıyordu. En azından görünmüyordu.

Kendime nefes almayı hatırlattım ve sonra tökezleyerek Edward'In alçak beyaz bir şifonyerin üzerinde açtığı büyük bavula doğru gittim. Bu benim olmalıydı çünkü benim tanıdık malzemelerim üstteydi ve içinde bir sürü pembe şey vardı, ama tek bir giysi parçası bile bana tanıdık gelmiyordu. Temiz katlanmış yığınları karıştırırken--- tanıdık ve rahat bir şeyler bulmak için , bir kaç sweatshirt--- dikkatimi elime gelen korkunç, dantelli ince ve küçük saten dikkatimi çekti. İç çamaşırları. Çok Fransız etiketleriyle, fazla kadınsı iç çamaşırları.

Nasıl ve nerede olacağını bilmiyordum ama bir gün Alice bunu ödeyecekti.

Pes edip banyoya gittim ve Fransız tarzı kapılarla aynı sahile bakan pencerelerden dışarıyı gözetledim. Onu göremedim, sanırım orada bir yerde, nefes almak için dışarıya çıkma ihtiyacı duymadan, suyun içerisindeydi. Ay neredeyse dolunaydı ve kumlar onun ışığı altında parlıyorlardı. Küçük bir hareket dikkatimi çekti--- giysilerinin geri kalanı eğilmiş bir palmiyenin üzerinde hafif bir esintiyle sallanıyordu.

Sıcaklık yine tenimde parladı.

Bir kaç derin nefes aldım ve sonra uzun tezgah sırasının üzerinde sıralanmış aynalara doğru ilerledim. Tam anlamıyla bütün gün uçakta uyumuş gibi gözüküyordum. Fırçamı buldum ve ensemdeki dolaşıklıkları dümdüz olana ve dek sertçe taradım ve tarağın dişleri saçla dolana dek taradım. Dişlerimi iki kez titizce yıkadım. Sonra yüzümü yıkadım ve ateşli gibi hissettiğim boynumun arkasına su çarptım. Bu o kadar iyi hissettirdi ki kollarımı da yıkadım ve sonunda pes edip duş almaya karar verdim. Yüzmeden önce duş almanın gülünç olduğunu biliyordum ama sakinleşmeye ihtiyacım vardı ve sıcak su bunu yapmanın tek güvenilir yoluydu.

Ayrıca, bacaklarımı tekrar tıraş etmek iyi bir fikir olacak gibi gözüküyordu.

Bitirdiğimde, büyük, beyaz bir havlu aldım ve kolumun altına sıkıştırdım.

Ve sonra daha önce fark etmediğim bir ikilemeyle yüz yüze geldim. Ne giymeliydim? Belli ki mayo olmazdı. Ama eğer giysilerimi geri giyersem de aptalca görünürdü. Alice'in benim için paketlediklerini ise düşünmek dahi istemiyordum.

Nefesim hızlanmaya ve ellerim titremeye başladı. Biraz başım dönüyor gibi hissediyordum ve görünüşe göre bir panik atak yoldaydı. Büyük havlumun içinde soğuk, çini döşemeye oturdum ve başımı dizlerimin arasına yerleştirdim. Kendimi toparlayamadan bana gelip bakmaması için dua ettim. Eğer beni böyle parçalara ayrılmış görürse ne düşüneceğini tahmin bile edemiyordum. Kendini bir yanlış yaptığımıza ikna etmesi zor olmazdı.

Ve ben bir yanlış yaptığımızı düşündüğümde kafayı yemiş durumda değildim. Tam olarak değil. Kafayı yemiştim çünkü bunu nasıl yapacağıma dair hiç bir fikrim yoktu ve ben bu kapıdan çıkıp da bilinmeyenle yüzleşmekten korkuyordum. Özellikle Fransız iç çamaşırları içerisinde. Buna henüz hazır olmadığımı biliyordum.

İnsanlar bunu nasıl yapıyordu--- bütün korkularını atar ve bu kadar kapalı olan birine sahip oldukları her korkuya ve kusurlarına rağmen güvenir---hem de

Edward'ın bana verdiği tam bağlılıktan daha aزیyla? Eğer dışarıdaki Edward olmasaydı, eğer vücutumdaki her hücrede beni en az benim onu sevdiğim kadar sevdiğini bilmeseydim ---kayıtsız şartsız ve geri dönülemez ve, dürüst olmak gerekirse, mantık dışı--- Asla bu yerden kalkamazdım.

Ama dışarıdaki Edward'tı, bu yüzden kendime şu sözleri fısıldadım. "Bir korkak olma" ve çabucak ayağa kalktım. Havluyu kollarımın altından sıkıca bağladım ve kararlı bir şekilde banyodan dışarı doğru yürüdüm. İç çamaşılarıyla dolu bavulu ve büyük yatağı ikisine de bakmadan geçtim. Cam kapıdan pudra-inceliğinde kumlara çıktım.

Onu arayarak karanlıkta siyah olan, alçak dalgalara baktım.

Bulunması zor değildi. Orada duruyordu. Gece yarısı suda bel hizasına kadar denizin içerisinde oval aya bakıyordu. Ayın solgun ışığı tenini mükemmel bir beyaza dönüştürüyordu. Kum gibi, ayın kendisi gibi ve ay ıslak saçını da okyanus kadar siyah yapmıştı.. Hareketsizdi, avuçları suya doğruydu. Alçak dalgalar sanki o bir taşmışçasına etrafında kırılıyordu. Sırtının düzgün hatlarına baktım, omuzlarına , kollarına , boynuna , onun mükemmel şekline...

Ateş artık tenimi yakarak patlamıyordu--- artık yavaş ve derindi; bütün beceriksizliğimi, şüphesi utangaçlığımı için için yakarak uzaklaştırıyordu. Havluyu hiç tereddüt etmeden onun giysilerinin olduğu ağacın altına sıyırıp attım ve beyaz ışığa doğru yürüdüm. Bu beni de kar beyazı kum kadar beyazlaştırdı.

Suyun kenarına yürürken kendi ayak seslerimi duyamıyordum ama onun duyduğunu tahmin ediyordum. Edward dönmedi. Yumuşak köpüklerim ayak parmaklarımda kırılmasına izin verdim ve sıcaklık hakkında haklı olduğunu anladım---çok sıcaktı, banyo suyu gibi.Görünmeyen okyanusun tabanında dikkatlice yürüyerek içeri girdim ama dikkatim gereksizdi; kum mükemmel bir pürüzsüzlükte devam etti, ağırlıksızlık durumuna geçtim.

"Çok güzel," dedim. bende aya bakarak.

"Doğru," cevapladı, etkilenmemiş bir şekilde. Yavaşça bana doğru döndü; küçük dalgalar onun hareketiyle birlikte tenime çarptı. Gözleri buz-rengi yüzünde gümüş rengi gözüküyordu. Ellerini döndürdü böylece suyun yüzeyinin altında parmaklarımızı birleştirebiliyorduk. Su onun teninin bana deydiğinde tüylerimin diken diken olmasını engellemeye yetecek kadar sıcaktı.

Ama ben güzel kelimesini kullanmazdım. devam etti. "Burada senin duruşunla karşılaştırılmaz bile."

Yarım gülümsedim, ve sonra serbest elimi kaldırdım---artık titremiyordu--- ve kalbinin üzerine yerleştirdim. Beyaz üzerine beyaz;bir kereliğine birbirimize tam olarak uyduk. Benim sıcak dokunuşumla birlikte çok azıcık ürperdi. Nefes alış verişi düzensizleşmişti.

"Deneyeceğimize söz verdim" fısıldadı, aniden gergin. "Eğer... Eğer seni incitecek bir şey yaparsam bana söylemelisin."

Gözlerimi ondan ayırmadan, ağır ağır başımı salladım. Başka bir adım daha attım ve

başımı göğsüne doğru uzattım.

"Korkma," mırıldadım. "Biz birbirimize aidiz."

Bir anda kendi söylediğim sözlerin doğruluğu karşısında ezildim. Bu an o kadar mükemmeldi ki, bundan şüphe etmenin hiç bir yolu yoktu.

Beni kendine doğru çekerek, kollarını etrafıma sardı. Yaz ve kış. Vücudumdaki her sinir hücresi canlı kablolarmış gibi hissediyordum.

"Sonsuza kadar." onayladı, ve sonra bizi nazikçe daha derin sulara doğru çekti...

Sırtımdaki sıcak güneş beni sabah kaldırdı. Sabahın geç saatleri, belki öğleden sonra, emin değildim. Yine de zamanın dışındaki her şey çok açıktı; tam olarak nerede olduğumu biliyordum--- büyük, beyaz yataklı aydınlık oda. Pırıl pırıl güneş ışığı açık kapılardan içeri doluyordu. File kümeleri ışığı yumuşatıyordu.

Gözlerimi açmadım. Herhangi bir şeyi değiştirmek için fazla mutluydum, ne kadar küçük olursa olsun. Odadaki tek ses dışarıdan gelen dalgalardı. Nefes alışımız, benim kalp atışım...

Sırtımı pişiren güneşe rağmen bile rahattım. Onun soğuk bedeni sıcak için mükemmel bir panzehirdi. Onun kış kadar soğuk göğsüne yatıyordum, kolları etrafıma sarılmıştı, kolayca ve doğal bir şekilde. Geçen akşam neden o kadar paniklediğimi merak ettim. Tüm korkularım artık bana aptalca geliyordu. Parmakları yumuşakça omurgamın hatlarını takip etti ve ben onun benim uyanık olduğumu bildiğini biliyordum. Gözlerimi kapalı tuttum ve kollarımı, kendimi onun daha yakınına çekerek, boynunun etrafında sıkılaştırdım.

Konuşmadı; parmakları sırtımda aşağı yukarı hareket ediyordu. Sırtıma ancak neredeyse dokunuyordu. Hafifçe tenimin şeklini takip etti.

Bu anı bozmamak için, burada sonsuza kadar öylece yatmaktan mutlu olurdu ama bedenimin başka fikirleri vardı. Sabırsız mideme güldüm. Geçen gece olanlardan sonra acıkmak bana çok yavan geliyordu. Sanki bir ağırlık tarafından tekrar yeryüzüne indirilmek gibiydi.

"Komik olan ne?" hala sırtımı okşayarak, mırıldandı. Sesi ciddi ve kısıktı, dün gecenin anılarını bir sel gibi hatırlamama neden oldu ve bir kızarıklığın yüzümde ve boynuma yayıldığını hissettim.

Sorusuna cevap olarak, karnım guruldadı. Tekrar güldüm. "İnsan olmaktan uzun süre kaçamazsın."

Bekledim, ama o benimle gülmedi. Yavaşça, kafamı bulutlandıran mutluluk tabakasında yüzerken, benim parlayan sevinç alanımın dışında farklı bir atmosferin olduğunu fark ettim.

Gözlerimi açtım; gördüğüm ilk onun şey soluk, neredeyse gümüş boğazının kavisiydi. Çenesi gergindi. Kalkmak için dirseğimden destek aldım böylece yüzünü görebiliyordum.

Önümüzdeki kabarık tenteye bakıyordu ve ve onun ciddi yüz ifadesini izlerken bana bakmıyordu. İfadesi şok olmuş gibiydi--- bu vücuduma fiziksel bir şok dalgası gönderdi.

"Edward", dedim, boğazımda küçük bir tıkanmayla;"Ne var? Sorun ne?"

"Sormak zorunda mısınız?" Sesi sert ve kötümserdi.

Kendine güvensiz bir yaşamın sonucu olarak ilk önce neyi yanlış yaptığımı merak ettim. Olan her şeyi düşündüm ama dün gecenin anılarında hiç bir terslik göremedim.Bu beklediğimden de kolay olmuştu; birlikte sanki birbirinin benzeri parçalar gibi uymuştuk.Bu bana gizli bir haz verdi--- fiziksel olarak tamamen uyum içindeydik. Ateş ve buz, bir şekilde birbirlerini yok etmeden beraber olan.Ona ait olduğuma dair daha fazla kanıt.

Onun bu şekilde bakmasına sebep olacak ne olabileceğini düşünemiyordum--- çok set ve soğuk. Ben neyi kaçırmıştık?

Parmakları alnımdaki endişe çizgilerini düzleştirdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı.

"Senin moralin bozuk.Ben neden anlayamıyorum. Ben bir şey mi...? Bitiremedim.

Gözleri daraldı. "Ne kadar kötü yaralandın Bella? Gerçeği söyle--- azaltmaya çalışma.

"Zarar?" tekrarladım; sesim normalde olduğundan daha yüksek çıkmıştı çünkü kullandığı kelime beni hayrete düşürmüştü.

Tek kaşını kaldırdı, dudakları ince bir çizgi halini aldı.

Çabuk bir kontrol yaptım.Otomatik olarak kaslarımı sıkarak ve gevşeterek vücudumu gerdim. Biraz tutulmuşum, ve oldukça da hassaslık vardı, doğru ama daha çok tuhaf bir şekilde kemiklerimin eklem yerlerinden söküldüğü ve bir çeşit deniz anasına dönüşüğüm hissi vardı. Ama bu kötü bir duygu değildi.

Ve sonra biraz sinirli hissettim, çünkü o tüm sabahların en güzelini kötümserliği ile mahvediyordu.

"Nereden bu karara varabildin ? Ben daha önce hiç şu anda olduğum kadar iyi olmamıştım."

Gözleri kapandı. "Yapma şunu."

"Neyi yapmayayım?"

"Bir canavar değilmişim gibi davranmayı bırak."

"Edward!" fısıldadım, artık gerçekten üzgün. O benim en aydınlık anımı karanlığa sürüklüyordu. Lekeliyordu. "Sakın bir daha öyle söyleme."

Gözlerini açmadı; beni görmek istemiyormuş gibiydi.

"Kendine bak Bella. Sonra bana canavar olmadığımı söyle."

Yaralanmış, şaşkın onun talimatını düşünmeden yaptım ve soluğumu tuttum.

Bana ne olmuştu? Üzerime yapışan kabarık beyaz kara bir türlü anlam veremedim. Kafamı salladım, ve beyaz bir yığın başımdan aşağı yağdı.

Bir küçük parçayı parmaklarımın arasında sıkıştırdım. Bu bir tüy parçasıydı.

"Neden ben tüylerle kaplıyım?" şaşkın bir biçimde sordum.

Sabırsızca soluğunu dışarı verdi. "Bir yastığı ısırđım. Yada iki. Bahsettiğim şey bu değil."

"Sen... bir yastığı mı ısırđın? Neden?"

"Bak Bella, !" neredeyse hırladı. Elimi tuttu --çok dikkatle--- ve kolumu gerdi." Şuna bak."

Bu sefer neyi kastettiğini anladım.

Tüy tozlarının altında, büyük, morluklar kolumun soluk teninde büyümeye başlamıştı. Gözlerim kollarımdan başlayıp kaburgalarıma kadar inen izleri takip etti. Elimi serbest bırakmak için çektim ve dokunduğum yerde kaybolup yeniden ortaya çıkmalarını, kollarımın ön tarafındaki renk değişikliklerini dürterek izledim. Biraz zonklu oluyorlardı.

Çok hafifçe Edward neredeyse bana dokunmayarak, elini kolumdaki morlukların üzerine koydu. Uzun parmakları izlere tam uyuyordu.

"Oh," dedim.

Bunu hatırlamaya çalıştım--acıyı hatırlamaya-- ama yapamadım. Onun kollarının etrafımda çok sıkı, ellerinin çok sert olduğu bir zamanı hatırlayamadım. Tek hatırladığım onun beni daha sert tutmasını istediğim ve bunu yaptığı zaman da mutlu olduğumdu...

Ben... çok üzgünüm, Bella;" ben çürüklere bakarken fısıldadı. Sesi alçak ve boğazdan geliyordu. 'Sana söyleyebileceğimden çok daha üzgünüm."

Kolunu yüzünün üzerine attı ve hiç kıpırdamadan durdu.

Bir uzun dakika için tamamen bir şaşkınlık içinde oturdum, gerekli açıklamayı yapmak için sözcükleri düşünerek. Şimdi onun perişanlığının nedenini anlıyordum. O kadar onun düşüncelerinin tersini hissediyordum ki, bunu anlatması zordu.

Şok gerisinde hiç bir şey bırakmayarak yavaşça yok oldu. Boşluk. Kafam boştu. Ne söyleyeceğimi düşünemiyordum. Ona bunu doğru bir biçimde nasıl açıklayabilirdim? Onu nasıl benim olduğum kadar mutlu yapabilirdim---yada az önce olduğum kadar, bir dakika öncesine?

Koluna dokundum ve o karşılık vermedi. Parmaklarımla bileğini kavradım ve kolunu

yüzünden kaldırmaya çalıştım ama eğer bir heykelin kolunu çekmeye çalışsaydım da aynı şey olurdu.

"Edward."

Kıpırdamadı.

"Edward?"

Hiç bir şey. O zaman bu bir monolog olabilirdi.

"Ben üzgün değilim Edward. Ben... Sana söyleyemiyorum bile. Çok mutluyum. Onlar bunu gölgeleyemez. Kızgın olma. Olma. Ben gerçekten iy---"

"İyi kelimesini kullanma." Sesi buz kadar soğuktu. "Eğer benim akıl sağlığıma değer veriyorsan, iyi olduğunu söyleme."

"Ama öyleyim" fısıldadım.

"Bella", neredeyse inledi. "Yapma."

"Hayır. Sen yapma Edward."

Kolunu hareket ettirdi; altın rengi gözleri beni endişeyle süzdü.

"Bunu mahvetme," dedim. "Ben .Mutluyum."

"Ben her şeyi çoktan mahvettim." fısıldadı.

"Kes şunu." lafi yapıştırdım.

Dişlerinin kenetlendiğini duydum.

"Ugh!" inledim. "Neden yalnızca aklımı okuyamıyorsun? Zihinsel olarak dilsiz olmak çok rahatsız edici!"

Kafası karışmış bir halde gözleri irileşti.

"Bu yeni bir şey. Senin aklını okuyamamamdan memnun olduğunu sanıyordum."

"Bugün için değil."

Bana gözlerini dikti. "Neden?"

Ellerimi hayal kırıklığıyla havaya kaldırdım bu sırada omzumda daha önceden fark etmediğim bir ağrı hissettim. Avuç içlerimle göğsüne bir şaplak attım. "Çünkü bütün bunlar eğer sen şu an nasıl hissettiğimi anlayabilseydin gereksiz olacaktı! Yada beş dakika önce, her neyse. Ben mükemmel derecede mutluydum. Tamamen ve kesinlikle havalarda uçuyordum. Şimdi--- şey, oldukça berbatım, aslında."

"Bana kızgın olmalısın."

"Evet öyleyim. Bu sana kendini daha iyi hissettirdi mi?"

İç çekti. "Hayır. Şu an için bana kendimi iyi hissettirecek hiç bir şey düşünemiyorum."

"Evet sana kızgın olduğum doğru. Sen benim mutluluğumu katlediyorsun, Edward."

Sinirimi bir kenara bıraktım ve sesimi sakın tutmaya çalıştım. Bunun dikkat gerektireceğini biliyorduk. Bun varsayılabilir olduğunu düşünüyordum. Ve sonra--- şey, bu düşündüğümde çok daha kolay oldu. Ve bu gerçekten hiç bir şey değil." parmaklarımla koluma sürttüm. "Bence ilk sefer için, ne bekleyeceğini bilmeden, harikaydık. Biraz pratikle---

İfadesi o kadar çılgınca öfkeliydi ki cümlenin ortasında kaldım.

"Varsaymak mı? Bunu mu bekliyordun Bella? Seni inciteceğimi mi bekliyordum Bella? Daha kötü olacağını mı düşünüyordun? Hala yürüyebildiğin için bu deneyim mi bir başarı mı sayıyorsun? Kırık kemikler yok--- bu bir zafer mi?"

Onun her şeyi söylemesini bekledim. Sonra nefes alıp verişlerinin normale dönmesini bekledim. Gözleri sakinleştiğinde yavaş bir kesinlikle konuştum.

"Ne bekleyeceğimi bilmiyordum--- ama kesinlikle bu kadar ... bu kadar... bu kadar harika ve mükemmel olacağımı beklemiyordum." Sesim fısıltı düzeyine düştü, gözlerim yüzünden ellerime kaydı. "Demek istediğim, bu senin için nasıldı bilemiyorum ama, benim için kesinlikle böyleydi."

Soğuk bir parmak çenemi yukarı kaldırdı.

"Senin endişelendiğin şey bu muydu?" dişlerinin arasından konuştu. "Benim eğlenmediğim mi?"

Gözlerimi aşağıda tuttum. " Bunun aynı şey olmadığını biliyorum. Sen bir insan değilsin. Sadece bir insana göre ne kadar iyi olduğunu anlatmaya çalışıyorum, Şey, hayatın bundan daha iyi olabileceğini düşünemezdim bile."

Uzun bir süreliğine sessiz kaldı, sonunda, yukarı bakmak zorunda kaldım. Yüzü artık daha yumuşaktı, düşünceli.

"Görünüşe göre daha çok özür dileyeceğim şey varmış." kaşlarını çattı. "Sana neler yaptığım hakkındaki düşüncelerimi sanki... şey, varoluşumun en harika gecesi değilmiş gibi anlayacağını hayal bile etmemiştim. Ama sen bu haldeyken bu şekilde düşünmek istemiyorum..."

Dudaklarımın kenarları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Gerçekten mi? En iyisi mi?" kısık bir sesle sordum.

Çenesini kavradım ve öne doğru eğildim böylece yüzümüz birbirinden yalnızca bir kaç santim uzaktaydı. "Beni dinle Edward Cullen. Hiç bir şeyi senin hatırın için yapıyormuşum gibi davranmıyorum tamam mı? Sen perişan davranmaya başlamadan önce seni daha iyi hissettirmem için bir neden olduğu aklıma bile gelmemişti. Ben daha önce hayatımda hiç bu kadar mutlu olmadım---Sen beni öldürmek istediğinden daha çok sevdiğine karar verdiğinde bu kadar mutlu değildim,

yada ilk sabah kalktığımda ve sen benim için beklediğinde... Sesini bale stüdyosunda duyduğumda"---Avlanan bir vampirle ilgili eski anıyı duyduğunda geri çekildi ama ben durmadım---"yada sen kabul ediyorum dediğinde ,bir şekilde ,seni sonsuza kadar yanımda tutabileceğimin farkına vardığımda. Bunlar benim hayatımın en iyi anıları ve bu tüm bunlardan daha iyi."

Alnımdaki kaşlarımı çatmaktan olan çizgiye dokundu."Seni mutsuz ediyorum. Bunu yapmak istemiyorum."

"O zaman mutsuz olma. Şu anda yanlış olan tek şey bu."

Gözleri kısıldı, ve sonra derin bir nefes aldı ve başını salladı."Haklısın. Geçmiş geçmiştir ve bunu değiştirmek için hiç bir şey yapamam.Ruh halimin hırçın olmasına izin vermenin hiç bir anlamı yok. Şu an da seni mutlu etmek için ne olursa yaparım."

Şüpheyle yüzünü inceledim ve o bana sakince gülümsedi.

"Beni ne mutlu ederse mi?"

Ben sorarken aynı anda karnım guruldadı.

"Sen açsın," dedi çabucak.Bana akşam olanları hatırlatan bir tüy bulutu havalandırarak hızla ayağa kalktı.

"Yani, neden tam olarak Esmen'in yastıklarını mahvetmeye karar verdin?" kalkarak ve kafamdan daha çok tüy silkeleyerek sordum.

Çoktan haki rengi bir pantolon giymişti ve bir kaç tüyü kafasından çıkarmak için kapının yanında saçlarını karıştırıyordu.

"Dün gece bir şeye karar verip vermediğimi hatırlamıyorum.mırıldandı. " Isırdığım şeyin sen değil de yastıklar olduğuna şanslıyız.

"Derince nefes aldı ve sanki kötü düşünceleri atabilmiş gibi başını salladı.

Artık acıyan ve ağrıyan yerlerimin daha fazla farkında dikkatlice yüksek yataktan indim ve gerindim. Şaşkınlıktan soluğu kesildi. Benden uzağa döndü parmaklarının boğumları bembeyaz elleri yumruk oldu.

"O kadar berbat mı görünüyorum?" sesimin tonunu sakın tutmaya çalışarak sordum.Nefesini tuttu ama büyük ihtimalle ifadesini saklamak için bana dönmedi. Kendimi kontrol etmek için banyoya yürüdüm. Kapının arkasındaki tam boy aynada çıplak vücuduma baktım. Kesinlikle daha kötüleri de olmuştu. Elmacık kemiklerimin birinin üzerinde soluk bir gölge vardı ve dudaklarım biraz şişmişti ama diğer yandan yüzüm iyiydi.Geri kalan kısmım mavi ve mor parçalarla yamalanmış gibiydi.

Saklaması en zor olacak çürükler üzerinde yoğunlaştım-- kollarım ve omuzlarım. Çok kötü değillerdi.Tenim çabucak belirginleşmişti.

Tabi ki çürükler daha yeni oluşuyordu.Yarın şimdi olduğumdan bile daha kötü görünecektim.Bu işleri kolaylaştırmıyordu.

Saçlarıma baktım ve inledim.

"Bella?"o sesi çıkarttığım anda hemen arkamdaydı.

"Bütün bunları asla saçımdan çıkaramayacağım.!" bir tavuk yuva yapmış gibi gözüken kafamı işaret ettim.Tüyleri toplamaya başladım.

"Saçın hakkında mı endişeleniyorsun?" mırıldandı ama tüyleri çok daha çabuk toplayarak gelip arkamda durdu.

"Buna gülmeden nasıl durabiliyorsun? Çok gülünç gözüküyorum."

Cevap vermedi; sadece tüyleri toplamaya devam etti. Ve ben yine de cevabı biliyordum--- bu ruh halinde onun için hiçbir şey gülünç olamazdı.

Bu işe yaramayacak," bir dakika sonra iç çektim. "Hepsi derine gömülmüş. Yıkayarak çıkarmak zorunda kalacağım."Kollarımı onun soğuk beline dolayarak döndüm."Bana yardım etmek ister misin?"

"Senin için biraz yemek bulsam daha iyi olur."kibarca kollarımı çözerek alçak bir ses tonuyla konuştu.Hızla kaybolurken iç çektim.

Balayı sona ermiş gibi gözüküyordu. Bu düşünce boğazıma büyük bir yumrunun oturmasına sebep oldu.

Tamamen tüysüz ve tanıdık olmayan, en kötü menekşe rengi lekeleri saklayan beyaz bir elbise giydiğimde yumurta, domuz pastırması ve Cheddar peynirinin kokusunun geldiği yere doğru yalınayak yürüdüm.

Edward,tezgahın üzerinde duran açık mavi bir tabağa bir omlet kaydırarak,lekesiz ocağın başında duruyordu.Kendimi tabağı ve tavayı da yiyebilecek gibi hissediyordum; karnım guruldadı.

"İşte,"dedi. Yüzünde küçük bir gülümsemeyle döndü ve çini masaya tabağı yerleştirdi.

İki metal sandalyeden birine oturdum ve Sıcak yumurtaları yemeye başladım. Boğazımı yaktılar ama önemsemedim.

Karşıma oturdu. "Seni yeterince sık beslemiyorum."

Yutkundum ve ona hatırlattım,"Uyuyordum. Bu oldukça iyi, bu arada.Yemek yemeyen bir insan için etkileyici."

"Yemek Şebekesi" dedi, benim favori çarpık gülümsemesini aniden parlatarak.

Bunu görmekten mutluydum.Mutluydum çünkü bu haliyle kendi her zamanki haline

daha çok benziyordu.

"Yumurtalar nereden geliyor?"

"Temizlik elemanlarına mutfağı doldurmalarını söylemişim. Burası için bir ilk. Onlara tüylerle uğraşmaları için onlara sormak zorunda kalacağım..." Bakışları kafamın üzerindeki bir noktaya kilitlendi. Onu daha çok üzecek bir şey söylemekten kaçınarak, cevap vermedim.

Her şeyi yedim. Sanırım iki kişi içinde yetecek kadar yapmıştı.

"Teşekkür ederim," dedim Onu öpmek için masanın üzerinden uzandım. Otomatik olarak beni geri öptü ve aniden ciddileşti ve uzaklaştı.

Dişlerimi gıcırdattım ve sormak istediğim soru suçlama gibi çıktı. "Buradayken bana bir daha dokunmayacaksın değil mi?"

Duraksadı, sonra yarım bir gülüşle elini yanağına okşamak için kaldırdı. Parmakları yumuşakça tenimde gezindi ve ben kendimi onun avuç içlerine doğru eğilmekten alamadım.

"Kastettiğim şeyin bu olmadığını biliyorsun."

İç çekti ve elini bıraktı. "Biliyorum ve haklısın." çenesini hafifçe kaldırarak duraksadı ve sonra sağlam bir kararlılıkla tekrar konuştu. "Sen değişene kadar seninle aşk yapmayacağım. Seni bir daha asla incitmeyeceğim."

6. Distractions (Oyalanma)

Eğlenmem Esmem Adası'nda birinci öncelik haline gelmişti. Şnorkelle daldık (Şey, daha doğrusu o oksijensiz yaşayabilme özelliğiyle hava atarken ben şnorkelle daldım). Kayalık sivri bir doruğu da içine alan küçük ormanı araştırdık. Adanın güney ucundaki göl-lüklerde yaşayan papağanları ziyaret ettik. Batıdaki taşlı küçük koydan güneşin batışını izledik. Sıcak sığ sulara yunuslarla birlikte yüzdük. Yada en azından ben yüzdüm; Edward suda olduğu zaman yunuslar sanki yakınlarda bir köpekbalığı varmış gibi kayboluyordu.

Neler olduğunu biliyordum. Beni meşgul tutmaya çalışıyordu, kafası karışmış, böylece seks meselesi hakkına onun başının etini yemeye devam edemeyecektim. Ne zaman Edward'a büyük ekran plazma ekranın altındaki bir milyon DVD'yi seçme konusunda sakın olmasını söylemeye çalıştığımda beni mercan resifleri batık mağaralar ve deniz kaplumbağaları gibi sihirli sözcüklerle beni evin dışına sürüklüyordu. Bütün gün geziyorduk, geziyorduk, geziyorduk, böylece güneş sonunda battığında kendimi tamamen açıklıktan ölür ve yorgunluktan perişan halde buluyordum.

Her akşam yemeği bitirdiğimde tabağımın kenarına sarkıyordum; ben masada uyuya kaldığımda beni yatağa taşımak zorunda kalıyordu. Edward bana her seferinde tek kişi için çok fazla yemek yapıyordu ama bütün gün o kadar yüzmeden, tırmanmadan sonra çok aç oluyordum. Sonra tamamen dolu ve yorgun olunca gözlerimi ancak neredeyse açık tutabiliyordum. Şüphesiz onun planı da buydu zaten.

Yorgunluk ikna çabalarım konusunda hiç yardımcı olmuyordu. Ama pes etmedim. Akıl vermeye, yalvarmaya ve mızımlanmaya çalıştım ama hiç birinin yararı olmuyordu. Henüz istediğim şey için fazla diretmeden baygın durumda oluyordum. Ve ne kadar uzun uyuyup uyumamış olmam önemli olmaksızın beni uyandıran-çoğunlukla kabuslar, çok canlı ve akılda kalıcı, tahminen rüyalarımın bu kadar renkli olmasının sebebi adanın çok-parlak renkleri idi- rüyalarım çok fazla gerçek gibiydi.

Adaya geldiğimizden bir hafta yada daha sonra, şerefimi tehlikeye atarak uzlaşmaya çalışmaya karar verdim.

Bu geçmişte işe yaramıştı.

Artık mavi odada uyuyordum. Temizlik ekibi yarına kadar gelmeyecekti, bu yüzden beyaz oda hala kar gibi, tüyden bir örtüyle kaplanmıştı. Mavi oda daha küçüktü, ve yatak daha makul oranlardaydı. Duvarlar koyu, tik ağacından kaplama tahtasındandı. ve döşemeler tamamen lüks mavi ipektendi.

Gece giyip uymak için Alice'nin iç çamaşırı koleksiyonundan bir kaç parça aldım-- miktar olarak, benim için paketlediği az bikinilerle karşılaştırılmazlardı. Acaba neden bu kadar çok şeye ihtiyacım olacağı konusunda bir şey mi gördüğünü merak ettim ve sonra bu düşünceyle ürperdim ve utandım.

Tenimin gerektiğinden fazla kısmını ortaya çıkarmanın yardımdan çok zararı dokunabileceğinden endişe duyarak, ama aynı zamanda her şeyi denemeye hazır, ,fildişi masum satenleri incelemeye başladım. Edward ben evde giydiğim eski sweat

lerimi bile giyiyor olsaydım fark etmeyecek gibi görünüyordu.

Çürükler artık çok daha iyi durumdaydı--- bazı yerlerde sarıya dönüyor ve hep birlikte kayboluyorlardı--- o yüzden bu akşam banyoda hazır tuttuğum korkutucu parçalardan birini giydim. İç çamaşırını siyahtı, dantelliydi ve ona bakmak üzerinizde değilken bile insanı utandırıyor. İçeriye gitmeden önce aynaya bakmamak için çok dikkat ettim. Cesaretimi kaybetmek istemiyordum.

Onun gözlerinin yalnızca bir saniyeliğine o henüz ifadesini kontrol edemeden kocaman açılmasını izlemekten çok hoşnuttum.

"Ne düşünüyorsun?" tek ayağım üzerinde dönerek sordum. Böylece her bakış açısından görebilecekti. Boğazını temizledi. "Güzel görünüyorsun. Sen her zaman öylesin."

"Teşekkürler," dedim hırçınca.

Yumuşacık yatağa çabucak tırmanmaya karşı koyabilmek için fazla yorgundum. Kollarını etrafıma doladı ve beni göğsüne doğru çekti ama bu rutin bir şeydi-- Odanın içi onun soğuk bedeni yanında değilken uyumak için çok fazla sıcaktı.

"Seninle bir anlaşma yapacağım," dedim uykulu bir halde.

"Seninle hiç bir anlaşma yapmıyorum," diye cevapladı.

"Daha ne önerdiğimi daha duymadın bile."

"Fark etmez."

İç çektim."Hay Allah. Halbuki çok istemiştin... Neyse."

Gözlerini devirdi.

Kendimi yaklaştırdım ve yemi yutmasını bekledim.Esnedim.

Sadece bir dakika aldı--- uyuya kalmam için yeterli değil.

"Tamam.Ne istiyorsun?"

Bir gülümsemeyle savaşıarak dişlerimi bir saniye için kenetledim.Eğer karşı koyamayacağı tek bir şey varsa o da bana bir şeyler verme fırsatıydı.

"Şey, düşünüyordum da... Biliyorum tüm bu Dartmouth (ünlü bir okul) meselesinin vampir olmama için bir maske olduğunu biliyorum ama doğruyu söylemek gerekirse, Kolejde bir sömestr büyük ihtimalle beni öldürmez."dedim. Uzun zaman önce beni vampir olmaktan vazgeçirmek için söylediği sözleri tekrarlayarak. "Charlie'nin de Darmouth konusunda heyecanlanacağında bahse girerim.Sürekli...on sekiz, on dokuz. Pek büyük bir fark yaratmıyor."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra alçak bir sesle, "Bekleyeceksin, insan olarak kalacaksın."

Beni öpmesini önerircesine dilimi kaldırdım.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" dedi dişlerinin arasından.Ses tonu aniden kızgınlaşmıştı."Her şey zaten bunlar olmadan da yeterince zor değil mi?" Uyluklarımın üzerinde büzgülü danteli eliyle çekti. Bir an için, dikiş yerlerinden onları koparacağımı sandım. Sonra eli gevşedi. "Önemli değil, seninle hiç bir anlaşma yapmıyordum."

"Koleje gitmek istiyorum."

"Hayır istemiyorsun ve hayatını yeniden riske atmak için hiçbir sebep yok.Bu seni incitmeyi göze almak demek."

"Ama ben gitmek istiyorum. Şey, aslında kolej tam olarak istediğim şey değil--- Ben bir süreliğine daha insan kalmak istiyorum."

Gözlerini kapadı ve burnundan soludu. "Beni delirtiyorsun Bella. Aynı tartışmayı milyon kez tekrarlamadık mı? Sen her zaman hiç gecikme olmadan vampir olmak için bana yalvarmıyor muydun?"

"Evet,ama... şey, insan olmak için daha önce sahip olmadığım bir sebebim var."

"Nedir o ?"

"Tahmin et," yastıkların üzerinden onu öpmek için uzandım.

Beni geri öptü, ama bana kazandığımı düşündürecek şekilde değil.Bu daha çok duygularımı incitmemeye çalışıyor gibiydi; o tamamen çıldırtıcı bir biçimde kontrollüydü. Nazıkçe, bir dakika sonra beni geri çekti ve kollarının arasına aldı.

"Sen çok fazla insansın Bella. Hormonların tarafından kontrol ediliyordun." kıkırdadı.

"Tüm olay da bu zaten Edward.İnsan olmanın bu yönünü seviyorum. Henüz pes etmek istemiyorum.Yeniden ben olmadan önce kan-delisi bir yeni doğan vampir olarak yıllarca beklemek istemiyorum.

Esnedim, ve o gülümsedi.

"Çok yorgunsun. Uyu aşkım." İlk tanıştığımızda benim için bestelediği ninniye mırıldanmaya başladı.

"Neden bu kadar yorgun olduğumu merak ediyorum," iğneleyici ve alaycı bir ses tonu ile mırıldandım." Bu senin planlarından biri olamaz."

Sadece bir kez kıkırdadı ve ninniye mırıldanmaya devam etti.

"Bu kadar yorgun olduğuma bakılırsa daha iyi uyuyacağımı düşünürsün."

Şarkı kesildi. "Sen ölü gibi uyuyorsun Bella. Buraya geldiğimizden beri uykunda tek bir kelime bile etmedin. Eğer horluyor olmasaydın komada olduğundan endişe

ederdim."

Horlama alayını duymamazlıktan geldim. Ben horlamıyordum. "Uyurken kıpırdamıyor muyum? Bu garip. Genelde kabus gördüğüm zamanlarda yatağın her tarafına dağılırım ve bağırırım."

"Kabuslar mı görüyorsun?"

"Renkli olanlar. Bu kabuslar beni çok yoruyor." esnedim. "Bütün gece onlar hakkında sayıklamadığıma inanamıyorum."

"Ne ile ilgililer?"

"Farklı farklı şeyler-- ama aslında aynılar, bilirsin, renkler yüzünden."

"Renkler?"

"Çok parlak ve gerçekçi. Genelde, ben rüya görürken, o sırada rüya görüyor olduğumun farkındayım ama bu rüyalarda uyuyup uyanık olduğumu bilmiyorum. Bu onları daha da korkutucu yapıyor."

Tekrar konuştuğunda sesi kaygılanmış çıkıyordu." Seni korkutan şey ne?"

Hafifçe ürperdim. "Genelde..." duraksadım.

"Genelde?" teşvik etti.

Neden olduğundan emin değildim, ama ona tekrar eden kabuslarımdaki çocuktan bahsetmek istemiyordum; bu sıra dışı korku hakkında özel bir şeyler vardı (Bells adaya geldiğinden beri melek yüzlü bir oğlan çocuğu ve Volturi hakkında kabuslar görüyor hatta daha sonra hamile olduğunu öğrendiğinde doğuma kadar çocuğunun erkek olacağına inanıyor; başta kısalttığım bölümlerden birinde vardı). Bu yüzden ona tam bir tarif vermek yerine , sadece bir parçasını anlattım. Kesinlikle beni yada başka birini korkutmaya yeterdi.

"Volturi," fısıldadım.

Bana daha sıkı sarıldı. " Onlar daha fazla bizi rahatsız etmeyecek. Yakında ölümsüz olacaksın, ve bize bulaşmak için hiç bir sebepleri kalmayacak."

Yanlış anlamasından dolayı azıcık suçluluk duyarak da olsa, beni rahatlatmasına izin verdim. Kabuslar tam olarak o şekilde değildi.Kendim için korkmuyordum-- oğlan çocuğu için korkuyordum."

İlk gördüğüm rüyadaki çocuk değildi bu--- kanlı gözlü, sevdiğim insanların ölü bedenleri üzerinde oturan vampir çocuk. Geçen hafta dört defa rüyamda gördüğüm çocuk kesinlikle insandı; yanakları kırmızıydı ve iri gözleri yumuşak bir yeşildi. Ama aynı diğer çocuk gibi, Volturi bize yaklaştığında çaresizlik ve umutsuzlukla titriyordu.

Aynı anda hem yeni hem eski olan bu rüyada, açıkça bu çocuğu korumak zorundaydım. Başka bir seçenek yoktu. Aynı zamanda, kaybedeceğimi de biliyordum.

Yüzümdeki yalnızlığı gördü" Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Geçtiirdim. "Bunlar sadece rüya Edward."

"Sana şarkı söylememi ister misin? Eğer kötü rüyaları uzakta tutacaksa bütün gece şarkı söyleyebilirim.(Do you want me to sing to you? Ill sing all night if it will keep the bad dreams away- Stephenie'nin kitap çıkmadan önce cümle cümle verdiği alıntılardan)"

"Hepsi o kadar kötü değil. Bazıları güzel.Çok... renkli. Su altında, balıklarla ve mercanlarla. Gerçekten oluyor gibiler--- Rüya görüp görmediğimi bilemiyorum. Belki de problem adadır. Burası gerçekten çok aydınlık."

"Eve gitmek ister misin?"

"Hayır. Hayır henüz değil. Biraz daha kalamaz mıyız?"

"Sen ne kadar istersen o kadar kalabiliriz Bella." bana söz verdi.

"Sömestr ne zaman başlıyor? Daha önce dikkat etmemiştim."

İç çekti. Tekrar ninniye mırıldanmaya da başlamış olabilirdi ama emin olamadan önce uykuya dalmışım.

Daha sonra, karanlıkta şokla uyandım. Rüya çok gerçekçiydi...çok renkli, çok duygusal... karanlık oda da yönümü şaşırılmış bir şekilde yüksek sesle soludum.Yalnızca bir saniye önce , parlak güneşin altındaydım sanki.

"Bella?" Edward fısıldadı, yavaşça beni sarsarak, kolları etrafımda sıkılaştı."Sen iyi misin hayatım?"

"Oh,"tekrar soluk soluğa kaldım. Sadece bir rüya. Gerçek değil. Su katılmadık bir şaşkınlıkla, göz yaşları uyarı olmaksızın yanaklarımdan aşağıya oluk oluk akmaya başladı.

"Bella!" dedi-- yüksek sesle, artık dehşet içinde."Sorun ne?" Göz yaşlarını sıcak yanaklarımdan, soğuk, hızlı parmaklarıyla sildi ama silinenleri yenileri izledi.

"Bu sadece bir rüyaydı." Sesimin çatlamasına sebep olan hıçkırığı bastıramadım.Anlamsız göz yaşları rahatsızlık vericiydi, ama beni etkisi altına alan sersemletici hüznü kontrol edemiyordum. Çok kötü bir biçimde bu rüyanın gerçek olmasını istiyordum

"Her şey yolunda, aşkım, sen iyisin. Ben buradayım." Sakinleştirmek için birazcık fazla hızla beni geriye ve öne doğru salladı."Başka bir kabus daha mı gördün? Gerçek değildi, gerçek değildi. "

"Bir kabus değil." elimin tersiyle gözlerimi ovuşturarak, başımı salladım. "Bu iyi bir rüyaydı." Sesim yeniden çatladı.

"O zaman neden ağlıyorsun?" şaşkın bir edayla sordu.

"Çünkü uyandım." kollarımı boynunun etrafına boğacak kadar sıkı dolayıp feryat ettim ve boğazına doğru hıçkırmaya başladım.

Bir kere mantığıma güldü ama gülüşü endişeyle gerginleşmişti.

"Her şey yolunda Bella.Derin nefesler al."

"Çok gerçekçiydi.,ağladım."Gerçek olmasını istedim."

"Bana ne hakkında olduğunu anlat," beni sıkıştırdı. "Belki yardımı dokunur."

"Biz sahildeydik..."dedim. Yaşlarla dolu gözlerle,karanlıkta loşlaşmış, melek yüzüne bakarak.Azalmaya başlayan nedensiz hüznümle düşünceli bir şekilde ona gözlerimi diktim.

"Ve?" sonunda beni teşvik etti.

Gözlerime biriken yaşları kırıştıtararak uzaklaştırdım."Oh, Edward..."

"Anlat bana ,Bella," gözleri sesimdeki acı yüzünden vahşileşmiş bir şekilde yalvardı.

Ama yapamadım. Onun yerine kollarımla boynunu yeniden kavradım ve dudaklarımı ataşli bir şekilde onunkilere kilitledim. Bu tamamen arzu değildi--- bu bir ihtiyaçtı, acıyı dindirmek için. Karşılığı çabuktu ama çabucak yerini reddetme aldı.

Beni uzağa iterek ve omuzlarımdan kavrayarak, şaşkınlıkla yapabildiği kadar yavaşça benimle mücadele etti.

"Hayır Bella," ısrar etti, aklımı yitirmiş olmamdan endişe eder gibi bakıyordu.

Yenilgiyle omuzlarım düştü. Göz yaşları yeni bir sel halinde yüzümden aşağıya döküldü.Yeni bir hıçkırıp boğazımda yükseliyordu. O haklıydı--- Delirmiş olmalıydım.

Bana kafası karışmış, ıstıraplı gözlerle baktı.

"Ben ü-ü-ü-zgünüm,"mırıldandım.

Ama o bana mermer teniyle daha sıkı sarılarak, kendine doğru çekti.

"Yapamam Bella, yapamam!" İnleyişi heyecanlı ve acı çeker gibiydi.

"Lütfen,"dedim, yalvarışım onun teninde boğuldu. "Lütfen Edward?"

Sesimde titreyen gözyaşlarıyla mı harekete geçmişti, yoksa saldırımın aniliğiyle baş etmek için hazırlıksız mıydı, yada isteği basitçe benimki gibi dayanılmazdı söyleyemiyordum ama sebep ne olursa olsun,bir iniltiyle teslim olarak dudaklarımı onunkilere geri çekti.

Ve rüyamın bittiği yerden devam ettik.

Sabah uyandıgımda çok hareketsiz kaldım ve nefesimi düzenli tutmaya çalıştım.

Edward'ın göğsünde yatıyordum, ama o çok hareketsizdi ve kolları etrafımda sarılmamıştı. Bu kötüye işaretti. Uyanık olduğumu itiraf edip öfkesiyle yüzleşmeye korkuyordum---kime karşı olduğu önemli değildi.

Dikkatlice, kirpiklerimin arasından gözetledim.Koyu tavana gözlerini dikmişti, kolları başının arkasındaydı.Başımı dirseğimin üzerine koydum böylece yüzünü daha iyi görebilirdim. Yüzü ifadesiz ve anlaşılmazdı.

"Başım ne kadar belada?" kısık bir sesle sordum.

"Yığınla,"dedi, ama başını döndürdü ve sırttı.

Rahatlamayla bir iç çektim."Üzgünüm,"dedim "Öyle demek istememiştim... Şey, aslında dün gece olanların ne olduğu konusunda hiç bir fikrim yok." Sinir bozucu göz yaşları ve parçalayıcı acının anısıyla kafamı salladım.

"Rüyanın ne hakkında olduğunu bana hiç söylemedin."

"Sanırım söylemedim-- ama daha çok ne hakkında olduğunu gösterdim." sinirlerim bozulmuş halde güldüm.

"Oh," dedi. Gözleri irileşti ve göz kırptı. "İlginç."

"Çok iyi bir rüyaydı,"mırıldandım. Yorum yapmadı, bu yüzden bir kaç dakika sonra sordum, " Affedildim mi?"

"Düşünüyorum."

Kendimi incelemeyi planlayarak ayağa kalktım---en azından etrafta hiç tüy gözüküyordu. Ama hareket ettiğim zaman garip bir baş dönmesi dalgası beni vurdu. Sallandım ve gerisin geri yastıkların üzerine düştüm.

"Woha... baş dönmesi."

Kolları etrafıma dolandı." Çok uzun bir süredir uyuyorsun.On iki saattir."

"On iki mi?" Ne kadar garipti.

Konuşurken,önemsemyormuş gibi yaparak kendime kısa bir bakış attım.İyi gözüküyordum. Kolumdaki çürükler hala bir haftalıkı, sararıyorlardı. Deneysel bir biçimde gerindim. Bu şekilde de iyi hissediyordum. Şey, aslında iyiden de fazlası.

"Araştırman tamamlandı mı?"

Uysalca başımı salladım."Yastıkların tümü kurtulmuş gibi gözüküyor."

"Maalesef, ben senin geceliğın için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."Dantel parçalarının ipek çarşafın üzerinde saçıldığı, yatağın alt tarafına doğru başıyla işaret etti.

"Bu çok kötü," dedim. "Bunu sevmiştim."

"Bende." "Başka zararımız var mı?" korkakça sordum.

"Esmeye yeni bir yatak almam gerekecek." omuzlarının üzerinden bakarak açıkladı. Bakışını takip ettim ve yatak başından görünüşe göre kocaman ahşap parçalarının koparılmış olduğunu gördüğümde şok oldum.

"Hmm." Kaşlarımı çattım. "Bunu duymuş olacağımı düşünürsün."

"İlgin başka bir yere kaydığında, alışılmamış bir şekilde dikkatin dağılmış görünüyordun."

"Evet dikkatim dağılmıştı," koyu bir kırmızıya dönerek itiraf ettim.

Yanan yanaklarıma dokundu ve iç çekti. "Bunu gerçekten özleyeceğim."

Herhangi bir sinir yada pişmanlık işareti arayarak yüzüne baktım. İfadesiz bir şekilde bana geri baktı, ifadesi sakindi ama bir bakıma da okunması olanaksızdı.

"Nasıl hissediyorsun?"

Güldü.

"Ne?" sordum.

"Çok suçlu gözüküyorsun--- sanki bir suç işlemiş gibi."

"Suçlu hissediyorum," mırıldandım.

"Sen zaten çok istekli olan kocanı baştan çıkardın. Bu çok büyük bir suç değil."

Şaka yapıyor gibi gözüküyordu.

Yanaklarım daha da kızardı. "Baştan çıkarmak kelimesi bir miktar bunu önceden planlamışım gibi durmasına sebep oluyor."

"Belki de bu yanlış bir kelimeydi," kabullendi.

"Kızgın değilsin?"

Üzüntülü bir şekilde gülümsedi. "Kızgın değilim."

"Neden değilsin?"

"Şey..." duraksadı. "İlk olarak seni incitmedim. Bu sefer kendimi kontrol etmek, gücümü kontrol etmek daha kolaydı." Gözleri tekrar yatağın iskeletindeki hasara kaydı. "Belki de bu sefer neyin olabileceğini hakkında daha iyi bir fikrim olduğu içindir."

Umutlu bir gülümseme yüzüme yayıldı."Bunun sadece pratik meselesi olduğunu söylemişim."
Gözlerini yuvarladı.

Karnım guruldadı ve o güldü."İnsan için kahvaltı zamanı mı?"sordu.

"Lütfen,"dedim, yataktan çıkmayı umarak. Çok çabuk hareket ettim ve dengemi yeniden sağlamak için sarhoş gibi sendelemem gerekti. Şifonyerin üzerine düşmeden beni yakaladı.

"İyi misin?"

"Eğer sonraki hayatımda daha iyi bir dengeye sahip olmazsam, geri ödeme talep edeceğim."

Bu sabah ben yemek pişirdim.Bir kaç yumurta kızarttım--daha detaylı bir şey yapmak için fazla aç. Sabırsızca, yalnızca bir kaç dakika sonra onları tabağa kaydurdım.

"Ne zamandır yumurtaların sarı-tarafı üstte yiyorsun?"sordu.

"Şu andan itibaren."

"Geçen haftadan beri kaç tane yumurta tükettiğini biliyor musun?" Lavabonun altından çöp kutusunu çekti--- tamamen mavi kartonlarla doluydu.

"Garip,"dedim, kavurucu sıcaklıkta bir lokmadan ürperdikten sonra."Burası benim iştahımla mahvoluyor." Ve benim rüyalarım, ve zaten kuşku duyduğum dengemle."Ama burayı seviyorum, Yinede büyük ihtimalle yakında buradan ayrılmak zorunda kalacağız. Değil mi? Dartmouthta zamanında yetişebilmek için? Wow, sanırım yaşamak içinde bir yere ihtiyacımız olacak."

Yanıma oturdu. "Kolej konusunda bahaneler üretmeyi artık bırakabilirsin--- istediğin şeyi elde ettin. Ve anlaşma konusunda karara varmamıştık, yani seni bu konuda bağlayan bir şey yok."

Horuldadım."O bir bahane değildi Edward. Ben boş zamanlarımı bazıları gibi entrikalar kurarak geçirmiyorum. Bugün Bella' yı perişan etmek için ne yapabiliriz? Onun sesinin zayıf bir taklidiyle konuştum. Utanmadan güldü. "Gerçekten de insan olarak biraz daha fazla zaman geçirmek istiyorum."

Elimi onun çıplak göğsünde gezdirmek için öne eğildim. "Yeterince zaman geçirmedim."

Bana kuşkulu bir bakış attı. " Bunun için mi?" elimi yakalayıp karnına doğru hareket ettirerek sordu."

Bunca zamandır anahtar kelime Seks miydi?" Gözlerini devirdi. "Bunu daha önce neden düşünemedim?" alaycı bir şekilde mırıldandı. "Kendimi bir çok tartışmadan kurtarabilirdim."

Güldüm. "Evet, büyük ihtimalle."

"Çok fazla insansın," dedi tekrar.

"Biliyorum."

Bir gülümseme belirtisiyle dudakları yukarıya doğru kıvrıldı. "Dartmouth'a gidiyoruz? Gerçekten ? "

"Büyük ihtimalle daha ilk sömestrda çuvallayacağım."

"Senin özel öğretmenin olabilirim." Gülümsemesi artık genişlemişti. "Koleji seveceksin."

"Bu kadar geç apartman bulabileceğimizden emin misin?"

Suçlu suçlu yüzünü buruşturdu. "Şey, aslında orada çoktan bir evimiz var. Bilirsin, yalnızca önlem için."

"Bir ev mi aldın?"

"Emlak iyi bir yatırım."

Tek kaşımı kaldırdım ve kurtulmasına izin verdim. "O zaman hazırız."

"Senin 'önce' arabanı bir süre daha uzun tutabilecek miyiz görmem lazım...(Edward Bella ya bir vampirlikten öncesi için-zırhlı ve füze geçirmez- bir de vampirlikten sonra-zırhsız spor ve süper lüks- almıştı)"

"Evet, cennet, tanklardan korunmamı yasakladı."

Sırttı.

"Ne kadar daha burada kalabiliriz?" diye sordum.

"Zaman bakımından bir sorunumuz yok. Bir kaç hafta daha , eğer istersen. Ve New Hampshire'e gitmeden Charlie'ye uğrayabiliriz. Yılbaşını da Renee'yle geçiririz..."

Bu hiç de kolaylaşmıyordu. Şimdi de kesinlikle, insan olmanın nasıl iyi bir şey olabileceğini keşfetmiştim. Bu da planlarımı erteleme konusunda aklımı çeliyordu. On sekiz, on dokuz yada yirmi...Gerçekten fark eder miydi? Bir yıl içerisinde o kadar da değişmezdim.Ve Edward'la birlikte insan olmak... Seçim her geçen gün daha da zorlaşıyordu.

"Bir kaç hafta daha," onayladım. Ve sonra , asla yeterli bir zaman gibi gözükmediği için ekledim." Yani düşünüyordum da-- daha önce pratik konusunda ne söylediğimi biliyorsun?"

Güldü. "Düşündüğün şeyi unutmuyabilir misin ? Bir bot duyuyorum. Temizlik elemanları burada olmalı."

Düşündüğüm şeyi unutmamamı söyledi. Yani bu bana bir daha pratik konusunda zorluk çıkarmayacağı anlamına mı geliyordu? Gülümsedim.

"Gustavo'ya beyaz odadaki karışıklığı açıklamama izin ver. ve sonra dışarı çıkabiliriz. Güney tarafındaki ormanda bir yer var---"

Dışarı çıkmak istemiyorum. Bugün bütün adayı yürümeyeceğim. Burada kalıp bir film seyretmek istiyorum."

Benim düş kırıklığına uğramış ses tonuma gülmek için dudaklarını büzdü.

"Tamam, sen nasıl istersen. Neden ben kapıya bakarken sen de bir tane seçmiyorsun?"

"Ben kapı sesi duymadım."

Başını yana doğru eğdi, dinleyerek. Yarım saniye sonra kapıda, zayıf, çekingen bir tak tak sesi duyuldu. Sırttı ve hole doğru döndü.

Büyük televizyonun altındaki raflara yöneldim ve başlıkları incelemeye başladım. Nerede başladığına karar vermek zordu. Bir film kiralama dükkanından daha çok DVD'leri vardı.

Holden aşağıya doğru gelirken Edward'ın akıcı bir dille kusursuz bir Portekizce olduğunu düşündüğüm bir sili konuşan, alçak, kadife sesini duyabiliyordum. Başka bir sert, insan sesi aynı dilde cevapladı.

Edward onları, bu taraftaki mutfağı işaret ederek, odaya yönlendirdi. İki brezilyalı onun yanında inanılmaz kısa ve koyu gözükiyorlardı. İkisinin de yüzleri çizgilerle kırışmış, yuvarlak bir adam ve ince bir kadın. Edward bir gurur gülümseyişiyle bana doğru el kol hareketleri yaptı ve heyecanlı bir takım yabancı sözcüklerle karışmış adımı duydum. Beyaz odadaki yakında karşılaşacakları, oldukça kötü durumdaki karışıklığı düşününce birazcık kızardım. Ufak adam bana kibarca gülümsedi.

Ama küçük kahve-tenli kadın gülümsemedi. Bana bir şok, endişe ve çoğunlukla, gözleri irileşmiş bir korku karışımıyla baktı. Tepki vermeden önce, Edward onu tavuk kümesine doğru izlemeleri için işaret etti ve gitmişlerdi.

Yeniden ortaya çıktığı zaman yalnızdı. Hızlı hızlı bana doğru yürüdü ve beni kollarını etrafıma doladı.

"Onun sorunu neydi?" paniklemiş ifadesini düşünerek fısıldadım.

Telaşızca omuz silkti. "Kaure'nin kökeni Ticuna Hintlileri. O modern dünyada yaşayanlardan daha fazla batıl inançlarla yetiştirilmiş- yada daha çok her şeyin farkında diyebilirsin-- Ne olduğumdan şüpheleniyor, yada en azından yakın." Sesi hala endişeli değildi. "Burada kendi efsaneleri var.

Libishomen-- yalnızca güzel kadınlarla avlanarak yaşayan, kan emici bir yaratık. Yan gözle bana baktı.

Yalnızca güzel kadınlar mı? Şey, açıkçası bu insanın biraz gururunu okşuyordu.

"Dehşete kapılmış gözükiyordu." dedim.

"Öyleydi- ama daha çok seninle ilgili endişeleniyordu."

"Ben mi?"

"Seni neden buraya tamamen yalnız getirdiğimden endişeliydi." Karamsarca kıkırdadı ve sonra filmlerden oluşan duvara baktı. "Her neyse, izlemek için bize bir film seçmiyorsun? Bu kabul edilebilir bir insan uğraşı."

"Evet, eminim film izlemek onu insan olduğuna ikna eder." güldüm ve kollarımı sıkıca boynuna doladım ve sonra ayaklarımı yerden kesecek şekilde kollarını etrafımda sıkılaştırdı böylece eğilmek zorunda kalmıyordu.

"Film,milm," dudakları boynumdan aşağıya hareket ederken, ellerimi bronz saçlarında dolaştırarak mırıldandım.

Sonra bir nefes kesilmesi duydum ve Edward beni ani bir şekilde yere bıraktı. Kaure siyah saçlarında tüylerle, kollarında daha büyük bir tüy çuvalıyla holde donmuş duruyordu. Bana gözlerini dikip baktı. Gözleri yerinden uğrarken kızardım ve yere doğru baktım. Sonra kendini toparladı ve yabancı bir dilde olmasına rağmen açıkça özür ve mazeret olan bir şeyler mırıldandı. Edward gülümsedi ve arkadaş canlısı bir tonla cevapladı.Kadın koyu renk gözlerini başka tarafa çevirdi ve holden aşağıya devam etti.

"Onun ne düşündüğünü düşündüğümü düşünüyordu değil mi?" mırıldandım.

Benim anlaşılması güç cümleme güldü. "Evet"

"İşte," rasgele uzandım ve bir film aldım. "Bunu koy ve bizde izliyormuş gibi yapabiliriz."

Bu kapağında gülümseyen yüzle ve kabarık elbiseler olan eski bir müzikaldi.

"Oldukça balayıcı." Edward onayladı.

Ekrandaki aktörler sulu bir açılış parçasıyla dans ederken bende kanepeye uzandım ve Edward'ın kollarına sokuldum.

"Artık beyaz odaya mı döneceğiz?"

"Bilmem... Ben çoktan diğer odadaki yatağı tamir edilemez şekilde parçaladım---- belki eğer yıkımı evin bir kısmıyla sınırlayabilirsek, belki Esmeye bizi bir gün yine davet edebilir."

Genişçe gülümsedim. "Yani daha fazla yıkım olacak mı?"

İfademe güldü. "Bence sen bana aniden ve vahşice saldırmadan önce bunu planlı yaparsak daha güvenli olabilir."

"Bu sadece bir an meselesi," sakince onayladım ama nabzım damarlarımda yarıştıyordu.

"Kalbinle ilgili bir sorun mu var?"

"Hayır. Bir at kadar sağlıklı."duraksadım. "Yıkım alanını gözden geçirmeye gitmek ister misin?"

"Belki eğer yalnız kalana dek beklersek daha kibar olabilir. Sen beni eşyaları parçalarken fark etmeye bilirsin ama bu büyük ihtimalle onları korkutur."

Dorusunu söylemek gerekirse, diğer odadaki insanları çoktan unuttuğum."Haklısın."

Ben sabırsızca işlerini bitirmelerini bekler ve ekrandaki sonsuza-kadar-mutlu-yaşadılar'a odaklanmaya çalışırken Gustavo ve Kaure ev boyunca yavaşça ilerlediler.kaba bir ses beni korkuttuğunda --yine de Edward'a göre günün yarısı boyunca uyumuştum--uykum gelmeye başlamıştı.Edward beni hala kucağında tutarak kalktı ve Gustavo'ya acı Portekizcesi ile cevap verdi. Gustavo başını salladı ve sessizce ön kapıya doğru yürüdü.

"Bitirdiler,"Edward bana söyledi.

"O zaman bu yalnız olduğumuz anlamına mı geliyor?"

"Önce öğle yemeğine ne dersin?" önerdi.

İkilem ile bölünmüş halde dudaklarımı ısırđım. Oldukça açtım.

Bir gülümsemeyle elimi tuttu ve beni mutfağa götürdü. Yüzümü o kadar iyi biliyordu ki, aklımı okuyamaması bir şey ifade etmiyordu.

"Bu kontrolden çıkıyor" sonunda doymuş hissettiğimde şikayet ettim.

"Bu öğleden sonra yunuslarla yüzmek ister misin---kalorileri yakmak için?" sordu.

"Belki sonra. Kalorileri yakmak için başka bir fikrim var."

"Ne peki?"

"Şey, daha bir çok korkunç yatak kaldı---"

Ama bitiremedim. Beni çoktan kucağına almıştı ve dudakları beni insanüstü bir hızla mavi odaya taşıırken beni susturdu.

7. Unexpected (Beklenmedik)

Üzerimdeki karanlık kefen gibi sisin üzerinde ilerliyordu. Onların istekle parlayan koyu, öldürmeyi arzulayan, yakut gözlerini görebiliyordum. Dudakları, onların sivri, ıslak dişlerinin üzerinde gerildi---biraz hırlama, biraz gülümseme.

Arkamda inleyen çocuğu duydum, ama ona bakmak için geri dönemedim. Yine de onun güvende olduğu konusunda umutsuzdum. Şu anda odaklanma konusunda hiç bir hata yapma lüksüm yoktu.

Daha da yaklaştılar. Siyah küppeleri hareketleriyle birlikte hafifçe dalgalanıyordu. Ellerin kemik-rengi avuçlarında kıvrıldığını gördüm. Tüm yönlerden bizi sararak, ayrılmaya başladılar. Dört bir yanımız sarılmıştı. Ölecektik.

Ve sonra, sanki bir flaş patlaması gibi, bütün sahne değişti. Henüz değişmemiş--- Volturi hala bizi öldürmeye hazır arkamızda yürüyordu. Gerçekten değişen şey resmin bana nasıl gözüktüğüydü. Aniden, onun için açtım. Panik, ben öne doğru çömelirken kana susamışlığa dönüştü. Yüzümde bir gülümseme oluştu ve çıplak dişlerimin arasından bir hırıltı çıktı.

Rüyanın şokuyla yerimden fırladım.

Oda karanlıktı. Ayrıca aşırı sıcaktı. Ter şakaklarımdan boğazıma doru akıyordu. Elimle sıcak yatağı yokladım ve boş buldum.

"Edward?"

Hemen sonra, parmaklarım pürüzsüz, düz ve sert bir şeye deydi. İkiye katlanmış bir kağıt parçası. Notu elime aldım ve ışıkları açmaya gittim.

Notun dışındaki adres Mrs. Cullen adınaydı.

Yokluğumu fark etmeyeceğini umuyorum, ama eğer fark edersen, çok kısa bir süre içerisinde döneceğim. Yalnızca avlanmak için ana karaya gittim. Uykuya geri dön ve tekrar uyandığında ben yanında olacağım. Seni seviyorum.

İç çektim. Yaklaşık iki haftadır buradaydık, bu yüzden ayrılmak zorunda olacağını bekliyor olmalıydım. Ama daha önce zaman konusunda düşünmemiştim. Burada sanki zamanın dışında gibiydik. Yalnızca mükemmel bir halde sürükleniyorduk.

Alnımdaki teri sildim. Kendimi tamamen uyanık hissediyordum, ama komidinin üzerindeki saat gecenin birden sonrası olduğunu gösteriyordu. Bu kadar sıcak ve yapış yapış hissederken asla uyuyamayacağımı biliyordum. Anımsamak istemiyorum ama eğer ışığı söndürüp, gözlerimi kaparsam av kafamda, o peşindeki siyak figürleri göreceğimden emindim.

Kalktım ve ışıkları açarak, amaçsızca karanlık evin içinde yürüdüm. Edward olmadan burası çok büyük ve boş geliyordu. Farklı.

En son mutfağa geldim ve belki güzel bir yiyeceğin ihtiyacım olan şey olduğuna karar verdim.

Kızarmış tavuk için tüm malzemeleri bulana kadar buzdolabını karıştırdım. Tavadaki tavuktan gelen patırtılar ve cızırtılar hoş seslerdi. Sessizliği doldururlarken daha az gergin hissettim.

O kadar güzel koktu ki tavadan alır almaz dilimi yakarak hemen yemeğe başladım. Beşinci yada altıncı lokmada, tadını alabileceğim kadar soğumuştur. Çiğneyişim yavaşladı. Tadında bir şey mi vardı? Eti kontrol ettim tamamen beyazdı ama yine de tamamen zamanının dolduğunu düşündüm. Denemek için başka bir ısırık aldım; iki kez çiğnedim. İyk- kesinlikle kötü. Lavaboya tükürmek için koştum. Aniden tavuk-ve-yağ kokusu tiksindirici geldi. Tüm tabağı aldım ve çöpe silkeledim. Sonra kokunun çıkması için pencereleri açtım. Serin bir esinti içeriye girdi. Bu bana kendimi daha iyi hissettirdi. Aniden kendimi çok yorgun hissettim, ama sıcak odaya dönmek istemedim. O yüzden televizyon odasında daha çok pencere açtım ve hemen altındaki divana uzandım. Geçen gün izlediğimiz aynı filmi açtım ve neşeli açılış şarkısıyla uykuya daldım.

Gözlerimi tekrar açtığımda, güneş gökyüzünde yarım yükselmişti, ama beni uyandıran ışık değildi. Beni kendine doğru çeken serin kollardı. Aynı anda, ani bir acı mideme girdi neredeyse midenize bir yumruk yedikten sonraki şok gibi.

Üzgünüm, "Edward soğuk elleriyle nemli alınımı silerken mırıldandı. " Çok büyük bir düşüncesizlik. Benim gidişimle senin için ne kadar sıcak olacağını unutmuşum. Tekrar gitmeden önce klimayı açacağım."

Ne söylediğine konsantre olamıyordum. "Affedersin!" kollarını serbest bırakması için mücadele ederek güçlkle soludum.

Otomatik olarak ellerini indirdi. "Bella?"

Elim ağzımda kapalı banyoya doğru koştum. O korkunç hissediyordum ki-başta- ben klozete sürünmüş ve acı çekerken onun benimle gelmesine bile aldırmadım.

"Bella sorun ne?"

Daha cevap verememiştim. Beni endişeyle kaldırdı, saçımı yüzümden uzak tutarak yeniden nefes alıncaya kadar bekledi.

"Kahrolası bayat tavuk." inledim.

"İyi misin?" sesi gergindi.

"İyiyim." nefes nefese kalmıştım. "Yalnızca besin zehirlenmesi. Bunu görmen gerekmez. Uzaklaş."

"Mümkün değil, Bella."

"Uzaklaş," ayağa kalkmaya çalışarak tekrar inledim. Böylece ağzımı durulayabilecektim. Ona yönelttiğim ittirmeleri yok sayarak kibarca bana yardım etti.

Ağzım temizlendikten sonra, beni kollarında tutarak yatağa taşıdı ve dikkatlice oturttu.

"Besin zehirlenmesi?"

"Evet," edim çatlak bir sesle. "Dün akşam kendime biraz tavuk yaptım. Tadı kötüydü, bende attım. Ama atmadan önce bir kaç ısırık aldım."

Alnıma soğuk elini koydu. Bu iyi hissettirdi. "Şimdi nasıl hissediyorsun?"

Bunu bir dakikalığına düşündüm. Mide bulantısı geldiği gibi aniden geçmişti. "Oldukça normal. Biraz aç aslında."

Bana biraz yumurta pişirmeden önce bir saat yanımda bir bardak su ile bekletti. Tamamen normal hissediyordum, yalnızca gecenin ortasında kalktığım için biraz yorgun. CNN'ni açtı. Çok fazla gündemden kopmuştuk. Üçüncü dünya savaşı kopmuş olabilirdi ve bizim haberimiz olmazdı-- ve uyuklu bir şekilde kucağına uzandım.

Haberlerden sıkıldım ve onu öpmek için döndüm. Aynı sabahki gibi hareket ettiğimde keskin bir acı mideme saplandı. Ondan uzağa doğru sendeledim. Elim ağzımda sıkı sıkıya kapalıydı. Bu sefer asla banyoya zamanında yetişemeyeceğimi biliyordum. O yüzden mutfak lavabosuna doğru koştum. Tekrar saçlarımı tuttu.

"Belki de Rio'ya dönüp, bir doktora gitmeliyiz." Ben ağzımı durularken telaşla önerdi. Kafamı iki yana salladım ve koridora doğru ilerledim. Doktor demek iğne demek. "Dişlerimi fırçaladıktan sonra iyi olacağım."

Ağzımdaki tat gittiğinde, Alice'in benim için paketlediği bandajlar, ağrı kesiciler-şu andaki hedefim- Pepto-Bismol gibi insan şeyleri ile dolu küçük sağlık çantasını bulmak için bavulumu aramaya başladım. Belki midemi yatıştırabilirdim ve Edward'ı sakinleştirebilirdim.

Pepto'yu bulmadan önce, Alice'nin benim için paketlediği başka bir şeye daha rastladım. Küçük mavi kutuyu aldım ve başka her şeyi unutarak uzun bir süre bakakaldım.

Sonra kafamda saymaya başladım. Bir kez. İki kez. Tekrar.

Şok beni vurdu; küçük mavi kutu bavula düştü.

"İyi misin?" Edward kapının arasından sordu. "Tekrar mı hastalandın?"

"Evet ve hayır," dedim, ama sesim boğazlanıyormuş gibi çıktı.

"Bella?" lütfen içeriye gelebilir miyim?" Artık endişeli.

"Ta...mam."

İçeri girdi ve pozisyonumu tarttı. Yerde, dizlerimin üzerinde, bavulun yanında oturur halde ve yüz ifadem, anlamsız ve boş. Yanıma oturdu, elini alnıma götürdü.

"Sorun ne?"

"Düğünden beri kaç gün geçti?"fısıldadım.

"On yedi." otomatik olarak cevapladı. "Bella, ne demek istiyorsun?"

Tekrar sayıyordum. Onu beklemesi için uyararak bir parmağımı kaldırdım. ve sayıları kendime tekrarladım. Daha önce günler konusunda yanılmıştım. Düşündüğümden daha uzun bir süredir buradaydık. Tekrar başladım.

"Bella!"sabırsızca fısıldadı. "Burada aklımı kaybetmek üzereyim"

Yutkunmaya çalıştım. İşe yaramadı. Bende bavula uzandım ve tekrar küçük mavi tampon kutusunu bulana kadar araştırdım.Kutuyu sessizce kaldırdım.

Kafası karışmış bir şekilde bana baktı. "Ne? Hastalığınızı adet gibi mi geçirmeye çalışıyorsunuz?"

"Hayır," tıkanmamı engellemeye çalıştım. "Hayır, Edward. Periyodumun beş gün geciktiğini söylemeye çalışıyorum."

Yüz ifadesi değişmedi.Sanki hiç konuşmamışım gibiydi.

"Bunun besin zehirlenmesi olduğunu sanmıyorum."ekledim.

Yanıt vermedi. Bir heykele dönüşmüştü.

"Rüyalar," kendime donuk bir sesle mırıldandım. "Çok fazla uyumalar.Ağlamalar. Tüm o yiyecekler. Oh. Oh. Oh.

Edward'ın bakışları boşlaşmıştı.Sanki artık hiçbir şey göremiyor gibi.

Refleks olarak, neredeyse istemsizce, elim karnıma düştü.

"Oh!"tekrar cikledim.

Edward'ın hareketsiz elleri arasından kayarak, yalpaladım. Mavi kumaşları yolumdan çektim ve karnıma baktım.

"İmkansız."diye fısıldadım.

Hayatımın hiç bir bölümünde bebekler yada hamilelikle ilgili kesinlikle bir deneyimim olmamıştı. Ama ben aptal değildim. Nasıl geliştiğini bilmek için yeterince TV şovu ve film izlemiştim. Yalnızca beş gün gecikmişim. Eğer hamile olsaydım, bedenim uyarı gösterirdi.Hamile olmasaydım, sabah bulantılarım olmazdı, uyku ve yeme alışkanlıklarımı değiştirmezdim.

Ve en önemlisi karnımda kesinlikle ,küçük ama belirgin bir şişlik olmazdı.

Doğru açıda kaybolur mu diye, her açıdan inceleyerek, gövdemi ileri geri döndürdüm. Parmaklarımı belli belirsiz şişliğin üzerinde gezdirdim ve tenimin altında ne kadar sert olduğuna şaşırdım.

"İmkansız," dedim tekrar, çünkü, şiş olsun yada olmasın, periyodum bozulsun yada bozulmasın (ve kesinlikle ortada bir periyot yoktu, Yine de daha önce bir gün bile gecikmemiştim), hamile olabilmemin hiç bir yolu yoktu. Seks yaptığım tek kişi bir vampirdi.

Hala yerde donmuş duran ve hiç bir hareket belirtisi göstermeyen vampir.

Bu yüzden bunun başka bir açıklaması olmalıydı. Benimle ilgili bir sorun. Tüm hamilelik belirtilerini gösteren garip bir Güney Amerika hastalığı. Yalnızca hızlandırılmış hali...

Ve sonra bir şey hatırladım- bana şimdi bir ömür kadar uzak görünen bir zamanda yapılan bir internet araştırması. Charlie'nin evinde odamdaki eski sandalyede , pencereden zayıfça sızan gri ışıkla, oturur, benim antika, hırıldayan bilgisayarına, Jacob Black'in yirmi-dört saatten daha kısa bir süre önce henüz kendide inanmıyorken, beni eğlendirmek için Quileute efsanelerinden bahsederek bana Edward'ın vampir olduğunu söylediği zaman hevesle "Vampirler A-Z" adındaki bir siteyi okurkenki halim.Dünyadaki Vampir efsanelerine adanmış siteyi merakla araştırmıştım.Filipino Danag, Hebrew Estire, Romanian-Varacolaci, İtalyan Stregoni benefici (aslında yeni kayınpederimin Volturi ile eski maceralarını temel alan bir efsane ama o zamanlar bunun hakkında hiç bir şey bilmiyordum)... Sürekli daha da imkansızlaşan hikayelere daha az dikkat etmeye başlamıştım.Yalnızca bazı konuları yarım yamalak hatırlayabiliyordum. Nasıl beni seni aldatmakla suçlayabilirsin? - Yalnızca eve iki yıllık deniz yolculuğundan döndün ve ben hamileyim diye mi? Bu bir kabus! O beni mistik vampir güçleriyle hipnotize etti.

Kafamı salladım, afallamıştım. Ama...

Esmeyi ve özellikle Rosalie'yi düşündüm. Vampirlerin çocuğu olamazdı. Eğer böyle bir şey mümkün olsaydı Rosalie çoktan bir yolunu bulmuş olurdu.Bu eski karabasan efsaneler yalnızca bir masal olmalıydı.

Bunun dışında... şey, benim durumumda bir farklılık vardı. Rosalie tabi ki de bir çocuğa hamile kalamazdı. Çünkü Rosalie insanlıktan vampirliğe geçtiği durumda donmuştu. Tamamen değişmez. Ama insan kadınlarının vücutları çocuk taşımak için değişmek zorundadır. Önce sabit , aylık bir döngü. Daha sonra büyüyen bir çocuğu taşıyabilmek için daha büyük değişiklikler. Rosalie'nin vücudu değişmezdi. Ama benimki değişebilir. Benimki değişti. Dün orada olmayan karnımdaki şişliğe dokundum.

Ve insan erkekler- eh, onlarda yaşamdan ölüme geçtikleri halde kalıyorlar.

Ama tabi ki, vampir erkeklerin partnerleri hamile kalamazken, çocuk sahibi olabileceklerini kim bilebilir? Dünya üzerindeki hangi vampirin bunu bir insan kadınla deneme zorunluluğu vardır ki? Yada buna eğilimi olup olmadığını?

Ben bir tane düşünebiliyordum.

Kafamın bir taraftı hatıraları ve tahminleri sınıflandırırken, diğer taraf- en küçük kasları bile hareket ettirmeye yarayan kısım- normal işlevlerini yerine getiremeyecek şekilde afallamıştı. Konuşmak için dudaklarımı hareket ettiremiyordum ama yinede Edward'a lütfen bana neler olup bittiğini anlatmasını söylemek istiyordum. Onun

oturduğu yere gitmem, ona dokunmam lazımdı ama vücudum talimatları izleyemiyordu. Ben yalnızca, ellerim dikkatle gövdemdeki şişliğe bastırılmış, aynadaki şok olmuş gözlerime bakabiliyordum.

Ve sonra, geçen geceki parlak kabusumdaki gibi, sahne beklenmedik bir şekilde değişti. Aynada gördüğüm her şey tamamen farklı gözüktü, ama aslında hiç bir şey değişmiş değildi.

Her şeyin değişmesine sebep olan şey vücudumun içinden gelen, yumuşak, küçük bir dürtmeydi.

Aynı anda, Edward'ın telefonu çaldı, tiz ve ısrarcı. İkimizde yerinden kıpırdamadı. Tekrar ve tekrar çaldı.

Parmaklarımı karnıma bastırarak bekledim. Aynadaki ifadem artık allak bullak olmuş değildi- meraklıydı. Tuhaf, sessiz göz yaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü ancak neredeyse fark edebildim. Telefon çalmaya devam etti. Edward'ın cevaplamasını diledim--- şu anda önemli bir an yaşıyordum. Büyük ihtimalle hayatımın en büyük anını.

Ring! Ring! Ring! (telefon sesini Türkçe'ye nasıl çevireceğimden bir türlü emin olamadım, "zırr" biraz garip oldu sanki)

Sonunda, sinir bozukluğu başka her şeyi sildi. Edward'ın yanına düzlerimin üzerine çöktüm- kendimi daha dikkatle hareket ederken buldum. Her hareketin nasıl hissettirdiği konusun da binlerce kez daha dikkatli--- ve telefonu bulana kadar ceplerini yokladım. Çözülüp telefona kendi bakmasını yarı-umdum ama o tamamen hareketsizdi.

Numarayı tanıdım, ve neden aradığını kolayca tahmin edebiliyordum.

"Selam Alice." dedim. Sesim öncekinden daha iyi değildi. Boğazımı temizledim.

"Bella? Bella, iyimisin?"

"İyiyim, Carlisle orada mı?"

Evet. Sorun ne?"

"Ben... yüzde yüz... emin değilim..."

"Edward iyi mi?" diye sordu endişeyle. Telefonun uzağından Carlisle'nin adını seslendi ve ben daha ilk sorusunu cevaplayamadan, "Neden telefonu açmadı?" diye ısrar etti.

"Emin değilim."

"Bella neler oluyor? Ben sadece şey gördüm--"

"Ne gördün?"

Bir sessizlik oldu. "İşte Carlisle," dedi sonunda.

Buzlu su damarlarıma enjekte edilmiş gibi hissettim. Eğer Alice beni kollarımda yeşil-gözlü, melek-yüzlü bir çocukla görmüş olsaydı bana cevap verirdi, vermez miydi?

Carlisle'nin telefonu almasını beklerken, Alice için hayal ettiğim görüntü göz kapaklarımda oynadı. Hatta hayallerimdeki erkek çocuktan bile daha güzel küçük bir bebek-- kollarımda küçük bir Edward. Sıcaklık, buzu kovarak damarlarım boyunca ilerledi.

"Bella, Ben Carlisle. Neler oluyor?"

"Ben-- " nasıl cevap vermem gerektiği konusunda emin değildim. Düşüncelerime gülüp delirdiğimi mi söyleyecekti? Yalnızca başka bir renkli rüya mı görüyordum? "Ben Edward'la ilgili biraz endişeliyim... Vampirler şoka girebilir mi?"

"Zarar mı gördü?" Carlisle'nin sesi aniden hızlandı.

"Hayır, hayır," ona güven vermeye çalıştım. "Yalnızca... bir sürprizle karşılaştı."

"Anlayamıyorum Bella."

"Sanırım... şey, düşünüyordum ki...belki... belki de..."derin bir nefes aldım."Hamile olabilirim."

Bu sırada karnımda bir vuruş daha hissettim. Ellerim karnıma gitti.

Uzun bir duraksamadan sonra, Charlisle'nin tıbbi soruları başladı.

"Menstürel döngünün ilk günü ne zamandı?"

"Düğünden 16 gün önce." Emin olarak cevaplamadan önce kafamda işlem yaptım.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Garip", dedim ve sesim çatladı. Başka bir gözyaşı kümesi yanaklarımdan aşağıya damladı. "Bu çok saçma geliyor--- bak, bunun için çok erken olduğunu biliyorum. Belki de ben delirdim.Ama acayip rüyalar görüyorum ve sürekli yemek yiyorum ve ağlıyorum ve kusuyorum ve...ve... Daha şimdi içimde bir şeyin kıpırdadığına yemin edebilirim."

Edward'ın kafası yukarıya kalktı.

Rahatlamayla iç çektim.

Edward elini telefona uzattı. Yüzü beyaz ve sertti.

"Urn, Sanırım Edward seninle konuşmak istiyor."

"Ver," dedi Carlisle gergin bir sesle.

Edward'ın konuşabileceğinden tam emin olmadan, telefonu onun açık ellerine

koydum.

Telefonu kulağına bastırđı. "Bu mümkün olabilir mi?" fısıldadı.

Hiç bir yere odaklanmadan boş bir şekilde bakarak, uzun bir süre dinledi.

"Ve Bella?" diye sordu. Konuşurken kollarını bana doladı ve keline doğru çekti.

Oldukça uzun gözükken bir süre sonra 'Evet, Evet. Yapacağım. ' dedi.

Telefonu kulağından uzaklaştırdı ve "son" tuşuna bastı. Hemen sonra yeni bir numara çevirdi.

"Carlisle ne söyledi?" sabırsızca sordum.

Edward yaşamıyormuşçasına bir sesle cevapladı. "O senin hamile olduğunu düşünüyor."

Kelimeler omurgamdan aşağıya bir titreme yolladı. Küçük dürtükleyici içimde kıpırdandı.

"Şimdi kimi arıyorsun?" telefonu tekrar kulağına koyarken sordum.

"Hava alanını. Eve dönüyoruz."

Edward telefonda bir saat boyunca hiç ara vermeden konuştu. Eve uçuşumuz için düzenlemeler yaptığını tahmin ediyordum ama emin olamıyordum. Çünkü İngilizce konuşmuyordu. Tartışıyormuş gibi gözüküyordu; çoğu kez dişlerinin arasından konuşuyordu.

Tartışırken, toplandı. Geçtiğı yerde yolunda düzenden çok tahribat yaratarak ortalıkta dönüp duran bir hortum gibiydi. Elbiselerimden bir kısmını onlara bakmadan yatağın üzerine fırlattı. Bundan benim için giyinme vaktinin geldiğini çıkardım. Ben üzerimi değiştirirken o tartışmaya hızlı el kol hareketleri yaparak devam etti.

Ondan dayanan şiddetli enerjiye artık katlanamaz olduğumda, odayı yavaşça terk ettim. Onun manik konsantrasyonu midemin rahatsızlanmasına sebep olmuştu-- sabah bulantıları gibi değil, yalnızca huzursuzluk. Bu modunun geçmesini başka bir yerde bekleyebilirdim. Bu beni biraz korkutan odaklanmış, soğuk Edward'la konuşamazdım.

Bir kez daha, mutfağına gittim. Tezgahın üzerinde bir paket çubuk kraker vardı. Onları çiğneyerek dalgın dalgın, pencereden kumlara ve taşlara, ağaçlara ve okyanusa, güneşte parlayan her şeye bakmaya başladım.

Biri beni dürttü.

"Biliyorum," dedim "Bende gitmek istemiyorum."

Bir süreliğine pencereden dışarı baktım ama beni dürtten yanıt vermedi.

"Anlamıyorum," diye fısıldadım. "Burada yanlış olan ne?"

Kesinlikle şaşırtıcı. Hatta şaşkınlığa uğrattıcı. Ama yanlış?

Hayır.

O zaman neden Edward bu kadar öfkeliydi?

Bunun için bir sebep düşündüm.

Belki de Edward'ın hemen eve dönmemizi istemesi o kadar da garip değildi. Carlisle'nin bana bakmasını istiyordu, tahminimi doğrulamak için-- yine de kafamda bu konuyla ilgili hiç bir şüphe yoktu. Büyük ihtimalle hamileliğin neden bu kadar çabuk geliştiğini çözmek istiyorlardı. Karnımdaki şişlik ve dürtmeler. Bunlar normal değildi.

İlk kez bunu düşündüğümde. Doğru tahin ettiğime emindim. Bebek hakkında çok endişeli olmalıydı. Henüz kafayı yememiştim. Beynim onunkinden daha yavaş çalışıyordu-- hala daha önce gördüğüm resme odaklanmıştı: Edward'ın insanken olduğu gibi, yeşil gözlerine sahip minik bir çocuk-- kollarımda açık tenli ve güzel yatıyor. Tamamen Edward'ın yüzünü alacağını umuyordum, benden hiç bir parazit almadan.

Gerçekleşen bu görünümün nasıl bu kadar beklenmedik ve tümüyle gereklilik olması komikti. O ilk küçük dokunuşla, tüm dünya değişti. Daha önce onsuz yaşayamayacağım tek bir şey varken artık iki olmuştu. Ama ortada bir bölünme yoktu--- sevgim onların arasında bölünmemişti; bu öyle bir şey değildi. Bu daha çok kalbim büyümüş de iki katı büyüklüğünde şişmiş gibiydi. Tüm ekstra yerler , çoktan doldurulmuştu. Artış neredeyse baş döndürücüydü.

Daha önce asla Rosalie'nin acısını ve küskünlüğünü gerçekten anlayamamıştım. Kendimi asla bir anne olarak hayal etmemiş, bunu asla istememiştim. Edward'a onun için çocuktan vazgeçmeyi hiç umursamadığıma dair söz vermek oldukça kolay olmuştu, çünkü gerçekten öyleydi. Genel olarak çocuk, bana asla uymamıştı. Gürültücü yaratıklar gibi gözüküyorlardı. Asla onlarla yapacak pek bir şeyim olmamıştı. Renee'nin bana bir kardeş verdiğini hayal ettiğimde, bu daima bir büyük kardeş oluyordu. Benimle ilgilenecek biri.

Bu çocuk, Edward'ın çocuğu, tamamen başka bir hikayeydi.

Onu havayı istediğim gibi istiyordum. Bir seçenek değil-- gereksinim.

Belki de yalnızca gerçekten kötü bir hayal gücüm vardı. Belki de kendimi gerçekten evlenene kadar evli olarak hayal edemememin sebebi buydu-- gerçekten bir bebek gelene dek bir bebek istediğimi anlamaktan acizdim.

Bir sonraki vuruşu bekleyerek elimi karnımın üzerine koyduğumda, göz yaşları yeniden yanaklarımdan aşağıya doğru süzüldü.

"Bella?"

Ses tonundan endişelenerek, döndüm. Çok soğuktu, çok dikkatli. Yüzü sesiyle uyuşuyordu, boş ve sert.

Ve sonra ağladığımı gördü.

"Bella! " Odayı şimşek gibi geçti ve elini yüzüme koydu. "Acı mı çekiyorsun?"

"Yo, yo---"

Beni göğsüne doğru çekti. "Korkma. On altı saat içinde evde olacağız. İyi olacaksın. Carlisle biz oraya gittiğimizde hazır olacak. Bununla ilgileneceğiz ve sen iyi olacaksın, iyi olacaksın."

"Bununla ilgilenmek? Ne demek istiyorsun?"

Uzaklaştı ve gözlerime baktı. "O şey senin herhangi bir parçanı incitmeden içinden çıkaracağız. Korkma. O şeyin seni incitmesine izin vermeyeceğim."

"O şey?" soluğum kesildi.

Ön kapiya doğru baktı. "Lanet olsun!" Gustavo'nun bugün görevi olduğunu unutmuşum. Ondan kurtulup hemen döneceğim." odadan dışarı fırladı.

Destek için tezgahı tuttum. Dizlerim titriyordu.

Edward az önce benim küçük dürtüçüme şey demişti. Carlisle'nin onu dışarı çıkaracağını söylemişti.

"Hayır," fısıldadım.

Daha önce yanılmıştım. Bebek için hiç endişelenmiyordu. Onu incitmek istiyordu. Kafamdaki güzel resim aniden karanlık bir şeye dönüştü. Benim sevimli bebeğim ağlıyordu. Benim zayıf kollarım onu korumaya yeterli değildi.

Ne yapabilirdim? Bununla başa çıkabilecek miydim? Ya başa çıkamazsam? Bu Alice'nin telefondaki garip sessizliğini açıklar mı? Gördüğü şey bumuydu? Edward ve Carlisle henüz yaşayamadan beyaz tenli, mükemmel çocuğu öldürüyorlar mıydı?

"Hayır," tekrar fısıldadım, sesim daha güçlü. Bu olamazdı. Buna izin vermeyecektim.

Tekrar Edward'ın portekizce konuştuğunu duydum. Tekrar tartışıyordu. Sesi yakınlaşıyordu. Öfkeli hırlamasını duydum. Ve sonra başka bir ses duydum. Alçak ve ürkek. Bir kadının sesi.

Edward onun önünde mutfığa girdi ve doğruca bana doğru yürüdü. Yanaklarımdaki yaşları sildi ve ince, sert dudaklarının arasından kulağıma mırıldandı.

"Getirdiği yemeyi bırakmakta ısrar ediyor--- bize akşam yemeği hazırlamış." Eğer daha az gergin olsaydı, daha az öfkeli, gözlerini devireceğini biliyordum. "Bu bir bahane-- senin henüz öldürmediğimden emin olmak istiyor. Sesi cümlelerin sonunda buz gibi soğudu.

Kaure elinde örtülmüş bir yemekle gergince köşeden dolaştı. Portekizce

konuşabilmeyi diledim, yada ispanyolcamın bu kadar temel olmamasını. Böylece yalnızca beni kontrol etmek için bir vampiri öfkelenlendirmeye cesaret edebildiği için ona teşekkür edebilirdim.

Gözleri ikimizin arasında gidip geldi. Yüzümdeki rengi ölçtüğünü gördüm, gözlerimdeki nemi. Anlamadığım bir şey mırıldanarak, yemeği tezgaha koydu.

Edward ona bir şeyler bağırdı, onun bu kadar kaba olduğunu daha önce hiç görmemiştim. Gitmek için döndü ve eteğinin hareketi yemeğin kokusunu yüzüme doğru estirdi. Koku güçlüydü-- sarımsaklar ve balık. Ağzımı tuttum ve lavaboya koştum. Edward'ın ellerini alnımda hissettim ve onun kulağıma doğru gürleyen mırıltılarını duydum. Elleri bir saniyelğine kayboldu ve ben buzdolabının çarpılmasını duydum. Merhametlice, koku sesle birlikte kayboldu ve Edward'ın elleri benim yapış yapış yüzümü serinletiyordu. Çabucak geçti.

O benim yüzümün bir tarafını okşarken ben de ağzımı duruladım.

Rahmimde kesin olmayan küçük bir vuruş vardı.

Sorun yok. Biz iyiyiz, şişliğe doğru düşündüm.

Edward beni kollarına çekerek döndürdü. Başımı omzuna yasladım. Ellerim iç güdüsel olarak karnımın üzerinde birleşti.

Küçük bir soluk duyd-um ve yukarı baktım.

Kadın hala oradaydı.Sanki yardım edebilecek bir yol arıyormuşçasına elleri yarı açık, kapının orada tereddütte kalmıştı. Gözleri şokla açılmış, ellerime kilitlenmişti. Ağzı açık kaldı.

Ve sonra Edward' ta soluksuz kaldı, ve beni hafifçe bedeninin arkasına iterek aniden kadına yüzünü döndü. Kolları gövdemi çaprazlamasına sarmıştı, sanki beni geri çekiyormuş gibi.

Aniden, Kaure ona bağıryordu-- yüksek sesle, öfkeli, onun anlaşılabilir sözleri odada bıçaklar gibi uçuşuyordu. Küçük yumruğunu havaya kaldırdı ve ona Edward'a doğru sallayarak ileri iki adım attı. Yırtıcılığına rağmen gözlerindeki dehşeti görmek mümkündü.

Edward' ta ona doğru bir adım attı ve ben kadın için korkarak kolunu kavradım. Ama Edward Kaure'nin paylaşmasını kestiğinde, sesi beni şaşırttı, özellikle Kaure ona feryat etmemesine karşın, onun ne kadar keskin olduğu konusunda. Sesi şimdi alçaktı, yalvarır gibiydi. Sadece bu değil, ama sesi de daha farklıydı, daha gırtlaktan, şiirsel. Artık portekizce konuştuğunu sanmıyordum.

Bir süreliğine, kadın ona şaşkınlıkla baktı ve sonra aynı değişik dilde uzun bir soru haykırırken gözleri kısıldı.

Yüzünde endişe ve ciddiyeti büyümesini izledim. Bir kere başını salladı. Kaure çabucak bir adım geri attı.

Edward bana doğru el hareketleri yaparak ondan uzaklaştı ve sonra yanağıma yasladı. Kaure ellerini suçlarcasına Edward'a doğru sallayarak tekrar öfkeyle yanıt verdi. Kaure bitirdiğinde Edward yeniden aynı alçak, çabuk ses tonuyla yalvardı.

Surat ifadesi değişti-- Edward'a şüpheyle karışık bir şaşkınlıkla bakıyordu. Gözleri benim şaşkın suratıma gidip gidip geldi. Edward konuşmayı bıraktı ve Kaure bir şeyleri düşünüyor gibi gözüküyordu. İkimizin arasında arkaya, öne baktı ve sonra bilinçsizce ileri bir adım attı. Elleriyle bir hareket yaptı. Karnından çıkan balon gibi bir şekil. Ona baka kaldım-- yırtıcı, kan-içici efsaneleri bunu mu içeriyordu? İçimde büyüyen şey hakkında gerçekten bir şeyler biliyor olması mümkün müydü?

Bu sefer kasten bir kaç adım ileri attı ve Edward'ın gergince yanıtladığı bir kaç kısa soru sordu. Ve sonra Edward soru soran durumuna geçti--- küçük bir sorgulama. Kaure önce tereddüt etti ve sonra yavaşça başını salladı. Edward tekrar konuştuğunda, sesi o kadar acı doluydu ki şok içinde ona baka kaldım. Yüzü acı ile asılmıştı.

Cevap olarak, küçük elini karnımın üzerine koymasına yetecek kadar ilerledi. Yalnızca bir kelime Portekizce bir söz söyledi.

"Morte," dedi yavaşça. Ve döndü, omuzları sanki bu tartışma onu yaşlandırmış gibi eğilmişti. Odayı terk etti.

O kelimeyi anlayacak kadar İspanyolca biliyordum.

Edward yüzündeki işkence çeken ifade ile onun arkasından bakarken, yeniden donmuştu. Bir kaç dakika sonra, botun motorunun hayat bulduğunu ve uzaklaştıkça solmasını işittim. Ve sonra eli omzumu kavradı.

"Nereye gidiyorsun?" dedi acı bir fısıltıyla.

"Tekrar dişlerimi fırçalamaya."

"Ne dediği hakkında endişelenme, Onlar sadece eski efsaneler. Eğlenmek için uydurulan eski yalanlar.

"Hiç bir şey anlamadım zaten." dedim ama aslında bu tam olarak doğru değildi. Bir şeye yalnızca bir efsane olduğu için inanmamam saçma olurdu. Kendi hayatım zaten her yönden bir efsane ile sarılmıştı.

Hepsi doğrudu.

"Diş fırçanı paketlemiştim. Senin için getireyim."

Yanımdan yatak odasına doğru yürüdü.

"Yakında ayrılıyor muyuz?" arkasından seslendim.

"Sen işini bitirir bitirmez."

Yatak odasının etrafında yavaş adımlarla dolaşarak, fırçayı yeniden paketlemek için

dişlerimi fırçalamamı bekledi. Bitirdiğimde fırçayı ona verdim.

"Ben bavulları bota taşıyacağım."

"Edward--"

Geriye döndü. "Evet?"

Bir kaç dakika yalnız kalmanın yolunu arayarak duraksadım. "Bana biraz... yemek paketleyebilir misin? Biliyorsun, eğer tekrar acıkırsam diye."

"Tabi ki", dedi gözleri aniden yumuşamıştı. "Hiç bir şey hakkında endişelenme. Bir kaç saat sonra Carlisle'ye ulaşacağız. Çok yakında bu tamamen bitecek."

Sesime güvenmeyerek, kafamı salladım.

Döndü ve iki elinde de birer bavulla odayı terk etti.

Hızla tezgahın üzerinde bıraktığı telefonu kaptım. Onun için bir şeyleri unutmak hiç normal değildi--- Gustavo'nun geldiğini unutmak, telefonunu burada unutmak. O kadar stres altındaydı ki neredeyse kendi gibi değildi.

Telefonu açtım ve önceden programlanmış numaraları karıştırdım Beni yakalayacağından korkarak, telefonun sesini kapadığı için minnettar kaldım. Şu anda botta mıydı? Yada çoktan dönüyor muydu? Eğer fısıldarsam beni mutfaktan duyabilir miydi?

İstediğim numarayı buldum. Daha önce hayatımda hiç aramadığım bir numarayı. "ara" Butonuna bastım ve bekledim.

"Alo?" ses sanki altın rüzgar çanlarıymışçasına cevap verdi.

"Rosalie?" fısıldadım. "Benim Bella. Lütfen. Bana yardım etmek zorundasın."

BOOK TWO: JACOB (KİTAP İKİ: JACOB)

Preface (Önsöz)

Hayat iyi gitmez ve sonra siz ölürsünüz.

Evet, çok şanslı olmalıyım.

8. Waiting For The Damn Fight To Start Already (Zaten Başlamış Olan Lanet Olasınca Savaşı Beklemek)

“Jezz, Paul, bir eviniz olması konusunda aşırı heyecanlanmıyor musunuz ?”

Paul benim tüm sedirime uzanarak ,benim berbat televizyonumda aptal beysbol maçını seyrediyordu. Bana gülümsedi ve sonra yavaşça, eline poşetten bir doritos aldı ve ağzına bir parça attı.

“Hadi iyisin. Bunları senin için aldık.”
Çıtır çıtır(cipsin) “Hayır” dedi çiğnerken. “Kardeşin gitmemi ve istediğim her şeyde bana yardım edebileceğini söyledi”

Sesimi ona yumruk atmak üzere değilmişim gibi çıkarmaya çalıştım. “Rachel şimdi burada mı?”

İşe yaramadı. Nereye gittiğimi anladı ve poşeti arkasına soktu. Poşet yastığa sert bir şekilde vurmuş gibi ses çıkardı. Cips parçalara ayrıldı. Paul elini yumruk yaptı, boksör gibi yüzüne yaklaştırdı.

“Git işine, çocuk. Rachel’ı benden korumana ihtiyacım yok.”

Homurdandım. “Haklısın. Sanki ilk fırsatta ağlayarak gitmeyecekmişsin gibi.”
Güldü ve ellerini düşürerek koltukta rahatladı. “Bir kızın dedikodusunu yapmayacağım. Eğer şanslı bir vuruş yapacaksan bu ikimiz arasında olmalı. Karşılıklı olarak,tamam mı?”

Bana bir davetiye vermesi hoştu. Vazgeçmişim gibi vücudumu indirdim. “Haklısın” gözleri televizyona kaydı.

Hamle yaptım. Benim ilk hamlemlerim burnundan tatmin edici bir ses çıkardı. Beni yakalamaya çalıştı. Fakat ben o tutunacak bir yer buluncaya kadar elimdeki ezilmiş doritos paketleriyle etrafında dans etmeye başladım.

“Burnumu kırdın,aptal”
“sadece ikimizin arasında,haksız mıyım,Paul?”

Cipsi uzağa koymaya gittim. Geri döndüğümde Paul eğilmiş burnunu düzeltmeye çalıştı.

Kanama nihayet durdu. Dudaklarında ve çenesinde hiç bir şey yokmuş gibi görünüyordu. Kıkırdağını çekerken çekinerek küfretti.

“Eziyet gibisin, Jacob. Yemin ederim Leah’la takılmayı tercih ederim.”
“Oww. Wooow. Bahse girerim senin onunla daha fazla zaman geçirmek istediğini duyunca çok sevinecektir. Bu onun kalbini yumuşatacaktır.”

“Söylediklerimi unutacaksın.”

“Tabi ki ki..eminim duyulmayacaktır.”

“off..” homurdandı ve sonra t-shirt ünün yakasında kalan kanı temizleyerek kanepeye

çöktü.

“Hızlısın çocuk. Sana bunu vereceğim.” İlgisini oyuna geri verdi.

Bir dakika için orda durdum ve sonra uzaylıların kaçırımları hakkında fısıldayarak odama geçtim.

Günün geri kalanında Paul güzel bir kavga için, artık ne zaman olursa, geri sayım yaptığını bilirsin. Onun hafifçe onurunu kırdıktan sonra vurmanıza gerek yoktur. Şimdi, elbette, bir kargaşa, ağaçları kırma maçı yapmak gibi bir şey yapmak istediğimde, o olgun olan olmak zorundaydı.

Mühürlenenden biri olmak yeterince kötü değil miydi, çünkü bu 10’umuzdan dördüne gerçekten olmuştu. Ne zaman duracaktı? Dışarıda seslice ağlamak için aptal efsanelerin muhteşem olduğunu farz etmek iyiydi. Tüm bu ilk-görüşte- aşık olma olayı mide bulandırıcıydı!

Benim kardeşim olmak zorunda mıydı? Bu Paul mu olmak zorundaydı?

Rachel geçen yaz tatilinin sonunda erken mezun olarak Washington State den geldiği zaman , en büyük endişem onu bu etrafındaki sırlardan korumanın zor olmasıydı. Benim evimdeki şeyleri kapsamamalıydı. Embry ve Collin ailesinin onların kurt adam olduğunu bilmemesi beni gerçekten memnun etmişti. Embry nin annesi onun asi bir evreden geçtiğini düşündü. O sürekli olarak kaytarmanın bir yolunu buldu, ama tabii ki bu konuda yapabileceği çok bir şey yoktu. Annesi odasını her akşam kontrol ediyordu ve her akşam odası yine boş oluyordu. O Embry’ye bağırdı ve Embry bunu sessizlikle karşıladı. Sonra aynı şeyi diğer günlerde de yaptı. Embry için annesinden kısa süreliğine izin koparması , Embry ‘ye zaman vermesini sağlamak için Sam’ le konuşmaya çalıştık. Ama Embry çok umursamadığını söyledi. Sır daha önemliydi. Dolayısıyla tüm bu sırları korumak için daha çok mücadele etti. Ve sonra, iki gün sonra Rachel eve geldi, Paul da sahile onun yanına koştu. Bada bing –bada boom! İşte gerçek aşk! Diğer yarınızı bulduğunuzda sırların ve tüm bu kurt adam mühürlenme zimbirtısının hiçbir önemi yoktur.

Rachel tüm hikayeyi öğrendi. Ve Paul’u kayınbiraderim gibi kabul etti. Bunun Billy’yi çok fazla heyecanlandırmadığını biliyordum. Fakat o bunu benden daha iyi karşıladı. Elbette ,Clearwater’a her zaman olduğundan daha fazla kaçamak yapacaktı. Bunun neresinin iyi olduğunu anlamadım. Paul için değildi, Leah için fazlasıyla öyleydi.

Kendimi bir mermiyle öldürmenin yada tüm bu karışıklıkları düzenlemenin bir yolu olup olmadığını merak ettim.

Kendimi yatağa doğru attım. Yorgundum. Son devriyemden beri yeterince uyuyamamıştım. Fakat uyuyamayacağımı biliyordum. Kafam çok çılgındı. Düşünceler yolunu kaybetmiş bir arı kümesi gibi beynime hücum etti. Gürültülü. Şimdi ve sonra afalladılar. Arı değil eşek arısı olmalıydı. Arılar bir batmadan sonra öldü. Ve aynı düşünceler tekrar ve tekrar bana batıyordu.

Bu bekleyiş beni deli ediyordu. Muhtemelen dört hafta olmalıydı. Haberlerin bana ulaşması için bir yada daha fazla bir yol olabileceğini umdum.geceleri hayallerimin aldığı şekillere saldırdım.

Charlie telefonda hıçkırıyordu. Bella ve kocası bir kazada kayboldu. Bir uçak kazası? Bu bir hile olmalıydı. sülükler bunu belgeleyebilmek için bir avuç seyirciyi öldürmeyi

umursamazlardı, ama neden onlar? Belki küçük bir uçak olabilirdi. Muhtemelen onların harcamak için bir tane vardı.

Yada katil eve tek gelip ,onu onlardan yaparken başarısız mı olmuştu? Yada o kadar uzağa gitmeye gerek yok. Belki de o arkasındayken,biraz daha alabilmek için onu bir cips gibi ezmişti. Sonuçta onun yaşamı(Bella) onun kendi mutluluğundan(Edward) daha az önemliydi.

Hikaye daha da trajik olabilirdi. Bella korkunç bir kazada kaybolmuştur. Caninin kurbanı yanlış yola gitti. Akşam yemeğinde öldürmek için nefes kesici. Babam gibi araba kazası.. çok normal, her zaman olur.

Onu eve getirecek miydi? Charlie'nin ona cenaze töreni yapması için? Kapalı tabut töreni elbette. Annemin tabutu kapatılarak çivilenmişti...

Sadece onun,ben ona ulaşmadan geri geleceğini umabilirdim.

Belki de ortada bir hikaye yoktur. Belki de Charlie babamı, tüm gün ortalarda görünmeyen Dr. Cullen hakkında bir şey duyup duymadığını sormak için aramıştır. Ev terkedilmişti. Cullen ların telefonlarına cevap verilmiyordu. Gizem, 2.dereceden bir haber programı tarafından toplandı,hileli oyun şüphelendirdi...

Belki büyük beyaz ev yanmıştır. İçeride kısılı kalmışlardır. Eğer bulunmak istemiyorlarsa onları bulmak çok zor. Elbette sonuna kadar bakmaya devam edeceğim. Eğer sonuna kadar bakacaksanız her bir önemsiz gibi görünen parçayı, tek tek bir iğne kadar küçük bile olsa kontrol etmeli, hesaplamalısınız.

Şimdi kuru bir ot yığını dağıtmayı önemsemiyordum. Sonunda bir şekilde olacaktı bu. Şansımı kaybediyor olduğumu bilmekten nefret ediyordum. Eğer planları buysa,kan emicilere kaçmaları için gerekli zamanı vererek...

Bu akşam gidebiliriz, bizi bulabilecek olan herkesi öldürebiliriz.

Bu plandan hoşlandım çünkü Edward'ın, eğer onların cadı meclisinden birini öldürürsem, ona karşı şansımı geri alabileceğimi yeterince iyi biliyordum. Rövanş için gelirdi. Ben de ona istediğini verirdim, kardeşlerimi bir paket gibi almasına izin veremezdim. Bu sadece onun ve benim aramda olmalıydı. İyi olan kazansın.

Fakat Sam bunu duymamalıydı. Anlaşmayı bozmayacaktık. Onların ihlal yapmasına izin vermeliyiz. Çünkü Cullenların herhangi bir şeyi yanlış yaptığına dair hiçbir kanıtımız yoktu. Henüz. Henüzü eklemelisin, çünkü hepimiz bunun kaçınılmaz olduğunu biliyoruz. Bella da onlardan biri olmaya doğru gidiyordu, yada gitmiyordu. Her neyse bir insan yaşamı kaybedilmişti. Bu da oyunun başladığı anlamına gelirdi.

Diğer odada Paul eşek gibi anırdı. Fakat kavga etmek istediğim Paul değildi. Gerçekten.

Diğer sesleri dinleme çalıştım, ağaçlardaki rüzgârı... İnsan kulağına gelmesiyle aynı şekilde değildi. Rüzgarda bu haldeyken duyamayacağım milyonlarca ses vardı.

Fakat bu kulaklar yeterince duyarlıydı. Sizin sadece sahilde görebileceğiniz,

ağaçların,yolların geçmişini ,son virajı alan arabaların çıkardığı sesleri duyabiliyordum. Adanın, kayanın ve büyük mavi okyanusun manzarası ufka doğru yayılıyordu. La Push polisleri buranın etrafında takılmaktan hoşlanıyorlardı. Turistler yolun diğer tarafında hız limitini düşürmeleri gerektiğini hiç fark etmezlerdi. Sahilde dışarıdaki hatıra dükkanının sesini duyabiliyordum. Kapı açılıp kapandıkça oluşan zilin tıngırtısını duyabiliyordum. Embry nin annesinin kasada,makbuzu yazdırırken çıkardığı sesi duyabiliyordum.

Sahildeki kayalara çarpan gel-git lerin sesini duyabiliyordum. Annelerinin onları dışarı çıkarmaya çalıştığı çocukların cırlamalarını, buz gibi suda çıkardıkları koşuşturmaların seslerini duyabiliyordum. Ve bildik bir sesi duyabiliyordum...

Bunları zorlukla dinliyordum. Sonra birden Paul un eşek gibi gülüşünün patlaması, yataktan yarım metre sıçramama neden oldu.

“Evimden defol” diye söylendim, onun hiç aldırış etmeyeceğini bilerek. Kendi öğüdümü takip ettim. Pencereimin camını açtım ve yola çıktım, böylece Paul u tekrar görmeyecektim. Bu çok cazip olabilirdi. Biliyorum,ona bir daha vurmuyacaktım ve Rachel şimdiden yeterince sarhoş olacaktı. O t-shirtündeki kanı görecekti ve nedenini dinlemeden direkt beni suçlayacaktı. Elbette ki haklı olacaktı, hala da.

Ellerimi cebimde yumruk yaparak mağazaya doğru ilerledim. Dirt lot bir şekilde First Beach e giderken kimse bana ikinci bir defa bakmadı. (dirt lot diyerek sanırım üstüne bir şey giymemesini kastediyor.) bu yaz için hoş bir şeydi. Eğer hiçbir şey giymiyor da sadece şort giyiyorsan kimse umursamazdı.

Duyduğum tanıdık sesi takip ettim ve Quil i kolayca buldum. Hilalin son halinin güneyindeydi., kalabalık turist topluluğundan saklanıyordu. Bir yığın uyarıya devam etti.

“Sudan uzak dur Claire. Hadi ama,hayır, yapma. Oh! Tamam,çocuk. Gerçekten Emily nin bana bağırmasını mı istiyorsun? Eğer çıkmazsan bir daha seni sahile getirmeyeceğim. Tamam mı? Aa yapma. Bunun eğlenceli olduğunu düşünüyorsun değil mi? Hah! Şimdi kim gülüyor?”

Yanına vardığımda ayaklarının üzerinde emekleyerek kıkırdıyordu. Bir eline kovayı ve ıslanmış üstün almıştı. T-shirtünün önünde kocaman ıslak bir işaret olmuştu.

“Beş puan benim bebeğime” dedim.

“Hey Jake”

Claire cırladı ve kovasını Quil in dizine doğru attı. “Aşağı,aşağı”

Onu dikkatle ayaklarının üzerine bıraktı. Ve o bana koştu. Kollarıyla bacağıma sarıldı.

“Jay amca”

“Nasıl gidiyor Claire?”

Kıkırdadı. “Quil şimdi ıslak”

“Görebiliyorum, annen nerde?”

“Gitti,gitti” dedi Claire şarkı söyleyerek. “Tüm gün Quil le oyun oynadı. Claire eve hiç gitmedi.” Benden uzaklaştı ve Quil e koştu. Onu kaldırdı ve omzuna yerleştirdi.

“Birisini korkunç ikiliyi kovmuş gibi geliyor.”

“Aslında üçlüyü” diye düzeltti Quil. “Partiyi kaçırdın. Konu prenses. Bana taç giydirdi ve sonra Emily onlara benim üzerimde makyaj denemeleri yapmalarını önerdi.”

“Woow. Orada olup da bunu göremediğim için gerçekten üzgünüm.”

“Endişelenme. Emily resim çekti. Aslında hoş görünüyordum.”

“Çok rezilsin.”

Omuz silkti. “Claire harika zaman geçirdi. Önemli olan da bu.”

Gözlerimi devirdim. Mühürlenmiş insanların etrafında olmak zor olmaya başlamıştı. Hangi safhada olduklarının bir önemi yoktu. Bu bir düğümle bağlanmış gibi olan Sam yada daha kötüsü bebek bakıcılığı yapan Quil gibi. Onlardan yayılan barış ve kesinlik mide bulandırıcıydı.

Claire omuzlarında cırladı ve bir yeri gösterdi.

“Benim için, benim için” “Zavallı wock” (Claire ce anlamadım için.)”

“Hangisi, küçük? Kırmızı olan mı?”

“Hayır, değil!”

Quil dizlerini kırdı ve Claire çığırdı ve saçlarını(Quilin) bir atın yelesiymiş gibi çekmeye başladı.

“Bu mavi olan mı?”

“Hayır, hayır, hayır...” dedi küçük kız şarkı söyleyerek., yeni oyunuyla birlikte heyecanlanmıştı.

Tuhaf olan ise, Quil de çocuk kadar eğleniyordu. Onda bir çok turist anne ve babada olan ‘mola-ne-zaman?’ yüz ifadesi yoktu. gerçek bir ebeveyni çocuklarının aptal oyunlarını onların istediği gibi oynarken göremezsin. Bugün Quil i bir saat boyunca hiç sıkılmadan oynarken gördüm.

Ve ben hiç onun kadar eğlenemedim. Ona çok fazla gıpta ettim.

Claire onun yaşına geldiğinde Quil in iyi ki 14 yaşında kalacağını düşündüm. Sonuçta kurt adamların yaşlanmaması hoş bir şeydi. Fakat o bunu hiçbir zaman dert etmiyor gibi görünüyordu.

“Quil hiç çıkma konusunu düşünüyor musun?”

“Huh?”

“Hayır, hayır...” Claire çığlık attı.

“Bilirsin gerçek bir kız. Kastettiğim şimdi yani. Bebek bakıcılığı yapmadığın gecelerde?”

Quil bana baktı. Ağzı açık kalmıştı.

"Zavallı kurt! Zavallı kurt!" ona başka bir seçenek sunmadan Claire bağırmağa başladı. Küçük yumruklarıyla kafasını tokatlamaya başladı.

“Üzgünüm Claire cik. Bu sevimli mor olana ne dersin?”

“Hayırrr” diye kıkırdadı. “moyy değil.”
“Bir ipucu ver, yalvarıyorum çocuk”.

Claire düşündü. “Gyii” dedi nihayet.

Quil kayaları inceleyerek onlara baktı. Grinin farklı tonlarından 4 kaya seçerek onları ona verdi.

“Alayım mı?”
“Evet”
“Hangisini?”
“Vlaaaaaw/obdem!!”

Avucunu açtı ve Quil kaya parçalarını onun avucuna koydu. Güldü ve hızlıca onlarla kafasına vurmaya başladı. Quil yapmacık bir şekilde ürktü ve sonra parka doğru yürümeye başladı. Muhtemelen onun ıslak kıyafetler içerisinde üşütmesinden endişelenmişti. Bir paranoyaktan daha kötü,aşırı koruyucu anneler gibiydi.

“Eğer kız konusunda saldırgan olmaya başladıysam , özür dilerim” dedim.
“Önemli değil” dedi Quil. “Beni biraz şaşırttı o kadar. Bunu hiç düşünmemiştim.”
“Bahse girerim anlayışla karşılar. Biliyorsun, büyüdüğü zaman. Hala bezleniyorken senin bir hayatının olması onu çıldırtmaz.”
“Hayır biliyorum. Eminim bunu anlayışla karşılar.”

Başka bir şey söylemedi.

“Ama bunu yapmayacaksın değil mi?” diye tahminde bulundum.
“Bunu göremiyorum” dedi alçak bir sesle. “Bunu hayal edemiyorum. Ben sadece... başka birini düşünemiyorum. Artık kızları fark etmiyorum, biliyorsun. Onların yüzlerini görmüyorum”.
“Bunu da tacınla ve makyajınla birlikte koy, belki Claire endişelenecek yeni bir yarışma türü bulur.”

Quil güldü ve bana sesli öpücükler attı. “Cuma müsaitsin, Jacob?”

“Keşke” dedim,sonra ifademi değiştirdim. “Evet, sanırım öyleyim”

Bir dakika için duraksadı ve sonra “sen çıkmayı hiç düşünmüyor musun?” dedi.

İç çektim. Sanırım kendimi bunun için bir kere açmışım.

“Biliyorsun, Jake, belki de bir hayat kurmayı düşünmelisin”

Bunu bir şaka gibi söylemedi. Sesi yumuşaktı. Bu daha da kötü oldu.

“Ben de onları görmüyorum, Quil. Diğer yüzleri görmüyorum.”
Quil de iç çekti.

Uzarlarda, ormandan,bir başkası için çok alçak,fakat sadece ikimizin duyabileceği bir uğultu geldi.

“Dong! Bu Sam” dedi. Claire’in hala orda olduğuna emin olmak ister gibi, ellerini ona dokunmak için yukarı kaldırdı. “Annesinin nerde olduğunu bilmiyorum!”
“Ne olduğunu göreceğiz. Eğer sana ihtiyacımız olursa,bilirsin.” Ağzımdan hepsi bir anda çıktı. “Hey! Niye onu Clearwater lara götürmüyorsun? Billy ve Sue ona gözü gibi bakabilirler. Her neyse onlar ne olduğunu bilirler.”
“Tamam, burada olacağım,Jake!”

Koşmaya başladım. Kirli patikadan değil de temizlenmiş yolu tercih ederdim, fakat ormana giden en kısa yol buradandı. Denizden dalgaların fırlattığı parçaların üstesinden geldim ve sonra dikenli yola doğru girdim. Hala koşuyordum. Dikenler derimi keserken küçük göz yaşlarımı hissettim ama önemsemedim. Ağaçlara varmadan kesikleri iyileştirdi.

Mağazanın arkasına vardım ve otoyolun karşısına fırladım. Eğer açık alanda olsaydım insanlar hayret edebilirdi. Normal insanlar bu şekilde koşmazlar. Bazen bir yarışa katılmanın eğlenceli olacağını düşünürdüm. Bilirsiniz olimpiyat yarışları yada onun gibi bir şey. Bütün o yıldız atletleri geçtiğim zaman onların yüzlerindeki ifadeleri, açıklamaları izlemek hoş olurdu. Sadece, onların kanımda doping yapıcı madde olup olmadığına emin olmak için test yaptıklarında, herhangi bir streoide rastlamayacaklarından oldukça eminim.

Yolu ve evleri arkamda bırakınca, doğruca ormana varır varmaz ,durmak için fren yaptım ve kıyafetlerimi çıkardım. Hızlıca ,pratik hareketlerle ,onları çıkardım ve bacağımyın etrafına deri bir kordonla bağladım. Hala sıkılaştırmayı yaparken, değişmeye başladım. Sırtımda ateş ,kollarıma ve bacaklarıma doğru sert pırıltılar fırlatarak titredi. Sadece bir dakika aldı. Sıcaklık bastırdı ve beni başka bir şey yapan sakin parıltıyı hissettim. Patilerimi kısırlaştırmış dünyaya karşı fırlattım ve geriye doğru kıvrılır gibi gerindim.

Bu şekilde konsantre olduğumda dönüşüm çok kolaydı. Ruh halimle ilgili bir sorunum yoktu artık. Yolda gittiğim zaman hariç.

Yarım dakika sonra, bir düşünün ağza alınmayacak kadar kötü şakası olan, korkunç bir anı hatırladım. Öfkeden o kadar çılgına döndüm ki vücudumu kontrol edemedim. Kapana kısılmıştım, titriyordum ve yanıyordum, benden sadece birkaç adım uzakta olan canavarı öldürmek ve bir değişiklik yapmak için acızdım. Onu- Bella - incitmekten korkuyordum. Arkadaşlarım yoldaydı. Ve sonra nihayet istediğim şekle geldiğim zaman, liderimden emirler almak. Alfadan bildiriler. O gece Sam olmadan, sadece Quil ve Embry olsaydı.... O zaman katili öldürmeye gücüm yeter miydi?

Sam in bize kuralları bu şekilde koymasından nefret ettim. Başka bir şansımın olmamasından nefret ettim. İtaat etmek zorunda olmaktan.

Ve sonra bir dinleyiciyi fark ettim. Düşüncelerimde yalnız değildim.

“Her zaman kendini düşünür” diye düşündü Leah.
“Evet, ikiyüzlülük var burada Leah” diye düşündüm.
“Başlayabilir miyiz erkekler” dedi Sam bize.

Sessizlik oldu, ve Leah’ın erkekler kelimesinden ürktüğünü hissettim. Alıngan, her zaman olduğu gibi.

Sam fark etmemiş gibi davrandı. “Quil ve Jared nerde?”

“Quil Claire’ı aldı. Onu Clearwater lara götürüyor.”

“İyi. Sue ona bakar.”

“Jared kimlere gidiyordu.” diye düşündü Embry. “Seni duymuyor olması iyi şans.”

Sürüde alçak bir homurdanma vardı. Onlarla birlikte inledim. Jared nihayet gelebildiğinde, onun hala Kim’i düşündüğüne hiç şüphe yoktu. Ve kimse yapmak üzere oldukları şeyi tekrar yapmak istemedi.

Sürü bulunduğu yerin birkaç mil batısında toplandı. Onlara, sık ormanlara doğru uzun adımlarla koştum. Leah, Embry ve Paul da onlara doğru koşuyordu. Leah yakındaydı. Ormanda, ayak seslerinin çok da uzakta olmadığını duyabiliyordum. Birlikte koşmamayı tercih ederek, paralel bir çizgide devam ettik.

“Ee, tüm gün onu bekleyemeyiz, daha sonra bize yetişir.”

“Ne oldu patron?” Paul bilmek istedi.

“Konuşmamız gerek. Bir şeyler oldu.”

Sam’in düşünceleri bende bir titreme hissettirdi. Ve sadece Sam inkiler değil, aynı şekilde Seth, Collin ve Brady ninkilerde. Collin ve Brady yeni çocuklardı. Bugün Samle birlikte devriyedeydiler, dolayısıyla onun ne bildiğini bilirlerdi. Seth in henüz niye burada olmadığını bilmiyordum, ve bilmek istiyordum. Bu onun davranışı değildi.

“Seth, onlara ne duyduğunu söyle.”

Hızlandım. Orada olmak istiyordum. Leah ın da hızlandığını duydum. Geçilmekten nefret eder. Hızlı olmanın onun tek üstünlüğü olduğunu iddia eder.

“İddia etmek, aptal” diye tısladı ve sonra vites artırdı. Tırnaklarımı toprağa gömdüm ve kendimi ileriye fırlattım.

Sam bizim her zamanki zırvalıklarımızı çekecek halde değil gibiydi. “Jake, Leah, mola verin.”

İkimiz de yavaşlamadık.

Sam homurdandı ama devam etmemize izin verdi. “Seth?”

“Charlie, Billy i bizim evde bulur bulmaz çağırıldı.”

“Evet, onunla konuştum” diye ekledi Paul.

Seth Charlie’nin ismini düşününce bir sarsıntı geldiğini hissettim. Bu oydu. Beklenen gelmişti. Zorlukla nefes alarak, daha hızlı koştum, birden ciğerlerimin çok fazla zorlandığını hissettim.

Bu hangi hikaye olabilirdi?

“Sanki aklını kaçırmış gibiydi. Tahmin et, Bella ve Edward geçen hafta eve geldi ve...”

İçim rahatladı.

Hayattaydı. Yada ölü falan değildi, sonunda.

Bunun bana yapabileceği değişikliğin ne kadar olduğunu farkına varamamıştım. Tüm bu zaman boyunca onu bir ölü gibi hatırlıyordum, ve şimdi sadece bunu gördüm. Onun, Bella'yı canlı getirebileceğine hiç inanmamış olduğumu gördüm. Bu sorun olmamalıydı, çünkü geleceğin ne getirdiğini bilmiyordum.

“Evet, kardeşlerim, işte kötü haberler. Charlie onunla konuştuğunu ve sesinin kötü geldiğini söyledi. Ona hasta olduğunu söyledi. Carlisle aldı ve Charlie'ye Bella'nın Güney Afrika'da çok nadir rastlanan bir hastalığın bulaştığını söyledi. Karantinada olduğunu söyledi. Charlie delirmeye başlıyor, çünkü onu görmesine izin verilmedi. Hastalığı kapıp kapmamayı umursamayacağını söyledi, ama Carlisle bunu onaylamadı. Ziyaretçi yok. Charlie'ye bunun gerçekten ciddi olduğunu fakat elinden gelen her şeyi yapıyor olduğunu söyledi. Charlie günlerdir endişeleniyor, fakat şimdi sadece Billy' i aradı. Bella'nın sesinin bugün kötü çıktığını söyledi.”

Seth detaylı anlatmasını bitirdiğinde zihinler sessizleşti. Hepimiz anladık.

Eninde sonunda onun bu hastalıktan öleceğini Charlie biliyordu. Ölüyü görmesine izin verecekler miydi? Rengi solmuş, hala mükemmel, nefes almayan bedenini? Onun soğuk tenine dokunmasına izin vermezlerdi. Bunun ne kadar zor olduğunu anlayabilirdi.

Charlie ve diğer yaşlı kişileri ölüden uzaklaştırana kadar beklemek zorundalardı. Bu ne kadar sürecekti?

Onu gömerler miydi? Kendi çukurunu kazar mıydı? Yada kan emiciler onun için gelirler miydi?

Diğerleri benim tahminlerimi sessizlik içinde dinledi. Bunlardan daha fazla tahminde bulundum.

Leah ve ben hemen hemen aynı zamanda geldik. O burun farkıyla beni geçtiğine emindi. Ben Sam'in sağ tarafına geçmek için acele ederken, o da erkek kardeşinin yanına çökerek oturdu. Paul döndü ve benim için bir yer açtı.

“beatcha(anlamadım), tekrar” diye düşündü Leah, ama onu sadece ben duydum.

Niye sadece benim ayakta olduğumu merak ettim. Sabırsızlıktan, omzumdaki tüylerim diken diken oldu.

“Ee, neyi bekliyoruz?” diye sordum.

Kimse bir şey söylemedi ama onların tereddüt içindeki duygularını duydum.

“Hadi ama! Anlaşma bozuldu!”

“Hiçbir kanıtımız yok. Belki de hastadır...”

“OH! LÜTFEN!”

“Tamam, detaylı bir kanıt toplamak oldukça güç. Hala....Jacob” Sam'in düşünceleri

yavaşça, tereddütlü olarak geldi. “Bunu istediğine emin misin? Bu gerçekten doğru şey mi? Bella’nın bunu istediğini hepimiz biliyoruz.”

“Anlaşmada kurbanların tercihleri hakkında hiçbir şeyden bahsetmiyor, Sam!”

“O gerçekten bir kurban mı? Onu bu sınıfa mı sokuyorsun?”

“Jake”, diye düşündü Seth. ““Evet.” onlar bizim düşmanımız değil.”

“Kapa çeneni çocuk. Sadece bir çeşit kahramanlık yaptın diye kan emicilere aşırı saygı duymaya devam ediyorsun, bu kuralları değiştirmez. Onlar bizim düşmanımız. Onlar bizim topraklarımızda. Onları biz aldık. Bir kere Edward Cullen ın yanında dövüşüp de eğlenmeni önemsemem.”

“O zaman Bella onlarla savaştığında ne yaparsın, Jacob? Hıh?” diye sordu Seth.

“O zaman artık Bella değildir.”

“onu mahvetmeye çalışanlardan biri mi olacaksın?”

Kendimi çekişmekten alamadım.

“Hayır, olmayacaksın. O zaman bunu bizden birinin yapmasını isteyeceksin. Ve sonra her kim olursa o (öldüren), ona sonsuza kadar kin duyacaksın.”

“Duymam...”

“Elbette duymazsın. Dövüşmeye hazır değilsin, Jacob.”

Sezgilerim öne çıktı ve çemberin karşısındaki kurtlara homurdanarak ileriye doğru uzandım.

“Jacob!” Sam uyardı. “Seth, bir dakika için kapa çeneni.”

Seth’in başı öne düştü.

“dong,neyi kaçırdım?” diye düşündü Quil. Toplantı yerine doğru koşuyordu. Charlie’nin aramasıyla ilgili olanları duydu.

“Gitmeye hazırlanıyoruz” dedim ona. Niye Kim’i ikna etmiyorsun ve Jared’in ağzını yoklamıyorsun? Herkese ihtiyacımız var.”

“Buraya gel, Quil” diye emretti Sam. Henüz hiçbir şeye karar vermedik.

Homurdandım.

“Jacob, sürü için en iyisinin ne olacağını düşünmek zorundayım. Hepinizi en iyi şekilde koruyacak yolu seçmeliyim. Atalarımızın anlaşmayı yaptığı zaman değişti. Ben...şey, açıkçası Cullen ların bizim için tehlikeli olduğunu düşünmüyorum. Ve biliyoruz ki burada çok fazla kalmayacaklar. Eminim ki bir an önce bize hikayelerini anlatıp, gözden kaybolacaklar. Hayatımız normal akışına dönecek.”

“Normal?”

“Eğer onlara meydan okursak, Jacob, kendilerini gayet iyi savunacaklardır.”

“Korkuyor musun?”

“Bir erkek kardeşini kaybetmeye çok mu isteklisin?” durdu. “Yada kız kardeşini?” bunu bir an düşündükten sonra ekledi.

“Ben ölmekten korkmuyorum.”

“Biliyorum, Jacob. Senin fikrini sormamın nedenlerinden biri de bu.”

Gözlerinin içine baktım. “Atalarımızın anlaşmasını onurlandırmaya niyetin var mı yok mu?”

“Ben sürümü onurlandırırım. Onlar için en iyisini yaparım.”

“Ödlek”

Dişlerini geri çekerken hayvan burnu gerildi.

“Yeter, Jacob. Haddini aştın.” Sam’in zihin sesi değişti ve tuhaf bir tını halini aldı, itaatsizlik edemezdik. Alfanın sesi. Çemberdeki her bir kurdun üzerinde bakışlarını gezdirdi.

“Sürü kışkırtılmadıkça Cullenlara saldırılmayacak. Anlaşma ruhu sürüyor. Onlar bizim halkımız için tehlikeli değiller. Forks halkı için de tehlikeli değiller. Bella Swan bilinçli bir tercih yaptı ve onun seçiminden dolayı eski müttefiklerimizi cezalandırmayacağız.”

“Duy, duy” dedi Seth coşkulu bir şekilde.

“Sanırım sana susmanı söylemişim, Seth”

“Oopps. Üzgünüm, Sam.”

“Jacob, nereye gittiğini düşünüyorsun?”

Batıya doğru hareket ederek çemberden ayrıldım, yani ona arkamı dönebilirdim. Babama hoşça kal diyecektim. Anlaşılan buna daha fazla katlanmama gerek yoktu.

“Aww, Jake, bunu tekrar yapmanı istemiyorum!”

“Kapa çeneni, Seth” bir çok kişi aynı anda düşündü.

“Ayrılmanı istemiyoruz” dedi Sam, düşüncesi öncekinden daha yumuşaktı.

“Kalmam çok zor, Sam. Kendi yoluma gideceğim. Beni bir köle yaptın.”

“Öyle yapmadığımı biliyorsun.”

Artık söylenecek başka bir şey yoktu.

Onlardan uzağa koştum. Ne yapacağımı düşünmemeye çalışmak çok zordu. Bunun yerine, uzun süren kurt aylarımla ilgili anılarıma konsantre olmaya çalıştım, insandan çok bir hayvanken ki anılarımı. Anı yaşamak, acıktığında yemek, yorulunca uyumak, susadığında içmek ve sadece koşmak istediğinde koşmak. Basit istekler, bu basit isteklere kolay cevaplar. Acı çok kolay şekillerde geldi. Açlığın acısı. Patilerin altındaki soğuk buzun acısı. Akşam yemeğini almak için yapılan kapışmalarda oluşan kesiklerin acısı. Her acının kolay bir cevabı var, acıyı bitirmek için net bir olay.

İnsan gibi olmamak.

Henüz, evime doğru koşarken, insan vücuduma geri döndüm. Özel olarak düşünmeye ihtiyacım vardı. Hala eve koşarken kıyafetlerimi çözdüm ve onları giydim.

Sam çok açık bir kural koymuştu. Sürü Cullenlara saldırmayacak. Tamam.

Tek başımıza şahsi bir oyundan bahsetmemişti.

Hayır, sürü bugün kimseye saldırmayacaktı.

Ama ben saldıracaktım.

9. Sure As Hell Didn't See That One Coming (Bunun Olacağı Aklımın Ucundan Geçmemişti)

Babama hoşça kal demeyi gerçekten planlamamıştım. Tüm bunlardan sonra Sam'i çabucak çağırdım ve oyun başlayabilirdi. Onlar benden ayrılacak ve bana saldıracaklardı. Muhtemelen beni kızdırmaya veya incitmeye çalışacaklardı. Her nasılsa, bana bir çeşit güç uygulayacaklardı, dolayısıyla Sam yeni kuralları bir kenara konabilirdi.

Fakat Billy farklı bir ruh hali içinde olacağımı bilerek beni bekliyordu. Depodaydı, ağaçlara doğru geldiğim yerde ,tekerlekli sandalyesinde oturmuş,gözlerini benim üzerime doğru dikmişti. Benim kararımı yargılayacağını gördüm. Direk olarak eve, garaja doğru geçtim.

- Bir dakika Jake?

Bir an için durdum. Ona baktım ve garaja doğru yöneldim.

- Hadi ama çocuk. Biraz olsun bana yardım et.

Dişlerimi gıcırdattım. Fakat ona bir dakikalığına yalan söylemezsem ,Sam le başının daha çok derde girebileceğine karar verdim.

-Ne zamandan beri bana ihtiyacın var,yaşlı adam?

Kıkırdayarak güldü.

-Kollarım yorgun. Sue'lardan buraya kadar kendimi ittim.

-Orası yokuş aşağı. Tüm yolu kayarak geldin.

Sandalyesini onun için küçük tümsekten geçirdim ve oturma odasına doğru sürdüm.

-Beni yakaladın. Bir saat boyunca yaklaşık 30 mil kadar yükseldiğimi düşünsene.

(sarımla geldiği yolu kastediyor). Harikaydı.

-Bu sandalyeyle kaza yapacaksın , biliyorsun. Sonra da dirseklerinle yerde sürünmeye başlayacaksın.

-Hiç şansın yok. Beni taşımak senin görevin olacak.

-Çok fazla yere gidemeyeceksin.

Billy ellerini lastiklere koydu ve dolaba doğru yöneldi.

-Hiç yemek kaldı mı?

-Beni yakaladın. Paul tüm gün buradaydı, dolayısıyla muhtemelen kalmadı.

Billy derin bir iç çekti.

-Eğer açlıktan ölmek istemiyorsak ,gıdaları saklamak zorundayız.

-Rachel a onun yerine kalmaya gitmesini söyle.

Billy şaka yapıyordu ve gözleri yumuşadı.

-Sadece birkaç haftadır onun evi sayılırız.ilk başlarda uzun zaman buradaydı. Bu zordu, annen gittiğinde onlar senden daha büyüktüler. Onlar bu evde daha çok sorunla karşılaşıyorlardı.

-Biliyorum

Rebecca evlendiğinden beri evde değildi,iyi bir özrü olduğunu düşündüm. Hawaii nin uçak biletleri çok pahalıydı. Washington State yeterince yakın olduğu için Rachel aynı savunmayı yapamıyordu.....

-Şey,birkaç parça iş üzerinde çalışacağım..... kapıya doğru yürümeye başladım.

-Bekle Jake. Bana ne olduğunu anlatmayacak mısın? Yeni gelişmelerden haberdar olmak için Sam i mi çağırmak zorundayım?

Ona arkamı dönerek durdum, yüzümü saklıyordum.

-Hiçbir şey olmadı. Sam onlara veda ediyor.şimdi bizim bir demet sülük sever

olduğumuzu düşün.

-Jake...

-Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.

-Ayrılıyor musun, evlat?

Ona nasıl söyleyeceğimi düşünürken oda uzun bir süre sessiz kaldı.

“Rachel odasını geri alabilir. Onun hava şiltelerinden nefret ettiğini biliyorum.”

“Seni kaybetmektense yerde uymayı tercih eder. Ben de öyle.”

Homurdandım.

“Jacob, lütfen. Eğer biraz....molaya ihtiyacın varsa.. tamam, dinlen. Fakat tekrar çok uzun olmasın. Geri gel.”

“Belki. Belki benim sahneye çıkma zamanın düğünlerdir. Sam’in bir minyatürünü yap, sonra da Rachel’in. Jared ve Kim belki ilk gelenler olur. Muhtemelen takım elbise yada onun gibi bir şey olmak gerek.”

“Jake, bana bak”

Yavaşça döndüm.

“Ne?”

Gözlerimin içine uzun bir süre baktı.

“Nereye gidiyorsun?”

“Gerçekten şu anda aklımda özel bir yer yok.”

Kafasını yana eğdi ve gözlerini kıstı.

“Yok mu?”

Birbirimizin gözlerine baktık. Saniyeler geçti.

“Jacob”, dedi. Sesi gergindi.

“Jacob yapma. Buna değmez.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Bela ve Cullen ları oldukları gibi bırak. Sam haklı.”

Bir dakika için ona baktım. İki uzun adımda içeri geçtim, telefonu kaptım ve kablonun bağlantısını prizden çektim. Gri kordonu elimin etrafında doladım.

“Hoşça kal baba”

“Jake, bekle”

Arkamdan çağırdı ama kapının dışındaydım, koşuyordum.

Motosiklet yeterince hızlı gitmiyordu, fakat böylesi daha tedbirliydi. Billy’nin depodan kendisini itmesini ve sonrasında da Sam’e mesaj ulaştırabilecek birisini aramasının ne kadar zaman alabileceğini merak ettim. Her iddiasına varım ki Sam hala kurt şeklindeydi. Eğer Paul bizim yerimize kısa bir zamanda gelirse bu sorun olabilirdi. Hemen dönüşüm geçirirdi ve Sam’in benim ne yaptığımı bilmesini sağlardı...

Bunun hakkında endişelenmeyecektim. Gidebildiğim kadar hızlı gittim. Eğer beni yakalarlarsa nasıl davranmam gerekiyorsa öyle davranırdım.

Bisikletle bütünleştim ve çamurlu yola doğru yarış yapmaya başladım. Evi geçene kadar arkama bakmadım.

Otoyol turist trafiğinden dolayı yoğundu. Bir sürü korna sesine ve el hareketlerine maruz kalarak arabaların arasından zikzak çizerek geçtim. Ne olacağına bakmadan 70 den 100 e çıktım. Bir minibüsün beni ezmesine engel olmak için bir dakikalığına çizgiden gitmek zorunda kaldım. Beni öldüreceğinden değil, ama bu beni yavaşlatırdı.

Büyük kırık kemiklerim sonunda tamamen iyileşmişti. Bunu bilmek benim için iyi oldu.

Yol birazcık açıldı. Motorun hızını 80 e düşürdüm. Dar yola yaklaşına kadar frene basmadım. Artık rahat olduğumu düşündüm. Sam bu kadar uzağa beni durdurmak için gelemezdi. Artık çok geçti.

O an yapmayı düşündüğüm şeyden emin olamadım. Sonra gerçekten neyi yapmak üzere olduğumu düşündüm. Ağaçlara doğru giderken virajı ihtiyacım olandan daha da yavaş alarak hızımı 20 ye kadar düşürdüm.

Bisikletli veya bisikletsiz, onların benim geldiğimi duyabileceğini biliyordum, dolayısıyla sürpriz değildi. Niyetimi saklamanın hiçbir yolu yoktu. Yeterince yaklaşır yaklaşmaz Edward benim planlarımı duyabilirdi. Belki de duymuştur bile.

Fakat hala bunun işe yaramadığını düşündüm, çünkü egosunu kendi tarafıma almıştım. Benimle yalnız dövüşmek isteyecekti.

Dolayısıyla, Sam'in benim için yaptığı kıymetli planlarını görerek sadece yürüdüm. Ve sonra Edward ı düelloya davet ettim.

Homurdandım. Parazit muhtemelen tehditçisinden bir tekme yiyecekti.

Onunla işimi bitirdiğimde ,diğerleri beni yakalamadan alabildiğim kadarını alacaktım. Hıh, Sam'in benim ölüm provakasyonuma saygı gösterip göstermeyeceğini merak ettim. Muhtemelen istediğim şeyi aldığımı söylerdi. Kan emici BFFs ni gücendirmek istemezdi.

(benzer, Jacob un hissettikleriyle ilgili bir pragraf var, geçiyorum) ***

Tam olarak ne beklediğimi bilmiyorum fakat büyük beyaz bodrum katının etrafında hayat olduğuna dair hiçbir işaret alamıyordum. Elbette benim burada olduğumu biliyorlardı.

Motoru durdurdum ve sessizliği dinledim. Şimdi gerilimi, geniş kapının diğer tarafından gelen homurtuları duyabiliyordum. Birisi evdeydi. İsmimi duydum ve onlara küçük bir stres yaşattığım için gülümsedim.

Derin bir nefes aldım. İçeride en kötüsü olabilirdi. Yasak bölgenin verandasına doğru ilerledim.

Kapı ben dokunmadan açıldı ve arka planda doktor durdu. Gözleri kasvetliydi.

“Selam, Jacob” dedi. Beklediğimden de sakın bir sesle. “Nasılsın?”

Ağzımdan derin bir nefes aldım. Kötü koku kapıdan güçlü bir şekilde yayılıyordu. Cevap verenin Carlisle olması beni hayal kırıklığına uğrattı. Sivri dişlerini göstererek Edward'ın gelmesini tercih ederdim. Carlisle çok...insan yada onun gibi bir şeydi. Belki bu geçen bahar aram bozukken yaptığı ev çağırmalarındandı. Fakat onun yüzüne bakmak ve yapabilseydim onu öldürmeyi planladığımı bilmesi beni rahatsız etti.

“Bella' nın tekrar hayatta kalmasını sağladığını duydum “dedim.
“Ee, Jacob, bu gerçekten iyi bir zamanlama değil.” Doktor huzursuz görünüyordu. Fakat beklediğim şekilde değil. “Bunu daha sonra yapabilir miyiz?”

Hayretle ona baktım. Ölüm maçı için daha uygun bir randevu mu istiyordu?

Ve daha sonra Bella' nın çatlama ve sert sesini duydum, ve başka bir şey düşünemedim.

“Neden olmasın?” dedi birine. “Niye sırlarımızı Jacob' tan da koruyoruz. Sorun ne?”

Sesi beklediğim gibi değildi. Baharda dövuştüğüm genç vampirlerin sesini hatırlamaya çalıştım, fakat tüm hatırladığım hırıltıydı. Belki de bu yeni doğanları eski doğanların sesi henüz kuşatmamış, işlememişti.

“İçeri gel lütfen Jacob” dedi Bella daha sesli bir şekilde.

Carlisle' nin gözleri kısıldı.

Bella' nın susayıp susamadığını merak ettim. Benim gözlerim de kısıldı.

“Özür dilerim” dedim doktorun etrafında hareket ederek. Tüm iç güdülerim onlara karşı arkamı dönmenin zor olacağını söylüyordu. İmkansız da değildi. Güvenli vampir olmak diye bir şey varsa, o garip bir şekilde genç liderdi.

Kavga başladığımda Carlisle' den uzak durabilirdim. Onu içermese de öldürebileceğim yeterince vampir vardı.

Sırtımı duvara dönük tutarak eve doğru yürüdüm. Odayı hızla gözden geçirdim -- bana yabancı gelmişti. En son burada bulunduğumda parti için düzenlenmişti. Beyaz koltuğun yanında bir grup halinde duran altı vampiri de içeren bir şekilde şimdi her şey aydınlık ve sadeydi.

Hepsi buradaydı, hep birlikte, ama ağzımı açık bırakan ve durduğum yerde donup kalmama sebep olan şey bu değildi.

Bunun sebebi Edward'dı. Edward'ın yüzündeki ifadeydi.

Onu sinirliyen görmüştüm, küstahken görmüştüm ve bir keresinde acı içinde görmüştüm. Ama bu -- bu şiddetli bir acının da ötesindeydi. Gözleri yarı çıldırmıştı. Bana bakmak için kafasını yukarı kaldırmadı. Yanındaki divana sanki biri onu ateşe

vermiş gibi bakıyordu. Elleri yanında sert pençeler halindeydi.

Hatta onun acısından keyif bile almadım. Onu böyle baktırabilecek tek bir şey düşünebiliyordum, ve gözlerim onunkileri izledi.

Onu kokusunu yakaladığım anda gördüm.

Onun sıcak, temiz, insan kokusunu.

Bella garip bir gevşek bir fetus pozisyonunda kıvrılmış ve koltuğun kolunun arkasında yarı gizlenmişti. Kolları dizlerinin etrafına sarılmıştı. Uzun bir saniye için onun hala benim sevdiğim Bella olmasından başka bir şey göremedim. Teni hala yumuşak, soluk şeftali rengindeydi. Gözleri hala aynı çikolata kahvesiydi. Kalbim garip, bozuk bir ritimde attı ve bunun yalnızca uyanmak üzere olduğum bir rüya mı olduğunu merak ettim.

Ve sonra onu gerçekten gördüm.

Gözlerinin altında derin halkalar vardı. Yüzü tamamen bitkin olduğu için koyu halkalar ortaya çıkmıştı. Daha mı inceydi? Teni gergin gözüküyordu -- sanki elmacık kemikleri fırlayabilirmiş gibi. Koyu renkli saçlarının çoğu yüzünden dağınık bir topuzla toplanmıştı ama bir kaç tel gevşekçe alınına ve boynuna sarkmıştı. Parmaklarında ve bilekleriyle ilgili bir şey vardı. O kadar kırılğan gözüküyordu ki korkutucuydu.

O hastaydı. Çok hastaydı.

Bir yalan değildi. Charlie'nin Billy' ye anlattığı hikaye gerçekten bir hikaye değildi. Ben ona bakarken teni açık yeşile döndü.

Sarışın kan emici-- havalı olan, Rosalie-- garip korumacı bir şekilde durarak ve benim görüntümü keserek ona doğru eğilmişti.

Bu yanlışti. Bella' nın her konuda nasıl hissettiğini biliyordum-- düşünceleri çok açıktı; bazen alınında yazılı gibi oluyorlardı. Bu yüzden anlamam için onun bana bu durumun her detayını söylemesi gerekmiyordu. Ben Bella'nın Rosalie'yi sevmediğini biliyordum. Bunu onun hakkında konuştuğu zamanlarda dudaklarının duruş şeklinden biliyordum. Yalnızca onu sevmiyor da değildi. O Rosalie'den korkuyordu. Yada korkuyordu.

Şimdi Bella'nın ona bakışında hiç korku yoktu. İfadesi... özür diler gibiydi yada başka bir şey. Sonra Rosalie yerden bir kap aldı ve onu Bella'nın çenesinin altına tuttuğu anda Bella gürültüyle içine çıkarttı.

Edward Bella'nın yanında dizlerinin üzerine düştü-- gözlerindeki bakış tamamen işkence çekiyor gibi gözüküyordu-- ve Rosalie onu uzakta durması için uyararak elini kaldırdı.

Hiç biri bana bir anlam ifade etmiyordu.

Yüzünü tekrar kaldırabildiği zaman, Bella, epey utanmış bir şekilde, zayıfça bana gülümsedi. "Bunun için üzgünüm," bana fısıldadı.

Edward gerçekten sessizce inledi. Başı Bella'nın dizlerine düştü. Bella bir elini yanağına koydu. Sanki onu rahatlatmaya çalışıyormuş gibi.

Rosalie bana tıslayana kadar bacaklarımın beni ileriye götürdüğünü fark etmedim. Aniden benimle koltuk arasında ortaya çıktı. O televizyon ekranındaki biri gibi gözüküyordu. Onun orda olmasını önemsemiyordum. Gerçek gözüküyordu.

"Rose yapma," Bella fısıldadı. "Her şey yolunda."

Sarışın yolumdan çekildi. Yine de onun bunu yapmaktan nefret ettiğini söyleyebilirdim. Onu görmezden gelmek tahmin ettiğimden çok daha kolaydı.

"Bella, sorun ne?" diye fısıldadım. Düşünmeden, bende kendimi koltuğun arkasından... kocasının üzerinden ona uzanırken, dizlerimin üzerinde buldum. Boştaki eline uzandım. Beni fark etmişe benzemiyordu ve ben ana sadece şöyle bir bakış attım. Teni buz gibiydi. "Sen İyi misin?"
Bu saçma bir soruydu. Cevap vermedi.

"Bugün gelip beni gördüğün için çok mutluyum Jacob," dedi.

Edward'ın onun düşüncelerini duyamadığını bilmeme rağmen, sözlerinden benim duymadığım bir anlam çıkarmış gibi gözükte. Onu saran battaniyeye doğru tekrar inledi, ve Bella onun yanağını okşadı

"Neler oluyor Bella?" ellerimi onun soğuk, narin parmaklarının etrafına sarıp, ısrar ettim.

Cevap vermek yerine, bakışlarında aynı anda hem yalvarma hem de bir uyarı ile, bir şey arıyormuş gibi odayı gözden geçirdi. Altı çift endişeli, sarı göz ona geri baktı. Sonunda, Rosalie'ye döndü.

"Kalkmama yardım et Rose."

Rosalie'nin dudakları dişlerinin üzerinden geri çekildi ve sanki boğazımı deşmek istiyormuş gibi baktı. Sorunun kesinlikle bu olduğuna emindim.

"Rose, lütfen."

Sarışın bana bir bakış attı ama bir santim bile kıpırdamayan Edward'ın yanında, tekrar ona doğru eğildi. Kollarını dikkatlice Bella'nın kollarının altına koydu.

"Hayır," fısıldadım. "Kalkma..." Çok zayıf gözükte.

"Senin sorunu cevaplıyorum," benimle her zamanki konuşma tonuna biraz daha yakındı.

Rosalie Bella'yı koltuktan kaldırdı. Edward, yüzünü minderlere gömene kadar, durduğu yerde kaldı. Battaniye yere, Bella'nın ayaklarının altına düştü.

Bella'nın bedeni şişmişti, gövdesi garip, hastalıklı bir şekilde büyümüştü. Omuzları ve kolları için çok büyük olan swetshirtünde kayboluyordu. Onun geri kalanı daha da

küçük gözüküyordu. Sanki kocaman şişlik, ondan emdikleriyle büyümüş gibiydi. Onun hangi kısmının deformasyona uğradığını anlamak bir saniyemi aldı-- Ellerini yumuşakça şişik karnının etrafına koyana kadar fark etmedim. Bir yukarıya, bir aşağıya. Sanki onu kucaklıyormuş gibi.

O zaman gördüm, ama hala inanamıyordum. Onu sadece bir ay önce görmüştüm. Onun hamile olmasının hiç bir yolu yoktu. Yani bu kadar hamile olmasının.

Yine de öyleydi.

Bunu görmek istemedim, bunun hakkında düşünmek istemedim. Onu Bella'nın içinde hayal etmek istemedim. Çok nefret ettiğim bir şeyin sevdiğim bir bedeninde olduğunu bilmek istemedim. Midem kalktı ve kusmuğumu geri yutmak zorunda kaldım.

Ama bu ondan çok kötüydü. Çok daha kötü. Onun şekli bozulmuş bedeni, yüzünün derisinden dışarı fırlayan kemikler... Böyle gözükmesinin nedeni olarak yalnızca tahmin yürütebiliyordum-- çok hamile, çok hasta-- çünkü içinde her ne varsa kendisini beslemek için onun hayatını alıyordu.

Çünkü o da bir canavardı. Tıpkı babası gibi.

Her zaman bir gün onu öldüreceğini biliyordum.

İçimde ki sözcükleri duyduğu zaman Edward'ın kafası hızla kalktı. Bir an için ikimizde dizlerimizin üstündeydik ve sonra o ayaklarının üzerinde, yanımda yükseliyordu. Gözleri tamamen siyahtı ve altlarındaki halkalar koyu mordu.

"Dışarı, Jacob," hırladı.

Bende ayaklarımın üzerindeydim. Aşağıya ona doğru bakıyordum. Bu benim burada olmamın sebebiydi.

"Hadi şunu yapalım," onayladım.

Büyük olan Emmet, aç bakışlı olan Jasper hemen arkasında, Edward'ın diğer yanına fırladı. Gerçekten önemsemedim. Belki onlar işimi bitirdiklerinde sürüm kalanları temizlerdi. Belki de yapmazlardı. Önemli değildi.

Saniyenin küçük bir parçası için bir an bakışlarım arkada duran iki kişiyle karşılaştı. Esmé. Alice. Küçük ve dikkat dağıtıcı biçimde kadınsı. Her neyse, emindim ki diğerleri ben onlar hakkında bir şey yapamadan beni öldürürlerdi. Kızları öldürmek istemiyordum... hatta vampir kızları bile.

Yine de o sarışın için bir istisna yapabilirdim.

"Hayır," Bella'nın nefesi kesildi ve Edward'ın kolunu tutmak için dengesizce öne doğru tökezledi. Sanki ikisini birbirlerine bağlayan bir zincir varmış gibi Rosalie'de onunla birlikte hareket etti.

"Sadece onunla konuşmam gerekiyor Bella," Edward sadece ona hitap ederek alçak bir ses tonuyla konuştu. Onun yüzüne dokunmak için ileri uzandı. Onu okşamak için. Bu benim için odanın kırmızıya dönmesini sağladı, ateşi görmemi sağladı-- ona yaptığı tüm şeylerden sonra, o hala ona bu şekilde dokunmaya izinliydi. "Kendini zorlama," devam etti, yalvararak. "Lütfen dinlen. İkimizde bir kaç dakika içinde dönmüş olacağız."

Bella dikkatlice okumak istercesine yüzüne baktı. Sonra başını salladı ve koltuğa doğru geri düştü. Rosalie, yastıklara doğru sırtını alçaltmasına yardım etti. Bella bakışlarımı yakalamaya çalışarak bana baktı.

"Nazik davran," ısrar etti. "Ve sonra geri gel."

Cevap vermedim. Bu gün hiç bir söz vermiyordum. Bakışlarımı uzağa çevirdim ve ön kapıdan Edward'ı takip ettim.

Rast gele, bağımsız bir ses onu gruptan ayırmanın o kadar da zor olmadığını farkına vardı. Kolay olmuştu, değil mi?

Asla onun korumasız arkasına atlayacak mıyım diye kontrol etmeksizin, yürümeye devam etti. Sınırım kontrol etmeye ihtiyacı da yoktu. Ben ona saldırmaya karar verdiğimde bilecekti. Bu da demek oluyordu ki bu kararı çok çabuk vermeliydim.

"Daha beni öldürmen için hazır değilim Jacob Black" evden hızlı adımlarla uzaklaşırken fısıldadı. "Biraz sabırlı olman gerekiyor."

Sanki onun programını önemsiyormuşum gibi. Hırladım. "Sabır benim özelliğim değildir."

Evden belki metrelerce uzaklığa doğru, adımları benimkilerle birlikte, yürümeye devam etti. Tamamen sıcağımda, ellerim titriyordu. Sınırdaki, hazır ve bekliyordum.

Uyarmaksızın durdu ve yüzüme bakmak için döndü. Yüzündeki ifade yeniden donup kalmama sebep oldu.

Bir saniye için ben yalnızca bir çocuktum-- tüm hayatını aynı küçük kasabada geçirmiş bir çocuk. Sadece bir çocuk. Çünkü Edward'ın gözlerindeki kavurucu acıyı anlamak için bile daha çok uzun bir süre yaşamam gerekiyordu, çok daha fazla acı çekmem.

Elini sanki alnındaki teri silecekmiş gibi kaldırdı ama parmakları yüzünde sanki granit tenini yırtıp atacakmış gibi dolaştı. Kara gözleri yuvalarında odağını kaybetmiş bir şekilde yandı. Yada orada olmayan şeyleri görüyormuş gibi. Ağzı sanki çığlık atacakmış gibi açıldı ama ,hiçbir şey çıkmadı. Bu kazığa bağlanıp yakılan bir adamın yüzüydü.

Bir an için konuşamadım. Bu çok gerçektir, bu yüz--onun bir gölgesini evde gördüm, gözlerinde gördüm ama bu sonu getirdi. Bella'nın tabutundaki son çivi.

"O Bella'yı öldürüyor değil mi? O ölüyor." Ve biliyordum ki bunu söylediğimde yüzüm onun su altındaki bir yansıması gibiydi. Daha zayıf, farklı çünkü hala şoktaydım. Hala

kafamda olanları toplayamamıştım-- bu çok hızlı oluyordu. Onun bu fikre alışması için zamanı vardı. Ve farklıydı çünkü ben onu çoktan kafamda bir çok şekilde kaybetmişim. Ve farklıydı çünkü o asla kaybetmem için tam anlamıyla benim olmamıştı.

Ve farklıydı çünkü bu benim suçum değildi.

"Benim suçum," Edward fısıldadı ve dizlerinin bağı çözüldü. Önümde savunmasızca yere çöktü. Hayal edebileceğiniz en kolay hedef.

Ama ben kar kadar soğuk hissettim-- içimde ateş yoktu.

"Evet," toprağa doğru inledi sanki yere günah çıkartıyormuş gibi." Evet o Bella'yı öldürüyor."

Onun buruk çaresizliği beni rahatsız etti. Ben bir dövüş istemişim. bir idam değil. Şimdi onun o kendini beğenmiş üstünlüğü neredeydi?

"Peki nede Carlisle hiç bir şey yapmadı?" Hırladım. "O bir doktor değil mi? Onu Bella'nın içinden çıkarın."

Bana baktı ve yorgun bir sesle yanıtladı. Sanki bir anaokulu öğrencisine onuncu kez açıklama yapıyormuş gibi."Bize izin vermiyor."

Kelimeleri anlamam bir dakikamı aldı. Tanrım. Tabi ki, canavar yumurtası için öl. Bu çok Bella'ydı.

"Sen onu iyi tanıyorsun," fısıldadı. " Ne kadar da çabuk anladın... Ben anlamadım. Hemen değil. Dönüş yolunda benimle pek konuşmadı. Korktuğunu sanmıştım-- doğal olan bu olurdu. Bella'nın onu bu duruma soktuğum için bana kızgın olduğunu düşünmüştüm. Onun hayatını tehlikeye attığım için. Tekrar. Gerçekten ne düşündüğünü asla tahmin edemezdim. Neyi halletmeye çalıştığını. Ailem bizi hava alanında karşılayınca doğrudan Rosalie'nin kollarına koşuncaya kadar bilemezdim. Rosalie'nin! Ve sonra Rosalie'nin ne düşündüğünü duydum. Onu duyuncaya kadar anlayamadım. Sen bir saniyede anladın..." yarı iç çekti, yarı inledi.

"Bir dakika bekle. Size izin vermez mi?" Küçümseme dilimde asitti. "Hiç onun tam olarak elli beş kiloluk bir insan kız kadar güçlü olduğunu fark etmediniz mi? Siz vampirler ne kadar aptalsınız? Onu yere yatırın ve ilaçlarla bayıldın."

"İstedim," diye fısıldadı. "Carlisle yapacaktı..."

Ne yani bunun için fazla mı asıldiler?

"Hayır. Asillikten değil. Muhafızı işleri karıştırdı."

Oh. Bu hikaye daha önce benim için tam bir anlam ifade etmemişti ama şimdi her şey yerli yerine oturmuştu. Sarışının yaptığı şey buydu demek ki. Bu işte onun çıkarı neydi? Güzellik kraliçesi Bella'nın çok kötü bir biçimde ölmesini mi istiyordu?

"Belki." dedi. "Rosalie buna tam olarak bu şekilde bakmıyordur dedi."

"Öyleyse önce sarışını indirin. Senin türün tekrar toplanabiliyor değil mi? Onu bir

yap boza çevirin ve Bella'yla ilgilenin."

"Emmet ve Esm'e onu koruyorlar. Emmet bize asla izin vermez... ve Carlisle bana Esm'e'ye karşı yardım etmez." sesi kayboluyordu.

"Bella'yı benimle bırakmalydın."

"Evet."

Yine de bunun için biraz geçti. Belki de o bunları onu hayat-emici canavarla mahvetmeden önce düşünmeliydi.

Kendi kişisel cehenneminin içinden bana baktı, ve ben onun benimle aynı fikirde olduğunu görebiliyordum.

"Bilmiyorduk." dedi, sözcükleri bir nefes kadar sessizdi. "Asla hayal edemezdim. Daha önce Bella'yla benim gibi bir şey olmamıştı.

Bir insanın bizim türümüzden birinden hamile kalabileceğini nasıl bilebilirdik ki--?"

"Sonunda bu insan parçalara ayrıldığında mı?"

"Evet," gergin bir fısıltıyla onayladı. "Onlar dışarıdalar. Sadist olanlar. Varlar. Ama baştan çıkarıcılık yalnızca bir ziyafet için başlangıç. Kimse hayatta kalamaz." Bu düşünce onu tiksindirmiş gibi kafasını salladı. Sanki onun bir farkı varmış gibi.

"Sizin gibiler için özel bir isim olduğunu fark etmemiştim," diye tükürdüm.

Bana yüz yıllık gözükten bir bakışla baktı.

"Sen bile Jacob Black benden, benim kendimden nefret ettiğim kadar nefret edemezsin.

Yanlış, diye düşündüm. Konuşmak için fazla öfkeli.

"Beni şimdi öldürmek onu kurtarmaz." dedi yavaşça.

"Peki ne kurtarır?"

"Jacob benim için bir şey yapman gerekiyor."

"Senin için hiç bir şey yapmam parazit!"

Bana o yarı-yorgun, yarı-çıldırılmış gözlerle bakmaya devam etti. "Onun için?" Dişlerimi sıkıca birbirine kenetledim. "Onu senden uzak tutmak için her şeyi yaptım. Her şeyi. Çok geç."-- özür dilemek için çok geç.

"Onu tanıyorsun, Jacob. Benim anlayamadığım bile bir seviyede onunla bağlantılısın. Beni dinlemeyecek, çünkü onu küçümsediğimi düşünüyor. Bunun için yeterince güçlü olduğunu düşünüyor..." Öksürdü ve sonra yutkundu. "Seni dinleyebilir."

"Neden dinlesin ki?"

Ayağı üzerinde sendeledi. Gözleri önceden daha parlak yanıyordu, daha vahşi. Vampirler akıllarını yitirebilir miydi?

"Belki," düşüncelerimi cevapladı. "Bilmiyorum. Ama bu aklımı yitirmek gibi hissettiriyor." Kafasını salladı.

Bunu onun önünde saklamaya çalışmak zorundayım çünkü stres onu daha da hasta ediyor. Yatıştırıcı olmak zorundayım; bunu daha zor hale getiremem. Ama artık bunun bir önemi yok. Seni dinlemek zorunda!"

"Ben ona senin söylemediğin hiç bir şeyi söyleyemem. Benden ne yapmamı istiyorsun? Ona aptal olduğunu mu söylememi mi? Büyük ihtimalle bunu zaten biliyordur. Ona öleceğini söylememi mi? Bahse varım bunu da biliyordur."

"Ona istediği şeyi teklif edebilirsin."

Bana hiç bir anlam ifade etmiyordu. Delirmişliğin bir parçası mıydı?

"Onu hayatta tutmaktan başka hiç bir şeyi umursamıyorum," sesi, aniden odaklanmış bir şekilde.

"Eğer istediği bir çocuksa, alabilir. Yarım düzine çocuk da yapabilir. Her ne isterse." Bir an duraksadı.

"Yavru köpekleri de olabilir eğer istediği buysa."

Bakışları bir anlığına benimkilerle buluştu ve yüzü ince kontrol tabakasının altında çıldırmıştı. Onun sözlerini anladığımda sert bakışım parçalara ayrıldı ve ağzımın şokla açık kaldığını hissettim.

"Ama bu şekilde değil!" ben daha toparlanamadan tısladı. "Ben orada yardımım olmaksızın dikilirken o şey ondan hayatını emip alırken değil! Onun daha da hastalandığını ve harcanıp gittiğini izlemek. Onu incittiğini izlemek." Biri onu midesinden tekmelemiş gibi hızlı bir nefes aldı. "Onun nedenini görmesini sağlamalısın Jacob. Artık beni dinlemeyecek. Rosalie sürekli orada, onu düzenli besliyor-- onu cesaretlendiriyor. Onu koruyor. Hayır, o şeyi koruyor. Bella'nın hayatı onun için hiç bir şey ifade etmiyor."

Boğazımdan gele ses öksürüyormuşum gibiydi.

Bu ne söylüyordu? Bella'nın ne yapması gerektiğini söylüyordu? Bir bebek sahibi olmak mı? Benimle mi? Ne ? Nasıl? Ondan vaz mı geçiyordu? Yada onun paylaşılmayı önemsemeyeceğini mi düşünmüştü?

"Hangisi olursa. Hangisi onu canlı tutacaksa."

"Bu şimdiye kadar söylediğin en çılgınca şeydi." diye mırıldandım.

"Seni seviyor."

"Yeterince değil."

Bir bebek sahibi olmak için ölmeye hazır. Belki de daha az tehlikeli bir şeyi kabul edecektir."

"Onu hiç tanıyamadın mı?"

"Biliyorum, biliyorum. Onu ikna etmemiz gerekecek. İşte sana ihtiyacım olmasının nedeni de bu. Onun nasıl düşündüğünü biliyorsun. Onun mantıklı düşünmesini sağla."

Onun ne teklif ettiğini düşünemedim bile. Bu çok fazlaydı. İmkansız. Yanlış. Hastalıklı. Hafta sonu için Bella'yı ödünç almak ve sonra kiralık bir film gibi pazartesi sabahı geri getirmek mi? Çok saçma.

Çok cezbedici.

Düşünmek istemiyordum, hayal etmek istemiyordum ama yine de görüntüler beynime üşüştü. Bizim için hala bir umut varken Bella'yı bir çok kez o şekilde hayal etmişim ve çok sonra açıkça bu hayaller yalnızca geride iltihaplı yaralar bırakıyordu. Çünkü hiç bir ihtimal yoktu. Hem de hiç. O zaman kendime yardım edememişim. Şimdi kendimi durduramıyordum. Kollarımda Bella, Bella ismini söyleyerek iç çekiyor...

Daha da kötüsü, daha önce hiç düşünmediğim bu yeni imge

Eğer bana göstermemiş olsaydı yıllarca onu yüzünden acı çekmeyeceğimden emin olduğum bir imge. Şimdi, orada çakılıp kalmıştı. Bir tohum gibi, iplik iplik beynimi sarmalıyordu-- zehirleyici ve durdurulamaz. Bella, sağlıklı ve parlıyor, şimdikinden çok daha farklı ama bir şey aynı: vücudu, şeklini kaybetmemiş, daha doğal bir şekilde değişmiş. Karnı benim çocuğumla yuvarlaklaşmış.

Aklımdaki zehirli tohumdan kaçmaya çalıştım. "Onun mantıklı düşünmesini sağla mı? Hangi evrende yaşıyorsun?"

"En azından dene."

Hızlıca başımı salladım. Verdiğim olumsuz cevabı görmezden gelerek bekledi. Çünkü kafamdaki savaşı duyabiliyordu.

"Bu deli saçması da nereden geldi? Bunu da gidişin gibi uyduruyor musun?"

"Ne yapmayı planladığını fark ettiğimden beri yalnızca onu kurtarmanın yollarını arıyordum. Ne için ölebileceğini. Ama seninle nasıl kontak kuracağımı bilmiyordum. Çağırırsam beni dinlemeyeceğini biliyordum. Eğer bu gün gelmiş olmasaydın, çok yakında seni bulmaya gelecektim. Ama onu bir kaç dakikalığına bile olsa bırakmak çok zor. Onun durumu... çok çabuk değişiyor. O şey...büyüyor. Çok çabuk. Şu an ondan uzakta olamam."

"O şey ne?"

Hiç birimizin bir fikri yok. Ama o Bella'dan daha güçlü. Şimdiden."

Sonra aniden onu görebildim-- kafamdaki şişkin canavarın onun vücudunu parçalayarak çıkmasını.

"Durdurmama yardım et," diye fısıldadı. "Bunun olmasını durdurmama yardım et."

"Nasıl? Ona damızlık servisimi önererek mi?" Bunu söylediğimde irkilmedi bile ama ben irkildim. "Sen gerçekten de hastasın. O bunu asla dinlemeyecek."

"Dene. Artık kaybedecek hiçbir şey yok. Bu nasıl can yakabilir ki?"

Benim canımı yakacaktı. Zaten Bella tarafından yeterince geri çevrilmemiş miydim?

"Onu kurtarmak için birazcık acı? Bu o kadar yüksek bir bedel mi?"

"Ama bu işe yaramayacak."

"Belki yaramaz. Yine de belki bu onun kafasını karıştırır. Belki de bulduğu çözümde kafasının karışmasını sağlar. Tüm ihtiyacım olan şey bir anlık şüphe."

"Ve sen sonra teklifinin altından halıyı mı çekeceksin? Yalnızca dalga geçiyordum Bella?"

"Eğer bir çocuk istiyorsa, bu sahip olduğu şey olacak. Vazgeçmeyeceğim."

Bu konu hakkında konuştuğuma bile inanamıyordum. Bella bana yumruk atacaktı-- bunu önemseydiğimden değil ama bu büyük ihtimalle onun elini yeniden kıracaktı. Benim kafamı karıştırıp, konuşmasına izin vermemeliydim. Onu şu an öldürmeliyim.

"Şimdi değil," diye fısıldadı. "Henüz değil. Doğru yada yanlış bu onu mahveder ve sende bunu biliyorsun. Aceleci olmana gerek yok. Eğer seni dinlemezse istediğin şansını alırsın. Bella'nın kalbi atmayı bıraktığı an , beni öldürmen için yalvarıyor olacağım."

"Uzun süre yalvarmana gerek kalmayacak."

Yıpranmış bir gülümseme kalıntısı dudağının köşesinde titreşti. "Sabırsızlıkla bekliyor olacağım."

"O halde bir anlaşmamız var."

Başını salladı ve soğuk, taş gibi elini uzattı.

Tiksintimi engellemeye çalışarak, onun elini tutmak için uzandım. Ellerim kayanın üzerinde kapandı ve bir kere salladım.

"Bir anlaşmamız var," onayladı.

10. Why Didn't I Just Walk Away? Oh Right, Because I'm An Idiot. (Neden Sadece Çekip Gidemiyorum? Ah, Tabii... Çünkü Ben Bir Gerizekalıyım.)

Ne olduğunu bilmiyorum sanki – öyle hissediyorum. Sanki bu gerçek değil. Kötü bir durum komedisinin barbar versiyonunun içindeymişim gibi. Baş amigo kıza balo hakkında soru sormak üzere olan sosyal yönü zayıf biri olmak yerine, vampirin karısına birlikte yaşamayı ve bebeğimi dünyaya getirmesini sormak üzere olan ikinci sırada bırakılmış bir kurt adamdım.

Hayır, bunu yapmazdım. Bu çarpık ve yanlış. Bunun hakkında ne söylediğini unutacaktım.

Ama onunla konuşacaktım. Beni dinlemesini sağlamaya çalışacaktım.

Ve o dinlemeyecekti. Her zamanki gibi.

Edward eve dönen yolda öncülük ederken, düşüncelerime cevap vermedi ya da yorum yapmadı. Durmak için seçtiği yer hakkında meraklandım. Ötekilerin onun fısıltılarını duyamayacağı kadar, evden yeterince uzak mıydı? Önemli olan bu muydu?

Belki. Kapıdan yürüyerek geçtiğimizde, diğer Cullen'ların gözleri şüpheli ve şaşkıncı. Hiçbiri iğrenmiş ya da öfkelenmiş görünmüyordu. Demek ki Edward'ın benden istediği iyiliği, hiçbiri duymamıştı (öyle olması gerekiyordu).

Açık girişteyken tereddüt ettim, şuan ne yapmam gerektiğine emin değildim. Azıcık nefes alınabilir hava dışarıdan içeri esiyordu, bu tam orada (dışarıyı kastediyor sanırım) daha iyiydi.

Edward topluluğun ortasına, omuzları dik bir şekilde yürüdü. Bella onu endişeyle izledi, ve sonra bir saniyeliğine gözleri bana kaydı. Sonra yine onu izliyordu.

Yüzü grimsi bir solgunluğa döndü, ve stresin onun hislerini daha kötü yaptığı hakkında Edward'ın ne demek istediğini görebiliyordum.

“Jacob ve Bella'nın özel konuşmasına izin vereceğiz,” dedi Edward. Sesinde hiçbir ton değişimi yoktu. Robot gibi.

“Anca kül yığınlarımı çiğneyerek,” diye ona tısladı Rosalie. Hala Bella'nın başının etrafında dolanıyordu, soğuk ellerinden biri Bella'nın soluk renkli yanağına, sahip çıkarcasına yerleşmişti.

Edward ona bakmadı. “Bella,” dedi yine aynı boş ses tonuyla. “Jacob seninle konuşmak istiyor. Onunla birlikte yalnız olmaya korkuyor musun?”

Bella bana baktı, şaşkıncı. Sonra Rosalie'ye baktı.

“Rose, sorun değil. Jake bize zarar vermeyecek. Edward’la git.”

“Bu bir hile olabilir,” diye sarışın uyardı.

“Nasıl olabilir bilmiyorum,” dedi Bella.

“Carlisle ve ben her zaman senin tarafında olacağız, Rosalie,” dedi Edward. İfadesiz sesi çatlıyordu, olanlara sinirini göstererek. “Onun korktuğu kişiler bizleriz.”

“Hayır,” diye fısıldadı Bella. Gözleri parlıyordu, kirpikleri ıslaktı. “Hayır, Edward. Ben korkmuyorum...”

Kafasını salladı, birazcık gülümseyerek. Gülümsemesi acılıydı, bakılacak gibi değildi. “O anlamda demedim, Bella. İyiyim. Benim hakkımda endişelenme.”

Hasta edici. Haklıydı – incinmiş hisleri (Edward’ın) hakkında kendisiyle (Bella) savaşıyordu. Bu kız klasik bir şehitti. O tamamıyla yanlış yüzyılda doğmuştu. O daha önce yaşamış olmalıydı, kendini iyi bir nedenle, birkaç aslanı beslemek için feda edebileceği bir zamanda.

“Herkes,” dedi Edward, eli sertçe kapıyı işaret ediyordu. “Lütfen.”

Titreyen Bella için sakinliğini korumaya çalışıyordu. Dışarıda olduğu gibi, delilikle yanan adam haline ne kadar yakın olduğunu görebildim. Diğerleri de gördü. Sessizce, onlar kapıdan dışarı hareket ederken, ben de yoldan çekilerek onlarla yer değiştirdim. Hızlı hareket ettiler; kalbim iki kez attı, ve oda Rosalie dışında boşalmıştı, Rosalie zeminin orta yerinde tereddüt ediyordu, ve Edward, hala kapıda bekliyordu.

“Rose,” dedi Bella sessizce. “Gitmeni istiyorum.”

Sarışın Edward’a ters ters baktı ve sonra onun önce gitmesi için bir hareket(jest) yaptı. (Edward) kapının dışında gözden kayboldu. Uzun, uyarıcı ve yanan gözlerle bana baktı, ve sonra o da gözden kayboldu.

Artık yalnız kaldığımızda,oda boyunca ilerledim ve Bella’nın yanına yere oturdum.Ellerini avucumun içine aldım,nazikçe ovuşturdum.

“Sağol Jake.Bu iyi geldi.”

“Yalan söyleyecek değilim Bella.İğrenç görünüyorsun”

“Biliyorum” diye iç çekti.”Korkunç görünüyorum”

“Bataklıktan çıkmış korkunç bir yaratık gibi”

Güldü. “Yanımda olman ne güzel. Gülmek iyi geldi. Bu drama daha ne kadar katlanabilirim bilmiyorum”
Gözlerimi devirdim.

“Peki,peki” dedi, onayladı. “Bunların nedeni benim”

“Evet sensin.Aklından ne geçiyor Bella, ciddiylim”

“Beni azarlamanı mı istedi senden?”

“Sayılır ama beni dinleyeceğin fikrine nerden kapıldı anlamadım. Daha önce hiç dinlemedin de...”

İç geçirdi.

“Sana demiştim..” diye söze başladım.

“Sana demiştim’in bir kardeşi olduğunu biliyor muydun? Jacob” diye sordu, sözümü keserek. “Adı kapa o lanet olasıca çeneni”

“İyiydi”

Bana bakarak sırttı.Cildi kemiklerinin üzerinde gerildi. “Bu espri bana ait değil,Simpsons’ın tekrarlarından aşırıdır”

“O bölümü kaçırmışım”

“Komik bir bölümdü”

Bir süreliğine ikimiz de konuşmadık.Elleri biraz ısınmaya başlıyordu.

“Gerçekten benimle konuşmanı mı istedi”

Başımı salladım.”Seni mantığa davet etmemi istedi.ama daha başlamadan kaybedilmiş bir savaş bu”

“Peki neden yaparım dedin?”

Cevap vermedim.Nedeni bildiğimden emin değildim.

Onunla geçirdiğim her dakika,aslında daha sonra çekeceğim acıyı biraz daha arttıracaktı.Yeterli zulası olmayan bir keş gibiydim,mahrum kalacağım günü bekliyordum.Şimdi ne kadar doz alırsam,zulam bittiğinde de o kadar zor olacaktı.

“Bu işe yarayacak,biliyor musun” dedi bir süre sonra “Buna inanıyorum”

Yine öfkeden gözüm döndü “Bunama semptomlarından biri mi” diye sordum

Güldü,Ama sinirler ellerim,onun ellerinin etrafında titriyordu.

“Belki” dedi. “Bunun kolay olacağını söylemiyorum,Jake. Ama şimdiye kadar yaşadıklarımı yaşayıp da sihre nasıl inanmam”

“Sihir mi?”

“Özellikle senin için” dedi.Gülümsüyordu.Ellerinden birini kurtardı,yanağıma

bastırdı.Eli deminkinden sıcaktı ama yine de cildime soğuk geliyordu, pek çok şey gibi.

“Her şeyi düzeltmek için bekleyen bir sihrin var”

“Ne zırvalıyorsun ”

Hala gülümsüyordu. “Edward bir kere bana sizin mühürleme olayının neye benzediğini söylemişti.” “Bir Yaz Gecesi Rüyası gibi sihirli bir şey olduğunu söylemişti.Aradığın şeyi bulduğunda,bunların hepsi sana mantıklı gelecek”

Eğer bu kadar narin görünmeseydi,çığlık atıyor olurdum.

Öyle olduğu için ona kükredim.

“Mühürlemenin,bu deliliğin mantıklı göstereceğini mi söylüyorsun” Uygun kelimeleri bulmaya çalıştım “Bir gün bir yabancıyı mühürleyecek olmam,bunu mantıklı mı kılacak yani;?” dedim parmağımla şişmiş vücuduna işaret ederek.

“O zaman seni sevmemin ne anlamı vardı? Senin onu sevmenin ne anlamı vardı? Öldüğün zaman...” dedim,sözcükler bir homurtu gibi çıktı.”Her şey bir daha nasıl düzelecek?Bütün acının anlamı ne?Benim,senin,onun!Onu da kendinle birlikte öldürecekisin,umurumda olduğundan değil.” Yüzünü buruşturdu.Ama devam ettim.

“Çarpık aşık hikayenin ne anlamı olacak o zaman? Eğer bir mantığı varsa görmemi sağla bella çünkü ben anlayamıyorum”

İçini çekti “Henüz bilmiyorum Jake, Ama bütün bunların sonunun iyiye çıkacağı gibi bir his var içimde.Buna inanç de,ne dersen de.”

“Bir hiç uğruna öleceksin bella,bir hiç...”

“Yüzümdeki elini,şişmiş karnına götürdü ve okşadı.Bana ne düşündüğünü söylemek için kelimelere ihtiyacı yoktu.Onun için (ona sahip olmak için) ölüyordu.

“Ölmeyeceğim” dedi,dişlerinin arasından.”Kalbimin atmasını sağlayacağım,buna gücüm yeter”

“Bu saçmalık(load of crap), Bella ”Olağanüstü bir şeyi zaten çok uzun bir süredir sürdürmeye çalışıyorsun.Normal bir insan bunu yapamaz.Bu kadar güçlü değilsin”

Ellerini yüzüme götürdüm.Nazik olmayı hatırlamama gerek yoktu.Onunla ilgili her şey her an kırılabilirim der gibi bağıırıyordu sanki.

“Bunu yapabilirim,bunu yapabilirim” diye mırıldandı.

“Bana hiç de öyle gelmiyor.Peki planın nedir.Umarım bir planın vardır” dedim

Gözlerime bakmayan başını salladı ve “Esmenin bir uçurumdan atladığını biliyor muydun” dedi” “Henüz insanken yani”

“Eeee?”

“Eee’si,ölüme çok yaklaşmıştı ama onu acile götürmeye bile zahmet ettiler.Doğrudan morgun yolunu tuttular.Carlisle onu bulduğunda kalbi hala atıyordu”

Az önce “kalbimin atmasını sağlayacağım” dediğinde kastettiği buydu

“Bunun üstesinden insan başına gelmeye çalışacaksın” dedim,tepkisizce.

“Hayır,aptal değilim” bakışlarımı yakaladı “Bu noktada kendi fikrin belirmiştir sanıyorum” dedi

“Acil durumlar için vampire dönüştürme (Emergency vampirization)” diye mırıldandım.

“Esm’e de işe yaramıştı.Ve Emmett,Rosalie,hatta Edward’da.Hiçbirinin durumu iyi değildi,Zaten Carlisle da onları ya bu ya da ölüm,başka bir seçenek olmadığı için dönüştürdü,insanları öldürmüyor o ,hayat kurtarıyor”

Daha önce hissettiğim gibi,vampir doktor hakkında yine kendimi suçlu hissettim.Sonra bu düşünceyi zihnimden attım,yalvarmaya kaldığım yerden devam ettim.

“Beni dinle,Bells.Böyle yapma.” Daha önce,Charlie’den telefon geldiği anda olduğu gibi,bunun benim için neleri değiştireceğini anlayabiliyordum.Onun ne şekilde olursa olsun hayatta kalmasına ihtiyacım olduğunun farkına varmıştım.Ne şekilde olursa olsun.Derin bir nefes aldım.

“Çok geç olana kadar bekleme, Bella.Böyle yapma.Tamam mı?Sadece hayatta kal.Bunu bana yapma.Bunu ona yapma.” Sesim daha kuvvetli ve daha yüksek çıkmaya başladı.

“Sen ölünce onun ne yapacağını biliyorsun.Bunu daha önce gördün.O İtalyan katillerin yanına gitmesini mi istiyorsun?”

Kanepede huzursuzca kıpırdandı.

Bu sefer buna gerek kalmayacağıyla ilgili kısımdan bahsetmedim tabi.

Sesimi biraz yumuşatmaya çalışarak sordum, “Hani o yeni doğanlarla karşılaştığımız zamanı hatırlıyor musun,bana ne demiştin?”

Bekledim ama cevap vermedi.Dudaklarını mühürledi.

“Bana uslu durmamı ve Carlisle’ı dinlememi söylemiştin” diye hatırlattım ona.

“Ve ben ne yaptım.Vampirin sözünü dinledim.Senin için”

“Yapman gereken bu olduğu için onu dinledin”

“Peki, başka bir neden seç”

Derin bir nefes aldı “Şimdi doğru zaman değil” Karnındaki kocaman yuvarlak şişkinliğe baktı ve fısıldayarak “Onu öldürmeyeceğim” dedi

Ellerim yine titredi. “Aaaa...müjdeyi duymamışım.Hoplayıp zıplayan bir oğlan çocuğu mu?Mavi balon getirseymişim keşke...”

Yüzü pembeleşti.Rengi o kadar güzeldi ki sanki mideme bir bıçak saplanır gibi oldum.Tırtıklı,sivri uçlu ve paslı bir bıçak.

Bunu bir kez daha kaybedemezdim.

“Erkek olduğundan emin değilim” diye itiraf etti,safça. “Ultrason çalışmıyor.Bebeği çevreleyen zar çok kalın.Tıpkı onların derileri gibi.Yani hala gizemini koruyor.Ama hayallerimde hep bir erkek çocuğu var.”

“O içerdeki şirin,küçük bir çocuk değil Bella”

“Göreceğiz” dedi,neredeyse kendini beğenmiş sayılabilecek bir ifadeyle.

“Sen göremeyeceksin” diye homurdandım.

“Çok kötüsersin Jacob. Bundan kurtulabilme şansım var”

Cevap veremedim.Yere baktım, öfkemi kontrol altında tutabilmek için yavaş yavaş ve derin derin nefes almaya başladım, “Jake” dedi ve saçımı karıştırdı,sonra yanağımı okşadı “Her şey düzelecek.Hişş..”

Başımı kaldırmadım. “Hayır hiçbir şeyin düzeleceği yok”

Yanağımdaki ıslaklığı eliyle sildi “Hişşş...”

“Anlaşma ne Bella?” dedim,açık renkli halıya bakarak.Ayaklarım çamurluydu,halıyı kirletiyordu.Güzellll.

“Vampirini dünyadaki her şeyden çok istediğini sanıyordum.Ve şimdi ondan vaz mı geçiyorsun.Bu bana mantıklı gelmedi.Ve ne zamandan beri anne olmak için bu kadar heveslisin.Madem bu kadar istiyordun neden gidip bir vampirle evlendin?”

Mevzu,onun Bella’ya yapmamı istediği teklife tehlikeli bir biçimde yaklaşmıştı.Ağzımdan çıkan sözcükler bu doğrultuda ilerliyordu,onlara engel olamıyordum.

İç geçirdi. “Durum bu değil.Aslında bebek sahibi olmak pek umurumda değildi.Aklıma bile gelmemişti.Bebek sahibi olmakla alakası yok bunun.Bu bebekle ilgili.”

“O bir katil,Bella,kendine bir bak!”

“Değil,katil olan asıl benim.Zayıfım,insanım.Ama bunun üstesinden gelebilirim Jake,yapabilirim...”

“Aaaa... Hadi ama.Kapa çeneni,Bella!Bunları kan emici kocana yutturabilirsin ama beni kandıramazsın.Bu sefer kandıramayacaksın.Bunu yapamayacağını sen de biliyorsun”

Öfkeyle yüzüme baktı. “Hayır,ama endişelerim var,bu doğru”

“Endişe mi?” dedim dişlerimin arasından.

Bir an nefesini tuttu sonra karnını sıkıca kavradı.Öfkem sanki düğmesine basılıp da kapatılmış gibi aniden sönüverdi.

“İyiyim” dedi ,zor nefes alarak “Bir şey yok”

Ama onu duymadım.Elleri,üzerindeki sweatshirt’ü çekiştirmişti ve tenini gördüm. dehşete düşmüş bir şekilde bakakaldım. Karnı,sanki mor-siyah bir boyayla büyük fırça darbeleri atılmış gibi görünüyordu. Baktığımı gördü ve hemen giysisini düzeltti.

“Sadece çok güçlü,hepsi bu.” dedi,onu savunarak.

Mor noktalar,çürüktü.

Nutkum tutuldu.Edward’ın, “onun Bella’yı incitmesini izlemek” derken ne kastettiğini anladım.Birden bire aklımı kaçırıyor gibi oldum. “Bella” dedim

Sesimdeki değişikliği fark etti, başını kaldırdı,zar zor nefes alıyordu,kafası karışmış gibi bakıyordu.

“Bella,bunu yapma”

“Jake...”

“Beni dinle.Hemen cevap verme.Tamam mı önce bir dinle.Peki ya...”

“Peki ya ne?”

“Peki ya bu tek şansın değilse?Ya kazan,ya kaybetten ibaret değilse,Uslu bir kız olur Carlisle’in sözünü dinleyip hayatta kalsaydın?”

“Hayır olmaz”

“Dur daha bitirmedim.Böylece hayatta kalırsın.Baştan başlarsın.Bu sefer olmadı.Bir daha denersin”

Kaşlarını çattı.Bir elini kaldırdı ve kaşlarımın birleştiği yere(bir dakika Jacob tek kaş mı yoksa ben mi yanlış anladım neyse) dokundu.Elleri alnımda gezindi ve bir süre dediklerimi çözmeye çalıştı

“Anlamıyorum..Bir daha dene derken ne kastettin? Edward’ın buna izin vereceğini düşünüyor olamazsın?Zaten ne fark eder ki? Eminim her çocuk..”

“Evet” diye sözünü kestim “Ondan olacak her çocuk,aynı olur”

Kafa karışıklığı,yorgun çehresine yansdı.”Ne?”

Ama başka bir şey söyleyemedim.Hiç bir anlamı yoktu.Onu kendinden korumama imkan yoktu.Zaten buna hiç gücüm yetmemişti.

Sonra birden anladığımı fark ettim”

“Ha..Lütfen,Jacob.Bebeğimi öldürüp onun yerine yapay döllemeyle başka bir bebek mi yerleştireyim.”Sinirden çılgına dönmüştü.”Neden bir yabancıнын bebeğini isteyim ki?Demek hiçbir farkı yok.Her bebek aynı işi görür yani!”

“Bunu kastetmemiştim.”diye mırıldandım “Bir yabancıнын bebeği değil”

İleri doğru eğildi, “O zaman ne demeye çalışıyorsun?”

“Hiçbir şey... Her zamanki gibi hiçbir şey demiyorum”

“Nerden çıktı bu?”

“Unut gitsin Bella”

Şüphyle kaşları çatı. “Sana bunu söylemeni o mu söyledi?”

Tereddüt ettim.Hemen bu manayı çıkarmasına şaşırdım “Yoo..”

“Söyledi, değil mi!”

“Hayır,gerçekten.En azından yapay bilmem ne hakkında hiçbir şey demedi”

Sonra yüzü yumuşadı,ve bitkin düşmüş halde tekrar yastıklara gömüldü.Bana bakmadan konuşmaya devam etti. “Benim için her şeyi yapar,değil mi?Ve ben ona çok acı çektiriyorum.Ama bunu(elini karnında gezdirdi) bir yabancıнын bebeğiyle değiştireceğimi düşünürken aklından ne geçiyordu” Sonlara doğru sesi azaldı,azaldı.Gözleri nemlenmişti.

“Onu incitmek zorunda değilsin” diye fısıldadım.Edward için ona yalvarıyor olmak,sanki ağzımı bir zehir gibi yakıyordu.Ama bu onu hayatta tutabilmek için elimdeki en iyi şanstı.Yine de 1000’e 1 veriyordu.

“Onu tekrar mutlu edebilirsin ,Bella.Gerçekten aklını kaçırmaya başladığını düşünüyorum.Gerçekten bak”

Dinliyor gibi değildi.Elleriyle karnının üzerinde daireler çiziyordu ve bir yandan da dudaklarını kemiriyordu

Epeyce uzun bir süre geçti.Acaba Cullen’lar, onu mantığa davet etmek için verdiğim acınası çabayı duyabiliyorlar mıydı?

“Yabancı değil?”diye kendi kendine mırıldandı.Korkuyla geri çekildim “Edward sana tam olarak ne dedi?” dedi kısık sesle.

“Hiçbir şey.Sadece bana kulak vereceğini düşünüyordu”

“Hayır o konuda değil.Tekrar denemekten bahsediyorum”

Beni göz hapsine aldı.Zaten hareketlerimle belli ettiğimden emindim

“hiçbir şey”

Ağzı hafifçe açıldı “Wooow”

Birkaç kalp atımlık süre boyunca sessiz geçti.Ayaklarıma baktım,onunla göz göze gelemiyordum.

“Gerçekten de her şeyi yapar,değil mi” diye fısıldadı.

“Sana aklını yitirmeye başladığını söylemiştim.Ciddiydim,Bells”

“Ama neden hemen onu ele vermedin.Başını belaya sokmadın?”

Başımı kaldırdığımda sırtıyordu.

“Aklımdan geçmedi değil” dedim.Sırtmaya çalıştım ama gülümseme bütün yüzümü kaplamıştı.

“Sen de benim için her şeyi yaparsın,değil mi?” diye fısıldadım. “Neden kendinize dert ediyorsunuz anlamıyorum.İkinizi de hak etmiyorum aslında”

“Ama hiçbir şeyi değiştirmiyor yine de,değil mi?”

“Bu sefer değil” diye iç geçirdi. “Bunu anlamayı nasıl sağlayabilirim bilmiyorum.Nasıl elime bir tabanca alıp seni vuramazsam-çünkü seni seviyorum,onun hayatına da son veremem(eliyle karnını gösterdi).

“Neden hep yanlış şeyleri sevmek zorundasın,Bella?”

“Öyle yaptığımı sanmıyorum”

Boğazımda düğümlenen şeyi temizlemeye çalıştım,sesimin istediğim gibi sert çıkarmaya çalıştım “Emin olabilirsiniz” dedim

Gitmek için ayaklandım

“Nereye gidiyorsun?”

“Burada bir faydam yok artık”

“İncecik elini havaya kaldırdı,yalvararak, “Gitme” dedi

Bağımlılığımın beni dibe çektiğini hissedebiliyordum.

“Buraya ait değilim.Geri dönmeliyim” dedim

“Bugün neden geldin?” diye sordu.

“Hala hayatta olup olmadığını görmek için.Charlie hasta olduğunu söylediğinde ona inanmadım”

Yüzündeki ifadeden bunu yutup yutmadığını çıkaramadım.

“Bir daha gelir misin? Şeyden önce...”

“Buralarda kalıp ölüşünü seyredemem,Bella”

Geri çekildi. “Haklısın,Halksın gitmen gerek” dedi

Kapıya doğru yöneldim.

“Güle güle!” diye fısıldadı arkamdan. “Seni seviyorum Jake”

Neredeyse geri dönecektim.Arkama dönüp,dizlerimin üzerine çöküp tekrar yalvarmaya başlayacaktım. Ama Bella’yı bırakmam gerekiyordu,bu beni öldürmeden önce,tıpkı onu öldürdüğü gibi”

“Tabi,tabi” diye mırıldandım çıkarken....

Vampirlerden herhangi birisini görmedim. Motorsikletimi görmezlikten gelip , Çayırın ortasında yalnızca durdum. Şimdi benim kadar hızlı değildi. Babamı heyecanlandıracaktı –ayrıca Sam’i de. Hiç bir şansım olmadan önce Cullen’ların beni düşünecekler miydi ? Beni izliyor olabileceklerini düşünmeden soyundum , ve koşmaya başladım. Uzun adımlarımın arkasından kurda dönüştüm.

Onlar bekliyordular. Onlar tabikide.

Jacob , Jake , sekiz ses , ferahlıkla söyledi. Eve gel , alfa sesi , emretti. Sam çok kızgındı.

Paul’un bir soluk aldığını hissettim. Billy ve Rachel’ı biliyordum, bana ne olmuş olduğunu duymayı bekliyordular.. Paul onlara iyi haberi vermek için fazla endişeliydi ; vampirlere yem olmadığı hikaye...

Onlara yolda olduğumu söylemek zorunda değildim – Onlar eve hızla koşarken arkamdan bulanık olarak kaybolan ormanı görebiliyorlardı. Benim bir yanımda deli olduğunu söylemek zorunda da değildim. Hastalığın benim başımda olduğu açıktı.

Bütün dehşeti gördüler – Bella’nın benekli karnı , onun yakıcı sesi . O , kuvvetli bütünlük ; Edward’ın yüzündeki yakıcı adam , Onun hastalıklı ve zayıf tenini izlemek... Onu yaralarken görmek , Rosalie , Bella’nın zayıf vücudunun üstüne çömeldi : Bella’nın yaşamı ona hiç bir şey ifade etmezdi - ve kimsenin diyecek hiç bir şeyi yoktu.

Onların şoku , Sadece başımda sessiz bir bağıışı. Sessizlik...

Her hangi birisi eve varmadan önce ben evin yolunu yarlamıştım. Hepsi beni karşılamak için koşmaya başladılar. Neredeyse karanlıktı – bulutlar tamamen

günbatımı kapattı.

La Push'un on mil uzağında keresteciler tarafından açılan yolda karşılaştık. Yolun dışında , iki dağ arasında , kimsenin bizi göremeyeceği bir yerdi. Paul onları buldu, ekip tamamlanmıştı.

Başımdaki gürültü tamamen kaostu. Herkes bağıyordu.

Sam'in tüyleri , dümdüz yapıştı. Halkanın üstün lideri, ileri geri yürürken bir yandan da homurdanıyordu. Paul ve Jared , onun arkasında gölge gibi hareket ettiler. Kulakları kafalarının kenarlarına karşı zıt taraftaydı. Bütün halka tedirgindi , ayaklarında , ve alçak derecede patlak veren hırlamalarda...

İlk önce öfkeleri tanımlanmamıştı , benimde onun içinde olduğunu düşündüm.

Bende bunu önemseyenlerden olduğum için üzüldüm. Onlar beni engellemeyecek bütün emirleri verebilirlerdi.

Ve sonra düşüncelerin odaklanmamış bir şekilde kargaşa halinde hareket etmeye başladı.

Bu, nasıl olabilir? O, neyi ifade ediyor ? Ne olacak?

Güvenli değil. Doğru değil . Tehlikeli.

Doğal olmayan. Canavarımsı. İğrenç bir şey.

Buna izin veremeyiz.

Grup şimdi senkronize bir biçimde yürüyordu , senkronize içinde düşünüyordu ,kendi kendine ve diğerleriyle birlikte. Kimin olduğuna bakmadan bir erkek kardeşimin yanına oturdum gözlerimle ve aklımda incelemekten sersemlemiştim ,ve benim yanımda kimin olduğunu gördüm , alfa , bizi etrafında çembere aldı.

Anlaşma bunu kapsamazdı.

Bu herkesi tehlikeye atar.

Düşüncelerimde dönerek kaybolan sesleri anlamaya çalıştım. Onların düşüncelerinin kıvrılarak yaptığı hareketlerle nereye götürdüğünü izlemeyi denedim , ama hiçbir şey ifade etmiyordu. Düşüncelerinin merkezindeki resimler – onların en kötüsü. Bella'nın çürükleri , Edward'ın yanan yüzü...

Korkuyorlardı da.

Ama bu konuda bir şey yapmayacaktık.

Bella Swan'ı koru

Bizi etkilemesine izin veremeyiz.

Bizim ailelerimizin güvenliği ,ve buradaki herkesin , bir insandan daha önemlidir.

Eğer onlar onu öldürmezlerse , biz zorundayız.

Kabileyi koru.

Ailelerimizi koru.

Çok geç olmadan, onu öldürmek zorundayız.

Hafızalarımın bir tanesi, Edward'ın sözleriydi: O şey çok çabuk büyüyor.Bireysel sesleri seçmek için odaklanmaya çalıştım.

Kaybedecek vaktimiz yok , diye düşündü Jared.

Bunun anlamı savaş, Embry temkinliydi. En kötülerinden biri.

Hazır mıyız ,Paul ısrar etti.

Bizim açımızdan bir sürpriz ,diye düşündü Sam.

Eğer biz onları yakalayıp ayrı ayrı bölebiliriz. Bu bizim zafer şansımızı artırır ,Diye düşündü Jared, Stratejiye şimdi başlarız.

Başım ayaklarımın üstünde yavaşça yükseldi. Orda sallandığımı hissettim – çemberde bulunan kurtlar benim başımı döndürmüşlerdi. Yanımdaki kurt ayağa kalktı ve beni omzuna karşı iterek destek verdi.

Bekle , diye düşündüm.

Çember bir titreşim olduğu için durdu ve sonra tekrar yürümeye devam ettiler.

Az zamanımız var, dedi Sam

Ama – Sen ne planlıyorsun? Daha öğleden sonra anlaşmanın kırılmayacağını onlara saldırmayacağını söylüyordun. Anlaşma hala bozulmamışken , bir saldırı planlıyorsun.

Böyle bir şey bizim anlaşmamızda olan bir şey değildi, dedi Sam.

Buradaki her insan tehlike altındadır.

Cullen'ların ne çeşit bir varlık yarattığını yada beslediğini bilmek zorundayız – o kuvvetli hızlı büyüyen bir şey olduğunu biliyoruz. Ve o her hangi bir anlaşmaya uymak için çok genç, bizim kavga ettiğimiz yeni doğmuş vampirleri hatırla. Vahşice , Şiddetli , Sebep ve sınırlamaların ötesinde ...Onun gibi birini hayal et ama Cullen'lar tarafından korunan.

Bilemeyiz – Durdurmaya çalıştım.

Bilemeyiz , kabul etmişti. Ve biz bu konuda bilinmeyenleri şansa bırakamayız. Biz sadece Cullen'ların varlığına izin verebiliriz. Biz kesinlikle onların bir karmaşa neden olmayacaklarına güvene biliriz . Bu ... şey güvenilmez.

Bizim yapabileceğimizden daha fazlasını beğenmezler.

Sam , benim aklımdan Rosalie'nin yüzünü çaktı , onun koruyucu bir biçimde

çömelmesi, ve herkesin görmesini sağladı.
Bazıları onun ne olduğunu önemsemeden kavga etmeye hazırdı.
O yüksek sesle ağlayan sadece bir bebektir.
Jake , arkadaş, bu büyük bir problem, Dedi Quil.
Biz onu görmezlikten gelemeyiz.
Sen bir şeyi gördüğünden daha büyükmüş gibi gösteriyorsun, diye tartıştım.
Burada tehlikede olan sadece Bella.
Onun yeniden kendi seçimiyle , dedi Sam. Ama bu sefer onun kendi seçimi hepimizi etkiler.
Ben öyle düşünmüyorum.
Bunu şansa bırakamayız. Bir kan içicinin bizim dünyamızı avlamasına izin veremeyiz.
Sonraya bırakabiliriz ,beni hala destekleyen kurttu bu. Tabi ki de Seth'di.
Ve diğerlerine göz dağı verebiliriz. Eğer kan içicilerden biride bizim tarafımıza geçerlerse, nereyi yok etmeleri planladıkları fark etmez, biz onları yok ederiz. Biz yapabildiğimiz herkesi koruruz.
Bu çılgınca , dedim , bu öğleden sonra sen grubu tehlikeye sokmaktan korkuyordun.

Bu öğleden sonra , ailemin riskte olduğunu bilmiyordum.
Buna inanmam! Bella'yı öldürmeden , bu yaratığı nasıl öldüreceksin?
Hiçbir sözcük söylenemiyordu , ama sessizlik büyük ifadelerle doluydu.
Uludum. Ayrıca o bir insan! Bizim onu korumamız gerekmez mi ?
O , zaten ölüyor. Diye düşündü Leah. Biz sadece süreci kısaltacağız. O, o şeyi yaptı.
Ben, Seth'ten diğer tarafa sıçradım. Onun kız kardeşine doğru , dişlerimi gösterdim.
Sam' in dış böğrümdeki diş kesliğini hissetmeden önce , onun sol arka bacağını yakalamak üzereydim. Arkaya doğru sürüklendim. Acı ve öfkeyle uludum.
Dur! Diye Alfanın çift renkli sesi emretti.
Bacaklarımın altında büküldüğünü gördüm. Birden duruşumu çektim ve ince bir iradeyle ayaklarımın üstünde durmak için çabaladım.
Bana doğru bakmayı kesmişti. Sen o zalim olmayacaksın Leah. Onu yönetti. Bella'nın fedası , ağır bir bedeldir. Ve biz bütünüyle bir insanın yaşamını almak için her ne olursa olsun her şeye karşı olduğumuzu biliyoruz. Bir istisna için bunu yapmak , umutsuz bir şeydir. Bu gece yapacağımız şey için yas tutacağız.
Bu gece ? Seth tekrarlardı , sarsıldı. Sam – bu konu hakkında biraz daha konuşmalıyız. Büyüklere danış , en azından. Bunun bizim için ciddi ifadesini bilemezsin---- biz şimdi Cullen'lara tolerans gösteremeyiz. Tartışma hiçbir zaman yok. Ne söylüyorsan yapacaksın , Seth.
Seth ön dizleri üstüne katlandı , onun başı , alfanın emrinin ağırlığının altında ileriye doğru düştü. Sam , ikimizin etrafında bir çemberde yürüdü.
Bunun için gruba ihtiyacımız var. Jacob, sen bizim en kuvvetli dövüşçümüzsün. Bu gece bizimle savaşacaksın. Bunun senin için zor olduğunu anlayabilirim , bundan dolayı sen onların dövüşçülerine konsantre olacaksın – Emmett ve Jasper Cullen'ler. Sen karşılaşmak zorunda değilsin ... diğer grupla. Quil ve Embry , senle birlikte kavga edecekler.
Dizlerim titredi ;Alfa'nın sesi kırbaçlarken , Kendimi dik bir şekilde tutmaya çalıştım. Paul , Jared ve ben , Edward ve Rosalie'yi alacağız. Jacob'un getirdiği bilgilere göre , onlardan biri Bella'yı koruyor olacaktır , Carlisle ve Alice yakınlarda olacaklardır , Esmen'in de olabileceğini düşündüm. Brady , Seth ve Leah onlara konsantre olacaklar. Kim güvenli bir sınıra erişirse- o içinden bella'nın adını geçirecek- yaratığı alacak. Bizim ilk önceliğimiz yaratığı yok etmek olacak.
Grup, sihirli anlaşmayla kükredi. Gerilimin etkisiyle herkes sonda kürküyle duruyordu. Yürüyüş daha çabuktu, toprağı yırtıyor olan ayak parmağı tırnakları hafif

tuzlu zemine karşı gelen pençelerin sesi hilebazdı.

Bir tek Seth ve ben hala , açılan dişler ve düzleştirilen kulakların fırtınasının merkezindeydik.

Sam'in emirlerinin altında eğilmekten , Sam'in burnu neredeyse , yere dokunuyordu. Ben sadakatsizlikle gelen acısını hissettim. Onun için bu bir ihanetti – Birlik olan bir günde , Edward Cullen'in yanında kavga etmişti, Seth'in gerçek bir vampir arkadaşı olmuştu.

Ama yinede onda hiçbir direnç yoktu. O ona ne derse uyacaktı, başka diğer bir seçeneği yoktu.

Ben hangi seçeneğe sahiptim ? Alfa konuştu ve grup onu takip etti.

Sam daha önce asla onun otoritesini uzağa itmemişti ; Ben , dürüstçe, Bir köle gibi ustasının ayağında olması gibi diz çöküyor olan Seth'i öyle görmekten nefret ettiğini biliyordum.

Eğer o hiçbir seçeneği olmadığına inanmasaydı , bu onu zorlamayacaktı.

Birbirimize aklımızla bağlandığımız zamanlarda , o bize yalan söyleyemezdi. O gerçekten Bella ve taşıdığı canavarı yok etmesi gerektiğinin vazifesi olduğuna ve israf etmesi için hiçbir zamanımız olmadığına inandı, o bunun için ölmesi gerektiğinin yeterli olmasına inandı.

Edward'ın kendisinin bizi orada karşılayacağını biliyordum ; Edward'ın Sam'in düşüncelerindeki tehdidi okuyabilmesi için yeteneği vardı. Sam başka birinin tehlikeyi almasına izin vermeyecekti.

Sam ikinci en büyük rakip olan Jasper'ı gördü ; gruptakilerin içinden dövüşü kazanma şansı en yüksek olan bendim. Bu yüzden onu bana verdi. Daha genç kurtlar ve Leah için en kolay hedefleri verdi. Küçük Alice, onun gelecek görüşü olmadan hiçbiri için tehlike ifade etmiyordu. Ve bizim birlik olduğumuz zamandan Esme'nin bir dövüşçü olmadığını biliyorduk. Carlisle en çok meydan okuyanları olacaktı ; ama onun şiddete olan nefreti onu engelleyecektir.

Sam'in planlarını izlerken kendimi Seth'den daha daha çok kötü hissettim. Bütün ayrıntıları çalışmakla, gruptakilere hayatta kalmanın en iyi şansını verecekti.

İçimdeki her şey dışarı çıkmıştı. Bu öğleden sonra, onlara saldırmak için bir parça sabırsızlanıyordum. Ama Seth haklı çıkmıştı - bu, hazır olduğum bir kavga değildi. O nefretle kendimi kör etmişim. Bütün olanlara dikkatlice bakmak için kendime izin vermiyordum, çünkü bakarsam ne göreceğimi biliyordum.

Carlisle Cullen. Gözlerimi kaplayan bir nefret olmadan , onu bir katil gibi öldürmeyi inkar edemedim.. o iyiydi. Bizim koruduğumuz insanlar kadar iyi. Belki daha fazla iyiydi. desteklediğim diğerleri de,onlar için bu kadar güçlü hissetmiyordum. onları, O kadar da iyi bilmiyordum. Kendi hayatını kurtarmak bile olsa savunmaktan nefret edecek kişi, Carlisle'ydi. Bu yüzden onu öldürebilirdik – çünkü bizim , düşmanlarının , ölmesini istemezdi.

Bu yanlıştı.

Bu adil değildi.

Çünkü Bella'yı öldürmek kendimi öldürmemi anımsatıyordu, intihar gibi.

Beraber yapacağız, Jacob, Sam emretti. Kabile beraberdir.

Bugün kötü günümdeyim , Sam.

Senin sebeplerinden sonra, Şimdi bitirmek için bir görevimiz var.
Kendimi destekledim. Hayır.

Sam hırladı. Önümde yürümeyi durdurdu. Gözlerime dik dik baktı ve derin bir
homurtu dişlerinin arasından kaydđ.

Evet, Alfa emretti , onun otoritesinin sđcaklıĐıyla kabaran çift sesi , Bu gece hiçbir
mazeret yok.

Jacob, sen bizle beraber Cullen'larla kavga edeceksin. Sen , Quil ve Embry'le beraber,
Jasper ve Emmett'in icabına bakacaksınız. Sen kabileyi korumak için mecbursun , bu
senin var olma sebebindir. Bunu yapmakla ykmlsn.

Omuzlarım ,fermanın beni ezmesiyle eğildi. Bacaklarım çöktü ve ben onun(Sam)
altındaydım.

Grubun hiçbir yesi , Alfayı reddedemezdi...

11. The Two Things At The Very Top Of My Things-I-Never-Want-To-Do List (Asla Yapmak İstemeyeceğim Şeyler Listesindeki İlk İki Sıra)

Ben hala yerdeyken, Sam diğerlerini düzene sokmaya başladı. Embry ve Quil benim yanımdaydılar, benim toparlanıp, başa geçmemi bekliyorlardı. Ayağa kalkma ve onlara öncülük etme güdüsünü, ihtiyacını hissedebiliyordum. Baskı geliştirdi ve onunla boşu boşuna savaştım, olduğum yere, toprağa sinmiştim. Embry sessizce kulağıma mızıldandı. Kelimeleri düşünmek istemedi, Sam'im dikkatini üzerime çekmekten korkuyordu. Onun kalkmam için, son kez yapmam ve halletmem için kelimesiz ricalarını hissettim. Sürüye korku hakimdi, kişisel olarak değil, hepimi için. Hepimizin hayatta kalacağını hayal edemiyorduk. Hangi kardeşlerimizi kaybedecektik? Hangi zihinler bizi sonsuza kadar terk edecekti? Bu sabah hangi kederli aileleri avutuyor olacaktık? Biz bu korkularla meşgulken, zihnim diğerleriyle çalışmaya başladı, birlikte düşünme. Otomatikman yerden kalktım ve kürkümü titrettim. Embry ve Quil rahatlayarak burunlarından soludular. Quil burnunu burnuma bir kez dokundurdu. Zihinleri oç alma ve kararlılıkla doluydu. Cullen'ların yeni doğanlarla olacak savaş için hazırlanmalarını izlediğimiz geceleri hep birlikte hatırladık. Emmett Cullen en güçlüleriydi, ama Jasper daha büyük problem olacaktı. Yıldırım çarpması gibi hareket ediyordu. Güç, hız ve ölüm bir arada. Kaç yüzyılın tecrübesine sahipti? Tüm diğer Cullen'ların ona rehber olarak bakması için yeteri kadar. Yandan kuşatmak istersen ben başa geçerim, diye önerdi Quil. Onun zihninde diğerlerinin çoğundan daha çok heyecan vardı. Quil Jasper'ın direktiflerini izlediği o gecelerde, becerilerini vampirlerinkine karşı denemek için ölüyordu. Onun için bu bir karşılaşma olacaktı. Hayatının tehlikede olduğunu bildiği halde, onu bu şekilde görüyordu. Paul de onun gibiydi, ve hiç savaşa katılmamış olan çocuklar, Colin ve Brady de. Sam de muhtemelen aynı olurdu – eğer rakipleri arkadaşları olmasaydı. Jake? Quil beni hafifçe dürttü. Nasıl devirmeyi düşünüyorsun? Sadece kafamı salladım, konsantre olamıyordum – emirleri takip etme baskısı, kukla ipleri gibi tüm kaslarıma kancalarla tutturulmuş gibiydi. Bir adım ileri, bir adım daha. Seth, Colin ve Brady'nin arkasından sürükleniyordu – Leah orada başa geçmişti. Diğerleriyle plan yaparken Seth'i yok saydı, onun Seth'i savaşın dışında bırakmayı tercih edeceğini görebiliyordum. Küçük kardeşine karşı duygularında anneliğe ait kesinlik vardı. Sam'im onu eve götürmüş olmasını diledi. Leah'ın şüphelerine kayıtsız kaldı. O da kukla iplerine ayak uyduruyordu. Belki direnmeyi kesersen... Embry fısıldadı. Sadece kendi işine odaklan. Büyük olanlar. Onları alt edebiliriz. Biz onlara sahibiz. Quil kendini hazırlıyordu, büyük maçlardan önceki motivasyon konuşmaları gibi. Bunun ne kadar kolay olduğunu görebiliyordum – işimden başka bir şey düşünmemek. Jasper ve Emmett'e saldırdığımı hayal etmek zor değildi. Daha önce buna çok yaklaşmıştık. Onları daha önce uzun süre düşman olarak düşünmüştüm. yine yapabiliyordum. Ben sadece onların benim koruyacağım şeyi koruduğunu unutmak zorundaydım. Onların kazanabilmesini neden istediğimi unutmak zorundaydım. Jake diye uyardı Embry. Oyuna odaklan. İpler yığına karşı gelerek, ayaklarımı tembelce kıpırdattım. Bununla savaşmanın faydası yok. Embry tekrar fısıldadı.

Haklıydı Sam ne istiyorsa onu yapacaktım, eğer bunu zorlamaya niyetliyse. Ve öyleydi. Açıkça.

Alfa'nın otoritesinin iyi bir sebebi vardı. Bizimki kadar kuvvetli bir sürü bir lideri olmadan pek de güç ifade etmezdi. Etkili olabilmek için birlikte hareket etmek, birlikte düşünmek zorundaydık. Ve bir vücuda sahip olmak bir başı gerektiriyordu. Peki ya Sam şimdi yanılıyorsa? Kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Kimse onun kararını tartışamazdı.

Bir şey hariç.

Ve işte oradaydı - hiç ama hiç sahip olmayı istemediğim bir düşünce. Ama şimdi bacaklarım iğnelere bağlanmışken, rahatlamayla istisnayı fark ettim, rahatlamadan da öte vahşi bir neşeyle.

Kimse Alfa'nın kararını tartışamazdı - benim dışımda.

Hiçbir şey kazanmamıştım. Ama benimle doğan şeyler vardı, suçlamadan vazgeçtiğim şeyler.

Hiçbir zaman sürüyü yönetmek istememişim. Şimdi de istemiyordum. Hepimizin omuzlarımıza binen kaderlerimizin sorumluluğunu istemiyordum. Sam her zaman benim olabileceğimden daha iyiydi.

Ama bu gece yanılıyordu.

Ve ben ona diz çökmek için doğmamıştım.

Doğuştan gelen hakkımı kucakladığım saniye bağlar vücudumu bıraktı.

Onun içimde biriktiğini hissettim, hem özgürlük hem de boş bir güç. Boş çünkü, bir Alfa'nın gücü sürüsünden gelirdi ve benim sürüm yoktu. Bir saniye için yalnızlık beni bunalttı.

Şimdi sürüm yoktu.

Ama Sam'in durduğu yere yürüdüğümde dik ve kuvvetliydim, Paul ve Jared ile plan yapıyordu. Gelişimin sesine döndü, siyah gözerini kısıldı.

Hayır, dedim ona tekrar.

Onu tam olarak duydu, yaptığım seçimi düşüncelerimde Alfa sesimde duymuştu.

Şok olmuş acı bir havlamayla bir adım geri sıçradı.

Jacob? Sen ne yaptın?

Seni takip etmiyorum Sam. Bu kadar yanlış bir şey için değil.

Bana gözlerini dikip baktı, afallamıştı. Sen... sen ailene karşı düşmanlarını mı tercih edeceksin?

Onlar – kafamı salladım, netleştirdim – onlar bizim düşmanlarımız değil. Hiç olmadılar. Onlara gerçekten zarar vermeyi düşünmeden önce, iyice düşünmeden önce, bunu göremedim.

Bu onlarla ilgili değil, bana hırladı. Bu Bella'yla ilgili. Senin için hiçbir zaman tek olmadı, seni seçmedi ama sen onun için hayatına zarar vermeye devam ediyorsun. Bunlar ağır ama doğru sözlerdi.

Belki haklısın. Ama sen onun yüzünden sürüyü imha edeceksin, Sam. Onlardan kaçının hayatta kaldığı önemli değil, her zaman ellerinde kan(cinayet) olacak.

Ailelerimizi korumak zorundayız.

Neye karar verdiğini biliyorum Sam. Ama benim için karar vermiyorsun, artık değil.

Jacob – kabileyi sırtını dönemezsin.

Onun Alfa emrinin yankılanan sesini duydum, ama bu sefer ağır değildi. Artık bana uygulanmıyordu. Çenesini kenetledi, beni onun sözlerine karşılık vermeye zorlamaya çalışıyordu.

Öfkeli gözlerine baktım. Ephriam Black'in oğlu Levi Uley'inkini takip etmek için doğmadı.

Yani bu mu Jacob Black? Boynundaki tüyler dikleşti, ağzı dişlerinden geriye çekildi.

Paul ve Jared onun yanından homurdandılar ve tüyleri kabardı. Beni yensen bile sürü

seni takip etmez!

Şimdi, ani bir hareketle sarsılırken, boğazımdan şaşkın bir inleme çıktı.

Seni yenmek mi? Seninle savaşmayacağım Sam.

O zaman planın nedir? Ben kenara çekilmiyorum, böylece sen kabilenin pahasına vampirin dölünü koruyabilirsin.

Kenara çekilmeni söylemiyorum.

Eğer onlara seni takip etmelerini emredersen –

Asla kimseyi isteklerinden soğutmayacağım.

Kelimelerimdeki yargılamadan irkilirken kuyruğu ileri geri sallandı. Bir adım attı ve artık burun burunaydık, açığındaki dişleriyle benimkiler arasında santimler vardı. Bu zamana kadar ondan daha çok uzadığımı fark etmemiştim.

Birden fazla Alfa olamaz. Sürü beni seçti. Bu gece bizi parçalayacak mısınız?

Kardeşlerine düşman mı olacaksın? Ya da bu deliliği sona erdirip bize tekrar mı katılacaksın? Her kelime emirle döşenmişti, ama bana dokunamazdı. Damarlarımda saf Alfa Kanı akıyordu.

Neden birden fazla Alfa erkeğin bir sürüde bulunamadığını görebiliyordum.

Vücudum meydan okumaya cevap veriyordu. Hakkımı savunmak için içimde kabaran içgüdüyü hissedebiliyordum. Egemenlik yarışı için gerilmiş kurda has asli öz parçam.

Bu tepkiyi kontrol etmek için tüm enerjimi odakladım. Sam'le gereksiz, yıkıcı bir savaşa girmeyecektim. O hala benim kardeşimdi, onu reddediyor olsam da.

Bu sürü için sadece bir Alfa var. Bunu inkar etmiyorum. Sadece kendi yoluma gitmeyi seçiyorum.

Şimdi bir vampir topluluğuna(coven-tam karşılığını cadı meclisi:s) mı aitsin?

İrkildim.

Bilmiyorum Sam. Ama şunu biliyorum ki –

Sesimde Alfa'nın ağırlığını hissettiğinde ürkererek geriledi. Onu bana dokunmasından daha çok etkiledim. Çünkü onu yönetmek için doğmuştum.

Sen ve Cullen'lar arasında duracağım. Sadece sürünün masum – bu kelimeyi vampirler için kullanmak zordu, ama doğrudu – öldürmesini izlemeyeceğim. Sürü bundan daha iyisi. Onlara doğru şekilde öncü ol Sam.

Ona arkamı döndüm ve ulumalar korusu çevremdeki göğü yardı.

Tırnaklarımı yere geçirerek, sebep olduğum arbededen uzağa hızla koştum. Çok fazla vaktim yoktu. En azından Leah beni geçebilecek tek kişiydi, ve ben avantajla başlamıştım.

Ulumalar uzaklaştıkça azaldı, ve sesler gecenin sessizliğini bölmeye devam ederken rahatladım. Henüz arkamda değillerdi.

Sürü toparlanıp beni durdurmadan önce, Cullen'ları uyarmalıydım. Eğer Cullen'lar hazırlanmış olursa bu Sam'e çok geç olmadan yeniden düşünmek için bir sebep verebilirdi. Hala nefret ettiğim beyaz eve doğru hızla koştum, evimi arkamda bırakarak. Artık bana ait olmayan ev. Ona arkamı döndüm.

Bugün diğer günler gibi başlamıştı. Yağmurlu günışığıyla devriyeden eve gelmek, Billy ve Rachel'la kahvaltı, kötü TV şovları, Paul'le atışma... nasıl da tamamen değişmişti, gerçeküstüne dönüşmüştü? Nasıl her şey karışmış ve bulanıklaşmıştı ki şimdi buradaydım, tek başıma, gönülsüz Alfa, kardeşlerimden ayrılmış, vampirleri onlara tercih etmiş?

Korkuyor olduğum ses sersemlemiş düşüncelerimi böldü – büyük patilerin toprağa yaptığı yumuşak darbelerdi, arkamdan kovalayan. Kendimi ileri fırlattım, karanlık ormana doğru roketledim. Sadece Edward'ın beynimdeki uyarıyı duyabileceği kadar yakına gitmem gerekiyordu. Leah'in tek başına beni durdurmaya gücü yetmezdi.

Ve sonra arkamdaki düşüncelerin ruh halini yakaladım. Kızgınlık değil, coşku.

Kovalama değil, takip etme.

Sıçrayışım yarıda kesildi. Adımlarım tekrar eşitlenmeden önce iki adım bocaladım.

Bekle. Bacaklarım seninkiler kadar uzun değil.

SETH! Ne YAPTIĞINI düşünüyorsun? EVE GİT!

Cevaplamadı, ama heyecanını hissedebildim. Hemen arkamdan gelmeye devam

edince onun gözlerinden bakabildim, onun da benimkilerden bakabildiği gibi.

Gecenin görüntüsü benim için kasvetliydi – keder doluydu. Onun için umutluydu.

Yavaşladığımı fark etmemiştim, ama birden yan tarafımdaydı, paralel olarak yanımda koşuyordu.

Şaka yapmıyorum Seth, burası sana uygun bir yer değil. Git buradan.

Sırık gibi, bronz renkli kurt burnundan soludu. Arkadayım, Jacop. Bence haklısın.

Ve ben Sam'in arkasında yer almayacağım-

Oh evet seni kahrolası, Sam'in arkasında yer alacaksın! O kürklü boynunu da al, La Push'a geri git ve Sam sana ne derse onu yap.

Hayır.

Git, Seth!

Bu bir emir mi, Jacop?

Onun sorusu beni kısa süre duraklattı? Patinaj yaparak durdum. Tırnaklarım çamurda yarıklar oluşturdu.

Kimseye hiçbir şey yapmasını emretmiyorum. Sana zaten bildiğin bir şeyi söylüyorum.

Kalçalarının üzerine cup diye yanıma düştü. Sana ne biliyorsam onu söylüyorum – şunu biliyorum ki, korkunç sessiz: fark etmedin mi?

Gözlerimi kırptım. Kelimelerin altında ne düşündüğünü fark ettiğimde, kuyruğum asabice hışırdaydı. Bir anlamda sessiz değildi. Çok uzakta, batıda ulumalar havayı dolduruyordu.

Geri değişmediler, dedi Seth.

Bunu biliyordum. Sürü şimdi kırmızı alarında olmalıydı. Tüm her şeyi açıkça görebilmek için düşünce zincirini kullanıyorlardı. Ama ben onların düşüncelerini duyamıyordum. Sadece Seth'i duyabiliyordum. Başka hiç kimse.

Bana öyle geliyor ki ayrı sürüler bağlanamaz. Huh. Tahminimce babalarımızın bunu bilmesi için daha önce bir sebep yoktu. Çünkü daha önce sürüleri ayırmak için sebep yoktu. Asla iki sürü için yeterli kurt yoktu. Vaaav. Gerçekten sessiz. Bir çeşit acayiplik. Ama aynı zamanda bir çeşit iyilik, öyle düşünmüyor musun? İddiasına varım daha kolay, şunun gibi; Ephraim, Quil, ve Levi. Üç kişi için o kadar da saçma değil. Ya da iki.

Kapa çeneni, Seth.

Evet efendim.

Durdur şunu. İki tane sürü yok. SÜRÜ var ve BEN varım. İşte o kadar. Bu yüzden şimdi eve gidebilirsin.

Eğer iki tane sürü yoksa o zaman neden neden birbirimizi duyuyoruz da diğerlerini duymuyoruz? Sam'a sırtını döndüğünde düşündüm ki bu ayrılmak için iyi bir işaret.

Bir değişim. Ve senin arkandan geldiğimde düşündüm ki bu da bir işaretti.

Haklısın, kabul ettim. Ama, ama bu neyi değiştirir ki?

Kalktı ve doğuya doğru koşmaya başladı. Bunun hakkında tartışmak için hiç vakit yok şimdi. Sam'den önce oraya varmış olmalıyız...

Bu konuda haklıydı. Bu tartışma için hiç vakit yoktu. Tekrar koşmaya başladım, kendimi o kadar da sert itmeden. Seth topuklarıma yakın kaldı, İkinci'nin geleneksel yerini aldı, sağ yanımı aldı.

Ben başka yere koşabilirim, diye düşündü, burnu biraz alçaldı. Seni takip etmedim çünkü, promosyon olarak geldim.

Nereye istersen oraya koş. Benim için fark etmez.

Takibe dair ses yoktu ama ikimiz de hızımızı aynı anda biraz arttırdık. Ben şimdi kaygılıydım. Eğer sürünün aklına sızamıyorsam, bu durumu daha zor kılacaktı. Saldırı uyarısında Cullen'lardan daha avantajlı değildim.

Devriye koşarız, diye önerdi Seth.

Ve eğer sürü bize meydan okursa ne yapacağız? Gözlerim kısıldı. Erkek kardeşlerimize mi saldıracağız? Senin ablana?

Hayır, biz alarm veririz ve geri çekiliriz.

İyi cevap. Ama ya sonra? Düşünemiyorum...

Biliyorum, diye bana katıldı. Şimdi daha az güvenli. Ben de onlarla savaşılabileceğimi düşünmüyorum. Ama onlar biz onlarla saldırırken, bize saldırma fikrinden daha mutlu olmayacak. Bu onları tam bu noktada durdurmak için yeterli olabilir. Artı, şu an sadece sekiz kişiler.

Şöyle yapmayı kes... doğru kelimeye karar vermem bir dakikamı aldı. İyimser.

Sinirlerimi bozuyor.

Problem değil. Tamamen kötümser(doom and gloom) olmamı mı istersin, yoksa sadece susayım mı?

Sadece sus.

Yapabilirim.

Gerçekten? Hiç öyle gözükmüyor.

Sonunda susmuştu.

Ve sonra yolun karşısındaydık, Cullen'ların evini çevreleyen ormana doğru yol alıyorduk. Şimdi Edward bizi duyabilir miydi?

Belki şunun gibi bir şey düşünüyor olmalıyız, "Barışı sağlamak için geliyoruz." Dene bakalım.

Edward? Deneme amacıyla ismi söyledi. Edward orda mısın? Peki, şimdi bir aptal gibi hissettim.

Kulağa da aptal geliyor.

Bizi duyabileceğini düşünüyor musun?

Bir milden daha az yakındaydık. Öyle düşünüyorum. Hey Edward beni duyabiliyor musun? Eğer beni duyabiliyorsan – kıpırda, kan emici. Bir probleminiz var.

Bir problemimiz var, diye düzeltti Seth.

Sonra ağaçlıktan büyük çimenliğe çıktık.ev karanlıktı ama boş değildi. Edward verandada Emmett ve Jasper'ın arasında ayakta duruyordu. Solgun ışıkta kar beyazdılar.

"Jacop? Seth? Neler oluyor?"

Yavaşladım ve sonra birkaç adım geriledim. Bu burunla koku o kadar keskindi ki, dürüst olmak gerekirse beni yakıyor gibiydi. Seth yavaşça sızlandı, duraksayarak, benim arkama düştü.

Edward'ın sorusunu cevaplamak için aklımın Sam'le yüzlemenin üzerinden geçmesine izin verdim, geriye doğru içinden geçerek. Seth benimle beraber düşündü, boşlukları doldurup, başka bir bakış açısından gösterdi. "İğrenme" ile ilgili kısma geldiğimizde durduk, çünkü Edward öfkeyle tısladı ve verandadan aşağı atladı.

"Onlar Bella'yı öldürmek istiyor?" Diye düpedüz hırladı.

Emmett ve Jasper, konuşmamanın ilk kısmını duymamışlardı, onun vurgusuz, ifadesiz sorusunu bir beyan olarak algıladılar. Onlar bir saniye içinde hemen onun yanındaydılar, bize doğru yürürken dişleri açığa çıkmıştı.

Hey, şimdi. Seth düşündü, geri giderek.

"Emm, Jazz – onlar değil! Diğerleri. Sürü geliyor."

Emmett ve Jasper topukları üzerinde arkaya doğru sallandılar; Jasper gözlerini bizim üzerimizde dikili tutarken Emmett Edward'a döndü.

"Onların problemi ne?" diye sordu.

“Benimle aynı,” diye tısladı Edward. “Ama onların bununla başa çıkmak için başka planları var. Diğerlerini getir. Carlisle’i ara! O ve Esme şimdi buraya geri dönmek zorundalar.

Huzursuzca sızlandım. Onlar ayrılmışlardı.

“Uzakta değiller,” dedi Edward, eskisi gibi ölü bir sesle.

Etrafa bakmaya gideceğim, dedi Seth. Batı yarım çemberi koşacağım.

“Tehlikede olacak mısın Seth?” diye sordu Edward.

Seth ve ben bakiştık.

Sanmıyorum, diye birlikte düşündük. Ve ben sonra ekledim, ama belki de ben gitmeliyim sadece tedbir için...

Bana meydan okumaya daha az hevesli olacaklar, diye hatırlattı. Onlara göre sadece bir çocuğum.

Sen bana göre sadece çocuksun, çocuk.

Ben buralardayım sen Cullen’larla koordinasyon sağlamalısın.

Döndü ve karanlığa doğru atıldı. Seth’e emirler yağdırmayacaktım, bu yüzden gitmesine izin verdim.

Edward ve ben karanlık çimenlikte birbirimizin yüzüne bakarak ayakta durduk. Emmett’in telefonda homurdandığını duyabiliyordum. Jasper Seth ve benim ağaçların arasından ortaya çıktığımız yeri izliyordu. Alice verandada gözüktü ve sonra, bana sinirli gözlerle uzun uzun baktıktan sonra, hızla Jasper’ın yanına gitti. Rosalie’nin içerde Bella’yla olduğunu tahmin ettim. Hala onu koruyordu – yanlış tehlikelerden.

“Bu sana şükranlarımı borçlu olduğum ilk sefer değil, Jacob,” Edward fısıldadı.

“Bunu senden asla isteyemezdim.”

Bugün daha erken saatlerde benden ne istediğini hatırladım. Söz konusu Bella olunca aşamayacağı sınır yoktu. Evet, isterdin.

Onun hakkında düşündü ve sonra kafasını salladı. “Sanırım bu konuda haklısın.”

Yavaşça içim çektim. Peki, senin için yapmadığım ilk sefer değil.

“Doğru,” diye mırıldandı.

Üzgünüm, bugün pek de iyi iş çıkarmadım. Sana beni dinlemeyeceğini söylemiştim.

“Biliyorum. Asla gerçekten dinleyeceğine inanmamıştım. Ama...”

Denemek zorundaydın. Anladım. Daha iyi mi?

Sesi ve gözleri boş bir hal aldı. “Daha kötü,” nefesini verdi.

Bu kelimenin aklımda yer etmesine izin vermek istemiyordum. Alice konuştuğunda minnettar kaldım.

“Jacob, biçim değiştirmek senin için sorun olur mu?” Alice sordu. “Neler döndüğünü bilmek istiyorum.”

Edward cevaplarırken kafamı salladım.

“Seth’le bağlantı halinde kalması gerekiyor.”

“Peki, o zaman sen bana neler olduğunu söyleme nezaketinde bulunur musun?”

Hızlıca açıkladı, duygusuz cümlelerle. “Sürü Bella’nın problem olmaya başladığını düşünüyor. Onlar şeydeki... Bella ne taşıyorsa ondaki potansiyel tehlikeyi öngörüyorlar. O tehlikeyi uzaklaştırmanın kendi vazifeleri olduğunu hissediyorlar. Seth ve Jacob bizi uyarmak için sürüden ayrılmışlar. Geri kalanları bu gece saldırmayı planlıyorlar.”

Alice tısladı, benden uzağa atılarak. Emmett ve Jasper bakiştılar, ve sonra gözleri ağaçların ötesinde dolaştı.

Orada kimse yok, diye bildirdi Seth. Batı tarafında her şey sakin.

Belki etrafı dolaşmalılar.

Ben bir çember yaparım.

“Carlisle ve Esme yoldalar,” dedi Emmett. “Yirmi dakika, en iyisi.”

“Savunma pozisyonu almalıyız.” Dedi Jasper.
Edward kafasını salladı. “Hadi içeri girelim.”
Seth’le birlikte yarım çemberi koşarım. Eğer kafamın içini duyamayacağın kadar uzağa gidersem, ulamalarımı dinle.
“Dinleyeceğim.”
Eve yöneldiler, her yere göz gezdirerek. Onlar içeri girmeden, döndüm ve batıya doğru koştum.
Hala bir şey bulamıyorum, dedi Seth.
Çemberin yarısını alacağım. Hızlı hareket et – gizlice bizi geçip girmeye fırsatları olmasını istemeyiz.
Ani hız patlamasıyla ileri doğru atıldı.
Sessizlik içinde koştuk ve dakikalar geçti. Onun çevresindeki sesleri dinledim, onun muhakemesini tekrar gözden geçirdim.
Hey – bir şey hızla geliyor. On beş dakikalık bir sessizlikten sonra beni uyardı.
Yoldayım!
Pozisyonunu koru – onun sürü olduğunu düşünmüyorum. Kulağa farklı geliyor.
Seth-
Ama o meltemde yaklaşan kokuyu aldı, ve ben onu aklımda okudum.
Vampir. İddiaya varım Carlisle’dir.
Seth, geride dur. Başka biri olabilir.
Hayır, bu onlar. Kokuyu tanıdım. Bekle, onlara açıklamak için değişeceğim.
Seth, ben pek sanmıyorum –
Ama gitmişti.
Öfkeyle, batı sınırına doğru koştum. Acayip bir gecede Seth’e göz kulak oluyor olmasaydım, mükemmel olmaz mıydı? Ya ben onu izlerken ona bir şeyler olursa ne olacaktı? Leah beni parçalara ayırırdı.
En azından çocuk bu işi kısa tuttu. İki dakika bile geçmemişti ki onu tekrar kafamda tekrar duydum.
Evet, Carlisle ve Esme. Oğlum, beni gördüklerine şaşırdılar! Şimdiye içeridedirler.
Carlisle teşekkür etti.
O iyi bir adam.
Evet. Bu konuda haklı olmamızın nedenlerinden biri de bu.
Öyle umuyorum.
Neden bu kadar depresifsin, Jake? İddiaya varım ki Sam sürüyü bu akşam getirmeyecek. İntihar misyonunu ateşlemeyecek.
İçimi çektim. Önemliymiş gibi gözükmedi, her iki türlü de.
Ohh, bunun Sam’le o kadar da alakası yok, değil mi?
Devriyemin sonundan döndüm. Seth’in son olarak döndüğü yerde kokusunu aldım.
Hiç boşluk bırakmıyorduk.
Her halükarda Bella’nın öleceğini düşünüyorsun. Seth fısıldadı.
Evet, o ölecek.
Zavallı Edward. Delirmiş olmalı.
Tam anlamıyla.
Edward’ın ismi diğer anıları su yüzüne çıkardı. Seth onları şaşkınlık içinde okudu.
Ve sonra ulumaya başladı. Oh, adamım! Kesinlikle hayır! Yapmadın! Bu bütün her şeyi yerle bir eder, Jacob! Sen de bunu biliyorsun! Onu öldüreceğini söylediğine inanmıyorum. Bu nedir? Ona hayır demek zorundasın.
Kapa çeneni, kapa çeneni, seni aptal! Sürünün geldiğini düşünecekler!
Ooops! Ulumasını yarıda kesti.
Döndüm ve evin etrafında uzun adımlarla koşmaya başladım. Sadece buna devam et, Seth. Şimdilik tüm çemberi koş.

Seth köpürdü ve ben onu yok saydım.

Yanlış alarm, yanlış alarm, diye düşündüm yakına koşarken. Üzgünüm. Seth acemi. Bazı şeyleri unutuyor. Kimse saldırmıyor. Yanlış alarm.

Çimenliğe ulaştığımda, Edward'ın karanlık pencereden dışarı baktığını görebildim. İçeri koştum, mesajı aldığına emin olmak istiyordum.

Dışarıda hiçbir şey yok – anladın mı?

Bir kez başıyla onayladı.

Eğer iletişim tek taraflı olmasaydı daha kolay olabilirdi. Ve sonra tekrar, onun kafasının içine giremediğim için memnun oldum.

Omzunun üzerinden baktı, arkaya evin içine, ve sonra tüm vücudundan bir ürpermenin geçtiğini gördüm. Benim olduğum doğrultuya bakmadan bana el salladı, sonra görüş alanımdan çıktı.

Neler oluyor?

Bir cevap alacak gibi gözüküyordum.

Çimenlikte oldukça hareketsiz oturdum ve dinledim. Bu kulaklarla, neredeyse Seth'in yumuşak ayak seslerini duyabiliyordum, kilometrelerce ötede, ormanın içinde.

Karanlık evin içindeki tüm sesleri duymak kolaydı.

“Yanlış bir alarmdı,” Edward o ölü sesle açıklıyordu, sadece ona ne dediysem onu tekrarlıyordu. “Seth başka bir şey için üzgündü ve bizim bir işaret için dinlediğimizi unuttu. O çok genç.”

“Hisarı koruyan bızdıkların olması ne güzel,” daha derin bir ses şikayet etti. Emmett olduğunu düşündüm.

“Bu gece bizim için harika iş çıkardılar, Emmett,” dedi Carlisle. “Harika bir kişisel fedakarlıkla.”

“Evet, biliyorum. Sadece kısılanıyorum. Keşke orda dışarıda olsaydım.”

“Seth Sam'in şimdi saldıracağını düşünmüyor,” dedi Edward mekanik bir sesle. “Biz önceden uyarılmışken ve sürünün iki üyesinden yoksunken değil.”

“Jacob ne düşünüyor?” Carlisle sordu.

“O o kadar iyimser değil.”

Kimse konuşmadı. Sakin damlayan bir ses vardı, yerini bulamadığım. Onların alçak soluklarını duydum – ve Bella'ninkini diğer geri kalanından ayırabildim. Daha sertti, daha zahmetliydi. Aksadı ve tuhaf ritimlere bölündü. Kalbini duyabiliyordum. Kulağa ... çok hızlı geliyordu. Onu kendi kalp atışlarına karşı saydım ama belirli bir ölçüde olduğuna emin değildim. Ben normalmişim gibi durmuyordu.

“Dokunma ona! Onu uyandıracaksın,” Rosalie fısıldadı.

Birisi içini çekti.

“Rosalie,” Carlisle mırıldandı.

“Benimle başlama, Carlisle. Daha önce kendi yolunu denemene izin verdik ama izin verebileceğimizin hepsi bu.”

Rosalie ve Bella ikisi de şimdi çoğul olarak konuşuyorlarmış gibi duruyordu.

Kendilerine özel sürü formuna bürünmüş gibiydiler.

Sessizce evin önüne doğru yürüdüm. Her adım beni biraz daha yaklaştırdı. Karanlık pencereler donuk bir bekleme odasına konmuş TV seti gibiydi – gözlerimi onlardan uzun süre uzak tutmak benim için imkansızdı.

Birkaç dakika daha, birkaç daha geçer, ve benim kürküm verandanın yanına sürtünür, ben adım atarken.

Pencerelerden yukarıyı görebiliyordum – duvarların en üst kısımlarını ve tavanı, orada aslı aydınlatılmamış avizeyi. Yeterince uzundum tek yapmam gereken birazcık boynumu uzatmaktı... belki verandanın kenarına bir pençe....

Bu öğlede gördüğüm manzara benzer bir şeyler görmeyi umarak büyük, açık ön odanın içerisini gözetledim. Ama o kadar çok değişmişti ki ilk başta kafam karıştı. Bir

saniye için yanlış odaya baktığımı düşündüm.

Camdan duvar gitmişti – şimdi metale benziyordu. Ve mobilyalar yol ağzından çekilmişti, açık alanın ortasında daracık bir yatakta Bella rahatsızca kıvranmış yatıyordu. Normal bir yatak değildi – parmaklıkları olan, hastanelerdeki gibi bir tane. Ayrıca bir hastanedeki gibi vücuduna monitörler bağlanmıştı, cildine iğneler batırılmıştı. Monitörlerdeki ışıklar yandı ama hiç ses yoktu. Damlayan ses koluna bağlı IV – yoğun, beyaz akıcı bir maddeden geliyordu, net değildi.

Rahatsız uykusunda birazcık sıkılmıştı, Edward ve Rosalie her ikisi de yanında kalmak için hareket ettiler. Vücudu titredi ve mırıldandı. Rosalie elini Bella'nın alınına koydu. Edward'ın vücudu kaskatı kesildi – arkası bana dönüktü, ama ifadesi görülecek bir şey olmalıydı, çünkü Emmett göz açıp kapayıncaya kadar onların arasına kendini siper etmişti. Ellerini Edward'a karşı kaldırdı.

“Bu gece değil, Edward. Endişelenecek başka şeylerimiz var.”

Edward onlardan uzağa döndü, yine o yakıcı adamdı. Gözleri bir süreliğine benimkilerle buluştu, ve sonra ben tüm dörtlüye baktım.

Karanlık ormana doğru koştum, Seth'e katılmak için koştum, arkamda kalan şeyden uzağa koştum.

Daha kötü. Evet, o(Bella) daha kötüydü.

12. Some People Just Don't Grasp The Concept Of "Unwelcome" (Bazı İnsanlar "Hoş Karşılanmamak" Ne Demek Anlamıyorlar)

Tam da uyumak üzereydim.

Güneş bir saat kadar önce bulutların arasından belirmişti. Orman şimdi siyah değildi, gri görünüyordu. Seth saat birde bir yere kıvrılıp kendinden geçmişti ben de onu şafakta uyandırıp nöbetleri değiştirdim. Bütün gece koşuktan sonra, beynimdeki düşünceleri uykuya dalabilecek kadar uzun bir süre susturamıyordum. Ama Seth'in koşma temposu yardımcı oluyordu. 1-2-3-4, 1-2-3-4 tam tam tam tam, Cullenların arazisinin etrafında tekrar tekrar turlarken kuru toprak üzerinde patilerinin çıkardığı zayıf sesler. Araziye şimdiden iz bırakmaya başlamıştık. Seth'in zihni bomboştı, sadece koşarken yanından geçtiği gri-mavi ağaçlıktan silik görüntüler.

Dinlendiriciydi. Kafamda dolaşan görüntülerin yerine onun gördüklerinin geçmesi, hayli yardımcı oldu.

Sonra Seth'in havlaması, sabahın erken saatlerinin sessizliğini bozdu. Hemen doğruldum, arka ayaklarımı daha yerden kaldırmadan ön ayaklarım koşmaya başladı. Seth'in öylece donakaldığı yere doğru koştum, bize doğru yaklaşan pati seslerini onunla birlikte dinledim.

Günaydın çocuklar.

Seth şaşkın şaşkın sızlanmaya başladı. Sonra yeni gelen düşünceleri okurken ikimiz birden hırladık.

Yok artık! Defol, Leah.. diye inledi Seth.

Seth'in yanına geldiğimde durakladım. Tekrar ulumak için başını geriye atmıştı, bu sefer şikayet edercesine uluyacaktı.

Gürültüyü kes Seth.

Doğru. Ah, ah, ah. Tepinip sızlanmaya başladı, yeri tırmalıyordu, toprağa tırmık izleri çıkardı.

Leah hızla yürüyerek görüş alanımıza girdi. Küçük gri vücudu, çalılıkların arasından belirdi.

Sızlanmayı kes Seth. Bebek gibisin.

Kulaklarımı diktim, ona bakarak homurdandım. Hemen bir adım geriye kaçtı. Ne yaptığını sanıyorsun Leah?

Üfledi. Gayet açık değil mi? Sizin şu küçük, döneke sürünüze katılıyorum. Vampirlerin fedailerini. Alaycı bir şekilde güldü.

Hayır, katılmıyorsun. Bacak kaslarını parçalamadan geri dön.

Sanki beni yakalayabilirmişsin gibi. Sırttı, koşmak için hazırlandı. Bir yarışa ne dersiniz, korkusuz liderimiz efendimiz!

Derin bir nefes aldım. Sonra çığlık atmayacağımdan emin olunca bir seferde verdim.

Seth, git Cullenlara sadece senin aptal kardeşin olduğunu söyle..kelimeleri aklımdan olabildiğince sert bir şekilde geçirdim. Bunu ben hallederim.

Tamamdır. Seth gittiğine çok memnundu. Eve doğru yöneldi ve gözden kayboldu.

Leah ona doğru dönüp sızlandı. Onu vampirlere tek başına mı yolluyorsun? Eminim onu haklamalarını, seninle bir dakika daha geçirmeye tercih eder. Kapa çenenini Jacob. A! Pardon. Demek istediğim, kapayın çenenizi yüce Alfa!

Ne halt yemeye buradasın?

Kardeşim vampirlerin dış kaşığıcı olmak için gönüllü olmuşken evde öylece oturmamı mı bekliyorsun?

Seth'in senin korumana ne ihtiyacı var ne de bunu istiyor. Aslında bakarsan seni burada kimse istemiyor.

Aaah, bu büyük bir yara açacak. Hıh! Beni kimin istediğini söyle de gideyim. Öyleyse mesele Seth filan değil, haksız mıyım?

Tabi ki mesele o. Sadece ilk kez bir yerde istenmiyor değilim. Onu anlatmaya çalışıyorum.

Dişlerimi gıcırdattım, kafamı toplamaya çalıştım. Seni Sam mi yolladı. Eğer Sam'in emriyle burada olsaydım beni duyamazdın. Artık onunla birlikte değilim.

Bir hile ya da bir şaşkırtma var mı diye düşüncelerini yokladım. Ama sadece doğruları söylüyordu. İsteksizce ve çaresizce söylenmiş gerçekler.

Artık bana sadıksın, öyle mi? Diye sordum alaycı bir şekilde. A doğru, eveet..

Seçeneklerim kısıtlıydı. Elimde ne varsa onunla idare ediyorum. Emin ol benim için de senin için olduğu kadar keyifsiz bir şey.

Bu doğru değildi.Sesinde sinirle karışık bir heyecan vardı.Bunu yaptığı için mutlu değildi ama yine de havalara uçmuş gibi tuhaf bir hali vardı.Anlayabilmek için düşüncelerini okudum.

Düşüncelerine girmemden hoşnut olmadı, tüyleri diken diken oldu. Daha önce hep Leah'ın aklından geçenleri hep göz ardı etmeye çalıştım, düşüncelerini duymak için daha önce hiç uğraşmamıştım.

Seth, Edward'a nasıl açıklama yapacağını düşünürken bir an iletişimimiz kesildi. Leah endişeyle sızlandı. Edward'ın yüzünde haberlere hiçbir tepki oluşmadı. Bomboş, ölü gibi bir yüzdü.

Aaa. Gerçekten de korkunç görünüyor, diye mırıldandı Seth kendi kendine.Vampir bu düşünceye de hiçbir tepki göstermedi. Tekrar eve girip gözde kayboldu. Seth arkaya döndü, bize doğru ilerlemeye başladı. Leah biraz rahatladı.

Neler oluyor? Diye sordu Leah. Anlat da arayı kapatayım.

Bir anlamı yok. Zaten bizimle kalmıyorsun.

Sağol Kaptan Açıksöz! Bunun benim için bir anlamı yok. Seth'le kalıyorum. Vampirleri sevmezsin sen. Sence burada bir çıkar çatışması yok mu?

Sen de vampirleri sevmezsin.

Ama bu anlamaya başlıyım. Sen değilsin.

Onlardan olabildiğince uzak durmaya çalışırım. Seth gibi burada devriye gezerim. Ben de sana bunun için güvенеceğim öyle mi?

Parmaklarının ucunda doğruldu, benim boyuma gelmeye çalıştı, gözlerimin içine baktı. Sürüye ihanet etmem dedi.

Seth'in yaptığı gibi kafamı geriye atıp uluyasım geldi. Bu senin sürün değil. Bu bir sürü bile değil. Sadece benim, kendi başıma hareket ediyorum. Siz Clearwaters'ların derdi ne. Neden beni kendi halime bırakmıyorsunuz?

Seth'i de itham etmiş oldum. Şimdi tam arkamızdaydı. Sızlandı. Harika. Sana yardımım dokunmuyor mu, Jake?

Sen beni sıkılmıyorsunuz ama eğer sen ve Leah paket halinde gelecekseniz, eğer ondan kurtulmamın tek yolu senin eve dönmense, senin gitmeni istediğim için beni suçlayabilir misin?

Of Leah. Her şeyi berbat ediyorsun.

Evet biliyorum, dedi ona. Düşünceleri çaresizlik doluydu.

Bu iki kelimedeki acıyı hissettim. Tahmin ettiğimden daha fazlaydı. Bunu hissetmek istemiyordum. Onun için üzölmek istemiyordum. Sürü ona kötü davranmıştı, doğru, ama hepsini, zihninde onulmaz yaralar açan ve hayatını kabusu çeviren o acıyı da yanında getirmişti.

Seth de suçlu hissetmeye başlamıştı.

Jake, beni gerçekten başından atmayacaksın değil mi? Leah o kadar da kötü değil. Ciddiyim, o buradayken daha geniş bir alana hakim oluruz. Hem böyle Sam'ler de 7 kişiye düşmüş oldu. Sayıca bu kadar azken bir saldırı planlamasına imkan yok. Bu iyi bir şey gibi...

Bir sürünün lideri olmak istemediğimi biliyorsun, Seth.

Öyleyse bize liderlik etme Diye teklif etti Leah.

Hıh! Kulağa mükemmel geliyor. Eve koş şimdi.

Jake diye düşündü Seth. Ben buraya aidim. Vampirleri gerçekten seviyorum. Cullenları yani, her neyse. Bana göre insanlardan bir farkları yok ve onları koruyacağım ki yapmamız gereken de bu.

Belki senin için öyle ama ablan için değil. Ve sen neredeysen o da oraya... Lafımı yarıda kestim çünkü Leah'nın düşünememeye çalıştığı bir şeyi fark ettim. Leah'nın bir yere gideceği yoktu.

Bunun Seth'le ilgili olduğunu sanmıştım diye düşündüm keyfim kaçmış bir şekilde.

Yüzünü buruşturdu. Tabi ki Seth için buradayım. Ve Sam'den uzaklaşmak için.

Dişini sıktı. Sana açıklama yapmak zorunda değilim. Sadece bana söyleneni yapmam gerekiyor. Senin sürüne aidim Jake. Son.

Hırlayarak ondan uzaklaştım.

Kahretsin. Ondan kurtulmanın bir yolu yok. Benden hoşlanmıyordu, Cullenlardan nefret ediyordu, onları hemen şimdi öldürmek onu çok mutlu ederdi, onları koruyacak olmak tepesinin tasını attırıyordu ama yine de bunların hiçbiri Sam'den kurtulmanın verdiği o hisle boy ölçüşemezdi.

Sam'i hala seviyordu. Sam onun kaybolmasını istiyordu. Bu dayanabileceğinden daha fazlaydı. Şimdi bir seçeneği vardı. Bu Cullen'ların köpeği olup dizlerinin dibinde oturmak anlamına geliyor olsa bile.

Bu kadar ileri gidebilir miyim bilmiyorum diye düşündü. Sözlerin agresif ve sert çıkmasına dikkat etti. Ama şovu yetersiz kaldı. Önce kendimi öldürürüm, bu daha büyük bir olasılık bence.

Bak Leah!

Hayır asıl sen bak Jacob. Benimle tartışmaya bir son ver, çünkü bir işe yaramayacak. Yoluna çıkmam, ne, istersen yaparım. Sam'in sürüsüne geri dönüp acınası eski kız arkadaş olmamı istemen hariç her şeyi. Eğer gitmemi istersen oturdu ve gözlerimin içine bakarak beni zorla göndermen gerekecek dedi.

Uzun bir süre homurdandım. Sam'e sempati beslemeye başlıyordum, bana be Seth'e yaptıklarına rağmen. Sürekli emirler yağdırmasına şaşmamalı yoksa nasıl istediğin bir şeyi yapmalarını sağlayabilirsin ki?

Seth, eğer ablanı öldürürsem bana kızar mısın?

Bir süre düşünüyormuş gibi yaptı. Yani, evet, muhtemelen.

İç geçirdim.

Pekala! Bayan –İstediğin Her şeyi yaparım! O zaman neden bildiklerini bize anlatmıyorsun bize bir faydan dokunsun. Dün akşam biz ayrıldıktan sonra neler

oldu?

Bir sürü uluma. Ama muhtemelen o kısmını sen de duymuşsundur. O kadar çok bağırtı vardı ki artık sizi duyamadığımızı anlamamız epey vakit aldı. Sam...kelime bulamadı, ama kafasının içindekileri görebiliyorduk. Seth de ben de korkuyla geri çekildik. Ama sonra her şey bir açıklığa kavuştu, olanları bir kez daha düşünmemiz gerektiğine karar verdik. Sam bu sabah kabilenin büyükleriyle konuşacaktı. Biz de daha sonra onunla buluşup bir plan yapacaktık. Ama hemen şimdi bir saldırı planlamadığını söyleyebilirim. Bu noktada bir intihar olur sen ve Seth de kan emicilere katılmışken ve onların haberi varken. Sülüklerinin ne yapacağını bilmem ama ben onların yerinde olsam ormanda başboş dolaşmazdım. Şimdi vampir av sezonu başladı malum...

Bu sabahki toplantıya gitmemeye mi karar verdin diye sordum
Hepimiz devriye için yerlerimizi aldığımızda, eve gidip anneme olanları anlatmak için izin istedim.

Kahretsin! Anneme mi söyledin diye hırladı Seth.

Seth, kardeş şeyisine bir ara ver bakiyim. Devam et Leah.

Yani insan olur olmaz, olanı biteni şöyle bir düşündüm. Aslında bütün gece boyunca. Muhtemelen diğerleri uyuyakaldığımı sanmıştır. İki farklı sürü, iki farklı sürü zihni, tüm bunlar sayesinde epey düşünecek şey çıktı bana. Sonuç olarak Seth'in güvende olması ve mmm diğer faydalar, ihanet etmek ve uzun bir süre – ne kadar uzun süreciğini tanrı bilir – vampirlerin pis kokusunu koklama fikrine ağır bastı. Neye karar verdiğimi biliyorsun. Anneme bir not bıraktım. Sam fark edince haberimiz olur.

Leah bir kulağını batıya doğru çevirdi.

Evet haberimiz olur tabi diye onayladım onu.

Evet, hepsi bu kadar. Şimdi ne yapıyoruz? Diye sordu.

Seth'le ikisi yüzüme beklentiyle baktılar.

Tam da en yapmak istemediğim şey!

Şimdilik gözümüz yolda olsun. Şimdilik sadece bunu yapabiliriz. Ama biraz uyusan iyi olur Leah.

Sen de benim kadar uykulusun.

Sana ne dersem yapacağını sanmıştım.

Tamam. Bunun modası geçsin artık, diye mırıldandı. Sonra esnedi. İyi her neyse, umurumda değil.

Tabi tabi. Ben de gidip Cullen'lara bir bakayım.

Seth toprakta oluşmuş yeni izi takip etmeye başladı. Leah arkasından düşünceli bir

şekilde baktı.

Bitkin düşmeden önce bir ya da belki iki tur...Hey Seth, sana kaç tur fark atacağım görmek ister misin?

HAYIR!

Hav hav güldü.(kıs kıs güldü gibi yani) Seth'in peşinden koruya doğru koştu. Hırladım, ama ne fayda. Huzur ve sessizliği çok gördüler.

Leah kendince deniyordu. Hızla koşarken, hızını minimumda tutmaya çalışıyordu ama yine de kendini beğenmiş havasını görmemek imkansızdı. "İki kişinin arkadaşlık etmesi" meselesini bir gözden geçirdim. Bana pek uymuyordu, çünkü bir bile fazla geliyordu. Ama ille üç kişi olacaksak da yerine Leah'ı tercih edeceğim başka biri aklıma gelmiyordu.

Paul? diye öneride bulundu.

Belki, dedim.

Kendi kendine güldü, üzerine alınmadı. Dengesiz ve neşeli bir ruh hali içerisindeydi. Sam'in ona acımasından artık kurtulmanın ona verdiği bu neşe daha ne kadar sürecektir merak ettim.

O zaman benim hedefim bu olsun. Paul'den daha az sinir bozucu olmak. Evet evet bunun üzerinden çalış.

Bahçeye birkaç metre kala diğer formuma dönüştü. Uzun süre burada insan olarak vakit geçirmek istemiyordum, ama kafamın içinde Leah'ı da istemiyordum. Yırtık şortumu üzerime geçirdim ve bahçeden geçtim.

Ben daha basamaklara varmadan kapı açıldı, Edward'ın yerine Carlisle'in beni karşılamasına şaşırardım. Yüzü bitkindi ve yenilgiye uğramış gibiydi. Bir an için kalbim duracak gibi oldu. Birden durdum, konuşmadım.

"İyi misin Jacob?" diye sordu Carlisle.

"Bella..." dedim zorla.

"Dünküden pek farklı değil. Seni telaşlandırdım mı? Özür dilerim. Edward senin insan forumunda geldiğini söyledi ben de dışarı çıkıp seni karşılayayım dedim, Edward onu yalnız bırakmak istemedi. Uyandı çünkü."

Edward onu bir an olsun yalnız bırakmak istemiyordu çünkü çok fazla vakti kalmamıştı. Carlisle bunları yüksek sesle söylemedi ama söyleyebilirdi de sakıncası yoktu yani.

Uyumayalı epey olmuştu. Şimdi bunu iyiden iyiye hissetmeye başlamıştım. Bir adım attım, basamaklara oturdum, korkuluğa yaslandım.

Carlisle sadece bir vampirden beklenebilecek kadar sessiz bir şekilde hareket etti, bir

adımında karşıma yerleşti.

“Dün gece sana teşekkür etmeye fırsatım olmadı, Jacob. Gösterdiğin ilgiye ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin. Amacının Bella’yı korumak olduğunu biliyorum ama ailemin diğer fertlerinin güvende olmasını da sana borçluyum. Edward yapmak zorunda kaldığın şeyden bahsetti...”

“Sözünü etmeye değmez,” diye mırıldandım.

“Nasıl istersen.”

Sessizce oturduk. Evden diğerlerinin seslerini duyabiliyordum. Emmett, Alice ve Jasper üst katta kısık sesle ciddi bir şeyler konuşuyorlardı. Esmeye başka bir odada bir şeyler mırıldanıyordu. Rosalie ve Edward’ın nefes alış verişleri yakında bir yerden geliyordu, hangisi hangisine ait ayırt edemedim ama Bella’nın güçlükle nefes alıp verdiğini duyabiliyordum. Kalp atışlarını da duyuyordum. Düzensizdi.

Kader bana yapmayacağıma yemin ettiğim her şeyi bu 24 saat içinde bana yaptırıyor gibiydi. Burada oturmuş, onun ölümünü bekliyordum.

Daha fazla dinlemek istemiyordum. Konuşmak dinlemekten daha iyiydi.

“O senini için aileden biri gibi mi?” diye sordum Carlisle’a. Az önce “ailenin diğer fertleri” demesi dikkatimi celb etti(dikkatimi çekti).

“Evet. Bella şimdiden kızım gibi oldu.”

“Ama ölmesine izin veriyorsun...”

Uzun bir süre sessiz kaldı. Başımı kaldırdım. Yüzünden yorgunluk akıyordu. Nasıl hissettiğini anlıyordum.

“Benim hakkımda ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum,” dedi en sonunda. “Ama onun isteğini göz ardı edemem. Onun yerine karar vermek, onu bir şeyler yapmaya zorlamak doğru olmaz.”

Ona kızmak istiyordum ama bunu zorlaştırıyordu. Sanki lafı ağzımdan almış gibiydi. Bunlar daha önce mantıklı geliyordu ama artık değil. Bella ölmek üzereyken. Hayır. Yine de Sam’in emri altında ezilirken, sevdiğim kişiyi öldürmekten başka bir seçim hakkım olmadığında neler hissettiğimi düşününce, gerçi aynı şey değildi. Sam haksızdı. Ve Bella sevmemesi gereken şeyleri seviyordu.

“Bunu başarabilmesi mümkün mü sence? Yani vampir olunca. Bana Esmeye’den bahsetti de.”

“Bence kurtulma şansı %50,” dedi sessizce. “Vampir zehrinin mucizeler yarattığına şahit oldum ama bunun bile düzeltmeyeceği durumlar olabilir. Şu anda kalbi zor dayanıyor, eğer daha fazla dayanamazsa elimden bir şey gelmez.”

Bella’nın kalbi bir an tekledi, Carlisle’ın sözlerine endişe verici bir vurgu yaptı. Belki de dünya tersine dönmeye başladı. Her şeyin dün olduğundan bu kadar farklı olmasını belki bu açıklayabilirdi. Daha önce olması için dua ettiğim şey şimdi

dünyadaki en kötü şey gibi gelebiliyordu.

“O şey ona ne yapıyor?” diye fısıldadım. “Dün gece camdan baktım da çok kötüleşti, tüpler ve tüm diğer her şey.”

“Fetüs vücuduna yabancı. Çok güçlü, ama yine de buna bir süre dayanabilir. Asıl sorun, fetüsün onun ihtiyacı olanı almasına engel oluyor olması. Vücudu her türlü damardan beslenmeyi reddediyor. Onu damardan beslemeyi denedim, ama bir türlü özümseyemedi. Durumu daha hızlı kötüleşmeye başladı. Durumunu takip ediyorum. Tahminime göre hem o hem de fetüs bir saate kalmadan açlıktan ölecek. Bunu durduramıyorum, yavaşlatamıyorum bile. Ne istediğini bir türlü anlayamıyorum,” yorgun sesi sonlara doğru azaldı.

Dün karnındaki o siyahlıkları gördüğümde hissettiğim gibi hissediyordum. Öfkeli ve birazdan delirecekmiş gibi.

Titrememe engel olmak için ellerimi yumruk yaptım. Ona zarar veren o şeyden nefret ediyordum. O canavarın, Bella’yı içerden dövmesi yetmezmiş gibi bir de onu açlıktan öldürüyordu. Muhtemelen dişini geçirecek bir boğaz arıyordu. Birini öldürmek için henüz yeterince büyümediği için şimdilik Bella’nın hayatını emiyordu.

Onun ne istediğini net bir şekilde söyleyebilirdim. Ölüm ve kan, kan ve ölüm. Alev gibi yanıyordum. Yavaş yavaş nefes alıp verdim, kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

“Tam olarak ne olduğunu anlayabilsem,” diye mırıldandı. “Fetus çok iyi korunuyor. Ultrason görüntüsü elde edemedim. Amniyon kesesinden bir iğneyle geçebilir miyim, sanmıyorum. Zaten Rosalie’de denememe izin vermezdi.”

“İğne mi?” dedim. “Ne işe yarayacak ki?”

“Fetus hakkında ne kadar çok şey bilirsem yapabilecekleri hakkında da o kadar fikrim olur. Birazcık amniyon sıvısı için neler vermezdim. Eğer kromozom sayısını bilseydim...”

“Beni kaybediyorsun, doktor. Birazcık benim seviyeme indirsen...”

Güldü. Gülüşü bile bitkindi. “Tamam ne kadar biyoloji aldın. Kromozom çiftlerini öğretiler mi?”

“Sanırım. Bizim 23 çift kromozomumuz var değil mi?”

“İnsanların, evet”

“Sizin kaç kromozomunuz var?”

“25.”

“Bu da ne demek?”

“Sanırım bizim türümüzün tamamen farklı olduğu anlamına geliyor. Bir aslan ya da

bir ev kedisinden daha az ortak noktamız var. Ama bu yeni canlı...bu demek oluyor ki genetik açıdan sandığımdan daha uyumluymuşuz.” Üzüntüyle iç geçirdi. “Onları uyarmak aklıma gelmedi.”

Ben de iç geçirdim. Bu ihmal yüzünden Edward’dan nefret etmek daha kolay olmuştu. Ondan hala nefret ediyordum. Ama Carlisle için aynı şeyleri hissettiğimi söylemek güçtü. Belki Carlisle’ı kıskanmadığım için olabilir.

“Kromozom sayısını bilmek iyi olurdu. Böylece ona mı yoksa bize mi daha olduğunu, ne beklememiz gerektiğini anlardım.” İrkildi. “Belki de hiçbir işe yaramazdı ama yine de üzerinde çalışabileceğim bir şey olsun istiyorum.”

“Tanrı bilir benim kromozomlarım neye benziyor?” diye öylesine mırıldandım. Aklım yine Olimpiyatlardaki steroid testlerine takıldı. Acaba DNA’lara da bakıyorlar mıydı?

Carlisle kendinden emin bir şekilde boğazını temizledi. “Sende 24 çift var Jacob.”

Yavaşça döndüm, kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Mahcup olmuş gibi görünüyordu. “Ben...merak etmişim. Geçen temmuz seni tedavi ederken elime geçen fırsattan yararlandım.”

Bir an düşündüm. “Bunun beni sinirlendirmesi gerekiyor sanırım. Ama gerçekten umurumda değil.”

“Özür dilerim. Sormam gerekirdi.”

“Sorun değil, doktor. Kötü bir niyetin yoktu.”

“Yo, emin ol kötü bir niyetim yoktu. Sadece şu var. Sizin türünüz bana çok büyüleyici geliyor. Yıllar boyunca vampirlerin doğası bana çok sıradan görünmeye başladığından olsa gerek. Ama sizin insandan farklılaşmanız çok daha ilginç. Neredeyse büyüü.”

“Bibbidi-Bobbidi-Boo,” diye mırıldandım. Bu sihir saçmalığı konusunda Bella’dan farksızdı.

Carlisle güldü, yine bitkin bir kahkahaydı.

Sonra evin içinden Edward’ın sesini duyduk, duyabilmek için durakladık.

“Hemen döneceğim Bella. Carlisle’la bir konuşmak istiyorum. Aslına bakarsan, Rosalie, sen de bana eşlik eder misin?” Edward’ın sesi farklı geliyordu. Ölü gibi çıkan sesinde bir yaşam pırıltısı. Tam olarak umut değil belki ama umut etmek için bir özlem.

“Ne var Edward?” diye sordu Bella kısık sesle.

“Endişe etmeni gerektirecek bir şey değil aşkım. Sadece bir dakika sürecek. Lütfen Rose?”

“Esme!” diye seslendi Rosalie. “Bella’ya benim için göz kulak olur musun?” Esme merdivenlerden süzülürken esen rüzgarı işittim.

“Elbette,” dedi

Carlisle döndü, beklenti içinde kapıya bakmaya başladı. İlk önce Edward geldi, yanında Rosalie. Yüzü de sesi gibi canlanmış görünüyordu. Bir şeye odaklanmış gibi görünüyordu. Rosalie ise şüpheliydi.

Edward kapıyı çekti.

“Carlisle.”

“Ne oldu Edward?”

“Sanırım en baştan beri yanlış iz üstündeydik. Az önce Jacob’la fetüs hakkında konuşmanızı dinliyordum da, Jacob’ın fetüsün ne istediği hakkında ilginç bir fikrini yakaladım.”

Ben mi? Ne düşünmüşüm ki? Ona duyduğum bariz nefret dışında yani? En azından bunda yalnız değildim. Edward’ın da ona fetüs demek için büyük bir çaba harcadığını görebiliyordum.

“Bu açıdan bakmamıştık,” diye devam etti. “Bella’ya ihtiyacı olanı vermeye çalıştık ama belli vücudu buna bizim verdiğimiz tepkiden farksız bir tepki veriyor. Belki de fetüsün ihtiyaçlarına öncelik vermeliyiz. Eğer onu tatmin edebilirsek, Bella’ya daha iyi yardım edebilme fırsatımız olur”

“Seni anlayamıyorum Edward,” dedi Carlisle.

“Düşünsene Carlisle. Eğer yaratık insandan çok vampire benziyorsa, ne ister sence? Ki şu anda istediğini alamıyor. Jacob anladı.”

Anladım mı? Konuşma sonrasında kendime sakladığım düşünceleri şöyle bir gözden geçirdim. Carlisle anladığı anda ben de hatırladım.

“Aaa!” dedi şaşırılmış bir şekilde. “Susadığını mı düşünüyorsun?”

Rosalie tısladı. Artık yüzündeki şüpheli ifade kaybolmuştu. O itici derecede kusursuz yüzü birden aydınlandı, gözleri heyecanla açıldı. “Tabi yaaa,” diye mırıldandı. “Carlisle Bella için hazırda beklettiğimiz o negatif kanlar var elimizde. İyi fikir.” Diye ekledi, bana bakmadan.

“Hmmm,” Carlisle elini çenesine götürdü. Düşünceye daldı. “Acaba ona bunu en uygun nasıl verebiliriz?”

Rosalie başını salladı. “Fikir üretmek için vakit yok. Ben geleneksel yolla başlayalım derim.”

“Bir dakika!” dedim. “Durun durun. Bella’ya kan içirmekten mi bahsediyorsunuz?”

“Bu senin fikrindi, köpek,” dedi Rosalie somurtkan bir şekilde, dönüp bana bakmadı.

Onu görmezden geldim ve Carlisle’ı takip ettim. Az önce Edward’ın yüzünde

gördüğüm umut kırıntısı şimdi doktorun yüzüne de geçmişti. Dudaklarını mühürlemişti, düşünüyordu.

“Bu tamamen,” doğru kelimeyi bulamadım.

“Canavarca,” diye önerdi Edward “İğrenç?”

“Hemen hemen.”

“Peki ya ona iyi gelecekse?”

Öfkeyle başımı salladım. “Ne yapacaksınız? Boğazından aşağı bir tüp mü sarkıtacaksınız?”

“Ona bu konuda fikrini soracağım. Ama önce Carlisle’a söylemeyi uygun buldum.”

Rosalie başıyla onayladı. “Eğer bebeğe iyi geleceğini söylersen, her şeyi yapar. Onu bir tüple beslememiz gerekecek olsa bile.”

Sesi “bebek” kelimesini söylerken öyle sevgi dolu çıktı ki o ruh emen canavara yardım etmek için sıraya gireceğini anladım. Ne oluyordu, ikisini bu kadar birbirine bağlayan da neydi? Rosalie çocuğun peşinde miydi?

Gözümün ucuysa Edward’ın başını bir kez onaylarcasına öne eğdiğini gördüm.

Doğrudan bana bakmıyordu, ama benim soruma cevap veriyordu.

Hah. Buz gibi soğuk Barbie bebeğin anaç bir yanı olduğu aklıma gelmezdi. Bu kadarı Bella’yı korumak için fazlaydı. Rosalie tüpü Bella’nın boğazından kendi elleriyle iterdi.

Edward’ın dudakları bir çizgi halini aldı. Yine haklı olduğumu anladım.

“Eveet. Oturup bunu tartışmak için vakit yok,” dedi Rosalie sabırsızca. “Ne dersin Carlisle. Bir deneyelim mi?”

Carlisle derin bir nefes aldı. Sonra ayağa kalktı. “Bella’ya soracağız.”

Rosalie kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. Eğer Bella’ya kaldıysa, kesinlikle onun istediği gibi olacaktı.

Ben de kendimi merdivenlerden sürükleyerek eve doğru kaybolurlarken onları takip ettim. Neden bilmiyorum. Belki hastalıklı bir merak. Korku filmi gibiydi. Her yerde canavarlar ve kan.

Belki de gittikçe azalan uyuşturucumdan bir doz daha almak istiyordum.

Bella hastane yatağında dümdüz yatıyordu, karnındaki şişkinlik nevresimlerin altında bir dağ gibiydi. Balmumu gibi görünüyordu. Renksiz ve sanki içini gösteren bir şey gibi. Göğsündeki o küçük hareketler ve derinden gelen nefes alış veriş de olmasa zaten öldüğünü zannederdiniz. Gözleri dördümüzü bitkin bir şüpheyle izledi.

Diğerleri çoktan çevik hareketlerde odayı baştan başa geçip onun yanına gelmişlerdi.

Tüylere ürpertici bir görüntüydü. Ben de yavaş yavaş salına salına yürüdüm.

“Neler dönüyor,” dedi Bella fısıltıyla. Balmumu gibi görünen elini birden bire çekti, sanki karnındaki şişkinliği koruyamaya çalışacakmış gibi.

“Jacob’ın aklına sana yararı dokunacak bir fikir geldi,” dedi Carlisle. Keşke beni buna dahil etmeseydi. Bir öneride bulunmamıştım. Bütün itibarı kan emici kocası toplayabilirdi. “Hoş olmayacak ama...”

“Ama bebeğe faydası olacak,” diye araya girdi Rosalie sabırsızca. “Onu beslemek için daha iyi bir yol geldi aklımıza. Yani sanırım.”

Bella kirpiklerini titretti. Kısık sesle güldü. “Hoş değil mi? Tanrım benim için çok büyük bir değişiklik olacak,” dedi, koluna bağlı tüplere bakarak. Sarışın da onunla birlikte güldü.

Kız birkaç saatlik canı kalmış gibi görünüyordu, acılar içindeydi ama yine de espri yapıyordu. Tam da Bella’ya göre. Gerilimi azalt, herkesin daha iyi hissetmesini sağla.

Edward Rosalie’nin etrafından dolandı, gergin ifadesini hiçbir espri değiştiremezdi. Buna sevindim. Benden daha çok acı çekiyor olması birazcık olsun iyi geliyordu. Elini tuttu, hala karnını korumaya çalışan elini değil, diğerini.

“Bella aşkım, senden canavarca bir şey yapmanı isteyeceğiz.” Bana önerdiği sıfatları kullandı “İğrenç bir şey..”

Her neyse, ne azında ona doğrudan söylüyordu.

“Ne kadar kötü?” zar zor nefes aldı.

Carlisle cevap verdi. “Fetüsün damak tadının bizimkine daha yakın olduğunu düşünüyoruz. Susadığını düşünüyoruz”

Gözünü kırptı. “A! Aaa.”

“Durumun, yani ikinizin de durumu hızla kötüleşiyor. Daha hoş gidecek bir yöntem bulacak kadar vaktimiz yok. Teorimizi test etmenin en iyi yolu...”

“İçmem gerekiyor,” dedi kısık bir sesle. Güçlülükle başını salladı. “Bunu yapabilirim. Hem gelecek için de pratik olurum, değil mi?” renksiz dudaklarında belli belirsiz bir sırıtışla Edward’a baktı. Edward karşılık vermedi.

Rosalie sabırsızca ayağını yere vurmaya başladı. Çıkan ses gerçekten rahatsız ediciydi. Onu tam şu anda duvardan fırlatsam ne yapardı diye düşündüm.

“Peki kim bana korkunç bir ayı avlamaya gidecek?” dedi Bella.

Carlisle ve Edward bir an göz göze geldi. Rosalie ayağını yere vurmaya kesti.

“Ne oldu?” diye sordu Bella.

“Eğer bunu olması gerektiği gibi yaparsak daha yararlı bir test olur, Bella” dedi Carlisle.

“Eğer fetüs kan istiyorsa” diye açıkladı Edward “istediği hayvan kanı değil.”

“Senin için bir farkı olmayacak Bella. Bunu düşünme” diye yüreklendirdi Rosalie.

Belanın gözleri kocaman açıldı “Kim?” dedi, nefes aldı, gözleri bana takıldı.

“Burada kan vermek için bulunmuyorum, Bells” diye geveledim. “Ayrıca o şey insan kanının peşinde, benim kanımın bu işe uygun düşeceğini sanmam.”

“Elimizde kan var,” dedi Rosalie ona. Ben daha bitirmeden söze başladı. Sanki ben orada değilmişim gibi. “Senin için, ne olur ne olmaz diye. Hiç bir şey için endişelenme. Her şey güzel olacak. İçimde buna dair iyi bir his var, Bella. Bebeğin çok daha iyi olacağını düşünüyorum”

Bella elini karnında gezdirdi.

“Pekala,” dedi, zor duyulacak bir sesle. “Açlıktan ölüyorum, onun da acıktığına eminim,” başka bir espri daha yapmaya çalışıyordu. “Hadi getirin. İlk vampir vukuatım olacak.”

13. Good Thing I've Got A Strong Stomach (Neyse Ki Sağlam Bir Midem Var)

Rosalie ve Carlisle ok gibi yukarı fırladılar.

Onların Bella için onu (kanı) ısıtmak konusunda tartıştıklarını duyabiliyordum. Öfff. Evdeki bütün korkutucu şeyleri nasıl burada sakladıklarını merak ettim. Kanla dolu bir soğutucu kontrol edilir. Başka ne var? İşkence odası? Tabut odası?

Edward Bella'nın ellerini tutarak duruyordu. Yüzü yine ölü gibiydi. Gözlerinde küçük bir umudun parıltısı varmış gibi görünmedi. Birbirinin gözlerinin içine dik dik baktılar ama tatlı bir şekilde değildi. Sanki mühürlenmiş gibiydiler. Bana Sam ve Emily'yi anımsattı.

Hayır, bu tatlı değildi, ama bunu sadece izlemek de zordu.

Bunun Leah için ne demek olduğunu biliyordum, her zaman görmek zorunda olmak. Sam'in kafasında duymak zorunda olmak. Tabi ki de hepimiz onun için kötü hissettik, biz canavar değiliz – bu duyguda, neyse. Ama biz onu bununla başa çıkması için suçladığımızı tahmin edebiliyorum. Onu herkesten dışlamak.

Onu bir daha asla suçlamayacaktım. Herhangi birisi bu tür bir ıstırap yayarken ona nasıl yardım edebilirdim? Nasıl başka birisi onun bir parçasını üstlenip onu rahatlamak için uğraşmazdı?

Eğer bunun anlamı bir sürüye sahip olmam zorunluluğuysa onu özgürlüğünü almak için nasıl suçlardım? Aynısını yapacaktım. Eğer bu acıdan kurtulmak için bir yol varsa, onu da yapacaktım.

Rosalie bir saniye sonra ok gibi yukarı fırladı, keskin bir esintiyle yakıcı kokusuyla oda boyunca uçtu. Mutfağın içinde durdu ve bir dolap gıcirtısı duydum.

“Açma, Rosalie,” Edward, homurdandı. Gözlerini devirdi. Bella merakla baktı. Ama Edward sadece ona başını salladı.

Rosalie oda boyunca ters tarafa uçtu, ve yeniden kayboldu.

“Bu senin fikrindi?” Bella fısıldadı, onun boğuk sesi benim duyabileceğim kadar yeterliydi. Bunu iyi bir şekilde duyacağımı unutmuştu. Çoğu zaman benim tamamen insan olmadığımndan kaynaklanıyordu. Uzaklaştım, artık zorlanarak çalışmak zorunda kalmayacaktı.

“Bunun için beni suçlama. Senin vampirin benim başımdan geçen yorumları çekip alıyor.”
Hafifçe gülümsedi. “Seni yeniden görmeyi beklemiyordum.”

“Evet bende,” dedim.

Buradaki tuhaf mevki hissediliyordu. Ama vampirler bütün mobilyayı tıbbi malzemelerle doldurmuştu. Bunun onlara sıkıntı vermediğini hayal ettim – eğer taş gibiyse oturmak ya da durmak onlar için fark etmezdi. Beklediğimden daha fazla bana da sıkıntı vermezdi.

“Edward ne yapmak zorunda kaldığını bana anlattı. Üzgünüm “

“Sorun değil. Zaman muhtemelen tek meseleydi, kopmamın sebebi Sam’di,” yalan söyledim.

“Ve Seth” fısıldadı.

“O aslında yardım ettiği için mutlu.”

“Karmaşaya neden olmaktan nefret ediyorum.”

İlk önce kahkaha attım – kahkahadan daha çok havlamak gibiydi.

Zayıf bir şekilde iç çekerek nefes aldı. “Bunun yeni bir şey olmadığını düşünüyorum, değil mi?”

“Hayır, gerçek değil.”

“Bunu kalıp izlemek zorunda değilsin,” cesurca kelimeler döküldü.

Ayrılmak zorundaydım. Bu iyi bir fikirdi. Ama eğer gidersem, onun baktığı yöne doğru, onun hayatının son 15 dakikasını kaçırıyor olabilirdim.

“Gerçekten gidecek daha iyi bir yerim yok.” Sesimdeki duyguları saklamaya çalışarak ona anlattım. “Kurt şeyi, daha az yardıma ihtiyacı var, Leah katıldığından beri.”

“Leah?” soluklandı.

“Ona söylemedin mi?” Edward’a sordum.

Gözlerini ondan ayırmadan sadece omuz silkti. Bunun onun için heyecan verici bir haber olmadığını görebiliyordum, daha önemli olaylar varken paylaşmaya değer bir şey olmadığını düşünüyordu.

Bella bunu hafife almadı. Kötü bir habermiş gibi baktı.

“Neden?” nefes aldı.

Roman uzunluğundaki versiyonuna girmek istemiyordum. “Seth’i göz önünde tutabilmek için.”

“Ama Leah bizden nefret eder,” fısıldadı.

Biz. Güzel. Onun korku dolu olduğunu görebiliyordum.

“Leah kimseye sorun olmayacak.” Ama ben. “O benim sürümde,” yüzümü buruşturdum. “Bundan dolayı o benim önderliğimi izleyecek.” Öff.

Bella inançla bakmadı.

“Leah için endişeleniyorsun ama sen o psikopat sarışın için en iyi deneksin.”

İkinci kattan bir tıslama sesi geldi. Güzel. Beni duymuştu.

Bella, bana kaşlarını çattı. “Yapma. Rose... Anla.”

“Evet.” Hırladım. “O senin öleceğini anlıyor ve bunu önemsemiyor. Mutasyona uğramış yumurtaya muamele ediyor gibi.”

“Bu çekişmeyi bırak artık, Jacob,” diye fısıldadı.

Kızgın olmak için fazla zayıf gözükiyordu. Ben onun yerine gülümsemeyi denedim.

“Bunun olabileceğini sen söylersin.”

Bella bir saniye için gülümsememeyi denedi ama sonunda bu yardımcı olmadı; onun tebeşir gibi dudaklarının köşeleri kıvrıldı.

Ve sonra Carlisle ve psikolojik sorunlu ordaydı. Carlisle beyaz plastik bir kupa taşıyordu – bir kapak ve kıvrılmış saplıydı.

Ohh – açma, şimdi onu anlıyordum. Edward, Bella’nın gerektiğinden fazla ne yapmak zorunda olduğunu düşünmek istemiyordu. Sen kabın içinde olanları göremezdin ama ben koklayabiliyordum.

Carlisle tereddüt etti , fincanı yarı uzatarak. Bella ona korkmuş gözlerle yine baktı.

“Başka bir yol denemeliyiz.” Sessizce dedi Carlisle.

“Hayır,” Bella fısıldadı. “Hayır, bunu ilk seferde deneyeceğim. Zamanımız yok..”

İlk başta onun bir ipucu bulduğunu ve onun için üzüldüğümü düşündüm. Ama sonra onun eli midesine karşı gelerek uzandı.

Bella uzandı ve fincanı elinden aldı. Eli biraz titredi ve ben, içinde çalkalandığını duyabiliyordum. Dirseğiyle kendini desteklemeyi denedi ama ancak başını kaldırabilirdi. Onun günden güne ne kadar zayıflamış olduğunu gördüğüm anda sıcaklığın bir fisiltısı omurgalarımın üzerinden geçti.

Rosalie elini Bella’nın omuzlarına koyarak, başını destekledi. Yeni doğmuş çocuklara yaptıkları gibi. Sarışın sırf bebekle ilgiliydi.

“Teşekkürler,” Bella fısıldadı. Gözleri titreyerek bizi süzdü. Kendini bilmiş gibi yeteri kadar farkında değildi. Eğer hala o kadar mecaliz değilse, bunun için bahse girerim kızarmış olurdu.

“Onları düşünme,” Rosalie homurdandı.

Bu beni güçsüz hissettirmişti, Bella gitme şansını teklif ettiğinde yapmalıydım. Burada duramazdım, bunun parçası olamazdım. Kaytarmak için düşünüyordum, ama sonra böyle bir şey yapmanın Bella için ne kadar kötü olduğunu düşündüm – bunu yapmak daha da zorlaştıracaktı. Fazlaca tiksindirici bir durum alacaktı. Hangisi neredeyse gerçektir.

Hala, ben bu fikrin sorumluluğunu talep etmek istememişken, ona uğursuzluk getirmeyi istemedim.

Bella fincanı yüzüne doğru kaldırdı ve sonunda kokladı. Ürktü ve sonra bir yüz yaptı.

“Bella, aşkım, daha kolay bir yol bulabiliriz,” dedi Edward. Fincanı parmaklarının arasına aldı.

“Burnunu tka.” Rosalie önerdi. Edward’ın ellinden aldı. Onu yapacak olmasını diledim. Bahse girerim Edward bunu alıp oturmuyacaktı ve sarışının kaybetmesini görmeyi sevecektim.

“Hayır. Bu değil. Bu sadece – Bella bir nefeste içti. “İyi kokuyordu,” küçük bir sesle itiraf etti.

Bunu sertçe kabullendim, tiksintiyi benim yüzümden uzaklaştırmaya çalışarak.

“Bu iyi bir şey,” Rosalie sabırsızlıkla Bella’ya söyledi. “Bizim doğru yolda olduğumuzu gösterir. Yeniden deneyelim.” Sarışının yeni ifadesiydi, onun hala dokunulmazlık dansını bitirmemiş olduğuna şaşırılmışım.

Bella dudaklarının arasından fincanı ittirdi, gözlerinin kapağını ve burnunu buruşturmayı bıraktı. Yeniden ellerinin arasında sallanan fincandan dökülen kanı duyabiliyordum. Bir saniye boyunca yudumladı ve sonra sakince kapalı gözleriyle inledi.

Edward ve ben aynı anda ileriye doğru atıldık. Edward onun yüzüne dokundu. Ellerimi arkamda birleştirdim.

“Bella, aşkım-”

“İyiyim,” diye fısıldadı. Gözleri açıldı ve yukarıya doğru dik dik baktı. Onun ifadesi... açıklama, yalvarma, korkmuş; “Onun tadı çok iyiydi.”

Asit midemi taşırarak tehdit etti. Dişlerimi birbirine kenetledim.

“Bu iyi bir şey.” Jazz müziği çalar gibi sarışın tekrarladı. “Bu iyi bir işaret.”

Edward sadece elini onun(Bella) yanağına yasladı. Onun kırılacakmış gibi duran parmaklarının etrafını sardı.

Bella iç çekti ve yeniden dudaklarını bardağın kenarına koydu. Bu sefer gerçek bir yudum aldı. Onun hakkındaki her şey için hareket güçsüz kılıyordu. Bazı içgüdüler

yerlerine oturuyor gibiydi.

“Miden nasıl? Bulantı hissediyor musun?” Carlisle sordu.

Bella başını salladı “Hayır, kötü hissetmiyorum,” fısıldadı “Bir ilk vardır, değil mi?”

Rosalie'nin gözleri parladı. “Mükemmel.”

“Bence bu biraz erken, Rose,” Carlisle homurdandı.

Bella, kandan başka bir yudum daha aldı. Sonra Edward'a bir bakış fırlattı. “Bu benim değiştiğimi mi gösteriyor?” fısıldadı. “Veya beni vampir saymaya mı başlamalıyız?”

“Hiç kimse saymıyor, Bella. Her hangi bir olayda, hiç kimse bunun için ölmedi.” Cansız bir gülümsemeye gülümsedi. “Senin sabıkan hala temiz.”

Onlar beni kaybetmişti.

“Daha sonra açıklayacağım.” Edward sessiz sözcüklerle bir nefeste söylemişti.

“Ne?” Bella fısıldadı.

“Sadece kendimle konuşuyorum,” düzgünce yalan söyledi.

Eğer bunda başarılı olursa, Bella yaşarsa, Bella'nın hisleri Edward'inkinden daha güçlü olduğu zaman Edward daha fazla kaçamayacaktı. Dürüstlük konusunda çalışmak zorunda kalacaktı.

Savaşan bir gülümsemeye, Edward'ın dudakları seğirdi...

Bella birkaç kere daha homurdandı ve pencereye doğru dik dik bakmaya başladı. Muhtemelen bizim burada olduğumuzu yok sayıyordu. Ya da sadece beni. Gruptaki hiç kimse onun yaptığı şey için tiksiniyordu. Sadece tersti – onlar uzakta duran fincanı parçalama isteğine hiçbir zaman sahip olmayacaklardı.

Edward gözlerini devirdi.

Tanrım... Herhangi birisi nasıl onla(Edward) yaşayabiliyordu? Bella'nın düşüncelerini duyamaması gerçekten kötü bir şeydi. Sonra onu işe yaramaz biri gibi görecekti ve ondan usanmış olacaktı.

Edward bir defa sessizce güldü. Bella'nın gözleri hemen Edward'a döndü ve o (Bella) yarı şakacı bir gülümsemeye güldü. Ben bir an onun bir şey görmüş olmayacağını tahmin ettim.

“Komik bir şey mi?” bir nefeste sordu.

“Jacob,” cevapladı.(Edward)

Yorgun bir gülümsemeye beni inceledi.

“Jake, hep çatlaktır,” kabul etti.

Ben şimdi de büyük bir mahkeme soytarısıydım. “Badabing,” zayıf bir şekilde geveledim.

Yeniden gülümsedi ve sonra fincandan bir başka yudum aldı. Fincandan gelen boş havanın berbat sesini duyduğum zaman ürktüm.

“Bitirdim,” memnun bir sesle söyledi. Sesi netti – yoksuldu, ama bugün ilk defa fısıldamamıştı. “Eğer ben bu kusmaları engellersem, sen benden bu iğneleri çıkartacak mısın?”

“Olabilirdi çabuk” söz verdi. “Dürüst olmak gerekirse, onlar o kadar da işe yaramıyorlar.”

Rosalie, Bella'nın anlına dokundu, ve onlar umutlu bir şekilde bakiştılar.

Ve birisi bunu görebilirdi – insan kanıyla dolu fincan, ciddi bir fark yaratmıştı. Onun rengi değişiyordu – pembe mum gibi yanaklarında küçük bir işaret vardı. Şimdiden onun daha çok Rosalie'nin desteğine ihtiyacı varmış gibi gözüküyordu. Nefes alması daha kolaydı ve ben onun kalp atışının daha kuvvetli ve düzenli olduğuna yemin edebilirdim.

Her şey hızlanmıştı.

Edward'ın gözlerindeki umudun hayaleti gerçeğe dönüyordu.

“Daha çok ister misin?” Rosalie ısrar etti.

Bella'nın omuzları düştü.

Bella konuşmadan Edward, Rosalie'ye bir bakış attı. “Daha çok içmek zorunda değilsin.”

“Evet, biliyorum ama... İstiyorum...” üzgünce itiraf etti.

Onun pürüzsüz ve ince eli Bella'nın saçlarına dokundu. “Bunun için utanmana gerek yok, Bella. Vücudun arzuluyor. Hepimiz bunu anlayabiliriz.” Sesi ilk başta yatıştırıcıydı ama sonra etkileyici bir hal aldı. “Bunu anlamayan birisi burada bulunmamalı.”

Açıkça beni kastediyordu ama ben sarışının bunu yapmasına izin vermeyecektim. Bella'nın iyi hissetmesinden hoşnut oluyordum. Yani ben ne kazanmış oluyordum? Herhangi bir şey benim dediğim gibi değildi.

Carlisle, fincanı Bella'nın elinden aldı. “Hemen geri döneceğim.”

O giderken, Bella bana bakıyordu.

“Jake, berbat görünüyorsun,” söylendi.

“Görünüşüm konuşuyor.”

“Ciddiyim – en son ne zaman uyudun?”

Bir saniye düşündüm “Hmm. Tam olarak emin değilim.”

“Off, Jake. Şimdi de senin sağlığını bozuyorum. Aptal olma.”

Dişlerimi sıktım. O kendini bir canavar için öldürmesine izin veriyordu ama ben birkaç gece onun ne yaptığını izlemek için uykusuz kalamıyor muydum?

“Gidip biraz dinlen, lütfen,” devam etti. “Üst katta bir kaç yatak var – istediğin birini seçebilirsin.”

Rosalie'nin yüzündeki bakış açtı, ben hiç birini seçmeyecektim. Uykusuz güzelliğin ne sebepten yatağa ihtiyacı olduğunu merak ettim. Bunun için bir desteğe mi ihtiyacı vardı?

“Sağ ol, Bells ama ben toprakta uyumayı tercih ederim. Bilirsin, kötü kokudan uzakta.”

Yüzünü ekşitti. “Haklısın.”

Carlisle geri dönmüştü ve Bella'ya kanı uzattı, düşünmeden, sanki başka bir şeyleri düşünüyormuş gibiydi. O telaşlı ifadeyle, yudumlamaya başladı.

Gerçekten iyi görünüyordu, kendini ileriye doğru çekti, iğneleri dikkat ederek, oturan bir konuma geçti. Eğer o çökerse diye Rosalie'nin elleri Bella'yı tutmak için hazır bir şekilde havada bekliyordu. Ama Bella'nın ona ihtiyacı yoktu. Derin bir nefes aldı, ve Bella ikinci fincanı da çabucak bitirmişti

“Şimdi nasıl hissediyorsun?” Carlisle sordu.

“Hasta gibi değil. Biraz açlık...sadece emin değilim, acıktım mı ya da susadım mı, bilirsin işte?”

“Carlisle, ona bak,” Rosalie homurdandı, kendini beğenmiş dudakları arasında. “Kesinlikle bu onun vücudunun istediği şey. Daha fazla içmeli.”

“O hala bir insan, Rosalie. Yemeğe de ihtiyacı var. Onu nasıl etkilediğini görmek için biraz zaman verelim ve sonra belki yeniden biraz yiyecek deneyebiliriz. Senin istediğin bir şey var mı, Bella?”

“Yumurta,” çabucak söyledi. Ve sonra gülümseyerek Edward'a baktı. Oda gevrekçe gülümsedi ama öncekinden daha çok hayat belirtisi yoktu yüzünde.

Sonra gözlerimi kırpıştırdım ama nasıl gözlerimi yeniden açacağımı tamamıyla unutmuştum.

“Jacob,” Edward mırıldandı. “Gerçekten uyuman gerek. Bella'nında dediği gibi, gerçekten burada kalabilirsin. Dışarıdan daha konforlu olacaktır. Hiç bir şey için

endişelenme – ihtiyacın olacak bir şey olursa bulacağıma söz veriyorum.”

“Kesinlikle eminim,” diye geveledim. Bella'nın birkaç saat daha zamanı olduğu düşünülürse ben kaçabilirdim. Bir ağacın altına kıvrılacaktım...bu kokudan kurtulabileceğim yeterli uzaklıkta bir yerde. Eğer ters giden bir şeyler olursa kan emici beni uyandıracaktı. Bunu bana borçluydu.

“Yapacağım.” Edward kabul etti.

Eğildim ve elimi onunkinin üstüne koydum. Buz gibi soğuktu.

“İyi hisset,” dedim.

“Sağ ol, Jacob,” elini çevirdi ve benimkini sıktı. Ben onun zayıf parmaklarından gevşekçe sürünüyor olan nikah yüzüğünün ince metalini hissettim.

“Battaniye ya da bir şeyler al üstüne,” homurdanırken kapıya doğru döndüm.

Bunlar olmadan önce iki uluma sesi sabahın sakinliğini böldü. Tonda hiçbir aceleci yanlış yoktu. Hiçbir yanlış anlaşılma zamanı değildi.

“Kahretsin,” hırladım ve kapı boyunca kendimi ittim. Durmadan vücudumu savurdum, havanın ortasında kendimi ateşe vermeye izin verdim. Şortumdan gelen keskin bir yırtık sesi geldi. Lanet olsun . bunlar tek sahip olduğum kıyafetlerdi. Şimdi çok önemli değillerdi. Pençelerimi indirdim ve batıya doğru yöneldim.

Buda neydi? Başımın içinde bağırdım.

Geliyorlar. Seth cevapladı. En az üç kişiler.

Ayrılmışlar mıydı?

Leah'ın hızının bıraktığı çizgi boyunca koşmaya devam ettim. Ben onun inanılmaz hızla gittiği gibi akciğerlerinden gelen havayı hissedebiliyordum. Orman onun etrafında dalgalanıyordu. Şimdiye kadar, bu saldırının diğer bir noktası değildi.

Seth, onlara meydan okuma. Beni bekle..

Yavaşlıyorlar. Öfff – onları duymamak için kapalı değil. Düşündüm ki...

Ne?

Onların durduğunu düşündüm.

Sürünün geri kalanını bekle?

Seth. Bunu hisset?

Ben onun izlenimlerini düşündüm. Bayıltıcı sessizlik havada parladı.

Birisi dönüşüm mü geçiriyor?

Öyle hissediyorum, Seth katıldı.

Leah, Seth'in beklediği küçük açıklığa doğru uçtu. O pençelerini çıkardı ve bir yarış arabası gibi fırladı.

Arkaya geç, kardeşim.

Onlar geliyorlar, dedi Seth sinirlice. Yavaşça. Yürüyorlar.

Neredeyse oradaydı, onlara söylediğim gibi. Leah gibi uçmayı denedim. Potansiyel tehlikenin onların sonuna yaklaşırken onlardan ayrılmak kötü hissettiriyordu. Yanlıştı. Onlarla olmam gerekirdi, ne geliyorsa gelsin onların arasında olmam lazım.

Bak kim baba soyundan geliyor, diye gergince düşündü Leah.

Oyunu yönet, Leah.

Dört, Seth karar verdi. Çocuğun iyi kulakları vardı. Üç kurt, bir adam.

Hemen uygun hareketlerle küçük bir açıklık yaptım. Seth, ferahlıkla iç çekti, ve sonra doğruldu sağ omzumun yanındaki yeri aldı. Leah, daha az şevkle benim solumdan izledi.

Şimdi ben Seth'in altında sınıflandırılıyordum, o (Leah) kendine homurdandı.

İlk olarak gel, ilk olarak hizmet et, Seth kendini beğenmiş bir şekilde düşündü. Kenarlar, sen daha önce asla bir alfanın üçüncüsü değildin. Yükseliyorsun.

Benim bebek erkek kardeşimin altında yükselemem.

Şşşt. Karşılaştırıyorum. Ne konumda olduğunu önemsemiyorum. Kapa çeneni ve hazır bulun.

Onlar bir kaç saniye sonra, yürüyerek, Seth'in düşündüğü gibi geldiler. Jared öndeydi, insan olarak, elini kaldırdı. Paul, Quil ve Collin dört ayaklarının üstünde arkadalardı. Duruşlarında hiçbir saldırganlık yoktu. Geri çekildiler. Jared'in arkasında uyarır gibi kulakları yukardaydı ama sakindiler.

Ama... Sam'in Embry'den ziyade Collin'i yollaması tuhaftı. Eğer düşman bölgesine bir diploması patisi yollayacak olsaydım bu benim yapacağım bir şey değildi. Bir çocuk yollamazdım. Tecrübeli bir dövüşçü yollardım.

Bir şaşırtmaca? diye düşündü Leah.

Sam, Embry ve Brady bir hareketi yalnız yapar mıydı? Bu böyle gözüküyordu.

Kontrol etmem için beni iste? Bu sırada koşabilirim ve iki dakika içinde geri dönmüş olurum.

Cullen'ları uyarmam gerekir miydi? Seth meraklandı.

Eğer amaçları bizi bölmekse ne olacaktı? diye sordum. Cullen’lar bazı şeylerin olduğunu biliyorlar. Hazırlardır.

Sam salaklık yapamayacaktı... Leah fısıldadı, aklındaki keskin korkuyla. O (Leah) onun yanında diğer ikisiyle Cullen’lara saldıran Sam’i hayal ediyordu.

Hayır, yapmayacaktır, onu ikna ettim, onun aklındaki hayalden bende rahatsız olmuşum.

Tüm bu zamanda, Jared ve üç kurt bize bakarak bekliyorlardı. Quil’in, Paul’un ve Collin’in birbirlerine ne diyor olduğunu duymamak ürkütücüydü – onların ifadeleri boştu – okunamazdı.

Jared boğazını açtı ve bana doğru eğildi. “Ateşkesin beyaz bayrağı, Jake. Konuşmak için buradayız.”

Doğru olduğunu düşünürsek? diye sordu Seth.

Anlam ifade ediyor ama...

Evet, Leah kabul ediyor. Ama ...

Biz gevşemedik.

Jared kaşlarını çattı. “Eğer sizi duyabiliyor olsaydım daha kolay olurdu.”

Ben ona dik dik baktım. Bu durum hakkında daha iyi hissedene kadar geri adım atmayacaktım. Bir anlam ifade edinceye kadar. Neden Collin? Beni en çok endişelendiren bölümdü.

“Tamam, sanırım sadece ben konuşacağım,” dedi Jared. “Jake, biz senin geri dönmeni istiyoruz.”

Durumu desteklemek için Quil, onun arkasında yumuşak bir inilti çıkardı.

“Sen bizim ailemizi ayrı tuttun. Bu şekilde olması ifade edilemez.”

Bununla ilgili tam olarak onunla uyuşmuyor değildim ama bu zor bir noktaydı. Şu anda ben ve Sam’in arasında birkaç anlaşılabilir nokta vardı.

“Biliyoruz senin hislerin...kuvvetli Cullen’ların durumu hakkında. Bu problemi biliyoruz. Ama bu aşırı bir tepkiydi.

Seth homurdandı. Aşırı tepki? Ve uyardıktan bizim müttefiklerimize saldırmak değil miydi?

Seth sen şimdiye kadar ifadesiz bir yüzden duydun? Havalı şey.

Üzgünüm.

Jared'ın gözleri titreyerek Seth'e baktı sonra yine bana döndü. "Sam bunun için gönüllü, Jacob. O sakinleştirilir. Büyüklere danıştı. Onlarda aceleyle hareket etmenin en iyi yol olmayacağına karar verdiler."

Çevirisi: Onlar çoktan sürprizin parçasını kaybettiler, diye düşündü Leah.

Bizim ortak düşüncelerimizin nasıl farklı olabilmesi garipti. Sürü halen Sam'in sürüsüydü, bizim için hala "onlar"dı. Bir şey dışında ve diğerleri. Bu şekilde düşünen Leah'in düşüncelerine sahip olmak özellikle tuhaftı – onun katı sesinin "bizimle" olması.

"Billy ve Sue sana hak veriyor, Jacob. Bella'yı bekleyebiliriz...problemden ayrılması için. Onu öldürmek hiç birimizi iyi hissettirmez."

Seth lanet okumasına rağmen, ben küçük bir hırıltı çıkarmaktan kendimi alamadım. Bir cinayeti işlemekten rahatlık mı duyacaklardı, hıı?

Jared yeniden elini kaldırdı "Kolay, Jake. Ne demek istediğimi biliyorsun. Bu noktada, biz durumun ne olacağını bekleyip göreceğiz. Eğer bir problem varsa...o şey hakkında sonra karar vereceğiz."

Haa, Leah düşündü. Ne üzücü.

Sen bunu alamazsın?

Ne düşündüklerini biliyorum, Jake. Sam'in ne düşündüğünü. Onlar Bella'nın neredeyse öldüğü konusunda bahse giriyor. Ve senin delireceğini düşünüyorlar...

Saldırıyı kendim yönetecektim. Kulaklarım kafama karşı gelerek bastırdı. Leah'e tatlı gelen düşünceler neydi. Leah'in ne düşündüğü gayet açık bir şekilde tahmin edilebilirdi. Oldukça yüksek bir ihtimaldi de. Ne zaman...eğer bu şey Bella'yı öldürürse, Carlisle'nin ailesinin nasıl olacağını unutmak daha kolay olacaktı. Onlar muhtemelen düşman gibi gözükceklerdi – yapışkan kan emicilerden daha fazla – yeniden benim için.

Sana hatırlatacağım, Seth fısıldadı.

Yapacağını biliyorum, çocuk. Asıl soru benim seni dinleyip dinlemeyeceğim.

"Jake?" Jared sordu.

İç çekerek ofladım.

Leah, bir tur at – sadece emin olmak için. Onunla konuşmak zorundayım ve ben dönüşürken başka bir şeyin olmadığından emin olmak istedim.

Biraz zaman ver, Jacob. Benim önümde dönüşebilirsin. Bunun için çaba sarfetsem de – seni önceden çıplak gördüm – bunu kendim için daha fazla yapamam, endişe edilecek bir şey yok.

Ben senin gözlerindeki masumiyeti korumak için uğraşmıyorum, ben arkamızı korumaya çalışıyorum. Şimdi git buradan.

Başta homurdanan Leah sonra kendini ormana doğru savurdu. Onun toprağı kesen pençelerinin, ona daha da hız kattığını duyabiliyordum.

Çıplaklık rahat değildi ama sürünün yaşamının kaçınılmaz bir parçasıydı. Leah gelmeden önce bizim için önemli değildi. Ama sonra uygunsuz bir hal aldı. Leah, iş öfkelerini kontrol etmeye gelince, pek iyi bir iş çıkaramıyordu. Ne zaman sinirlense elbiselerini yırtıp fırlamamak için her zamanki kadar zaman harcıyordu. Hepimiz göz ucuyla bir bakmıştık. Bakmaya değmeyeceğinden değildi ama demek istediğim daha sonra sizi bunun hakkında düşünürken yakalamasına değmezdi.

Jared ve diğerleri, Leah'in kaybolduğı yere doğru dik dik bakıyorlardı.

“Nereye gidiyor?” diye sordu Jared.

Kapalı gözlerimle ve yeniden kendimle çalışarak onu görmezlikten geldim. Havanın benim etrafımda titrediğini hissettim. Benden küçük dalgalar yaylıyordu. Arka bacaklarımı kaldırarak, doğru zamanı yakalıyordum böylece dik bir şekilde parlayan insani vücudumlaydım.

“Oh,” dedi Jared. “Hey, Jake.”

“Hey, Jared.”

“Benimle konuştuğun için sağ ol.”

“Evet.”

“Senin geri dönmeni istiyorum, dostum.”

Quil yeniden sızlandı.

“Bilmiyorum eğer bu kolaysa, Jared.”

“Eve gel,” dedi öne doğru eğilerek. Yalvarırım. “Bunu halledebiliriz. Buraya ait değilsin. Leah ve Seth'in de eve gelmesine izin ver.”

Güldüm “Doğru. Bende bir saat kadar bunu yapmamaları için onlara yalvardım.”

Seth, arkamda homurdandı.

Jared onu dikkatli gözlerle izledi, “Yani, şimdi ne oldu, sonra?”

O beklerken ben bir dakika boyunca düşündüm.

“Bilmiyorum. Ama benim için kesin olan şeyler normal yollarla geri dönemezdi, Jared. Bu nasıl çalışıyor bilmiyorum – istediğı zaman Alfa şeyini dönebileceğini hissettirmiyor. Bu daimi bir şey gibi hissettiriyor.”

“Sen hala bize aitsin.”

Kaşlarımı kaldırdım. “İki alfa, aynı yere ait olamaz, Jared. Geçen gece nasıl kapandığını hatırla? İçgüdü fazla rekabetçidir.”

“Hepimiz için öyle, ama sen yaşamının geri kalanını parazitlerle mi geçireceksin?” talep ederek sordu. “Senin burada bir evin yok. Şimdiden giysilerin bile yok.” Dikkat çekerek söyledi. “Her zaman kurt olarak mı kalacaksın? Leah’in bu şekilde yemeyi sevmediğini biliyorsun.”

“Leah acıktığı zaman ne isterse onu yiyebilir. Kendi seçimiyle o burada. Ben kimseye ne yapacağını söyleyecek değilim.”

Jared onayladı. “Sam yaptığı şeyler yüzünden üzgün.”

Başımı salladım. “Daha fazla sinirli değilim.”

“Ama?”

“Ama şimdilik geri dönmüyorum. Biraz bekleyeceğiz ve nasıl bittiğini göreceğiz. Ve biz zorunlu görüldüğü sürece Cullen’lara dikkat edeceğiz. Çünkü sizin düşüncelerinize rağmen, bu sadece Bella’yla ilgili değil. Bundan etkilenebilecek kişileri koruyoruz. Ve bu Cullen’ları da kapsıyor.” En azından onların adil sayısı neyse.

Seth kibarca kabarak bana katıldı.

Jared kaşını çattı. Sana söyleyecek bir şey olmadığını düşünüyorum.”

“Şimdilik yok. Nasıl gittiğini göreceğiz.”

Jared Seth’e doğru döndü, beni ayrı tutarak onla konsantre kurdu. “Sue bana söylemem için sordu – hayır sana yalvardı – eve gelmen için. Kalbi çok kırılmış. Seth, bütünüyle yalnız. Onu bunu nasıl yapıyorsunuz bilmiyorum. Onu bu yolda bırakmak, bana cesurca ölmüşken – “

Seth, inledi.

“Yavaşla biraz, Jared,” uyardım.

“Bunun nasıl olduğunu ona açıklıyorum.”

Homurdandım. “Doğru.” Sue, benim bildiğim herkesten daha sertti. Babamdan daha sert. Benden daha sert. Onun çocuklarının ilgisiyle oyalanacak kadar sertti, eğer onları bir şeyler eve geri getirirse. Ama bu Seth’le çalışmak adil değildi. “Sue bunun kaç saat olduğunu şimdi biliyor muydu? Zamanın çoğunu Billy, yaşlı Quil ve Sam’le mi geçiriyordu? Evet, onun sadece yalnızlıktan ölüyor olduğundan emindim. “Tabi ki de sen istediğin zaman gitmekte özgürsün, Seth. Bunu biliyorsun.”

Seth kokladı.

Bir saniye sonra, kulaklarını kuzeye doğru dikti. Leah yaklaşmış olmalıydı. Jeez hızlıydı. İki vuruş ve Leah, birkaç fundalık bahçesi ilerisinde savrulurak durdu. Seth'in önündeki yerini almak için ilerledi. Benim olduğum tarafa bakmamak için burnunu havada tuttu.

Onu takdir ettim.

“Leah?” Jared sordu.

Onu sabit bakışlarla karşıladı, ağzını dişlerinin gerisine doğru ittirdi.

Jared onun düşmanca tavrından şaşırılmış görünmedi. “Leah burada mutlu olmadığını biliyorsun.”

Ona doğru hırladı. Ona, o(Jared) görmeden uyarıcı bir bakış attım. Seth inledi ve onu(Leah) omzuyla dürttü.

“Üzgünüm” dedi Jared. “Hiç söylemediğimi farz et. Ama senin kan emicilerle herhangi bir bağı yok.”

Leah düşünerek, erkek kardeşine baktı ve sonrada bana.

“Bundan dolayı Seth'e dikkat etmeyi istersen, bunu anlarım,” dedi Jared. Gözleri benim yüzüme odaklandı ve sonra yine onunkine döndü. Muhtemelen ikici bakışı merak eden - sadece ben değildim. “Ama Jake, ona herhangi bir şey olmasına izin vermeyecektir ve o burada olmaktan korkmuyor.” Jared surat yaptı. “Neyse, lütfen, Leah. Seni geri istiyoruz. Sam seni geri istiyor.” Leah kuyruğunu salladı.

“Sam, bana yalvarmamı söyledi. Eğer gerekli olursa, dizlerimin üstüne çöküp söylememi istedi. O seni evde istiyor, Lee-Lee, nereye aitsen.”

Jared'in Sam'in onun için kullandığı eski ismini duyunca ürktüğünü gördüm. Ve sonra, onun eklediği son üç sözcükle, tüyleri ürperdi ve onun dişlerinin arasından uzun bir şekilde hırıltıyla uluyordu. Ben onun başında durup Leah'in ona(Sam) lanet etmesini duymak zorunda değildim ve hiçbiride bunu yapmadı. Onun kullandığı sözcükleri neredeyse duyabiliyordum.

Bitinceye kadar bekledim. “Buranın üyesi olmak için çıktım ve şöyle söyle Leah nereye ait olmak isterse orada olur.”

Leah homurdandı ama Jared için planlanmıştı, ben anlamadaki sadece bir figürdüm.

“Bak, Jared biz hala bir aileyiz tamam mı? Biz bir kan davasında olacağız. Ama yapıncaya kadar, siz muhtemelen, kendi bölgenizde bulunacaksınız. Bir yanlış anlaşılma yok. Hiç kimse bir aile kavgası istemez, doğru değil mi? Sam de istemez, değil mi?”

“Tabi ki de, istemez,” cevapladı Jared. “Biz kendi bölgemizde olacağız. Ama sizin bölgeniz neresi, Jacob? Vampirlerin bölgesi mi ?”

“Hayır, Jared. Şu an evsiziz. Ama endişelenme – bu sonsuza kadar böyle gitmeyecek.” Nefes almak zorunda kaldım.” Çok fazla zaman...kalmadı tamam mı? Cullen’lar muhtemelen gittikten sonra, Seth ve Leah eve dönecekler.”

Leah ve Seth birlikte inlediler, benim dediklerimle onların sesleri senkronize bir biçimde döndü.

“Ve sen ne olacaksın, Jake?”

“Ormana dönerim diye düşünüyorum. Gerçekten La Push’un çevresinde bulunmam. İki alfa çok fazla gerilim demektir. Bu şekilde bunla başa çıkabilirdim. Bu karmaşıklardan önce.”

“Eğer senle konuşmamız gerekirse ne olacak?” Jared sordu.

“Ulu – ama çizgiyi izle, tamam mı? Biz sana geliriz. Ve Sam’in daha fazla ihtiyacı olmaz. Biz dövüş aramıyoruz.”

Jared surat astı ama kabullendi. Benim Sam için koşul koymamı beğenmedi. “Seni etrafta göreceğiz, Jake . Ya da göremeyeceğiz.” Yarı bir kırgınlık dalgalandı.

“Bekle, Jared. Embry iyi mi?”

Yüzü şaşkındı. “Embry? Tabi, o iyi. Neden?”

“Sadece Sam’in neden Collin’i yolladığını merak ettim.”

Onun tepkisini izledim, hala bir şeyler olduğunun şüpheleri vardı. Onun gözlerinde bir bilgi parıltısı gördüm ama bu benim beklediğim türden bir şey değildi.

“Bu gerçekten daha fazla senin işin değil, Jake.”

“Sanırım değil. Sadece mantık.”

Gözümün kenarında bir seğirme gördüm ama onu onaylamadım çünkü Quil’i uzaklaştırmak istemezdim. O bu konuya tepki gösteriyordu.

“Sam’e söyleyeceğim bilmesi için senin verdiğin...talimatları. Hoşça Kal, Jacob.”

İçimi çektim. “Evet. Bay, Jared. Hey, babama iyi olduğumu söyle tamam mı? Üzgün olduğumu ve onu sevdiğimi de.”

“İleteceğim.”

“Sağol”

“Hadi, çocuklar,” dedi Jared. Ve bizden uzaklaştı. Dönüşmek için çünkü Leah buradaydı. Paul ve Collin onun topuklarına doğrulardı. Ama Quil tereddüt etti. Yumuşakça havladı ve ben ona doğru bir adım attım.

“Evet, bende seni özleyeceğim, kardeşim.”

Somurtganca başını bana doğru salladı. Onun omzuna doğru dokundum.

“İyi olacak.”
İnledi.

“Embry’ye de söyle benim iki yanımı da(Embry ve Quil’den bahsediyor) özleyeceğim.”

Eğildi. Ve sonra anlıma burnunu bastırdı. Leah homurdandı. Quil yukarıya baktı ama ona değil. Diğerlerinin de gitmiş olduğu yere omzunun üstünden baktı.
“Hadi, eve git,” dedim ona.

Quil yine havladı ve sonra diğerleri gibi gitmişti. Jared’ın yeniden ortaya çıkmayacağına bahse girerdim. O gider gitmez, vücudumun merkezinden sıcaklığı çektim ve bacaklarıma doğru yönlendirdim. Bir sıcaklık dalgasıyla birlikte tekrar dört ayak üstündeydim.

Onunla öpüşmeye başlayacağınızı sanmıştım, dedi Leah kıs kıs gülererek.

Onu duymazdan geldim.

Nasıl, iyi gitti mi? Diye sordum onlara. Ne düşündüklerini duymadan onların adına konuşmak beni endişelendirdi. Bir şeyler hakkında tahmin yürütmek istemiyordum. Bu bakımdan Jared gibi olmak istemiyordum.
Söylememi istemediğiniz bir şeyi söylediğim oldu mu?
Ya da söylemem gereken bir şeyi söylemediğim?

Çok iyiydi Jake. Diye yüreklendirdi Seth.

Jared’e bir tane çarpabilirdin. Diye düşündü Leah. Bunu kaçırmamalıydım.

Sanırım Embry’nin gelmesine neden izin verilmediğini biliyoruz. Diye düşündü Seth.

Anlayamadım.İzin mi verilmedi?

Jake, Quil’i gördün mü. Epey yıpranmış görünüyordu. Embry’nin daha da üzgün olduğuna 10 katına bahse girerim. Üstelik Embry’nin bir Claire’i yok. Quil’in yola dökülüp La Pshu’tan ayrılmasına imkan yok. Embry gidebilir de. Bu yüzden Sam onun taraf değiştirmesi riskini göze almamış. Sürümüzün şimdi olduğundan daha da büyük olmasını istemiyor.

Gerçekten mi?Böyle mi düşünüyorsun?Embry’nin birkaç Cullen’ı parçalamayı umursayacağını sanmam.

Ama o senin en iyi arkadaşın, Jake. Quil ve Jared bir kavgada karşı tarafta olmaktansa senin yanında olmayı yeğlerler.

İyi öyleyse Sam iyi ki onu evde bırakmış. Bu sürü yeterince büyük.

İç geçirdim. Tamam o zaman. Şimdilik her şey iyi gidiyor. Seth sen bir süreliğine olanı biteni takip et. Leah da ben de gidip biraz zıbarsak iyi olacak. Bu iyi geçmiş gibi geldi ama kim bilir. Belki de dikkatimizi dağıtmaya çalışıyorlardı. Her zaman bu kada paranoyak değilimdir. Ama Sam'in bu işe bağlılığını hatırladım. Bir tehlike gördüğünde onu yok etmek için aynı yolda kararlılıkla ilerlemesi. Şu anda bize yalan söyleyebiliyor olmasını kendi avantajına çevirir miydi?

Sorun değil. Seth yapabildiği ne varsa yapmak için her zaman çok istekliydi. Cullen'lara gidip olanları anlatmamı ister misin? Şu anda muhtemelen epey gergindirler.

Tamamdır. Ben de olan bitene bir göz atmak istiyorum zaten.

Kızartılmış dönmüş beynimdeki imgelere baktılar.

Seth hayret içinde inledi. Iyy..

Leah sanki görüntüleri zihninden silmek istercesine kafasını ileri geri salladı. Hayatım boyunca duyup duyduğum en iğrenç şey bu kesinlikle. Iyk. Eğer midemde bir şey olsaydı kesin çıkarmıştım.

Onlar vampir sonuçta dedi Seth bir dakika sonra, Leah'ın tepkisini telafi etmek istercesine. Yani demek istiyorum ki bu kulağa mantıklı geliyor. Ve eğer bunun Bella'ya yararı oluyorsa bu iyi bir şey, öyle değil mi?

Leah'la ikimiz gözümüzü ona diktik.

Ne?

Annem bebekken onu çok sık yere düşürürdü, dedi Leah.

Belli ki kafasının üzerine...

Zaten bebek yatağının parmaklıklarını da kemirirdi.

Kurşunlu boya mı?

Evet öyle görünüyor, diye düşündü.

Seth burnundan soludu. Çok komik. Neden çenenizi kapatıp uyumuyorsunuz?

14. You Know Things Are Bad When You Feel Guilty For Being Rude To Vampires (Malum, Vampirlere Kaba Davrandığın İçin Kendini Suçlu Hissettiğinde İşler Berbat Olur.)

Eve döndüğümde kapının önünde rapor vermeme bekleyen kimse yoktu.

Hala tetikte mi bekliyorlar?

Sorun yok diye düşündüm yorgun bir şekilde.

Bana artık tanıdık gelen manzarada bir değişiklik takıldı hemen gözüme. Verandanın en alt basamağında açık renkli bir kumaş yığını vardı.Nefesimi tuttum, çünkü vampir kokusu kumaşa öyle bir sinmiş ki inanamazsınız.Burnumla kumaş yığınının dürttüm.

Birisi elbiseleri dışarı koymuş.Hıh.Edward herhalde kapıda belirlediğimde duyduğum rahatsızlığı fark etmiş olmadı.İyi.Bu iyi bir şey.Hem de tuhaf.

Elbiseleri nazikçe dişlerimin arasına aldım ve – ıyy- tekrar ağaçların yanına geri taşıdım.Her ihtimale karşı belki psikopat bana şaka olsun diye oraya bir yığın kız öte berisi koymuştur diye.Bahse girerim ben orada çırılçılak elimde bir mayoyla dikilirken insan suratıma bakmak isterdi.

Ağaçların arasında, leş gibi kokan parçaları yere bıraktım ve insana dönüştüm. Elbiseleri silkeledim,ağaçlara vurdum belki üzerlerine sinmiş kokunun bir kısmı geçer diye.Kesinlikle erkek giysileriydi.Koyu renkli bir pantolon ve beyaz bir gömlek.İkisinin boyu da yeterince uzun değildi ama üzerime olacak gibiydiler. Emmett'in olsa gerek.Gömleğin kollarını kıvrırdım ama pantolon için yapacağım pek bir şey yoktu. Her neyse.

Kabul etmeliyim, bana elbise vermelerine memnun oldum bu kokulu şeyler üstüme tam uymasa bile.Eve gidip yeni bir üstlük alamayacak olmak çok zor bir şey.Yine evsiz barksız kalakaldım.Geri dönecek bir yerim yok. Sahip olduğum şeyler de yok artık, şimdi pek umursamıyorum ama yakında sinir bozucu bir hal alacak.

Bitkin bir şekilde,Cullenların verandasına giden merdivenleri tırmandım,üzerimde şık ikinci el kıyafetlerim.Ama kapıya ulaşınca bir an tereddüt ettim.Kapıyı çaldım mı ben?Aptalca, zaten geldiğimi duyuyorlar zaten.Neden kimse bana içeri gir ya da çek git demiyorsa.Neyse kendimi içeri sürükledim.

Daha fazla değişiklik vardı.Oda son 20 dakika içinde neredeyse tamamen normale dönmüştü.Büyük düz ekran televizyon açıldı,sesi kısıktı.Kimsenin izlemediği bir ergen dizisi açıldı.Carlisle ve Esmeye bakan arka pencerenin önünde dikiliyorlardı.Alice Jasper ve Emmett görünürde yoktu.Ama yukardan sesleri geliyordu.Bella dün olduğu gibi kanepedeydi,hala bir tüp takılıydı, damardan verilen sıvı kanepenin arkasında asılı duruyordu.Birkaç tane kalın örtüyle dürüm gibi sarılıp sarmalanmıştı,en azından sözüme kulak vermişler. Rosalie, başının yanında bacaklarını kıvrımış yerde oturuyordu. Edward da kanepenin öteki ucunda kucağına

Bella'nın dürüm gibi sarılmış bacağına almış oturmuştu.Ben gelince başını kaldırdı ve bana bakıp gülümsedi,dudakları büzüldü,sanki hoşuna giden bir şey olmuş gibi bir şekil aldı.

Bella beni duymadı.O gülmsevince o da yukarı doğru bakıp gülümsedi.Bütün enejiyle,yüzü aydınlandı.Esn son zaman beni gördüğünde bu kadar çok heyecanlanmıştı.

Onun nesi var? Evli barklı kadınsın,Tanrı aşkına.Mutlu da bir evliliğın var. Vampirine delicesine aşık olduğuna da şüphe yok.üstüne üstlük bir de karnı burnunda.

Beni görmek onu neden bu kadar heyecanlandırıyor peki o zaman? Sanki sadece kapıdan içeri girmem gününü güzelleştirmeye yetmiş gibi. Keşke hiç umrunda olmasaydı.Hatta daha da fazlası,beni etrafında istemeseydi. Uzak kalmak daha kolay olurdu.

Edward da benimle aynı düşünceleri paylaşıyor gibiydi .Çılgınlık!Son zamanlarda sürekli aynı frekanstayız.Onun beni görünce aydınlanan yüzüne bakıp yüzünü buruşturdu.

“Sadece konuşmak istemişler” bitkinlikten sesim çıkmıyordu. “Ufukta bir saldırı yok”

“Evet” dedi Edward “Çoğunu duydum”

Bunu duyunca uykum biraz açıldı.En azından bir 3 mil uzaklık vardı. “Nasil?!” Seni daha net duyabiliyorum.Sesin bana tanıdık gelmesiyle ve dikkatimi yoğunlaştırmamla alakalı bir şey.Ayrıca insan formundayken düşüncelerini daha kolay seçebiliyorum.Bu sayede orada olup bitenin çoğunu yakaladım.”

“Ha..” beni biraz huzursuz etti ama iyi bir gerekçe yoktu ben de silkinip kendime geldim. “İyi kendimi tekrar etmekten nefret ederim”

“Bana sorarsan gidip biraz uyumalısın” dedi Bella “ama zaten 6 saniye içince yere düşüp sızacaksın onun için pek de gerekmiyor”

Daha iyi grnyordu,sesi de daha iyi geliyordu.İnanılmaz bir şey.Burnuma taze kan kokusu geldi,ellerine baktım yine kupayı gördüm.Ayakta kalabilmesi için ne kadar kana ihtiyaı vardı acaba.Bir noktadan sonra komşuları boğazlamaya mı başlayacaklardı.Bir Mississippi İki Mississipi.

“Sel nerede,aptal?”

“Bir sarışını suda nasıl boğarsın biliyor musun?” dedim durup ona bakmadan. “Bir havuzun dibine ayna yapıştır”

Kapıyı ekerken Edward'ın kahkahasını duydum.Morali de Bella'nın sağııyla orantılı olarak düzelmişti.

“Bunu zaten duymuştum” diye bağırdı Rosalie,arkamdan.

Merdivenlerden indim.Tek amacım kendimi ağıların arasına, yeterince uzağı

sürükleyip tekrar temiz hava soluayabilmekti.Elbiseleri de müsati bir yerde daha sonra tekrar kullanmak üzere bırakmayı düşünüyordum böylece bacağıma bağlamama gerek kalmazdı.Böylece onları koklamamış olurudum.Yeni gömleğimin düğmelerini çözerken, düğmelerin kurtlar arasında moda olmayacağını düşündüm.

Bahçeden geçerken sesleri duydum. “Nereye gidiyorsun” diye sordu Bella.

“Ona bir şey söylemeyi unuttum.”

“Bekleyebilir.Bırak da Jacob uyusun”

Evet lüffenn. Lütfen bırakın da uyusun Jacob.

“Çok kısa sürecektir”

Yavaşça arkama döndüm.Edward çoktan kapıya gelmişti.Bana yaklaşırken yüzünde özür diler gibi bir ifade vardı.

“Off yine ne var?”

“Üzgünüm” dedi sonra tereddüt etti, sanki söyleceklerine uygun kelimeyi bulamıyor gibiydi.

Aklından ne geçiyor zihin okuyucu?

“Sam’in elçileriyle konuşurken” diye geveledi, “Carlisle’a ve Esme’ye birebir aktardım ve endişelendiler çünkü...”

“Dinle, gardımızı düşürdüğümüz filan yok.Sam’e güvenmenize gerek yok.Gözümüzü dört açtık her ihtimale karşı”

“Hayır hayır Jacob,Onu kastetmedim.Senin kararlarına güveniyoruz.Aslında Esme senin ve ekibinin katlanmak zorunda kaldığınız güçlüklerden endişe ediyor.Benden seninle bunun hakkında gizlice konuşmamı rica etti.”

Bu beni hazırlıksız yakadı. “Güçlükler derken?”

“Evsiz olma kısmından bahsediyorum.Sizin böyle mahrum kalmanıza çok üzülüyor”

Hah! Anaç vampir tavuk.-tuhaf... “Biz dayanıklıyız.Söyle de endişe etmesin”

“Yine de elinden geleni yapmak istiyor.LEah’nın kurt formundayken yemek yemekten hoşlanmadığı izlenimini aldım”

“Ve...” dedim sorgular gibi.

“Yani,bizim burada insan yemeğimiz var,Jacob.Normal görünmek için ve tabi ki Bella için.Leah ne zaman isterse kapımız ona açık.Hepiniz için geçerli”

“Bunu iletirim”

“Leah bizden nefret ediyor”

“Yani?”

“Yani bunu bir düşünmesini sağlayacak şekilde ilet bunu ona,tamam mı?”

“Elimden geleni yaparım”

“Bir de kıyafet meselesi var”

Giysilerime baktım. “Ah evet.Sağol” böyle pis koktuklarını söylemek herhalde görgü kurallarına uymazdı.

Birazcık gülümser gibi oldu. “İyi o zaman,neye ihtiyacınız olursa karşılayabiliriz. Alice aynı şeyi 2. kez giymemize bile nadiren izin veriyor.Hayır kurumlarına gönderilmek için kolilerde bekleyen bir sürü yepyeni kıyafetimiz var.Ve sanırım Leah’ın ölçüleri Esmeninkine oldukça yakın”

“Kan emicilerin elden düşme giysileri hakkında ne düşünür bilemem.Benim kadar pratik değildir.”

“Bu teklifi en uygun şekilde sunacağına güveniyorum.Ya da herhangi bir eşya ya da ulaşım ihtiyaçları için de, ne olursa.Tabi duşu da kullanabilirsiniz.Açık havada uyumayı tercih ediyorsunuz malum.Lütfen kendinizi bir evin nimetlerinden mahrum kalmış hissetmeyin”

Son kısmı yumuşak bir tonda söyledi.Sesini alçak tutmadı bu sefer ama sesine güçlü bir duygu verdi.

Uykudan gözlerim seğirerek ona bir süre baktım. “Bu..şey...çok nazıksınız. Esmeye bu..düşüncesi için minnettar olduğumuzu söyle.Ama koruduğumuz hat pek çok yerde nehirle kesişiyor, yani gayet temiziz, sağ olun”

“Bunu yine de aktarırsan..”

“Tabi tabi”

“Teşekkürler”

Evden yükselen acı çığlığı duyunca ona arkamı döndüm, sakın görünmeye çalıştım.Tekrar ona baktığımda gitmişti bile.

Şimdi ne var?

Onu takip ettim,zombi gibi hareket ediyordum.Zaten bir zombiyle eşit sayıda beyin hücremi kullanıyordum.Başka bir şansım yok gibiydi.Ters giden bir şeyler vardı.Gidip ne olduğuna bakacaktım.Elimden gelen hiçbir şey olmayacaktı.Ev daha da kötü hissedecektim.

Kaçınılmaz gibi görünüyordu.

Tekrar kendimi içeri buyur ettim. Bella nefes nefeseydi,karnındaki şişkinliğin üzerine

doğru kıvrılmıştı. Rosalie onu tutuyordu, Edward Carlisle ve Esm  de üzerine eğilmişlerdi.

Yukarda bir hareket gördüm. Alice merdivenlerin başındaydı, yukarıdan odaya doğru bakıyordu. Ellerini şakaklarına bastırmiştı. Tuhaf... sanki içeri girmesi bir şekilde engellenmiş gibi.

“Bana biraz zaman ver, Carlisle” dedi Bella nefes nefese
“Bella” dedi doktor, endişeli bir şekilde. “Bir şeyin kırıldığını duydum. Bakmam lazım”

“Bir kaburga olduğundan gayet eminim. Ayy. Evet. Tam şurada” dedi eliyle sol tarafını işaret etti, dokunmamaya dikkat ederek.

şimdi de kemiklerini kırmaya başlamıştı.

“Bir röntgen çekmeliyim. kırık bir yere saplanmış olabilir. Bir şeyin delinmesini istemeyiz.”

Bella derin bir nefes aldı. “Peki”

Rosalie Bella’yı dikkatle kaldırdı. Edward tartışacakmış gibi oldu ama Rosalie hemen ona dişini gösterdi ve hırladı. “Onu ben aldım”

şimdi Bella’nın gücü kuvveti yerine gelmişti ama onun da aynı şekilde. İçlerinden sadece birini a bırakmak olanaksızdı, iyileşmeye gelince o da aynı şekilde işliyordu anlaşılan. Kazanmanın bir yolu yoktu.

Rosalie ,yanında Edward ve Carlisle, Bella’yı yukarı taşıdı.. Kimse kapının önünde aptal gibi kalakaldığımı fark etmedi.

Yani hem kan bankaları hem de Röntgen cihazları vardı. Besbelli Doktor işini eve getirmiş.

Onları takip etmek için çok yorgundum. Hareket etmeye bile halim yoktu. Sırtımı duvara yasladım sonra yavaşça kaydım kendimi yerde buldum. Kapı hala açıktı. Burnumu o tarafa çevirdim, dışarıdan gelen taze esintiye minnettardım. Başımı pervaza dayadım ve dinledim.

Üst kattan röntgen cihazının sesini duyabiliyordum. Ya da sadece röntgen cihazından geldiğini kabul ettim sadece. Sonra mümkün olabilecek en hafif ayak sesleri merdivenden aşağı ilerledi. Hangi vampir olduğunu görmek için başımı kaldırıp bakmadım.

“Yastık ister misin” diye sordu Alice.

“Hayır” diye geveledim. Bu zorlayıcı misafirperver tavırlar da neydi? Beni ıldırtıyordu.

“Yok”

“Neden hareket etmiyorsun peki”

“Yorgunum .Neden diğerleriyle birlikte yukarda değilsin?” diye bağıarak cevap verdim.

“Baş ağrısından” diye cevap verdi.

Ona bakmak için arkama döndüm.

Alice ufacık tefecik bir kızdı.Neredeyse kollarım kadardı.Şimdi daha daha ufalmış gibi duruyordu.İki büklüm olmuştu.

“Vampirlerin başı mı ağrırmış?”

“Normal olanlarının değil”

Hah.Normal vampirler.

“Neden artık hiç Bella’nın yanında değilsin?” diye sordum,sormaktan ziyade suçlar gibi.Daha önce dikaktimi çekmemişti,kafam başka bir sürü saçma sapan şeyle doluydu.Ama ben geldiğimden beri Alice’i hiç Bella’nın yanında görmemişim. Bu oldukça tuhaftı.Belki Alice onun yanında olmuş olsaydı Rosalie olmazdı. “İkinizin böyle olduğunu sanıyordum” iki parmağımı kenetledim.

“Dediğim gibi” hemen yanıbaşında yere oturdu,çiroz kollarını çiroz bacaklarına doladı. “Baş ağrısı”

“Bella başını mı ağrıtıyor”

“Evet”

Kaşlarımı çattım.Kelime oyunları için çok yorgun hissediyordum.Kafamı temiz havanın geldiği yöne doğru çevirdim,gözlerimi kapadım.

“Yok Bella değil aslında” diye düzeltti. “Fetüs”

Ah,benim gibi hisseden birisi daha.Anlamak çok da zor değildi.Kelimeyi Edward gibi nefret dolu bir şekilde söyledi.

“Onu göremiyorum” dedi bana ama daha çok kendi kendine konuştuğunu da söyleyebilirdim.Ben çoktan kopmuştum. “Onunla ilgili hiçbir şey göremiyorum Tıpkı senin gibi”

Suratımı ekşittim, dişimi sıktım.O yaratıkla mukayese edilmekten hoşlanmıyordum.

“Bella araya giriyor,Sürekli sıkı sıkı sarıldığı için bulanık görünüyor.Sanki bozuk bir kanal izlemiş gibi-ekranda gezinip duran bulanık insanlara odaklanmak gibi.Onu izlemek beni öldürülecek.Zaten 5 dk’dan ötesini de göremiyorum ya.Fetüs geleceğinin çok büyük bir kısmını kaplıyor.Onu istediğine ilk karar verdiği anda görüntü bulanıklaştı.Ödüm koptu”

Bir süre suskun kaldı,sonra ekledi “Islak köpek kokusuna rağmen senin yakınlarda

olman beni rahatlatıyor itiraf etmeliyim.Herşey yok oluyor.Gözümü kapatmışım gibi.Baş ağrımı hafifletiyor.”

“Size hizmet etmekten onur duydum hanfendi” diye mırıldandım.

“Acaba ikinizin ortak noktası ne.Bu benzerliğin nedenini merak ediyorum”

Birden ateş bastı.Titremelerin önüne geçmek için yumruklarımı sıktım.

“O yaşam emen şeyle hiçbir ortak noktam yok” dedim dişlerimin arasından.

“Var bir şey”

Cevap vermedim.Zaten ateş de söniyordu.Uzun süre öfkeli kalamayacak kadar yorgundum.

“Senin yanında oturmam seni rahatsız eder mi” diye sordu.

“Hayır sanırım.Zaten pis kokuyor”

“Sağol” dedi “En iyi bu geliyor,malum aspirin alamıyorum”

“Biraz sessiz olur musun.Burada uyumaya çalışıyoruz”

Cevap vermedi,sessizlik hemen başladı.Ben de birkaç saniye içinde kendimden geçtim.

Rüyamda gerçekten susamış olduğumu gördüm.Önümde kocaman bardakta buz gibi soğuk su vardı,o kadar soğuktu ki bardak buğulanmıştı. Bardağı elime aldım kocaman bir yudum içtim,hemen içindekinin su olmadığını fark ettim. Ozondu. Öksürerek dışarı çıkartmaya çalıştım, her yere saçtım, bir kısmı burnumdan fışkırdı.Ve yaktı.Burnum yanıyordu.

Burnumdaki acı, nerede uyuduğumu hatırlatacak şekilde uyandırdı. Burnumun evin içinde olmadığını düşününce koku epey keskindi. Off.Çok da gürültü vardı.Birisi yüksek sesle gülüyordu.Tanıdık bir kahkaha ama kokuya eşleşki etmiyordu.Aynı kişiye ait değıllerdi.

İnleyerek gözlerimi açtım.Gökyüzü griydi,Gündüz vaktiydi, ama hangi gün olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu.Belki de gün doğumu yaklaşıyordu.Oldukça karanlıktı.

“Zamanı gelmişti” diye mırıldandı sarışın çok da uzak olmayan bir yerlerden.

“Kendini makine sanan birileri iyice yorulmuştu.”

Toparlandım oturma pozisyonuna geçtim.Bu sırada kokunun nerden geldiğini de anladım.Birisi yüzümü koyduğum yere geniş bir yastık sıkıştırmıştı. Muhtemelen nazik olmak isteyen birisi.Rosalie değılse tabi.

Yüzümü pis kokan yastıktan kaldırdıktan sonra başka kokular da aldım.

Domuz pastırması ve tarçın,tabi hepsi de vampir kokusuyla karışık.

Gözlerimi kırıştırdım,odaya göz gezdirmeye başladım.

Pek değişen bir Şey yoktu, tek fark Bella kanepenin ortasında oturmuş ve damaryolu da oratadan kaldırılmıŐtı. Sarışın ayaklarının dibinde oturmuş, başını Bella'nın dizlerine yaslamıŐ. Ona bÖyle teklifsizce downmaları hala tÖylerimi Örpertiyordu. Edward bir yanında oturmuş, elini tutuyordu. Alice de Rosalie gibi yerdeydi. YÖzÖnÖ buruŐturmamıŐtı. Ve nedenini anlamak zor değildi-başka bir ağrı kesici bulmuŐtu.

“Hey Jake kendine geliyor” dedi Seth.

Belanın Öteki tarafında oturuyordu, kolları da geliŐigÖzel Bella'nın omzuna atılmıŐtı, ağzına kadar dolmuŐ bir tabak da dizinde duruyordu.

Bu da ne?

“Seni bulmaya gelmişti” dedi Edward ben ayaklanırken. “Esmeye onu kahvaltuya kalmaya ikna etti”

Seth yÖzÖmdeki ifadeyi gÖrdÖ, hemen aēıklamaya koyuldu “Evet, Jake-İyi misin diye bakmaya geldim çÖnkÖ bir tÖrlÖ kurt haline dÖnmÖyordun. Leah endişelendi. Ona muhtemelen insanken sızıp kaldığını sÖyledim amanasıldır bilirsin. Neyse ellerinde bÖtÖn bu yemekler vardı” dedi ve Edward'a dÖndÖ “dostum harbi iyi yemek piŐiriyorsun”

“Sağol” diye mırıldandı Edward.

Yavaşça nefes aldım, dişlerimi birbirinden ayırmaya çalıştım. GÖzÖmÖ bir tÖrlÖ Seth'in kolundan ayıramıyordum.”

“Bella ÖŐÖdÖ” dedi Edward sessizce.

Doğru ya. Bana dÖŐmez ya. O bana ait değil.

Seth Edward'ın yorumunu duydu, yÖzÖme baktı sonra birden yemek yemek iēin iki eline birden ihtiyaēı oluverdi. Kolunu Bella'dan çaktı ve tabağına yumuldu. Ben de yÖrÖdÖm kanepenin biraz uzağında durdum, ayakta dik durmaya çalışıyordum.

“Leah devriye mi geziyor?” diye sordum Seth'e. Sesim hala uykudan yeni kalktığım iēin kaba çıkıyordu.

“Evet “dedi bir yandan da çığnemeye devam etti. Seth'in Özerinde de yeni giysiler vardı. Onun Özerine bana uyduğundan daha iyi uymuŐtu. “İŞ ÖstÖnde. EndiŐeye mahal yok. Eğer bir Şey olursa uluyacak. Geceyarısına doğru nÖbet deęiŐtik. Ben de 12 saat koştum.” Bundan gurur duyuyordu, sesine de yansımıŐtı.

Lanet olsun. GÖnÖn kalanında ve bÖtÖn gece boyunca uyumuŐum.

“TÖhh, ÖzgÖnÖm Seth gerēekten. Beni uyandırsaydın keşke”

“Hayır dostum. Harbiden uykuya çok ihtiyaēın vardı. Ne zamandan beri mola vermedin? Sam iēin devriye gezdığin son akŐamdan beri mi? 40 saat mi? 50? Sen

makine değilsin Jake.Ayrıca bir şey de kaçırmadın hani.”

Hiçbir şey mi.Hemen Bella'ya baktım.Rengi tekrar hatırladığım haline dönmüştü.Solgun ama yine de o gül rengi seçiliyordu.Dudakları tekrar pembeleşmişti.Saçı bile daha iyi daha parlak görünüyordu.Benim onu süzdüğümü gördü,sırttı.

“Kaburgan nasıl?” diye sordum

“Sıkıca güzelce sarıldı.Hissetmiyorum bile”

Gözlerimi devirdim.Edward da dişlerini gıcırdattı.Bu umursamaz tavırların onu da benim kadar rahatsız ettiğini fark ettim.

“Kahvaltıda ne var?” diye sordum alaycı bir şekilde. “O negatif mi yoksa AB pozitif mi?”

Dilini çıkardı.Tekrar kendisi gibi olmuş. “Omlet” dedi ama yere baktı,Edward'ın ve kendisinin bacakları arasına sıkıştırdığı kupayı gördüm.

“Git de bir kahvaltı yap” dedi Seth. “Mutfakta bol bol var. Kurt gibi aç olmalısın”

Kucağındaki yemeği inceledim.Yarım peynirli omlet ve frizbi büyüklüğünde bir taçınlı dürümün son çeyreğiydi.Karnım guruldadı ama duymazdan geldim.

“Leah kahvaltıda ne yiyor?” diye sordum Seth'i eleştiren bir ses tonuyla.

“Ben bir şeyler yemeden önce ona yemek götürdüm.” Diye savundu kendisini “

“Arabanın altında kalıp ölmüş bir hayvanı yemeyi tercih edermiş, öyle dedi ama emimin canı çekiyodur.Bu dürümler...” tarif edecek bir kelime bulamadı.

“Ben de gidip onunla birlikte avlanayım o zaman”

Ben yola düşünce Seth iç geçirdi.

“Bir dakika Jacob?”

Seslenen Carlisle'dı, O yüzden yüzümde beni durduran başka birisi olsaydı olacağından daha az saygısızca bir ifade vardı.

“Evet?”

Esmeye uzaklaşıp öteki odaya giderken,Carlisle da bana doğru yaklaştı.Birkaç adım ötede durdu,normalde insanlar konuşurken aralarında olan uzaklıktan biraz daha fazla.Bana bu boşluğu sağlamasını takdir ettim.

“Avlanmaktan bahsetmişken” diye başladı ciddi bir ses tonuyla. “Bu benim ailem için de geçerli.Aramızdaki anlaşma şu anda geçerli değil, bu yüzden senin tavsiyene ihtiyacım var.Senin aileden birine zarar vermek ya da kendi ailemizden birilerini kaybetmeyi istemeyiz.Benim yerimde olsaydın,nasıl hareket ederdin?”

Bana böyle söyleyince şaşkın bir halde geri çekildim.Nasıl bir kan emici gibi düşünebilirdim.Ama öte yandan,Sam’i tanıyordum.

“Bu riskli olur” dedim,bana bakan diğer bir çift gözü görmezden gelmeye çalışarak, sana onunla konuştum. “Sam biraz sakinleşti,ama onun için anlaşılmının tamamen geçersiz olduğuna adım gibi eminim.Eğer kabileden ya da değil herhangi bir insanın hayatı tehlikeye girecek olursa,önce durup soru sormaz, bilmem anlatabiliyor muyum? Ama bununla beraber esas önceliği de La Push olacaktır.Zaten büyük bir zarar vermek için av partileri düzenleyecek olursa insanları yeteri kadar gözetecek kadar kalabalık değiller.Bahse girerim evden pek uzaklaşmıyordur.

Carlisle düşünceli bir şekilde başını salladı.

“Yani ben derim ki,her ihtimale karşı grup halinde çıkın.Ve gündüz gitseniz iyi olur çünkü daha çok gece bekliyor olunuz.Geleneksel vampir şeyleri işte. Hızlısınız. Dağların üzerinden aşın,evden o kadar uzak olsun ki sizi avlamak için birini gönderemesin”

“Belayı geride savunmasız mı bırakacağız?”

“Biz ne oluyoruz burada.Öldük mü yani?”

Carlisle güldü,sonra yüzü tekrar ciddileşti. “Jacob, kendi kardeşlerinle savaşamazsın”

Gözlerimi kıstım. “Kolay olacağını söylemiyorum ama eğer gerçekten onu öldürmeye gelecek olurlarsa onları durdurabilmeliyim.”

Carlisle endişeli bir şekilde başını salladı. “Hayır yapamayacağını söylemedim. Ama bu çok yanlış olur.Ben bunu yapamazdım.”

“Bunu siz değil ben yapacağım, Doktor.Ve ben buna dayanabilirim”

“Hayır Jacob. Hareketlerimizi öyle ayarlayacağız ki buna gerek kalmayın.”

Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. “Her seferinde üçerli gruplar halinde gideriz.” Diye karr verdi bir saniye sonra “Sanırım bu yapabileceğimizin en iyisi”

“Bilmiyorum doktor.Bodoslama dalmak iyi bir strateji gibi gelmedi.”

“Bizim fazladan bazı yeteneklerimiz var. Eşitlenmiş olunuz.Eğer Edward bu üç kişiden biri olursa birkaç mil mesafenin güvenli olduğundan emin olabiliriz.”

İkimiz de Edward’a baktık.İfadesini görünce Carlisle geri çekildi.

“Tabi eminim başka bir yolu daha vardır” Dedi Carlisle.Açıkça görülüyordu ki şu anda hiçbir güç Edward’ı Bella’nın yanından ayırmaya yetmezdi.

“Alice, kanımca sen hangi yollardan gidersek hata yapmış olacağımızı görebilirsin”

“Yok olanlar” dedi Alice,başıyla onaylayarak. “Basit”

Carlisle'ın ilk planıyla kaskatı kesilmiş olan Edward gevşedi. Bella mutsuz bir şekilde Alice'e bakıyordu, kaşlarının arasında gergin olduğunda beliren o kırışıklıklar vardı.

“Pekala öyleyse” dedim. “Tamamdır bu iş. Ben de yola koyulayım. Seth, seni gün ağarırken yanımda istiyorum. Bir ara biraz kestir tamam mı?”

“Tabi Jake. Hazır olur olmaz dönüşürüm. Tabi eğer”... tereddüt etti, Bella'ya baktı. “Bana ihtiyacın olur mu?”

“Battaniyesi var” diye çemkirdim.

“Ben iyiyim sağ ol Seth” dedi Bella hemen.

Sonra birden Esmé elinde de tıka basa dolu bir tabakla uçarak odada belirdi. Carlisle'ın hemen arkasında durdu, iri koyu altın rengi gözleriyle bana bakıyordu. Tabakı uzattı, ve çekinerek bir bana bir adım daha yaklaştı.

“Jacob” dedi yavaşça. Sesi diğerleri gibi kulak tırmalayıcı değildi. “Biliyorum senin için burada bu kadar nahış koku varken yemek yemek pek de iştah açıcı değil ama... eğer giderken yanında biraz yemek götürürsen kendimi daha iyi hissederim. Bizim yüzümüzden evine gidemiyorsun. Lütfen vicdan azabımı biraz azalt. Yiyecek bir şeyler götür.” Yemeği bana uzattı. Bunu nasıl yaptı bilmiyorum, yirmili yaşlardan daha yaşlı göstermiyordu, teni kemik gibi beyazdı ama ifadesinde bir şeyler bana kendi annemi hatırlattı.

Tanrım

“Ah tabi tabi” diye mırıldandım. “Sanırım Leah de hala açtır.”

Uzanıp yiyecekleri aldım, bir kol mesafesinde tuttum. Bir ağacın dibine filan atardım. Kötü hissetmesini istemiyordum.

Sonra Edward aklıma geldi

Ona hiçbir şey söyleme. Yediğimi zannetsin.

Kabul edip etmediğini anlamak için yüzüne bakmadım. Kabul etse iyi olurdu. Kan emici bana borçluydu.

“Sağ ol Jacob” dedi Esmé bana gülümseyerek. Bu taştan yapılmış yüzde nasıl gamzeleri olabiliyordu, tanrı aşkına!

“Mmm teşekkürler” dedim. Yüzümün ısındığını hissettim. Normalden daha fazla. İşte vampirle takılmanın getirdiği sorunlardan biri de bu, onlara alışıyorsun. Dünyaya bakışımı alt üst ediyorlar. Arkadaşınmış gibi gelmeye başlıyorlar.

“Daha sonra yine gelir misin Jake” diye sordu Bella, tam ben de bunun yolunu yapmaya hazırlanırken.

“Bilmem ki”

Dudaklarını sıkıca kapattı,sanki gülmemeye çalışmış gibi. “Lütfen, belki üşürüm”

Burnumdan derin bir nefes aldım, bunun iyi bir fikir olmadığını anladığımda artık çok geçti.Yüzümü buruşturdum. “Belki”

“Jacob?” diye sordu Esmey.O konuşurken ben de bir yandan tekrar kapıya yöneldim, peşimden birkaç adım attı. “Verandaya bir sepet dolusu kıyafet bıraktım.Leah için.Yeni yıkadım,elimden geldiğince az dokunmaya çalıştım.” Kaşlarını çattı. “Bir zahmet bunları ona götürebilir misin”

“Tamamdır” diye mırıldandım, sonra başka birisi daha beni bir şey için suçlu hissettirmeden önce hemen kendimi dışarı attım.

15. Tick Tock Tick Tock Tick Tock (Tik Tak Tik Tak Tik Tak)

Hey Jake beni gün ağarırken istediğini söylemiştin.

Neden Leah'nın bayılmadan önce beni uyandırmasını sağlamadın.

Çünkü sana ihtiyacım yok. Hala iyiyim.

Çoktan kuzey kanadını devralmıştı.

Bir şey var mı?

Yok. Hiç oğlu hiç.

Biraz keşif mi yaptın?

Az önce geçtiğim yolun sınırına gelmişti. Yeni izi takip etmeye koyuldu.

Evet biraz dolandım. Sadece kontrol etmek için bilirsin. Eğer Cullen'lar bir av gezisine çıkacaksa...

İyi fikir.

Seth ana hatta geri döndü.

Onunla birlikte koşmak Leah'yla koşmaktan daha kolaydı. Elinden geleni yapıyordu ama yine de düşüncelerini bir yere kadar dizginleyebiliyordu. Burada olmak istemiyordu. Kafamın içinde vampirlere karşı başlayan yumuşamayı hissetmek istemiyordu. Seth'in onlarla rahatça arkadaşlık etmesiyle başa çıkmak istemiyordu, gitgide daha güçlenen bir arkadaşlık.

Aslında komik bir şey bu. Onun asıl meselesinin ben olacağımı sanmıştım. Sam'in ekibindeyken birbirimizin sınırlarını bozup dururduk. Ama şimdi benimle

zıtlaşmıyordu. Sadece Cullen'lar ve Bella. Neden bilmiyorum. Onu gitmeye zorlamadığım için duyduğu minnettarlıktı. Belki de şu anda düşmanlığının nedenini anladığım içindi. Hangisi olursa olsun Leah beklediğim kadar kötü değildi.

Tabi o kadar kolaylaştırdığı da söylenemezdi. Esmen'in yolladığı kıyafetler ve yemek şu anda nehirde bir gezintiye çıkmıştı. Ben kendi payımı yedikten sonra bile- vampir kokusuna rağmen yine de dayanılmaz güzel kokması yüzünden değil sadece- aynı zamanda Leah'ya iyi bir kendini feda etme örneği sunmak içindi. Ama Leah geri çevirdi. Öğlene doğru avladığı geyik onu pek de doyuramamıştı. Ama moralini daha da bozmuştu. Leah çiğ et yemeyi hiç sevmezdi.

Belki de doğruya doğru açılıp alanı bir taramalıyız? Diye önerdi Seth. Biraz açılalım, bakalım orada bekliyorlar mı?

Benim aklımda da bu geçiyordu. Diye onayladım. Ama hepimiz uyanıkken yapalım. Savunmamızın zayıflamasını istemiyorum. Cullen'lar şanslarını bir denemeden önce yapmalıyız ama yine de. Yakında.

Haklısın

Bu beni düşünmeye sevk etti.

Eğer Cullenlar bölgeyi hızlı bir şekilde terk edebilecek olsalardı, gerçekten yola devam etmeleri gerekirdi. Biz onları uyarmaya geldiğimiz anda yola çıkmaları gerekirdi. Diğer şeyleri de halledebilirlerdi. Kalacak bir yeri karşılayabilirlerdi. Ve kuzey tarafında arkadaşları vardı, yanlış mıyım? Bella'yı alın ve kaçın. Bu sorunlarının bariz çözümü gibi görünüyordu.

Muhtemelen onlara bunu yapmalarını söyledim ama beni dinleyeceklerinden endişeliydim. Ve Bella'nın kaybolmasını da istemiyordum. Böylece başarıp başaramadığını hiç bilemeyecektim.

Hayır bu salakçaydı. Onlara gitmelerini söyleyecektim. Kalmalarının hiçbir mantığı yoktu ve eğer Bella giderse bu benim için daha iyi olurdu. Daha az acı vermezdi belki ama daha sağlıklı olurdu.

Tabi şimdi Bella yanımda değilken, beni görünce heyecanlanmasını, hayata tırnaklarıyla tutunmaya çalıştığını görmezken demesi kolay.
Ah, ben bunu Edward'a çoktan sordum diye düşündü Seth.

Ne!?

Neden hala ayrılmadıklarını sordum. Tanya'ların yanına filan neden gitmediklerini. Samlerin peşlerinden gelemeyecekleri kadar uzak bir yerlere.

Ben de Cullen'lara tam da bu tavsiyeyi vermeye karar vermiştim. Bu en iyisiydi. Yani Seth'in benim işimi elimden almasına kızmamam gerekirdi. Hiç de kızmamalıydım. Peki ne dedi? Açık bir kapı mı bekliyorlar?

Hayır. Gitmeyecekler.

Ve bu iyi habere pek de benzemiyordu.

Neden? Bu aptallık.

Pek sayılmaz dedi Seth, bu sefer korumaya geçerek. Carlisle'ın burada sahip olduğu tıbbi araç gerece ulaşması epey zaman alır. Bella'ya iyi bakabilmek için ihtiyacı olan her şey burada var ve daha fazlasını almak için güven de kazanmış. Zaten av gezisi yapmalarının bir nedeni de bu. Carlisle yakında Bella için daha çok kana ihtiyaçları olacağını düşünüyor.

Onun için sakladıkları bütün o negatif kanı şimdi o tüketiyor. Kan bankasından daha fazla almak istemiyor. Stokları tüketmek istemiyor. Biraz daha satın alacak. Kan satın alabildiğini biliyor muydun? Eğer doktorsan.

Mantıklı olmaya henüz hazır değilim. Hala aptalca geliyor. Bunların çoğunu yanlarında götürebilirler değil mi? Ve gittikleri yerde ihtiyaçları olanları da çalabilirler. Eğer ölümsüzsün yasal saçmalıklar kimin umrunda ki?

Edward onu yerinden oynatma riskini almak istemiyor.

Daha önce olduğundan daha iyi.

Cidden öyle diye katıldı Seth. Kafamın içinde Belanın tüplere bağlı olduğu o görüntülerle onu evden ayrılmadan önce son gördüğündeki haliyle karşılaştırıyordu. Ona gülümseyip el sallamıştı. Ama etrafta fazla dolanamaz biliyorsun. O şey canına okuyor.

Boğazımı yakan asiti tekrar yuttum. Evet biliyorum.

Bir kaburgasını daha kırdı dedi efkarlı bir şekilde.

Bir an koşu ritmim aksadı. Tökezledim, sonra tekrar tempomu tutturdum.

Carlisle onu yeniden sargıya aldı. Sadece yeni bir çatlak daha dedi. Sonra Rosalie normal insan bebeklerinin bile kaburga kırdıklarının duyulduğundan bahsetti.

Edward kafasını kopartacakmış gibi görünüyordu.

Yapmaması ne kötü olmuş.

Seth Bunların hepsinin benim için hayati önemi olduğunu bildiğinden şu anda rapor verme modundaydı. Ondan bunu istememiştim oysa ki.

Bella biraz ateşlendi. Çok yüksek değil sadece terliyor sonra titreme geliyor. Carlisle bundan ne çıkarması gerektiğini bilmiyor. Belki sadece hasta da olabilirmiş. Şu anda bağışık sisteminin de en iyi hali değil.

Evet eminim bu sadece bir tesadüftür.

Morali iyi ama. Charlie'yle sohbet etti güldü filan.

Charlie mi? Ne! Charlie'yle konuşuyor derken neyi kastettin?

Şimdi de Seth tökezlemeye başladı, öfkem onu şaşırttı. Her gün onunla konuşmak için telefon ediyor. Bazen annesi de arıyor. Bella'nın sesi şimdi daha iyi geliyor, onu iyileşme sürecinde olduğuna ikna etmeye çalışıyor.

İyileşiyor mu? Bunların aklından ne geçiyor? Charlie'nin beklentilerini yüksek tutun ki o öldüğünde daha da çöksün. Onu buna hazırlıyorlar sanıyordum. Onu neden böyle bir beklentiye sokuyor ki?

Ölmeyebilir diye düşündü Seth, sessizce.

Derin bir nefes aldım, sakinleşmeye çalıştım.

Seth, eğer bunu atlatacaksa bile bunu insan olarak yapmayacak. Bunu o da biliyor diğer hepsi de. Eğer ölmezse çok iyi bir ölü taklidi yapması gerekecek ya da ortadan kaybolması lazım. Bunu Charlie için daha kolay bir hale getirmeye çalıştıklarını sanıyordum. Neden?

Sanırım bu Bella'nın fikri. Kimse bir şey söylemedi ama Edward'ın yüzünde de senin şu anda söylediklerinle paralel bir ifade vardı.

Kan emiciyle yine aynı dalga boyundayız.

Bir süre sessizce koştuk. Güneye doğru yeni bir hat çizerek yola koyuldum.

Çok uzaklaşma.

Neden?

Bella, sana, uğramanı söylememi istedi.

Çenem kilitlendi.

Alice de seni çağırıyor. Çan kulesinde tıklı kalmış bir vampir yarasa gibi çatıda tıklılmaktan bezmiş. Seth bir kahkaha savurdu.

Ben de Edward'la nöbetleşe Bella'nın yanında duruyordum. Vücut ısısını dengede tutabilmek için. Soğuk ya da sıcak, neye ihtiyacı olursa. Eğer istemezsen ben de gidebilirim.

Yok ben hallederim diye araya girdim.

Tamam. Seth başka bir yorum yapmadı. Dikkatini bomboş ormana yöneltti.

Ben de güneye doğru devam ettim, yeni bir şey var mı bakındım. Birilerinin yaşadığına dair bir belirti görür görmez hemen gerisingeri döndüm. Henüz kasabanın yakınına gelmemiştim ama yeniden kurt dedikodularını alevlendirmek istemiyordum. Uzunca bir süredir uslu durmuş, görünmez olmayı başarmıştık.

Geri dönüş yolumda koruduğumuz hattın üzerinden geçtim, eve doğru yöneldim.

Bildiğim kadarıyla bu gayet aptalca bir hareketti ama kendime engel olamadım. Bir çeşit mazoşist filan olmalıyım.

Sende bir tuhaflık yok Jake. Bu da çok normal bir durum sayılmaz.

Kapa çeneni Seth. Lütfen.

Kapıyorummm.

Bu sefer kapıya geldiğimde tereddüt etmedim. Sanki kendi malımmış gibi içeri girdim. Bunun Rosalie'nin tepesini attıracağını fark ettim ama bu yersiz bir çabaydı çünkü ne Rosalie ne de Bella görünürlerle yoktu. Dikkatlice etrafıma bakındım, gözümünden kaçtıklarını umarak. Kalbim de göğüs kafesime tuhaf rahatsız edici bir şekilde sürtünüyordu.

"O iyi" diye fısıldadı Edward. "Ya da eskisi gibi demeliyim"

Edward elleri yüzünde, kanepede oturuyordu. Konuşmak için başını kaldırmadı.

Esmeye yanındaydı, kollarını sıkıca omzuna sarmıştı.

"Merhaba Jacob" dedi "Geri dönmene sevindim"

"Ben de" dedi Alice derin bir iç geçirmeyle birlikte. Yüzünde bir ifadeyle merdivenlerden zoplayarak indi. Sanki bir randevuya filan geç kalmışım gibi.

"Selam" dedim. Kibar davranmak tuhaf gelmişti. "Bella nerede?"

"Banyoda" dedi Alice. "Genelde sıvıyla besleniyor malum. Ve bütün bu hamileliğin sana yaptıkları da var, duyduğum kadarıyla."

"Aaa"

Orada hantal hantal dikildim, topuklarımın üzerinde ileriye geriye sallandım.

"Ah harika" diye şikayetlendi Rosalie. Yüzünde benimle alay eden bir ifadeyle merdivenlerin arkasından zar zor seçilen bir holden Bella'yı kollarında nazikçe taşıyarak geldiğini gördüm.

"Kötü bir koku aldığımdan emindim"

Ve tıpkı daha önce olduğu gibi, Bella'nın yüzünde Noel sabahında çocukların yüzünde gördüğümüz ifadeyi gördüm. Sanki ona en güzel hediyeyi getirmişim gibi.

Bu haksızlıktı.

“Jacob” dedi bir nefeste. “Gelmişsin”

“Selam Bells”

Esmé ve Edward ayağa kalktı. Rosalie'nin Bella'yı büyük bir özenle kanepeye yatırmasını izledim. Buna rağmen Bella bembeyaz oldu ve nefesi kesildi ama canı ne kadar yanarsa yansın bir tek ses bile çıkarmamaya uğraşmış gibiydi.

Edward elini önce alnında sonra da boynunda gezdirdi. Sanki eliyle saçlarını düzeltiyormuş gibi göstermeye çalıştı ama bana bir doktor muayenesi gibi geldi.

“Üşüdün mü” diye mırıldandı.

“İyiyim ben”

“Bella, Carlisle'ın sana ne söylediğini biliyorsun” dedi Rosalie. “Bir şeyi olduğundan daha önemsiz göstermeye çalışma. Böyle yaparsan ikinize de yardımcı olamayız”

“Tamam birazcık üşüyorum Edward. Bana şu battaniyeyi uzatır mısınız?”

Gözlerimi devirdim. “Bu burada olma sebebim değil mi?”

“Daha yeni geldin” dedi Bella “Bütün gün koştuğuktan sonra eminim. Ayaklarını biraz dinlendir. Muhtemelen birazdan ısınırım.”

Onu duymazdan geldim, bana hala ne yapacağımı söylemeye devam ediyordu. Gittim kanepenin yanına yere oturdum. O an nasıl oldu bilmiyorum gözümde çok kırılma görüldü. Onu yerinden kımlıdatmaya korktum kollarımı ona dolamaya bile korktum.

Bu yüzden sadece onun tarafına doğru dikkatlice yaslandım, kollarımı onun kollarının üzerine uzunlamasına yerleştirdim, ellerini de ellerimin içine aldım. Diğer elimi de yüzüne koydum. Normalde olduğundan daha serin miydi emin olmak güçtü.

“Sağ ol Jake” dedi, bir kere titrediğini hissettim. “Hı” dedim

Edward da kanepenin kolunda Bella'nın ayağının dibine oturdu. Gözleri sürekli yüzündeydi.

Biliyorum, odada böyle bir süper duyma kabiliyeti varken kimsenin karnımın guruldadığını duymamış olmasını ummak biraz fazlaydı.

“Rosalie neden mutfaka gidip Jake'e bir şeyler getirmiyorsun” dedi Alice. Kanepenin arkasında sessizce oturuyordu, adeta görünmez olmuştu.

Rosalie Alice'in sesinin geldiği tarafa inanamayan gözlerle baktı.

“Yine de sağ ol Alice ama içinde Sarışının tükürüğü olan bir şeyler yemek isteyeceğimi pek sanmıyorum. Zaten benim sistemim zehre de iyi bir tepki vermeyecektir.”

“Rosalie misafirperverliğe böyle bir leke düşürerek Esmé'yi utandırmaz”

“Elbette yapmam” dedi Sarışın tatlı mı tatlı bir ses tonuyla, ki bana hiç de güven vermedi. Ayağa kalktı ve odadan rüzgar gibi ayrıldı.

Edward iç geçirdi.

“Bana zehirleyip zehirlemediğini söylersin” diye rica ettim.

“Tabi” diye söz verdi Edward.

Ve nedendir bilinmez ona inandım.

Mutfakta bir sürü gürültü patırtı oldu, metalden kötüye kullanılmış gibi sesler yükseliyordu. Edward tekrar iç geçirdi, ama azıcık da gülümsedi. Sonra Rosalie ben bunun üzerinde fazla düşünmeden önce geri geldi. Kendinden memnun bir şekilde sırtarak gümüş bir kaseyi yanıma, yere bıraktı.

“Tadını çıkar köpek”

Muhtemelen daha önce büyük bir karıştırma kabıymış ama onu kendi üzerinde kıvrarak bir köpek mama kabı haline getirmiş. Bu hızlı elişi karşısında etkilenmesem olmazdı. Ve detaylara gösterdiği özen. Bir kenara Fido kelimesini kazımış. Çok güzel bir el yazısı.

Yemek çok güzel görüldüğü için-biftek ve kocaman fırında patates bütün garnitürleriyle birlikte-ona “Sağ ol Sarışın” dedim Homurdandı.

“Beyni olan bir sarışına ne denir biliyor musun?” diye sordum ve ara vermeden hemen devam ettim “Golden Retriever”

“Bunu da duymuştum” dedi, artık yüzündeki gülümse kaybolmuştu.

“Denemeye devam edeceğim.” Diye söz verdim sonra yumuldum.

Yüzünde bir tikslenme ifadesi belirdi sonra gözlerini devirdi. Sonra koltuklardan birine oturdu, zapping yapmaya başladı, kanalları öyle hızlı geçiyordu ki gerçekten izleyecek bir şey arıyor olamazdı.

Yemek güzeldi, havadaki pis vampir kokusuna rağmen. Buna iyice alışmaya başlamıştım. Hıh. Yapmak istediğim bir şey de sayılmazdı pek.

Bitirdikten sonra, tam da aklımdan kaseyi yalamayı geçiriyordum böylece Rosalie’ye de homurdanabileceği bir şeyler vermiş olacaktım. O sırada Bella’nın buz gibi parmaklarının nazikçe saçlarımı çekiştirildiğini hissettim. Enseme doğru taradı.

“Saç kestirme zamanı gelmiş ha?”

“İyice saldın kendini” dedi “belki...”

“Dur da tahmin edeyim, buradan birisi eskiden Paris’te bir güzellik salonunda saç mı kesiyordu?”

Kıkırdadı. “Olabilir”

“Yok sağ ol” gerçekten bana bir öneride bulunmadan önce. “Birkaç hafta daha idare ederim”

Sonra birden ne kadar zamanı kaldığını düşünmeye daldım. Sormak için kibar bir yol denedim.

“Yani...mmm...tarih ne?Bilirsin küçük canavarın son kullanma tarihi.”

Enseme bir şaplak attı. Kuvveti havada asılı duran bir tüy kadardı. Ama cevap vermedi.

“Ciddiyim” dedim “Ne kadar zaman burada kalacağımı bilmek istiyorum” İçimden sen ne kadar zaman burada kalacaksın diye geçirdim. Sonra ona bakmak işçin döndüm. Gözleri düşünceli bakıyordu, kaşları arasında o gerginken çıkan çizgi oradaydı.

“Bilmiyorum” diye mırıldandı. “Tam olarak değil. Açıkça görülüyor ki burada 9 aylık modele bağlı kalmıyoruz. Ultrason da çekemiyoruz bu yüzden Carlisle ne kadar kocaman olduğuma bakarak tahmin yürütmeye çalışıyor. Normal insanların bebek tam olarak geliştiğinde 40 santimetre olması gerekiyor” dedi parmağını karnındaki şişkinliğin tam ortasına götürdü. “Haftada 1 cm. Bu sabah 30 oldum. Günde iki cm büyüyor, bazen daha bile çok.”

Günler geçip gidiyor. Hayatı hızlı tuşuna basılmış gibi ilerliyordu. Eğer 40’a kadar sayıyorsa kaç günü kalmış demek oluyordu?4?Nasıl yutkunacağımı anlamam biraz zaman aldı.

“İyi misin?” diye sordu.

Başımınla onayladım, ama sesimi nasıl çıkaracağımdan emin değildim.

Benim düşüncelerimi dinlerken Edward başını öteki tarafa çevirdi, ama camdan duvar üzerindeki yansımasını görebiliyordum. Yeniden o bağı yanan adam olmuştu. Tuhaf şey. Bir bitiş noktasının olması gitmeyi de onun gitmesini istemeyi ne kadar zorlaştırıyordu. İyi ki bu mevzuyu Seth gündeme getirmiş de burada kalacaklarını biliyorum. Onların gitmek üzere olduklarını düşünmek dayanılmaz olurdu, kalan 4 günden birini ikisini ya da üçünü çekip alacaklarını. Benim dört günümün.

Şu da çok tuhaf. Neredeyse sona erdiğini bilmeme rağmen benim üzerimdeki etkisi kurtulamayacağım bir hal alıyordu. Sanki gitgide büyüyen karnıyla doğru orantılı gibi. Büyüdükçe yer çekiminin etkisi daha da artıyormuş gibi.

Bir an için ona uzaktan bakarmış gibi yaptım, o çekimden kurtulmaya çalıştım. Ona duyduğum ihtiyacın daha da arttığını hayal etmediğime emindim. Neden? Ölmek üzere olduğu için mi? Ya da ölmese bile en iyi senaryo üzerinden konuşacak olursak ne bildiğim ne de anlayabildiğim bir şeylere dönüşeceğini bildiğim için mi? Parmaklarını yanaklarımda gezdirdi, dokunduğu yerlerde cildim ıslanmıştı. “Her şey iyi olacak” diye yatıştırmaya çalıştı. Sözleri bir anlama gelmese de fark etmezdi. İnsanların çocuklarına söyledikleri o manasız ninniler gibi söylemişti. Dandini dandini dastana. .

“Tabi” diye mırıldandım.

Koluma doğru kıvrıldı, kafasını omzuma yasladı. “Geleceğini sanmıyordum. Seth geleceğini söylemişti. Edward da dedi ama ikisine de inanmadım. ”

“Nedenmiş o” diye sordum huysuzlanarak.

“Burada mutsuz oluyorsun ama yine de geldin”

“Burada olmamı istedin”

“Biliyorum. Ama gelmek zorunda değildin. Burada olmanı istemem adil değil. Gelmesen seni anlardım. ”

Bir an sessizlik oldu. Edward yüzünü tekrar topladı. Rosalie’nin değiştirip durduğu kanallara baktı. 600lere gelmişti. Tekrar başa dönmesi ne kadar sürecek merak ettim.

“Geldiğin için sağ ol” dedi Bella fısıldayarak.

“Bir şey sorabilir miyim”

“Tabi ki”

Edward bizi dinliyormuş gibi görünmüyordu ama ne soracağımı biliyordu onun için beni kandıramazdı.

“Beni neden burada istiyorsun? Seth de seni ısıtabilir. Muhtemelen etrafta olması daha kolay olur. Neşeli bir genç delikanlı. Ama ben içeri adımımı attığım anda dünyada en sevdiğin insan benmişim gibi gülümsüyorsun”

“Onlardan birisisin”

“Bu berbat biliyor musun”

“Evet” dedi, iç geçirerek “Üzgünüm”

“Ama neden? Daha cevap vermedin. ”

Edward yine öteki tarafa bakıyordu, sanki camdan dışarı bakıyormuş gibi. Yüzü yansımada ifadesiz görünüyordu.

“Sen burada olunca, Jacob, sanki her şey tamammış gibi geliyor. Sanki tüm ailem bir aradaymış gibi. Sanırım bu yüzden. Daha önce hiç kalabalık bir ailem olmadı. Bu güzel bir şey. ” Kısa bir süre gülümsedi “Ama sen burada olmazsan tamamlanmış olmuyor”

“Ben hiçbir zaman senin ailenin bir parçası olmayacağım Bella”

Olabilirdim. İyi de olurdu. Ama bu bir yaşama şansı bile verilmeden yok olup gitmiş uzak bir gelecekte ibaretti.

“Sen her zaman benim ailemin bir parçası oldun” diye karşı çıktı. Dişlerim gıcırdadı.

“Bu berbat bir cevap”

“İyi cevap nasıl oluyor”

“Şuna ne dersin, senin acın beni keyiflendiriyor” İrkildiğini hissettim.

“Bu daha mı hoşuna gider?” diye fısıldadı.

“Böylesi daha kolay olur en azından. Bununla başa çıkabilirim. ”

Sonra tekrar yüzüne baktım, benim yüzüme o kadar yakındı ki. Gözlerini kapamış, kaşları çatıktı. “Yoldan çıktık, Jake. Dengemiz bozuldu. Benim hayatımın bir parçası olman gerekiyordu. Bu ben hissedebiliyorum, sen de hissediyor olmalısın. ”Gözlerini açmadan bir süre durakladı, sanki benim inkar etmemi bekliyormuş gibi. Ama ben bir şey demedim o da devam etti.

“Ama bu şekilde değil. Birşeyleri yanlış yaptık. Hayır. Ben yanlış yaptım, ve yoldan çıktık. .”

Sesi azaldı, kaşlarındaki çatıklık kayboldu sadece dudaklarının kenarında küçük bir çizgi kaldı. Yarama biraz daha tuz basması için bekliyordum ama birden hafiften bir horlama sesi çıkmaya başladı.

“Bitkin düştü. ” Diye mırıldandı Edward. “Uzun bir gündü. Ve zor bir gündü. Daha önce uyuması gerekirdi aslında ama seni bekliyordu. ”

Ona bakmadım.

“Seth o şeyin bir kaburgasını daha kırdığını söyledi”

“Evet nefes almasını güçleştiriyor”

“Harika”

“Fazla sıcakladığında haber ver”

“Tamam”

Bana temas etmeyen kolundaki tüyler hala diken dikendi. Bir battaniye bulmak için başımı kaldırır kaldırmaz Edward koltuğun kolunda asılı duran bir battaniyeyi kaptı üzerine serdi.

Ara sıra bu zihin okuma şeyinin zaman kazandırdığı oluyor. Sözelimi Charlie'yle olan bitenler hakkında büyük bir suçlama sahneye koymam gerekmeyecek. Edward ne kadar öfkeli olduğumu hemen duyacak ve...

“Evet” dedi bana hak verdi. “İyi bir fikir değil”

“Peki o zaman neden Bella onu sadece daha da üzeceğini bile bile babasına iyileşmeye başladığını söylüyor. ”

“Onun endişelenmesine dayanamıyor”

“Yani böylesi daha iyi. .”

“Hayır daha iyi değil ama şu anda onu, mutsuz olacağı bir şey yapmaya zorlayamam. Ne olursa olsun bu onun iyi hissetmesini sağlayacak. Geri kalanıyla ben sonra ilgilenirim. ”

Bu kulağa hiç de hoş gelmiyordu. Bella Charlie'nin acısını daha sonra başka biriyle yüzleşmek üzere daha ilerdeki bir tarihe erteleyemezdi. Ölüyor olsa bile. Bu o değildi. Bella'yı tanıyordum, başka bir planı olmalıydı.

“Hayatta kalacağından emin” dedi Edward

“Ama insan olarak değil”

“Hayır, insan olarak değil ama Charlie'yi bir şekilde yeniden görmeyi umuyor. ”

Of, gittikçe daha da güzelleşiyor.

“Charlie'yi. Görmek...”Gözlerim fal taşı gibi açıldı, ona baktım. “Daha sonra. Charlie'yi parıldayan beyazlığı ve kıpkırmızı gözleriyle tekrar görmek. Ben bir kan emici değilim. Belli ki bir noktayı kaçırıyorum, ama Charlie onun ilk yemeği için tuhaf bir seçim gibi geldi. ”

Edward iç geçirdi. “Ona en azından bir yıl boyunca yaklaşamayacağını o da biliyor. Kendini dizginleyebileceğini düşünüyor. Dünyanın öbür ucundaki özel bir hastaneye gitmesi gerektiğini söyleyecek. İletişimi koparmamak için telefonla arayacak. .”

“Bu delilik”

“Evet”

“Charlie aptal değil. Onu öldürmese bile farkı fark edecektir. ”

“O da buna güveniyor zaten”

Yüzüne öylece baktım, açıklamasını bekledim.

“Charlie değişiklikler için yaptığı açıklamaları kabul edecek olsa bile, Bella hiç yaşlanmayacak, bu da bir zaman sınırı koyacak. ”Belli belirsiz gülümsedi. “Ona değişiminden bahsettiğin zamanı hatırlıyor musun? Onun tahmin etmesini sağladın” Ellerimi büktüm, yumruk yaptım. “Sana bunu anlattı ha!?”

“Evet. Fikrini açıklamaya çalışıyordu. Bildiğin gibi Charlie’ye sırrını söyleyemez, bu onu tehlikeye sokar. Ama o zeki ve pratik bir adam. Onun kendince bir açıklama yapacağını düşünüyor. Yanlış anlayacağını tahmin ediyor. Zaten biz de vampir kurallarına pek uymuyoruz. Bella’nın da ilk başta yaptığı gibi bizim hakkımızda yanlış bir kaniya varacak, ve böylece geçinip gideceğiz. Onu ara sıra görebileceğini düşünüyor.”

“Delilik” diye tekrarladım.

“Evet” diye onayladı o da tekrar.

Edward’ın onun sırf şimdilik mutlu olmasını sağlamak için onun istediklerini yapmasına izin vermesi bir zayıflıktı. Bu işin sonu iyiye gitmiyordu.

Onun bu çılgın planını deneyecek kadar yaşamasını beklemiyordu diye düşündüm. Bir süre için mutlu olsun diye onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Dört gün kadar daha.

“Ne olursa olsun başa çıkacağım” diye fısıldadı, başını öne eğdi, böylece yüzünün yansımalarını göremeyecektim. “Ona şimdi acı çektirmeyeceğim”

“Dört gün mü?” diye sordum

Başını kaldırmadı. “Aşağı yukarı.”

“Peki ya sonra?”

“Tam olarak neyi kastediyorsun?”

Belanın söylediklerini düşündüm. O şeyin vampir derisi gibi güçlü bir şeyle güzelce, sıkıca sarılıp sarmalanmış olduğundan bahsetmişti. Peki ya nasıl işleyecekti. O şey nasıl dışarı çıkacaktı.

“Yaptığımız küçük araştırmadan anlaşıldığı kadarıyla, yaratıklar rahimden çıkmak için kendi

dişlerini kullanıyorlar.”

Ağzıma gelen safrayı tekrar yutmak için durdum.

“Araştırma mı?” dedim zar zor.

“Jasper ve Emmett’i bu yüzden pek ortalarda görmiyorsun. Carlisle da şu anda bunu yapıyor. Eski hikayeleri ve mitleri deşifre ediyoruz. Böylece yaratığın davranışlarını tahmin edebilmek için işimize yarayacak bir şeyler bulmayı umuyoruz”

Hikayeler mi? Eğer mitler varsa bu demek oluyor ki...

“Bu şeyin türünün ilk örneği olmadığı anlamına mı gelir?” diye sordu Edward sorumu tahmin ederek. “Belki. Ama kanıtlar yeterli değil. Mitler pekala korku ve hayalgücünün ürünü de olabilir. Ama yine de” diye tereddüt etti. “Sizin mitleriniz gerçek değil mi? Belki bunlar da doğrudur. Belli bir yeri var, birbirine bağlı şeyler...”

“Nasıl buldunuz yani...”

“Güney Amerika’da karşılaştığımız bir kadın vardı. Kendi halkının gelenekleriyle büyümüş. Kuşaktan kuşağa geçen hikayeler sayesinde bu gibi yaratıklar hakkında uyarılmıştı.

“Uyarılar neymiş?” diye fısıldadım.

“O yaratık hemen öldürülmeli. Yeterince güçlenmeden önce”

Tıpkı Sam’in düşündüğü gibi. Acaba haklı mıydı?

“Tabi efsaneler bizim hakkımızda da aynı şeyi söylüyor. Biz de yok edilmeliymişiz. Ruh olmayan katiller olduğumuzu söylüyor.”

İkide iki.

Edward bir kahkaha patlattı.

“Hikayeler, anneler hakkında ne diyor?” Acı yüzüne kazındı, onun acısını görünce ben de irkildim. Bana bir cevap vermeyeceğini biliyordum. Konuşacağından da şüpheliydim.

Konuşan Rosalie oldu. Bella uykuya daldığından beri sessizce öylece duruyordu.

Önemsemyormuş gibi bir ses tonuyla “Tabi ki hiç sağ kalan olmamış” dedi. Hiç sağ kalan yok! Öylece, duygusuzca. “Hastalık dolu bir bataklığın ortasında doğum yaparken bir tıp adamının yüzüne ağır ağır tükürük sıvaması hiçbir zaman iyi bir yöntem olmamıştır. Normal doğumların bile yarısı kötü gidiyordu o zamanlar. Onlardan hiçbirinin yanında bebeğe bakacak onun neye ihtiyacı olduğu hakkında bir fikri olan ve bu ihtiyaçlarını karşılamayı deneyecek birisi olmamış. Vampir doğası hakkında eşiz bir bilgi birikimine sahip bir doktor. Bebeği en güvenli şekilde doğurtmak için bir plan. Kötü giden ne olursa olsun bunu düzeltebilecek bir zehir. Bebek iyi olacak. Gerçekten böyle anneler varsa bunlara sahip olsalardı onlar da hayatta kalırlardı. Ki var olduklarına da ikna olmadım. ”

Bebek, bebek. Sanki tek önemli olan şey oymuş gibi. Bella'nın hayatı onun için küçük bir ayrıntıydı, kolayca göz ardı edilebilecek bir şey.

Edward'ın yüzü bembeyaz oldu. Elleri pençe şeklini aldı. Rosalie kendini beğenmiş ve umursamaz bir tavırla koltuğunda döndü, Edward'a sırtını çevirdi. Edward ileri atıldı, saldırmaya hazırlandı.

Bana izin ver diye öneride bulundum.

Durakladı, tek kaşını kaldırdı.

Sessiz bir şekilde, mama kabımı yerden kaldırdım, sonra bileğimin hızlı ve güçlü bir hareketiyle sertçe Sarışının kafasına fırlattım. Kulak tırmalayıcı bir ses çıkararak oda boyunca sekerek ilerledi, sonra merdiven tutamaklarının sonuncusuna çarptı

Bella kıpırdandı ama uyanmadı.

“Aptal sarışın” diye mırıldandım.

Rosalie kafasını yavaşça çevirdi, gözlerinden ateş saçıyordu.

“Saçıma.....Yemek.....Bulaştırdın!”

İşte oldu.

Yakalandım.

Bella'yı sarsmamak için ondan uzaklaştım. O kadar güldüm ki gözümde yaş geldi.

Kanepenin arkasından Alice'in kahkahaların da eşlik ettiğini duydum.

Rosalie neden atılmadı merak ettim. Bunu bekliyordum yani. Sonra kahkahamın

Bella'yı uyandırdığını fark ettim. Ama asıl gürültü koparken hala uyuyordu.

“Neymiş bu kadar komik olan” diye mırıldandı.

“Saçına yiyecek bulaştırdım” dedim, tekrar kıkırdamaya başladım.

“Bunu unutmam, köpek” diye tısladı Rosalie.

“Bir sarışının hafızasını silmek çok da zor değil” diye karşı çıktım. “Sadece kulağına üfleme yeterli”

“Git de yeni şakalar bul” diye atladı.

“Hadi ama Jake. Rosalie'ye rahat ve. . .” Cümleyi bitiremedi, birden nefes aldı. Hemen o anda Edward benim üzerimden sarktı, battaniyeyi çekti. Nöbet geçiriyor gibiydi, vücudu kanepenin üzerinde kavis yaptı.

“Sadece” dedi nefes nefese “geriniyor”

Dudakları beyazlamıştı, ve çığlık atmamak için dişlerini birbirine sıkıca kenetlemişti. Edward yüzünü ellerinin arasına aldı.

“Carlisle?” diye seslendi, gergin ama alçak bir sesle.

“Geldim” dedi doktor. İçeri geldiğini duymamıştım.

“Tamam” dedi Bella, zar zor ve yüzeysel nefes alıyordu. “Sanırım bitti. Zavallı çocuğun yeri dar, hepsi bu. Çok büyüyor”

Onu parçalayan o şey hakkında bu kadar sevgi dolu bir tonda konuşabiliyor olmasını anlamak güçtü. Özellikle de Rosalie'nin taş kalpli tavırlarından sonra. Keşke Bella'ya da bir şeyler atabilseydim dedim.

Benim ruh halimi anlayamadı. “Biliyor musun bana seni hatırlatıyor Jake” dedi, o duygu yüklü sesiyle, hala nefesi kesilerek konuşuyordu.

“Beni o şeyle kıyaslama. ” Diye çemkirdim.

“Sadece bu büyüme patlamamı kastetmişim. ” Dedi, duygularını incinmiş gibiydi. G üzel. “Boyun her dakika daha da uzuyor görebiliyorum. O da böyle. Çok hızlı büyüyor. ”

Dilimin ucuna gelen şeyleri söylememek için dilimi öyle sert ısırđım ki ağızıma kan tadı geldi. Tabi ben yutkunana kadar o da iyileşmiş olurdu. Bella da bunu istiyordu. Benim gibi güçlü olmak, kendiliğinden iyileşebilmek.

Daha rahat bir nefes aldı, sonra kanepeye yayıldı, vücudu gevşedi.

“Hmmm” diye mırıldandı Carlisle. Başımı kaldırdım. Gözleri benim üzerimdeydi.

“Ne” dedim cevap bekleyerek.

Edward da Carlisle’in kafasından geçenleri duydu, kafasını bir yana çevirdi.

“Bildiğın gibi fetüsün genetik yapısını merak ediyordum. Kromozomlarını. . ”

“Evet neymiş”

“Sizin benzerliklerini dikkate alırsak. . ”

“Benzerlikler mi?” diye kükredim, Çoğul eki kullanması hoşuma gitmemiştı.

“Hızlı büyümeniz ve Alice’in ikinizi de görememesi. . ”

Yüzümde boş bir ifade belirdi. Diğerini unutmuşum.

“Bu bize gereken cevabı bulduğumuz anlamına mı gelir acaba. Benzerlikleriniz temeli genlerinize mi dayanıyor?”

“24 çift” diye mırıldandı Edward.

“Bunu bilemezsiniz”

“Hayır ama spekülasyona açık. ” Dedi Carlisle yatıştırıcı bir sesle.

“Evet. Büyülecii!”

Bella’nın yavaş horlaması benim alaycılığıma yanıt olarak daha da hızlandı.

Sonra bu konuya daldılar, bu genetik muhabbetini öyle bir yere vardırırdılar ki sadece “o” ları ve “ve” leri anlayabiliyordum. Ve tabi bir de kendi adımlı. Alice de arada sohbe katıldı, kuş gibi sesiyle yorumlar yaptı.

Benim hakkımda konuşmalarına rağmen sohbeti nereye vardırırdıklarını anlayamıyordum. Aklımda başka bir şeyler vardı, aralarında ilişki kurmaya çalıştığım bazı gerçekler.

Birinci gerçek: Bella yaratığını vampir derisi kadar güçlü, ultrasonun geçemeyeceğı, iğne girmeyecek bir şey tarafından korunduğunu söylemişti.

İkinci gerçek:Rosalie onu güvenli bir şekilde doğurtmak için bir planlarının olduğunu söylemişti.

Üçüncü gerçek:Edward mitlerde geçen diğer canavarların annelerinden çıkmak için dişleriyle yol açtıklarını söylemişti.

İrkildim.

Ve birden sağlıksız bir hisse kapıldım. Dördüncü gerçek, bir vampirin derisini kesecek çok fazla şey yoktu. O melez yaratığın dişleri, mitlere göre yeterince güçlüydü. Benim dişlerim yeterince güçlüydü.

Ve vampir dişleri de yeterince güçlüydü.

Bu bariz şeyi göz ardı edemezdim, ne kadar istesem de. Çünkü Rosalie’nin o şeyi güvenli bir şekilde nasıl dışarı çıkarmayı planladığı hakkında epey fikrim vardı.

16. Too-Much-Information Alert (Fazla Bilgi Alarmı)

Erkenden yola çıktım.Gün ağarmadan.

Kanepenin arkasına yaslanarak uyumak rahatsız ediciydi.Edward Bella'nın yüzü kıpkırmızı olunca beni uyandırdı ve onu tekrar serinletmek için benim yerime geçti.Gerindim ve artık biraz iş yapacak kadar dinlendiğime karar verdim.

Edward planlarımı gördü. "Teşekkürler" dedi sessizce. "Eğer rota güvenliyse bugün gidecekler"

"Sana haber veririm"

Tekrar hayvan halime dönmek iyi geldi.Uzun süre öyle hareketsiz oturmaktan uyuşmuşum.Ağrıyan kaslarımı çalıştırdım,uzun adımlar attım.

"Günaydın Jacob" diye selamladı Leah

Uyanık olman iyi oldu.Seth ne kadar zamandır molada?

Henüz ara vermedim diye düşündü Seth,uykulu uykulu. Neredeyse geldim.Ne istiyorsun?

Bir saat daha dayanabilir misin?

Tabi ki. Sorun değil. Seth kürkünü titretti,hemen doğruldu.

Sen alanı içten turla Leah, sen de dıştan devam et,Seth.

Tamamdır. Seth hemen koşmaya başladı

Vampirler sana yeni bir görev mi verdi diye homurdandı Leah.

Bununla bir sorunun mu var?

Tabi ki yok.O sevimli sülüklere bebeğim gibi bakmaya bayılıyorum.İyi.Hadi bakalım ne kadar hızlı koşabileceğiz.

Tamam.Buna ben de varım.

Uçma,Leah.Yarışmıyoruz, keşifteyiz.

İkisini de yaparım.Yine de hakkından gelirim.

Üstelemedim. Biliyorum

Güldü.

Doğudaki dağlara doğru dolambaçlı bir patikayı izledik.Alışık olduğumuz bir

yoldu.Vampirler önceki sene buradan ayrıldığında,bu dağları da turladık, devriye bölgemize dahil ettik.Böylece insanları daha iyi koruyabilmek için.Ama Cullen'lar geri döndüğünde,tekrar çizginin bize ait olan kıyasına çekildik. Anlaşmaya göre burası onların bölgesiydi.

Ama bu gerçek muhtemelen şu anda Sam'e hiçbir şey ifade etmiyordu.

Anlaşma bozulmuştu.Her şey onun güç kullanmaya ne kadar hazır olduğuna bağlıydı.Kendi arazilerinde başboş dolaşan bir Cullen bulup ya yakalamak niyetinde miydi?Jared doğruları mı söyledi yoksa aramızdaki sessizlikten mi faydalandı.

Dağın derinlerine doğru ilerledik ama sürünün izine rastlamadık.Ama belli belirsiz vampir kokuları her yerdeydi ki artık bana tanıdık geliyordu bunlar.Bütün gün içime çekiyordum. Sonra daha yoğun ve belli ki daha yeni bir iz fark ettim.Hepsi gidip dönmüştü,Edward hariç.Edward ölmekte olan hamile karısını eve getirince, belli ki bunu toparlamayı unutmışlardı.Dişimi sıktım.Her neyse,benimle bir ilgisi yoktu.

Leah önüme geçmedi.Oysa şimdi yapabiliirdi.Aldığım her yeni kokuya, hız yarışından daha çok dikkatimi veriyordum.O da yarışmayı bıraktı,sağımda koşmaya başladı.

Epey uzaklaştık diye düşündü.

Evet.Eğer Sam sürüden ayrılanların izini sürüyorsa,onun izine çoktan rastlamalıydık.

Şimdi La Push'ta olması daha mantıklı.Şu anda kan emicilerie üç tane fazladan göz ve ayak sağladığımızı biliyor.Onları gafil avlama şansı yok.

Bu sadece bir önlemdi,aslında.

Kıymetli parazitlerimizin yok yere riske girmesini istemeyiz tabi

Hayır diye katıldım ona,sözlerindeki alaycılığı umursamadım

Çok değiştin Jacob.

Sen de hep tanıdığım ve sevdiğim Leaah değilsin

Doğru.Paul'den daha az sinirini bozuyorum ama değil mi?

Şaşırtıcı ama evet

Haha...Tatlı zafer.

Tebrikler

Tekrar sessizce koşmaya başladık.Aslında artık geri dönmemiz gerekiyordu ama ikimizde istemedik.Böyle koşmak iyi geldi.Çok uzun bir süredir aynı çembere bakıp duruyorduk.Kaslarımızı esnetmek ve engebeli arazide dolanmak iyi gelmişti.Çok acelemiz yoktu.Bende belki dönüş yolunda avlansak iyi olur diye düşündüm.Leah iyice acıkmıştı.

Yum yum diye düşündü.

Her şey senin kafanda bitiyor dedim ona. Kurtlar böyle yer.Bu doğal bir şey.Tadı güzel.Bir insanın bakış açısıyla bakmazsan...

Beni gaza getirmeyi bırakabilirsin Jacob.Avlanıcam.Hoşuma gitmek zorunda değil.

Tabi tabi, diye onayladım hemen.İşleri kendi için daha da zor bir hale getirmek istiyorsa onun bileceği işti.

Bir süre bir şey eklemedi.Geri dönüşle ilgili düşünmeye başladım

Teşekkürler dedi Leah, değişik bir ses tonuyla

Ne için?

Beni kendi halime bıraktığın için.Kalmama izin verdiğin için.Bana hak ettiğimden daha iyi davrandın.

Eee..Sorun değil.Aslında,gerçekten bunu kastediyorum.Burada olman beni, sandığım kadar rahatsız etmiyor.

Leah burnundan komik bir ses çıkardı.Ne büyük iltifat!

Unutmaya çalış.

Tamam...sen de. Bir an durakladı. Bence çok iyi bir Alfa'sın.Sam gibi değil ama kendine özgü bir şekilde.Emirlerine uymaya değer,Jacob.

Birden şaşkınlıktan kafam boşalmış gibi oldum.Cevap vermek için toparlanmam biraz vakit aldı.

Eee. Teşekkürler.Bunu unutabilceğimi pek sanmam.Nerden çıktı bu?

Hemen cevap vermedi.Ben de düşüncelerini takip ettim.Gelecek hakkında düşünüyordu.Bu sabah Jaredy'e dediklerim hakkında.Zaman dolunca tekrar ormana döneceğimden.Cullen'lar gidince onu ve Seth'i gitmekte özgür bırakacağımdan...

Ben seninle kalmak istiyorum dedi

Şaşkınlıktan dizlerimin bağı çözüldü.Beni geçti,sonra birden durdu.Donup kalmıştım.Yavaşça yanına geldi.

Yemin ederim,sana baş ağrısı olmam.Seni takip etmem.Sen istediğin yere gidersin ben istediğim yere.Sadece ikimiz de kurt olduğumuz zaman bana dayanmaz zorunda kalırsın. ,uzun gri kuyruğunu gergin bir şekilde sallayarak bir ileri bir geri yürüdü.Ve elimden geldiği kadar çabuk ayrılmaya çalışacağım.Tabi bunu hemen başaramayabilirim.

Ne diyeceğimi bilemedim.

Senin ekibinin bir parçası olalı beri,yıllardır olmadığım kadar mutluyum.

Ben de kalmak istiyorum diye düşündü Seth. Bir yandan koşarak bölgeyi turlarken bizim konuşmamıza dikkat ettiğini fark etmemiştim. Bu sürüyü seviyorum.

Hey!Durun bakalım.Seth, yakın zamanda bu sürünün işi bitecek.Onu ikna edebilmek için düşüncelerimi toparlamaya çalıştım.Şu anda bir amacımız var ama bu bittikten sonra,ben sadece kurt olarak kalacağım.ama senin bir amacın olmalı Seth sen iyi bir çocuksun.Şu anda La Push'u terk etmene imkan yok.Liseden mezun olup hayatın için bir şeyler yapacaksın.Sue'yle ilgileneceksin.Benim sorunlarım senin geleceğini mahvetmeyecek.

Ama..

Jacob haklı diye katıldı Leah

Bana katılıyor musun?

Elbette.Ama bunları hiçbiri benim için geçerli değil.Ben zaten gidiyordum.La Push dışından iş bulacaktım.Belki bir devlet üniversitesinde birkaç kurs alırım.Öfke sorunlarımı halletmek için yogaya,meditasyona başlarım.Ve ruh sağlığımın iyiliği için bu sürünün bir parçası olmaya devam ederim.Jacob görüyorsun ya ne kadar akla yatkın değil mi.seni rahatsız etmem sen bana karışmazsın,herkes mutlu olur.

Geriye döndüm ve batıya doğru hareket etmeye başladım

Bunlar biraz ağır geldi,Leah.İzin ver biraz düşüneyim.Tamam mı?

Tabi.Rahat ol.

Geri dönmemiz daha uzun sürdü.Zaten hızlanmaya çalışmıyordum.Sadece ağaçlara toslamamaya çalışıyordum. Zihnimde Seth'in mızırđanmalarını duyabiliyordum ama onu duymazdan geldim.Haklı olduğumu o da biliyordu.Annesini terk edemezdi.La Push'a dönmesi,ve kabileyi koruma görevini yerine getirmesi gerekiyordu.

Ama Leah bunları yapmayacaktı.Bu korkunç birşeydi.

İkimizden oluşan bir sürü.Fiziksel olarak uzak olmamızın bir anlamı yoktu,Bunun duygusal olarak ne kadar yakın olacağını hayal bile edemiyordum.Acaba bunu hesaba kattı mı yoksa özgür kalmak için bu kadar çaresiz miydi?

Ben bunları sindirmeye çalışırken Leah hiçbir şey söylemedi.Sanki sadece ikimiz olursak her şeyin ne kadar kolay olacağını kanıtlamak ister gibiydi.

Güneş arkamızda,bulutları biraz aydınlatırken bir geyik sürüsüyle karşılaştık.Leah iç geçirdi ama tereddüt etmedi.

Hayvan tehlikenin daha farkına bile varamadan,onu aşağı indirdi.

Altta kalmamak için, ben de ikinci en büyük geyiğe saldırdım.Gereksiz yere acı

çekmesin boynunu çenemin arasına çabucak sıkıştırdım. Leah'nın açlığı, duyduğu tiksintiyle mücadele ediyordu, ben de içimdeki kutrun kontrolü ele geçirmesine izin verdim ve işini kolaylaştırmaya çalıştım. Uzunca bir sadece kurt olarak yaşadığım için nasıl hayvan gibi olunur iyi biliyordum, onlar gibi görmek, onlar gibi düşünmek... içgüdülerime teslim oldum, onun da böyle hissetmesini sağladım. Bir an için tereddüt etti sonra sonra zihnini genişletti ve benim gibi görmeye çalıştı. Tuhaf bir histi. Zihinlerimiz daha önce olduğundan daha sıkı bağlıydı. Çünkü ikimiz de birlikte düşünmeye çalışıyorduk.

Tuhaf ama bu ona yardımcı oldu. Dişleri avının omzundaki kürkü ve deriyi kesti ve derin bir et kopardı. İnsanca düşüncelerinin istediği gibi yüzünü ekşitip çekilmek yerine, kurt benliğinin içgüdüsel olarak hareket etmesine izin verdi. Bu onu tepkisiz kıldı. Ve huzur içinde yedi.

Aynısını yapmak benim için de kolay oldu. Ve bunu unutmadığıma memnun oldum. Yakında hayatım yine böyle olacaktı.

Leah da bu hayatın bir parçası mı olacaktı. Bir hafta önce bu fikir beni korkuturdu. Buna katlanamazdım. Ama şimdi onu daha iyi taniyordum. Ve sürekli çektiği acıdan kurtulduğu için artık eski kurt değildi. O eski kız değildi.

İkimiz de doyana kadar birlikte yedik.

Teşekkürler dedi ıslak otların üzerinde pençelerini ve yüzünü temizlerken. Ben bununla uğraşmadım, yağmur atıştırmaya başlamıştı ve geri dönüş yolumuzda nehri yüzerek geçmemiz gerekecekti. Yeterince temizlenirdim. Senin gibi düşünmek o kadar da kötü değilmiş.

Ne demek.

Döndüğümüzde Seth zar zor ilerliyordu. Ona gidip biraz uyumasını söyledim, Leah ve ben onun yerine devriyeye devam edecektik. Seth saniyeler sonra kendinden geçti.

Kan emicilere doğru mu gidiyorsun? Diye sordu Leah

Olabilir.

Orada olmak da oradan uzak kalmak da sana zor geliyor. Nasıl olduğunu bilirim.

Leah, biliyor musun gelecek hakkında, gerçekten yapmak istediğinin ne olduğu konusunda biraz daha düşünemk isteyebilirsin. Kafamın içi dünyadaki en mutlu yer olamayacak. Sen de benimle birlikte acı çekmek zorunda kalacaksın.

Bana nasıl cevap vereceğini düşündü. Vay canına, bu kulağa kötü gelecek ama aslına bakarsan senin acıyla başa çıkmak benimkiyle yüzleşmekten daha kolay olacak.

Yeterince adil görünüyor.

Senin için ne kadar kötü olacağını biliyorum, Jacob. Bunu anlayabiliyorum belki sandığından daha iyi. Onu sevmiyorum ama o, senin Sam'in. İstediyin ve sahip olamayacağın her şey.

Cevap veremedim.

Senin için daha kötü,biliyorum.En azından Sam mutlu.En azında sağ ve sağlıklı.Onu bunları isteyebilecek kadar çok seviyorum.Onun için en iyi olanı istiyorum. İç geçirdi. Sadece orada olup izlemek istemiyorum.

Bunun hakkında konuşmamız gerçekten gerekli mi?

Evet,bence gerekiyor.Çünkü hayatını daha da zorlaştırmayacağımı bilmeni istiyorum.Hatta belki yardım bile edebilirim.Hep duygusuz biri değildim.Eskiden iyi sayılabilecek biriydim hatta biliyor musun.

Hafızam o kadar geriye gitmiyor.

İkimiz de güldük.

Bunun için üzgünüm Jacob.Acı çektiğin için üzgünüm.Git gide daha kötü olduğu için,hafiflemediği için üzgünüm.

Sağol Leah.

Kafamın içindeki uğursuz görüntüleri,gitgide kötüleşen durumu düşündüm,onu dışarıda tutmaya çalıştıysam da başaramadım.Tüm bunlara biraz geriden,farklı bir perspektiften bakabiliyordu.Bunun bana yardımcı olduğunu kabul etmeliyim.Belki birkaç yıl sonra ben de bu şekilde bakabilecek duruma gelebilecektim.

Vampirlerle takılmanın bana verdiği rahatsızlıkların,komik taraflarını da gördü.Rosalie'yle atışmalarım hoşuna gitti,içten içe güldü,hatta birkaç sarışın fıkrası tüyosu da verdi.Ama sonra birden düşünceleri ciddileşti,Rosalie'nin yüzünde yoğunlaştı.Kafamı karıştırdı.

Çılgınca gelecek ama..

Şu anda neredeyse her şey çıldırmış durumda,neyi kastediyorsun?

Bu kadar nefret ettiğin sarışın vampiri diyorum...Onun bakış açısını anlıyorum.

Bir an için gerçekten berbat bir şaka yapmaya çalışıyor sandım.ama sonra ciddi olduğunu fark ettiğimde öfkem taşacak gibi oldu,zor kontrol ettim.Devriye için birbirimizden uzaklaşmamız iyi olmuş.Eğer ısırma mesafemde olsaydı...

Dur bekle.İzin ver de açıklayayım!

Duymak istemiyorum.Gittim ben.

Bekle bekle! Diye yalvardı.Ben de tekrar insan haline dönüşmek için sakinleşemeye çalıştım.Hadi ama Jake!

Leah bu gelecekte seninle daha çok vakit geçirmeye beni ikna etmek için iyi yöntem sayılmaz.

Oşşşş.Bu ne tepki.Neden bahsettiğimi bile bilmiyorsun daha.

Neden bahsediyormuşsun bakalım?

Sonra birden bire o eski acıyla kavrulmuş Leah oluverdi. Genetik bir çıkmaz sokak olmakdan bahsediyorum,,Jacob.

Anlayamıyorum.

Eğer diğerleri gibi davranmamış olsaydın anlarsın.Eğer kadınca şeylerim yüzünden.. bunu düşünürken,alaycı bir ton kullandı-herhangi aptal bir erkek gibi saklanacak delik aramamış olsaydın,Bütün bunların ne anlama geldiğine de dikkatini verebilmiş olurdun.

Ovv.

Evet,hiçbirimiz onunla bu gibi şeyler hakkında düşünmek istemiyorduk.Kim isterdi ki.Sürü katılmasının ilk ayında içinde bulunduğu panik halini hatırladım.Ben de her normal insan gibi bundan bir kaçış yolu aramıştım.Gerçekten tüyler ürpertici bir dini arındırma zımbırtısı gerçekleşmediği takdirde hamile kalamayacaktı.Sam'den beri hiç himseyle olmamıştı.Ve o zaman,haftalar birbirini kovalamaya devam ettikçe içinde bulunduğu hiçlik daha da büyüdü.Artık vücudunun değişmediğini fark etti.Vücudu artık normal paternleri izlemiyordu.Dehşet...o bundan böyle neydi?Kurtadam olduğu için mi vücudu değişti,yoksa vücudunda yanlış giden bir şeyler olduğu için mi kurda dönüşmüştü?Ezelden beri gelmiş ilk kurtkız.Bu yeterince kadın olmadığı için mi olmuştu.

Hiçbirimiz içinde bulunduğu bu yıkımla başa çıkmak istemiyorduk.Açıkça belli ki,kendimizi onun yerine koyacağımız bir şey değildi.

Sam mühürlemenin nedeninin ne olduğunu düşünüyor biliyor musun? Diye düşündü,biraz daha sakinleşmişti.

Evet,Soyu devam ettirmek için.

Doğru.Küçük kurtadamlar yapmak için.Türün devamı için.Kurt genini en iyi taşıyacak insana doğru bir çekim duyuyorsun.

Bundan nereye vardığını açıklaması için bekledim.

Eğer buna degecek biri olsaydım,Sam de bana doğru çekilirdi.

Acısı o kadar büyüktü ki altında ezildim.

Ama değilim.Bende bir yanlışlık var.Harika soyağacıma rağmen belli ki bu geni taşıma kabiliyetim yok.Yani böylece ben de bir ucube oldum-kurt kız,başka hiç işe yaramam.Ben soyumuz için bir çıkmaz sokağım bunu ikimiz de biliyoruz.

Hayır bundan emin değiliz diye karşı çıktım.Bu Sam'in teorisi.Mühürleme kendiliğinden oluyor.Neden oluyor bilmiyoruz.Billy farklı düşünüyor.

Biliyorum biliyorum.Daha güçlü kurtlar yapmak için birleştığımızı düşünüyor.Çünkü sen ve Sam devasa boyutlarda canavarlarsınız,atalarımızdan daha büyüksünüz.Ama her şekilde,ben yine de aday değilim.Menapoza girdim.Yirmi yaşındayım ama menapozdayım!

Ovvv.Bunun hakkında konuşmayı hiç mi hiç istemiyordum.Bunu bilemezsin Leah.Bu muhtemelen sadece zamanın donmasıyla ilgili bir şeydir.Eğer kurtluktan çıkıp,tekrar yaşlanmaya başlarsan,eminim yani şey...kaldığın yerden devam edersin.

Bunu ben de düşünürdüm ama kimse beni mühürlemiyor,yani etkileyici soyağacıma hiç de uygun düşen bir durum değil bu.Biliyorsun diye ekledi.Eğer sen buralarda olmasaydın,Alfa olma ihtimali en yüksek kişi Seth olurdu.Tabi ben kimsenin aklına gelmezdim yine...

Mühürlemek mi mühürlenmek mi her neyse,bunu gerçekten istiyor musun? Diye bastırdım.

Normal bir insan gibi aşık olmanın nesi kötü?Mühürleme de hür iradeni elinden alan başka bir şey sadece.

Sam,Jared,Paul,Quil. Durumlarından gayet memnunlar.

Hiçbirinin kendine ait bir aklı yok.

Mühürlemek istemiyor musun?

Hayır tabi ki!

Bu zaten şu anda ona aşık olduğun için.Eğer birini mühürlersen bu bitecek.Onu n için daha fazla üzölmek zorunda kalmayacaksın.

Sam için hissettiklerini unutmak istiyor musun?

Kendinden emin bir şekilde Sanırım istiyorum dedi

İç geçirdim.Benden daha sağlıklı bir noktadaydı.

Ama asıl konuya dönmek gerekirse Jacob,Senin şu sarışın vampirin neden bu kadar katı olduğunu anlayabiliyorum.Odaklandı.Gözlerini ödüle dikti,öyle mi?Çünkü her zaman sahip olamayacağın şey en çok istediğın şey olur

Sen de Rosalie gibi mi davranırdın?O bebeğे sahip olmak için birini öldürür müydün-çünkü yaptığı şey buydu,kimsenin Bella'nın ölümüne engel olmadığından emin olmak.

Ne zamandan beri çocuk sahibi olmaya bu kadar meraklısın?

Sadece seçeneğimin olmasını istiyorum Jacob.Eğer bende ters giden bir şeyler olmasaydı,bu aklımdan geçmezdiç.

Bunun için öldürür müydün? Diye üsteledim,sorumdan kaçamazdı.

Yaptığı şey bu değil.Sadece başkasının hayatını yaşamaya çalışıyor.Eğer Bella ona yardım etmem için bana sormuş olsaydı durup düşündü.Onu pek umursamıyor olsam da ben de muhtemelen kan emicinin yaptığığın aynısını yapardım.

Dişlerimin arasından bir gürültülü bir hırlama sesi çıktı.

Çünkü eğer tam tersi olsaydı,Ben de Bella'dan bunu benim için yapmasını isterdim.Tıpkı Rosalie gibi.İkimiz de aynı şeyi yapardık.

Ahh.sen de onlar kadar kötüsün.

Bir şeye sahip olamayacağını bilmek tuhaf. Seni çaresiz bırakıyor.

Ve... Artık benim sınırına geldik.Bu konuşma bitmiştir.

Tamam.

Sohbeti bitirmeye karar vermesi yeterli değildi.Bundan daha kesin bir biçimde sonlandırılması gerekiyordu.

Elbiselerimi bıraktığım eyere sadece bir mil kadar uzaklıktaydım.Ben de değiştim ve insan şeklinde yürüdüm.Sohbetimiz üzerinde düşünmedim.Düşünecek bir şey olmadığından değil.Düşünmeye dayanamayacağımdan.Olaylara bu açıdan bakamazdım.Ama Leah kafama bunları sokarken de bu imkansızdı.

Evet.Bütün bunlar bittiğinde onunla birlikte olmayacaktım.Gidip La Push'ta perişan olabilirdi.Gitmeden önce son bir Alfa emri vermenin kimseye bir zararı dokunmazdı.

Eve döndüğümde vakit çok erkendi.Bella muhtemelen hala uyuyordu.Şöyle bir başımı uzatıp neler oluyor bir bakabilirdim,onlara avlanmak için yeşil ışık yakardım.Sonra da insan halimde gidip çimlerin üzerinde bir uyku çekerdim.Leah uyuyana kadar kurt olmaya niyetim yoktu.

Ama evden bazı sesler geliyordu, belki de Bella uyumuyordur.Sonra üst kattaki makinenin sesini duydum.Röntgen mi?Harika.Demek ki dört günlük geri sayımın ilk ayağı bir tekmeyle başlamıştı.

Alice kapıyı açtı,içeri girdim.Başıyla selamladı "Hey, kurt"

"Hey bücür.Üst katta neler oluyor?"

Büyük oda boştu,bütün sesler üst kattan geliyordu.

"Belki başka bir kırık daha.."normal bir şey söylüyormuş gibi konuştu ama gözleri ateş saçıyordu,görebiliyordum.Bunun için bağı yanan sadece Edward ve ben değildik.Alice de Bella'yı seviyordu.

"Bir kaburga daha mı?"

"Hayır bu sefer leğen kemiği"

Tuhaf,her seferinde yeniden can evimden vurulmuşa dönüyorum.Sanki her yeni şey bir sürprizmiş gibi.Şaşırmaya ne zaman bir son vereceğim?Her yeni felaket, sanki dikiz aynasından bana bakıyordu.

Alice,titreten ellerime bakıyordu.

Sonra Rosalie'nin üst kattan gelen sesini dinlemeye başladık

“Gördün mü işte,sana bir çıtırtı duymadığımı söylemişim.Kulaklarını kontrol ettirsen iyi olur,Edward.”

Cevap gelmedi.

Alice bir yüz ifadesi takındı.”Sanırım,en sonunda Edward Rosalie'yi parçalara ayıracak.Bunu anlamamış olmasına şaşıyorum.Ya da belki Emmett'in onu durdurmaya gücü yeter diye düşünüyordur”

“Emmett'i ben hallederim” diye teklif ettim “Sen parçalama kısmında Edward'a yardımcı olabilirsin”

Alice gülümser gibi oldu.

Sonra aşağı indiler,bu sefer Bella'yı Edward taşıyordu.İki eliyle kan dolu bardağı sıkıca tutuyordu,yüzü beyazdı.Edward yaptığı en küçük hareketin bile onu örselememesi için uğraşıyordu ama yine de Bella'nın canının yandığını görebiliyordum.

“Jake” diye fısıldadı,acısının arasında gülümsedi.Bir şey demeden yüzüne baktım. Edward Bella'yı dikkatlice kanepesine yerleştirdi sonra başucuna oturdu.

Bella'yı neden üst katta bırakmadıklarımı merak ettim sonra bunun Belle'nın fikri olduğuna karar verdim.Hastane dekorundan olabildiğince kaçınmak,her şey normalmiş gibi davranmak istiyordu.Edward da onun isteklerini yerine getiriyordu.Doğal olarak.

En son Carlisle indi,yüzü endişeden kıvrılmıştı.Bir an için doktor olabilecek kadar yaşlıymış gibi göründü.

“Carlisle,Seattle'a giden yolu yarılalık.Sürüden eser yok.Gitmenizde bir sorun yok” dedim.

“Sağol Jacob,zamanlama çok iyi oldu.Çok ihtiyacımız var.” Gözleri bir an Bella'nın sıkıca tuttuğu bardağa kaydı.

“Kanımca üç kişiden daha fazla kişiyi yanında götürmekte özgürsün.Sam'in La push'a odaklanacağından adım gibi eminim.”

Carlisle başıyla onayladı.Benim tavsiyeme uymaya bu kadar gönüllü olmasına şaşırdım. “Eğer böyle düşünüyorsan.. Alice,Esme,Jasper ve ben gideriz.Sonra Alice Emmett ve Rosalie'yi....”

“Mümkün değil” diye tısladı Rosalie. “Emmett de şimdi sizinle gelebilir.”

“Avlanman gerek” dedi Carlisle nazikçe.

Ses tonu,Rosalie'nin ses tonunu yumuşatamadı. “Ben de o avlanınca avlanırım” diye kükredi,kafasıyla Edward'ı işaret etti,sonra saçlarını geriye savurdu.

Carlisle iç geçirdi.

Jasper ve Emmett ışık hızıyla merdivenlerden indi,Alice de cam kapının hemen yanında onlara katıldı.Esme Alice'in yanına doğru seyirtti.

Carlisle elini omzuma koydu.Buz gibi dokunuşun yarattığı his hiç iyi değildi ama sıçrayıp uzaklaşmadım. Orada öylece dikildim,hem şaşkınlıktan hem de duygularımı incitmek istemediğimden.

“Sağol” dedi tekrar,Sonra diğer dördüyle birlikte kapıdan fırlar gibi çıktı.Ben göz açıp kapayana kadar bahçeyi geçtiler.İhtiyaçları sandığımdan da daha acılmış.

Bir dakika sessizlik oldu.Birinin gözlerini bana diktiğini hissediyordum ve bunun kim olduğunu biliyordum.Oradan ayrılıp biraz uyku çekmek istiyordum ama Rosalie'ye sabahı zehir etme şansı da kaçırılmazdı.

Ben de Rosalie'nin oturduğu sandalyenin yanındakine kurulup yayıldım,yüzümü Bella'ya, sol ayağımı da Rosalie'nin suratına doğru uzattım

“İyyy.Birisi köpeği dışarı çıkarırsın.” Diye söylendi,yüzünü buruşturarak.

“Hey,Psikopat,şunu duydun mu?Bir sarışının beyin hücreleri nasıl ölür?”

Bir şey demedim.

“Eeee” dedim. “Can alıcı cümleyi biliyor musun,bilmiyor musun?” Yüzünü televizyona dikti,beni görmezden geldi.

“Duymuş mu?” diye sordum Edward'a.

Yüzü kaskatıydı,espriye bir tepki vermedi.Gözlerini Bella'dan ayırmadan “Hayır” dedi.

“Harika.O zaman bu hoşuna gidecek, kan emici.Sarışının beyin hücreleri yapayalnız ölür”

Rosalie bana bakmadı. “Senden yüz kat daha fazla can aldım ben,seni iğrenç canavar.Bunu unutma”

“Bir gün,Güzellik Kraliçesi,beni sadece tehdit etmekten bıkacaksın.İşte o günü gerçekten iple çekiyorum”

“Yeter Jacob” dedi Bella

Ona baktım,suratını ekşitmiş bana bakıyordu.Dünkü o iyi halinden eser yoktu.

Her neyse,onun canını sıkmak istemiyordum. “Gitmemi mi istiyorsun?” diye öneride bulundum.

Sonunda benden bıktığını ummadan-ya da bundan korkmadan- önce gözlerini kırıştırdı,yüzünün asıklığı kayboldu.Benim bu sonuca varmam onu tamamen şaşırtmış gibi görünüyordu. “Hayır,Elbette hayır”

İç geçirdim,Edward’ın da sessizce iç geçirdiğini duydum.Onun da Bella’nın artık beni unutmasını istediğini biliyordum.Onu mutsuz edebilecek bir şeyi ondan istemeyecek olması ne kadar da kötüydü.

“Yorgün görünüyorsun” diye yorum yaptı Bella.
“Canım çıktı” diye kabul ettim

“Canını çıkarmayı çok isterim” diye mırıldandı Rosalie,Bella’nın duyamayacağı kadar kısık bir sesle.

Koltuğa daha da gömüldüm,kendimi rahat ettirdim.Çıplak ayağım Rosalie’ye biraz daha yaklaştı,Rosalie gerildi.Birkaç dakika sonra Bella Rosalie’den bardağı tekrar doldurmasını istedi.Rosalie kan getirmek için üst kata giderken yanımdan rüzgar gibi esti geçti.Çok sessizdi.Şöyle bir kestirebilirim aslında,diye düşündüm.

Sonra Edward şaşırmış halde, “Bir şey mi dedin” dedi.Tuhaf.Kimse tek kelime etmemişti ve Edward’ın kulakları da benimkiler

kadar iyi duyuyordu,bunu bilmesi gerekirdi.

Karşılıklı bakiştılar,ikisinin de kafası karışmış gibi görünüyorlardı.

“Ben mi?” diye sordu Bella bir süre sonra. “Bir şey demedim” Edward dizlerinin üzerine çöktü,ona doğru eğildi.Düşünceleri bir an tuhaf bir şekilde yoğunlaştı.Siyah gözleriyle dikkatle yüzüne baktı.

“Şu anda ne düşünüyorsun?”

Ona boş boş baktı. “Hiiiç.Neler oluyor?”

“Biraz önce ne düşünüyordun?” diye sordu.

“Sadece Esmee adasını ve kuş tüylerini”

Bana sadece saçmalıyormuş gibi geldi,ama sonra yüzü kıpkırmızı oldu ve bilmediğime iyi olmuş diye düşündüm.

“Başka bir şey söyle” diye fısıldadı.

“Ne gibi?Edward neler oluyor?”

Yüz ifadesi tekrar değişti.Sonra öyle bir şey yaptı ağzım açık kaldı.Sonra arkadan birisi şaşkınlıktan nefesini tuttu,benim gibi şaşıp kalan Rosalie olduğunu anladım.

Edward iki elini de yavaşça onun kocaman karnına koydu.

“Fe...” yukundu “O,yani bebek, sesinin tonunu sevdi”

“Tanrı aşkına,onu duyabiliyorsun” Diye bağırdı Bella.Sonra yüzü acıyla buruştu.

Edward’ın eli yavaşça şişkinliğin tepesine gitti,sonra az önce Bella’yı tekmelediği yeri nazikçe okşadı.

“Hişşş..onu korkuttun” diye mırıldandı.

Gözleri kocaman açıldı, hayretle doldu.Karnının bir kenarına vurdu “Üzgünüm bebeğim”

Edward kafasını şişkinliğe dayamış,dikkatlice dinliyordu.

“şimdi ne düşünüyor” diye sordu.

“O..” Bir an duraksadı,Bella’nın gözlerinin içine baktı.Onun da gözlerinde hayranlık vardı,tek bir farkla o daha temkinliydi. “O mutlu” dedi.Olanlara inanamıyordu.

Nefesi kesildi,gözlerinin hayranlıkla parladığını görmemek mümkün değildi.Hayranlık ve adanmışlık.Gözlerinden kocaman damlalar süzüldü,yüzünden ve gülümseyen dudaklarından akıp geçti.

Edward ona bakarken,yüzünde döndüklerinden beri yerleşen o korku,sinir ya da acıdan eser yoktu.Onu hayranlıkla izliyordu.

“Tabi mutlusun,tatlı bebeğim,mutlu olursun tabi” diyerek okşadı karnını,yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.”

Güvendesin,seviliyorsun,nasıl mutlu olmazsın,seni çok seviyorum EJ,tabi mutlusun”

“Az önce ne diye çağırdın onu” diye sordu Edward merak içinde”

Tekrar kızardı. “Onun ismini koydum sayılır.Senin isteyeceğini düşünmedim,biliyorsun..yani..”

“EJ?”

“Babanın adı da Edward’dı”

“Evet öyleydi.Ne..?”bir an durdu sonra “Hmmm” dedi

“Ne oldu?”

“Benim sesimi de sevdi.” Ses tonu onu göklere çıkarır gibiydi. “Evrendeki en güzel ses tonu sana ait. Kim sevmez ki?”

“Peki bir B planın var mı” diye sordu Rosalie, merak bakışlarla Bella’yla yüzüne doğru yaklaştı. “Eğer kızsam?”

Bella elinin tersiyle yaşlı gözlerini sildi. “Birkaç şey denedim. Renee ve Esme kelimeleriyle oynadım.

Ruh-nez-may diye düşünüyorum”

“Ruhnezmay?”

“R-e-n-e-s-m-e-e, çok mu garip olmuş?”

“Hayır ben sevdim” diye telkin etti onu Rosalie. Kafa kafaya vermişlerdi, altın ve maun. “Çok güzel. Türünün tek örneği, ona çok yakışmış”

“Ama hala onun bir Edward olduğunu düşünüyorum”

Edward boşluğa bakarak, yüzünde boş bir ifadeyle dinliyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Bella. “Şimdi ne düşünüyor?”

Önce cevap vermedi, sonra hepimizi şaşkınlık içinde bırakarak-3 nefes alışveriş süresi geçti-kulağını nazikçe Bella’nın karnına dayadı.

“Seni seviyor” diye fısıldadı. “ Kesinlikle sana tapıyor”

O anda yalnız olduğumu anladım. Yapayalnız.

O nefret edilesi vampire bu kadar güvendiğim için içinden kendimi tekmelemek geldi. Ne kadar aptalca. Sanki bir sülüğe güvenebilirmişsin gibi. Tabi ki sonunda bana ihanet edecekti.

Benim tarafımda olduğuna güvenmiştim. Benden daha fazla acı çektiğine inanmıştım. Bella’yı öldüren o iğrenç şeyden benden daha fazla nefret ettiğine inanmıştım, her şeyden önemlisi.

Ona bunun için güvenmiştim.

Şimdi artık hep birlikteydiler, ikisi de o tomurcuğa, o görünmez canavara doğru eğilmiş, gözleri mutlu bir aile gibi ışık saçıyordu.

Tek başımdı, nefretim, acım o kadar kötüydü ki işkence ediliyor gibiydi. Keskin bıçaklardan oluşmuş bir yatağın üzerinden yavaşça sürükleniyor gibiydim. Öyle bir acı ki ölümü gülerken kabullenebilirdim.

İçimdeki ateş, donup kalan kaslarımı çözdü, birden ayaklandım.

Üçü birden dönüp baktı, Edward benim zihnimde gezinirken acımın yüzüne dalga dalga yayıldığını gördüm.

“Aaah” dedi.

Ne yaptığının farkında değildim,Orada öylece dikiliyordum,titriyordum,bir çıkış yolu buşup fırlayarak oradan çıkmak istiyordum.

Edward bir yılan gibi atıldı,yandaki küçük sehpaye gidip çekmecesinden bir şey kaptı.Bana doğru attı, ben de gelen nesneyi bir refleksle yakaladım.

“Git Jacob,Buadan uzaklaş.” Bunu sert bir tonda söylemedi, hayatımı kurtarıyormuş gibi konuşmuştu.Bana,o bulmak için can attığım kaçış yolunu sağlamıştı.

Elimdeki nesne, araba anahtarıydı.

17. What Do I Look Like? The Wizard Of Oz? You Need A Brain? You Need A Heart? Go Ahead. Take Mine. Take Everything I Have. (Nasıl Gözüküyorum? Oz Büyücüsü Gibi Mi? Bir Beyne İhtiyacın Var Mı? Bir Kalbe İhtiyacın Var Mı? Durma. Benimkileri Al. Benim Olan Ne Varsa Al.)

Cullen'ların garajına doğru koşarken bir plan yapmıştım.

O planın ikinci kısmı,dönüş yolunda kan emcinin arabasını hurdaya çevirmektir.

Arabanın kapılarını açmak için elimdeki anahtarın düğmesine bastığımda kendimde değildim.Bipleyip ışıkları yanıp sönen araba onun Volvo'su değildi.Başka bir arabaydı-hepsi ağız sulandırıcı olan onda arabanın oluşturduğu kuyrukta bile göze çarpan bir araba-

Bana gerçekten Astin Martin Vanquish'in anahtarlarını mı vermek istemişti?Yoksa yanlışlıkla mı olmuştu.

Bunu düşünmek için duraklamadım,ya da bunun planımın ikinci kısmını değiştirip değiştirmeyeceğini.

Kendimi ipeksi deri koltukların üzerine attım,bacaklarım hala direksiyonun altında iki büklüm bir şekilde,motoru çalıştırdım.Motoru çalıştırdığımda çıkan sesler,başka bir gün olsa beni inletmeye yeterdi ama şu anda arabayı sürmeye odaklanmam gerekiyordu.

Koltuğun ayarını buldum ve koltuğu biraz geriye aldım,bir yandan da ayağım pedaldaydı.

Dar,dolambaçlı garaj çıkışından geçmem sadece 2 saniye sürdü.Arabayı sanki ellerimle değil,düşünce gücümle kullanıyordum.Yeşil tünelden fırlatıp,otoyola çıktığımda,Leah'nın gri yüzü çalılıklar arasından gözüme çarptı.

Kısa bir süre için,acaba ne düşmüştür dedim,sonra umrumda olmayacağına karar verdim.

Direksiyonu güneye çevirdim,çünkü aksi takdirde trafik yüzünde ayağımı gazdan çekmem gerekecekti ve buna tahammülüm yoktu.

Hastalıklı bir bakış açısından bakarsan,bu benim şanslı günümdü.Tabi şansla kastettiğin,kaymak gibi bir otobanda,hiçbir polise görünmeden saatte 30 mil yapmaksa.Ne hayal kırıklığı.Küçük bir kovalamaca sahnesi heyecanlı olaıblirdi,tabi ruhsata işlenecek bilginin,sülüğü epey terleteceğinden bahsetmedim bile.Gerçi parayla bu işten de sıyrılırdı,ama yine de ona bir sürü külfet olurdu.

Etrafta beni takip eden tek şey ,korudan geçerken yanımdan son sürat geçen koyu kahverengi posttu.Forks'un güneyine doğru birkaç mil boyunca benim hizamda koşmaya devam etti.Quil'di görünüşe göre.Beni görmüş olmalı,bir dakika sonra alarm vermeye gerek duymadan gözden kayboldu.

Bu sefer de onun aklından neler geçeceğini düşündüm,sonra yine umursamadığıma karar verene kadar.

Uzun, U-şekilli otoyolda,önüme çıkan en büyük şehre doğru hızla ilerledim.Planımın ilk parçası buydu.

Sanki sonsuzluk gibi geldi,muhtemelen hala bıçaksırtında oturuyor gibi hissettiğimdendir ama aslında Tacoma ve Seattle'a giden şeritlerin tam ortasında ilerlemeye başladığımda 2 saat bile olmamıştı.Sonra hız kestim,etraftaki masum insanları öldürmeye niyetim yoktu.

Aptalca bir plandı.İşe yaramayacaktı.Ama acıdan kaçmaya çalışırken,bugün Leah'nın söyledikleri birden zihnimde belirdi.

“Eğer birisini mühürlersen,hepsi geçecek,emin ol.Onun için daha fazla acı çekmek zorunda kalmayacaksın.”

Belki de seçimlerinin elinden alınması,dünyadaki en kötü şey değildi.Belki dünyadaki en kötü şey,şu anda hissettiğim gibi hissetmemdi.

Ama La Psh'daki bütün kızları görmüştüm,taa Makah rez'e kadar.Forkstakileri de.Daha geniş bir avlanma alanına ihtiyacım vardı.

Pekala...bir kalabalığın içinde gelişigüzel bir ruh eşi nasıl aranır?Olası bir hedef görebilmek için arabayı etrafta sürdürdüm.Birkaç tane alışveriş merkezinin yanından geçtim.Yaşıttım kızları bulmak için iyi bir mekan olabilirdi.Ama arabayı bir türlü durduramadım.Bütün gün alışveriş merkezinde takılan bir kızı mı mühürlemek ister miydim?

Kuzeye doğru gitmeye devam ettim,git gide daha kalabalıklaştı.Sonra nihayet bir sürü aile, çocuk, kayak, uçurtma, piknik ve her neyse bunlarla dolu bir park buldum.Şu ana kadar ne kadar güzel bir gün olduğunu fark etmemiştim.Güneş ve diğer her şey.İnsanlar mavi gökyüzünü kutlamak için sokalara dökülmüşlerdi.

İki tane engelli park yerinin önünü kapatacak şekilde park ettim-keşke bir ceza yazsalar-ve kalabalığın arasına karıştım.

Uzunca bir süre etrafta dolandım,sanki saatler geçmiş gibi geldi.Güneşin gökyüzünde yerini değiştirmesine yetecek kadar zaman geçti.Yakınımda geçen her kızın yüzünü dikkatle inceledim, dikkatimi vererek baktım,kim güzel,kimin gözleri mavi,askılı pantolon kime yakışmış,kim çok aşırı makyaj yapmış... Her yüzde ilgimi çekecek bir şe aradımı,böylece gerçekten denediğimden emin olabilirdim.şöyle şeyler: Şu kızın burnu gerçekten çok sivri,şu kız saçlarını gözünün önünden çekse iyi olacak,şu kızın yüzünün kalan kısımları da ağzı kadar güzel olsaydı, ruj reklamlarında oynayabilirdi....

Bazen bakışlarıma karışık verdiler.Bazıları korkmuş gibiydi,sanki “Şu bana dik dik

bakan ucube de kim” diye düşünüyor gibiydiler.Bazen gerçekten ilgilerini çekmişim gibi geldi,ama belki de egom coşmuştur sadece.

Her nasılsa,hiçbir şey yoktu.Hatta şüphesiz parktaki en çekici kız(belki de şehrin en çekici kızı)la göz göze geldiğimde,o da bana ilgilenmiş gibi baktığında bile hiçbir şey hissetmedim.Sadece o aynı çaresizce acıdan kurtulma arzusu.

Bir süre sonra,yanlış şeylere dikkat etmeye başladım.Bella’yla ilgili şeyler.Bunun saçları aynı renk,Bunun gözlerinin şekli biraz bella’yı andırıyor,Bunun elmacık kemikleri yüzünde aynı çıkıntıyı yağmış,şunun gözleri arasında aynı kırısklık var,neden endişe ettiğini merak etmeme yol açtı bu.

İşte o an vazgeçtim.Sadece bu kadar umutsuz olduğum için birden hemen öylece ruh ikizimle karşılaşacağımı ve bunun için gerçekten en uygun yer ve zaman olduğunu düşünmek gerçekten de aptallıktan da öte bir şeydi.

Zaten onu burada bulmam da saçma olurdu.Eğer Sam haklıysa,genetik eşimi bulmak için en uygun yer La Push’tu.Ve açıkçası,oradaki kimse de bu koşulları karşılamıyordu.Eğer Billy haklıysa,O zaman kim bilir?Daha güçlü bir kurt için ne gerekirdi?

Arabaya doğru yürüdüm,sonra tampona yaslandım ve anahtarlarla oynamaya başladım.

Belki ben de Leah gibiydim.Bir çıkmaz sokak.Yeni nesillere geçmemesi gereken bir şey.Ya da belki hayatım acımasız koca bir şakaydı ve yumruk yediğim yerden hiçbir kaçış yoktu.(hayatın sillesini yemek...)

“Hey..Sen İyi misin?Merhaba? Çalıntı arabanın yanındaki!”

Sesin benimle konuştuğunu anlamam biraz zaman aldı,sonra kafamı kaldırmam da biraz daha zaman aldı.

Tanıdık bir kız yüzü,bana endişeli bir ifadeyle bakıyordu.Neden tanıdık geldiğini biliyordum.Bunu daha önce kataloglamıştım.Açık kırmızı-altın renkli saçlar,beyaz ten,yanaklarında ve burnunda birkaç altın renkli çil,ve tarçın renkli gözler.

“Eğer arabayı çaldığın için bu kadar vicdan azabı çekiyorsan..” dedi,gülümsedi çenesinde bir gamze belirdi “teslim olmak için hiçbir zaman geç değildir.”

“Çalmadım,ödünç aldım” dedim hemen.Sesim iğrenç çıktı.Sanki ağlıyormuşum filan gibi.Utanç verici”

“Tabi..mahkemede bunu göz önünde bulundururlar”

Birden parladım “Bir şey mi istiyorsun?”

“Yoo.. aslında araba hakkında sadece takılıyordum.Şey..Bir şeye üzülmüş gibi görünüyordun.Adım Lizzie” dedi,elini uzattı.

Elini indirene kadar öylece baktım.

“Her neyse...” dedi “Bir yardımım dokunur mu acaba?Sanki birisini arıyor gibisin?”Parka doğru baktı “Doğru mu?” dedi.

Bekledi.

İç çektim.”Yardıma ihtiyacım yok.O burada değil”

“Aa..Üzıldüm.”

“Ben de” diye mırıldandım.

Kıza tekrar baktım.Lizzie.Hoş kızdı.Ayrıca aklını oynatmışa benzeyen huysuz bir yabancıya yardım etmeye çalışacak kadar da iyiydi.Neden her şey bu denli karmaşık olmak zorunda yani?İyi bir kız,güzel de,ayrıca eğlenceli birine de benziyor..Neden olmasın?

“Çok güzel araba” dedi. “Bunlardan artık üretilmiyor olması ne kötü.Yani Vantage’ın gövde tasarımı da harika ama yine de Vanquish’te bambaşka bir şey var.”

Arabalardan anlayan güzel bir kız.Vay canına.Yüzüne daha dikkatli baktım.İşe yaraması için ne yapmam gerekiyor.Ah bir bilsem.Hadi Jake!Mühürlesene işte!”

“Sürüşü nasıl” diye sordu.

“İnanamazsın,o derece yani” dedim

Tek tarafında gamzeleşen o gülümsemeyle güldü bana,benden samimi sayılabilecek bir yanıt kopardığına memnundu.Gülüştüme karşılık verdim.

Ama gülümsemesinin,bedenimin her yanını kesen o bıcaklara hiçbir faydası dokunmadı.Bubu ne kadar çok istesem de,hayat benim için böyle olmayacaktı.

Leah’nın gitmekte olduğu o sağlıklı noktada değildim.Normal bir insan gibi aşık olamayacaktım.Başka birisi için kanarken olmazdı.Belki 10 yıl sonra,Bella’nın uzun süre atmamış olacaktı,kendimi acı çekme sürecinden tek parça halinden çıkarabilirsem,o zaman belki Lizzie’ye arabayı verip sürmesini teklif edebilirdim, markalardan ve modellerden konuşurduk,onu tanımaya çalışırdım,bir insan olarak onda sevecek bir şey bulup bulamayacağıma bakardım.Ama şimdi olmazdı.

Sihir beni kurtarmayacaktı.Bütün bu işkencelere bir erkek gibi dayanmam gerekiyordu.Kabul et bunu!

Lizzie bekledi.Belki ona sürmeyi teklif edeceğimi umdu,belki de ummadı.

“En iyisi bu arabayı ödünç aldığım adama geri götüreyim” diye mırıldandım

Tekrar gülümsedi “Doğru yolu bulduğuna sevindim” dedi

“Evet.Beni ikna ettin”

Arabaya binerken beni izledi.Hala endişeli görünüyordu.Belki bir uçurumdan aşağı sürecektir gibi görünüyordum.Belki de bir kurtadamda işe yarayacağımı bilsem bunu yapardım da.Bir kere el salladı,gözleri arabayı izledi.

Geri dönüş yolumda arabayı bir süre deli gibi kullanmadım.Acelem yoktu. Gideceğim yere gitmek istemiyordum.O eve,o ormana,kaçtığım acıya doğru.Bu acıyla tamamen basbaşa olmaya.

Tamam biraz melodram gibi oldu.Tek başıma olmayacaktım,ama bu hiç iyi değildi.Leah ve Seth de benimle birlikte bu acıyı çekmek zorunda kalacaktı.Seth'in buna uzun süre katlanmak zorunda olmamasına sevindim.Çocukcağızın huzurunu kaçırmama gerek yoktu.Aslında Leah de bunu hak etmiyordu ama en azından o bunun anlayacağı bir şeydi.Acı,Leah için pek de değişiklik olmazdı.

Leah'ın benden istediği şeyi düşününce derin derin iç geçirdim.Çünkü artık biliyordum ki istediğini alacaktı.Ona hala kızgınım diye onun hayatını kolaylaştırabileceğim gerçeğini göz ardı etmemeliydim.Ve şimdi-onu daha iyi tanıyordum-emimin benim yerimde olsaydı muhtemelen o da benim için aynı şeyi yapardı.

Aslında Leah'yla bir yoldaş,bir dost olmak hem ilginç hem de tuhaf olacaktı.Birbirimizi sıkça karşındakinin yerine koyacaktık.Benim kara kara düşünememe fazla müsaade etmeyecekti,ama bu bence iyi bir şeydi.Arada sırada beni pataklayacak birine ihtiyacım vardı zaten.Ama iş buraya geldiğinde,o şu anda içerisinden geçtiğim süreci anlayabilecek ntek arkadaştı.

Bu sabahki avı düşündüm,bir anlığına zihinlerimiz birbirine o kadar yaklaşmıştı ki.Hiç de kötü bir şey değildi.Farklıydı.Biraz ürkütücü,biraz rahatsız edici.Ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde hoş bir şeydi.

Yalnız olmak zorunda değildim.

Ve Leah'nın gelecek aylarla yüzleşebilecek kadar güçlü olduğunu biliyordum.Aylar hatta yıllar.Bunun hakkında düşünmek bile beni yoruyordu.Sanki bir okyanusa bakıyordum ,karşı kıyıya varana kadar hiç dinlenmeden yüzmem gerekiyordu.

Çok uzun bir zaman,ve bunun başlamasına çok az kalmıştı.Okyanusa atlamadan önce.3,5 gün.Ve ben buradaydım.kalan kısacık zamanımı boşa harcıyordum.

Tekrar hız yapmaya başladım.

Forks'a giden yolda hızla ilerlerken Sam ve Jared'i gördüm,yolun öteki kıyısında korucu gibi bekliyorlardı.Kalın dalların arkasında saklanmışlardı,ama onları görmeyi bekliyordum,ne aramam gerektiğini biliyordum.Yanlarından geçerken kafamı salladım,bu gündüz gezintim hakkında ne düşündüklerini umursamadım.

Cullen'ların garaj girşine girerken Leah ve Seth'i de selamladım.Hava kararmaya başlamıştı,hava kapalıydı ama arabanın farlarında gözlerinin parladığını gördüm.Onlara daha sonra açıldım.Ne de olsa bol bol vaktimiz olacaktı.

Edward'ın beni garajda beklemesi sürpriz oldu.Günlerdir Bella'nın yanından

ayrıldığını görmemiştim.Yüzünden Bella'ya kötü bir şey olmadığı belli oluyordu.Aslında öncekinden daha huzur dolu görünüyordu.O huzurun nereden geldiğini hatırladığımda midem düğümlendi.

Sinirimden, arabayı dağıtmayı unutmam kötü oldu.Aslında o araba kıyamazdım zaten.Belki de arabayı bana ödünç verirken, bunu tahmin etmişti.

“Birkaç şey var,Jacob” dedi ben motoru durdurken.

Derin bir nefes aldım ve bir süre içimde tuttum.Sonra yavaşça arabadan indim ve anahtarları ona fırlattım.

“Borç için teşekkürler” dedim bozuk bir şekilde,belli ki bunu ödemem gerekecekti.”Şimdi ne istiyorsun?”

“Öncelikle,süründe otorite kurmaktan hoşlanmadığımı biliyorum ama...”

Gözlerimi kırıştırdım,bunu konuyu açmayı aklımdan hayalinden nasıl geçirdi,hayret ettim. “Ne?”

“Eğer Leah'yı kontrol edemiyorsan, o zaman ben..”

“Leah mı?” diye sözünü kestim,dişlerimin arasından konuşarak “Ne oldu?”

Edward çok sert bakıyordu. “Neden böyle birdenbire ayrıldığını anlamak için geldi.Açıklamaya çalıştım.Belki bir yanlış anlaşılma oldu.”

“Ne yaptı?”

“İnsan formuna döndü ve...”

“Sahi mi?” diye tekrar araya girdim.Bu sefer şok olmuşum.Gözümün önüne getiremedim. Leah,düşmanın burnunun dibinde gardını düşürecek!

“Bellayla..konuşmak istedi”

“Bella'yla mı?”

Edward fısıldamaya başladı “Bella'yı bir daha böyle üzmesine izin veremem.LEeah ne kadar haklı olduğunu düşünürse düşünsün.Bu bir kez daha olursa onu evden dışarı atarım.Onu nehrin kıyısına çekerim....”

“Dur bakalım.Ne dedi?” Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

Edward derin bir nefes aldı,kendini topladı. “Leah gereğinden fazla sert davrandı.Ben de Bella'nın neden seni bırakmadığını anladığımı söyleyemem ama bunu sana acı çektirmek için yaptığını da düşünmüyorum.Senin burada kalmanda isteyerek bana ve sana yaşattığı acıdan dolayı pişmanlık duyuyor.Ama Leah'ın söylediklerini hak etmemiştir.Bella hala ağlıyor...”

“Dur bir saniye!Leah Bella'yı benim için mi azarlıyordu.”

Sertçe başını salladı. “Seni epey yüceltti”

Vay be. “Ondan böyle bir şey yapmasını istememiştim.”

“Biliyorum”

Gözlerimi devirdim.Tabi ki bilir.Her şeyi bilirdi o.

Ama Leah’ın yaptığına da bak.Kim inanırdı ki?Leah kan emicinin evinde insan formunda girip,bana iyi davranılmadığından şikayet edecek...

“Leah’yı kontrol edeceğime söz veremem.” Dedim “Bunu yapmayacağım ama onunla konuşurum tamam mı?Bir daha tekrarlanacağını sanmam.Leah pek içine atmaz.İçinde ne var ne yoksa dökmüştür zaten bugün”

“Bence de”

“Her neyse...Bella’yla da konuşurum,kendisini kötü hissetmesini istemem.”

“Ona bunu zaten söyledim”

“Tabi, demişsindir.O iyi mi?”

“Şimdi uyuyor.Rose onunla.”

Demek psikopatın adı şimdi Rose olmuştu.Tamamen karanlık tarafa geçmişti.

Bu düşünceyi görmezden geldi, soruma daha tam bir cevap vermek için devam etti.
“O... bazı yönlerde daha iyi. Leah’ in azarı ve suçluluk hissi bir kenara.”

Daha iyi. Çünkü şimdi Edward canavarı duyuyordu ve her şey tamamen sevgi doluydu. Harika.

“Bu düşündüğünden biraz daha fazla,” diye homurdandı. “Şu an çocuğun düşüncelerinden anlam çıkarabiliyorum, görünen o ki, onun akılsal olanakları olağanüstü bir biçimde gelişmiş. Bizi anlayabiliyor, devamlı.

Ağzım açık kaldı. “Ciddi misin?”

“Evet. Onun(Bella’nın) canını neyin yaktığını anlayan anlaşılmaz bir sağduyusu var. Mümkün olduğu kadar bundan kaçınmaya çalışıyor. O...onu seviyor. Şimdiden.”

Edward’a dik dik baktım, gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi hissediyordum. Bu güvensizliğin altında, önemli etkenler olduğunu dosdoğru görebiliyordum. Bu Edward’ı değiştiren şeydi – canavar onu bu sevgiyle ikna etmişti. Bella’yı seven ne olursa olsun bundan nefret edemezdi. Büyük ihtimalle benden bu yüzden nefret edemiyordu. Tabi ki büyük bir fark olmasına rağmen. Ben onu öldürmüyordum.

Edward devam etti, bütün hepsini duymamış gibi davranarak. “Gelişme, inanıyorum ki, tahmin ettiğimizden fazla. Carlisle döndüğünde –”

“Dönemediler mi?” diye aniden sözünü kestim. Sam ve Jared’i düşündüm, yolu izlerken. Neler olup bittiğini merak edecekler miydi?

“Alice ve Jasper döndü. Carlisle tedarik edebildiği bütün kanı yolladı, ama bu umduğu kadar değildi – Bella bu tedarik edilen kanı başka bir gün, iştahı arttığı bir zaman kullanacak. Carlisle başka bir kaynağı denemek için kaldı. Şu an gerekli olduğunu düşünmüyorum, ama o herhangi olası bir durum için hazırlıklı olmak istiyor.”

“Neden gerekli değil? Eğer daha fazlasına ihtiyacı olursa?”

Nedenini açıklarken tepkimi dikkatlice izliyor ve dinliyor olduğunu söyleyebilirdim. “Döner dönmez bebeği doğurtması için Carlisle’ı ikna etmeye çalışıyorum.”

“Ne?”

“Çocuk sert hareketlerden kaçınmak için çabalıyor gibi görünüyor, ama bu zor. Çok büyüdü. Carlisle’ın tahmin ettiğinin ötesinde açıkça geliştiğinde, beklemek çılgınlık. Bella bunu ertelemek için çok narin.

Güvendiğim dağlara kar yağmaya devam ediyordu. her şeyden önce, Edward’ın o şeye duyduğu nefrete güveniyordum. Şimdi fark ettim ki o dört güne kesin gözüyle bakıyormuşum. O günlere bel bağlamışım.

Sonsuz okyanusun bekleyen kederi benden önce yayıldı.

Nefesimi tutmaya çalıştım.

Edward bekledi. Kendime gelirken, orada başka bir değişikliğin farkına varırken onun yüzüne boş boş baktım.

“Onun bunu yapacağını düşünüyorsun,” diye fısıldadım.

“Evet. Bu seninle hakkında konuşmak istediğim diğer şeydi.”

Bir şey diyemedim. Bir dakika sonra, sözüne devam etti.

“Evet,” dedi tekrardan. “Yaptığımız şey, çocuğun hazır olmasını beklemek, delicesine tehlikeliydi. Herhangi bir an çok geç olabilirdi. Ama bu konuda hazırlıklı olursak, çabuk davranırsak, iyi gitmemesi için bir neden göremiyorum. Çocuğun aklından geçenleri bilmek, inanılmaz faydalı. Çok şükür, Bella ve Rose benimle aynı fikirde. Şu an ilerlersek bunun çocuk için güvenli olacağına onları ikna ettim, bunun böyle olmasını engelleyecek hiçbir şey yok.”

“Carlisle ne zaman dönecek?” diye sordum, hala fısıldıyordum. Nefesim henüz yerine gelmemişti.

“Yarın öğlen.”

Dizlerimin bağı çözüldü. Kendimi yukarıda tutabilmek için arabaya tutundum.

Edward destek önerircesine elini uzattı, ama sonra daha iyisini düşünüp ellerini geri çekti.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı. “Bunun sende neden olduğu için gerçekten üzgünüm, Jacob. Benden nefret ediyor olmalısın, ama itiraf etmeliyim ki senin hakkında ben aynı şekilde hissetmiyorum. Seni bir çok yönden bir...bir kardeş gibi düşünüyorum. Hiç değilse, aynı şeyi savunuyoruz(tam karşılığı silah arkadaşımız). Senin çektiğin acıdan senin farkında olduğundan daha çok pişmanlık duyuyorum. Ama Bella hayatta kalacak” – bunu söylerken sesi vahşi ve saldırgandı – “ve biliyorum ki senin için gerçekten önemli olan bu.”

Büyük ihtimalle haklıydı. Bunu söylemek zordu. Başım dönüyordu.

“Bunu şimdi yapmaktan nefret ediyorum, zaten çok fazlasıyla her şeyle ilgilenirken, ama, açıkçası, az bir zaman kaldı. Sana bir şey sormak zorundayım – hatta mecbur kalırsam yalvarmalıyım.”

“Bende geriye hiç bir şey kalmadı,” nefesim kesildi.

Tekrar elini kaldırdı, omzuma koyacakmış gibi, ama sonra önceki gibi elini geri çekti ve içini çekti.

“Ne kadar çok şey yaptığımı biliyorum,” dedi sessizce. “Ama bu senin sahip olduğun bir şey, sadece senin. Ben bunu gerçek alfaya soruyorum, Jacob. Bunu Ephraim’in varisine soruyorum.”

Cevap verebilmekten çok uzaktım.

“Ephraim’le karara vardığımız antlaşmadan ayrılmak için iznini istiyorum. Bize bir ayrıcalık bahsetmeni istiyorum. Onu hayatını kurtarmak için iznini istiyorum. Biliyorsun ne olursa olsun yapacağım, ama eğer bundan kaçınmanın herhangi bir yolu varsa sana verdiğim sözü bozmak istemiyorum. Sözümüzden caymaya asla niyetlenmedik, ve şimdi kolayca da yapmıyoruz bunu. Anlayışını istiyorum, Jacob, çünkü tam olarak neden bunu yaptığımızı biliyorsun. Bütün bunlar bittiğinde hayatta kalmamızı, ailelerimiz arasındaki ittifakın sürmesini istiyorum.”

Yutkunmaya çalıştım. Sam diye düşündüm. Senin istediğin Sam.

“Hayır. Sam’in yetkisi var gibi görünüyor. Aslında bu yetki sana ait. Bunu ondan asla almayacaksın, ama senin dışında kimse doğru bir şekilde bu sorduğumda anlamaya varamaz.”

Bu benim kararım değil.

“Senin kararın, Jacob, ve sende bunu biliyorsun. Senin bu konu hakkında söyleyeceklerin bizi ya suçlayacak ya da haklı çıkaracak. Sadece bunu sen yapabilirsin.”

/düşünemiyorum. Bilmiyorum.

“Fazla zamanımız yok.” Eve geriye doğru bir bakış attı.

Hayır, hiç zaman yoktu. Benim birkaç günüm, birkaç saat olmuştu.

/bilmiyorum. Düşünmeme izin ver. Burada bana sadece bir dakika ver, tamam mı?

“Evet.”

Ben eve doğru yürümeye başladım, ve o da takip etti. Hemen yanımda bir vampirle karanlığın içinde yürümenin ne kadar kolay olduğu çılgıncaydı. Tehlikeli hatta huzursuz bile hissetmiyordum, gerçekten. Bu herhangi birinin yanında yürümek gibi hissettiriyordu. Tabi ki, kötü kokan herhangi biri.

Çalılarda, çimenliğin kenarında bir hareket oldu, ve sonra ufak bir inilti duyuldu. Seth eğretili otlarına omuz silkti ve bizim üzerimize doğru uzun ve rahat adımlarla koştu.

“Hey, çocuk,” diye homurdandım.

Kafasını eğdi, ve bende omzunu okşadım.

“Her şey yolunda,” diye yalan söyledim. “Bunu sana sonra anlatırım. Sana böyle aceleci davrandığım için özür dilerim.”

Bana sırttı.

“Hey, kız kardeşine şimdi vazgeçmesini söyle, tamam mı? Bu kadarı yeter.”

Seth bir kez kafasını salladı.

Omzunu bu sefer sertçe ittim. “İşe geri dön. Kısa bir süre sonra nöbetini devralacağım.”

Seth bana dayandı, sırtımı dürttü ve sonra ağaçlara doğru dört nala koştu.

Görüş alanımızdan çıktığında, “O bu zamana kadar duyduğum en saf, açık yürekli ve nazik akıllardan birine sahip,” diye mırıldandı Edward. “Onun düşünceleri paylaştığın için şanslısın.”

“Bunu biliyorum,”! diye sızlandım.

Eve doğru ilerlemeye tekrar başladık, ve birinin pipetle emme sesini duyduğumuzda, ikimizin de kafası birden dank etti. Edward hemen acele etti. Merdivenlerden yukarı fırladı ve bir anda gitmişti.

“Bella, aşkım, uyuduğunu sanıyordum,” dediğini duydum. “Üzgünüm, gitmemeliydim.”

“Endişelenme. Sadece çok susadım – ve beni uyandırdı. Carlisle’in daha fazla getirmesi iyi olacak. Çocuk doğduğunda buna ihtiyacı olacak.

“Doğru. Bu iyi bir fikir.”

“Başka bir şey isterse diye merak ediyorum,” diyerek derin düşüncelere daldı.

“Sanırım öğreneceğiz.”

Kapıdan geçip içeri yürüdüm.

Alice, “Sonunda,” dedi, ve Bella’nın gözleri üzerimde parladı. O sinir bozucu, dayanılmaz gülümseme bir saniyeliğine yüzünden kayboldu. Sonra sarsıldı, ve yüzü düştü. Dudakları büzüldü, sanki ağlamamaya çalışıyormuş gibiydi.

Leah’ın aptal ağızına doğruca bir yumruk atmak istedim.

“Hey, Bells,” dedim çabucak. “Nasıl gidiyor?”

“İyiyim,” dedi.

“Bugün büyük gün, değil mi? Bir sürü yeni şey.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin, Jacob.”

“Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorum,” dedim, onun basının yanındaki kanepenin koluna oturacaktım. Edward en iyi yeri kapmıştı zaten.

Bana sitem dolu bir bakış attı. “Çok üz – ” demeye başladı.

Baş parmağım ve diğer parmağım arasında dudaklarını birbirine yapıştırdım.

“Jake,” diye mırıldandı, elimi uzaklaştırmaya çalışarak. Bu girişimi çok zayıftı, gerçekten denediğine inanmak çok zordu.

Kafamı salladım. “Aptalca şeyler söylemeyeceksen konuşabilirsin.”

“Tamam, söylemeyeceğim,” sesi mırıldanıyormuş gibi geliyordu.

Elimi çektim.

“Üzgünüm!” diye hemen tamamladı, ve sonra sırtıttı.

Gözlerimi devirdim ve sonra bende ona gülümsedim.

Gözlerine dikkatlice baktığımda, parkta aradığım her şeyi gördüm.

Yarın, başka biri olacaktı. Ama umarım canlı, hesaba göre böyleydi, değil mi? Bir çeşit, aynı gözlerle bana bakacaktı. Neredeyse, aynı dudaklarla gülümseyecekti. O hala beni herkesten daha iyi bilecekti, kimsenin kafamın içine tam geçiş hakkı yoktu.

Leah ilginç bir arkadaş olabilir, hatta belki gerçek bir arkadaş – benim için yılmayacak birisi. Ama Bella gibi benim en iyi arkadaşım değildi. Bella için hissettiğim imkansız aşk bir kenara, başka bir bağ vardı, ve bu kemiklerimize işlemişti.

Yarın, düşmanım olabilirdi. Ya da müttefikim. Ve, görünen o ki, bu ayrım bana kalmıştı.

İçimi çektim.

Tamam! Vermek zorunda olduğum en son şeyi veriyor olduğumu düşündüm. Bu beni çok boş hissettirdi. Durma devam et. Onu kurtar. Ephraim'in varisi olarak sana izin veriyorum, sözümü aldın, bu anlaşmamızı bozmayacak. Diğerleri sadece beni suçlamak zorunda kalacak. Haklıydın – buna izin vermenin benim hakkım olduğunu inkar edemezler.

“Teşekkürler.” Edward Bella'nın hiçbir şey duyamayacağı kadar kısık bir sesle fısıldadı. Ama sözleri çok coşkuluymdu, gözümün köşesinden diğer vampirlerin dikkatlice bakmaya başladıklarını gördüm.

“Ee,” diye sordu Bella, sıradan olmaya çalışarak. “Günün nasıldı?”

“Harika. Araba sürmeye gittim. Parkta takıldım.”

“Kulağa hoş geliyor.”

“Tabi, tabi.”

Birdenbire, suratını buruşturdu. “Rose?” diye sordu.

Sarışının kıkırdadığını duydum. “Yine mi?”

“Sanırım son bir saatte iki galon içtim,” diye açıkladı Bella.

Rosalie divandan Bella'yı alıp taşımak için ve banyoya götürmek için gelirken, Edward ve ben ikimizde yoldan çekildik.

“Yürüyebilir miyim?” Bella sordu. “Bacaklarım çok tutuk.”

“Emin misin?” Edward sordu.

“Rose beni tutar(yakalar) eğer ayağıma basarsam. Ki bu da onları göremediğimden beri çok kolay olabilir.

Rosalie Bella'yı ayaklarının üzerine kaldırdı, ellerini tam Bella'nın omuzlarında tutarak. Bella kollarını önünde biraz irkilerek gerdi.

“Bu iyi hissettiriyor,” diye iç çekti. “Ugh, ama dev gibiyim.”

Gerçekten öyleydi. Karnı kendi kıtasıydı.

“Bir gün daha,” dedi, ve karnını okşadı.

Aniden, bıçak gibi saplanan, içime dolan acıya engel olamadım, ama bunun ifadesini yüzümden uzak tutmaya çalıştım. Bunu bir gün daha saklayabilirdim, değil mi?

“Her şey yolunda o zaman. Hay Allah – ay, olamaz!”

Bella'nın kanepede bıraktığı kupa bir yana devrildi, koyu kırmızı kan soluk kumaşa döküldü.

Otomatik olarak, üç diğer el orada onu geçti, Bella elleriyle uzanıp yakalamak için diğer tarafa yaslandı.

Vücudunun tam ortasından çok garip, boğuk, ortalığı yaran bir ses geldi.

“Ahh!” nefesi kesildi.

Ve sonra tamamen gevşedi, birden yere doğru düşüyordu. O düşmeden önce, aynı hızla Rosalie onu yakaladı. Edward da oradaydı, yardım ediyordu, kanepedeki dağınıklık unutulmuştu.

“Bella?” diye sordu, ve sonra gözlerini odaklayamıyordu, ve panik çehresine yayıldı.

Yarım saniye sonra, Bella çığlık attı.

Bu sadece bir çığlık değildi, bu insanın kanını donduran acı çekme feryatıydı. Bu korkutucu ses çağıldamayla kesildi, ve gözleri kafasının arkasına doğru kaydı(*bilinç kaybında olan şey). Vücudu büküldü, Rosalie'nin kollarına doğru gitmeye çalıştı, sonra Bella bir nehir gibi kan kustu.

18. There Are No Words For This. (Bunun İçin Söylenecek Bir Şey Yok.)

Belanın bedeni,Rosalie'nin ellerinde sanki elektrik çarpıyormuş gibi sarsılmaya başladı.Yüzü ifadesizdi,şuurunu yitirmişti.Onu hareket ettiren içinde hareket edip duran vahşi harmandı.Sarsıldığı sürece, kasılmalarla birlikte çatır çutur sesler gelmeye devam etti.

Rosalie ve Edward yarım saniye kadar donakaldılar,sonra ikisi de topralandı,Rosalie Bella'nın vücudunu elleriyle sarmaladı, anlaşılmaz bir hızla bağırarak konuşmaya başladılar,so kadar hızlı konuşuyorlardı ki sözcükleri seçmem imkansızdı.O ve Edward ikinci kata giden merdivenlerde beliriverdiler.

Ben de arkalarından koştum.

“Morfin” diye bağırdı Edward Rosalie'ye.

“Alice,Carlisle'ı ara” diye cırladı Rosalie.

Onları takip ettim.Bir kütüphanenin ortasına kurulmuş bir acil servis gibiydi.Işıklar parlak beyazdı.Bella ışığın altında bir masada yatıyordu,teni ışıkların altında hayalet gibi görünüyordu.Vücudu kuma atılmış gibi kıpırdanıyordu.Rosalie Bella'yı bastırdı,Elibeslerini yırtıp çıkardı,bu sırada Edward da koluna bir şırınga sapladı.

Onu kaç kere çıplak hayal etmiştim.Şimdiyse bakamıyordum.Zihnimde bu görüntülerin kazınmasından korkuyordum.

“Ne oluyor Edward”

“Havasız kaldı”

“Plesenta ayrılmış olmalı”

Bu noktada Bella kendine geldi.Sözlerine bir çığlıkla yanıt verdi.Sesi kulak zarımı tırmaladı.

“Çıkarın onu” diye çığlık attı “NEFES alamıyor!HEMEN ŞİMDİ”

Çılgılığıyla birlikte gözündeki damarların patladığını gördüm

“Morfiin” diye kükredi Edward

“HAYIR!ŞİMDİ” o çığlık atarken ağzından biraz daha kan fişkırdı.Edward, başını kaldırmaya çalıştı,çaresizce nefes almasını sağlamaya çalışıyordu.

Alice odaya ok gibi fırladı ve Rosalie'nin saçının altına küçük mavi bir kulaklık yerleştirdi.Sonra Alice geri çekildi,Rosalie telefonda çılgın gibi tıslarken gözlerini kocaman açtı.Gözlerinden alevler çıkıyordu sanki.

Parlak ışığın altında Bella'nın bedeni beyazdan ziyade mor ve siyah görünüyordu.Karnındaki şikinlikten koyu kırmızı bir şeyler sızıyordu.Rosalie eline bir neşter aldı

“Bırak da morfin yayılsın” diye bağırdı Edward ona.

“Zamanımız yok” diye tısladı Rosalie “O(bebek) ölüyor”

Elini,Bella'nın karnına doğru indirdi ve cildiğini kestiği yerden parlak kırmızı akmaya başladı. Sanki bir kova ters çevrilmiş gibi,ya da musluk açılmış gibi.Bella sıçradı,ama çığlık atmadı.Boğuluyordu.

Sonra Rosalie'nin dikkatinin dağıldığını gördüm.Yüzündeki ifade değişti,dudakları aralandı,dişleri göründü,siyah gözleri susuzlukla parladı.

“Hayır Rose” diye kükredi Edward,Ama elleri Bella boğulmasın diye başını havada tutmaya çalışmakla meşgüldü.

Rosalie'ye doğru atıldım.Masanın üzerinden atladım.Taş gibi nedenine çarpıp,onu kapıya yapıştırdığımda,elindeki neşteri koluma iyice sapladığını hissettim.Sağ avucumu yüzüne kapattım,çenesini kilitledim ve burnunu tıkadım.

Karnına güzel bir tekme yapıştırabilmek için Rosalie'yi büktüm,ama betona vurmak gibiydi.Kulağında duran küçük kulaklık parçalara ayrıldı.Sonra Alice yetişti,onu boğazından tuttu,aşağı hole götürdü.

Sarışının hakkını vermeliyim.hiç direnmedi.Kazanmamızı istiyordu.Orada pestilini çıkarırken,Bella kurtulacaktı.Daha doğrusu “yaratık” kurtulacaktı.

Kolumdaki bıçağı çıkardım.

“Alice!Götür onu buradan” diye bağırdı Edward “Jasper'ın yanına götür ve orada kalsın. Jacob sana ihtiyacım var!”

Alice'in onu götürmesini seyretmedim.operasyon masasına doğru ilerledim,masada Bella'nın rengi maviye dönmüştü,gözleri açıktı.

“Sunî solunum yapmayı biliyor musun” diye sordu ve “evet” cevabını aldı...

Edward'ın yüzünü Rosalie gibi davranmaya başlayacağını gösteren herhangi bir belirti var mı diye hızlıca inceledim.Kararlı ifadesi dışında hiçbir şey yakalayamadım.

“Nefes almasını sağla!Onu bir an önce çıkarmak zorundaydım...”

İçinden bir kırılma sesi daha geldi,şu ana kadarkilerin en şiddetliydi.İkimiz de donakaldık,Bella'nın çığlık atmasını bekledik.Hiçbir ses gelmedi.Az önce acıdan kıvrılmış halde duran bacakları,şimdi gücünü yitmişti, sanki anormal bir şekilde gövdesinden çıkıyor gibiydiler.

“Omurgası!”dedi dehşet içinde

“Çıkar şunu onun içinden!” diye kükredim, elimdeki neşteri ona uzattım “Şimdi bir şey hissetmez”

Sonra başına eğildim. Ağzımı ağzına dayadım ve akciğerlerimdeki bütün havayı üfledim. Titreyen vücudunun şiştiğini hissettim. Demek ki hava yollarını tıkayan bir şey yoktu.

Dudaklarının tadı kan gibiydi.

Kalbinin düzensiz bir ritimle attığını duydum. İçimden “Devam et” dedim, bir yandan bir nefeslik daha hava üfledim. “Söz vermiştin” “Kalbinin atmasını sağla”

Karnını kesen neşterin, yumuşak, ıslak sesini duydum. Yere biraz daha kan aktı.

Bundan sonra çıkan sesle irkildiö. Sanki metal ayrılıyormuş gibi bir ses. Aylar önce yeni doğanlarla dövüştüğümüzde, yeni doğanların parçalarına ayrılma sesi idi bu. Dünüp baktım, Edward kafasını şişkinliğe bastırmıştı. Vampir dişleri! -Vampir derisini kesmek için en ideal yol.

Bella’ya biraz daha hava verirken titredim

Öksürerek karşılık verdi. Gözlerini kırıştırdı.

“Benimle kal Bella!” diye bağırdım ona.” Duyuyor musun? Burada kal. Beni terk etmeyeceksin! Kalbin atmaya devam etsin!”

Gözleri sağa sola hakeret etti, beni ya da onu aradı, ama hiçbir şey göremedi.

Ama ben gözlerinin içine baktım ve bakışlarımı ona kilitledim.

Sonra birden vücudu ellerimde öylece, hareketsiz bir hal aldı. Nefes alış verişi biraz toparlanmış gibiydi. Kalbi de atmaya devam ediyordu. Bu hareketsizlik, bitti demektir. Onu içten döven şey artık çıkmıştı.

Şey.

Edward “Renesmee” diye fısıldadı.

Demek Bella yanılmıştı. Hayallerinde gördüğü o erkek çocuğu değildi. Çok da büyük bir sürpriz değildi yani. Ne zaman yanılmamıştı ki?

Kırmızı noktalarla dolu gözlerinden gözümü ayırmadım ama ellerini güçsüzce kaldırdığını fark ettiö

“İzin ver de...” dedi nefesi yetmeyerek “Bana ver onu”

Ona istediğini her şeyi vereceğini biliyordum, istekleri ne kadar aptalca olursa olsun. Ama şu an onu dinleyeceği hiç aklımdan hayalimden geçmedi. Onun için onu durdurmaya çalışmadım.

Koluma bir sıcaklık değdi. Dikkatimi bu çekmiş olacak. Bana hiçbir şey sıcak gelmez.

Gözlerimi bir an olsun Bella'nın yüzünden ayıramadım.Gözleri önce kapandı sonra dikkatle bakmaya başladı, ve sonunda bir şey görmeye başladı.Tuhaf,güçsüz bir inlemeyele...

“Renes...mee..Çok...Güzel” dedi şarkı söyler gibi.

Sonra nefesini tuttu.Acıyla nefesini tuttu.

Ben baktığımda çok geçti.Edward sıcak,kanlı şeyi onun ellerinden çekivermişti.Gözlerim,cildinde gezindi.Kan,onu kırmızıya boyamıştı.Ağzından çıkan kanlar,yaratığın üzerine sıvanmış kanlar,sol göğsündeki iki yarım ay şeklindeki ısırık izinden akan taze kan...

“Hayır,Renesmee...” diye mırıldandı Edward.Canavara görgü kurallarını öğretiyordu herhalde.

Edward'a ya da ona bakmadım.Bella'ya baktım,gözleri tekrar yukarı döndü.

Son kez zayıf bir ses çıktı,sonra kalbi durdu.

Ellerimi hemen göğsüne dayadım,kalp masajı yapmaya başladım.İçimden,ritmi tutturmak için saydım.Bir İki Üç Dört

Bir saniye masaja ara verdim,akciğerlerimdeki havayı üfledim.

Artık bir şey göremiyordum.Gözlerim nemliydi,görüşüm bulanıklaşmıştı.Ama odadaki seslere aşırı duyarlıydım.Elimin altında isteksizce çalkalanır gibi atan kalbinin sesi,kendi kalbimin atışı ve atan bir kalp daha.Çok hızlı ve çok derinden geliyordu.Nereden geldiğini çıkaramıyordum.

Belanın boğazına biraz daha hava üfledim.

“Neyi bekliyorsun” dedim.Kalibine tekrar bastırmaya başladım.1-2-3-4

“Bebeği al” dedi Edward

“Camdan aşağı at” dedim 1-2-3-4 . “Onu bana ver” dedi kapıda duran biri kısık sesle.Edward'la aynı anda kükredik.

1-2-3-4

“Kontrol altına aldım” diye söz verdi Rosalie. “Bebeği bana ver Edward.Onunla ben ilgilenebilirim ta ki Bella...”

Bella için tekrar nefes aldım.Bu sırada bir şeyler değişti.

Kalp atışları uzaklaştı.

“Ellerini çek Jacob”

Gözlerimi Bella'nın beyaz gözlerinden ayırdım, bir yandan kalbini onun yerine çalıştırmaya çalışırken. Edward elinde gümüş rengi bir şırınga vardı. Sanki çelikten yapılmış gibiydi.

“O da ne?” dedim

Taş gibi elleriyle benim ellerimi iteledi. Serçe parmağım kırıldırken küçük bir çıtırtı çıktı. O anda iğneyi doğrudan kalbine sapladı.

“Zehirim.” Diye cevap verdi, şırıngaya bastırırken.

Kalbi, sanki ona kürekle vuruyormuş gibi sarsıldı.

“Devam et” diye emretti. Sesi soğuktu, ölü gibiydi. Keskin ve düşünmeden. Sanki bir makineymiş gibi.

Parmağım iyileşirken duyduğum acıya boşverdim, ve kalbine bastırmaya devam ettim. Daha sertti. Sanki kanı orada pıhtılaşmış gibi. Git gide sertleşiyordu ve yavaşlıyordu. Damarlarında yarı akışkan kanı hareket etmesini sağlamaya çalışırken, ne yaptığını izliyordum.

Sanki onu öpüyormuş gibi görünüyordu. Dudaklarını boğazına, bileklerine, kolundaki katlantıya sürtüyodu.

Ama o dişlerini geçirdikçe, Bella'nın cildinin yırtılma sesini duyabiliyordum. Tekrar tekrar, ne kadar çok yerden zehrini verebilirse vermeye çalışıyordu. Soluk renkli dilinin, kanayan yaralarda gezindiği gördüm, ama bu beni sinirlendirmeden ya da midemi kaldırmadan önce ne yapmaya çalıştığını fark ettim. diliyle zehrini gezirdiği yerlerde yaralar iyileşip kapanmaya başladı. Böylece hem kan hem de zehir içerde kalmış olacaktı.

Ağızına daha fazla hava üfledim. Ama hiçbir şey olmadı. Sadece göğüs kafesi şişti. İkimden sayarak kalbine bastırmaya devam ettim. Bu sırada o da onu toparlayabilmek için deli gibi uğraşıyordu. Kralın bütün atları, kralın bütün adamları...

Ama orada hiçbir şey yoktu. Sadece ben ve o vardık. Bir ceset için uğraşıyorduk.

İkimizin de sevdiği kızdan geriye kalan tek şey buydu. Bu darmadağın, kanı son damlasına kadar akmış, bozulmuş ceset. Bella'yı toparlayamayacaktık.

Çok geç olduğunu biliyordum. Öldüğüne emindim. Bunu biliyordum çünkü o çekim gitmişti. Artık onun yanında olmam için bir neden yoktu. O artık burada değildi. Bu bedende beni çeken hiçbir şey yoktu artık. İstemsizce onun yanında olmaya duyduğum ihtiyaç yok olmuştu artık.

Ya da belki yer değiştirmişti demeliyim. Çekim, tam zıttı yönden geliyordu. Alt kattan. Buradan çıkmayı ve bir daha geri dönmeyi istiyordum.

“Git o zaman” deyiverdi. Elimi tekrar itti ve benim yerime geçti. Üç parmak kırıldı bu sefer sanırım.

Parmaklarımı yerine yerleştirdim, ağrıyı umursamadan.

Cansız kalbine benden daha kuvvetli bir şekilde bastırmaya başladı.

“O ölmedi” diye kükredi “İyileşecek” Benimle konuştuğundan emin değildim.

Onu ölüsüyle baş başa bırakarak arkaya döndüm,Yavaşça kapıya doğru yürüdüm.Çok yavaş bir şekilde.Ayaklarım daha hızlı gitmiyordu.

Demek hepsi buydu.Acılarla dolu okyanus.Diğer kıyı,fokurduyan sular arkasında o kadar uzaktı ki ne görebiliyordum, ne de hayal edebiliyordum.

Kendimi tekrar boşlukta hissettim,artık amacımı yitirmiştim.Bella’yı kurtarmak unu zamandır tek gayem olmuştu.Ve artık kurtulamazdı.Kendini o canvara gönüllü bir şekikde kurban verdi.Artık kavgayı kaybetmiştim.Her şey bitmişti.

Merdivenlerden inerken,arkamdan gelen seslerle irkildim,atmaya zorlanan cansız bir kalp.

Bir şekilde kafamın içine ozon döküp,beynimi yakabilmek istedim.Bella’nın son dakikalarından kalan son görüntüleri.O canavar onu yırtıp çıkmaya çalışırken çıkan bütün o dayanılmaz sesleri,çığlıkları,akan kanları unutabileceksem beyin hasarına razıydım.

Merdivenleri onar onar inmek,koşarak kapıya gitmek istedim.Ama ayaklarım demir gibi ağır geliyorlar.Bedenim buraya sanki daha önce olduğundan daha fazla bağlanmış gibiydi.Merdivenlerden sakat yaşlı bir adam gibi tökezleyerek indim.

Son basamakta dinlendim,kapıdan çıkmak için gereken gücü toplamaya çalıştım.

Rosalie beyaz kanepenin temiz olan kısmında kucağında bir battaniyeye sarılı o şeyle sırtı bana dönük bir şekilde oturuyordu,o şeyi sakinleştirmeye çalışıyordu.Durakladığımı fark etti.Ama beni görmezden geldi.Bella’dan çaldığı annelik dakikalarının tadını çıkarıyordu.Belki artık mutlu olurdu.Rosalie istediğini almıştı ve Bella o yaratığı ondan alamayacaktı.O zehirli sarışının bunca zamandır bunu hayal edip etmediğini çok merak ettim.

Elinde koyu renkli bir şey vardı.Ve elindeki küçük katil iştahla emerken sesler çıkarıyordu.

Havadaki kanın kokusu.İnsan kanı.Rosalie onu besliyordu.Tabi ki kan içecekti.Kendi öz annesine bu kadar vahşice zarar veren bir canavardan başka ne beklenebilirdi ki? Belki de Bella’nın kanını içiyordur.Kim bilir.

Küçük celladın sesini dinlerken gücüm geri geldi.

Güç,nefret ve bir sıcaklık.Kafamdan aşağı kaynar sular döküldü,yaktı ama hiçbir şeyi silmedi.Kafamdaki görüntüler cehennem ateşinin yakıtı gibiydi ve tükenmeye niyeti yoktu.Başımdan ayak ucuma kadar bir titreme geldi,engel olmaya çalışmadım.

Rosali tamamen yaratığa odaklanmıştı.Bana hiç dikkat etmiyordu.Dikkati dağınmıştı.Beni durdurmak için zamanında hareket edemeyecekti.

Sam haklıydı.O şeyin var oluşu doğaya aykırıydı.Kara,ruhsuz bir iblis.Var olmaya hakkı yoktu.Yok edilmesi gereken bir şeydi.

Çekim beni kapiya doğru çekmiyordu belli ki.Şimdi beni cesaretlendirdiğini,ileri doğru çektiğini hissedebiliyordum.Bu işi bitirmem için beni yüreklendiriyordu.Dünyayı bu korkunç yaratıktan temizlememi söylüyordu.

Yaratığı öldürdükten sonra Rosalie beni öldürmeye çalışacaktı.Ben de karşılık verirdim.Yardım gelene kadar onun işini bitirebilir miydim?Belki evet belki hayır.Hangisi olursa olsun umurumda değildi.

Kurtlar benim yanımda mı karşımda mı olacaktı.Hiçbiri umrumda değildi.Tek umursadığım kendi hakkım olanı almaktı.İntikamım!Bella'yı öldüren o canavar bir dakika daha yaşayamayacaktı.

Eğer Bella hayatta kalmayı başarırsa, bunu yaptığım için benden nefret ederdi.Beni bizzat öldürmeyi isterdi.

Ama umrumda değildi.O bana bunları yaparken umursamadı.Bana kendisinin bir hayvan gibi katledilmesini izlettirdi.Neden duygularına önem verecektim ki?

Ha bir de Edward vardı tabi.Şimdi delice inkarıyla ve cesedini diriltmekle o kadar meşgüldü ki planlarımı dinleyemezdi.

Üç kişiye karşılık bir kişi,Rosalie,Jasper ve Alice'i yenmeyi başaramazsam-ki bu bahiste kendime para yatırmazdım-ona verdiğim sözü de yerine getirme fırsatım olmayacaktı.

Zaten bunu yapmak hiç içimden gelmiyordu.Neden yaptıklarıyla yüzleşmekten kurtaracaktım ki onu?Hiç bir şey ikalmadan yaşamasına izin vermek daha adil değil miydi? (daha tatmış edici yani)

İçim o kadar nefretle doluydu ki bunu hayal etmek beni neredeyse gülümsetti.Bella yok.Katil yavru yoktu.Ve ailesinin de ne kadar ferdini indirebilirim o kadarı yok.Tabi onları tekrar bir araya getirebilirdi,burada kalıp onları yakmaya fırsatım olmazdı.Bella'nın aksine.O bir daha asla bir araya gelemeyecekti.

O yaratığın parçalarının tekrar bir araya getirilip getirilemeyeceğini merak ettim.Bundan şüpheliydi.Bella'dan gelen bir yanı,onun kırılmasını taşıyor olmalıydı.Onun küçük kalbinin attığını duydum.

Atan onun kalbiydi.Bella'nın kalbi atmıyordu.

Bu kararları vermemden sadece bir saniye geçmişti.

Titreme gittikçe şiddetlenerek artıyordu.Kendimi toparladım.o yaratığı sarışın vampirin ellerinden dişlerimle çekip almak için vampire doğru atılmaya hazırlandım.

Rosalie yaratığı pıspışladı,elindeki boş metal şişemsi şeyi bir kenara bıraktı,agucuk bugucuk yapmak için havaya kaldırdı.

Kusursuz.Bu yeni pozisyon saldırım için kusursuzdu.İleriye doğru yöneldim.Beni katile doğru yaklaştıran çekim artarken, hissettiğim sıcaklığın beni değiştirdiğini fark ettim.Daha önce hiç hissetmediğim kadar kuvvetli bir şeydi.Alfanın emirleri gibiydi.Uymazsam beni ezip geçecek gibiydi.

Ama bu sefer emre uymak istiyordum.

Katil, Rosalie'nin omzunun üzerinden bana baktı.Bakışları, bir yenidoğanınkilerin olması gerekenden daha odaklanmıştı.

Sıcak,kahverengi gözler,sütlü çikolata rengi.Bella'nınkilerle aynı renkte.

Titremem sona erdi ve durdum,sıcak deminkinden daha da kuvvetli bir şekilde içimden aktı,geçti.Ama bu seferki sıcak farklıydı.Yanmak gibi değildi.

Sanki gökten zembil inmişti.

Yarı insan yarı vampir bebeğin porselen gibi tenine bakarken içimdeki her şey bir çözüme kavuştu....(burada bi cümleyi çeviremedim olduğu gibi koyuyorum:All the lines that held me to my life were sliced apart in swift cuts, like clipping the strings to a bunch of balloons--çevirene benden çikolata--ya da teşekkür)

Beni ben yapan her şey-yukarıda ölü yatan kıza duyduğum aşk,babama duyduğum sevgi,yeni sürüme duyduğum sadakat,diğer kardeşlerime duyduğum sevgi,düşmanlarıma duyduğum nefret,evim,adım,benliğim- o andan benden koptu.Pufff.Ve boşluğa doğru havalandı.

Ama bağım kesilmedi.Beni olduğum yere bağlayan yeni bir şey vardı.

Bir tek bağ değil,milyon tane.Bağ değil,çelik kablolar.Bir milyon çelik kablo,beni tek bir şeye bağlıyordu.Dünyamın merkezine.

Bunu şimdi anlıyordum.Daha önce evrenin simetrisini hiç fark etmemiştim.Ama şimdi çok açıktı.

Yer çekimi artık beni ayakta durduğum yere bağlamıyordu.

Beni orada ayakta tutan, vampirin ellerindeki o kız bebektir artık.

Renesmee .

Yukardan yeni bir ses geldi.O an benim dikkatimi çekebilecek tek ses oydu.

Çılgınca,yarışır gibi atan bir kalp

Değişen bir kalp.

BOOK THREE: BELLA (KİTAP ÜÇ: BELLA)

Preface (Önsöz)

Artık sadece bir kabus değildi, buzlu sis boyunca ilerlenen siyah çizgi onların adımlarıyla canlandı. Öleceğiz, diye düşünerek panikledim. Değerli korumam için umutsuzdum, ama bunu düşünmek sadece benim karşılayamadığım dikkatte bir yanılmaydı ve ben buna sebep olmayacaktım.

Karanlık cüppeleri hafifçe dalgalanırken hareketli bir şekilde hayaletleri yok oldu. Ellerini kemik renkli pençelere dönerken gördüm. Onlar ayrı bir yere sürüklendi, bizde bütün yerlerden farklı bir tarafa. Sayıca üstün olmuştuk. Bitmişti.

Ve sonra, bir parıltıdan ışığın patlaması gibi tüm sahne aniden farklıydı. Ancak hiç bir şey değişmedi- Volturi sakince bize doğru yaklaştı ve öldürmeyi kesti. Gerçekten tüm değişen bana nasıl baktıklarıydı. Aniden onlar için açlık hissettim. Beni tamamlamaları için onları istedim.

Panik gitmişti. Yerine kan tutkusuyla yere doğru çöktüm. Yüzümde gülümseme vardı ve keskin dişlerimle hırıldadım.

19. Burning (Yanıyor)

Acı sersemleticiydi.

Kesinlikle öyle-sersemlemiştım.Anlayamıyordum,ne olduğuna anlam veremiyordum.

Bedenim acıyı geri çevirmeyi deniyordu. Tekrar ve tekrar gerçekte bağlantı kurmayı daha da zorlaştıran, şiddetli acının saniyelerinin belki de hatta dakikalarının sayılmadığı bir karanlığa emildim.

Ayırmaya çalıştım.

Gerçek olmayanlar siyahtı,ve çok acıtmıyorlardı.

Gerçeklik kırmızıydı, ve ben aynı anda, testereyle ikiye bölünmüş, otobüs vurmuş, ödüllü bir dövüşçü tarafından yumruklanmış, bir boğa tarafından ezilmiş ve aside batırılmış gibi hissediyordum.

Gerçeklik vücudumun acıdan kıpırdayamadığı zaman bükülüp, dönmesiydi.

Gerçeklik, tüm bu işkenceden daha önemli bir şey olduğunu bilmek ama bunun ne olduğunu hatırlayaamaktı.

Gerçeklik çok hızlı geldi.

Bir an, herşey olması gerektiği gibiydi. Sevdiğim insanlar tarafından çevrelenmiş. Gülümsemeler. Bir şekilde, muhtemel olmasa da, uğruna savaştığım herşeye sahipmişim gibi görünüyordu.

Hemen sonra ufacık,önemsiz bir şey yanlıştı.

Koyu kanın akıp mükemmel beyazı boyamasını seyrettim ve refleks olarak kazaya doğru yalpaladım.Diğer,hızlı elleri gördüm ama vücudum yetişmeye, uzanmaya devam etti.

İçimde, bir şey aniden ters yöne doğru çekildi.

Deşiyor,parçalıyor.Izdırap.

Karanlık kontrolü devraldı ve sonra yerini bir işkence dalgasına bıraktı.Nefes alamıyordum-daha önce bir kez boğulmuştum.,ama bu farklıydı;boğazımda çok sıcaktı.

Benden birşeyler kopuyor, ısırılıyor , parçalara ayrılıyor...

Daha karanlık.

Acı geri döndüğünde,bu kez sesler,bağırıyor.

"Plasenta ayrılmış olmalı!"

Bıçaklardan daha sivri bir şeyler beni deşti –kelimeler,diğer işkencelere rağmen anlam ifade ediyordu-ayrılmış plasenta.Bunun ne demek olduğunu biliyordum. Bu bebeğim içimde ölmüş demektir.

"Onu dışarı çıkarın!" Edward'a bağırdım. Neden henüz yapmamıştı? "O nefes alamıyor! Şimdi yap!"

"Morfin---"

Bebeğimiz ölürken bana ağrı kesici vermek için beklemek mi istiyordu?!

"Hayır! Şimdi-," bitirmeden tılandım.

Yeni, bıçak gibi bir acı buz gibi mideme saplanırken , siyah benekler odadaki ışıkları kapladı. Bu yanlış geliyordu-otomatik olarak rahmimi korumak için mücadele verdim.Bebeğimi, benim küçük Edward Jacob'umu.Ama zayıftım. Akciğerlerim ağrıdı, oksijen yakıyordu.

Acı tekrar kaybolmaya başladı,ona sıkıca tutunmama rağmen.Bebeğim,benim bebeğim,ölüyor...

Ne kadar zaman geçti? Saniyeler yada dakikalar? Acı gitmişti. Uyuşukluk. Hissedemiyordum. Göremiyordum da, ama duyabiliyordum. Ciğerlerimde yine hava vardı, gırtlığımdaki pürüzleri aşağı ve yukarı zımparalıyordu.

"Benimle kal Bella! Beni duyuyor musun? Kal! Beni terketmiyorsun. Kalbinin atmasını sağla!"

Jacob? Jacob hala buradaydı,hala beni kurtarmaya çalışıyordu.

Elbette,ona söylemek istedim.Elbette kalbimin atmasını sağlayacaktım.İkisine de söz vermemiş miydim?

Kalbimi hissetmeyi, bulmayı denedim, ama kendi vücudumda çok fazla kaybolmuştum. Hissetmem gereken şeyleri hissetmiyordum, ve hiçbir şey doğru yerde gelmiyordu. Gözlerimi kırptım ve gözlerimi buldum. Işığögörebiliyordum. İstedğim şey değil, ama hiçbir şey olmamasından daha iyi.

Gözlerime alışmakla boğuşırken, Edward fısıldadı, "Renesmee."

Renesmee?

Hayalimdeki açık tenli ve kusursuz oğlan değil mi? Bir an şok oldum. Ve sonra sıcaklık bastı.

Renesmee.

Dudaklarımı kıpırdatmayı arzuladım. Hava baloncuklarını, dilimde fısıltılara

çevirmeyi istedim. Ellerimi uzatmak için uyuşukluğumla savaştım.

“İzin verin...Onu bana verin.”

Işık, Edward'ın kristal ellerinde dans etti. Tenini kaplaya kan ile pırıltılar kırmızıya döndü ve ellerinde daha fazla kırmızı vardı.Mücadele eden,küçük,kan damlayan bir şey.Edward sıcak vücudu zayıf kollarıma dokundurdu, neredeyse onu tutuyormuşum gibi. Islak teni sıcaktı-en az Jacob'inki kadar sıcak.

Gözlerim odaklandı, birden herşey tamamen açıldı.

Renesmee ağlamadı, ama hızlı hızlı soluklar aldı. Gözleri açıldı, ifadesi öyle şok olmuştu ki neredeyse komikti. Küçük, mükemmel yuvarlaklıktaki kafası kalın , mat , kanlı buklerle çevirilmişti. Gözlerinin irisleri tanıdık-ama şaşırtıcı-bir çikolata kahvesiydi.Kanın altında teni soluk, krem gibi bir fildişi renginde gözüküyordu. Hepsinin yanı sıra yanakları, renkle alev alev yanıyordu.

Küçük suratı o kadar mükemmeldi ki beni afallattı. O babasından bile güzeldi. İnanılmaz. İmkansız.

"Renesmee" fısıldadım."Çok...güzel."

İnanılmaz yüz aniden gülümsedi-geniş, dikkatli bir gülümseme.Deniz kabuğu pembesi dudakların arkası tam olarak, kar beyazı süt dişleriyle doluydu.

Başını öne eğdi ve sıcaklıkla göğsüme doğru yasladı.Teni sıcak ve ipeksiydi ama benim tenimin hissettirdiği gibi hissettirmiyordu.

Sonra tekrar acı başladı-sadece bir sıcak kesik. Güçlkle soluyordum.

Ve o gitmişti. Benim melek yüzlü bebeğim hiç bir yerde yoktu. Onu göremiyor ya da hissedemiyordum.

Hayır! Bağırarak istedim.Onu bana geri ver!

Ama zayıflık çok fazlaydı. Bir an için kollarımı boş lastik hortumlar gibi ve sonra hiç birşey değillermiş gibi hissettim. Onları hissedemiyordum. Kendimi hissedemiyordum.

Siyahlık eskisinden daha sert biçimde gözlerime hücum etti. Kalın bir gözbağı gibi, sağlam ve hızlı. Bu örtü sadece gözlerimi değil,tümüyle beni ezen bir ağırlıktı. Karşı koymak için fazlasıyla kuvvetliydi. Karşı koymamanın daha kolay olduğunu biliyordum. Siyahlığın beni itmesine izin verdim, aşağıya, aşağıya, acı ve bitkinlik ve endişe ve korkunun olmadığı o yere kadar aşağıya.

Eğer sadece kendim için olsaydı,bununla uzun süre mücadele edemezdim. Ben sadece insandım, insan gücümünden fazlası yoktu. Çok uzun bir süre olağan üstü biçimde direnmeye çalıştım, Jacob'ın dediği gibi.

Ama bu sadece benimle ilgili değildi.

Eğer şimdi kolay olanı yapıp, karanlık hiçliğin beni yok etmesine izin verirsem,onları incitecektim.

Edward.Edward.Benim hayatım ve onunki tek bir ip gibi bükülmüştü.Birini kesmek,ikisini birden kesmekti. Eğer o giderse,buna rağmen hayatta kalamazdım.Eğer ben gidersem,o da bununla hayatta kalamazdı.Ve Edward'sız bir dünya saçmaydı.Edward var olmalıydı.

Jacob-bana tekrar tekrar elveda diyen ama ona ihtiyaç duyduğumda bana dönmeye devam eden. Jacob,bir çok kez cezalanıp yaralanan.Onu tekrar,en kötü biçimde incitebilir miydim?O benim için kalmıştı,her şeye karşı koyarak. Şimdi tüm istediği onun için kalmamdı.

Ama onların yüzlerini göremediğimde de çok karanlıktı.Hiçbir şey gerçek görünmedi.Bu vazgeçmemeyi zorlaştırıyordu.

Çoğunlukla refleks olarak,siyahı geri itmeye çalıştım.Onu kaldırmayı denemiyordum.Sadece direniyordum.Onun beni tamamen ezmesine imkan vermiyordum.Ben Atlas değildim (bilmeyen arkadaşlarım için çevirmen notu;Atlas Yunan mitolojisinde Titan İapetos ile deniz kızlarından Klymene'nin oğlu.Diğer Titanlarla birlikte Olympos'a saldırdığı için Zeus onu gök kubbeyi omuzlarında taşımakla cezalandırdı.) ,ve siyah bir gezegen kadar ağırmış gibi hissettiriyordu;onu omuzlayamazdım.Tüm yapabildiğim tamamen yok olmamaktı.

Bu hayatımın bir örnek deseni gibiydi-asla kontrolüm dışında olan şeylerle ilgilenmek için yeterince güçlü olmamıştım,düşmanlara saldırmak veya daha hızlı koşmak gibi.Acıyı önlemek gibi.Her zaman insan ve zayıf olmak, yapmaya devam edebildiğim tek şeydi.Sabret.Hayatta kal.

Bu anlamda yeterliydi.Bugün yeterli olmalıydı.Yardım gelene kadar buna sabretmeliydim.

Edward'ın yapabileceği her şeyi yapacağından emindim.Vazgeçmezdi.Ben de vazgeçmeyecektim.

Yavaş yavaş yokluğun siyahlığını durdurdum.

Azmime rağmen,bu yeterli değildi. Aralıksız geçen zaman adımlarımı siyahlığa kazandırdıkça,daha güçlü olmaya devam etmeliydim.

Edward'ın yüzünü bile görüşüme çekemiyordum.Jacob'inkini,Alice'in yada Rosalie'nin yada Charlie'nin yada Renee'nin yada Carlisle'in yada Esme'nin... Hiçbir şey. Bu beni korkuttu, ve ya eğer çok geçse diye merak ettim.

Kaydığımı hissediyordum-tutunacak bir şey yoktu.

Hayır! Hayatta kalmalıydım. Edward güveniyordu. Jacob. Charlie Alice Rosalie Carlisle Renee Esme.

Renesmee.

Ve ardından, hala hiçbir şey göremememe rağmen, aniden bir şey hissedebildim. Hayali kanatlar gibi, kollarımı tekrar hissedebildiğimi hayal ettim. Ve onlarda, küçük ve sert ve çok, çok sıcak bir şey vardı.

Benim bebeğim. Benim küçük dürtücüm.

Yapmalıydım. Tuhafliklara karşı, Renesmee için hayatta kalacak kadar güçlü olmalıydım, o bensiz yaşayabilecek kadar güçlü olana kadar ona tutunmalıydım.

Hayali kollarımdaki bu sıcaklık çok gerçek hissettirdi. Onu daha sıkı kavradım. Kalbim kesinlikle olması gereken yerdeydi. Kızımın sıcak hatırasına sıkıca sarıldım, bununla birlikteyken o karanlıklarla ihtiyaç duyabildiğim kadar savaşılabileceğimi biliyordum.

Kalbimdeki sıcaklık eskisine nazaran çok daha gerçekti, çok daha sıcaktı. Daha yakıcı. Isı hayal etmediğime inanmanın zor olduğu kadar fazlaydı.

Daha yakıcı.

Rahatsız edici. Çok sıcak. Çok, çok fazla sıcak.

Kızgın ütüü sarmanın kötü sonu gibiydi-benim otomatik tepkim kollarımdaki kavurucu şeyi aramak oldu. Ama kollarımda hiçbir şey yoktu. Kollarım göğsüme doğru kıvrılmamıştı. Kollarım yanımda uzanan ölü şeylerdi. Sıcaklık içimdeydi.

Yanma bir gül gibi büyüdü ve düştü ve ben hiçbir şey hissetmeyen dek üstün geldi.

Göğsümdeki ızdırap veren acının ardında bir titreme hissettim ve kalbimi tekrar bulduğum sonucunu çıkardım, hiç de dilemediğim bir anda. Hala şansım varken karanlıkla kucaklaşmayı diliyordum. Kollarımın kalkmasını ve göğsümü pençeleyerek açmasını ve kalbimi parçalara ayırmasını istedim-bu işkenceden kurtulabilmenin yolu her neyse. Ama kollarımı hissedemedim, ortada görünmeyen parmağımın birini hareket ettiremedim.

James, bacağımı ayağının altında kırmıştı. Bu hiçbir şeydi. Bu kuş tüyü bir yatakta istirahat etmektir. Şimdi bunu, yüzlerce kez yaşıyordum. Yüzlerce kez. Ötekini tercih ederdim ve buna şükrederdim.

Bebek, kaburgalarımı tekmeleriyle parçalayıp, beni bölerek kendine bir yol yarıyordu. Bu hiçbir şeydi. Bu soğuk suyla dolu bir havuzda boğulmak gibiydi. Yüzlerce kez dayanabilirdim. Yüzlerce kez ve buna şükrederdim.

Ateş daha sıcak yakıyordu ve çığlık atmak istiyordum. Bu acıyı ikinci bir kez daha yaşamadan önce, birinin beni öldürmesi dileğiyle yalvarmak için. Ama dudaklarımı oynatamıyordum. Sıcaklık hala oradaydı, beni eziyordu.

Beni alıkoyanın karanlık olmadığını anladım; beni alıkoyan vücudumdur. Çok ağır. Kalbimden başlayıp etradındaki yolları çiğneyen alevlere gömüyor, imkansız bir acıyı omuzlarım ve kaslarıma dağıtıyor, boğazıma doğru kayıyor, yüzümü dövüyordu.

Niye hareket edemiyordum? Niye bağırıyordum? Bu hikayelerin bir parçası değildi.

Zihnim katlanılmaz biçimde açıldı-kızgın acıyla keskinleşiyordu-ve neredeyse sorulardan oluşmuş cevapları görebiliyordum.

Morfin.

Bu görüşmemiz şu andan milyonlarca ölüm önceymiş gibi göründü-Edward,Carlisle ve ben.Edward ve Carlisle zehrin acısıyla savaşılabilmem için ağrı kesicilerin yeterli olmasını umuyorlardı.Carlisle Emmett'le denemişti,ama zehir kimyasallardan önce yakmıştı,damarları tıkararak.Yayılmaları için zaman olmamıştı.

Yüzümü sakın tutmuş ve kafamı sallamış ve Edward olağan üstü bir biçimde zihnimi okuyamadığı için şükretmişim.

Çünkü daha önce sistemimde aynı anda morfin ve zehir bulunmuştu,ve ben doğrusunu biliyordum.Zehir damarlarımı dağlarken morfinin tamamen önemsiz olduğunu biliyordum.Ama bu gerçeği açıklamam için hiç bir yol yoktu.Bu onun beni değiştirmeye hevesiz olmasına yol açacaktı.

Morfinin bu etkiyi yaratacağını tahmin etmemiştim-sürünmeme ve ağzımı tıkamaya yaramıştı.Ben yanıyorken beni felç etmişti.

Tüm hikayeleri biliyordum.Carlisle'in yanarken meydana çıkan duruma karşı çıkmak için sessiz kaldığını biliyordum.Rosalie'ye göre,bağırarak iyi değildi.Ve belki ben Carlisle gibi olabilirdim.Rosalie'nin sözlerine inandım ve ağzımı kapalı tuttum.Çünkü ağzımdan kaçacak her çığlığın Edward'a işkence edeceğini biliyordum.

Şimdi dileğimin gerçekleşmesi iğrenç bir şaka gibi görünüyordu.

Eğer bağırmasam,beni öldürmelerini onlara nasıl söyleyecektim?

Tüm istediğim ölmektir.Asla doğmamak.Tüm varlığım bu acıdan daha ağır basmıyordu.Bir kalp atışı daha için yaşamaya değmezdi.

Ölmeme izin verin,ölmeme izin verin,ölmeme izin verin.

Ve,sonsuz bir mesafede,bunların tümü vardı.Sadece ateşli işkence,ve benim sonsuz feryatlarım,ölümün yaklaştığını ilan ediyordu.Başka hiçbir şey,zaman bile değil.Ve bunu sonsuz yapacaktı,başlangıç ve son olmadan.Bir sonsuz acı anı.

Tek değişim aniden,imkansız bir biçimde geldi,acım ikiye katlandı.Vücudumun alt yarısı,morfinden önce hareketsizdi,aniden alevlendi de.Bazı kırık hatlar alevin parmaklarıyla iyileşip-bağlanmıştı.

Ölümsüz yanma coştı.

Saniyelerce yada günlerce,haftalarca yada yıllarca sürebilirdi,ama,neticede,zaman tekrar bir şey ifade ediyordu.

Üç şey aynı anda oldu,hangisi önce geldi bilmiyorum ama birbirlerini tetiklediler: zaman yeniden başladı,morfinin ağırlığı yok oldu,ve ben güçlendim.

Vücudumun kontrolünün artarak geri geldiğini hissedebiliyordum,ve bu artışlar zamanın geçtiğine dair ilk işaretlerimdi.Ayak parmaklarım seyirdiğinde ve parmaklarım yumruğa dönüştüğünde bunu biliyordum.Biliyordum ama bunu etkilemiyordum.

Alevin ufacık bir derece bile azalmamasına rağmen-hatta,denemeye başladım ,yeni bir kapasite,değerlendirmek için yeni bir duyarlılık,ayrıca,damarlarımı yalayan her bir kabarcık- etrafında düşünüp keşfettim.

Neden çığlık atamadığımı hatırlayabiliyordum.Bu katlanılmaz ızdırabı nasıl kabul edebildiğimi hatırlayabiliyordum.Şimdi imkansız hissettirmesine rağmen,bu işkenceye yetecek kuvvette bir şey olduğunu hatırlayabiliyordum.

Bu vücudumun solunda bir ağırlık beni tutunca oldu.Biri beni izliyordu,hiç değişmeyecek birisi.Ama benim için, ben çığlıklarımı tutmak ve vücudumda yenmekle mücadele ederken,onlar kimseyi incitemeyecek bir yerdeyken,bağlı kalmaktan çok kendimi beni yakan ateşte kalmak için kazıklara sımsıkı tutunmama neden oluyor gibi hissettirdi.

Tek başıma kavrulurken yalan söylemeye yetecek güçte hareketsizdim.

Duyuşum gittikçe anlaşılır oluyordu,ve zamanı belirlemek için kalbimin çıldırması,dövücü vuruşlarını sayabiliyordum.

Dişlerimin arasından çıkan derin olmayan nefesimi sayabiliyordum.

Benim yanımda bir yerden gelen,alçak nefesleri bile sayabiliyordum.Onlar heyecanla değişmişti,onlara konsantre oldum.En çok onlar zamanın geçtiği anlamına geliyordu.Bir saatin sarkaçından bile çok,bu nefesler beni yanan saniyelerin sonuna doğru çekti.

Daha da güçlenmeye devam ettim,düşüncelerim daha netti.Yeni sesler geldiğinde,dinleyebiliyordum.

Açılan kapıdan gelen fısıltıyla karışan,hafif adımlar vardı.Ayak sesleri yaklaştı,ve bileğimin içinde bir baskı hissettim.Parmakların serinliğini hissedemiyordum.Yangın her soğuk hatıradan uzakta kabarıyordu.

“Hala değişiklik yok mu?”

“Hiç.”

Hafif baskı,nefes kavrulan tenimin karşısındaydı.

“Morfin kokusu yok.”

“Biliyorum.”

“Bella? Beni duyabiliyor musun?”

Biliyordum,tüm şüphelerin ötesinde,eğer dişlerimin kilidini açarsam –haykıracaktım ve çığlık atacaktım ve kıvrınacaktım ve çırpınacaktım- olacak değişimlerin her biri kontrolümü kaybettirecekti.

“Bella? Bella,aşkım? Gözlerini açabilir misin? Elimi sıkabilir misin?”

Parmaklarıma bastırdı.Cevap vermemek daha zordu ama,durgun kaldım.Sesindeki bu acının hiçbir şeyle kıyaslanamayacağını biliyordum. O şu an yalnızca benim ızdırap çekmemden korkuyordu.

“Belki,Carlisle,belki çok geç kaldım.” sesi boğuktu; geç derken çatladı.

Bir an için niyetimde tereddüt ettim.

“Onun kalbini dinle Edward.Emmett’inkinden bile daha güçlü.Önemli hiçbir şey duymadım.O harika olacak.”

Evet,sessiz kalmakta haklıydım.Carlisle ona güven verebiliyordu.Benimle birlikte ızdırap çekmesine gerek yoktu.

“Ya onun...Onun omurgası?”

“Onun hasarları Esmeninkinden çok kötü değil.Zehir Esmeyi iyileştirdiği gibi onu da iyileştirecek.”

“Ama o çok hareketsiz.Bir şeyleri yanlış yapmış olmalıyım.”

“Veya her şey yolundadır Edward.Oğlum,Benim yapabileceğimden de fazlasını yaptın.İnancın onu koruyacağından emin olamazdım.Kendine kızmayı bırak.Bella iyi olacak.”

Kırık bir ses fısıldadı. “Izdırap içinde olmalı.”

“Bunu bilemeyiz.Vücudunda çok fazla morfin var.Bunun onda yaratacağı etkiyi bilemiyoruz.”

Belli belirsiz bir baskı dirseğimi katladı. Bir başka fısıltı. “Bella,seni seviyorum.Bella,özür dilerim.”

Ona cevap vermeyi çok istedim,ama acısını daha da artıramazdım.Hala kendimi tutacak güce sahipken olmazdı.

Tüm bunlara rağmen,azap veren ateş beni yakmaya devam etti.Ama kafamda çok fazla boşluk vardı.Bir boşluk onların konuşmalarını düşünmek için,bir boşluk neler olduğunu hatırlayabilmek için,bir boşluk ilerideki geleceğe bakmak için,ızdırap çekmem için hala kalmış olan sonsuz boşluk.

Bir de kaygılanmak için bir boşluk.

Bebeğim neredeydi? O neden burada değildi? Neden onun hakkında konuşmuyorlardı?

“Hayır,burada kalıyorum.” Edward fısıldadı,sorulmamış bir soruyu cevaplıyordu.
“Onu dışarda hallederler.”

“İlginç bir durum.” diye karşılık verdi Carlisle. “Ve ben her şeyi gördüğümü düşünüyordum.”

“Onu sonra halledeceğim.Sonra halledeceğiz.” Bir şey yumuşakça avucuma dokundu.

“Eminim ki,beşimiz aramızda,bunu bir katliama dönüşmeden halledebiliriz.”

Edward iç çekti. “Hangi tarafın kazandığını bilmiyorum.İkisini de paylamaktan mutlu olacağım.Şey,sonra.”

“Bella’nın ne düşüneceğini merak ediyorum-kimin tarafında olacağını.” Carlisle dalgındı.

Kıskık,neşesiz bir kıkırdama. “Beni şaşırtacağına eminim. Hep yaptığı gibi.”

Carlisle’in ayak sesleri uzaklaştı ve daha fazla açıklama olmaması beni hüsrana uğrattı.Beni rahatsız etmek için mi bu kadar gizemli konuşuyorlardı?

Zamanı belirlemek için Edward’ın nefeslerini saymaya döndüm.

Bin dokuz yüz kırk üç nefes sonra,odada farklı bir ayak sesi fısıldadı.Daha hafif.Daha...ritmik.

Bu tüm gün boyunca duyamadığım duysam da fark etmediğim yabancı bir sestti.

“Daha ne kadar sürecek?” diye sordu Edward.

“Çok uzun değil.” dedi Alice. “Onun nasıl olacağını net bir şekilde gördüm.Onun daha iyi olacağını biliyorum.” İç çekti.

“Hala acı çekiyor mu?”

“Evet,hatırlattığın için teşekkürler.” diye gürlledi. “Kendini de incitiyor olmalısın,eğer kendini tabiatımıza kelepçelediğini fark ettiysen.Vampirleri en iyi biçimde görebiliyorum,çünkü onlardan biriyim;insanları da iyi görüyorum,çünkü onlardan biriydim.Ama bu ikisinin de bir parçası olan acayip şeyleri göremiyorum.Çünkü bu daha önce tecrübe ettiğim bir şey değil!Peh! ”

“Odaklan,Alice.”

“Doğru.Bella bizi neredeyse rahatlıkla anlayabiliyor.”

Uzun sessiz bir andan sonra,Edward iç çekti. Yani bir tonla,daha mutlu.

“O gerçekten iyi olacak.” nefes aldı.

“Elbette olacak.”

“İki gün önce pek iyimser değildin.”

“İki gün önce düzgünce göremiyordum.Ama artık tüm kör noktalardan arınmış durumda,çantada keklik.”

“Benim için konsantre olabilir misin? Ulaşıp-bir tahmin yürütmem için.”

Alice iç çekti. “Çok sabırsızsın.Peki.Bana bir saniye-”

Sessiz nefesler.

“Teşekkürler,Alice.” Sesi canlıydı.

Ne kadar olmuştu?En azından benim için yüksek sesle söyleyemezler miydi?Soracak çok mu şey vardı?Daha kaç saniye yanacaktım?On bin?Yirmi?Bir gün daha-seksen altı bin dört yüz?Daha fazla?

“O göz kamaştıracak.”

Edward sessizce homurdandı. “Her zaman olduğu gibi.”

Alice hiddetle “Ne demek istediğimi biliyorsun.Ona bir bak.”

Edward cevaplamadı,ama Alice’in sözleri hissettiğim gibi mangal kömürüne benzemiyor olabileceğim konusunda bana bir umut verdi.Kömürleşmiş kemiklerden bir yığın olmalıymışım gibi görünüyordu.Vücudumdaki her hücre küle dönüp yerle bir olmuştu.

Odanın dışında Alice’in esintisini duydum.Taşıdığı havalı kumaşın sürtünmesini duydum.Tavanda asılı ışığın vızıltısını duydum.Belli belirsiz rüzgarın evin dış yüzüne temasını duydum.Her şeyi duyabiliyordum.

Aşağıda,birisi beysbol izliyordu.The Marines iki puanla yeniyordu.

“Benim sıram.” Rosalie’nin birisini terslediğini duydum,ve karşılık veren alçak bir hırlama vardı.

“Hey,şimdi.” Emmett uyardı.

Birisi tısladı.

Daha çok dinledim,ama oyun dışında bir şeyler yoktu.Beysbol dikkatimi acıdan başka bir yöne çekmek için yeterli değildi,o yüzden tekrar Edward’ın nefes alışını dinleyip,soluklarını saydım.

Yirmi bin dokuz yüz on yedi buçuk saniye sonra,acı değişti.

İyi haber,acı parmak uçlarımdan ve ayaklarımdan yok olmaya başladı.Yavaşça kayboluyordu,ama en azından yeni bir şey oluyordu.Olmalıydı.Acı gidiyordu...

Ve ardından kötü haber,boğazımdaki yangın öncekiyle aynı değildi.Sadece yanmıyordum,kavruluyordum da.Kemik kadar kuru.Çok susuz.Yakıcı ateş ve yakıcı susuzluk...

Bir kötü haber daha: Kalbimdeki ateş daha çok yanıyordu.

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Kalp atışlarım,daha da hızlanmıştı-yanma onun ritmini yeni,çılgın bir hıza sürüyordu.

“Carlisle,” Edward seslendi.Sesi alçak ama anlaşılırdı.Carlisle evdeyse veya yakında bir yerlerdeyse onu duyabileceğini biliyordum.

Yangın avuç içlerimden çekilirken,yerine acısız ve soğuk bir rahatlık bıraktı.Ama kalbimden çekilirken,güneş gibi yakıcı ve öfkeli yeni bir hızdaydı.

Carlisle odaya girdi,Alice yanındaydı.Ayak sesleri çok belirgindi,Carlisle’ın sağda ve Alice’den bir adım önce olduğunu bile söyleyebilirdim.

“Dinleyin.” dedi Edward.

Odadaki en yüksek ses ateşin ritmini tutan,çılgınca atan kalbimdi.

“Ah,” dedi Carlisle. “Neredeyse bitmiş.”

Sözlerinin verdiği rahatlığa kalbimdeki dayanılmaz acı gölge düşürdü.

Bileklerim özgürdü,kuvvetli,ve ayak bileklerim.Ateşleri tamamen sönmüştü.

“Yakında,” dedi Alice hevesle. “Diğerlerini getireyim.Rosalie’ye de söylemeli miyim...?”

“Evet-bebeği uzak tutun.”

Ne?Hayır.Hayır!Bebeğimi uzaklaştırmak derken,ne demek istedi?Ne düşünüyordu?

Parmakları kıpırdadı-hiddetim mükemmel duruşumu parçalıyordu.Kalbim cevapları için nefes almayı bıraktıkları saniyelik anda matkapla delinirken oda sessizdi.

Bir el kıpırdanan parmaklarımı sıktı. “Bella?Bella,aşkım?”

Ona bağırmadan cevap verebilir miydim?Bunu bir an için düşündüm,ve ardından dirseklerim ve dizlerim boşalırken, ateş daha yakıcı bir biçimde göğsümü parçalıyordu.

“Onları getireyim.” dedi Alice,ses tonunda aceleci bir tavır vardı,ve fırladığı anda rüzgarının hışırtısını duydum.

Ve ardından-oh!

Kalbim, helikopter pervaneleri gibi çarpıyordu, sesi neredeyse aralıksız bir notaydı; kaburgalarımı ezip fırlayacakmış gibi hissettim. Yangın göğsümün ortasında alevlendi, vücudumdan arta kalan henüz alev almamış enkazları yaktı. Acı beni sersemletmeye yetti, sınıksız tutduğum demir kazıkları kırıyordu. Sırtım gerildi, yangını kalbimden yukarı doğru sürükleyerek eğildi.

Vücudumun başka bir parçasının sırayı bozmadan heykel gibi masaya inmesine izin verdim.

İçimdeki bir savaşa dönüştü-koşuşturan kalbim saldırgan alevlerle yarıştı. İkisi de kaybettiler. Ateş son buldu, yanacak her şeyi tüketmişti; kalbim son atışına doğru dört nala koştu.

Ateş daraldı, son olarak içimdeki bir insan organıma odaklandı, katlanılmaz biçimde dalgalandı. Derin, boş-çınlayan bir gümbürtü cevap verdi. Kalbim iki kere tekledi, ve sonra sessizce bir kez daha gümbürdedi.

Ses yoktu. Nefes yoktu. Benimki bile.

Bir an için, tüm algılayabildiğim acının yokluğu vardı.

Ve sonra, gözlerimi açtım ve merakla yukarı baktım.

20. New (Yeni)

Her şey çok parlaktı.

Açık ve net.

Tepedeki göz alıcı ışık hala kör edecek şekilde parlıyordu ,ama yine ben açıkça lambanın içindeki telin yanan burmalarını görebiliyordum. Gökkuşağının her bir rengini bu beyaz ışıkta görebiliyordum ve tayfın kenar çizgisinin yanında adlandıramadığım sekizinci bir renk daha vardı.

Işığın ardında, yükselen karanlık ormandaki her bir ayırt edebiliyorum. Onun önünde havadaki toz zerreciklerini görebiliyordum, ışığın dokunduğu tarafları ve karanlık tarafları, ayrı ve belirgin.

Toz o kadar güzeldi ki, şok içinde nefes aldım; hava boğazımdan ıslık gibi ses çıkararak ve zerrecikleri bir kasırğa gibi döndürerek geçti. Hareket bana yanlış geldi. Düşündüm ve problemin harekete bağlı olarak hiç bir rahatlama olmadığını fark ettim. Havaya ihtiyacım yoktu. Ciğerlerim bunu beklemiyorlardı. İçeriye akışa kayıtsızca tepki verdiler.

Havaya ihtiyacım yoktu, ama hoşlanmıştım. Havanın içinde, odanın tadını alabiliyordum, tatlı toz zerreciklerinin tadını, hareketsiz hava ile açık kapıdan giren biraz daha serin havanın karışımını. İpeğin zengin kokulu esintisinin tadı. Sıcak ve istek uyandıran birşeyin soluk izinin tadı, nemli olması gereken ama olmayan birşeyin... O koku boğazımı susuzlukla yaktı, her ne kadar koku klor ve amonyaklı kirlenmiş olsa sehrin zayıf bir yansıması alev aldı. Ve hepsinden daha fazla olarak, en güçlü ve bana en yakın olan neredeyse bal-leylak-ve-güneş tadında bir kokunun tadını alabiliyordum.

Diğerlerinin seslerini duydum, tekrar nefes aldım. Nefesleri, yeni tatlar getirerek, bal ve leylak ve gün ışığı dışındaki başka bir şeyin kokusuyla birleşti. Tarçın, sümbül, armut ağacı, deniz suyu, kabaran ekmek, çam, vanilya, deri, elma, yosun, lavanta, çikolata.... Aklımdan bir düzine farklı karşılaştırmayı geçirdim, ama hiçbirini tam olarak uymadı. Bu kadar tatlı ve hoş.

Alt katta televizyonun sesi kısıldı ve birisinin sesini duydum—Rosalie?—ağırlığını birinci katta hissettim.

Ayrıca güçsüz bir ses duydum, gümbürtülü bir ritimdi, vuruşları kızgınca bağıırıyordu. Rap müzik? Sadece bir an için merak ettim, ve sonra, ses tıpkı otomobillerin cama çarpması gibi azaldı

Bir irkilmeyele, aslında bunun tamamen doğru olabileceğini farkettim. Dışarıdaki bütün sesleri duyabiliyor muydum?

Birisinin elimi tuttuğunu o elimi yavaşça sıkana kadar anlayamadım. Tıpkı daha önce acımı saklamak için daha önce yaptığı gibi, bedenim şaşkınlıkla kilitlendi. Bu

beklediğim bir dokunuş değildi. Teni mükemmel bir şekilde pürüzsüzdü, ama yanlış ısıya sahipti. Soğuk değildi.

Şokun ilk donmuş saniyesini atlattıktan sonra, bedenim bu tanıdık olmayan dokunuşa beni daha çok şok edecek bir şekilde karşılık verdi.

Hava, kilitlenmiş dişlerimin arasından sanki bir arı kovanından çıkar gibi alçak ve tehditkar bir ses tükürerek boğazımda cayırdadı. Ses çıkmadan önce, kaslarım bilinmeyenden uzaklaşarak bir araya toplandı ve gerildi. Sırtımı çevirerek öyle hızlı takla attım ki, bu odayı anlaşılabilir bir bulanıklığa çevirmeliydi—ama öyle olmadı. Gözlerim hızlıca üzerlerinden geçerken her toz zerreciğini gördüm, tahta kaplama duvarların her kıymığını, mikroskopik detaydaki her gevşek ipliği gördüm.

Zamanla kendimi duvarın dibine savunma amaçlı sinmiş olarak buldum—yaklaşık on altı salise sonra—sonunda beni neyin ürküttüğünü ve neden aşırı tepki verdiğimi anladım.

Oh. Elbette. Edward bana soğuk hissettirmeyecekti. Artık aynı sıcaklıktaydık.

Sekiz saliseden sonra önümdeki sahneye alışırlarak, duruşumu kontrol altına aldım.

Edward benim yattığım yer olan operasyon masasında öne doğru eğiliyordu, yüzünde endişeli bir ifadeyle eli bana doğru uzandı. (yattığım yer diye çevirdiğim bölümde Bella aslında "pyre" diyor ve bu kelimenin anlamı da pyre:üzerinde ölülerin törenle yakıldığı odun yığını)

Edward'ın yüzü en önemli şeydi, ama benim çevresel görüşüm diğer herşeyi de ne olur ne olmaz diye katalogladı. Bazı savunma iç güduları tetiklenmişti ve ben otomatik olarak herhangi bir tehlike işareti aradım.

Vampir ailem duvardan uzakta duran kapıda dikkatle bekliyordu, Emmett ve Jasper ön taraftaydı. Sanki bir tehlike varmış gibi. Burun deliklerim tehlikeyi kokluyordu. Evin dışındaki hiçbir yerin kokusunu alamıyordum. Lezzetli birşeyin zayıf kokusu—ama acı ilaçlarla bozulmuş—bir gerilme ve yanmaya yol açarak, tekrar boğazımı gıdıkladı.

Alice büyük ve sırtmış bir suratla Jasper'ın dirseğinin arkasından beni dikizliyordu ; ışık dişlerini parlattı, başka bir sekiz renkli gökkuşağı.

O sırtış bana güven verdi ve sonra bütün parçaları bir araya getirdi. Anladığım üzere, Jasper ve Emmet diğerlerini korumak üzere en önde duruyorlardı. Hemen kavrayamadığım şey ise teklikenin ben olduğumdu.

Bütün bunlar bir taraftaydı. Duygularımın ve aklımın en büyük parçası Edward'ın yüzüne odaklanmıştı.

Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

Kaç kere Edward'ın yüzüne bakmış ve onun güzelliğine hayran kalmıştım? Hayatımın kaç saat—gün,haftasını o zaman mükemmellik olarak gördüğüm şeyin hayalini kurarak harcamıştım. Onun yüzünü kendiminkinden daha iyi tanıyordum. Bütün

dünyamdaki kesin olan tek fiziksel şeyin bu olduğunu düşünmüştüm: Edward'ın yüzünün kusursuzluğu.

Kör olmalıymışım.

Gözlerim, insanlığın bulandıran gölgeleri ve sınırlayan zayıflıklarından arınmış olarak ilk defa, onun yüzünü gördüm. Zorlukla nefes aldım ve doğru sözcükleri bulamayarak sözlüğümle mücadele ettim. Daha iyi sözcüklere ihtiyacım vardı.

Bu noktada, dikkatimin diğer parçası ortada benden başka tehlike olmadığını anladı ve otomatik olarak sindiğim yerden doğruldum; masadan kalkalı neredeyse tam bir saniye geçmişti.

Bir an için bedenimin hareket şekliyle kafam meşgul oldu. Planlamış olduğum saniye öylece duruyordu, çoktan ayağa kalkmıştım. Hareketin gerçekleşmiş olduğu hiçbir zaman parçası yoktu; değişiklik bir anlıktı, neredeyse sanki hiçbir hareket olmamış gibiydi.

Edward'ın yüzüne bakmaya devam ettim, yine hareketsizdim.

Yavaşça masanın etrafında ilerledi—her adımını yarım saniye aralıklarla birbirini takip ediyordu, her adımını kavisli bir şekilde akıyordu tıpkı kusursuz taşların üzerinden dalgalanan nehir suyu gibi—eli hala gergindi.

İlerleyişindeki zerafeti izledim, yeni gözlerimle onu inceledim.

"Bella?" diye yavaşça ve sakinlikle sordu, ama sesindeki endişe ismimi bir gerginlikle kapladı.

Hemen cevap veremedim, kadife gibi çıkan sesinde kaybolmuştum. Bu en mükemmel senfoniydi, tek enstürmanla çalınan bir senfoni, insan eliyle yapılmış herhangi birşeyden daha içe işleyen bir enstürman...

"Bella, aşkım? Çok üzgünüm , bunun kafanı karıştıracağını biliyorum. Ama çok iyisin. Her şey yolunda."

Her şey? Aklım hızlıca insan olarak geçirdiğim son saatlere döndü. Daha önceki anılarım bulanıktı tıpkı koyu bir cismi araya koymuş gibi—çünkü benim insan gözlerim yarı kördü. Her şey net gözüküyordu.

Edward her şeyin iyi olduğunu söylüyordu ama bu Renesmee' yi de kapsıyor muydu? Neredeydi? Rosalie'yle birlikte miydi? Onun suratını hatırlamaya çalıştım—onun çok güzel olduğunu biliyordum—ama onu insan hafızamla hatırlamaya çalışmak sinir bozucuydu. Yüzü karanlıkla örtülmüştü, yetersiz bir ışıkla...

Peki ya Jacob? O iyi miydi? Benim uzun süreli-acı çeken en iyi arkadaşım benden nefret mi ediyordu? Sam'in sürüsüne geri mi dönmüştü? Peki ya Seth ve Leat?

Cullenlar güvende miydi, yoksa benim dönüşümüm sürüyle savaşı ateşlemiş miydi? Edward'ın geniş kapsamlı güvencesi hepsini çözmüş müydü? Yoksa sadece beni sakinleştirmeye mi çalışıyordu?

Ve Charlie? Ona Şimdi ne söyleyecektim? Ben yanarken mutlaka beni aramıŐ olmalıydı. Ona ne söylemiŐlerdi? Bana ne olduğunu dŐnmŐt?

Saniyenin ufak bir diliminde ilk önce hangi soruya cevap arayacağımı dŐnrken, Edward kararsızca uzandı ve parmak uçlarıyla yanağımı okşadı. Saten kadar düzgün, kuş tüyü kadar yumuşak ve Şimdi tam olarak benim tenimin sıcaklığıyla uygun.

Dokunuşu, yüzümün kemiklerinden geçerek, vücudumun yüzeyini temizliyor gibiydi. Hissi beni renklendirdi, elektriklendirdi—dokunuŐunu kemiklerimde, belkemiğimin aşağısında hissettim ve karnım ürperdi.

Bir dakika, diye düşündüm sarsıntı bir sıcaklığa, bir arzuya dönüşürken. Bunları kaybetmem gerekmiyor muydu? Bunlardan vazgeçmek de bedelin bir parçası değil miydi?

Ben yeni doğmuş bir vampirdim. Susuzluğun boğazımı yakması buna bir kanıttı. Yeni doğmuş bir varlığın nelere ihtiyaç duyduğunu biliyordum. İnsan duygularım ve arzularım bana daha sonra geri dnebilirlerdi, ama onları başlangıçta hissedemeyeciğimi kabullenmiŐtim. Sadece susuzluk. Anlaşma buydu, bedel buydu. demeyi kabul etmiştim.

Ama Edward'ın eli sanki satenle kaplanmış elik gibi yüzümün Şeklini aldığında, arzu benim kurumuş damarlarım içinde, kafa derimden ayak parmaklarıma kadar yarıştı.

Edward benim konuşmamı bekleyerek, mükemmel kaşlarını çattı.

Kollarımı etrafına sardım.

Yine, sanki hiçbir hareket olmamış gibiydi. Bir an heykel gibi dümdüz ve dik bir Şekilde kaldım; aynı anda, o benim kollarımdaydı.

Sıcaktı—ya da en azından bana öyle geliyordu. KreltilmiŐ insan duyularımla asla alamadığım tatlı, lezzetli bir koku; ama yüzde yüz Edward. Yüzümü onun pürüzsüz göğsüne bastırdım.

Ardından rahatsızca duruŐunu değiştirdi. Kollarımdan uzaklaştı. Kafam karışmış ve reddedilme karşısında korkmuş bir Şekilde yüzüne bakakaldım.

"Um...dikkatli ol, Bella.Ow"

Kollarımı hızla uzaklaştırdım, olayları anlayana kadar sırtımda kavuŐturdum.

Ben çok güçlüydüm.

"Oops" diye dudaklarımı kımıldattım.

EĞer kalbim hala atıyor olsaydı, bana o kalbimi durduracak gülüşünü yaptı.

"Panik yapma, aşkım" dedi, ellerini korkuyla açılmış dudaklarıma dokunmak için kaldırıırken. "Şu an için benden biraz daha glsn."

Kaşlarım çatıldı. Bunu ben de biliyordum, ama bu durum bu gerçeküstü anı daha da gerçeküstü hale getirmişti. Edward'dan daha güçlüydüm. Ona 'ow' dedittirmiştim.

Elleri yine yanağımı okşuyordu, ve ben hareketsiz bedenimi saran arzu dalgaları dışındaki herşeyi unuttum.

Bu duygular alışık olduğumdan daha güçlülerdi, kafamdaki fazladan odaya rağmen tek bir düşünce sırasına bağlı kalmak çok zordu. Her yeni duyu beni alt üst etti. Edward'ın bana söylediği bir şeyi hatırladım—kafamın içindeki sesi zayıf gölgelerden kristale dönüştü, artık müzik berraklığında duyuyordum—onun türünün, bizim türümüzün kafası kolayca karışabilirdi. Nedenini şimdi görebiliyordum.

Odaklanmak için çaba harcadım. Söylemem gereken birşey vardı. En önemli şey.

Çok dikkatli, o kadar dikkatli ki hareketim neredeyse görülebilirdi, sağ kolumu arkamdan çektim ve elimi yanağına dokunabilmek için yukarı kaldırdım. Dikkatimin, elimin inci gibi olan rengiyle ya da onun teninin pürüzsüzlüğüyle ya da parmak uçlarımda canlanan gerlimimle dağılmasına izin vermedim.

Gözümü gözlerine dikip baktım ve kendi sesimi ilk defa duydum.

"Seni seviyorum" dedim, ama ses tonum şarkı gibi çıktı. Sesim, titreşim ışığındaki bir parıltı gibi çınladı.

Cevap vermek için gülüşü; insan olduğum zamandan daha çok gözlerimi kamaştırdı; şimdi gerçekten görebiliyordum.

"Bende seni seviyorum" dedi bana.

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve yüzünü bana yaklaştırdı—bana dikkatli olmam gerektiğini hatırlatacak kadar yavaştı. Beni önce yumuşak bir fısıltı gibi öptü ardından aniden güçlendi ve vahşileşti. Ona karşı kibar olmam gerektiğini hatırlamaya çalıştım ama duyuların hucümü altındayken bir şeyleri hatırlamak zordu, herhangi bir tutarlı düşünceye tutunmak zordu.

Sanki beni daha önce hiç öpmemişti—sanki bu bizim ilk öpücüğümüzdü. Ve gerçekte beni daha önce hiç böyle öpmemişti.

Beni neredeyse suçlu hissettirecekti. Elbette benim de çiğnediğim kurallar vardı. Böyle bir şeye daha önce izin veremezdim.

Oksijene gerek duymamama rağmen nefesim tıpkı yanarken olduğu gibi hızlanmıştı sanki yarıştıyordu. Bu yanmanın farklı bir çeşidiydi

Birisi boğazını temizledi. Emmett. Aynı anda hem dalga geçen hem de sıkılmış olan derin sesi hemen tanıdım.

Yalnız olmadığımızı unutmuşum. Ve sonra farkettim ki şimdi Edward'ın etrafına kıvrılış şeklim misafirler için pek de kibar sayılmazdı.

Utandım, başka bir anlık hareketle yarım adım atarak uzaklaştım.

Edward kıkırdadı ve benim yanıma geldi , kollarını sıkıca belime sardı. Yüzü yanıyordu—sanki beyaz bir ateş onun elmas teninin altında alevlenmişti.

Kendimi sakinleştirmek için gereksiz bir nefes aldım.

Bu öpücük nasıl da farklıydı! Okuduğum surat ifadesini insanken gördüklerimden hatırladığım kadarıyla karşılaştırdım. Biraz...kendini beğenmiş görünüyordu.

"Sen benden herşeyi saklıyormuşsun," onu şarkı söyleyen ses tonumla suçladım, gözlerim de biraz kısılmıştı. (saklıyormuşsun, derken sanırım öpücüğün güzelliğinden bahsediyor)

Rahatlamayla, ışık saçarak güldü—korku, acı, karasızlıklar, bekleme, şimdi hepsi bizden öteydi. "Bu o an için gerekliydi," diyerek bana hatırlatma yaptı. "Şimdi artık bana zarar vermemek için sıra sende." diyerek tekrar güldü.

Bunu düşünürken kaşlarımı çattım ve sonra artık tek gülen Edward değildi.

Carlisle Emmet'in arkasından çıktı ve bana doğru hızlıca ilerledi: gözleri tedbirli bir şekilde bakıyordu ama Jasper onun ayak izlerini takip etti. Daha önce Carlisle'nin da yüzünü hiç görmemiştim, gerçek anlamda. Gözlerimi kırpıştırmak için acayip bir istek duydum—sanki güneşe bakarmışım gibi.

"Kendini nasıl hissediyorsun, Bella?" diye sordu Carlisle.

Bunu atmış-dört salise boyunca düşündüm.

"Boğulmuş gibi. Bu çok..." devam edemedim, yine, yeni, zil-tonundaki sesimi dinliyordum.

"Evet, bu biraz kafa karıştırıcı olabilir."

Başımı aşağı yukarı hızlıca salladım. "Ama yine de kendim gibi hissediyorum. Sayılır. Bunu beklemiyordum."

Edward kolları hafifçe belimi sardı. "Sana söylemiştim." diye fısıldadı.

"Oldukça kontrollüsün." dedi Carlisle derin düşüncelere dalarken. "Beklediğimden daha fazla, kendini buna zihnen hazırlamış olmana rağmen."

Vahşi ruh hali değişimleri, konsantre olmakta zorlanma hakkında düşündüm ve fısıldadım "Bundan pek emin değilim."

Ciddi bir şekilde başını salladı ve sonra gözleri merakla parladı. "Sanırım bu sefer morfini kullanarak doğru olanı yaptık. Anlat bana, değişim süreciyle ilgili ne hatırlıyorsun?"

Bir an duraksadım, Edward 'ın heyecanlı nefesi tekrar yanağımı okşadı, hissi tenimi elektriklendirdi.

"Her şey önce çok...bulanıktı. Bebeğin nefes alamadığını hatırlıyorum..."

Edward'a baktım ve bir an için anıyla korktum.

"Renesmee sağlıklı ve iyi." diye söz verdi , gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir parıltıyla. Onun adını bastırılmış bir coşkuyla söyledi. Saygıyla. Sanki dindar insanların Tanrı'dan bahsetmesi gibiydi. "Ondan sonra ne hatırlıyorsun?"

Odaklandım. Asla iyi bir yalancı olamamışım. "Hatırlaması çok zor. Önce her şey karanlıktı. Ve sonra... gözlerimi açtım ve her şeyi görebiliyordum."

"Şaşırtıcı," diyerek Carlisle soluklandı, gözlerinde ışık yanmıştı.

Hayal kırıklığı içimden aktı ve ben yanaklarımın kızarıp beni ele vermesi için bekledim. Ve sonra artık suratımın kızaramayacağını hatırladım. Belki bu Edward'ı gerçeklikten korurdu.

Yine de Carlisle'a bir ipucu vermenin yolunu bulmak zorundaydım. Bir gün. Eğer başka bir vampir yaratması gerekirse. Bu ihtimal çok olası gibi gözüküyordu, ki bu beni yalan söyleme konusunda daha iyi hissettirdi.

"Düşünmeni istiyorum—hatırladığın her şeyi bana anlatmak için" Carlisle heyecanlıydı ve suratımı buruşturmamı engelleyemedim. Yalan söylemeye devam etmek istemiyordum çünkü suratım beni ele veriyordu. Ve yanma hakkında da düşünmek istemiyordum. İnsan hatıralarımdan farklı olarak bu bölüm çok netti ve bu bölümü çok doğru bir şekilde hatırlayabileceğimi biliyordum.

"Oh, çok üzgünüm, Bella," diyerek Carlisle hemen özür diledi. "Elbette susuzluğun seni rahatsız ediyordur. Bu konu bekleyebilir."

O konusunu açana kadar, susuzluk baş edilemez değildi. Kafamda çok fazla oda vardı. Beynimim ayrı bir bölümü neredeyse refleks gibi, boğazımdaki yanmayla ilgili düzenlemeleri yapıyordu. Eski beynimin nefes alma ve göz kırparken yaptığı gibi.

Ama Carlisle'ın varsayımı yanmayı, aklımın ön bölümlerine getirdi. Bir anda kuru acı düşünebildiğim tek şey olmuştu ve onu düşündükçe daha fazla acıtıyordu. Elim boğazımı kavramak için yukarı kalktı, sanki alevleri dışarıdan boğabilirmişim gibi. Parmaklarımın altındaki boynumun derisi çok garipti. Çok pürüzsüz, her ne kadar taş kadar sert olsa da bir şekilde yumuşaktı da.

Edward'ın elleri düştü ve öteki elimi nazikçe tuttu. "Hadi avlanalım, Bella."

Gözlerim kocaman açıldı ve susuzluğun verdiği acı çekildi, şok onun yerini aldı.

Ben? Avlanmak? Edward'la? Ama.... Nasıl? Ne yapılacağımi bilmiyordum

İfademdeki dehşeti okudu ve cesaret verici bir şekilde gülümsedi. "Çok kolaydır, aşkım. Tamamen içgüdüsel. Endişelenme, sana göstereceğim." Hareket edemedim ve bana çarpık gülümsemesini yaptı ve kaşlarını kaldırdı. "Beni avlanırken görmeyi çok istediğini sanıyordum ."

Kısa bir mizah patlamasıyla güldüm (bir parçam çınlayan çan sesini merakla dinledi) sözleri bana bulutlu insan konuşmalarımızı hatırlattı. Ve sonra asla unutamamak için, kafamda, Edward'la geçirdiğim ilk günlerin—hayatımın gerçek başlangıcının—üzerinden hızla geçmek için bütün bir saniyeyi kullandım. Sanki çamurlu bir suya şaşı bakmaya çalışmak gibi. Rosalie'nin tecrübesinden dolayı eğer insan hatıralarımı yeteri kadar düşünürsem, onları zamanla kaybetmeyeceğimi biliyordum. Edward'la geçirdiğim tek bir dakikayı unutmak istemiyordum, şimdi bile, sonsuzluk önümüzde uzanırken bie. O insan hatıralarının yanılmaz vampir aklıma sağlam bir şekilde bağlandığından emin olmalıydım.

"Gidelim mi?" diye sordu Edward. Hala boğazımda duran elimi almak için uzandı. Parmakları boğazımdaki şişliği yatıştırdı. "İncinmeni istemiyorum," sessiz bir fısıltıyla ekledi. Daha önceden duymamın mümkün olmadığı bir şekilde.

"İyiyim," dedim yüksek bir şekilde, gitmemiş insan alışkanlığıyla. "Bekle. İlk önce."

Çok fazla şey vardı. Sorularımın hepsi cevaplanmamıştı. Sancıdan daha önemli şeyler vardı.

Şimdi konuşan Carlisle'dı. "Evet?"

"Onu görmek istiyorum. Renesmee."

Onun adını söylemek garip bir şekilde zordu. Benim kızım, bu sözcükleri düşünmek daha da zordu. Hepsi çok uzak geliyordu. Üç gün önce nasıl hissettiğimi hatırlmaya çalıştım, ve otomatik olarak, elim Edward'ın elinden çekildi ve karnıma gitti.

Düz. Boş. Tenimi saran solgun ipeği kavradım, aklımın önemsiz bir bölümü Alice'in beni giydirdiğini not ederken, tekrar panikledim.

İçimde hiçbir şeyin kalmadığını biliyordum, kanlı doğum sahnesini de za zor hatırlıyordum, ama fiziksel kanıtın işlemei hala zordu. Tek bildiğim içimdeki küçük dürtücümü sevdiğimdi. Benim dışımdayken, sanki o hayal ettiğim birşeymiş gibi geliyordu. Zayıf bir hayal—yarısı kabus olan bir hayal.

Kafa karışıklığımla mücadele ederken, Edward ve Carlisle'ın birbirlerine ihtiyatlı bir şekilde baktıklarını gördüm.

"Ne?" diye sordum.

"Bella," Edward yatıştırıcı bir ses tonuyla konuşuyordu. "Bu iyi bir fikir sayılmaz. O yarı insan, aşkım. Onun kalbi atıyor, kan damarlarında akıyor. Senin susuzluğun tamamen kontrol altına alınana kadar.... Onu tehlikeye atmak istemezsin, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. Tabi ki bunu istemezdim.

Ben kontrol dışı mıydım? Kafam karışmıştı, evet. Kolayca dikkatim dağılıyordu, evet. Ama tehlikeli? Ona karşı? Kendi kızıma?

Cavabın hayır olduğu konusunda emin olamıyordum. Yani sabırlı olmam

gerekiyordu. Bu kulağa zor geldi. Çünkü ben onu tekrar görene kadar, gerçek olmayacaktı. Sadece zayıf bir hayal.... bir yabancı...

"O nerede?" Dikkatlice dinledim ve sonra altımdaki kattaki kalp atışlarını duyabildim. Birden fazla kişinin nefes aldığını duyabiliyordum—sessizce,sanki onlar da dinliyormuş gibi. Titreyerek çarpan bir ses daha vardı, patırdayan, benim adlandıramadığım....

Ve kalp atışının sesi çok ıslaktı ve çekici, ağzımı sulandırdı.

Yani onu görmeden önce kesinlike nasıl avlanacağımı öğrenmem gerekiyordu. Benim yabancı bebeğim.

"Rosalie onunla mı?"

"Evet," Edward düz bir sesle cevap verdi, düşündüğü birşeyin onun sinirini bozduğunu görebiliyordum. O ve Rose anlaşmazlıklarını aşmışlardır diye düşünmüştüm. Düşmanlık tekrar mı ortaya çıkmıştı? Ben soramadan önce, ellerimi düz karnımdan yine kibarca çekti.

"Bekle," odaklanmaya çalışarak, tekrar karşı çıktım. "Peki ya Jacob? Ve Charlie? Kaçırduğım herşeyi anlatın bana. Ben ne kadar zamandır... bilinçsizdim?"

Edward son sözcüğü söylerken ki tereddütümü farketmemiş gibi görünüyordu. Onun yerine, Carlisle'la tekrar ihtiyatlı bir şekilde birbirlerine bakıyorlardı.

"Sorun ne?" fısıldadım.

"Hiçbir sorun yok," dedi Carlisle, sorun sözcüğünü garip bir şekilde vurgulayarak. "Pek bir şey değişmedi aslında—sen sadece iki gündür baygındın. Bu tür şeylerde her zaman olduğu gibi, çok hızlı gelişti. Edward harike bir iş çıkardı. Gayet yenilikçi—kalbine direkt zehir enjekte etmek onun fikriydi." Oğluna gururla gülümsemek için durdu ve sonra iç çekti. "Jacob hala burda ve Charlie haal senin hasta olduğuna inanıyor. Senin Atlanta'da olduğunu, CDC'de testler yapıldığını sanıyor. Ona yanlış bir numara vererek onu engelledik. Esmeyle konuşmaya devam etti."

"Onu aramalıyım..." kendi kendime mırıldandım, ama, kendi sesimi dinleyerek, yeni zorlukları anladım. O bu sesi tanımazdı. Bu onu inandırmazdı. Ve sonra önceki şaşkınlık zorla araya girdi. "Bir dakika—Jacob hala burda mı?"

Aralarında başka bir bakış.

"Bella," Edward hızlıca söyledi. "Konuşulacak çok şey var, ama önce seninle ilgilenmeliyiz. Acı içinde olmalısın...."

O konuyu açtığından, boğazımdaki yanmayı hatırladım ve zorlukla yutkundum. "Ama Jacob—"

"Açıklamalar için dünyadaki bütün zamana sahibiz, aşkım" bana kibarca hatırlattı.

Elbette. Cevap için biraz daha bekleyebilirdim, ateşin yakıcı şiddetli etkisi

konsantrasyonumu dağıtmazken dinlemek daha kolay olurdu.. "Tamam."

"Bekle, bekle, bekle," Alice'in sesi kapı aralığından titredi. Odanın içinde rüyada gibi zarif bir şekilde dans etti. Edward ve Carlisle'da olduğu gibi, bir şok hissettim saki onun yüzüne ilk defa gerçekten bakıyormuşum gibi. Çok sevimli. "İlk seferinde yanında olabileceğime söz vermiştin! Ya ikiniz koşarken yansıtıcı bir şeyin yanından geçerseniz?"

"Alice—" Edward karşı çıktı.

"Sadece bir saniye alır!" Ve sonra Alice odadan fırladı.

Edward iç çekti.

"O neden bahsediyor?"

Ama Alice çoktan dönmüştü, ve elinde Rosalie'nin odasından alınmış onun iki katı bounda ve ondan çok daha geniş yaldızlı bir ayna taşıyordu.

Jasper o kadar sessiz ve hareketsizdi ki onu Carlisle'ı takip ettiğinden beri farketmemiştim. Şimdi Alice'in etrafında olmak için tekrar hareket etmişti, gözleri benim ifademe kilitlenmişti. Çünkü buradaki tehlike bendim.

Ben onun yüzüne yakın olarak ilk defa bakarken ve onu okumaya çalışırken, onun benim etrafımdaki ruh halini görmüş olduğunu biliyordum, yani benim şok sarsıntımı hissetmiş olmalıydı.

Kör insan gözlerim için, önceki hayatından Güneydeki yenidoğan ordularının onda bıraktığı yaralar çoğunlukla görünmezdi. Hafifçe kabarmış şekillerini parlak ışığın altındayken bile seçebilmek oldukça zordu.

Şimdi yaraların, Jasper'ın en belirgin özellikleri olduğunu görebiliyordum. Gözlerimi onun yaralanmış boynundan ve çenesinden almak çok zordu—bir vampirin bile boğazındaki bu kadar çok diş izine rağmen yaşamasına inanmak gerçekten zordu.

İçgüdüsel olarak, kendimi savunma gereği hissettim. Jasper'ı gören herhangi bir vampir aynı tepkiyi verirdi. Yaralar sanki ışıklandırılmış bir tabela gibiydi. Tehlikeli, diye bağıyorlardı. Kaç tane vampir Jasper'ı öldürmeye çalışmıştı? Yüzlerce? Binlerce? Bütün bu sayılar aynı anda ölmüş olanlardı.

Jasper aynı anda benim değerlendirmemi ve dikkatimi gördü ve hissetti, ve sonra gülümsedi.

"Edward düğünden önce seni bir aynanın önüne götürmemle beni çok üzmüştü," dedi Alice, dikkatimi korkutucu sevgilisinin üzerinden çekerek. "Tekrar çiğnenmeyeceğim."

"Çiğnenmek mi?" Edward tek kaşını kaldırarak, kuşkucu bir şekilde sordu.

"Belki bazı şeyleri abartıyor olabilirim," aynayı benim yüzüme çevirirken dalgın bir şekilde mırıldandı.

"Ve belki de bu tamamen senin röntgenci zevkinle ilgilidir." diye karşı çıktı.

Alice ona göz kırptı.

Konsantrasyonumun çok küçük bir bölümü bu atışmanın farkındaydı. Diğer büyük bölüm aynadaki kişiye bağlanmıştı.

İlk tepkim düşüncesiz bir zevkti. Camdaki yabancı yaratık tartışılmaz bir güzellikteydi, en az Alice ve Esmeye kadar. Hareketsizken bile akıcıydı, ve onun kusursuz yüzü, koyu ağır saçlarına yansıyan ay gibi soluktu. Kolları, bacakları pürüzsüz ve güçlüydü, teni ince bir şekilde parıldıyordu, parlak bir inci gibi

İkinci tepkim korkuydu.

Kimdi bu? İlk bakıştı onun pürüzsüz, mükemmel yüz hatlarında kendi yüzümü bulamadım.

Ve gözleri! Her ne kadar bunları beklediğimi bilsem de, gözleri hala bana dehşet titreşimleri gönderiyordu.

Bu zaamın boyunca onun yüzünü anlamaya çalıştım, yüzünde bir tanrıçanın yüzü mükemmel bir şekilde oyulmuştu, içimde dönen karışıklıktan hiçbir şeyi yüzeye yansıtmıyordu. Ve sonra dolgun dudakları hareket etti.

"Gözler?" fısıldadım, gözlerim demeye hazır olmayarak. "Ne kadar süre?"

"Birkaç ayda koyulaşırlar," dedi Edward, yumuşak, rahatlatıcı bir sesle. "Hayvan kanı, insan kanı diyetine göre rengini daha çabuk seyreltir. Altın renginden önce, kehribara dönerler."

Gözlerim birkaç ay boyunca şiddetli kırmızı alevler gibi yanacak mıydı?

"Birkaç ay?" sesim stresli bir şekilde yükselmişti. Aynadaki muhteşem kaşlar o parlak koyu kırmızı gözlerin üzerinden inanamayarak yükseldi—daha önce gördüğüm hepsinden daha parlak bir şekilde.

Jasper benim ani kaygım yüzünden öne doğru bir adım attı. O genç vampirleri çok iyi tanıyordu; bu duygu benim açımdan yanlış bir teşebbüsü mü haber veriyordu?

Kimse soruma cevap vermedi. Edward ve Alice'e doğru baktım. Her ikisinin de gözleri bana bakmıyordu—Jasper'ın huzursuzluğuna tepki veriyorlardı. Onları dinledim çünkü verecekleri en yakın tepkiyi ölçmeye çalıştım.

Başka bir derin, gereksiz nefes aldım.

"Hayır, ben iyiyim." Diye onlara söz verdim. Yabancı gözlerim aynanın arkasında titredi. "Bu sadece... kabullenecek çok şey var."

Jasper'ın kaşları sol gözünün yanındaki iki yarayı öne çıkararak çatıldı.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Edward.

Aynadaki kadın da kaşlarını çattı. "Hangi soruyu kaçırdım?"

Edward sırttı. "Jasper bunu nasıl yaptığını merak ediyor."

"Neyi nasıl yaptığımı?"

"Duygularını nasıl kontrol ettiğini, Bella." Diye cevap verdi Jasper. "Daha önce bir yeni doğanın bunu yaptığını görmemiştim—bir duyduyu ortaya çıktıktan sonra durdurduklarını görmemiştim. Senin sinirin bozulmuştu, ama bizim endişemizi gördüğün anda, onu dizginledin, kendine karşı gücünü ele geçirdin. Sana yardım etmeye hazırdım, ama buna ihtiyacın olmadı."

"Bu yanlış mı?" diye sordum. Vücudum otomatik olarak onun söyleyeceği cevabı beklerken donmuştu.

"Hayır," dedi, ama sesi pek emin değilmiş gibi çıktı.

Edward sanki çözülmemi sağlarmış gibi eliyle kolumu okşadı. "Bu çok etkileyici, Bella, ama biz bunu anlayamadık. Ne kadar süre kontrol altında duracağınızı bilmiyoruz."

Saniyenin ufak bir diliminde iyice düşündüm. Her hangi bir saniyede bir anda tükenecek miydim? Bir canavara mı dönüşecektim?

Geldiğini hissedemiyordum.... Belki de böyle bir şeyi önceden görebilmek mümkün değildi.

"Ama ne düşünüyorsun?" diye sordu Alice, sabırsızlıkla aynayı işaret ederken.

"Emin değilim," diye lafı dolandırdım, korktuğumu itiraf etmek istemiyordum.

Korkmuş gözlerle, kendimden parçalar arayarak güzel kadına baktım. Dudaklarının biçiminde bir şey vardı—eğer baş döndürücü güzelliği geçerse, üst dudağının dengeyi bozduğu doğrudu, alt dudağıyla uyumlu olmak için fazla dolgundu. Bu tanıdık küçük kusuru bulmak beni daha iyi hissettirdi. Belki geri kalanımda içerlerde bir yerdeydi.

Denemek için elimi kaldırdım, ve aynadaki kadın da aynısını yaptı, o da suratına dokunuyordu. Koyu kırmızı gözleri dikkatle beni seyrediyordu.

Edward iç çekti.

Tek kaşımı kaldırdım ve aynadan ona bakmak için döndüm.

"Düş kırıklığına mı uğradın?" yeni muhteşem sesimle umursamazca sordum.

Güldü. "Evet," diye itiraf etti.

Yüzümdeki sakın maskenin şok tarafından kırıldığını farkettilim ve hemen ardından

acıyla.

Alice hırladı. Jasper tekrar öne doğru atıldı, benim tükenmemi bekliyordu.

Ama Edward onlara aldırmadı ve kollarını benim yeni soğuk vücuduma doladı, dudakları yanağımın üzerindeydi. "Şimdi benimkine daha çok benzediği için, aklımdan geçenleri okuyabilmeyi umuyordum." diye mırıldandı. "Ama yine aynı yerdeyim, her zamanki gibi hayal kırıklığına uğramış bir şekilde kafanın içinden neler geçiyor olduğunu merak ediyorum."

Hemen daha iyi hissettim.

"Oh şey," dedim düşüncelerim hala bana ait olduğu için rahatlayarak "Sanırım beynim asla doğru çalışmayacak. En azından güzelim."

Onunla şakalaşmak gittikçe kolaylaşıyordu, kindimi doğru çizgiler içinde düşünmek için ayarlarken. Kendim olmak için.

Edward kulağıma doğru hırladı. "Bella sen asla yalnızca güzel olmadın."

Ve sonra suratını benimkinden uzaklaştırdı ve iç çekti. "Peki, peki," dedi birisine.

"Ne?" diye sordum.

"Her saniye Jasper'ı daha da huzursuzlaştırıyorsun. Sen avlandığında biraz rahatlayabilir."

Jasper'ın kaygılı yüz ifadesine baktım ve başımı salladım. Eğer olacaksa, kontrolümü burada kaybetmek istemiyordum. Ağaçlarla çevrili olmak ailemle çevrili olmaktan daha iyiydi.

"Tamam, hadi avlanalım," diye anlaştım bu korku verici olay için. Resmen midem titredi. Edward'ın kollarını belimden çektim, elini tuttum ve aynadaki garip ve güzel kadına sırtımı döndüm.

21. First Hunt (İlk Av)

"Pencere mi?" diye sordum iki kat aşağıya bakarken.

Asla yükseklikten gerçekten korkmamıştım, ama bütün detayları bu kadar açık bir şekilde görme yeteneğine sahip olmak görüntüyü daha az çekici hale getirmişti. Aşağıdaki kayalar hayal edebileceğimden daha da keskin bir açı oluşturuyorlardı.

Edward gülümsedi. "Bu en uygun çıkış. Eğer korkuyorsan seni taşıyabilirim."

"Bütün sonsuzluğa sahibiz ve sen zaman kaybetmeyelim diye arka kapıya yürüyemiyorsun?"

Küçümseyerek kaşlarını çattı. "Renesmee ve Jacob alt kattalar..."

"Oh"

Doğru. Şu anda bir canavardım. Benim vahşi tarafımı tetikleyebilecek kokulardan uzak durmam gerekiyordu. Çok sevdiğim insanlardan . Hatta daha tanımamış olduğum insanlardan bile.

"Renesmee... orada Jacob'la birlikte iyi mi?" diye fısıldadım. Daha sonra farkettim, aşağıdan duyduğum Jacob'ın kalbi olmalıydı. Dikkatlice dinledim, ama yalnızca bir tane sabit kalp atışı duyabildim. "Jacob, onu çok fazla sevmiyor."

Edward'ın dudakları tuhaf bir şekilde daraldı. "Güven bana, Renesmee mükemmel bir emniyette. Jacob'un tam olarak ne düşündüğünü biliyorum"

"Elbette" diye mırıldandım ve tekrar aşağıdaki zemine baktım.

"Duruyoruz?" diye meydan okudu Edward.

"Birazcık. Nasıl olacağını bilmiyorum...."

Ailemin yanında olduğumun bilincinde, sessizce seyrediyordum. En en en sessizce. Emmett çoktan bir kez nefesinin altında kıkırdamıştı. Bir hata, ve o gülmekten zeminde yuvarlanıyor olurdu. Ve sonra dünyanın tek sakar vampiriyle ilgili şakalar başlardı...

Ve ayrıca bu elbise—ben farkedemeyecek kadar alevlerin ve yanmanın içinde kaybolmuşken, Alice giydirmiş olmalıydı—benim atlama ya da avlanma sırasında giymek için seçeceğim bir kıyafet değildi. Buna ne için ihtiyacım olacağını düşünmüştü ki? Daha sonra bir kokteyl partisi mi vardı sanki?

"İzle beni" dedi Edward. Ardından, gayet normal bir şekilde hafifçe yukarı doğru bir adım aldı, camı açtı ve düştü.

Dikkatlice seyrettim, dizlerini çarpmamak için hangi açıda içeri doğru büküğünü

analiz ettim. İnişinin sesi çok zayıftı-yumuşatılmış bir düşme sesi, yavaşça kapatılan bir kapıdan ya da nazikçe masaya bırakılan bi kitaptan çıkar gibi.

Zor gözükmüyordu.

Dişlerimi sıktım, konsantre oldum , onun boş havaya doğru attığı gelişigüzel adımını kopyalamaya çalıştım.

Ha! Zemine inmiştim ama ayağım toprağa değmemiş gibi gözüküyordu—Alice bana hangi ayakkabıyı giydirmişti? Topuklu ayakkabı mı? Aklını kaçırmış olmalıydı—aptal ayakkabılarımla toprağa inişim düzgündü, ileriye doğru bir adım atmaktan farklı değildi.

İnce topuklarımı kırmak istemeyerek, ayaklarımdaki basıncımı azalttım. Düşüşüm onunki kadar sessizdi. Ona doğru sıırttım.

"Haklısın. Kolaymış."

Bana geri gülümsedi. "Bella?"

"Evet?"

"Bu oldukça zarıftı—bir vampir için bile."

Bunu bir an için düşündüm ve gülümsedim. Normalde bunu söylediğinde, Emmett gülüyor olurdu. Kimse onun bu görüşünü komik bulmadı, yani doğru olmalıydı. Bütün hayatım boyunca ilk defa biri benim için zarif kelimesini kullanmıştı... ya da, şey, varlığım boyunca.

"Teşekkür ederim" diye cevap verdim ona.

Ve sonra ayağımdaki gümüş rengi saten ayakkabıları tek tek çıkardım ve onları açık pencereden içeriye doğru yavaşça fırlattım. Belki biraz fazla sert, ama içeriden birinin onları tahta kaplamaya zarar vermeden yakaladığını duydum.

Alice homurdandı, "Onun moda anlayışı dengesi kadar gelişmemiş."

Edward elimi tuttu—onun yumuşak ve ılık derisine şaşırmaktan vazgeçmeyecektim—ve avludan geçerek ırmağın kenarına kadar ok gibi fırladı. Onunla birlikte hiç çaba sarf etmeden gittim.

Bütün fiziksel olaylar çok basit gibi gözüküyordu.

"Yüzecek miyiz?" diye sordum suyun yanında durduğumuz zaman.

"Ve senin güzel elbiseni harap mı edelim? Hayır. Zıplayacağız."

Dudaklarımı büzdüm. İrmağın genişliği 45 metreydi.

"İlk önce sen" dedim.

Yanağıma dokundu, geriye doğru hızlıca iki büyük adım aldı ve bu iki adımın ardından koştu, nehir kenarına yaklaştı ve ardından kendini bir taş gibi fırlattı. Nehrin öteki tarafına geçip kalın ağaçların ardında kaybolmadan önceki , suyun üzerinde yay çizerek atlayışını, bütün o hızla geçen anları, öğrenmeye çalıştım.

"Gösterişçi" diye homurdandım, ve onun görünmez kahkahasını duydum.

Geriye doğru beş adım ve sadece alışkanlığımdan dolayı derin bir nefes aldım.

Ansızın, tekrar korkmaya başladım. Düşmekten veya yaralanmaktan değil—daha çok ormanın zarar görmesinden endişeleniyordum.

Çok yavaşça oluyordu, ama yine de hissedebiliyordum—acemilik, kollarımı ve bacaklarımı sarmıştı. Eğer kayalara vurarak veya tırmalayarak ırmağın altından bir tünel açmak istesem çok zamanımı almayacağından emindim. Etrafımdaki objeler— ağaçlar, çalılar, kayalar... ev—hepsi bana çok narin ve kırılgan gözükmeye başlamıştı.

Esmen'in ırmağın öteki tarafındaki ağaçları çok fazla sevmemesini umut ettim ve ilk uzun adımımı attım. Ve sonra dar saten, uyluğumun üzerinde 15 santim kadar ayrılınca durdum. Alice!

Alice her zaman kıyafetleri bir kere giyilip atılacak, tek kullanımlık gibi görürdü, yani bunu önemsememeli. Zarar görmemiş sağ tarafımdaki dikiş yerini parmaklarımın arasında dikkatlice tuttum ve mümkün olan en küçük basınç etkisiyle, elbiseyi uyluğuma kadar yırttım. Sonra da diğer tarafı uyum sağlaması için düzelttim.

Çok daha iyi.

Evden boğuk kahkahalar duydum, ve ardından birisi sabırla dişlerini gıcırdattı. Kahkahalar üst kattan ve aşağıdan geliyordu, ve ben ilk kattaki kahkahanın çok daha farklı, pürüzlü ve gırtlaktan geldiğini kolaylıkla ayırt edebildim.

Jacob da mı beni seyrediyordu? Şu anda ne yaptığını veya neden hala burada olduğunu hayal bile edemiyordum. Bizim toplantılarımızı gözümün önüne getirdim—eğer herhangi bir zamanda beni affedebilirse—uzak bir gelecekte kalbinde açtığım yaraları tamir edecektim.

Sürekli değişen ruh halim yüzünden ona dönüp bakmadım. Herhangi bir duygunun akıl çerçevemde çok büyük bir etki yaratması iyi olmazdı. Jasper'ın korkuları artık beni de korkutmaya başlamıştı. Bir şeylerle ilgilenmeden önce avlanmak zorundaydım. Konsantre olabilmek için, diğer herşeyi unutmayı denedim.

"Bella?" diye seslendi Edward ormanın içinden, sesi gittikçe yaklaşıyordu.

"Tekrar seyretmek ister misin?"

Elbette her şeyi çok iyi hatırlıyordum ve eğitimim boyunca Emmett'a daha fazla espri konusu olmak istemiyordum. Bu fizikseldi—içgüdüsel olmalıydı. Ve derin bir nefes alıp ırmağa doğru koştum.

Eteğimin engeli olmadan, sadece tek bir zıplamayla nehrin kıyısına ulaştım. Seksen-dört salise içinde, ki bu çok uzun bir zamandı—gözlerim ve aklım o kadar hızlı

hareket etti ki tek adım yeterliydi. Sağ ayağımı düz taşa doğru yönlendirmek ve bedenimi havaya doğru fırlatmak için yeterli basıncı sarf etmek çok kolaydı. Kuvvetten çok nişan almaya daha çok dikkat ediyordum ve yeterli güç konusunda yanıldım—ama en azından beni ıslatabilecek kıyı konusunda yanılmadım. 45 metre çok kolay ve hafif bir mesafeydi.

Bu tuhaftı, baş döndürücüydü, heyecanlandırıcı bir şeydi, ama kısa bir şeydi. Bütün bir saniye geçti ve ben karşıyaydım.

Kapalı kutu gibi olan ağaçların problem olmasını bekliyordum, ama şaşırtıcı derecede yardımcı oluyorlardı. Geniş ağaç dallarına ayaklarımı koyuyordum.

Bu çok mükemmeldi.

Benim sevinç kahkahalarımın ardında, Edward'ın beni bulmak için koştuğunu duyabiliyordum. Benim zıplayışım onunkinin iki katı kadardı. Benim ağacıma vardığında gözleri büyüdü. Onun yanındaki dala çevik bir şekilde zıpladım, sessizce topuklarımın üzerine indim.

"Bu iyi miydi?" nefesim heyecanla hızlanmış bir şekilde, merak ederek sordum.

"Çok iyiydi" dedi onaylayan bir gülümsemeye, ama hafif ses tonu gözlerindeki heyecanla uyuşmuyordu.

"Bir daha yapabilir miyiz?"

"Odaklan, Bella—şu anda avlanma gezisindeyiz"

"Oh, doğru" diye başımı salladım. "Avlanıyoruz"

"Beni takip et... eğer yapabilirsen" Sırttı, yüz ifadesi benimle alay ediyordu ve koşmaya başladı.

Benden hızlıydı. Bacaklarını nasıl o kadar düşünmeden hızlıca oynattığını kavrayamadım, bu beni aşardı. Yine de, ben daha güçlüydim, ve benim her adımım onunkinin üç katı kadardı. Sonunda yeşil ağların içinden onunla birlikte süzüldüm, onun yanındaydım, arkasında değil. Koştukça bunun heyecanı ile sessizce gülmeme engel olamadım; gülüşüm ne beni yavaşlattı ne de dikkatimi dağıttı.

Hızımdan dolayı oluşan rüzgar saçlarımı uçuşturuyordu ve elbisemi geriye atıyordu, ve böyle olmaması gerektiğini bilmeme rağmen, tenimdeki ılık etkisini hissediyordum. Tıpkı sert orman zeminin çıplak tabanlarımın altında kadife gibi hissettirmemesi, ve bedenimi kamçılayan ağaç dallarının okşayan tüyler gibi hissettirmemesi gibi.

Orman benim daha önce farkettiğimden çok daha canlıydı—çevremdeki yaprakların üzerindeki küçük yaratıkların çokluğunu asla tahmin edemezdim. Biz geçtikten sonra hepsi sessizleşti, nefesleri korkuyla hızlanıyordu. Hayvanlar bizim kokumuza karşı insanlara göre daha akıllıca tepki veriyorlardı. Kesinlikle, bendeki etki tam tersi olmuştu.

Rüzgarın gelmesini bekledim ama onun yerine nefesim çıktı. Alevlerin tekrar kaslarını sarmasını bekliyordum ama yalnızca uzun adımlarımı atarken bana daha da güç verdi. Zıplayan adımlarım daha çok gerildi ve o benimle arayı kapatmak için uğraşıyordu. Onun geride kaldığını fark ettiğimde yüksek bir şekilde güldüm. Çıplak ayaklarım zemine deydi ve hissi koştuktan çok uçmak gibiydi.

"Bella" dedi bana basitçe, ses tonu şimdi tembel çıkıyordu. Durmasından başka bir şey duyamadım.

Bir anlığına başkaldırmayı düşündüm.

Ama bir iç çekme ile birlikte, onun birkaç yüz metre arkasına atladım. Ona beklentiyle baktım. Bir kaşını kaldırarak gülümsedi. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel suratı bu.

"Ülkede kalmak istiyor musun?" diye sordu eğlenmiş bir ifade ile. "Yoksa bu öğleden sonraya Kanada'da mı devam etmeyi planlıyorsun.?"

"Böyle iyi" diye anlaştım, ne söylediğinden çok, konuştuğunda büyüleyici bir şekil alan dudaklarına odaklanarak. "Ne avlıyoruz?"

"Geyik. İlk seferinde senin için en basitinin bu olacağını düşündüm" Basit kelimesi üzerine gözlerimi kısınca sesini azalttı.

Ama tartışmayacaktım; çok susamıştım. Sadece düşündüğüm tek bir şey vardı, boğazımdaki dinmek bilmeyen yanma. Kesinlikle daha kötüye gidiyordu. Ağzım Death Valley'de (burası bir eyalet sanırım, neresi olduğunu bilmiyorum ama Türkçesi: Ölüm Vadisi) Temmuz ayında saat dörtte hissedilebilecek kadar kuruydu.

"Nereye?" diye sordum, sabırsızca ağaçların arkasına bakarken. Şimdi bütün dikkatimi susuzluğa vermiştim, sanki aklımdaki diğer bütün diğer düşünceleri bozmuş, daha güzel duyguları açığa çıkarmıştı, koşturmak ve Edward'ın dudakları ve öpüşü ve... yakıcı susuzluk. Bundan kurtulamadım.

"Birazcık bekle" dedi, ellerini omuzlarıma koydu. Onun dokunuşuyla susuzluğumu bir an için unuttum.

"Şimdi gözlerini kapat" diye mırıldandı. Karşı çıktığımda, elmacık kemiklerimi okşayarak ellerini yüzüme doğru yükseltti. Nefesimin kızlandığını hissettim ve gelmeyecek olan kızarıklığı bekledim.

"Dinle" Edward emretti "Ne duyuyorsun?"

Her şeyi. Şöyle söyleyebilirdim; kusursuz sesini, nefesini, her konuştuğunda dudaklarının bir birine sürtünme sesini, kuşların ağaçlardan babalarına fısıldayışını, akağaçların sürtünmesini, karıncaların sessiz tıkırtılarını. Ama onun kesinlikle başka bir şey söylemeye çalıştığını biliyordum, ve bende kulaklarımı farklı şeyler duymak için açtım.

Yanımızdaki açıklıkta bir şey vardı—rüzgar bu tarafa doğru eserken sesinde çimlerden dolayı bir farklılık vardı—ve biraz kayalık ile birlikte bir küçük dere vardı.

Ve orada, suyun sesinin yanında, bir birine çarpan dillerin şapırtısı vardı, ağır kalplerin gürültüsü, yoğun akan kanın sesi...
Bu his boğazımın bir kısmını kapladı.

"Derenin orada, kuzeydoğuya doğru?" diye sordum, gözlerim hala kapalıydı.

"Evet" ses tonu onaylıyordu. "Şimdi... esintinin tekrar gelmesini bekleyeceğiz ve... ne kokusu alıyorsun?"

Daha çok onun kokusunu—onun garip bal-leylak-ve-güneş parfümünün. Ama aynı zamanda küfün ve yosunun zengin ve toprağa benzer kokusunu, yeşilliklerin içindeki reçineyi, ağaçların yüzeyini kaplayan kemirgenlerin sıcak ve neredeyse lezzetli aromasını. Ve sonra daha ilerde, susuzluğuma rağmen davetkar gelmeyen suyun berrak kokusu. Suyun o tarafa doğru bir koku almak için odaklandım hala dalgaların gürültüsünü ve atan kalpleri duyuyordum. Başka ılık bir koku, zengin ve keskin, diğerlerinden daha güçlüydü. Derenin yanında duruyordu. Burnumu kırıstırdım.

Edward kıkırdadı. "Biliyorum—alışmak biraz zaman alıyor."

"Üç?" diye tahmin ettim.

"Beş. Ağaçların orada iki tane daha var."

"Şimdi ne yapmalıyım?"

Ses tonu gülüyordu. "İçinden ne yapmak geliyor?"

Bunun hakkında biraz düşündüm, gözlerim nefesleri ve bu av kokusunu koklarken hala kapalıydı. Kurumuş ağızımda bir şeyler sıcak ve ıslaktı. Gözlerim aniden açıldı.

"Bunun hakkında düşünme" diye önerdi, ellerini suratımdan indirdi ve geriye doğru bir adım aldı. "Yalnızca iç güdülerini takip et"

Bu güzel av kokusuna kendimi bıraktım, ancak ırmağın oraya doğru eğildim. Otomatik olarak bir ağacın eğrelti otlu bir kenarına bir anlık bir tereddütten sonra çömeldim. Büyük bir erkek geyiğin kafasında iki düzine boynuz ile ırmağın kenarında olduğunu görebildim, ve dört tanesi daha ormanın doğusuna doğru ırmağın kenarında sakince duruyorlardı.

Erkek olanın kokusuna odaklandım, sıcak ışık onun çok tüylü boynuna gelince kuvvetle atan nabzını gördüm. Yalnızca 25 metre -iki yada üç zıplayıp- ötemizdeydi. İlk atlayış için gerildim.

Kaslarım ilk atlayış için hazırlandı, rüzgar değişti, güneyden ve daha şiddetli esiyordu. Ağaçlardan yaralanacağım korkusunu hiç düşünmedim, esas planım geyikleri korkutup koşturmak ardından dikey patikada sıkıştırmak ve onlara başka şans vermemekti. Bu çok mecburiydi.

Koku bütünüyle beni yönetiyordu . Bana tek bir düşünme şansı verdi, yalnızca susuzluğumu ve bu kokuyu dindirmeliydim. Susuzluk gittikçe kötüleşiyordu, susuzluk bütün düşüncelerimi birbirine katarak acı veriyordu ve damarlarımdaki yakıcı zehrin

başladığını anladım.

Başka bir şansım olmadan odaklandığım tek bir şey vardı, yakıcı ateşi dindirmeye olan ihtiyacımdan daha temel ve hissi daha güçlü - içgüdülerim beni tehlikeye karşı koruyordu. Kendi kendine koruyordu.

Yeni varoluşumdan beri zaten tehlikeye karşı tetikteydim. Bu güçlü kokuyu arkamı dönüp de avımı avlamak için yanıp tutuşurken içime çektim. Hava göğsümde farklı bir ses yaptı, tehlikeye karşı dudaklarım açıldı ve dişlerim ortaya çıktı. Adımlarım yavaşladı, susuzluğumu dindirene kadar arkama dönmek için mücadele verdim.

Ve sonra arkamdaki takipçinin kazandığını duydum, ve savunmam galip geldi. Döndüm, ve yükselen parçalanma sesinin benim boğazımdan geldiğini fark ettim.

Kısa süren ve beklenmedik vahşi bir hırlama boğazımdan yükseldi. Bu beni rahatsız etti, ve kafam bir saniye için berraklaştı—susuzluk yakmaya devam etse bile benim üzerimdeki kontrolü azalıyordu.

Rüzgar değişti, kokan toprağın ve gelen yağmurun kokusunu suratımda hissettim, diğer kokularda beni kızgın bir ateş gibi sıkı sıkı sarıyordu—koku çok tatlıydı bu yalnızca bir insan olabilirdi.

Birkaç adım uzağımda Edward 'ın duraksadığını gördüm, kollarını beni kucaklamak veya engellemek için havaya kaldırdı. Yüzü donakaldığımdan beri, uyarıcı ve dikkatliydi. Korkutucu.

Ona saldırmak üzere olduğumu anladım. Kendimi korumak için yapmış olduğum çömelmeden, bir silkinme ile düzgünce doğruldum. Güneydeki girdap gibi dönen bu güzel kokunun gücünden korkarak yeniden odaklandım ve nefesimi tuttum.

Suratıma gelen o ifadeyi gördü ve kollarını indirerek bana doğru bir adım attı.

"Buradan gitmek zorundayım" dedim dişlerimin arasından.

Şok suratını vurdu. "Bırakabilecek misin?"

Bununla ne ifade ettiğini ona soracak vaktim yoktu. Mantıklı düşünememe yeteneğinin sadece onu düşünmekten vazgeçtiğim sürece geçerli olacağını biliyordum.

Tekrar koşmaya başladım, dümdüz kuzeye doğru, havasızlığa karşı bedenimin verdiği tek tepki olan rahatsız edici duyuya karşı gelmeye konsantre olarak koştum. Tek amacım arkamdaki koku tamamen kaybolana kadar yeterince uzağa koştum. Fikrimi değiştirsem bile, bulması imkansız olmalıydı.

Bir kez daha, takip edildiğimin farkındaydım ama bu sefer aklım başımdaydı. Nefes alma içgüdüleriyle mücadele ettim—onun Edward olduğundan emin olmak için havadaki tatları kullandım. Uzun süre mücadele etmem gerekmedi, öncekinden çok daha hızlı koşuyordum. Ağaçları bulana kadar dümdüz yolun üzerinden tıpkı bir kuyuklu yıldız gibi hızla geçiyordum; kısa bir dakikadan sonra Edward bana yetişti.

Yeni bir düşünceyle sarsıldım ve birden ayaklarımı toprağa gömerek durdum. Buranın güvenli olduğundan emindim, ama yine de nefesimi tuttum, ne olur ne olmaz diye.

Edward ansızın durmam karşısında şaşırarak beni biraz geçti. Etrafında döndü ve bir saniye içinde yanıma geldi. Ellerini omuzlarıma koydu ve gözlerime baktı, şok hala yüzündeki en belirgin duyguydu.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu.

"Seni daha önce yenmeme izin vermiştin, değil mi?" dedim sorusuna önem vermeden. Ve bunu çok iyi yapabildiğimi anladım.

Havayı tatmak için ağzımı açtım—acı çektiren susuzluğuma karşı hiçbir parfümle kirletilmemişti. Dikkatlice bir nefes aldım.

Başını salladı ve omuz silkti, konuyu saptırmamı onaylamıyordu. "Bella, bunu nasıl yaptın?"

"Uzaklaşmayı mı? Nefesimi tuttum."

"Peki nasıl avlanmanı engelleyebildin?"

"Sen arkamdan gelince... bunun için özür dilerim."

"Niçin benden özür diliyorsun? Korkunç derecede sorumsuz olan bendim. Kimsenin yoldan bu kadar uzakta bulunmayacağını düşünmüştüm, ama önce kontrol etmeliydim. Ne kadar aptalca bir hata! Hiçbir şey için özür dilemek zorunda değilsin."

"Ama sana hırladım" fiziksel olarak böyle küfür edebilmemin mümkün olması karşısında hala dehşet içindeydim.

"Elbette, bunu yaptın. Bu çok doğal. Ama nasıl uzaklaştığını anlamıyorum"

"Başka ne yapabilirdim?" diye sordum. Tavrı beni şaşırtmıştı—ne olmasını istiyordu ki? "Tanıdığım birileri olabilirlerdi!"

Bana gözünü dikip baktı, sessiz gülme krizleri geçirmeye başladı ve en sonunda kafasını arkaya atıp sesli sesli güldü, sesi ağaçların arasında yankılandı.

"Neden bana gülüyorsun?"

Bir kere durakladı ve suratının tekrar ihtiyatlı olduğunu görebildim.

Kontrolünü elinde tut diye düşündüm kendi kendime. Öfkeme dikkat etmek zorundaydım. Tıpkı bir vampir yerine genç bir kurtadammışım gibi.

"Sana gülmüyorum, Bella. Gülüyorum çünkü şoktayım. Ve şoktayım çünkü, tamamen şaşkınlık içindeyim."

"Neden?"

"Bunların hiçbirini yapamaman gerekiyordu. Bu kadar... bu kadar akli başında olmaman gerekiyordu. Burada durup bunu benimle sakince ve soğukkanlılıkla tartışmaman gerekiyordu. Ve bütün bunlardan daha önemlisi, havadaki insan-kanı kokusuna karşı avlanmanın ortasında birden duramamış olman gerekiyordu. Olgun vampirler bile bunda zorlanırdı—nerede avlanacağımıza karşı her zaman çok dikkatli oluruz böylece kendimizi baştan çıkarılmaktan uzak tutarız. Bella, tıpkı çok uzun yıllar yaşamış olan bir vampir gibi davranıyorsun."

"Oh" Ama bunun zor olacağını biliyordum. Bu yüzden her zaman tetikteydim. Bunun zor olmasını bekliyordum.

Ellerini tekrar yüzüme koydu, ve gözleri merakla doluydu. "Sadece şu an aklının içini görebilmek için neler vermezdim."

Ne kadar güçlü duygular. Suzuluk kısmı için hazırlanmıştım, ama bunun için değil. Bana dokunduğunda bunun aynı olmayacağından o kadar emindim ki. Şey, aslında bu doğrudu, bu aynı değildi.

Bu daha güçlüydü.

Yüzüne doğru uzandım, parmaklarım dudakları üzerinde dolaşıyordu.

"Uzun bir süre böyle hissedemeyeceğimi düşünmüştüm?" Kararsızlığım kelimelerimi soru haline getirmişti. "Ama hala seni istiyorum"

Şok içinde bana göz kırptı. "Nasıl bunlara konsantre olabiliyorsun? Dayanılmaz bir şekilde susamadın mı?"

Tabi ki artık susamıştım, çünkü şimdi tekrar konuyu açmıştı.

Yutkunmayı denedim ve iç çektim, sanki daha önce konsantre olmama yardımcı olmuş gibi gözlerimi kapattım. Hislerimi etrafımdaki alanda serbest bıraktım, bu sefer yasak olan o tatlı kokulara saldırmayacaktım.

Edward ellerini indirdi, ben yeşil alanı dinlerken nefes bile almıyordu, kokuların ve seslerin içinde susuzluğum için tiksindiri gelmeyecek bir şey arıyordum. Doğuya doğru farklı bir kokunun izi vardı.

Gözlerim anında açıldı, ama odaklandığım keskin duyuya doğru döndüm ve doğuya doğru sessizce ani bir hareket yaptım. Yer, yukarı doğru eğimliydi ve ava doğru çömelerek koştum, ağaçları kolayca geçtim. Edward'ın yanımda olduğunu duymak yerine, onu hissettim. Sessizce beni takip ediyordu ve benim yönetmeme izin veriyordu.

Kuvvetlice tırmandığımızdan dolayı bitki örtüsü seyreliyordu; kokuyu takip ettikçe reçine ve zift in kokusu daha çok güçleniyordu--- ılık bir kokuydu, geyiklerin kokusundan daha keskin ve daha çekici. Birkaç saniye sonra büyük ayakların yumuşak sesini duyabiliyordum, toynakların gürültüsünden daha zarifti. Ses, yer yerine dalların üzerinde yükseldi. Otomatik olarak ben de gümüşü bir kule gibi bir

köknarın arasından daha yüksek bir pozisyon alarak dalların içine doğru fırladım.

Pençelerinin yumuşak sesi devam ediyordu, zengin koku çok yakındı. Gözlerim sesin hareketinin yerini belirledi ve sarımsı kahverengi derisi olan büyük bir kedi sessizce aşağıdaki alaçamın dalında yürüdüğünü gördüm, ve solumda duruyordu. Çok büyüktü—kolaylıkla benden dört tane çıkardı. Gözlerinin altında tek bir amaç vardı; kedi de bizim gibi avlanıyordu. Küçük bir şeyin kokusunu yakaladım; yanımdaki avlayacağım hayvanın avının kokusu, aşağıdaki yapraklara sinmişti. Aslanın kuyruğu sanki sıçramaya hazırlanmış gibi düzensiz olarak sallanıyordu.

Kolay bir sıçrayış ile birlikte, havadan geçtim ve aslanın parçasının bir bölümüne indim. Ağacın titrediğini hissetti ve sürpriz bir meydan okumayla birlikte beklenmedik bir şekilde bir feryat kopardı. Gözleri kızgınlıkla aydınlanmıştı, bize doğru bir pençe attı. Yarı-dayanılmaz susuzlukla birlikte, sivri dişlerimin açığa çıkmasını önemsemedim, pençe attı ve her ikimiz de ormana doğru düşecek şekilde kendimi ona doğru fırlattım.

Tam olarak bir mücadele sayılmazdı.

Onun attığı her pençe yalnızca parmaklarımın derisini okşayabiliyordu. Dişleri henüz omuzlarımı veya boğazımı kazanamamıştı. Ağırlığı hiçbir şeydi. Dişlerim onun boğazını aramaya başladı ve onun direnme içgüdüleri benimkinin yanında acınacak derecede zayıftı. Dişlerim kolayca doğru noktada kilitlendi ve sıcaklık yavaşça konsantre olduğum yerden aktı.

Tereyağından bir lokma gibi basitti. Dişlerim tıraş makinesi gibi katılaştı; postu, yağı ve sinirleri sanki orada yokmuş gibi delip geçiyorlardı.

Tadı kötüydü, ama kan sıcak ve ıslaktı ve can atan susuzluğumu gidermek için istekli ve hızlıca içtim. Kedinin mücadelesi daha çok arttı ve daha çok zayıfladı ve boğuk çığlıkları bir lıkırtı ile kesildi. Kanın sıcaklığı, baştan başa, ayak parmaklarıma kadar, bütün vücuduma yayıldı.

Aslan benden önce bitti. O kuruyunca susuzluk tekrar patlak verdi, ve ben onun ölüsünü iğrenerek kendimden uzağa doğru ittim. Nasıl bunca şeyden sonra hala susuz olabiliyordum?

Aceleyle ilerlemek için kendimi kıvıldattım. Ayakta dururken, biraz dağıldığımı farkettim. Kolumun arkasıyla yüzümü sildim ve elbisemi düzeltmeye çalıştım. Pençeler ince satende derimde olduğundan daha çok başarılı olmuşlardı.

"Hmm" dedi Edward. Ona baktım ve onu çok kibarca bir ağacın gövdesinde eğilmiş, derin düşüncelerle beni seyrederken gördüm.

"Bundan daha iyisini yapabileceğimi sanıyordum" Pislik içindeydim, saçlarım düğüm düğüm olmuştu, elbisem kan lekesi içindeydi ve bir paçavraya dönmüştü. Edward hiçbir av gezisinden bu şekilde dönmüyordu.

"Mükemmel derecede iyidin." diye beni inandırmaya çalışıyordu. "Sadece bunlar tüm bunlar olurken benim için seyretmek daha zor"

Kaşlarımı havaya kaldırdım, kafam karışmıştı.

"Bu mizacıma ters düşüyor" diye açıkladı, "senin aslanlarla boğuşmana izin vermek. Bütün zaman boyunca endişeden kriz geçiriyordum."

"Saçma"

"Biliyorum. Eski alışkanlıklar zor kaybedilir. Elbisendeki bu yeni düzenlemeleri sevdim, gerçi."

Eğer kızarabilseydim, kızarırdım. Konuyu değiştirdim. "Neden hala susuzum?"

"Çünkü gençsin"

İç çektim. "Ve yakınlarda herhangi bir dağ aslanı olduğunu sanmıyorum."

"Yine de geyiklerden çok miktarda var"

Tamamen uygun bir surat ifadesi takındım. "Onların kokusu yeteri kadar iyi değil"

"Otçul hayvanlar. Et yiyenler daha çok insan gibi kokarlar." diye açıkladı.

"Ama insanlara o kadar da benzemiyorlar." dedim karşı çıkarak. Hatırlamamaya çalışıyordum.

"Geri dönebiliriz." dedi ciddi bir şekilde ama gözlerinde alay eden bir bakış vardı. "Oradakiler her kimse, eğer erkeklerse, ölümü getiren sen olduğunda büyük ihtimalle ölmeyi umursamazlardı bile." Gözlerini tekrar mahvolmuş elbisemin üzerinde gezdirdi. "Aslında, seni gördükleri anda, öldüklerini ve cennete gittiklerini düşünürlerdiler."

Gözlerimi devirdim ve homurdandım. "Hadi pis kokulu otçul hayvanlardan avlayalım"

Evlerine geri dönen büyük bir geyik sürüsü bulduk. Bu sefer benimle avlanacaktı çünkü ben nasıl yapıldığını anlamıştım. Erkek bir geyiği parçaladım, neredeyse aslan ile yaptığım kadar kirlenmiştim. Ben daha birinciye başlarken o ikinciye bitirmişti, saçları karışmamıştı, beyaz tişörtünde tek bir nokta bile yoktu. Ödü patlamış ve dağılmış olan sürünün peşine düştük ama bu sefer ben beslenmek yerine onun nasıl derli toplu bir şekilde avlandığını dikkatlice seyrettim.

Edward'ın ava giderken beni arkada bırakmak zorunda olmamasını dilediğim onca zaman, aslında gizlice biraz rahatlamıştım. Çünkü bunu görmenin korkutucu olabileceğinde emindim. Dehşet verici. Onu avlanırken görmek, sonunda benim için onun bir vampir gibi görünmesini sağlayabilirdi.

Elbette, kendim de vampir olduğum için bu açıdan çok daha farklıydı. Ama benim insan gözlerimin bile buradaki güzelliği kaçıracağından şüpheliydim.

Bedensel olarak Edward'ın avlanması çok şaşırtıcıydı. Kibar sığırcıları tıpkı yılanın kıvrımları gibiydi; elleri çok emindi, çok güçlüydü, tamamen kaçınılmazdı ;

parıldayan dişleri ile beraber dudağın her bir bölümü muhteşem kıvrımlara sahipti. Çok görkemliydi. Ansızın gurur ve arzu ile sarsıldım. O bana aitti. Şimdi hiçbirşey onu benden ayıramazdı. Onun yanından koparılmak için fazla güçlüyüm.

Çok hızlıydı. Bana doğru döndü ve benim şeytani bir ifade ile bakan suratıma gözünü dikip merakla baktı.

"Artık susuzluk yok mu?" diye sordu.

Omuz silktim. "Dikkatimi dağıtıyorsun. Bu şeyde benim olduğumdan daha iyisin."

"Yüzyılların tecrübesi." Gülümsedi. Gözleri şu anda huzuru kaçırarak şekilde altın renginin hoş bir gölgesiydi.

"Sadece bir yüzyıl," diye düzelttim onu.

Güldü. "Bugün için yeterli miydi? Yoksa devam etmek ister misin?"

"Sanırım, yeterli." Kendimi çok dolu ve çamurun farklı bir türüymüş gibi hissediyordum. Vücuduma daha ne kadar sıvı alabileceğimden emin değildim. Ama boğazımdaki yanma sadece azalmıştı. Ve ardından, bu susuzluğun hayatımın kaçınılmaz bir parçası olduğunu biliyordum da.

Ve buna değerdi.

Kendimi kontrol edebiliyordum. Belki güvenlik hislerim yanlıştı, ama bugün kimseyi öldürmeme konusunda hayet iyi hissediyordum. Eğer tamamen yabancı insanlara karşı koyabildiysem, bir kurtadamı ve sevdiğim yarı-vampir bir çocuğu idare edemez miydim?

"Renesmee'yi görmek istiyorum" dedim. Şimdi susuzluğum ehlileşmişti, önceki endişelerimi unutmak zordu. Kızım olan yabancıyla, üç gün önce sevdiğim varlığı bağdaştırmak istiyordum. Onun hala içimde olmaması çok tuhaf ve tersti. Birdenbire, boş ve tedirgin hissettim.

Elini bana doğru uzattı. Elini altım, ve derisi eskisine göre daha ılıktı. Yanakları solukça kızardı, gözlerinin altındaki bütün gölgeler gözden kaybolmuştu.

Yüzünü tekrar okşamak için kendime karşı koyamadım. Ve tekrar.

Parıldayan altın rengi gözlerine bakarken, talebime karşılık vereceği tepkiyi beklediğimi neredeyse unuttum.

Neredeyse insan kanının kokusuna karşı koymak kadar zordu, ama bir şekilde dikkatli olmam gerektiğini aklımda tuttum ve ayak parmaklarımın üzerinde yükselerek kollarımı etrafına doladım. Kibarca.

Hareketlerinde hiçbir şekilde bir tereddüt yoktu ; kollarını belimde kilitledi ve beni sıkıca kendi vücuduna çekti. Dudakları benimkileri ezdi ama yine de yumuşacıktı. Dudaklarım artık onunkilere göre biçimlenmiyorlardı, kendilerini kontrol ediyorlardı.

Tıpkı önceleri gibi, derisinin dokunuşu, dudakları, elleri benim pürüzsüz, sert derime ve yeni kemiklerimin içine kadar işliyordu. Bedenimin en içine kadar. Onu sevdiğimden daha çok sevebileceğimi hayal edemezdim.

Eski zihnim bu kadar aşkı barındıracak kapasiteye sahip değildi. Eski kalbim buna dayanabilecek kadar güçlü değildi.

Belki de yeni hayatıma bu kadar yoğunlaşabilmesi için getirdiğim parçam buydu. Tıpkı Carlisle'nin merhameti ve Esme'nin bağlılığı gibi. Muhtemelen Edward, Alice ve Jasper'ın yapabildikleri gibi ilginç ve özel şeyler yapamayacaktım. Belki de tek yapabileceğim sadece Edward'ı sevmektir, daha önce tarihteki hiç kimsenin birini sevedeği kadar çok sevmek.

Bununla yaşayabilirdim.

Bunun bölümlerini hatırladım—parmaklarımı onun saçlarında gezdirirken ve göğsünün yüzeyini takip ederken—ama diğer bölümler çok yeniydi. O yeniydi. Edward'ın beni korkusuzca ve güçlüce öpmesi tamamen değişik bir deneyimdi. Onun bu yoğunluğuna karşılık verdim, ve sonra birden yere düştük.

"Oops" dedim, ve benim altımdayken güldü. "Seni böyle yere düşürmek istememiştin. İyi misin?"

Suratımı okşadı. " İyiden biraz daha fazla." ve ardından şaşkıncu bir ifade suratından geçti "Renesmee?" diye sordu kuşkuyla, şu anda en çok ne istediğimi öğrenmeye çalışıyordu. Cevap vermesi zor bir soruydu, çünkü aynı anda çok fazla şey istiyordum.

Onun yolculuğumuzdan geri dönüşümüzü erteleme konusuna tam olarak karşı olmadığını görebiliyordum ve onun teni benimkine değerken düşünmek de çok zordu —elbiseden geriye pek birşey kalmamıştı. Ama Renesmee ile ilgili hatıralarım, doğumundan öncesi ve sonrası, benim için gittikçe hayal gibi olmaya başlıyordu. Daha çok muhtemel olmayan. Onunla ilgili bütün hatıralarım insan hatırasıydı; suni bir hava içeriyorlardı. Bu gözlerle görmediğim, bu ellerle dokunmadığım hiç birşey gerçek değilmiş gibi geliyordu.

Her dakika, o küçük yabancının gerçekliği daha fazla yok oluyordu.

"Renesmee" diye anlaştım üzüntülü bir ses tonu ile, ve ayaklarımı kampçılایp kaldırdım ve onu da beraberimde çektim.

22. Promised (Verilen Söz)

Renesmee'yi düşünmek onu benim garip, yeni ve geniş ama meşgul aklımda ana-sahneye koymuştu. Bir çok sorular.

"Bana ondan bahset," elimi alırken ısrar ettim. El ele tutuşmak bizi biraz yavaşlattı.

"O dünya da başka hiç bir şeye benzemiyor," dedi.

Bu yabancınn üzerinden keskin bir kıskançlık ağrısı hissettim. Edward onu biliyordu ama ben bilmiyordum. Bu adil değildi.

"Eşit derecede bölünmüş gibi görünüyor." (benzerlik bakımından)

"O sıcak-kanlıydı," hatırladım.

"Evet. Kalp atışlarına sahip, yine de bir insanınkinden azıcık daha hızlı atıyor. Vücut ısısı da normalden biraz daha fazla. Oyuyabiliyor."

"Gerçekten mi?"

"Bir yeni doğan için oldukça iyi. Dünyada uykuya ihtiyacı olmayan tek ebebeynler ve bizim çocuğumuz şimdiden gece boyunca uyuyor."kıkırdadı.

'Bizim çocuğumuz' değiş şeklinden hoşlandım. Sözler onu daha gerçek kılıyordu.

"Tam olarak senin göz rengine sahip-- tam olarak kaybolmamış." bana gülümsedi.
"Çok güzeller."

"Ve vampir tarafları?" diye sordum.

"Teni bizmkimki kadar içinden geçilemez gözüküyor. Kimse bunu test etmeyi hayal edemez."

Ona göz kırptım, biraz şaşırmış.

"Elbette kimse test etmeyecek," bana tekrar güven verdi. "Besinleri... eh, kan içmeyi tercih ediyor.

Charlisle de onu biraz bebek formülü içmeye ikna etmeye çalışmaya devam ediyor, ama onun bu konuda pek sabrı yok. Onu suçladığımı söyleyemem--- iğrenç- kokan bir şey. İnsan yemekleri için bile.

Ağzım açık ona bakakaldım. Aralarında konuşuyorlarmış gibi söylemişti.

"Onu ikna etmek?"

"O çok yetenekli, şok edici derecede çok, ve çok geniş adımlarla gelişiyor. Yinede

-henüz- konuşmaya başlamadı.Etkileyici bir biçimde iletişim kuruyor."

"Daha. Henüz. Konuşmadı?"

Bunu sindirmeme zin vererek, adımlarımızı biraz daha yavaşlattı.

"Etkileyici bir biçimde iletişim kuruyor derken ne demek istiyorsun?"

"Bence bunu... kendin görmen senin için daha kolay olacak. Tanımlamak daha zor."

Onu onayladım. Bu gerçeğe dönüşmeden önce kendim görmem gereken şey olduğunu biliyordum.

Bunun için ne kadar hazır olduğumu bilmiyordum, o yüzden konuyu değiştirdim.

"Neden Jacob hala burada?" diye sordum. "Naıl dayanıyor? Neden dayanmalı?" Çn sesini andıran sesim biraz titredi. "Neden daha fazla acı çekmek zorunda?"

"Jacob acı çekmiyor," dedi, garip, yeni bir ses tonuyla. " Ama onun bu durumunu değiştirme konusunda hevesli olabilirim."Edward dişlerinin arasından ekledi.

"Edward!" durması için onu aniden çekerek, (ve bunu yapabiliyor olduğum için biraz kendini beyenmişlik heyecanı hissederek) tısladım. "Bunu nasıl söyleyebilirsin? Jacob bizi korumak için hereyden vaz geçti! Onu neyin içine sürüklediğimi--! " Soluk bir utanç ve suçluluk duygusu ile büzüldüm. O zamanlar ona nne kadar ihtiyacım olması artık bana tuhaf gözüküyordu. O neredeyse ortadan kaybolmuşken duyduğum boşluk hissi; bu bir insan zayıflığı olmalıydı.

"Bunu nasıl söyleyebildiğimi kesinlikle göreceksin,"Edward mırıldandı. "Ona açıklamasına izin vereceğime dair söz verdim, ama bunu benim gördüğümden farklı düşüneceğinden şüpheliyim. Ama tabiki, senin düşüncelerin hakkında sıkça yanılıyorum değil mi?" Dudaklarını büzdü ve bana baktı.

"Ne açıklaması?"

Edward başını salladı. "Söz verdim. Yine de Artık ona gerçekten bir şey borçlu olup olmadığını bilmiyorum..." Dişleri birbirine geçti.

"Edward, anlamadım." sinir ve kızgınlık kafamı ele geçirdi.

Yanağımı okşadı ve sonra sinir bozukluğunu bir süre için geçersiz kılarak, yanıt olarak yüzü ifadesizleşirken tatlılıkla gülümsedi. "Senin için bakmanın daha zor olacağını biliyorum. Hatırhıyorum."

"Kafası karışık hissetmekten hoşlanmıyorum."

Biliyorum. Öyleyse eve geri dönelim, böylece herşeyi kendin görebilirsin." Eve gitmek hakkında konuşurken gözleri elbisemin kalıntılarında gezindi, ve kaşlarını çattı."Hmm." Yarım dakika düşündükten sonra beyaz t-shirt ünü çıkardı ve kollarımı içine sokabilmem için bana tuttu.

"O kadar kötü mü?"

Sırttı.

T-shirt ünün kollarından ellerimi geçirdim. Elbette, bu onu t-shirt süz bırakmıştı, ve bunu dikkat dağıtıcı bulmamak olanaksızdı.

"Yarışalım," dedim ve sonra uyardım, "bu sefer oyunu bozmak yok!"

Elimi bıraktı ve sırttı. "İşaretinle..."

Yeni evime doğru yolumu bulmak Charlie'nin sokağında eskisine yürümekten daha basitti. Benim kadar hızlı koşarken bile kokumuz, takip etmesi açık ve kolay bir iz bırakmıştı.

Edward nehre gelinceye kadar beni yendi. Ekstra gücümü kullanarak onu yenmek için, bir şans yakaladım ve erken sıçradım.

"Ha!" Çime ilk benim ayağımın dokunduğunu duyduğumda mutlu oldum.

Onun inmesini dinlerken, beklemediğim bir şey duydum. Yüksek ve çok fazla yakın bir şey. Gümbür gümbür atan bir kalp.

Edward aynı saniyede arkamdaydı, elleri omuzlarımı kavradı.

"Nefes alma," beni telaşla uyardı.

Nefes almayı bırakırken paniklememeye çalıştım.İçgüdüsel olarak sesin kaynağını bulmak için etrafı araştıran gözlerim hareket eden tek şeylerdi.

Jacob Cullenlar'ın çimlerine ormanın dokunduğu çizgide duruyordu. Kolları bedeninde çaprazlanmıştı ve çenesi sıkıca kapalıydı. Arkasındaki ormanda görünmez halde, şimdi iki büyük kalp duyuyordum.

"Dikkatlice Jacob," dedi Edward. Ormandan bir hırıltı kaygıyla yankı yaptı. "Belki de bu en iyi yol değildir--"

"Onun ilk önce bebeğin yanına gitmesine izin vermenin daha iyi mi olacağını düşünüyorsun?" Jacob sözünü kesti. "Bella'nın benimle ne yapacağını görmek daha güvenli. Çabuk iyileşirim."

Bu bir test miydi? Renesmee'yi öldürmemeye çalışmadan önce Jacob'u öldürmeyeceğimi görmek için mi? Garip bir yolla hasta hissettim-- bu midemle ilgili bir şey değildi yalnızca aklımla ilgiliydi. Bu Edward'ın fikri miydi?

Yüzüne tedirginlikle baktım; Edward bir süre için temkinli gözüksü, ve sonra ifadesi kaygılıdan başka birşeye dönüştü. Omuz silkti ve "Kendi boynun." dediği zaman sesinde hafif bir düşmanlık vardı.

Ormandan gelen hırıltı bu sefer öfkeliydi; Leah , buna hiç şüphem yoktu.

Jacob ne yapıyordu? Neden Renesmee'yi korumak için kendini bir test olarak

önermişti?

Bu bana hiç bir anlam ifade etmiyordu. Arkadaşlığımız kurtulmuş olsa bile...

Ve gözlerim Jacob'unkilerle buluştuğunda belki de bir anlam ifade ettiğini düşündüm. Hala benim en iyi arkadaşım gibi gözüküyordu. Aama o değişmiş olan değildi. Ben ona nasıl gözüküyordum?

Ve sonra tanıdık gülümsemesi ile gülümsedi, ve ben arkadaşlığımız bozulmamış olduğundan emindim. Bu tıpkı eskisi gibiydi, onun garajında takıldığımız zamandaki gibi, yalnızca zaman öldüren iki arkadaş gibi. Basit ve normal.

Tekrar, değişmeden önce ona duyduğum tuhaf ihtiyacın tamamen gittiğini fark ettim. O benim sadece arkadaşım, olması gerektiği gibi.

Yine de şu anda ne yapıyor olduğu konusunda hala bir fikrim yoktu. Beni, kontrolümü kaybettiğim bir anda yapacağım ve sonsuza kadar ıstırap içinde pişmanlık duyacağım bir şeyden beni koruyacak kadar --kendi hayatı ile-- kendisini düşünmeyen biri miydi? Jacob tanıdığım en iyi insanlardan biriydi ama bu birisinin kabul etmesi için çok fazla gözüküyordu.

Genişçe sırttı, ve hafifçe ürperdi. "Şunu söylemeliyim ki Bells. Sen bir korku şovundan fırlamış gibisin."

Kolayca eski gidişata dönerek, ona geri sırttım.

Edward hırladı. "Kendine dikkat et kırma."

Rüzgar arkamdan esti ve ben akciğerlerimi çabucak güvenli havayla doldurdum ki konuşabileyim. "Hayır o haklı. Gözler gerçekten bir şey değil mi?"

"Süper-ürkütücü. Ama olacağını düşündüğüm kadar kötü değil."

"Eee-- harika iltifatın için teşekkürler!"

Gözlerini devirdi. "Ne kastettiğimi biliyorsun. Sen hala sen gibi gözüküyorsun-- çoğunlukla. Belkide bu çok... sen Bella'ymışsın gibi gözüküyor. Sen hala buradaymıssın gibi hissedeceğimi düşünmemiştim"

Bir soğukluk izi veya küskünlük içermeden bana tekrar gülümsedi. Ve sonra kıkırdadı ve "Yine de, bu gözlere yakın zamanda alışacağımı tahmin ediyorum.

"Alışacak mısınız?" diye sordum, kafası karışmış bir biçimde. Hala arkadaş olmamız harikaydı, ama ,bu birlikte çok fazal zaman geçireceğimiz gibi değildi.

Garip bir bakış, gülümsemesini silerek, yüzünden geçti. Bu neredeyse... suçluydu? Ve sonra gözleri Edwarda döndü.

"Teşekkürler,"dedi. "Bunu ondan saklamayı başarabileceğinden emin değildim. Söz vermiş ol ya da olma. Genelde, onun istediği her şeyi ona hemen verirsin.

"Belki de sinirlenip kafanı uçurmasını umuyorumdur,"Edward öneride bulundu.

Jacob homurdandı.

"Neler oluyor? Siz ikiniz benden sırlar mı saklıyorsunuz?" kuşkulu bir biçimde konuşuyordum.

"Daha sonra açıklarım," dedi Jacob - sanki bunu gerçekten planlamıyormuş gibi. Ve konuyu değiştirdi.

"Önce, hadi şu şovu sahneye koyalım." Yavaşça öne doğru gelmeye başladığında sırtması artık bir meydan okumaydı.

Arkasında bir itiraz sızlanmaları vardı, ve sonra Leah'ın gri bedeni onun arkasındaki ağaçların arkasından kaydı. Uzun, kum-rengi Seth hemen onun arkasındaydı.

"Sakinleşin, çocuklar," dedi Jacob. "Bunun dışında kalın."

Onların Jacob'u dinlememesinden ama yalnızca onu biraz daha yavaş takip etmelerinden memnun olmuşum.

Rüzgar artık durgundu; artık onun kokusunu benden uzağa üflemecekti.

Aaramızdaki havada onun kalp atışlarını hissedebileceğim kadar yeterli derecede yakınımaya geldi.

Karşılık olarak boğazım yandı.

"Hadi, Bells. En kötü vuruşunu yap."

Leah tısladı.

Nefes almak istemiyordum. Teklif eden o olsa bile, Jacob'u bu kadar büyük bir tehlikeye atmak bana doğru gelmiyordu. Ama mantıktan uzaklaşamazdım. Başka türlü nasıl Renesmee'yi incitmeyeceğimden emin olabilirdim ki?

"Burada yaşıyorum Bella," Jacob alay etti. "Tamam, teknik olarak değil ama sen ana fikri anladın. Devam et, bir nefes al."

"Beni tut," dedim Edward'a, onun göğüsüne doğru büzülerek.

Elleri kollarımda sıkılaştı.

Kaslarımı, onları donmuş tutabilmeyi umarak, tek bir noktada kilitledim. En azından avda yaptığım kadar iyi davranacağıma karar verdim. En kötü senaryo, nefes almayı durdururum ve koşarım. Kendimi herhangi kötü bir şeye hazırlayarak, gergince burnumdan küçük bir nefes aldım.

Biraz can yaktı ama burnum zaten yanıyordu. Jacob dağ aslanından daha insan kokmuyordu. Kanında anında tiksindirici bir hayvan etkisi vardı. Yine de kalbinin yüksek, ısalık sesi hoştu. Koku burnumu kırıltırmama sebep oldu. Aslında bu kokuyla atan nabzının sesi ve sıcaklığına karşı olan tepkimi hafifletmek kolay olmuştu.

Bir nefes daha aldım ve rahatladım. "Hıh. Herkezin neden senin hakkında öyle davrandığını anlıyorum. Berbat kokuyorsun Jacob."

Edward bir kahkaha patlattı; elleri belimi sarmak için omuzlarımdan kaydı. Seth Edward'la uyum içinde alçak bir kahkaha şeklinde havladı; Leah bir kaç adım geri ekilirken o biraz daha yakına geldi. Ve sonra Emmet'in aramızdaki cam duvar tarafından biraz hafifletilmiş gürültülü kahkahasını duyduğumda başka bir se dikkatimi çekti.

"Konuşana bakın," dedi Jacob, abartılı bir biçimde burnunu tıkayarak. Edward beni kucaklarken, hatta kendini sakinleştirip kulağıma "Seni seviyorum" diye fısıldadığında bile Jacob'un yüzü o kadar da buruşmadı. Yalnızca sırtıma devam etti. Bu beni aramızdaki şeylerin uzun zamandır olmadığı gibi doğru şekilde olacağı konusunda umutlandırdı. Belki de artık beni artık eskisi gibi sevemeyeceği şekilde yeterince fiziksel olarak ondan öğrendiğimden beri, gerçekten onun arkadaşı olabilirdim. Belkide tüm ihtiyacımız olan şey buydu.

"Tamam, öyleyse geçtim değil mi?" dedim. "Artık büyük sırrınızın ne olduğunu bana söyleyecek misiniz?"

Jacob'un ifadesi gerginleşti. "Bunun hakkında endişe etmeni gerektirecek hiç birşey..."

Tekrar Emmet'in kıkırdadığını duydum-- bir antipati sesi.

Konu üzerinde bastırabilirdim, ama Emmet'i dinlerken, başka sesler de duydum. Diğerlerinden daha hızla hareket eden bir set akciğer. Yalnızca bir kalp, kuş kanadı gibi çarpıyordu, hafif ve çabuk.

Tamamen dikkatim dağılmıştı. Kızım yalnızca ince cam duvarın arkasındaydı. Onu göremiyordum-- ışık, yansıma yapan pencerelerde ayna gibi sekti. Yalnızca kendimi görebiliyordum, çok garip gözüküyordum --Jacob'la karşılaştırınca-- çok beyaz ve durgün. Ya da , Edward'la karşılaştırınca, kesinlikle doğru görünen.

"Renesmee," diye fısıldadım. Stres beni yeniden bir heykele dönüştürmüştü. Renesmee bir hayvan gibi kokmayacaktı. Onu teklikeye mi sokuyordum?

"Gel ve gör," diye mırıldandı Edward. "Bunu kaldırdılabileceğini biliyorum."

"Bana yardım edeceksin?" diye fısıldadım kıpırtısız dudaklarımin arasından.

"Elbette edeceğim."

"Ve Emmetle Jasper-- yalnızca önlem olarak?"

"Seninle ilgileneceğiz Bella. Endişelenme, hazır olacağız. Hiç birimiz Renesmee'yi riske atmayacağız. Bence onun nasıl bütünüyle hepimizi küçük parmaklarının etrafına sardığını görünce şaşıracaksın. Ne olursa olsun mükemmel derecede güvende olacak.

Onu görmek için duyduğum istek, onun sesindeki hayranlığı anlamak, donuk duruşumu bozdu. Bir adım ileriye gittim.

Ve sonra Jacob yolumun üzerindeydi. Yüzü bir endişe maskesiydi.

"Emin misin, kanemici?" sesi neredeyse yalvaran bir tondaydı. Edwardla bu şekilde konuştuğunu asla duymamıştım. "Bundan hoşlanmadım. Belkide beklemeldir---"

"Seinin testini geçti, Jacob."

Bu Jacob'un testi miydi?

"Ama--," Jacob başladı.

"Ama hiçbir şey" dedi Edward, aniden öfkeli. "Bella'nın kızımızı görmeye ihtiyacı var. Yolundan çekil."

Jacob bana tuhaf, çılgınca bir bakış attı ve sonra neredeyse önümüzdeki eve doru tabana kuvvet koştu.

Edward hırladı.

Onların tavırlarına bir anlam veremiyordum ve buna konsantre de olamıyordum. Yalnızca hafızamdaki bulanık çocuk hakkında düşünebiliyor ve puslulukla mücadele ederek, onun yüzünü tam olarak hatırlamaya çalışıyordum.

"Girecek miyiz?" dedi Edward, sesi yeniden yumuşak.

Gergince başımı salladım.

Sıkıca elimi kendisinininkine koydu ve ein yoluna doğru yöneldi.

Onlar beni hem istekli hemde korumacı bir gülümsemeye beklediler. Rosalie hepsinden birkaç adım gerideydi. Jacob ona katılıp, normalden daha yakın, önünde duruncaya kadar yalnızdı. Bu yakınlıkta hiç bir rahatlık yoktu; ikisi de bu yakınlıktan huzursuz görünüyordu.

Çok küçük biri Jacob'a dikkatlice bakarak, Rosalie'nin kollarından öne doğru uzanıyordu. Hemen, o benim tüm dikkatimi kendine çekti, her düşüncemi, gözlerimi açtığım andan beri başka hiç birşeyin çekemediği kadar.

"Yalnızca iki gün yoktum?" şaşkınlıktan soluğum kesilmişti, inanamıyordum.

Rosalie'nin kollarındaki yabancı çocuk en azından bir kaç haftalık olmalıydı, eğer bir kaç aylık değilse. Benim belirsiz anımdaki çocuğun en az iki katıydı ve bana doğru uzanırken kendi gövdesini kolayca destekleyebiliyor gibi gözüküyordu. Onun parlak bronz-rengi saçları omuzlarına lüleler halinde düşmüştü. Çikolata kahvesi gözleri beni tam olarak çocukça olmayan bir ilgiyle inceledi; bu bir yetişkindi, dikkatli ve akıllı. Bir süreliğine benim olduğum yöne doğru uzanarak bir elini kaldırdı ve sonra Rosalie'nin boğazına dokunmak için geri uzattı.

Eğer yüzü insanı güzelliğiyle ve mükemmelliğiyle şaşkına uğratmıyor olsaydı, bunun aynı çocuk olduğuna inanmazdım. Benim çocuğum.

Ama Edward onun çizgilerindeydi, ve ben onun gözlerinde ve yanaklarındaydım. Hatta Charlie onun sık kıvrıkcıklarında bir yer edinmişti, ama rengi Edward'ın kiyle uyuşuyordu.O bizim olmalıydı. İmkansız, ama hala gerçek.

Bu beklenmeyen küçük kişiyi görmek yine de onu daha gerçek yapmıyordu. Yalnızca bu onu daha inanılmaz yapıyordu.

Rosalie boynundaki eli okşadı ve mırıldandı, "Evet bu o."

Renesmee'nin gözleri benimkilere kilitlendi. Sonra, zorlu doğumundan birkaç saniye sonraki gibi, bana gülümsedi. Minicik, mükemmel beyaz dişlerin bir parlaması.

İçeri doğru sendeleyerek, ona doğru kararsız bir adım attım.

Herkes çok hızlı hareket etti.

Emmet ve Jasper, omuz omuza, eller hazır, hemen önümdeydiler.Edward, parmakları yeniden omuzlarımin üst kısmında sokıca beni arkadan tuttu. Hatta Charlisle ve Esme, Rosalie, elleri Renesmee'yi kavramış halde kapıya doğru gerilerken, Emmet ve Jasper'in yanlarına gitmek için hareket ettiler. Jacob da onların önündeki korumacı mesafeyi koruyara hareketlendi.

Alice yerinden kıpırdamayan tek kişiydi.

"Oh, ona biraz güvenin," onları azarladı. "Hiç bir şey yapmayacaktı.Sizde yakından bakmak istediniz."

Alice haklıydı. Kontrollüydüm. Kendimi herhangi bir şey için hazırlamıştım-- ormandaki insan kokusu kadar ısrarlı bir şey için. Buradaki cezbediciler karşılaştırılmazdı. Renesmee'nin kokusu mükemmel bir biçimde en güzel parfümün kokusu ve en lezzetli yemeğin kokusu arasındaki bir çizgide dengelenmişti.İnsan kısmının ezici olmaktan koruyacak kadar yeterli vampirlerin tatlı kokusunda vardı.

Bunu kaldırılabildim. Emindim.

"Ben iyiyim," Edward'ın omuzumdaki elini okşayarak söz verdim. Sonra tereddüt ettim ve ekledim, " Yine de yakın durun, ne olur ne olmaz."

Jasper'in gözleri kısıktı, odaklanmıştı. Onu sakın tutmaya çalışırken, benim duygusal iklimimi alıyor olduğunu biliyordum. Jasper'in görüşlerini okurken, Edward'ın ellerini serbest bıraktığını hissettim. Ama, yine de Jasper bunu ilk elden alıyordu, o kadar da emin gözüküyordu.

Benim sesimi duyduğunda, Rosalie'nin kucağındaki çok-dikkatli çocuk bana uzanmak için mücadele etti. Bie şekilde, ifadesi çok sabırsız gözüküyordu.

"Jazz, Em, geçmemize izin ver. Bella bunu halledebilir."

"Edwrad, risk--," dedi Jasper.

"En azda, Dinle, Jasper-- avdayken o yanlış zamanda yanlış yerde olan iki yürüyüşçünün kokularını yakaladı..."

Carlisle'nin şok içinde bir nefes aldığını duydum. Esmen'in yüzü aniden şefkatle karışık endişe ile doldu. Jasper'in gözleri büyüdü ama Edward'ın sözleri kafasındaki bazı soruları cevaplamış gibi yalnızca küçücük başını salladı. Jacob'un ağzı iğrenme ile buruştu. Emmet omuz silkti. Rosalie kollarındaki çocukla mücadele ederken Emmetten bile daha az kaygılı gözüktü.

Alice'nin ifadesi kanmadığını gösteriyordu. Kısık gözleri, herşeyden çok elbiseme ne yaptığım hakkında endişeleniyor gibi gözükersen, yanan bir yoğunlukla ödünç t-shirt üme odaklanmıştı.

"Edward!" diye bağırdı Carlisle. "Nasıl bu kadar sorumsuz olabilirsin?"

"Biliyorum, Carlisle, biliyorum. Açıkça aptallık ettim. Onu kendi haline bırakmadan önce güvenli bölgede olduğumuzdan emin olmak için zaman harcamalıyım."

"Edward," onların bana bakışlarından utanarak mırıldandım. Gözlerimde daha parlak bir kırmızı görmeye çalışıyor gibiydiler.

"Beni azarlamakta kesinlikle haklı, Bella," Edward bir sırtmayla konuştu. "Büyük bir yanlış yaptım. Senin tanıdığım herkezden daha güçlü olman bunu değiştirmez."

Alice gözlerini devirdi. "Zevkli şaka, Edward."

"Şaka yapmıyordum. Jasper'a Bella'nın neden bunu kaldırayabileceğini açıklıyordum. Herkezin kararlara varması benim hatam değil."

"Bekle," Jasper'in soluğu kesildi. "İnsanları avlamadı mı?"

"Başladı," dedi Edward, açıkça kendini eğlendirerek. Dişlerim birbirine kenetlendi. "Tamamiyle ava odaklanmıştı."

"Ne oldu?" Charlie aniden konuştu. Gözleri aniden parlak, etkilenmiş bir gülümsemenin başlangıcıydı. Benim değişim deneyimim hakkındaki detayları istediği zamanı hatırlattı. Yeni bilginin heyecanlı.

Edward ona doğru uzandı, heyecanlı. "Beni arkasında duydu ve korumacı bir biçimde tepki verdi. Daha önce ona denk birşey görmemiştim. Bir kez neler olduğunu fark etti ve sonra... nefesini tuttu ve uzaklaştı."

"Woha," Emmet mırıldandı. "Cidden mi?"

"Bunu doğru anlatmıyor," öncekinden de daha utanmış bir şekilde mırıldadım. "Ona hırladığım kısmı atladi."

"Ona bir çift iyi darbe de indirdin mi? Emmet hevesle sordu.

"Hayır! Tabiki hayır."

"Hayır, gerçekten mi hayır? Ona saldırmadın mı?"

"Emmett!" itiraz ettim.

"Ay, ne büyük kayıp," Emmet inledi. "Ve büyük ihtimalle onu yenebilecek tek kişi sendin-- hile yapmak için kafana giremediğinden beri-- ve bunun için mükemmel bir sebebin de vardı." İç çekti. "Bu avantaj olmadan ne yapacağını görmek için ölüyordum."

Ona soğuk soğuk baktım. "Asla yapmam."

Jasper'in kaşlarını çatması dikkatimi çekti; hatta öncekinden bile daha rahatsız gözüküyordu.

Edward hafifçe yumruğunu sahte bir şekilde Jasper'in omuzuna vurdu. "Ne kastettiğimi anlıyorsunuz?"

"Bu doğal deil," Jasper mırıldandı.

"Sana karşı dönebilirdi-- o yalnızca saatlerdir vampir!" Esmeyi elini kalbinin üzerine koyarak azarladı.

"Oh, sizinle gitmiş olmalıydık."

Şimdi Edwards'ın şakasının umruk kısmını geçmiş olmasına, pek dikkat etmiyordum. Hala bana bakan kapının yanındaki harika çocuğa bakıyordum. Küçük elleri sanki kesinlikle benim kim olduğumu biliyormuş gibi bana doğru uzanmıştı. Otomatik olarak, onunkini taklit etmek için kalktı.

"Edward," dedim, onu daha iyi görmek için Jasper'in arkasından dolanarak. "Lütfen?"

Jasper'in dişleri kenetlenmişti, kıpırdamadı.

"Jazz, bu senin daha önce gördüğün bir şey değil," dedi Alice sessizce. "Güven bana."

Gözleri kısa bir süre için buluştu, sonra Jasper başını salladı. Yolumdan çekildi ama ben öne doğru yürürken bir elini omuzuma koydu ve benimle birlikte hareket etti. Atmadan önce her adımımı analiz ettim. Boğazımdaki yanma, etrafımdakilerin pozisyonları. Beni ne kadar iyi tutabileceklerine karşın ne kadar güçlü hissettiğimi. Bu yavaş bir geçit töreniydi.

Ve sonra Rosalie'nin kollarındaki çocuk, tüm bu zaman içerisinde mücadele eder ve yetişmeye çalışırken ifadesi gittikçe daha ve daha fazla sinirlendi ve yüksek, çan sesi gibi bir feryat kopardı. Herkez--benim gibi-- tepki verdi. Daha önce kimse onun sesini duymamıştı.

Herkez bir saniyede,beni olduğum yerde donmuş bir şekilde yalnız bırakarak, onun etrafına toplandı.

Renesmee'nin ağlamasının sesi beni olduğum yere çakararak üzerimden geçti. Gözlerim sanki ağlamak istiyormuş gibi garip bir şekilde acıdı.

Herkezin onun üzerinde eli vemiş gibi gözüküyordu. Okşuyorlardı. Benim dışımda herkes.

"Sorun ne? İncindi mi? Ne oldu?"

En yüksek olan ses diğerlerinin üzerinden endişe ile yükselen Jacob'unkiydi. Onun Renesmee'ye ulaşmasını ve sonra tam bir korkuyla Rosalie'nin hiç kavga etmeden Renesmee'yi ona vermesini şaşkınlıkla izledim.

"Hayır, o iyi," Rosalie onu rahatlattı.

Rosalie Jacob'umu rahatlatıyordu?

Renesmee Jacoba, minik elini onun yanağına doğru ittirerek sonra da bana uzanmak için kıvranarak, yeterince istekli bir biçimde gitti.

"Gördün mü?" Rosalie Jacob'a dedi. "O yalnızca Bella'yı istiyor."

"Beni mi istiyor?" fısıldadım.

Renesmee'nin gözleri--benim gözlerim-- sabırsızca bana dikildi.

Edward benim tarafıma geri döndü. Ellerini hafifçe omuzuma koydu ve beni illeri doğru ittirdi.

"Neredeyse üç gündür seni bekliyordu."dedi bana.

Artık ondan yalnızca bir kaç adım uzaktaydık. Sıcaklık bana dokunmak için patliyormuş gibititriyordu.

Belkide titreyen Jacob'tu. Daha yakına geldiğimde ellerinin titrediğini gördüm. Ve açık endişesine rağmen, yüzü uzun zamandır gördüğümünden daha huzurluydu.

"Jake-- Ben iyiyim,"dedim. Renesmee'yi onun titreyen ellerinde görmek beni biraz panikletti ama kendimi kontrol etmeye çalıştım.

Bana kaşlarını çattı, gözleri kısıldı. Sanki yalnızca Renesmee'yi kollarımda düşünmekten dolayı paniklemişti.

Renesmee hevesli bir biçimde inledi ve uzandı, küçük elleri tekrar ve tekrar yumruk oluyordu.

İçimdeki bir şey o anda beni harekete geçirdi. Onun ağlamasının sesi, bir araya gelmemiz için benden bile daha sabırsız gözükmesi-- hepsi o aramızdaki havayı tutmaya çalışırken dünyanın en doğal şeyine dönüştü. Aniden, o inanılmaz derecede

gerçekte, ve tabiki ben onu biliyordum. O son kolay adımıda alıp ona ulaşmam, ellerimi en güzel uydukları yere koyarak yavaşça kendime doğru çekmem mükemmel bir şekilde olağandı.

Jacob kolların uzanmasına izin verdi böylece onu kucaklaya biliyordum, ama o bırakmadı. Tenimiz birbirine değdiğinde biraz titredi. Onun teni, her zaman benim için çok sıcak olmuştu, şimdi ise açık bir ateş gibiydi. Sıcaklığı neredeyse Renesmee'ninkiyle aynıydı Belki bir ya da iki derece fark ederdi.

Renesmee tenimin soğukluğuna alışkın gibi gözüküyordu, ya da en azından çok çabuk alışmıştı.

Yukarı baktı ve küçük kare dişini ve gamzelerini göstererek bana tekrar gülümsedi. Sonra oldukça bile bile, yüzüme uzandı.

Bunu yapığı anda, üzerimdeki elleri tepkimi bekleyerek sıkılaştı.Ama ben bunu ancak fark edebildim.

Aklımı dolduran garip imge yüzünden korkmuş, sersemlemiş ve soluğum kesilmişti. Bu çok güçlü bir anı giydi-- Kafamda izlerken hala gözlerimden görebiliyordum-- ama bu anı kesinlikle tanıdık değildi.Sakin kalmak için mücadele vererek ve neler olduğunu anlamaya çalışarak, Renesmee'nin umutlu ifadesine baktım.

Şaşırtıcı ve yabancı olmasının yanında, bu imgede ayrıca her nasılsa bir yalnızlık vardı-- Nredyese kendi yüzümü tanıdım anının içinde, eski yüzümü, ama arkadaydı, geride. Yüzümü başkalarının gördüğü gibi gördüğümde hızlıca soluk almaya başladım bir yansımadan daha fazlası.

Hatıra yüzüm çarpıldı, kan ve ter ile kaplandı. Buna karşın görüntüdeki ifadem çok güzel bir gülümsemeye dönüştü, kahverengi gözlerim derin halkalarından parladı. Görüntü büyüdü, yüzüm daha yakına geldi ve sonra aniden kayboldu.

Renesmee'nin eli yanağımdan düştü. Daha da geniş bir şekilde gamzelerini çıkararak gülümsedi.

Kalp atışlarının dışında odada tam bir sessizlik vardı. Jacob ve Renesmee dışında kimse o kadar nefes almıyordu. Sessizlik uzadı; sanki bir şey söylememi bekliyor gibydiler.

"Bu...da...neydi?" dedim tıkanmamı dizginleyerek.

"Ne gördün?" Rosalie, şu anda hem burada hemde yokmuş gibi gözükken Jakob'un etrafından uzanarak, meraklıca sordu. "Sana ne gösterdi?"

"Bunu bana o mu gösterdi?" fısıldadım.

"Bunu açıklamanın zor olduğunu sana söylemiştim," Edward kulağıma mırıldandı. "Ama iletişim kadar etkili."

"Sana gösterdiği neydi?" Jacob sordu.

Bir kaç kez çabuk çabuk göz kırptım. "Um. Ben. Sanırım. Ama korkunç gözüküyordum."

"Bu seninle ilgili tek anısı," Edward açıkladı. Renesmee düşünürken Edward'ın bana ne gösteriyor olduğunu gördüğü çok açıktı. Sesi anıyı hatırlamaktan sertti. "Bağlantıyı kurduğunu sana anlatıyor, senin kim olduğunu bildiğini."

"Ama bunu nasıl yaptı?"

Renesmee şaşkın gözlerimle ilgisiz gibi gözüküyordu. Hafifçe gülümsüyor ve saçımdaki bir bukleyi çekiyordu.

"Ben nasıl düşünceleri duyuyorum? Alice nasıl geleceği görüyor?" cevabını beklemediği sorular sordu ve sonra omuz silkti.

"O yetenekli."

"Bu ilginç bir eğilim," Charlie Edward'la konuştu. "Sanki tamamen senin yapabildiğinin tersini yapabiliyor gibi."

"İlginç," Edward onayladı. "Merak ediyordum da..."

Tahminler yaptıklarını biliyordum ama önemsemedim. Dünyada ki en güzel yüze bakıyordum. Bana iyahlığın neredeyse kazandığı, dünyada tutunacak hiç birşey kalmadığı zamanı hatırlatarak, kollarımda sıcacıktı. Renesmee'yi düşündüğüm ve gitmesine asla izin vermeyeceğim bir şeyi bulduğum anı.

"Bende seni hatırlıyorum." dedim ona sessizce.

Öne doğru eğilip dudaklarımı alnına bastırmak çok doğal gözüktü. Harika kokuyordu. Teninin kokusu boğazımı yaktı ama bunu görmezden gelmek çok kolaydı. Bu, anın zevkini solduramazdı. Renesmee gerçekte be ben onu biliyordum. O baştan beri düşündüğüm aynı kişiydi. Benim küçük tekmeleyicim, beni içimden de seven kişi. Yarı Edward, mükemmel ve tatlı. Ve yarı ben-- ırtıcı biçimde onun güzelliklerini azaltmaktansa daha iyi yapan.

Başından beri haklıydım. O savaşıma değerdi.

"O iyi," Alice mırıldandı, büyük ihtimalle Jasper'a. Bana güvenmeyerek, beklediklerini hissedebiliyordum.

"Bugün için yeterince alıştırma yapmadık mı?" Jacob sordu, sesi stresle haifçe yükselmişti. "Tamam, Bella çok iyi, ama hadi bunu daha fazla zorlamayalım."

Ona gerçek sinirle baktım. Jasper kolay olmadan yanıma geldi. O kadar yakın ve kalabalıktık ki her küçük hareket çok büyük gözüküyordu.

"Senin sorunun ne Jacob?" Haifçe Renesmee'yi tutuşunu çektim, ve o yalnızca daha yakınımaya geldi. Bana doğru kendini bastırıldı. Renesmee ikimizinde göğsüne dokunuyordu.

Edward ona tısladı. "Yalnızca anlamış olmam, seni dışarı atmayacağım anlamına gelmez, Jacob. Bella olağanüstü şekilde iyi gidiyor. Bu onu onun için mahvetme."

"Seni fırlatmasına yardım edeceğim, köpek," Rosalie söz verdi, sesi yakıcıydı. "Sana iyi bir tekme borçluyum." Açıkça, bu ilişkide daha kötüye gitmesinden başka bir şans yoktu.

Jacob'un tedirgin yarı-kızgın ifadesine dik dik baktım. Gözleri Renesmee'nin yüzüne kilitlenmişti.

Herkesin birbirine yaklaşmasından dolayı, şu anda en az altı değişik vampire dokunuyor olmalıydı ama bu onu rahatsız bile ediyor gübü gözüküyordu.

Gerçekten tüm bunları beni kendimden korumak için mi yapıyordu? Değişimim sırasında ne olmuş olabilirdi-- gerekliliğine karşı onu bu kadar çok yümüştatan?

Onun kızıma bakışını izleyerek hepsini birleştirdim. Ona sanki... güneşi ilk kez gören kör bir adam gibi bakışını.

"Hayır!" soluğum kesildi.

Jasper'in dişleri kenetlendi ve Edward'ın kolları göğsümü sardı. Aynı anda Jacob Renesmee'yi kollarımdan aldı ve ben ona tutunmaya çalışmadım. Çünkü geldiğini hissedebiliyordum-- ısırmanın. Bun hepsinin bekliyor olduğu şeydi.

"Rose," çok yavaşça dişlerimin arasından konuştum. "Renesmee'yi al."

Rosalie ellerini kaldırdı ve Jacob kızımı ona verdi. İkiside benden uzaklaştı.

"Edward, seni incitmek istemiyorum, o yüzden lütfen bırak beni."

Tereddüt etti.

"Git Renesmee'nin önünde dur," önerdim.

Düşündü, ve sonra beni bıraktı.

Av pozisyonunda eğildim ve Jacob'a doğru iki yavaş adım attım.

"Bunu yapmadın," ona hırladım.

Geriledi, avuçları yukarda benimle anlaşmaya çalışıyordu. "Bunun kontrol edebileceğim bir şey olmadığını biliyorsun."

"Seni aptal mankafa! Nasıl yaparsın? Benim bebeğim."

Ona doğru yürürken yarı-koşarak geri geri merdivenlerden aşağıya, kapıya doğru çekildi. "Bu benim fikrim değildi Bella!"

"Onu bunca zaman taşıdım ve sen şimdiden onun üzerinde bir takım gerizekalıca,

kurtça hakların mı olduğunu düşünüyorsun? O benim!"

"Ben paylaşabilirim," dedi yalvarırcasına, çimenliklere doğru çekilirken.

"Bahisler başladı," Emmett'in arkamda konuştuğunu duydum. Beynimin küçük bir kısmı böyle bir durumda kimin bahis oynayabileceğini merak etti. Bunun üzerinde fazla dikkatimi harcamadım. Çok fazla öfkeliydim.

"Nasıl bebeğimi mühürlersin? Aklını mı kaybettin?"

"Bunu isteyerek yapmadım!" ağaçlara doğru gerileyerek ısrar etti.

Ve yalnız değildi. İki yanımı da kuşatan iki iri kurt gözüktü. Leah bana doğru bana doğru dişleriyle kapmaya çalıştı.

Korkutucu bir hırlama dişlerimden ona geri söküldü. Ses beni rahatsız etti ama ilerleyişimi durduracak kadar değil.

"Bella, yalnızca bir saniyeliğine beni dinlermisin? Lütfen?" Jacob yalvardı. "Leah geri çekil," ekledi.

"Neden dinlemeliyim?" tısladım. Öfke beynime hakim oldu. Başke herşeyi bulutlandırdı.

"Çünkü bunu bana söyleyen kişi sendin. Hatırlıyormusun? Birbirimizin hayatlarına ait olduğumuzu söylemiştin, değil mi? Aile olduğumuzu. Bunun olmamız gerektiği gibi olduğunu. Yani... artık öyleyiz. Bu senin istediğin şeydi."

Vahşice baktım. Sözöleri belirsiz bir şekilde hatırladım. Ama yeni çabuk beynim onun saçmalıklarından bir adım öndeydi.

"Benim damadım olarak mı ailemin bir parçası olacağımı düşündün?" çığlık attım. Benim çan sesim iki oktav atladı ve hala müzik gibi çıkıyordu.

Emmet kahkaha attı.

"Durdur onu Edward," Esmemırıldandı. "Eğer onu incitirse mutsuz olacak."

Ama ben arkamda bir uğraş hissetmedim.

"Hayır!" Jacob aynı zamanda ısrar ediyorsun. "Nasıl buna o yönden bakabilirsin? O yalnızca bir bebek!"

"İşte bu benim kastettiğim şey!" haykırdım.

"O şekilde düşünmediğimi biliyorsun! Eğer bu şekilde düşünseydim sence Edward bu kadar uzun yaşamama izin verir miydi? Benim tek istediğim şey onun güvende ve mutlu olması-- bu o kadar kötü mü? Senin istediğinden çok mu farklı?" Bana geri bağıyordu.

Kelimelerin ötesinde ona bir hırlama şeklinde haykırdım.

"Bella şaşırtıcı değil mi?" Edward'ın mırıltısını duydum.

"Daha önce bir kere bile bu gırtlakçı hiç yapmamıştı," Carlisle onayladı, afallamış bir şekilde.

Emmet gönülsüzce "İyi bu seferkini sen kazandın." dedi.

"Ondan uzak duracaksın," Jacob'a tısladım.

"Bunu yapamam."

"Dişlerimin arasından," Dene. Şimdi başla"

"Bu mümkün değil. Üç gün önce beni ne kadar etrafta istediğini hatırlıyor musun? Birbirimizden ayrı kalmanın ne kadar zor olduğunu? Bu artık senin için gitti değil mi?"

Ona dik dik baktım, ne demeye çalıştığından emin olmayarak.

"Bu oydu," dedi bana. "Başlangıçtan beri. Hataa o zaman bile beraber olmak zorundaydık."

Hatırladım ve sonra anladım; küçük bir tarafım bu deliliğin açıklanmasıyla rahatladım. Ama bu rahatlama bir şekilde beni daha da sınırlandırdı. Bu benim için yeterli mi olduğunu bekliyordu? Bu küçük açıklamanın olayı benim için tamam haline getireceğini?

"Hala yapabiliyorken kaç," tehtit ettim.

"Hadi Bells! Nessie de benden hoşlanıyor," ısrar etti.

Dondum. Nefes alış verişim dondu. Arkamdan bir takım, diğerlerinin endişeli tepkilerinin sesini duydum.

"Ona... ne dedin sen?"

Jacob, çekingen davranmaya çalışarak daha da uzağa bir adım geri gitti. "Şey," ağzında geveledi, "Senin ona koyduğun isim biraz çok uzun ve söylenmesi zordu ve--"

"Benim kızıma Loch Ness Canavarı'nın mı adını lakap taktın?" keskin bir çığlık attım.

Ve sonra boğazına doğru saldırdım.

23. Memories (Anılar)

"Çok üzgünüm Seth. Daha yakın durmalıyım."

Edward hala özür diliyordu, ve ben bunun adil ya da uygun olmadığını düşünüyordum. Tüm bunlardan sonra, Edward tamamen ve bağışlanamaz bir şekilde kontrolünü kaybetmemişti. Edward Jacob'un kafasını koparmaya çalışmamıştı-- Jacob kendini korumaya bile çalışmadı-- ve sonra Seth'in omuzu ve köprücük kemiği, ikimizin arasına atladığında yanlışlıkla kırıldı. Edward neredeyse en iyi arkadaşını öldürmüyordu.

Artık, bir kaç şeye cevap vermesi gereken bir en iyi arkadaş ama açıkça Jacob benim davranışlarımı hoş gördürecek bir şey yapmamıştı.

Yani özür dileyenin ben olmam gerekmez miydi? Tekrar denedim.

"Seth, Ben--"

"Bunun hakkında endişelenme, Bella, ben tamamen iyiyim," Seth bunu söylediğinde aynı anda Edward'da, "Bella, aşkım, kimse seni yargılamıyor. Sen çok iyiydin." dedi.

Bir cümleyi bile bitirmeme izin vermiyorlardı.

Edward'ın yüzündeki gülümsemeyi saklamaya çalışırken zor anlar yaşaması her şeyi daha da kötü bir hale getiriyordu. Jacob'un benim aşırı tepkimi hak etmediğini biliyordum ama Edward bunda eğlendirici bir şey bulmuşa benziyordu. Belkide yalnızca bir yenidoğan bahanesi olduğuna göre o da Jacob'a olan siniriyle ilgili fiziksel bir şey yapabileceğini umuyordu.

Siniri tüm sistemimden tamamen silmeye çalıştım ama bu çok zordu, Jacob'un dışarda Renesmee'yle olduğunu bilerek. Onu benden, kafayı yemiş yeni doğandan uzakta güvende tutuyordu.

Carlisle, Seth'in koluna çiftin başka bir parçasını emniyete aldı ve Seth irkildi.

"Üzgünüm, üzgünüm"! diye geveledim, biliyordum, asla tam olarak istediğim gibi açık şekilde özür dileyemeyecektim.(Anlamayan olursa söyleyeyim Seth'ten özür dilemek istiyor ama Edward onun suçu olmadığı kanısında ve bunun normal olduğunu söylüyor)

"Çılgına dönme, Bella" dedi Seth, iyi eliyle benim dizime vururken, Edward da diğer kenardan benim kolumu ovuyordu.

Seth, Carlisle onu tedavi ederken, onun yanında kanepeye oturduğumda hiçbir nefreti hissediyormuş gibi görünmedi.

"Ben yarım saat saat içinde normale döneceğim" diye devam etti, soğukluğumu ve

sert dokumu umursamadan elini dizime koydu. "Herhangi birisi Jake ve Reneesme'den dolayı yapmış olacaktı—" O sözünü kesti ve çabukça konuyu değiştirdi. "Ben demek istiyorum ki beni veya herhangi bir şeyi ısırmadın. O, emmiş olacaktı."

Ben, benim ellerimde benim yüzümü gömdüm, ve düşünce yüzünden titredim, çok gerçek bir olanaktı. Kolayca öyle olmuş olabilirdi ve kurt adamlar vampir zehrine insanlarda olduğu gibi tepki göstermediler. Ancak onlar bunu şimdi söyleyeceklerdi. Onlara zehirdi.

"Ben, kötü bir kişiyim".

"Sen tabii, değilsin. Ben, sahip olmalıydım—" Edward, başladı.

"Dur" diye iç çektim. Ben daima her şeyi üzerine aldığı için bu sorumluluğu alıyor olmasını istemedim.

"Şanslı Ness— Reneesme zehirli değil" dedi Seth uygunsuz sessizliği bir saniye sonra bölerek. "Buda onun her zaman Jake'i ısırmasına sebep oluyor." Ellerimi düşürdüm. "O ne yapar?"

"Tabii!. Ne zaman O(Jake) ve Rose, onun(Reneeseme'nin) ağzında yemeği yeteri kadar hızlı almazsa. Rose, oldukça gürültülü ve neşeli olduğunu düşünür."

Ona dikkatle baktım, sarstım ve hem de suçlu hissediyordum. Çünkü ben, bunun, beni huysuz bir yolda minnacık bir parçaya memnun ettiği onu itiraf etmek zorundaydım.

Elbette. Ben daha önceden Renesmee'nin, zehirli olmadığını biliyordum. Ben onun ısırılmış olduğu ilk kişiydim. Ben bu gözlemi yüksek sesle yapmadım, o yeni olmuş olaylarla ilgili hafıza kaybı numarası yapıyor olduğum gibi.

"Pekala, Seth" dedi Carlisle doğruldu ve bizden uzağa bir adım attı.

"Ben, onun, benim, yapabildiğim kadar olduğunu düşünürüm. Oh, birkaç saat için hareketi dene değil, ben, tahmin ederim."

Carlisle, sessizce güldü. "Ben, davranan insanların bu aniden, tatmin ediyor olduğunu dilerim".

O, Seth'in siyah saçında bir an boyunca onun elini dinlendirdi.

"Orada kal" diye emretti ve sonra merdivenlerde kayboldu.

Ofisinin kapısının kapandığını duydum ve ben merak ettim, eğer onlar şimdiden orada benim zamanımın kanıtını çıkarmış olsalardı.

"Ben muhtemelen, bir süre için daha oturmayı deneyebilirim" Carlisle çoktan gitmiş olduğu içi, Seth bunu kabul etti ve o sonra genişçe esnedi. Dikkatle, omzunu çimdiklemeden bundan emin oldum Seth başını kanepenin arkasını yaslandı ve onun gözlerini kapattı. Saniyeler sonra, onun ağzı gevşeyerek düştü.

Başka bir dakika boyunca onun huzurlu yüzünde kaşlarımı çattım.

Seth Jacop gibi, istediği uykuya dalmanın hediyesine sahip gibi göründü. Benim, yeniden bir süre için özür dileyemeyecek olduğumu bilerek kalktı; hareket ettiğimde divan üstündeki hiç birşeyi itip kakmadım.

Fiziksel her şey, öyle kolaydı. Ama kalan...

Edward pencerenin gerisine doğru beni takip etti ve benim elimi tuttu.

Leah, nehir boyunca yürüyordu, ara ara duruyor ve ardından eve bakıyordu. Onun bana ve erkek kardeşine bakıyor olduğunu rahatça söyleyebilirdim. O, endişeli bakışlar ve öldürücü parıltıların arasında gelip gidiyordu.

Ben, kimin dönüşünün sakince Renesmee'yi beslemek olduğu hakkında didişiyor olan dışarıdaki ön basamaklarda Jacop ve Rosalie'i duyabilirdim. onların ilişkilerihiçdüşmancıl değildi; onlar bir şeyde anlaştılar şimdi bebeğimden alıkonulmamdan sonra ben yüzde yüz huysuzluğumdan dolayı öfke nöbetindeydim. Edward onlarla tartışmıştı , ama o gitmemeengeloldu. gerçekten emin olmak istedim, Endişelendim, yine de yüzde yüz emin olduğum ve onların yüzde yüz emin olduğu bu şey çok kuvvetli farklı bir şeydi

Onların kavgaları,set'in soluk alması,ve leah'ın can sıkıcı nefes alışması,çok sessizdi.emmet, alice ,ve esme avlanıyorlardı.jasper onun yanında durup beniizliyordu. O şimdi merdivenin fazla önüne çıkmayarak arkasında durdu, onun için uygunsuz olmaması için denemiyordu.

Avantaj bendeydi bütün hepsi hakkında dikkatlice düşündüm, Edward düşünmek için durduğunda seth bana söyledi.bu zamanda carlise sethin kolundaki kırık çıkıkların röntgenine bakıyordu.bütün bu geçen zamanı özledim,ben yanarken,daha sonra bu şeyin gerçeğini ketçapla değiştirdiler. En önemli şeyler sona erdi,sam in ona besledi kin ile—hangisiydi kendilerini güvende hissettikleri yere gelmelerimi,ve sonra yine gidip rica etmelerimi .bu ateşkes hiçte güçlü değildi.daha çok zorunluydu,bu senin görüş açındı,diye düşündüm.

Zorunluydu,çünkü daha çok mükemmel olan bütün yasalara karşı gelmeyip hiç kurt öldürmedi başka hiçbir kurt ve kardeşine dokunmadı öyle bir şey ağrı yaptıkları hiç çekilmez oldu bütün parçalarını sardı. Hata ,her neyse hiç affetmedi;kavgaya ölüm bulaştırdı—orda başka seçme hakkı yoktu

Bu uzun zaman önce olmuştu,seth bana söyledi ,ama sadece kazayla oldu Hiçbir kurt şimdiye kadar kasten, o şekilde bir erkek kardeşi yok etmeyecekti.

Bundan dolayı Renesmee, şimdi onun hakkında hissettiği herşey jacop dolayı dokunulmazdı.

Ben, bu gerçeğin ferahlığında hayal kırıklığından ziyade konsantre olmayı denedim, ama kolay değildi.

Benim aklımın, şiddetli şekilde aynı zamanda her iki duyguyu hissetmesi için yeterli odası vardı.

Ve Sam, benim dönüşümüne delice istekli olamazdı,,çünkü Jacop — yasal alfa olarak konuşmak — ona izin vermiştiO, benim, benim sadece, ona kızgın olmayı istediğim zaman Jacop'a ne kadar borçlu olduğum tekrar ve tekrar fark etmek acıyla hatırlandı.

Ben düşünerek, benim duygularımı kontrol etmek için benim düşüncelerimi yeni adrese gönderdim.

Ben, başka bir ilginç duyguyu düşündüm;

Ayrı fikirlerin arasında sessizliğin, devam etmesine rağmen, Jacop ve Sam, alfaların, birbirlerine konuşabildiğini keşfetmişti, onların kurt formunda olurken. Aynen önce olduğu gibi değildi;

Onlar, her düşüncüyü , ayrılmadan önce olduğu yola duyamazdı.
Daha yüksek sesle konuşmak gibiydi, Seth, demişti.

Sam sadece, düşünce Jacop'un, paylaşmayı istediğini duyabilirdi, ve tersine.
Onlar, onların, fazla, onların, yeniden birbirleriyle konuşuyor olduğu düşünülürse bitmiş mesafeyi iletebildiğini buldu.

Onlar, bütün bunu bulmamıştı, Jacop, yalnız gitmiş oluncaya kadar — Seth'inki ve Leah'ın itirazlarının üzerinde — Renesmee'nin hakkında Sam'a açıklamak;

Onun, onda ilk koyan gözlerden beri sola doğru Renesmeesi olduğu tek zamandı.

Sam, her şeyin, ne kadar kesinlikle değiştirmiş olduğunu anlamış olduğu andan itibaren, o, jakop'la Carlisle'yle konuşmak için dönmüştü.
Onlar, (Edward, çevirmek için benim kenarımı bırakmayı reddetmişti) insan formunda konuşmuştu, ve antlaşma, yenilenmişti.

İlişkinin arkadaşça hissi, yine de, asla aynen olamazdı.

24. Surprise (Sürpriz)

“Hayır, hiç yolu yok!” şiddetli bir şekilde kafamı salladım ve 17 yaşındaki eşimin yüzüne doğru gülümsedim. “Hayır, bu sayılmaz. Üç gün önce büyümeyi bıraktım. Sonsuza kadar 18'im.”

“Her neyse” dedi Alice ,itirazımı hızlı bir omuz silkişiyile görmezden gelerek. “Nasılca biz kutluyoruz, yani buna alış.”

İç çektim. Alice'le tartışmanın bir faydası yoktu.

Gözlerimdeki razı olmayı gördüğünde gülüşü kocaman bir hal aldı.

“Hediyelerini açmaya hazır mısınız?” dedi Alice şarkı söyleyerek.

“Hediyeler” diye doğruladı Edward, başka bir anahtar çekerek. Cebinden çıkardığı bu seferki uzun ve daha az şatafatlı, mavi fiyonklydu.

Gözlerimi devirmemek için çırpındım. Bunun “başka bir araba”nın anahtarı olduğunu hemen anladım. Heyecanlanıp heyecanlanmayacağımı merak ettim. Bana spor arabalarla ilgili heyecan vermeyen vampir konuşmaları gibi göründü.

“Önce benimki” dedi Alice sesi panikledi, onun(Edward) ın cevabını önceden görerek.

“Benimki daha yakın.”

“Ama nasıl giyindiğine bak” dedi Alice,sesi daha çok inilti gibiydi. “Bu beni bütün gün öldürdü. Kesinlikle öncelik hakkı bunun.”

Kaşlarımı kaldırarak nasıl bir anahtarın beni yeni giyinmek zorunda bırakacağını merak ettim. Bana sadece bir mayo mu almıştı?

“Biliyorum,bunun için seninle oynayacağım” diye önerdi Alice. “kağıt, taş, makas”

Jasper kıkırdadı ve Edward gülümsedi.

“Niye bize kimin kazandığını söylemiyorsun?” dedi Edward iğneleyici bir şekilde.

Alice'in gözlerinin içi güldü. “Ben. Mükemmel.”

“Her neyse,sabaha kadar beklemekten iyidir” dedi Edward, yandan bana gülümsedi ve sonra tüm gece yorgun düşmüş gibi görünen Jacob ve Seth e doğru başını salladı; ne kadar uzun süre ayakta kaldıklarını merak ettim. “Jacob büyük sona kadar uyanık kalması iyi olurdu, haksız mıyım? Böylece coşkunun boyutunun ne kadar olacağını birisi açıklayabilirdi.”

Sırttım. O beni iyi bilirdi.

“Evet” dedi Alice şarkı söyleyerek. “Ness - Renesmee’yi Rosalie’ye ver Bella.”

“Genellikle nerde uyur?”

Alice omuz silkti. “Rose’un kollarında. Ya da Jacob’un. Ya da Esmen’in. Resmi sen anla. Hayatında tamamen hiç beliremedi. Hayatta daha çok mahvalmuş bir yarı vampir olacak.”

Edward Rosalie Renesmee’yi ustalıkla kollarından alırken güldü. “Aslında hayatta mahvolmuş bir yarı-vampir olmayacak” dedi Rosalie. “Çocuk olmanın güzelliği.”

Rosalie bana gülümsedi, onun gülüşünde ikimiz arasında yeni bir arkadaşlığın oluştuğunu görmekten mutluydum. Renesmee’nin hayatının benimkine bu kadar uzun süre bağlanabileceğine tam olarak emin değildim. Fakat belki de şimdi arkadaş olmamızı sağlayacak kadar uzun bir süre aynı tarafta mücadele ettik. Sonuçta, benim yerimde olsaydı yapabileceği aynı seçimi yaptım. Diğer seçeneklerim için olan tüm hıncından kurtulmuş gibi görünüyordu.

Alice kurdeleli anahtarı elime sıkıştırdı, sonra beni dirseğimden yakaladı ve kapıya doğru sürükledi. “Hadi gidelim, hadi gidelim” diye heyecanlandı.

“Dışarıda mı?”

“Bir nevi” dedi beni ileri iterken.

“Hediye nin keyfini çıkar” dedi Rosalie. “Hepimizden. Özellikle de Esmen’den”

“Siz de gelmiyor musunuz?” Kimsenin hareket etmediğini fark ettim.

“Sana tek başına değerlendirebilmen için bir şans veriyoruz” dedi Rosalie. “Bize söyleyebilirsin...daha sonra”

Emmett kahkahayla güldü. Onun gülüşündeki bir şey yüzümün kızarmasına neden oldu, nedeninden emin değildim.

Benim hakkımdaki bir çok şeyin gerçekten nefret ettiğim sürprizler olduğunu, ve hediyelerden hoşlanmamamın birazcık bile değişmediğini fark ettim. Bu yeni vücudumla birlikte kişisel özelliklerimin ne kadarının geldiğini keşfetmemin sağlayan bir rahatlamaydı.

Kendim olmamı beklemiyordum. Genişçe bir şekilde gülümsedim.

Alice beni dirseğimden çekti, kendimi onu kötü bir gecede takip ediyordum gibi gülümsemekten alıkoyamadım. Sadece Edward bizimle geldi.

“Bizi heyecanlandıracak bir şey arıyorum” dedi Alice hoşnut bir şekilde mırıldanarak. Sonra kolumu bıraktı ve iki kıvrak sıçrayışla nehrin üzerinden atladı.

“Hadi ama, Bella” diye bağırdı diğer taraftan.

Edward benimle aynı zamanda atladı; her anı bu öğleden sonraki kadar eğlenceliydi. Belki biraz daha eğlenceliydi çünkü gece zengin renkleriyle her şeyi yeniye dönüştürdü.

Alice topuklarının üzerinde doğruca kuzeye yöneldi. Zemine doğru fısıldayan ayaklarının sesini ve kokusunun bıraktığı taze yolu takip etmek, kalın bitki örtüsüne doğru gözlerimi onun üzerinde tutmaktan daha kolaydı.

Görebileceğim hiç bir işaret olmadan, hızla döndü ve durduğum yerin arkasına hamle yaptı.

"Bana saldırma," diye uyardı ve bana doru sıçradı.

"Ne yapıyorsun?", arkama doğru geçmeye çalışıp ellerini yüzümün etrafına dolarken kıvrınarak sordum. Onu üstümden atmak için bir dürtü hissettim, ama bunu kontrol ettim."

"Göremeyeceğinden emin oluyorum."

"Bununla bu kadar abartmadan da ilgilenebilirdim," Edward önerdi.

"Hile yapmasına izin verebilirsin. Elini tut ve onu ileri doğru götür."

"Alice, Ben---"

"Zorluk çıkarma Bella. Bunu benim yöntemlerimle yapacağız."

Edward'ın parmaklarının bana doğru salladığını hissettim. "Yalnızca bir kaç saniye daha Bella, Sonra o başkalarını sinir etmeye gidecek." Beni ileri doğru yönlendirdi. Kolayca ilerledim. Bir ağaca vurmaktan endişelenmiyordum; ağaç bu senaryoda incinecek tek şey olurdu."

"Biraz daha fazla minnettar olmalısın." Alice onu azarladı. "Bu onun için olduğu kadar senin için de."

"Doğru. Tekrar teşekkürler Alice."

"Evet, evet. Tamam." Alice'nin sesi aniden heyecanla yükseldi. "Burada dur. Onu biraz daha sağa döndür. Evet, öyle. Tamam. Hazırmısın?" diye cıvıladı.

"Hazırım." Burada ilgimi çeken, merakımı arttıran, yeni kokular vardı. Bu kokular derin, ağaçlara ait değildi. Hanımeli. Duman. Güller. Talaş? Metalik bir şey daha. Derin toprağın zenginliği, kazılmış ve açılmış. Gizeme doğru eğildim.

Alice, gözlerimden sıkıca tutan ellerini çekerek, arkamdan zıpladı.

Koyu menekşe rengi karanlığa doğru baktım. Orada, ormanın içindeki küçük bir açıklığa yerleştirilmiş, yıldızların ışığı altında lavanta grisi gözükken, küçük, taş bir kır evi vardı.

O kadar buraya ait gözüküyordu ki bir kayadan türemiş, doğal bir oluşum olmalı gibi duruyordu.

Hanımeli, bir duvara kafes gibi tırmanmış, yukarı boyunca ve sık ahşap kiremitlerin üzerine dolanmıştı.

Geç yaz gülleri, koyu, alçak pencerelerin altında, mendil-boyutunda ki bahçede çiçek açmıştı. Kemerli alçak kapıya doğru uzanan, yassı taşlardan oluşmuş bir de küçük yol vardı.

Şok olmuş halde, elimimi tuttuğum anahtarların üzerine kapadım.

"Ne düşünüyorsun?" Alice'nin sesi artık yumuşaktı; mükemmel sessizlikteki hikaye kitabından çıkmış sahneyle tam uydu.

Ağzımı açtım ama hiç birşey demedim.

"Esmeye bir süreliğine kendi evimizin olmasından hoşlanabileceğimizi düşündü, ama bizim çok uzakta olmamızı da istemedi." Edward mırıldandı. "Ve yenilenme için bir sebep çıkmış olmasına da çok sevindi. Bu küçük yer en azından bir yüz yıldır burada yavaş yavaş harap oluyordu."

Balık gibi ağzımı açıp açıp yapayarak, boş boş bakmaya devam ettim.

"Beğenmedin mi?" Alice'nin yüzü düştü. "Yani eğer istersen senin istediğin gibi farklı bir şekilde dizayn edebiliriz. Emmett bir kaç bin metre kare alan, ikinci bir kat, stunlar ve bir kule eklemeyi düşünmüştü ama Esmeye senin en çok bu halini seveceğini söyledi." Sesi yükselmeye başlamıştı, hızlandı. "Eğer yanıldıysa, hemen işe koyulabiliriz. Eklemeleri yapmak uzun sür---

"Shh!" susturdum.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve bekledi. Toparlanmam bir kaç saniye aldı.

"Doğum günüm için bana bir ev mi veriyorsunuz?" fısıldadım.

"Biz," Edward doğruladı. "Ve bu bir klubeden fazlası değil. Bence ev kelimesi daha fazla oda içerir."

"Evimi eleştirme," diye Edward'a fısıldadım.

Alice gülümsedi. "Hoşuna gitti."

Kafamı salladım.

"Sevdim mi?"

Onayladım.

"Esmeye söylemek için sabırsızlanıyorum!"

"Neden o da gelmedi?"

Alice'nin gülümsemesi biraz soldu. Sanki sorumu cevaplandırmak zormuş gibi."Oh, bilirsin... hepsi senin hediyeler konusunda nasıl olduğunu hatırlıyor. Seni beğenmen için çok fazla baskı altında bırakmak istemediler."

"Ama tabiki de beğendim. Nasıl beğenmeğebilirim ki?"

"Buna bayılacaklar." Omuzumu okşadı. "Yine de kıyafetlerin hazırlandı. Akıllıca kullan.Ve... sanırım herşey bu kadar."

"Sen içeri gelmiyor musun?"

Bir kaç adım geri attı. "Edward herşeyin yerini biliyor. Ben daha sonra...uğrarım.Eğer kıyafetlerini doğru eşleştiremessen beni ara." Bana şüpheli bir bakış attı ve gülümsedi."Jezz avlanmak istiyor. Görüşürüz."

Sanki çok zarif bir kurşunmuş gibi ağaçların arasına daldı."

"Bu garipti," dedim uçuşunun sesi tamamen kaybolduğunda."Gerçekten o kadar kötü müyüm? Uzakta durmak zorunda değillerdi. Şimdi suçlu hissediyorum. Ona daha doğru düzgün teşekkür bile edemedim. Geri dönüp Esmeye söylemeliyiz---"

"Bella, aptal olma. Kimse senin mantıksız olduğunu düşünmüyor."

"O zaman neden---"

"Yalnız zaman onların diğer hediyesi. Alice bu konuda ince olmaya çalışıyordu."

"Oh."

Ev kaybolmuş gibi gözüküyordu. Herhangi bir yerde olabilirdik. Ağaçları, taşları ya da yıldızları görmüyordum. Yalnızca Edward vardı.

"Neler yaptıklarını sana göstermeme izin ver," dedi elimi çekerek. Acaba bir elektrik dalgasının, sanki kanım adrenalin doluymuş gibi vücudum boyunca atmasının farkında değil miydi?

Bir kez daha vücudumun artık yapamayacağı tepkileri bekleyerek, tuhaf bir biçimde dengemi yeniden kaybetmişim gib hissettim. Kalbim sanki çok güçlü bir motormuş ve bize vuracakmış gibi çarpıyor olmalıydı. Sağır edici. Yanaklarım parlak kırmızı olmalıydı.

Ayrıca, çok yorgun olmalıydım. Bu hayatımın en uzun günüydü.

Bu günün asla bitmeyeceğini fark ettiğimde-- yalnızca küçük bir şok gülüşü-- yüksek sesle güldüm.

"Bende şakayı duyabilir miyim?"

"Çok iyi bir tane değil," dedim, o küçük yuvarlak kapıya doğru yönelirken. "Yalnızca düşünüyordum-- bugün sonsuzluğun ilk ve son günü." tekrar güldüm.

Benimle birlikte kıkırdadı. Bunu yapma şeferini benim gerçekleştirmemi bekleyerek, elini kapı koluna uzattı. Anahtarı deliğe soktum ve çevirdim.

"Bu işte doğuştan iyisin Bella; tüm bunların senin için ne kadar garip olacağını unutmuyum. Keşke duyabilseydim." Başını eğdi ve beni o kadar çabuk kollarının arasına aldı ki geldiğini göremedim bile-- ve bu gerçekten önemli bir şeydi.

"Hey!"

"Kapı eşikleri benim işimin bir parçası," bana hatırlattı. "Ama şu an merak ediyorum, bana şu anda ne hakkında düşündüğünü söyle."

Kapıyı açtı-- kapı ancak neredeyse duyulabilir bir sesle arkaya doğru açıldı-- ve küçük taş oturma odasına girdi.

"Her şey," dedim. "Hepsi aynı anda, bilirsin. İyi şeyler,hakkında endişelendiğim şeyler ve yeni olan şeyler. Şu anda, Esmen'in bir sanatçı olduğunu düşünüyorum. Burası çok mükemmel."

Kır evi peri masallarınadi gibiydi. Zemin çok düzgündü, düzgün taşlar. Alçak tavan uzun parlak ışıklarla ışıklandırılmıştı,eminim ki Jacob kadar uzun birisi kafasını vurabilirdi. Duvar bazı yerlerdeki sıcak tahtalar gibi taş mozaiklerle kaplanmıştı. Köşedeki şömine kovanında, hafif titreşen bir alevi duruyormuş gibiydi. Parçacıklar yanıyordu, alçak alev mavi ve yeşilimsi gibiydi.

Seçici parçalarla döşenmişti, biri diğeriyle eşleşmiyordu, fakat aynı zamanda uyumluydu da. ateşin yanındaki sedir daha modern gibiyken, bir sandalye sanki ortaçağa aitmiş gibi gözükiyordu,ve uzaktaki pencereye karşıdaki kitaplarla dolu raf bana İtalyan sinemalarındaki setleri çağrıştırdı. Her nasılsa her bir parça üç-boyutlu nulmacalardaki gibi diğeriyle uyumluydu. Duvarlarda bazılarının büyük evde benim beğendiklerim olduğunu fark ettiğim bir çok resim vardı. Hiç şüphesiz, paha biçilemez orjinallerdi, fakat diğeriyle birlikte buraya aitmiş gibi görünüyordular.

Burası büyüünün var olduğunu düşünebileceğiniz bir yerdi. Pamuk prensesin burada elinde bir elmayla yürüyeceğini, ya da boynuzlu bir atın durup güllere ilgi duyacağı bir yer.

Edward her zaman korku hikayelerine ait olduğunu düşünürdü. Ama ben tabii ki de onun yanıldığını biliyordum. Onun buraya ait olduğu çok açıktı. Bir peri masalına.

Ve şu anda bende bu hikayede onunla birlikteydim.

Eminim giyinme odanı görmek için ölüyorsundur. Ya da en azından ben iyi hissetmesi için Alice'e öyle olduğunu söyleyeceğim."

"Korkmalı mıyım?"

"Dehşete kapılmalısın."

Beni tavanda, sanki burası kendi minyatür kalemizmiş gibi kemerleri olan dar, taş bir

holde taşıdı.

"Burası Renesmee'nin odası olacak." dedi, açık renkli ahşap zemini olan boş bir odayı işaret ederek."Oda için, sinirli kurtadamlar varken fazla bir şey yapacak zamanları olmadı..."

Nasıl her şeyin yalnızca bir hafta önce kabus gibiyken, bu kadar çabuk yoluna girmesine şaşırarak güldüm.

Jacob her şeyi mükemmel yapıyordu.

"İşte bizim odamız. Esmee adasından birşeyler getirmeye çalıştı. Hoşlanacağımızı tahmin etti."

Yatak,yerlere kadar szülen incecik gölgelik ile büyük ve beyazdı.. Açık renkli ahşap yer döşemesi diğer odayla uyuyuyordu, ve şimdi ahşabın tam olarak saf bir kumsal rengi olduğunu kavradım. Duvarlarparlak güneşli bir günün neredeyse-beyaz-mavi rengindeydi, ve arka duvarda küçük saklı bahçeye çıkan büyük cam kapılar vardı.Bahçe tırmanan güller ve cam kadar düzgün ve de parlak taşlarla çevrenmiş küçük bir gölcük vardı. Bizim için küçük, sakın bir okyanus.

"Oh"tek söyleyebileceğim şey buydu.

"Biliyorum",diye fısıldadı.

Orada bir dakikalığına,hatırlayarak duruduk.Ama hatıralar insan hatıralarıydı ve bulutluydu.Tamamen aklımı almışlardı.

Geniş, parlayan bir şekilde gülümsedi ve sonra kahkaha attı. "Giysi dolabın bu çift kapının ardında. Seni uyarmalıyım-- bu odadan daha büyük."

Kapılara bakmadım bile. Yeniden dünyada yalnız o vardı-- kolları altımda kıvrıldı, tatlı nefesi yüzümdeydi, dudakları benden yalnızca birkaç santim uzaktaydı-- ve şu anda,yeni doğmuş olsun ya da olmasın, dikkatimi dağıtabilecek hiç bir şey yoktu.

"Alice'e kıyafetlere doğru koştuğumu söyleyeceğiz," parmaklarımla saçlarını karıştırarak ve yüzümü onun yakınına çekerek fısıldadım. "Ona giyip çıkarmacılık oynayarak saatler harcadığımı söyleyeceğiz. Yalan söyleyeceğiz."

Anında ruh halimi yakaladı, ya da belki de zaten benimle aynı ruh halindeydi, ve bir centilmen gibi doğumgünü hediyemin tadını çıkarmama izin vermeye çalışıyordu. Ani ateşliliğiyle yüzümü kendininkine doğru çekti, boğazında alçak bir inlemeyle. O ses,sanki ona yeterince hızlı yaklaşımıyormuşumcasına beni yarı-delirten, bir elektrik dalgası gönderdi.

Ellerimizin altından kumaş yırtılma sesini duydum. Elbiselerimin en azından, çoktan yok edildiğine memnundum(avdan sonra mahvoluyo kıyafetler). Ama onunkiler için çok geçti. Hoş, beyaz yatağı görmezden gelmek neredeyse kabacaydı ama bu sefer o kadar ileri gitmeyecektik.

İkinci balayımız ilki gibi olmayacaktı.

Adada geçirdiğimiz zamanımız insan hayatımın idealiydi. İnsan hayatımın en iyisi. sadece onunla yaptığım şeyi uzatabilmek için, insan hayatımda biraz daha devam etmek için çok hazırdım. Çünkü fiziksel kısmı bir daha asla aynı olmayacaktı.

Böyle bir günden sonra, daha iyi olacağımı tahmin etmeliydim.

Artık onu gerçekten anlıyordum- mükkemmel yüzünün her bir güzel çizgisini, yeni güçlü gözlerimle birlikte onun uzun, kusursuz vücudunu, onun her açısını ve her düzlemini. Onun saf, güçlü kokusunu dilimde tadabiliyordum ve mermer teninin inanılmaz ipeksiliğini hassas parmak uçlarımın altında hissedebiliyordum.

Tenim, onun ellerinin altında da çok hassastı.

Bedenlerimiz nazıkçe birbirine dolaşp, kum-açıklığındaki yerin üzerinde bir olurken o tamamen yeni, başka bir kişiydi. Dikkat etmek yok, engel yok. Korku yok-- özellikle de o yok. Birbirimizi sevebilirdik -- artık iki aktif katılımcıydık. Sonunda birbirimize denktik.

Eski öpüşmelerimiz gibi, her dokunuş alıştığımın çok daha fazlasıydı. kendini çok fazla geri çekmişti. Artık gerekliydi ama ne kadar çok şeyi kaçırmış olduğuma inanamıyordum.

Ondan daha güçlü olduğumu aklımda tutmaya çalışıyordum ama bu kadar güçlü duygularla ve dikkatim her saniye vücudumdaki bir milyon farklı yere çekilirken herhangi bir şeye odaklanmak çok zordu; eğer onu incitirsem şikayet etmezdi.

Kafamın çok, çok küçük bir kısmı şu anda ortada olan durumla ilgili bir muammayı düşünmeye başladı. Ben asla yorulmayacaktım, o da yorulmayacaktı. birbirimizin nefeslerini yakalamayı beklemek zorunda kalmayacaktık ya da dinlenmeye ya da yemeye hatta tuvalati kullanmaya; artık sıradan insan ihtiyaçlarımız yoktu. O dünyadaki en güzel, en kusursuz vücuda sahipti ve tamamen benimdi, ve üzerinde düşüneceğim bir konu bulamayacağım gibi gözüküyordu. Şimdi bir gün için yeteri kadar almıştım. Hep daha fazlasını isteyecektim. Ve gün asla sona ermeyecekti. O zaman bu durumda bir daha nasıl duracaktık?

Buna bir cevabım olmaması beni hiç rahatsız etmiyordu.

Hava aydınlanmaya başladığında bunun oldukça farkındaydım. Ufak okyanus dışarıda siyahtan griye dönmüştü ve bir kuş yakınlarında bir yerde şarkı söylüyordu-- belki de güllerin içinde yuvası vardı.

"Özledin mi?" diye sordum şarkı bittiğinde.

Bu konuştuğumuz ilk sefer değildi ama aslında bir kjonuşma sürdürmeye çalışıyor da sayılmazdık.

"Neyi özledim mi?" mırıldandı.

"Hepsini-- sıcaklığı, yumuşak teni, tatlı kokuyu... ben hiç bir şey kaybediyor değilim ve sadece sen bir şeyler kaybediyor olduğun için birazcık üzgün müsün diye yalnızca

merak ediyordum."

Güldü, alçak ve kibar. " Benim şimdi olduğumdan daha az üzgün birini bulmak daha zordur."

"Sorudan kaçıyor musun?"

Elini yüzüme bastırdı. "Sen sıcaksın," dedi.

Bu doğruydü, bir bakımdan. Bana göre onun eli sıcaktı. Bu Jacob'un yanıcı-sıcak tenine dokunmakla anı şey değildi ama daha rahatlatıcıydı. Daha doğaldı.

Ve sonra parmaklarını çok yavaşça, hafifçe boğzımdan çenemi takip ederk ve sonra belime kadar, yüzümden aşağıya indirdi. Gözlerim başımda birazcık döndü.

"Sen yumuşaksın."

Parmakları, tenimde saten gibiydi, böylece ne demek istediğini anlayabiliyordum.

"Ve koku için de , eh, bunu özlediğimi söyleyemem. Avdayken, dağdaki yürüyüşçülerin kokusunu hatırlıyor musun?"

"Hatırlamamak için çok uğraşıyorum."

"O şeyi öptüğünü hayal et."

Boğazım, sıcak hava balonundaki ipin çekilmesi gibi alevlerle doldu.

"Oh."

"Tam olarak. Yani cevabım hayır. Saf bir neşeyle doluyum, çünkü hiç bir şey kaçırmıyorum. Kimse şu anda benim sahip olduğumdan daha fazlasına sahip olamaz."

Sözlerindeki bir istisna hakkında onu bilgilendirmek üzereydim ama dudaklarım aniden çok meşgul olmuşlardı.

Küçük havuzcuk güneş ışığıyla inci gibi parıldamaya başladığında, ona sormak için başka bir soru düşündüm.

"Bu ne kadar devam edecek? Yani, Carlisle ve Esmé, Em ve Rose, Alice ve Jasper... onlar tüm günlerini odalarında kilitli geçirmediler. onlar halkın içinde, tamamen giyiniktiler her zaman. Bu... istek dinene kadar?" kendimi ona biraz daha yaklaştırdım. Onuna bu kadar açık konuşmam aslında büyük bir başarıydı.

"Bunu söylemesi çok zor. Herkes farklıdır, ve sen hepsinden daha farklısın. Genç vampirlerin dezavantajı bir süre için susuzluklarını daha çok hissetmeleri. Bu seninle ilgili olacak gibi görünmüyor. Vampir olmanın dezavantajıyla birlikte, ilk yıldan sonra, diğerleri kendilerini tanıtmaya ihtiyacı duyarlar. Ne susuzluk ne de diğer isteklerin gerçekten hiç zayıflamazlar. Onları dengelemeyi öğrenmek gayet basit, önceliklerini öğrenerek ve ____"

“Ne kadar sürecek?”

Küçük burnunu kırıştırarak gülümsedi. “Rosalie ve Emmett en kötüsüydü. Onların etrafında 5 milden uzakta durabilmeden önce rahat bir on yıl geçti. Carlisle ve Esmeye bile buna katlanırken zor zamanlar geçirdiler. Sonunda mutlu çifti kovdular. Esmeye onlara da bir ev yaptı. O bundan daha büyüktü, ve sonra, Esmeye Rose’un bundan hoşlandığını biliyordu, ve senin hoşlandığını da biliyor.”

“Böylece, on yıl geçtikten sonra?” Rosalie ve Emmett’in bizim yanımızda hiç bişey olmadığından son derece emindim, fakat eğer on yıldan fazla gidersem, kulağa çok havalı gibi gelebilirdi. “Herkes tekrar normal? Şimdi oldukları gibi?”

Edward tekrar gülümsedi. “Şeyy, normale neyi kastettiğinden emin değilim. Sen ailemi normal insan yaşamına uygun giderken gördün, ama sen geceleri uyuyordun.” Bana göz kırptı. Uyumadığın zaman ertelediğin kocaman bir zaman oluyor. Bu epey bir dengelemeyi sağlar...ilgilerini. Bu benim ailede niye en iyi müzisyen olduğumun, Carlisle’nin dışında en çok kitap okuyan olmamın, bilimi daha çok çalıştığının, bir çok dili düzgün konuşabildiğimin nedenidir...Emmett sana, bunun nedeninin insanların aklını okuyor olmamdan kaynaklandığına inandırabilir, ama gerçek daha çok boş zamana sahip olmamdır.”

Birlikte güldük, gülüşümüzün etkisi vücutlarımız değişik şekillerde birleşmesine neden oldu, sonunda bu konuşmanın sonuydu.

25. Favor (İyilik)

Aradan çok kısa bir süre geçmişti ki Edward bana önceliklerimi hatırlattı. Sadece tek bir kelime söylemesi yeterliydi.

'Renesmee.'

Derin bir nefes aldım. Birazdan uyanmış olacaktı. Neredeyse sabah saat 7 olmalıydı. Gözleri beni arıyacak mıydı? Aniden panige yakın bir his tüm vücudumu dondurdu. Bugün nasıl görünecekti?

Edward içinde bulunduğum stresi hissetti. 'Hersey yolunda, askım. Giyin ve sonra 2 saniye içinde eve dönmüş olacağız.

Muhtemelen suan bir karikatüre benziyordum, ona baktım - elmas vücudu içeri sızan ısıyla hafifce parlıyordu - sonra batıya döndüm, Renesmee 'nin beni beklediği yere, sonra tekrar ona baktım, sonra tekrar Renesmee'ye, kafamı saniyede yarım düzine kadar oradan oraya çeviriyordum. Edward gülümsedi, fakat kahkaha atmadı; o güçlü bir adamdı.

'Hersey denge ile ilgili, askım. Sen bunda çok iyisin, herseyi yerli yerine oturtmanın çok uzun bir zaman olacağını sanmıyorum.

'Hem bütün gece bizim, değil mi?'

Genisce gülümsedi. 'Suan gitmemiz gerekmeseydi senin giyinmene izin vermeye katlanabileceğimi mi sanıyorsun?'

Bu, gündüz saatlerini atlatmama yeterli olmak zorundaydı. Beni ele geçiren, alt üst eden bu arzuyu dengelemeliydim ki iyi olabileyim - kelimeyi düşünmek zordu. Renesmee çok gerçek olmasına ve yaşamımda hayati bir önem taşımasına rağmen, hala kendimi bir anne olarak düşünmekte zorlanıyordum. Sanırım bu fikre alışmak için 9 ay gecirmeyen herkes aynı şeyi hissederdi. Bir de saat bası değişen bir çocukla.

Renesmee'nin hızlı yaşamının düşüncesi anında beni yeniden strese soktu. Alice'in ne yaptığını öğrenmeden önce çok süslü, tahta oymalı kapınının onunde nefesimi tutmak için bile duraksamamıştım. Elime gelen ilk şeyleri giyme niyetiyle açıverdim. Bunun bu kadar kolay olmayacağını bilmeliydim.

'Hangileri benim?' tısladım. Vaat ettiği gibi, oda yatak odamızdan daha büyüktü. Evin geri kalanını bir araya getirsek bile yine de daha büyük olmalıydı, ama pozitif olmalıydım. Alice'in Esmeyi klasik ölçüleri göz ardı etmesi ve bu devasa şeye izin vermesi için onu ikna etmeye çalışırken gözümde canladırđım. Bu savaş nasıl kazandığını merak ettim.

Hersey sıra halinde eskiden kalma beyaz gıysı bohçalarına sarmalanmıştı.

'Bildigim kadariyla,bu raftaki hersey-duvarın yarısından itibaren kapının soluna kadar uzanan kisma dokundu-senin.'

'Hepsi mi?'

Omuz silkti.

'Alice' dedik ikimiz birden.O,Alice'in adını bir acıklama gıbyı soyledı ;bense küfür gibi 'İyi' mırıldandım,ve en yakındaki giysi bohçasının fermuarını actım.İcindeki ipek geceligi gordugumde nefesımı tuttum ve homurdandım-şeker pembesi Giyebilecek normal birsey bulmak bütün günümü alacaktı!

'Yardım etmeme izin ver' diye teklif etti Edward.Havayı dikkatlice kokladı ve sonra uzun odanın gerisine dogru bir kokuyu izledi.Orada gömme bir dolap vardı.Tekrar kokladı,sonra bir cekmece actı.Zafer kazanmış bir sırtmayla , taşlanmış bir kot cikardı.

Onun bedenine uydum.'Bunu nasıl yaptın?'

'Herseyın oldugu gıbyı kotun da kendine has bir kokusu var.'

Baska bir rafa dogru burnunu izledi.Uzun kollu beyaz bir t-shirt cikardı ve t-shirt ü bana fırlattı.

'Tesekkurler' dedim coskuyla.Bu tımarhanede yapacağım ileriki arayışlarım ıcın kokuyu ezberlemeye calıarak her bır kuması kokladım. İpek ve sateni anımsadım; bunlardan kacınmalıydım.

Kendi kıyafetlerini bulması sadece saniyelerini aldı-eger onu soyunukken görmeseydim,haki pantolonu ve soluk bej kazagıyla Edward'dan daha güzel hicbirsey olmadıgına yemin edebilirdim-ve sonra elimi tuttu.Saklı bahceye dogru fırladık,tas duvarın üzerinden atladık ve ölümüne bir hızla ormana daldık. Yarısabilelim diye elimi serbest bıraktım.Bu seferlik beni yendi.

Renesmee uyanmıstı;yerde Rose ve Emmett ile oturuyordu, bükülmüş küçük bır yığın gumus catal bıcak takımıyla oynuyordu.Sag elinde parcaladıgı bir kasığı tutuyordu.Camdan beni gizlice gözetler gözetlemez kasığı yere fırlattı-tahta üzerinde bir cukur olusturdu- Benim yönümü isaret etti. Seyircileri güldü; Alice,Jasper,Esme ve Charlisle koltukta oturmuş sanki en dikkat cekıcı filmmis gıbyı onu izliyorlardı.

Kahkahaları henüz baslamadan kapıdan girdim odaya dogru sıcradım ve aynı saniyede onu yerden kaldırdım.Birbirimize genısce gülümsedik.

Farklıydı ,ama çok da degil.Yine biraz daha uzamıstı,Boyutları onu bebeklikten cikarmış cocukluga sürüklemisti.Sacları biraz daha uzamıstı ,bukleleri her hareketiyle yaylanıyordu.Geri donus yolculugumda hayal dunyamın olabıldıgıince vahsı olmasına ızın vermıstım ve çok daha kotusunu hayal etmıstım.Abartılı korkularım sayesinde,bu küçük degışimler neredeyse beni rahatlatmıstı.Charlisle nın olcumleri olmadan da degışikliklerin dune oranla daha yavasladıgından emindim.

Renesmee yanagımı oksadı. İrkildim. Yine acıkmıstı.

'Ne kadar zamandır uyanık?' Edward mutfak kapısına doğru gözden kaybolurken sordum. Ne düşündüğünü görerek ona kahvaltısını getirmeye gittiğinden emindim. Eğer onu tanıyan tek kişi olsaydı ondaki bu küçük tuhaflığı hiç fark edip etmeyeceğini merak ettim. Onun için, muhtemelen herhangi birini duyması gibi olurdu.

'Sadece birkaç dakika daha,' dedi Rose. 'Seni yakında çağıracağız. Seni soruyordu- istiyordu daha iyi bir tanımlama olur. Esmeye ikinci en iyi gümüş servisini küçük canavarı eğlendirmek için feda etti.' Rose Renesmee'ye o kadar sevgi dolu gülümsedi ki bir yergi söz konusu değildi. 'Biz senin...ıı..canını sıkılmak istemedik'

Rosalie dudagını ısırды ve kahkaha atmamaya çalışarak etrafına bakındı. Arkamda Emmett'in sessiz kahkahasını hissedebiliyordum.

Cenemi kaldırdım. 'Odanı en kısa zamanda hazırlayacağız.' dedim Renesmee'ye. 'Kır evini seveceksin. Büyüleyici.' Esmeye baktım. 'Tesekkürler Esmeye. Çok tesekkürlerler. Tek kelimeyle mükemmel.'

Esmeye cevap veremedim. Emmett yeniden kahkalarla gülüyordu- bu sefer sessiz değildi.

'Yani hala duruyor mu?' Kısınemeleri arasından söylemeyi basardı. 'Siz ikinizin şimdiye kadar orayı harabeye çevirdiğinizi düşünmüştüm. Düğün gece ne yapıyordunuz? Devlet borcunu mu tartışıyordunuz?' Kahkaha attı.

Dislerimi gıcırdatım ve kendime düğün ofkeme yenik düşüğümde neden olduğum negatif sonuçları hatırlattım. Elbette, Emmett Seth kadar kırılğan değildi ... Seth'i düşünmek merak etmeme neden oldu. 'Kurtadamlar bugün nerede?' pencereden dışarıya göz gezdirdim, fakat Leah'ın yolda olduğuna dair hiçbir iz yoktu.

'Jacop bu sabah erkenden gitti' dedi Rosalie kaslarını catarak. 'Seth onun arkasında gitti.'

'Neden bu kadar üzgündü?' Edward Renesmee'nin bardağıyla odaya dönerken sordu. Rosalie'nin aklında söylediklerinden daha fazlası olmalıydı.

Nefes almadan, Renesmee'yi Rosalie'ye verdim. Süper-irade, belki, ama onu besleyebilmem imkansızdı. Henüz değil.

'Bilmiyorum- yada umrumda değil' Rosalie mırıldandı, ama Edward'ın sorusunu tam olarak cevapladı. 'Nessie'yi uyurken izliyordu, moron gibi ağzı acıktı ve sonra ayakları üzerine zıpladı sonra fırladı gitti./ ondan kurtulduğuma memnundum. Burada ne kadar çok zaman geçirirse, kokudan kurtulma şansımız okadar azalır.

'Rose' Esmeye nazıkce azarladı.

Rosalie saçlarını attırdı. 'Sanırım bir önemi yok. Burada o kadar uzun süre kalmayacağız'

'Hala dogruca New Hampshire 'a gitmemiz ve ısleri halletmemiz gerektiğini soyluyorum'dedi Emmett, belli ki bir önceki konusmayı devam ettiriyordu 'Bella zaten Dartmouth'a kaydoldu. Okulla basa cikması uzun surmeyecek gibi duruyor.'satasan bir sırtmayla bana bakmak için döndü.Eminim sınıflarının gözdesi olacaksın... Görünüse gore geceleri ders calısmanın yanı sıra yapacak daha ilgi cekecek birsey yok senin için'

Rosalie kıkırdadı.

Sinirlerine hakim ol,sinirlerine hakim ol, kendi kendime tekrarlayıp durdum.Ve sonra kendime hakim oldugum için kendimle gurur duydum.

Edward 'ın yapamamasına ise oldukça sasırdım.

Hırladı-ani,şaşırtan kulak tırmalayıcı bir ses-ve fırtına bulutları gibi sımsiyah bir öfke yüzünü kapladı

Hicbirimiz cevap veremedi,Alice ayaklanmıstı.

" O ne yapıyor?O köpek ne yapıyor bütün günkü planımı bozdu.Hiçbirsey göremiyorum.Hayır!Bana işkenceci gözlerle bakti. " Şu haline bak!Giysi dolabını nasıl kullanacağını sana göstermem gerek.

Bir saniye için jacop a minnettardım ne yapmak üzere olursa olsun.

Ve sonra Edward ellerini yumruk yaptı ve hırladı, " Charlie ile konuştu.Charlie nin onu izleyeceğini düşünüyor.Buraya geliyor.Bugün"

Alice titreyen sesiyle birşeyler söyledi ve sonra arka kapıya şimşek gibi fırladı. "Charlie'ye mi söyledi?" zorlukla soluyordum." Ama -anlamıyor mu?Bunu nasıl yapabilir?Charlie benim hakkımdakileri bilmemeli.Vampirler hakkındakileri!Bu onu Cullens ların bile kurtaramayacakları bir tehlikeye sokacak." Hayır!"Edward dişleri arasından konuşuyordu. " Jacop şu an yolda"

Daha doguda yagmur başlamış olmalıydı.Jacop kapıdan içeri ıslak saçlarını bir köpek gibi sallayarak,beyaz halının ve kanepenin üzerine küçük gri benekler bırakan su damlacıklarını saçarak girdi.Dişleri koyu dudaklarının tersine parıldıyordu;gözleri ışıltılı ve heyecanlıydı.Sarsak hareketlerle yürüdü,sanki babamın hayatını mahvetmekten heyecan duyuyor gibiydi.

" Selam çocuklar" sırtarak bizi selamladı.Tam bir sessizlik hakimdi.

Leah ve Seth insan formunda-şimdilik- tam arkasındaydılar;ikisinin de elleri odadaki tansiyon yüzünden titriyordu.

"Rose" dedim kollarımı uzatarak.Terreddütsüz Rosalie Renesmee yi kollarıma verdi.Onu haraketsiz kalbime dogru bastırdım,onu bir tılsımış gibi tutuyordum kollarımda.Onu tamamen,öfkeden çok mantığa dayanan jacop ı öldürme kararım kesinleşinceye kadar kollarımda tutacaktım.

Hala izliyor ve dinliyordu.Acaba ne kadarını anlamıştı?

“ Charlie birazdan burada olur.” dedi jacop . “An meselesi.Bahse girerim Alice sana bir güneş gözlüğü yada öyle bişe getiriyordur?”

“Çok fazla tahmin yürütüyorsun” dişlerimin arasından tısladım. “Sen ..ne.. yaptın?”

Jacop ın gülümsemesi kesildi,ama hala ciddi olarak cevap vermek için fazla sersemlemişti. Sarışın ve Emmett bu sabah gidişiniz ve hepinizin ülkeyi baştan başa kat edeceğinizle ilgili beni uyandırdılar.Sanki gitmenize izin verirmişim gibi.Charlie buradaki en büyük sorundu ,degil mi?işte,problem çözüldü.

“Sen ne yaptığının hiç farkında mısın?Onu içine ittigin tehlikenin?”

Homurdandı. “ Onu tehlikeye atmadım.Senin dışında.Ama sende şu doga üstü irade kontrolü var degil mi?Bana sorarsan akıl okumak kadar iyi olmasa da...Daha az heyecan verici.

“Bu sadece bir teori ,kıрма” Edward homurdandı. “ Bunu Charlie üzerinde test edebileceğimizi mi düşünüyorsun”Karşı koyabilse bile Bellayı içine soktuğun fiziksel acıyı düşündün mü?Yada yapamazsa çekecegi duygusal acıyı?Sanırım artık Bella’ya ne olacağı seni ilgilendirmiyor!

Renesmee endişeyle parmağını yanığıma dokundurdu.

Edward ın sözleri sonunda Jacop ın ruh halini değıştirdi,jacop somurttu “Bella acı içinde mi olacak?”

“ Bogazına kızgın ütü basmışsın gibi!”

Taze insan kanı kokusunu anımsayarak irkildim.

“ Bunu bilmiyordum.”Jacop fısıldadı.

“Belki de önce sormalydın.,” Edward dişlerinin arasından homurdandı.

“Beni durdururdunuz”

“Durdurulmalıydın”

“Bu benimle ilgili degil,”sözlerini kestim.Renesmee kollarımda,sakın ve akılı başındaydım.”Bu Charlie ile ilgili Jacop.Onu bu şekilde nasıl tehlikeye atabildin? Şimdi onun için de mi ölümü yada vampir hayatı düşünüyorsun ?Sesim akan gözyaşlarımın yüzünden titredi.

Jacop hala Edward ın suçlamalarıyla tedirgindi ,fakat benimkiler onu pek sıkıyormuş gibi görünmüyordu.”Sakin ol Bella. “ Ona söylemeyi düşünmediginiz hiçbirşeyi söylemedim”

“Ama buraya geliyor!”

“Evet ,amaç bu.Senin planın onun yanlış varsayımlarda bulunmasını sağlamak degil

miydi? Sanırım ilgiyi çok daha başka yere çektim”

“Şunu lafı dolandırmadan doğruca söyle Jacop, bunun için fazla sabrım yok”

“Ona senin hakkında hiçbirşey söylemedim Bella.Gerçekten.Ona kendimden bahsettim şey,şov muhtemelen daha iyi bir eylem.

“Charlie nin önünde değişti”Edward tısladı.

Fısıldadım, “sen.. ne?”

“O cesur.Senin kadar.Bayılmadı kusmadı yada öyle birşey.Söylemeliyim ki etkilendim.Kıyafetlerimi çıkarırken onu görmeliydin.Çok komikti”Jacop kıkırdadı.
“Sen kesinlikle bir moronsun.Ona kalp krizi geçirtirebilirdin!”

“ Charlie iyi.Dayanıklı.Bir dakika düşünürsen eger burada sana bir iyilik yaptığımı göreceksin”

“Rosalie’ye Renesmenee yi vermeden ve kafanı patlatmadan önce söylediğin her bir kelimeyi bana anlatman için 30 saniyen var .Seth bu sefer beni engelleyemeyecek.”

“Tanrı askına Bells eskiden bu kadar melodramatik degildin. Bu bir vampir sey mi?

“26 saniye”Jacop gözlerini devirdi ve en yakındaki sandalyeye çöktü.Küçük sürüsü yanına yanastı,göründüğü gibi rahat degildi;leah ‘n gözleri benim üzerimdeydi,dislerini hafiften çıkarttı.

“Bu sabah Charlie’nin kapısını tıkladım ve oana benimle bir yürüse çıkmasını istedim.Kafası karıştı ,fakat ona bunun senin hakkında ve tekrar kasabaya döndüğünü söyledimde ormana kadar beni takip etti.Ona artık hasta olmadığını ve islerin biraz tuhaflastığını ama iyi olduğunu söyledim.Seni görmek için sıçradı ama önce ona göstermek istediğim birsey olduğunu söyledim.Ve sonra degistim”Jacop omuz silkti.Dislerini birbirine kenetledim. “ Herbir kelimeyi istiyorum dedim seni canavar”

Sey,sadece 30 saniyem olduğunu söylemistin-tamam tamam”bir bakalım..Geri insan halime burundum ve giyindim ve sonra tekrar nefes almaya başladı,oan söyle bir sey söyledim, “Charlie ,yasadığın isandığın dünyada yaşamıyorsun.İyi haber,hiçbirşey degismedi-simdi biliyor olmanın dışında.Hayat aynen devam edecek her zaman olduğu gibi.Geriye dönüp bunlardan hiçbirine inanmıyormus gibi yaparak yasayabilirsin’

“Kafasını toplaması bir dakikasını aldı,ve sonra seninle ilgili gerçekten neler olduğunu bilmek istediğini söyledi.butun bu nadir hastalık mevzusunu.Ona hasta olduğunu ama simdi iyi olduğunu sadece iyileşme surecinde biraz degismek zorunda kaldığını söyledim.’Degismek’ derken ne demek istediğimi sordu ve ben de ona artık Renee den çok Esmeye benzediğini söyledim.

Ben korku içindeyken Edward tısladı ; butun bunlar tehlikeli bir yönde ilerliyordu

“Birkaç dakika sonra bana senin de bir hayvana dönüşüp dönüşmediğini sordu”Ve ben de o kadar havalı olmayı ruyasında görür dedim.”Jacop kıkırdadı.

Rosalie tiksindir gibi ses çıkardı.

“Ona kurtadamlar hakkında daha çok sey anlatmaya başladım,ama butun herseyi söyleyemedim-Charlie beni durdurdu ve sadece spesifik seyleri bilmek istedigni söyledi”.Sonra Edward ile evlenerek kendini neyin içine attığının farkında olup olmadığını sordu,ben de “ elbette,bunu yıllardır biliyordu,forke geldiğinden beri dedim.Bundan pek hoşlanmadı.Butun bunları sisteminden atması için bağırıp çağırmasına izin verdim.Sakinlestikten sonra iki sey istedi .Seni görmek istedi.

Derinden iç geçirdim “istedigi diger sey neydi?”

Jacop gulumsedi.Bunu seveceksin.Asıl istedigini mumkun oldugunca az sey bilmek.Bilmesi gerçekten önemli degilse kendine saklaman.sadece bilmesi gerekeni bilmek istiyor.”

Jacop kapıdan içeri girdiğinden beri ilk kez rahatladım. “ bununla basa çıkabilirim”

Renesmee hakkında ne söyledin?butun bunlar vakitsizdi.hala bu durumda çok fazla yanlış vardı.Jacop un mudahalesi Charlie uzerinde daha iyi bir tepki sağlamış olsa bile ,umut edebilirdim...

“oh evet.ona Edward ve senin artık besleyecek küçük bir bogazınızın daha olduğunu söyledim”Edward a bakış attı. “O ,senin vesayetindeki yetim-Bruce Wayne ve Dick Grayson gibi.yalan söylememe aldırılmazsınız sanıyorum.oyunun butun amacı bu degilmi?”Edward cevap vermedi ve Jacop devam etti “ Charlie bu noktada biraz sasırdı,ama onu evlat edinip edinmediğinizi sordu.” Kız evlat gibi mi?bir nevi büyük babaymısım gibi mi?bunlar onun tam kelimeleri.ona evet dedim. “ tebrikler buyukbaba” ve hepsi bu kadar.hatta biraz gulumsedi”

Acı gözlerimdeydi ama bu sefer korkudan yada ızdıraptan degildi.Charlie buyuk baba olma fikrine gulumsemismiydi?Charlie Renesmee ile tanışabilirdiydi?

“ Ama o çok hızlı degisiyor.” fısıldadım.

“ ona,hepimizi biraraya koysa onun(renesmee) daha özel olduğunu söyledim” dedi jacop yumusak bir ses tonuyla.Ayaga kalktı ve bana dogru yurudu.Renesmee ona dogru uzandı ama ona daha sıkı sarıldım.” Ona söyledim .Güven bana bunu bilmek istemezsin ama butun tuhaf parçaları çıkarırsan hayrete duseceksin.Bu dünyadaki en muhtesem insan o ”Ve sonra ona bununla basa çıkabilirse bir süre etrafında olabileceğini ve onu tanıma ..fırsatı yakalayabileceğini söyledim.Ama bu ona çoksa gidebileceğini. söyle söyledi.kimse çok fazla bilgi vermeye zorlamadığı surece anlasmaya varacakmış.

Jacop yarım bir gulumsemeyle bekleyerek bana baktı

“ sana tesekkür etmeyeceğim” dedim. “ hala Charlie yi buyuk bir riske atıyorsun”

“bunun senin canını yaktığı için uzgunum .böyle olacağını bilmiyordum Bella,bizimle ilgili seyler artık farklı,ama her zaman en yakın arkadasım olacaksın ve seni hep seveceğim.Ama bu sefer dogru sekilde seni seveceğim.sonunda bir denge olacak.simdi ikimizin de onsuз yasayamayacağı insanlar var.

Bilindik Jacop gulumsemesiyle guldu. “ hala arkadas mıyız?”

Direnmeye çalıssam da,onun gulumsemesine karsılık verdim.Sadece ufak bir gulumseme.Elini uzattı:bir teklif

Derin bir nefes aldım ve Renesmee nın ağırlığını bir koluma verdim.Sol elimi onunkiyle birlestirdim-soguk derimden çekinmedi bile. “ eger bu gece Charlie yi öldurmezsem seni affetmeyi dusunebilirim”

“Eger bu gece Charlie yi öldurmezsen bana daha büyük birsey borçlusun”

Gözlerimi devirdim

Diger elini Renesmee ye dogru uzattı,bu sefer bir rica. “Alabilir miyim?”
“ Aslında suan onu tuttugumdan ellerim seni öldurmek için serbest degil jacop.Belki daha sonra”iç çekti ama beni zorlamadı.Akıllılık etti.

Alice elleri dolu, tehditkar bir ifadeyle kapıdan iceri kosar adım girdi.
‘Sen,sen ve sen,’dedi öfkeli gözlerle kurtadamlara bakarken.’Eger kalacaksanız,koseye gidin ve bir süre orada kalın.Görmeliyim.Bella,sen de bebeği ona versen iyi olur.Kollarının bosta olmasına ihtiyacın olacak nasılsa...’
Jacop bir zafer kazanmış gibi sırttı.

Yapmak üzere oldugum alcaklığı düşününce büyük bir korku midemi delip gecti.Şüpheli irademi bir kobay faresiyim gibi zavallı babamın üzerinde denemek üzereydım. Edward’ın sözleri yeniden kulagımda yankılandı.
Karsı koyabilse bile,Bella’yı icine sürükledigin fiziksel acıyı düşündün mü?Yada yapamazsa cekeceği duygusal acıyı?

Basarisızlığın acısını tahmin bile edemedim.Solugum kesildi.

‘Onu al,’Renesmee’yi Jacop’ın kollarına bırakırken fısıldadım.

Başını salladı.Duyduğu endişeyle alını kırıştı.Digerlerine isaret etti,ve hepsi odanın köşesinden uzaklastılar.Seth ve Jake birden omuzlarını çökerterek yere oturdu,ama Leah başını salladı ve dudaklarını büzdü.

‘Ben gidebilir miyim?’Gecen gun bana bagırıp çağırırken üzerinde olan aynı kirli t-shirt ü ve koton şortuyla insan vücudunda rahatsız görünüyordu, Elleri hala titriyordu.

‘Elbette,’dedi Jake.

‘Dogudan git ki Charlie ‘nin yoluna çıkmayasın’,diye ekledi Alice.

Leah Alice’ e bakmadı;arka kapıdan sıvıştı ve ve dönüşmek için calılara dogru yol aldı.

Edward yüzümü okşayarak bana destek veriyordu. ‘Bunu yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum.Sana yardım edeceğim;hepimiz edeceğiz.’
Yüzümde bir panikle Edward’ın gözleriyle bulustum.Eger yanlış bir hareket yaparsam beni durdurabilecek kadar güçlü müydü?

'Eger bununla basa cikamayacagina inansaydım,hemen bugün ortadan kaybolurduk.Bu her an olabilir.Ama yapabilirsin.Ve eger Charlie hayatında olursa ,cok daha mutlu olacaksın'

Nefes alıp verişimi yavaslatmaya çalıştım

Alice ellerini uzattı.Avucunda küçük beyaz bir kutu vardı. 'Bunlar gözünü biraz rahatsız edecek-acıtmayacaklar,ama görüşünü bulutlandıracaklar.Sinir bozucu. Ayrıca eski rengine uymuyor,ama yine de kırmızı gözden iyidir değil mi?'

Lens kutusunu havaya fırlattı ve yakaladım.

'Ne zaman-'

'Balayından dönmeden önce.Olası gelecekler için hazırlanmıştım.'
Basımı salladım ve kabı actım.Daha önce hiç lens takmamıştım,ama çok zor olmasa gerekti.Küçük kahverengi tabakayı aldım ve gözüme yerleştirdim
Gözümü kırptım ve bir ince bir tabaka görüşümü kapattı. İçinden görebiliyordum, elbette,ama aynı zamanda bu perdenin dokusunu da görebiliyordum.Gözüm mikroskopik çiziklere odaklandı ve kesitleri yamulttu.
'Neden bahsettiğini anladım.'digerini takarken mırıldandım.Bu sefer göz kırpmamaya çalıştım.Gözüm otomatik olarak bu engeli yerinden çıkarmak istedi.

'Nasıl görünüyorum?'

Edward gülümsedi. 'Muhtesem.Elbette-

'Evet evet,o her zaman muhtesem görünür,'Alice sabırsızca düşüncelerini tamamladı .
'Kırmızıdan daha iyi ,ama bu verebileceğim en iyi övgü.Camur rengi.Senin gözlerinin rengi çok daha güzeldi.Aklında bulunsun bunlar uzun süre dayanamazlar-gözlerindeki zehir birkac saat icinde onları eritecek. Yani,eger Charlie daha uzun süre kalırsa,yenisıyla degıstırmek üzere müsadee istemelisin.Ki bu iyi bir fikir yine de,cünkü insanlar ihtiyaç molası verirler'.(bathroom breaks)'Kafasını salladı. 'Esmem,ben banyoya lens depolarken sen de ona insan gibi davranma konusunda birkac ipucu ver.'

'Ne kadar sürem var?'

'Charlie beş dakika icinde burada olacak.Normal davran.'

Esmem bir kere kafasını salladı ve elimi tutmak icin geldi. 'En önemlisi çok hareketsiz oturma ya da çok hızlı hareket etme.'dedi bana.

'Eger oturursa sen de otur'Emmett araya girdi. 'İnsanlar ayakta durmayı pek sevmez.'

Her otuz saniyede bir gözlerini gezdir' diye ekledi Jasper 'insanlar birseye uzun süre dik dik bakmazlar.'

'Beş dakikada bir bacaklarını üst üste at,sonraki beş dakikada yerlerini degistir'dedi Rosalie.

Her tavsiyeye basımı bir kez salladım.Bunların bazılarını dün yaparlarken fark etmişim. Hareketlerini taklit edebileceğimi düşündüm..

'Ve dakikada en az üç kere gözlerini kırıştır.'dedi Emmett.--

'Ellerini de hareket ettir.Saçlarını attır yada kaşınıyormuş gibi yap'dedi Jasper.
'Esme dedim 'diye sikayet etti Alice döndüğünde. 'Onu bunaltacaksın.'

'Hayır,sanırım hepsini anladım' dedim. 'Otur,etrafına bak,gözlerini kırp,kıyırdan.'
'Dogru'Esme onayladı.Omuzlarıma sarıldı.

Jasper kaşlarını cattı 'Mümkün oldugunca nefesini tutuyor olacaksın ,ama nefes alıyormussun gibi omuzlarını hafifce hareket ettirmelisin.'

Bir kere ic gecirdim ve sonra yeniden başımı salladım.

Edward bana sarıldı. ' Bunu yapabilirsin ,' diye tekrar mırıldandı kulağıma.
'İki dakika'dedi Alice. 'Belki de kanepede baslamalısın.Ne de olsa hastaydın. Böylece ilk olarak hareket ettigini görmek zorunda kalmayacak'
Alice beni kanepeye dogru cektı.Yavas hareket etmeye çalıştım.Gözlerini devirdi,beceremiyor olmalıydım.

'Jacop ,Renesmee'ye ihtiyacım var'dedim

Jacop kaşlarını cattı,hareket etmedi.

Alice basımı salladı. 'Bella,bu görmeme yardımcı olmuyor.'

'Ama ona ihtiyacım var.Beni sakinleştiriyor.Sesimdeki panik açıldı
'İyi.'Alice inledi. 'Onu mümkün oldugunca sabit tut ve ben de onun etrafından görmeye calısayım'Tatil günü fazla mesai yapmış gibi bezginlikle ic gecirdi. Jacop ta ic gecirdi, ama Renesmee'yi bana getirdi,ve sonra Alice'in ters bakışları üzerine cabucak geri cekildi.

Edward yanıma oturdu ve kollarını bana ve Renesmee'ye doladı.Öne egildi ve Renesmee'nin gözlerine cok ciddi baktı.

'Renesmee bugün özel bırı seni ve anneni görmeye geliyor' Her kelimesini anlamasını bekliyormus gibi ciddi bir sesle söyledi.Anlıyor muydu?Renesmee ona masum,ciddi gözlerle baktı. ' Ama o bizim gibi degil hatta Jacop gibi de degil .Onun yanında çok dikkatli olmamız gerekli.Bazı seyleri bize söylediğın sekilde ona söylememelisin'

Renesmee onun yüzüne dokundu

'Aynen'dedi.'Ve seni susatacak.Ama onu ısırmmalısın.Jacop gibi iyilesemeyecek'.

'Seni anlayabiliyor mu?'fısıldadım.

'Anlıyor.Dikkatli olacaksın degil mi ,Renesmee?Bize yardımcı olacaksın?'
Renesmee ona tekrar dokundu.

'Yoo,Jacop'ı ısırman umrumda degil.Hic sorun degil.'

Jacop kıkırdadı.

'Belki de gitmelisin Jacop' dedi Edward soguk bir ses tonuyla,ona yolu göstererek dik dik baktı.

Edward,Jacop'ı affetmemisti,cünkü,simdi ne olursa olsun,incinecegimi biliyordu.Ama bu gece yüzleseceğim en kötü sey bu olsaydı,yanmayı memnuniyetle kabul ederdim.

'Charlie'ye burada olacağımı söyledim.'dedi Jacop. 'moral destegine ihtiyacı var.'

'Moral destegi.'Edward kücümsemi. 'Charlie 'nin bildigi kadarıyla,sen hepimizden daha igrenc bir yaratıksın.'

'İgrenc?'Jake itiraz etti,ve sonra sessizce kendi kendine güldü.

Lastiklerin anayoldan Cullenların sessiz ,rutubetli araba yoluna saptığını duydum,ve nefesimi tekrar tuttum.Kalbim hızla atıyor olmalıydı.Vücudumun dogru reaksiyonları göstermemesi beni endiselendirdi.

Kendimi sakinlestirmek icin Renesmee'nin düzenli atan kalbine konsantre oldum.Cabucak ise yaradı.

'Aferin,Bella.'Jasper onaylarcasına fısıldadı.

Edward kollarını omuzlarımda sıkılastırdı.

'Emin misin?' diye sordum ona.

'Kesinlikle.Sen herseyi yapabilirsin.'Gülümsemi ve beni öptü.

Tam olarak küçük bir öpücük degildi,ve benim vahşi vampir reaksiyonlarım tekrar gardımı indirmeme neden oldu.Edward'ın dudakları dogrudan sinir sistemime işleyen bagımlılık yaratan kimyasal bir madde gibiydi. (you are like my own personal brand of heroin'a bir gonderme mi var ne)Onu daha fazla şiddetle arzu ediyordum.Kollarımdaki bebegi hatırlamamı saglayacak bütün konsantrasyonumu bozdu.

Jasper ruh halimdeki degisikliği hissetti. 'Ee,Edward,Suan onun dikkatini bu sekilde dagıtmak istemezsin heralde.Odaklanmaya ihtiyacı var.'

Edward geri cekildi. 'Oops' dedi.

Kahkaha attım.En basından beri,ilk öpücükten beri,bu benim cizgim olmustu. 'Sonra,'dedim,ve bekleyiş midemi büküp bir topa cevirdi

'Odaklan Bella,'Jasper baskı yaptı

'Dogru' kaygılı dusuncelerımı kafamdan silmeye calıstım.Suan icin en onemli sey

Charlie'ydi.Charlie'yi bugün güvende tut.Bütün gece bizim...

'Bella'

'Üzgünüm Jasper.'

Emmett kahkaha attı.

Charlie'nin kamyonetinin sesi gittikçe yaklaşıyor ve yaklaşıyordu.(parçada kruvazör olarak geçiyor yanı savas gemisi yada tankı demek bella çok korktuğu için çağrısını yaptı heralde)Sakalasmalar gulusmeler son buldu ve herkes durgun ve sessizdi.Bacaklarımı ustuste attım ve göz kırpmaya alıstırmaları yaptım.

Araba evin önünde durdu ve birkaç saniye için motoru rölantide çalıştırdı.Charlie'nin de benim kadar gergin olup olmadığını merak ettim.Sonra motoru kapattı ve kapıyı çarpıp kapattı.Cımler boyunca 3 adım ,ve sonra tahta merdivenler üzerinde yankılanan 8 adım ve sonra verandada yankılanan 4 adım daha.Sonra sessizlik.Charlie 2 derin nefes aldı.

Tak tak tak..

Son kezmiş gibi nefes aldım.Renesmee saçlarıma yüzünü saklayarak kollarıma gömüldü.

Carlisle kapıya baktı.Stresli ifadesi bir hoşgeldin ile değişti sanki tv de kanalı değiştiriyormuş gibi...

"Merhaba Charlie" dedi biraz utanmış görünerek.Butun bunlardan sonra, Atlanta da salgın hastalık kontrol merkezinde olmamız gerekiyordu. Charlie kendine yalan söylenilmiş olduğunu biliyordu.

"Carlisle" Charlie resmi bir ifadeyle onu selamladı " Bella nerede?"

"Buradayım baba"

"Ugh!Sesim çok yanıltı.Ustelik ihtiyacım olan havayı tüketmişim. Charlie'nin odayı kokusuyla henüz dolduramamış olmasına memnun olarak çabucak yutkunarak yeniden havayı içime doldurdum.

Charlie'nin donan yüz ifadesi sesimin nasıl çıktığını bana fark ettirdi.Gözleri üzerimde ve tamamen açılmıştı.

Yüzüne yansıyan duygularını okudum.

Şok. İnkâr. Acı. Kayıp. Korku. Öfke. Süphe. Daha çok acı.

Dudagımı ısırardım. Komik hissettirdi. Yumusak insan dudaklarımın ve dışlerimim aksine yeni dışlerimim tas gibi sert derime karsın daha keskindi

" Bu sen mısın Bella?"Charlie fısıldadı

“Evet” ahenkle çıkan melodik sesimden(wind-chime voice,sarkı gibi çıkan ses olarak da çevrilebilir belki) ırkıldım.” Merhaba baba”

Kendine gelebilmek için derin bir nefes aldı

“Merhaba Charlie,jacop onu kösedan selamladı. “nasıl gıdıyor?”

Charlie jacop a ters bir bakış attı, hatırladıklarından urperdi,ve sonra tekrar bana gözlerini dıktı.

Birkaç adım uzagıma gelinceye kadar odanın içinde yavaşça yurudu.Edward a suçlayan bakışlarla dık dık baktı ve sonra alev alev yanan gözleri tekrar bana döndü.Yakıcı vucut sıcaklığını her bir kalp atısında hissediyordum

“bella?” yeniden sordu

Sesimin çınlmasını engellemeye çalırsarak kısık bir sesle konustum .”Gerçekten benim”

Cenesi kitlendi

“Uzgünüm,baba” dedim

“İyi misin” diye sordu

“Gerçekten ama gerçekten iyiyim” diye söz verdim “Bir at kadar sağlıklıyım”

“Jake bana bunun...gerekli olduğunu söyledi.Ölüyor olduğunu” Sanki bu sözlerin hiçbirine bir nebze olsun inanmıyormuş gibi konustu.

Kendıma hakim olmaya çalıştım.Renesmee nin sıcak tenının ağırlığına odaklandım,destek için Edward’a yaslandım,ve derin bir nefes aldım. Charlie nin kokusu bir avuç dolusu ates topu gibi bogazımı yakıyordu.Ama bu acıdan çok daha fazla birseydi.Hançer gibi saplanan bir arzu gibiydi de.Charlie hayal ettiğimden de lezzetli kokuyordu.Suan benim için çok çekici bir avdı.(aslında burada dag yuruyuşçuları ve avlanmaktan aldıkları zevkle Charlie yı avlama durtusunu karsılaştırıyor ve ıkı katı daha zevkli olacağını söylüyor :s)Ve insanın azgını sulandıran sıcaklığını yayarak sadece birkaç adım uzagımda duruyordu.

Ama onu avlamayacaktım.Ve o benim babamdı

Edward omuzlarımı sempati ile sıktı ve Jacop özür dileyen bir bakışla odanın karşı kösesinden bana baktı.

Kendimi toplamaya ve acıyı ve susuzlugumu görmezden gelmeye çalıştım. Charlie cevabımı bekliyordu

“Jacop sana dogruyu söylüyordu”

“Bu tam senlik”Charlie homurdandı

Charlie'nin yeni yuzumdeki vicdan azabını görebilmesini umdum

Saçlarının altında ,Renesmee Charlie'nin kokusunu burnuna çekti.Onu sıkıca tuttum.

Charlie endişeli bakışlarımı gördü ve ızledi. "Oh" dedi,ve bütün öfkesi yuzunden silindi. "Bu,o.Jacop'ın söylediği evlatlık aldığınız yetim"

"Yegenim" diye yalan söyledi Edward yumusak bir ses tonuyla.Renesmee ile benzerliğinin göz ardı edilemeyeceğine karar vermiş olmalı.En bastan aralarında bağlantı kurmak en iyi yoldu.

"Aileni kaybettiğimi sanıyordum" dedi Charlie sesinde bir suçlamayla.

"Ebeveynlerimi kaybettim. Erkek kardeşim de benim gibi evlatlık verildi. Onu daha sonra hiç görmedim. Fakat mahkemeler o ve karısı trafik kazasında ölünce, baska akrabası kalmayan tek çocuklarına bakmakla beni yükümlendirdiler"

Edward bu iste çok iyiydi.Sesinde bile orantılı bir masumiyet vardı.Benim de bunu yapabilmem için biraz pratige ihtiyacım olacaktı.

Renesmee saçlarının altından havayı koklayarak gizlice etrafını gözledi.Uzun kirpklerinin altından utanarak Charlie'ye bir bakış attı,ve sonra tekrar saklandı.

"O..o,sey..o çok güzel"

"Evet" diye Charlie 'ye katıldı Edward.

"Buyuk bir sorumluluk yine de. Siz daha yeni başladınız"

"Baska ne yapabiliriz?" dedi Edward parmaklarını Renesmee'nin yanagına dokundurarak.Onu bir dakika için Renesmee'nin dudaklarına dokunurken gördüm-bir hatırlatma. "Onu reddedebilir miydin?"

"Hımmm.Sey"Dalgınlıkla basını salladı. "Jake ona Nessie dediğinizi söyledi?"

"Hayır, demiyoruz"Sesim çok sert ve keskindi. " Onun adı Renesmee"

Charlie yeniden bana odaklandı. " Bunun hakkında nasıl hissediyorsun?Belki Carlisle ve Esme onu - "

Lafını kestim "O benim.Onu istiyorum"

Charlie kaslarını çattı. " Beni bu kadar genç buyukbaba mı yapacaksın?"

Edward güldü. " Carlisle da buyukbaba"

Charlie hala ön kapıda duran Carlisle'a kuskucu bir bakış attı;Zeus'un daha yakışıklı olan genç erkek kardeşine benziyordu.

Charlie kaslarını çattı sonra kahkaha attı. "Sanırım bu beni daha iyi hissettirecek.

”Gözleri tekrar Renesmee ‘ye döndü. “ O suphesız bakılacak birsey”

Sıcak nefesi aramızdaki mesafe boyunca hafifce esti.

Renesmee saçlarımdan sıyrılarak kokuya doğru yöneldi ve onun yuzune ilk defa tam olarak baktı.Charlie’nin nefesi kesildi.

Ne görüyor olduğunu biliyordum.Benim gözlerim –onun gözleri- renesmee nın mukemmel yuzune tam olarak kopyalanmıştı.

Charlie’nin dudakları titredi,mırıldandığı sayıları okuyabiliyordum.9 ay geriye doğru sayıyordu.Herseyi biraraya koymaya çalışsa da tam önündeki kanıt ona mantıksız geliyordu.

Jacop kalktı ve Charlie’nin sırtını oksadı .Charlie’nin kulagina birseyler fısıldamak için eğildi; sadece Charlie duyabileceğimizi biliyordu
“Bilmelisin, Charlie. Hersey yolunda. Söz veriyorum.”

Charlie yutkundu ve basını salladı.Ve sonra ates püsküren gözleriyle yumruklarını sıkarak Edward ‘a doğru bir adım daha yaklaştı.

“Herseyi bilmek isteyip istemediğimi biliyorum,ama yalanlardan bıktım!”

“Üzgunum” dedi Edward sakınca. “ama gerçeği bilmekten çok bilinen hikayeyi (herkese söyledikleri hikaye-public story olarak geçiyor) bilmen daha iyi olur.Eger bu sırta ortak olacaksan,esas önemli olan bu hikaye.Bu Bella ve Renesmee kadar bizleri de korumak için.Onlar için bu yalanı surdurebilir mısınız? Oda heykellerle doluydu.ayak bileklerimi oynattım.

Charlie önce köpürdü ve sonra bakışlarını bana çevirdi “Bana önceden uyarıda bulunmalıydın,evlat”

“Bu gerçekten herseyi daha kolay hale getirecek miydi?”

Kaslarını çattı sonra önümde dizlerini yere çöktü.Derisinin altında boynuna giden kanın akısını duyabiliyordum.Sıcak titresimi hissedebiliyordum.

Tabii Renesmee de.Gülümsedi ve pembe avuç içiyle ona elini uzattı.Onu geri çektim.Diğer elini boynuma koydu ,susuzluk,merak ve Charlie’ nın yuzu düşüncelerindeydi.Öyle ince bir mesaj vardı ki düşüncelerinde bana Edward ‘ın sözlerini tamamıyla anladığını düşündürdü. Susuzluğu tanımış ve ustesinden gelmişti düşüncelerinde.

“wow” Charlie nın nefesi kesildi, gözleri onun (renesmee) harika dişlerindeydi. “Kaç yaşında?”

“Urn..”

“3 aylık” dedi Edward. ve sonra yavaşça ekledi “daha ziyade , yaklaşık 3 aylık görünümünde.Aslında daha küçük ama diğerlerine göre daha olgun”

Renesmee ona el salladı

Charlie göz kırptı

Jacop Charlie'yi dirseğiyle durttu. "Sana özel olduğumu söylemişim değil mi?" Charlie temastan irkildi.

"Oh hadi ama Charlie "jacop sızlandı. "ben her zaman olduğum kısıyım bu öğleden sonra yasanmamış gibi yap sadece"

Charlie'nın birden dudakları beyaza döndü. " peki senin bu iste çıkarın ne jacop?" diye sordu "billy ne kadarını biliyor?neden buradasın?"jacop ın renesmee ye bakarken kızaran yuzune baktı .

"Sey ,sana herseyi anlatırdım-Billy hemen hemen herseyi biliyor-ama kurtadamlarla ilgili çok fazla sey va-

"Ungh!"Charlie kulaklarını kapatarak sözünü kestı " unut gıtsın"

Jacop sırttı. " hersey yoluna girecek,Charlie.sadece gördüğün hiçbirseye inanmamayı dene.

Babam anlaşılmayan birseyler mırıldandı.

"woo!" emmett birden gurledi. " Bastır Gators!"

Jacop ve Charlie zıpladı.Bızse olduğumuz yerde donduk kaldık

Charlie silkindi ve omzunun üstünden Emmett 'e baktı "Florida mı yeniyor?" 'Sadece ilk sayıyı yaptılar 'Emmett onayladı.Vodvillerdeki(taslamalı güldürü) kötü adam gibi kaslarını oynatarak bana doğru bakış attı. 'Devre arası burada biri sayı yaptı.'

Bir tıslamaya direndim.Charlie'nin önünde?Bu sınırı aştı.

Ama Charlie bunun farkına varmanın çok otesindeydi.Havayı ayak parmağına kadar içine çekmeye çalışır gibi yeniden derin bir nefes aldı. Ona imrendim. Sallandı,Jacop'ın etrafında yürüdü ve sandalyeye çöktü.'Pekala,' ic gecirdi, 'Sanırım önderliklerini devam ettirebilecekler mi görmeliyiz.'

26. Shiny (Parlak)

"Ben bundan Renee'ye ne kadar bahsetmemiz gerektiğini bilmiyorum", Charlie dedi, dışarıya doğru tereddüt ederek. Gerindi ve sonra midesi homurdandı.

Başımı salladım. " Ben biliyorum, onu heyecanlandırmayı istemiyorum. Onu korunması için bu daha iyi. Bu malzeme, ürkek biri için değildir."

Onun dudakları, yalandan kenara yukarıya kıvrıldı. "Eğer nasıl olduğunu bilmiş olsaydım, seni daha fazla koruyabilirdim. Ama senin cesaretsiz kategorisinde asla krizin olmadığını tahmin ediyorum, sana sahip miyim?"

Ben arkada gülümsedim, dişlerim boyunca parlayarak yanan bir nefese aldım. Charlie, dalgın bir şekilde midesine vurdu.

"Ben, bir şeyi düşüneceğim. Bizim, bunu tartışması için zamanımız var, doğru mu?"

"Doğru" ona söz verdim.

Bazı yollardan uzun bir gün olmuştu, ve diğerleri için öyle kısa. Charlie, yemek için geç kalmıştı. — Clearwater o ve Billy için yemek pişiriyordu. Bu uygunsuz bir akşam olacaktı, ama o en azından, yiyen gerçek yiyecek olacaktı; Ben, birisinin, onun yeteneği pişirme eksikliği yüzünden açlıktan ölmekten onu kurtarmayı deniyor olduğu için hoşnuttum.

Bütün gün gerilim, yavaşça geçişini yapmıştı;

Charlie asla, omuzlarının sert takımını gevşetmemişti. Ama bırakmak için isteksiz olmuştu. İki oyunun tümünü izlemişti — Minnetle öyle onun, her fısıltıyla daha sivri uçlu ve daha az futbol-İlgili olan Emmett'in fikir veren şakalarından tamamen bihaber olduğu düşünceleri onu içine çekti — ve daha sonra oyun yorumları, ve sonra haberler, Seth'e kadar hareket etmemek, ona zamanı hatırlatmamıştı.

"Billy'yi ve annemi kaldırabilir misin, Charlie? Hadi Bella ve Nessie yarın burada olacaklar. Yiyecek bir şeyler hazırlayalım, ne dersin? "

Seth'in değerlendirmesine güvenmemiş olduğu Charlie'nin gözlerinde açık bir şekilde belli olmuştu, ama dışarı yolu götürmesi için Seth'e izin vermişti. Şüphe hala onun şimdi durakladığı gibi oradaydı. Gitmiş olan yağmurdan sonra bulutlar, inceliyordu.

Doğmasının vakti geldiğinde, güneş belki bir kez daha görünürdü.

" Jake diyor ki siz çocuklar benden uzağa gideceksiniz." diye bana mırıldandı.

"başka bir yolu olsa bunu yapmak istemezdim.hala burda olmamızın sebebi bu."

"O, senin bir süre için kalabildiğini dedi, ama sadece ben yeteri kadar sertsem ve eğer

ben ağzımı kapalı tutabilirsem."

"Evet... Ama ben, bizim asla bırakmayacak olduğumuza söz veremem, baba. O hayli, güçleştirdi..."

"Bilmeye ihtiyacım var" bana hatırlattı.

"Doğru"

"Eğer sen, gitmek zorundaysan buna rağmen ziyaret edecek misin ?"

"Şimdi yeterince biliyorsun. Bence bu işe yarayacak. Senin istediğin kadar yakın tutacağım."

Yarım saniye boyunca dudağında çiğnedi, sonra yavaşça bana doğru kollarıyla dikkatli bir şekilde eğildi.

Renesmee'yi sol koluma kaydırdım — şimdi uyukluyordu— dişlerimi kilitledim, nefesimi tuttum ve onun ılık, kolumu yumuşak beline doğru çok hafifçe etrafında sardım.

"Yakın dur, Bells." diye mırıldandı. "Çok yakın."

"Seni seviyorum, baba" ben benim dişlerim boyunca fısıldadım.

O titredi ve kurtuldu. Ben kolumu düşürdüm.

"Seni de seviyorum, çocuk. Ne değişmiş olursa olsun, bu değişmedi." Bir parmağıyla Renesmee'nin pembe yanağına dokundu. "Kesinlikle sana çok benziyor."

Herhangi bir şeyi hissetmeme rağmen Tesadüfen ifademi tuttum "Bence daha çok Edward'a benziyor" Tereddüt ettim, ve sonra ekledim, "O senin buklelerine sahip".

Charlie başladı sonra öfkeyle homurdandı."Huh. Sanırım öyle. huh. Büyükbaba. Kafasını şüpheyle salladı. "Onu kucağıma alabilecek miyim?"
Ben, şokla gözlerimi kırdım ve sonra kendimi toparladım.

Yarım saniye ve yargılayan Renesmee'nin görünüşü için düşünmekten sonra — Reneesme tamamen dışarı baktı — ben de bugün bir şeylerin o kadar iyi gidiyor olduğundan beri beni sınırı şansımın itebildiğimi kararlaştırdım...

"Burada" dedim. Tutması için ona verirken. O otomatik olarak, kollarıyla becerizsizce bir beşik yaptı, ve ben ona Renesmee'yi soktum. Derisi, onunki kadar tamamen sıcak değildi, ama o dokunduğunda ince zarın altında akıyor olan sıcaklığı hissetmek boğazımı gıdıkladı. Beyaz cildimin ona sürtüdüğü yerde tüyleri ürperdi. Bu yeni vucut ısımaya verdiği tepki miydi emin değilim, belki de tamamen psikolojikti

Charlie onun ağırlığını hissettiği gibi sessizce homurdandı. "O... Kuvvetli."
Ben kaşlarımı çattım. Bana tüy gibi hafif geliyordu. Belki de benim ölçüm kötüydü.

"Kuvvetli, iyidir" Charlie dedi, benim ifademi görerek.

O sonra, kendine söylendi, "O, bütün bu çılgınlık ile sarılıyken dayanıklı olmaya ihtiyaç duyacak".

Nazikçe onu kollarında zıplattı, kenardan kenara biraz salladı.

"Benim şimdiye kadar gördüğüm en sevimli bebek, sen de dahil. Üzgünüm, ama bu doğru."

"Biliyorum."

"Güzel bebek" dedi tekrar bu sefer güvercin ötüşüne benzer şekilde onun yüzünde görebiliyordum- Orda yayıldığını görebiliyordum. Charlie bizim geri kalanımız gibi onun sihrine karşı çaresizdi. İki saniye onun kollarındaydı ve Reneesme şimdiden ona sahip oldu.

"Ben, yarın dönebilir miyim"?

"Kesinlikle baba. Tabii. Biz, burada olacağız."

"Sen daha iyisi, olmalıydın" sertçe dedi, ama yüzü, yumuşaktı ve hala Renesmee'ye sabitçe bakıyordu.

"Yarın görüşürüz, Nessie"

"Sen değil !"

"Hı?"

"Onun ismi Renesmee. Aynı Renee ve Esmee gibi, bir araya getir. Değişme yok."

Bu sefer derin nefes almadan kendimi sakinleştirmeye çabaladım.

"Sen, onun ikinci adını duymayı ister misin"?

"Kesinlikle".

"Carlie. C ile. Charlie ve carlisile'ı bir araya getirmişsin gibi." Charlie'nin gözleri kırışırken, yüzü bir sırtmayla aydınlandı ve beni kötü olmaktan korudu.
"Teşekkürler, Bells".

"teşekkürler baba. Birçok şey çok hızlı değişti. Başımın dönmesi durmadı şu an sen olmasaydın. Gerçeğe nasıl bağlı - bağlı kalırdım bilmiyorum. Ona benim bağlılığımın kime olduğunu söylemek üzereydim. Ama bu ihtiyacı olandan fazlasıydı. Bu muhtemelen onun, ihtiyaç duyduğundan daha çoktu. Charlie'nin midesi, homurdandı.

"Git, ye, baba. Biz burada olacağız." Nasıl bir his olduğunu hatırladım-bu daldığım hayaller içinde ilk rahatsız edici olanıydı- güneş ışınları yükselirken herşeyin kaybolduğunu hissettim. Charlie başını salladı ve sonra gönülsüzce Renesmee'yi bana verdi.

Sonra benim ardımdan eve göz attı; büyük parlak odanın etrafına dikkatlice bakarken gözleri bir dakika için vahşi bölgedeydi Herkes hala oradaydı, benim, mutfakta buzdolabına baskın yaptığını duyabildiğim Jacop'tan başka; Alice, kucağında Jasper'ın başıyla merdivenin alttaki basamak tembelce uzanıyordu; Carlisle kucağındaki kalın kitaba doğru eğilmişti; Esme kendince mırıldanıyordu bir notepadta taslak çiziyor, Rosalie ve Emmett, merdivenin altında anıtsal bir kağıttan ev için kuruluşu planlarken; Edward piyanosuna sürüklenmişti ve çok yumuşakça çalıyordu. Günün bittiğine dair hiç kanıt yoktu, yemek zamanı yada akşam için hazırlanan etkinlik değişikliği olabilirdi. Anlaşılmayan bazı şeyler atmosferi değiştirebilirdi. Cullenlar genellikle bunu yapmakta zorlanmıyorlardı -insanca saçmalıkları -ihtiyaçları- görmezden geliyorlardı, bu Charlie nin farklı hissetmesi için yeterliydi.

Hissedilir bir şey, atmosferde değişmişti.

Cullenlar genellikle, yaptığı gibi öyle sert denemiyordu – insan saçmalığı, çok ufakça kaymıştı, Charlie için farkı hissetmek için yeteri kadar.-

O, titredi, onun başını salladı ve iç çekti. "Yarın seni görürüm, Bella"
"Düşünüyorumda aslında fena gözükmüyorsun....iyi. Buna alışabilirim"

Onun uzaklaşmasını izledim lastik izlerini çevre yolunda duyana kadar yaptığımı farketmedim. Aslında Charliyi incitmeden tüm günü geçirebildim. Hemde tek başıma

Ben, bir süper güce sahip olmalıyım!

Bu, doğru olmak için fazla iyi göründü.

Ben gerçekten, hem benim yeni ailem hem de benim yaşlı ek olarak bir kısmına sahip olabilir miydim? Ve ben, dün beden eğitimi olmuş olanı düşünmüştüm.

"Vay" diye fısıldadım. Gözlerimi kırptım ve kontak lenslerin üçüncü takımının, parçalandığını hissettim.

Piyanonun sesi kesildi ve Edward'ın kolları benim belimin etrafındaydı, çenesini benim omzuma dayadı.

"Ağzımdan doğru sözcüğü aldın".

"Edward ben yaptım!"

"Sen, yaptın. Sen, inanılmazdın. Herkes, o rahat edemezdi.

"Sen, yaptın. Sen, inanılmazdın. Herkes yenidoğmuş bir vampir olmandan endişeleniyordu ve sonra sen onu tamamıyla atlattın."(Bu cümleyi ancak böyle çevirebildim açıkçası ben de pek anlayamadan çevirdim All that worrying over being a newborn, and then you skip it altogether.bu cümleydi isteyen çevirebilir) O sakince güldü.

Emmett aşağı kattan "Bırak yenidoğmuş bir vampir olmayı, ben onun vampir olduğundan bile emin değilim." diye seslendi. "Çok evcil."

Babamın önünde yaptığı bütün o utandırıcı yorumlar(Not: Emmett, Edward ile Bella'nın cinsel hayatıyla ilgili bayağı çok konuşuyor.) kulaklarımda tekrar çınladı. O sırada kucağımda Renesmeé'in oluşu iyi bir şeydi. Kendimi tam olarak engelleyemeyip ona hırladım.

"Uuuuu, korkunç!" diyerek kakhaha attı.

Tısladım ve Renesmeé kollarımda kıpırdandı. Birkaç kere gözlerini kırpıştırıp etrafına bakındı. Yüz ifadesi karıştı. Burnunu çekti ve yüzüme uzandı.

"Charlie yarın tekrar gelecek" diye garanti verdim.

Emmett "Mükemmel!" dedi. Rosalie de bu sefer onunla birlikte güldü.

"Mükemmel değil Emmett." dedi Edward küçümseyerek. Renesmeé'i kollarımdan aldı. Duraksayınca bana göz kırptı ve ben de biraz şaşkınlıkla onu verdim.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Emmett.

"Sence de evdeki en güçlü vampiri kışkırtmak biraz kalın kafalılık değil mi?"

Emmett kafasını geriye atıp homurdandı. "Lütfen!"

"Bella," Edward, Emmett bizi dinlerken mırıldandı, "Birkaç ay önce, senden ölümsüz olduğunda yapmak üzere istediğim iyiliği hatırladın mı?"

İnsan olduğum zamanki bulanık diyaloglarımızı gözden geçirdim. Biraz sonra hatırladım ve nefesim kesilerek yanıtladım. "Aa!"

Alice çınlayan, uzun bir kakhaha attı. Jacob köşeden ağzı yemekle dolu halde kafasını kaldırdı.

"Ne?" diye sızlandı Emmett.

"Gerçekten?" diye sordum Edward'a.

"Bana güven." dedi.

Derin bir nefes aldım. "Emmett, küçük bir iddiaya ne dersin?"

Bir anda ayağa kalktı. "Muazzam. Söyle."

Bir saniyeliğine dudağımı ısırđım. Çok iriydi.

"Tabii çok korkmuyorsan...?"

"Sen. Ben. Bilek güreşi. Yemek masasında. Şimdi."

Emmett'in sırtışı genişledi.

"Ee... Bella" dedi Alice çabucak. "Esmo o masayı çok seviyor. Bir antika."

Esme dudak hareketleriyle yanıtladı. "Teşekkürler."

"Problem değil." dedi Emmett parıldayan bir gülümsemeyle. "Buradan Bella."

Onu takip ettim. Diğerlerinin arkamızdan geldiğini duyabiliyordum. Nehrin yanındaki kayaların yanında büyük, aşınmış bir granit kaya vardı. Biraz yuvarlak olsa da, iş görürdü.

Emmett dirseğini kayaya koydu ve bana el salladı.

Kolundaki kalın kasları izlerken tekrar gerildim; ama yüzümü ifadesiz tuttum. Edward bir süre herkesten güçlü olacağımın garantisini vermişti. Güçlü hissediyordum. Peki o kadar güçlü mü? diye merak ettim Emmett'in kaslarına bakarken. İki günlük bile değildim, hakkımda hiçbir şey normal değildi. Belki de normal bir yenidoğmuş vampir kadar güçlü değildim. Belki de bu yüzden kendimi bu kadar kolay kontrol edebiliyordum.

Dirseğimi kayaya koyarken, endişsiz gözükmeye çalıştım.

"Evet Emmett. Ben kazanırsam, cinsel hayatım hakkında kimseye tek kelime bile etmeyeceksin, Rose'a bile. Ne laf dokundurma, ne kinaye – hiçbir şey."

Gözlerini kıstı. "Anlaştık. Ben kazanırsam çok daha kötüleşecek."

Nefes almayı bıraktığımı duydu ve kötü bir şekilde sırttı. Gözlerinde blöf yaptığına dair hiçbir işaret yoktu.

"Bu kadar çabuk mu geri çekileceksin küçük kız kardeşim?" diyerek alay etti. "Pek vahşi değilsin değil mi? İddiasına varım ki evinizde tek bir çizik bile yoktur." Güldü. "Edward sana Rose ile benim kaç ev mahvettiğimizi söyledi mi?"

Dişlerimi gıcırdattım ve elini kavradım. "Bir, iki-"

"Üç" dedi ve elimi itti.

Hiçbir şey olmadı.

Sarfettiği kuvveti hissedebiliyordum. Yeni zihnim böyle hesaplamalarda bayağı iyiydi; eğer bir dirençle karşılaşmış olmasaydı elli hiç zorluk çekmeden benimkini taşa vururdu. Baskı büyüdü ve bir çimento kamyonunun saatte 40 mille giderken buna yakın bir kuvvet uygulayıp uygulamadığını merak ettim. Saatte 50 mil? 60? Muhtemelen daha çok.

Bu beni hareket ettirmeye yeterli değildi. Eli benim elime ezici bir kuvvet uyguladı; ama rahatsız edici değildi. Garip bir şekilde iyi hissettirdi. Uyandığımdan beri etrafımdaki şeyleri kırmamak için çok dikkatliydim. Kaslarımı kullanıp, gücü engellemek için boğuşacağıma serbest bırakmak ilginç bir rahatlıktı.

Emmett, alnı buruş buruş, homurdandı. Kollarımdaki deli gücün tadını çıkarırken, terlemesine izin verdim. Birkaç saniye sonra bundan sıkılınca, kasıldım ve Emmett

bir inç kaybetti.

Kahkaha attım. Emmett dişlerinin arasından sertçe homurdandı. "Çeneni kapalı tut," diye hatırlatıp elini kayaya yapıştırdım. Bir çatırtı ağaçların arasında yankılandı. Kaya titredi ve bir parça kopup, Emmett'in ayağına düştü. Kendimi kıs kıs gülmekten alkoyamadım. Jacob'ın ve Edward'ın gizliden gizliye güldüğünü duyabiliyordum.

Emmett kayayı nehire doğru tekmeledi.

"Rövanş. Yarın!"

"Gücüm bu kadar çabuk azalmayacak." dedim. "Belki de bir ay vermelisin."

Emmett homurdandı. "Yarın!"

"Hey, seni ne mutlu edecekse abi."

Emmett giderken graniti yumrukladı ve bir kısmı kırık parçalar ve tozlara ayrılıp parçalandı. Çocukça bir şekilde, bu hoştu.

Tanıdığım en güçlü vampirden daha güçlü olduğumun kanıtlanmasıyla büyülenmiş halde, parmaklarımla kayayı ezmeye başladım. Bana sert peyniri hatırlattı. İşim bittiğinde kalan şey kumdu.

"Harika." diye mırıldandım.

Suratımda genişleyen bir gülümsemeye, kayaya elimin kenarıyla karate-vuruşu yaptım. Taş titredi ve ikiye ayrıldı.

Kıkırdamaya başladım.

Arkamdaki gülüşlere pek aldırmandan kayanın kalanını yumrukladım, tekmeledim. Çok eğleniyordum ve kıs kıs gülüyordum. Derken yeni bir kıkırdama duydum ve zevzek oyunumdan döndüm.

"Güldü mü?"

Herkes Renesme'e şaşkınlıkla bakıyordu, tıpkı benim gibi.

"Evet." diye yanıtladı Edward.

Jacob gözlerini devirerek "Kim gülmüyordu ki?" diye mırıldandı.

"İlk koştuğunda senin de böyle olmadığını söyle, köpek." diyerek sataştı Edward, sesinde kin olmadan.

"Bu farklı." dedi Jacob ve onun Edward'ın omzunu eğlenerek yumrukladığını şaşkınlıkla seyrettim.

"Bella'nın artık yetişkin olması gerekli. Evli ve bir anne. Biraz daha saygınlık olması gerekmez mi?"

Renesmee somurtarak Edward'ın yüzüne dokundu.

"Ne istiyor?" diye sordum.

"Daha az saygınlık" diye yanıtladı Edward sırtarak.

Ben, komik miyim"? Renesmee'ye sordum, aynı zamanda bana uzandığından dolayı yeniden ileri atıldı. Edward'ın kollarından onu dışarı aldım ve ona elimde ki kayanın kırık parçasını teklif ettim. "Sen, denemeyi ister misin?"

Parlak gülümsemesiyle gülümsedi ve taşı her iki elde aldı.

Sıktı, konsantre olurken kaşlarının arasında küçük bir şekil oluştu.

Küçücük öğüten bir ses ve biraz toz vardı.

Kaşlarını çattı ve bana iri parçayı erteledi.

Ben onu alırım " dedim, taşı kuma çevirirken. O alkışladı, ve güldü; Onun lezzetli sesi, hepimizin katılmamızı sağladı.

Güneş aniden bulutların arasından parladı, yakut ve altın rengi ışığı onumuzun birden üzerinden geçti, ve ben de tenimin güzelliğini güneş ışığının altında hemencecik kaybetmişim. Gözlerim kamaşmıştı.

Renesmee elmas parlak yüzeyde pürüzsüz bir şekilde duruyordu, sonra kollarını benim yanıma doğru serdi. Sadece teninin parlaklığı solmuştu, zor ve gizemli. Hiçbir şey güneşli bir günde onu dışarı çıkmaktan alıkoyamazdı, ki benim gibi parlayan bir teni olmadığına göre. Yüzüme dokundu, aramızdaki farkı düşündü ve kendisini kötü hissetti.

"Sen en sevimlisin" diye güven verdim.

"Emin değilim ikna edebilirim." dedi Edward ve ne zaman ona soru yöneltsem, suratı güneş ışığında sersemliyordu

Jacop'un, onun yüzünün önünde onun eli vardı, parlıtıdan onun gözlerini korur gibi yaparak "Freaky Bella" diye yorum yaptı.

"Ne kadar şaşırtıcı bir yaratılış onun sahip olduğu" hemen hemen kararlı bir şekilde Edward mırıldandı. Jacop'un yorumu kompliman anlamında idi. O hem Renesmee'ye hayrandı hem de ondan gözleri kamaşıyordu.

Garip bir histi — şaşırtıcı değildi,şuandan beri herşey garip hissettiriyordu— Bu varoluşta bu doğal bir şeydi. Bir insan olarak asla herhangi bir şeyde en iyi olmamışım. Önceden iyi olmak için uğraşmaktaydım, ama muhtemelen bir sürü insanlar, daha iyide yapmış olabilirdi; ama,problem bir sürü insanın phil ona benzediğini itiraf etti.ben iyi bir öğrenciydim.ama asla sınıfın zirvesinde olmadım.açıkça,ben herhangi bir şeyden dolayı atetik sayılabıldım.sanatsal ve müzikal . Şimdiye kadar hiç kimse kitapları okuduğu için bir ödül vermedi. Vasatılığın 18 yılından sonra ben orta seviyede olmaya hayli alıştım. Uzun zaman

nce herhangi bir alanda parlamak isteğimi düşününce vazgeçmiş olduğumu fark ettim. Ben sadece sahip olabileceğimin en iyisine sahip olduğumu hatırladım. Benim dnyama asla tamamen uyamadık. Bundan dolayı bu Şey gerçekten farklıydı. Ben Şimdi Őaşıırıyordum -onlara ve kendime

Bu benim vampir olmak için doğmuş olmuş olduğum gibiydi. Bu fikir bende gülme isteği uyandırdı, ama aynı zamanda Şarkı söylemek de istemiştim. benim için dünyada en doğru yer benim parladığım yerdı.

27. Travel Plans (Seyahat Planları)

Vampir olduğumdan beri mitolojiyi ciddiye almaya başladım

Sık sık, geriye dönüp ölümsüz olarak geçirdiğim ilk üç aya baktığımda, hayat çizgimin yeniden çizilmiş gibi görüldüğünü düşündüm-kim bilir,ama aslında doğru olabilirdi.Çizgim renk değiştirmiş olmalıydı, bundan emindim; muhtemelen hoş,destekleyici ve sakin,arka plandan görünen hoş görünen bej rengi bir şey olarak başlamıştı. Şimdiyse canlı kırmızı,veya parlak altın olmalıymış gibi hissettiriyordu.

Ailem ve arkadaşlarımın etrafımda beraberce dokuduğu örtü güzel,canlı bir şeydi,onların parlak,tamamlayıcı renkleriyle doluydu.

Hayatıma dahil olan bazı ipler beni şaşırtmıştı.Kurt adamlar koyu,orman gibi renkleriyle,beklemediğim bir şeydi; Jacob,elbette,ve Seth de.Fakat eski arkadaşlarım Quil ve Embry de Jacob'ın sürüsüne katıldıklarından bu dokumanın bir parçası olmuşlardı,ve Sam ile Emily bile samimilerdi.Ailelerimiz arasındaki gerilimin düşmesinin sebebi, ağırlıklı olarak Renesmee'ye dayanıyordu.Onu sevmek çok kolaydı.

Sue ve Leah Clearwater da hayatımıza karışmışlardı-iki beklenmedik kişi daha.

Sue,kendisini Charlie'nin inandığı kolay dünyayla bir bağlantı olarak tutuyor gibi görünüyordu.Çoğu günler onunla birlikte Cullen'lara geliyordu,oğlunun ve Jake'in sürüsünün sürekli burada olmasından dolayı hiç bir zaman tamamen rahat görünmemesine rağmen.Pek sık konuşmazdı;sadece Charlie'yi korumak amacıyla yanında takılıyordu.Renesmee Charlie'ye bakarken daha da gelişmiş bir şeyler yapınca ilk farkedenden hep o olurdu-ki bu sık sık oluyordu. Cevap olarak,Sue gözlerini anlamlı bir biçimde Seth'e çevirip,evet,anlat bakalım,der gibi bakıyordu.

Leah yanımızda olmak konusunda Sue'dan bile daha rahatsız görünüyordu ve bizim yakın zamanda genişlemiş ailemizin bu birlikteliğine açıkça düşmanca bakan tek kişiydi.Bununla birlikte,o ve Jacob onları bize yakın tutmaya yarayan yeni bir arkadaşlığa sahiplerdi.Ona bir kere sormuştum-tereddüt ederek; gözetlemek istemezdim,ama aralarındaki ilişki beni meraklandıracak biçimde alışılmıştan farklıydı.Jacob omuz silmişti ve bana bunun sürüyle ilgili bir şey olduğunu söylemişti.Onun emir komuta zincirinde ikinci aşamada olduğunu söylemişti,benim uzun zaman önce söylediğim şekilde Leah "Beta"ydı.

"Ben yapabildiğim sürece bu Alfa şeyinin cidden devam edeceğini sanmıştım," diye açıkladı Jacob, "Formaliteleri daha iyi garantileyebilirdim."

Yeni sorumluluk Leah'a Jacob'ı da sık sık kontrol etmek zorundaymış gibi hissettiriyordu,ve o artık hep Renesmee'yle beraberdi...

Leah yakınımızda olmaktan mutlu değildi,ama bu bir istisnaydı.Mutluluk artık hayatımdaki temel unsurdu, örtünün baskın modeli.Öyle ki,Jasper'la olan ilişkim hiç

hayal bile etmediğim kadar yakındı.

İlk seferinde beni gerçekten kızdırmasına rağmen.

“Eveet!”. Bir gece Renesmee’yi demir beşiğine yatırdıktan sonra Edward’a sızlandım.”Charlie veya Sue’yu henüz öldürmedim,muhtemelen böyle bir şey olmayacak.Jasper’ın sürekli etrafımda dolanmayı kesmesini istiyorum!”

“Kimse senin hakkında şüphe duymuyor,Bella,seni küçümsemiyorlar. “ diye bana güven verdi. “Jasper’ın nasıl olduğunu bilirsin-o iyi duygusal iklimleri engelleyemiyor.Sen her zaman çok mutlusun,aşkımla,o düşünmeksizin senin çekimine kapılıyor.”

Sonra Edward beni sıkıca kucakladı,çünkü hiçbir şey onu benim bu yeni hayattaki bunaltıcı coşkumdan çok memnun edemezdi.

Ve zamanımın büyük çoğunluğu sevinçten havaya uçarak geçiyordu.Günler kızıma tapmak için yeterince uzun değildi;geceler Edward’a olan arzumu tatmin etmek için yeterince uzun değildi

Buna rağmen,neşenin bir de öbür yüzü vardı.Eğer hayatımızın oluşturduğu dokumaya bakacak olursak,desenin kasvetli ve boz arka yüzünün şüphe ve korkuyla örüldüğünü hayal edebiliyordum.

Renesmee ilk kelimesini tam bir haftalıkken söyledi.Söylediği kelime anneydi,günümün olayı olabilirdi,gelişimi hakkında duyduğum dehşeti donuk yüzümün ardına atıp ona gülümsedim.Bu onun ilk kelimesinden sonra aynı nefesle cümle kurmasına yardım etmedi. “Anne,büyükbaba nerede?” diye sordu net bir şekilde,üst soprano,benim odanın karşısında olmamdan dolayı yüksek sesle konuşmak canını sıkımişti.Normal(veya başka bir açıdan bakıldığında aslında anormal) iletişim yolunu kullanarak Rosalie’ye zaten sormuştu.Rosalie cevabı bilmiyordu,bu yüzden Renesmee bana dönmüştü.

İlk yürüdüğünde,üç haftadan biraz sonra,benzersizdi.Uzun bir süre Alice’e iyice bakmış,halasını buketleri odanın etrafındaki vazolara dağıtırken dikkatlice izlemişti,Alice dans ederek dönmüş ve zeminin öbür kısmına doğru kolları çiçeklerle dolu olarak geçmişti.Renesmee onun adımlarını taklit etti,hiç bir şekilde sarsılmadı ve döşemeyi neredeyse zerafetle geçti.

Jacob bir alkış patlattı,çünkü bu açıkça Renesmee’nin beklediği karşılıktı.Jacob’ın izlediği yol Renesmee’nin kendi tepkilerinin ikinci ürünüydü;onun ilk refleksi her zaman Renesmee’ye istediklerini vermek olacaktı.Ama gözlerimiz buluştuğunda,korkumun onun gözlerinde yankılandığını gördüm.Ben de ellerimi birleştirip alkışladım,korkumu ondan saklamaya çalışarak.Edward yanımda sakince alkışlıyordu,ve aynı şeyleri düşündüğümüzü bilmek için konuşmaya ihtiyaç duymadık.

Edward ve Carlisle araştırmalara dalmışlardı,herhangi bir cevap,tahmin yürütebilecekleri bir şey arıyorlardı.

Alice ve Rosalie güne genellikle bir moda gösterisiyle başlıyorlardı.Renesmee aynı

kıyafeti asla iki kez giymezdi, kısmen çok çabuk büyüdüğü ve neredeyse tüm kıyafetleri küçük geldiği için,ve kısmen Alice ile Rosalie onun haftalardan ziyade yıllara yayılmış gibi görünen bir bebek albümü oluşturmaya çalıştıkları için.Onun hızlandırılmış çocukluğunun her evresini belgelemek için,binlerce fotoğraf çekmişlerdi.

Üç ayda,Renesmee bir yaşında büyük bir çocuk,veya iki yaşında küçük bir çocuk gibiydi.Yürümeye yeni başlamış bir çocuk gibi değildi;zarifti ve inceydi,ölçüleri bir yetişkininki kadar düzgündü.Bronz lüleleri beline kadar uzanıyordu;onları kesmeye kıyamazdım,Alice böyle bir şeye izin verecek olsa bile.Renesmee akıcı bir dilbilgisi ve telaffuzla konuşabiliyordu,ama nadiren,istediklerini insanlara göstermeyi tercih ediyordu.Renesmee sadece yürümüyordu,koşabiliyor ve dans edebiliyordu.Okuyabiliyordu bile.

Bir gece ona Tennyson okuyordum,çünkü akıcıydı ve şiirinin ritmi dinlendirici görünüyordu.(Sürekli ona okumak için yeni materyaller aramak zorundaydım;Renesmee uyku öncesi masallarını ikinci kez dinlemekten diğer çocuklar gibi hoşlanmıyordu,ve resimli kitaplara hiç tahammülü yoktu.) Dokunmak için yanağıma uzandı,aklındaki görüntüde ikimiz vardık,yalnızca kitabı tutan oydu.Kitabı ona verip,gülümsedim.

“Burada tatlı bir müzik var,” duraksamadan okudu, “bu hafif düşüşlerde,bu çimenlerden çiçeklenmiş güllerin yapraklarına göre,yada çiğ damlaları hala gölgeli taş duvarların arasındaki suda,parlayan bir-”

Elim kitabı geri alırken robot gibiydi.

“Eğer okursan,nasıl uykuya dalacaksın?” açıkça onu sallamaktan kaçmak ister bir tonda sordum.

Carlisle'ın hesaplarına göre,vücut gelişimi aşamalı olarak yavaşlıyordu;aklı ilerlemeye devam edecekti. Büyüme derecesi düzenli olarak azalsa bile,yine de dört yıl içinde bir yetişkin gibi olacaktı.

Dört yıl.Ve onbeşinde yaşlı bir kadın.

Hayatın sadece onbeş yılı.

Ama o çok sağlıklıydı.Hayat dolu,neşeli,canlı ve mutlu.Bu aşıkardı-benim için onunla mutlu olmayı bir anda kolaylaştırıyordu ve geleceği yarına bıraktım.

Carlisle ve Edward geleceğimiz için seçeneklerimizi her açıdan,benim duyamayacağım kadar alçak sesle tartışıyorlardı.Bu tartışmaları Jacob etraftayken asla yapmazlardı,çünkü yaşlanmayı durdurmanın kesin tek bir yolu vardı,ve bu Jacob'in mantiken hakkında heyecanlanmayacağı bir şeydi.Ben heyecanlanmıyordum.İçgüdülerim çok tehlikeli! diye bağırıyorlardı.Jacob ve Renesmee bir çok yönden benzerlerdi,ikisi de yarı yarıya insan,aynı anda iki şeydi.Ve tüm kurt adam bilgisi,vampir zehrinin ölümsüzlükten ziyade bir ölüm kararı olduğuna dayanıyordu.

Carlisle ve Edward bu mesafeden yapabilecekleri araştırmaları tüketmişlerdi,ve şimdi

eski efsaneleri doğdukları yerde izlemeye hazırlanıyorduk.Brezilya'ya gidip oradan başlayacaktık.Ticunas'ın Renesmee gibi çocuklar hakkında efsaneleri vardı... Eğer Renesmee gibi başka çocuklar da var olduysa,belki yarı-ölümsüz çocukların yaşam süreleri hakkında da bazı hikayeler vardır...

Gerçek tek bir soru vardı,o da ne zaman gideceğimizdi.

Ben bir engeldim.Bunun küçük bir parçası Charlie'nin hatırı için,tatilden sonrasına kadar Forks yakınlarında kalmak istememdi.Ama bundan çok,ilk olarak yapmam gereken başka bir yolculuk vardı-bu net bir öncelikti. Aynı zamanda,bu yalnız bir gezi olmalıydı.

Bu ben vampire dönüştüğümden beri Edward'la tek tartışma sebebimizdi.Tartışmanın temel noktası "yalnız" gitmek kısmıydı.Ama gerçekler ortadaydı,ve benim planım tek akla yakın olandı.Volturi'yi görmeye gitmeliydim,ve bunu kesinlikle yalnız yapmalıyım.

Kabuslarımdan,ve hatta tüm rüyalarımdan kurtulmuş bile olsam,Volturi'yi unutmam imkansızdı.Ve de onların bizi hatırlatmalar olmadan öylece bırakması.

Aro'nun hediyesi ortaya çıktığı gün,Alice'in Volturi liderlerine düğünümüzle ilgili bir bildirim yollamış olduğunu bilmiyordum;biz Esme Adası'nda,çok uzaktayken Alice bir görüde yaklaşan Volturi askerlerini görmüştü-Jane ve Alec,mahvedici güçlere sahip ikizler de,aralarındaydı.Caius eğer beni hala insan olarak görürlerse bir avlanma partisi yapmaları için onlara ferman vermişti(Çünkü ben vampirlerin gizli dünyasını biliyordum,onlara katılmış veya susturulmuş olmalıyım...ebediyen).Bu yüzden Alice onlara bildiriği postalayarak,onların bu gecikmenin ardında bir anlam olduğundan şüphelenmemelerini sağlamış olmalıydı.Fakat neticede yine geleceklerdi.Bu kesindi.

Hediyenin kendisi açık bir şekilde tehditkar değildi.Abartılıydı,evet,neredeyse dehşet verici biçimde çok abartılıydı.Tehdit kısmı ise Aro'nun tebrik notundaydı,sade,düz beyaz bir kare kağıda siyah mürekkeple Aro'nun elinden yazılmıştı:

Yeni Bayan Cullen'ı en kısa zamanda görmeyi bekliyorum.

Hediye altın ve sedefle işlenmiş gösterişli oymaları olan,kıymetli taşlarla süslenmiş antika ahşap bir kutunun içinde gelmişti.Alice kutunun kendisinin bile paha biçilemez bir hazine olduğunu,içindeki her bir parçayı gölgede bırakacağını söylemişti.

"Onüçüncü yüzyıl İngiltere'sinde John'un krallığından kalan saray mücevherlerinin nasıl ortadan yok olduğunu hep merak ediyordum." dedi Carlisle. "Bunların Volturi'de olması beni hiç şaşırtmadı."

Gerdanlığın-kalınca bükülmüş bir altın zinciri vardı,neredeyse,boynun etrafını saracak pul pul olmuş,kıvrılmış bir yılan gibi örülmüştü.Zincirin ucunda sallanan bir mücevher vardı:golf topu büyüklüğünde beyaz bir elmas.

Beni mücevherden daha çok ilgilendiren,Aro'nun notundaki açık tehditti.Volturi benim ölümsüz olduğumu, Cullen'ların Volturi emirlerine itaat ettiğini görmeliydi,ve

bu yakın bir zamanda olmalıydı.Onların Forks'a gelmesine izin veremezdim.Buradaki hayatı güvende tutmanın yalnızca bir yolu vardı.

"Yalnız gitmiyorsun," diye karşı koydu Edward.Dişlerinin arasından konuşuyordu,elleri yumruk olmuştu.

"Beni incitmeyecekler," dedim becerebildiğim kadar yatıştırıcı olmaya çalışarak,sesimin kendimden emin çıkmasına gayret ediyordum. "Bunu yapmaları için bir sebep yok.Ben bir vampirim.Konu kapandı."

"Hayır.Kesinlikle hayır."

"Edward,Renesmee'yi korumanın tek yolu bu."

Bu konuda tartışamazdı.Mantığım su götürmezdi.

Aro'yu kısa bir zamandır tanıyor olsam bile,onun bir koleksiyoner olduğunu anlayabiliyordum-ve onun en değer verdiği hazineler yaşayan parçaları.O mahzenlerinde güzel,yetenekli ve nadir bulunan ölümsüz hizmetkarlarının her birini kilitli tutuyordu.Alice ve Edward'ın yeteneklerini mahzenlerine ekleyememesi onun için bir talihsizlikti.Ona Carlisle'ın ailesini daha fazla kıskanması için bir sebep daha vermeyecektim.Renesmee güzel ve yetenekliydi ve türünün eşsiz bir örneğiydi.Aro'nun onu görmesine izin veremezdim,birinin düşüncelerinde bile olsa.

Ve ben onun,düşüncelerini duyamadığı tek kişiydim.Elbette yalnız gidecektim.

Alice benim yolculuğumla ilgili herhangi bir sorun göremedi,ama görüşleri bulanık olduğu için endişeleniyordu. Bazen verilen kararlarla çatışabilecek bir şeyler olduğunda görüntülerin böyle bulanık olduğunu söyledi ama bu tamamen bir çözüm değildi.Bu belirsizlik zaten yapacağım şey hakkında kararsız olan Edward'ı son derece sınırlendirdi.Benimle Londra'daki uzak bağlantım olarak gelmek istedi,ama Renesmee'yi her iki ebeveyni de olmadan bırakamazdım.Onun yerine Carlisle benimle gelecekti.Carlisle'ın benden sadece bir kaç saat uzaklıkta olacak olması,ikimizi de biraz rahatlattı.

Alice geleceğe bakmaya devam etti,ama buldukları aradıklarıyla ilgili değildi.Borsada yeni bir trend;kararı tam olarak netleşmemesine rağmen Irina'dan olası bir uzlaşma ziyareti;altı hafta etkili olacak bir kar fırtınası;Renee'den bir telefon("Pürüzlü" sesimle çalışmaya devam ediyordum,ve her gün daha iyi oluyordum-Renee'nin bildiğine göre hala hastaydım,ama iyileşiyordum.)

Renesmee'nin üç ayını doldurduğu gün İtalya biletlerini aldık.Bunun oldukça kısa bir gezi olmasını planlıyordum, bu yüzden Charlie'ye bundan bahsetmedim.Jacob biliyordu,ve o da Edward'la aynı fikri benimsemişti.Buna rağmen, bugünkü tartışma Brezilya hakkındaydı.Jacob bizimle gelmek konusunda kararlıydı.

Üçümüz,Jacob,Renesmee ve ben,birlikte avlanıyorduk.Hayvan kanı diyeti Renesmee'nin favorisi değildi-bu yüzden Jacob bizimle geliyordu.Jacob bunu aralarında bir iddiaya dönüştürdü,ve bu Renesmee'yi avlanmak konusunda diğer etkenlerden daha gönüllü kılyordu.

Renesmee tüm iyi ve kötü yönleriyle uygulanan insan avlamama uygulamalarında gayet anlayışlıydı;bağışlanmış kanın güzel bir uzlaşma olduğunu düşünüyordu.İnsan yemekleri onu doyuruyordu ve sistemiyle uyumlu gibi görünüyordu,ama tıpkı ona bir kere verdiğim karnabahar ve lima fasulyelerini yerken olduğu gibi tüm katı gıdalara tepki gösteriyordu.En azından,hayvan kanı bunlardan daha iyiydi.Rekabetçi bir doğası vardı,ve Jacob'a meydan okumak onu av için heyecanlandırıyordu.

"Jacob," dedim,Renesmee bizden ileride dans ederek ilerleyip hoşlandığı bir koku ararken,onun bizimle olması için bir sebep arıyordum. "Zorunlu olduğun şeyler var.Seth,Leah-

Homurdandı. "Ben sürünün dadısı değilim.Hepsinin La Push'ta sorumlulukları var."

"Seninkiler gibi mi?Liseyi resmen bırakıyor musun?Ya sonra?Eğer Renesmee'yle devam etmek istiyorsan,çok daha fazla çalışman gerekli."

"Bu sadece bir izin dönemi.Okula geri döneceğim.İşler...yoluna girdiğinde."

O böyle deyince ona itiraz etmek konusundaki konsantrasyonumu kaybettim,ve ikimiz de otomatik olarak Renesmee'ye baktık. Durduğumuz uzun ok biçimindeki sarı çimenli alanda düşüp erimeden önce başının üzerinde titreyen kar tanelerine bakıyordu.Buruşan fildişi elbisesi kardan sadece bir ton koyuydu,ve güneş bulutların ardına gömülmüş olmasına rağmen kızıl-kahve bukleleri parlıyordu.

Biz onu izlerken,bir anda sıçradı ve beş metre kadar havaya yükseldi.Küçük elleri bir kar tanesinin etrafında kapandı,ve hafifçe ayaklarının üstüne indi.

Şaşırtıcı gülümsemesiyle bize döndü-aslında,bu sizin alışabileceğiniz bir şey değildi-ve elindeki kusursuz biçimli kar tanesini avuçlarında erimeden önce bize gösterdi.

"Güzel," diye değerlendirdi Jacob. "Ama ben senin bizi oyaladığını düşünüyorum,Nessie."

Renesmee Jacob'a doğru sıçradı;tam kollarını açtığı anda Jacob onu sarmaladı.Kusursuz bir senkronizasyonla hareket ediyorlardı.Renesmee bunu bir şey söylemesi gerektiğinde yapardı.Hala yüksek sesle konuşmamayı tercih ediyordu.

Renesmee onun yüzüne dokundu,sevimli bir biçimde kaşlarını çatıp bizden uzakta hareket eden bir geyik sürüsünün ormana girişini dinledi.

"Tabiiiii,susamadın Nessie," Jacob biraz alay ederek,ama daha çok hoşgörülü bir biçimde konuştu. "Sadece benim yine en büyük olanı yakalamamdan korkuyorsun!"

Öfkelenip Jacob'ın kollarından geriye doğru atladı,hafifçe ayaklarının üstüne indi,ve gözlerini devirdi-bunu yaptığı zamanlarda Edward'a çok benziyordu.Ardından ağaçlara doğru fırladı.

"Yakaladı," dedi Jacob,ben onu izlemek için eğildiğimde.Renesmee'nin peşinden ormana dalarken tişörtünü aniden çıkardı,zaten sarsılıyordu. "Eğer hile yaparsan sayılmaz." diye seslendi ona.

Titremeleri geride bıraktıklarında gülümseyip,kafamı salladım.Jacob bazen Renesmee'den daha çocuk oluyordu.

Durakladım,avcılara üstünlük sağlamaları için bir kaç dakika verdim.Bu basitçe onları takip etmek olurdu,ve Renesmee avının boyutlarıyla beni şaşırtmayı seviyordu.Tekrar gülümsedim.

Dar alan çok durgun,çok boştu.Yukarıda titreyen karlar gittikçe azalıyordu.Alice bunun birkaç hafta sürmeyeceğini görmüş olmalıydı.

Genelde bu avlanma gezilerine Edward ve ben beraber gelirdik.Ama Edward bugün Carlisle ile beraber Rio gezimizi planlıyordu,Jacob'ın arkasından konuşuyorlardı.Somurttum...Geri döndüğümde Jacob'ın tarafında yer alabilirdim.O bizimle gelmeliydi.O da bizim her birimiz kadar kendini tehlikeye atıyordu-onun tüm hayatı böyleydi, tıpkı benim gibi.

Düşüncelerim yakın gelecekte kaybolmuşken,gözlerim bir av,bir tehlike için rutin bir biçimde dağın yamacını taradı.Hakkında düşünmedim;dürtü otomatik bir şeydi.

Veya belki de taramamın bir sebebi vardı,ben bilinçli bir biçimde farkına varmadan önce,jilet gibi keskin algılarımı tetikleyen küçük bir şey.

Gözlerim kayalıkların uçları arasında,bütünüyle mavi-gri gökyüzüne karşı duran yeşil-siyah ormanda gezinirken, gümüş rengi-yoksa altın mıydı?- bir parıltı dikkatimi çekti.

Bakışlarım orada olmaması gereken bu renkte sıfırlandı,bunu yapmayı bir kartalın beceremeyeceği kadar çok sis vardı.Gözlerimi dikip baktım.

O da gözlerini dikti.

Besbelli o bir vampirdi.Teni mermer gibi beyazdı,dokusu bir insanınkinden milyonlarca kat daha kusursuzdu. Bulutların altında bile,belli belirsiz parılıyordu.Eğer teni onu belli etmese bile,duruşu belli ederdi.Sadece vampirler ve heykeller kusursuzca böyle hareketsiz olabilirlerdi.

Saçları açık renkteydi,açık sarı,neredeyse gümüş.Gözümün yakaladığı parıltı bu olmalıydı.Ortadan düzgünce ayrılmışlardı,cetvel gibi dümdüz bir biçimde çenesinin ucuna kadar iniyorlardı.

Bana yabancıydı.Onu hiç görmediğimden kesinlikle emindim,insanken bile.Bulanık hafızamdaki hiç bir yüzle aynı değildi.Ama onu koyu altın rengi gözlerinden tanıdım.

İrina sonunda gelmeye kadar vermişti.

Bir an ona bakakaldım,o da bana baktı.Benim kim olduğumu hemen tahmin ettiğini düşündüm.El sallamak için elimi yarı kaldırdım,ama onun dudakları hafifçe kıvrıldı,yüzü aniden saldırganlaştı.

Renesmee'nin ormandan gelen zafer haykırışını duydum,Jacob'ın yankılanan ulumasını duydum,ve İrina'nın yüzünün bir kaç saniye sonra ses yankılandığında

refleks olarak titrediğini gördüm. Bakışları hafifçe sağ tarafı kesti, ve ne gördüğünü biliyordum. Devasa kızıl bir kurt adam, muhtemelen onun Laurent'ini öldürmüş olan. Acaba bizi ne kadar uzun süredir izliyordu? Bizim sevecen ilişkimizi görecektik kadar uzun olduğundan emindim.

Yüzü acıyla kasıldı.

İçgüdüsel olarak, ellerimi önümde özür dilercesine açtım. Bana döndü, dudakları kıvrılınca dişleri öne çıktı. Hırlarken ağzı açıktı.

Sesi bana ulaşınca kadar, dönüp ormanın içinde kaybolmuştu.

“Kahretsin!” diye inledim.

Ormana koşarak dalıp Jacob ve Renesmee'ye doğru ilerledim, onların yanımda olmamasından huzursuzdum. İrina'nın hangi yöne doğru gittiğini bilmiyordum, veya şu anda ne kadar öfkeli olduğunu. İntikam vampirler arasında ortak bir saplantıydı, bunu bastırmak kolay değildi.

Tüm hızımla koştum, onlara ulaşmak sadece iki saniyemi aldı.

“Benimki en büyüğü,” Durdukları alana doğru yoğun dikenleri aşip ilerlerken Renesmee'nin ısrar ettiğini duydum.

Jacob olanları duyunca kulakları düzleşti; yere doğru çömelip, dişlerini gösterdi- öldürme güdüsüyle ağızındaki damarlar gerildi. Gözleri ormanı taradı. Boğazından yükselen ulumayı duyabiliyordum.

Renesmee de Jacob kadar tetikteydi. Ayaklarının ucundaki geyiği bırakıp, bekleyen kollarıma sıçradı, merak eden ellerini yanaklarıma bastırdı.

“Aşırı tepki gösteriyorum,” diyerek onu çabucak rahatlattım. “Her şey yolunda, sanırım. Bekle.”

Cep telefonumu çıkardım ve hızlı arama tuşuna bastım. Edward ilk çalıştı cevapladı. Ben Edward'la konuşurken Jacob ve Renesmee yanımda durup dikkatlice beni dinlediler.

“Gel, Carlisle'ı da getir,” O kadar hızlı titriyordum ki, Jacob'ın nasıl buna devam ettiğini merak ettim. “İrina'yı gördüm, ve o da beni gördü, ama sonra Jacob'ı gördü ve çıldırdı ve kaçtı, sanırım. Buralarda görünmedi- henüz, neyse- ama oldukça alt üst olmuş görünüyordu, belki gelir. Eğer gelmezse, sen ve Carlisle onun peşinden gidip onunla konuşmalısınız. Çok kötü hissediyorum.”

Jacob gürlledi.

“Yarım dakika sonra oradayız.” diye söz verdi Edward, ve ben o koşarken çıkan rüzgarın uğultusunu duyabildim.

Açıklıktan geriye doğru atıldık ve sonra sessizce bekledik. Jacob ve ben dikkatlice yaklaşanı farkedebileceğimiz yabancı bir ses var mı diye dinledik.

Bir ses gelmesine rağmen, oldukça tanıdık. Ardından Edward benim yanımdaydı, Carlisle da birkaç saniye sonra geldi. Carlisle'ın arkasından gelen pati seslerini duyunca şaşırđım. Şaşırımamam gerekirdi. Renesmee için ufacık bir tehlike bile olsa, elbette ki Jacob takviye kuvvetleri çağıracaktı.

"Şu dağın yamacındaydı," Onlara yerini göstererek anlattım. Eğer Irina kaçıyor, çabucak avantajı ele almıştı. Durup Carlisle'ı dinler miydi? İfadesi bana hiç de böyle düşündürmüyordu. "Belki Emmett ve Jasper'ı da aramalı ve onlara da seninle gelmelerini söylemelisin. O...gerçekten sinirli bakıyordu. Bana hırladı."

"Ne?" dedi Edward öfkeyle.

Carlisle elini onun omzuna koydu. "O acı çekiyor. Peşinden gideceğim."

"Seninle geliyorum." diye ısrar etti Edward.

Uzunca bakiştılar-muhtemelen Carlisle Edward'ın akıl okuma özelliğini kullanarak onun Irina'ya olan öfkesini ölçtüğünü ve ona yardım etmek istediğini söylüyordu. Sonunda, Carlisle başını salladı, ve ikisi Jasper ile Emmett'ı aramadan iz bulmaya gittiler.

Jacob hemen sinirlendi ve burnuyla sırtımı dürttü. Renesmee'yi evinde güven içinde bırakmak istiyor olmalıydı, her ihtimale karşı. Kabul ettim ve her iki yanımızda Seth ve Leah ile birlikte eve doğru hızlandık.

Renesmee kollarımda rahattı, bir eli hala yüzüme dayalıydı. Av gezisi yarıda kesildiği için, bağışlanmış insan kanıyla yetinmek zorundaydı. Düşünceleri biraz kendini beğenmişti.

28. The Future (Gelecek)

Carlisle ve Edward, Irina'ya, onun izi sesin içinde yok olmadan önce yetişememişlerdi. Irina'nın izinin düz bir çizgi alıp almadığını görmek için öteki kıyıya doğru yüzdüler, fakat doğu kıyısı yönünde de miller boyunca onun izinden hiçbir kalıntı yoktu.

Tüm bunlar benim hatamdı. Alice'in de gördüğü gibi, sadece Jacop ile olan arkadaşlığım onu öfkeli kıldığından Cullenlerle barış yapmak için gelmişti. Onu daha önceden, Jacob değişmeden evvel, fark etmiş olmayı dilerdim. Başka bir yere avlanmak için gitmeyi dilerdim.

Yapabilecek çok fazla bir şey yoktu. Carlisle, düş kırıklığı yaratan haberler için Tanya'yı aradı. Tanya ve Kate düğünüm gelmeye karar verdikleri zamandan beri Irina'yı görmemişlerdi ve Irina'nın bu kadar yakına gelip hala eve dönmemiş olmasından dolayı sarsılmışlardı. Kız kardeşlerini kaybetmek onlar için hiç kolay değildi, fakat bu geçici bir ayrılık olabilirdi. Bunun, yüzyıllar önce annelerini kaybetmiş olmalarına dair zor hatıraları tekrar canlandırıp canlandırmadığını merak ettim.

Alice Irina'nın yakın geleceğine göz gezdirdi, hiçbir şey yeterince somut değildi. Fakat, Alice Irina'nın en azından Denali'ye gitmediğini görüyordu. Fotoğraf belirsizdi. Alice'in net olarak tek gördüğü şey, Irina'nın çok kızgın olduğuydu. Hangi yöne gideceği konusunda ise bir türlü karar veremiyordu. Kuzeye? Doğuya?

Günler geçti ve tabiki ben hiçbir şeyi unutmamıştım, Irina ve acısı aklımın bir kenarına oturmuştu. Fakat şu an için düşünecek çok daha önemli şeyler vardı. Birkaç günlüğüne İtalya'ya gitmek için buralardan ayrılacaktım ve geri döndüğüm zaman, hepimiz Güney Amerika'da tatilde olacaktık.

Şimdiden, her bir detayın üzerinden en az 100 kez geçilmişti. Ticunas ile seyahatimize başlayacak, efsanelerinin merkezinde olacaktık. Jacop'un da bizimle gelebileceği kabul görmüştü ve planlara dahil olmuştu. Vampirlere inanan insanların her hangi bir ofus'a (ofus ne demek diye internette araştırma yaptığımda, kıllı, altı bacaklı, küçük gözlü ve büyük burunlu efsanevi bir yaratık olarak yazılıyordu) vampir hikayelerini anlatmaları olasılık dahilinde değildi. Şayet Ticunas'ta hiçbir şey öğrenemezsek, araştırma yapabilmek için yakınlarda başka bir çok kabile vardı. Carlisle'in oralarda çok eskiden beri tanıdığı Amazon (yerli kadın savaşçılar) arkadaşları vardı. Şayet onları bulabilirsek, bize aktarabilecekleri bir çok bilgileri olacaktı. Ya da en azından cevapları nerede bulabileceğimizi gösterebilirlerdi. Araştırmamızın ne kadar sürebileceğini öğrenmemizin ise hiçbir yolu yoktu.

Charlie'ye henüz bu uzun seyahatten bahsetmemiştim. Edward ve Carlisle konuşmalarına devam ederken, ben Charlie'ye ne söyleyeceğim konusunda endişeleniyordum. Ona bu plandan nasıl bahsedecektim?

İçimden bu tartışmaya devam ederken, Renesmee'ye gözlerimi dikerekten baktım.

(Renesmee salonda uyuyor bu kez)

Öte yandan, Emmett ve Jasper oradaki avlanma olasılıkları konusunda oldukça heyecanlıydılar. Amazon ortamı bize normal av ortamımıza göre değişik gelecekti . Örneğin, panterler, jaguarlar gibi. Emmet'in bir anakonda ile görüşmek konusunda bir fantezisi vardı. Esmee ve Rosalie ise yanlarında neler götüreceklerini planlıyorlardı.

(Bu kısmı kısa geçiyorum) Alice o esnada odada geziniyor, eşyaları düzeltiyor ve Bella onun Güney Amerika'da onları neler beklediğini önceden görmek için geleceği taradığını fark ediyor ve birden Alice, yerini düzeltmek için eline aldığı Esmee'nin kristal vazosunu elinden düşürüyor ve tüm gözler Alice' dönüyor)

Benim ilk tahminim Alice'in bize bir çeşit şaka yaptığı oldu. (buraya kadarını bernolli çevirdi, çeviri için teşekkürler)

Onun, o emin parmakları vazoyu nasıl düşürebilirdi ki? Şimdiye kadar bir vampirin yere bir şey düşürdüğünü hiç görmedim.

Gözleri geleceğe kilitlenmişti, onun gözlerine bakmak manzaradan iç taraftan dışarıya bakmak gibiydi. Umutsuzluğa boğuldum. Arkamdan Edward'ın solumasını duydum. 'Ne' Jasper homurdandı. Alice'i omuzlarından tuttu ve onu salladı. "Ne gördün Alice?" Esmee, Carlisle ve Rose sessizce bekliyorlardı. 'Alice?' dedi Jasper endişeyle. Alice ve Edward aynı anda 'Onlar bizim için geliyorlar, hepsi' dediler senkronize bir şekilde. Sessizlik oldu. En çabuk anlayan bendim çünkü sözcükleri bana kendi görüşümü hatırlattı. Bir rüyanın uzak, belirsiz görüntüleri. Zihnimde yarı unutulmuş insan kabusumun görüntüsünü gördüm. (burada insanken gördüğü kabusları hatırlıyor.)

Reneesmee'yi kollarıma alıp onu saklamak, korumak, onu görünmez yapmak istedim. Yeni doğmuş bir vampir olduğumdan beri ilk defa kendimi buz gibi hissettim. Donmuş, taş gibiydim.

'Volturi' dedi Alice inleyerek. 'Hepsi' dedi Edward. "Niye"? Alice, kendine fısıldadı. "Nasıl"?

"Ne zaman"? Edward, fısıldadı.

"Niye"? Esmee, yankılandı.

"Ne zaman"? Jasper inledi. Aynı anda.

Alice, gözünü kapatmadı, ağzı onun dehşet ifadesini bekledi.

'Uzun değil' dediler Alice ve Edward aynı anda. Sonra Alice yalnız konuşmaya devam etti: ' Ormanda kar vardır, şehirde kar yağıyor, bir aydan kısa sürede' dedi.

'Neden?' dedi Carlisle. Bu sefer tek soran kişi oydu.

'Gelmek için mutlaka bir sebepleri olmalı' dedi Esmee. ' Belki de görmek..'

‘Bu Bella için değil’ dedi Alice. ‘Onlar bütünüyle birlikte geliyorlar, Aro, Caius, Marcus, hatta kadınlar bile ‘

‘Kadınlar asla kuleyi bırakmazlar’ dedi Jasper. ‘Asla, güney isyan sırasında bırakmadılar, hatta Romalıların onları devirmeye çalıştıklarında bile, ölümsüz çocukları avlıyor olduklarında bile kuleyi bırakmadılar, asla’ dedi.

‘Onlar şimdi geliyor.’ Edward fısıldadı.

‘ Ama neden?’ Carlisle tekrar sordu.

Carlisle’in sorusunun cevabını biliyordum.. gelmelerinin sebebi Reneesme’ydi, eminim. Ben bir şekilde onların Reneesme için gelecek olduklarını biliyordum. Bilinçaltım daha önceden beni uyarmıştı, Reneesme’ye hamile olduğum zamanlarda. Ve bir şekilde ben her zaman Volturi’nin benim mutluluğumu almaya gelecek olduğunu biliyordum.

‘Geri dön Alice’ diye yalvardı Jasper. ‘ Daha fazla bakma, arama onların geleceğini’ (burada Alice, geleceğe bakmasın diye yalvarıyor)

‘Nerden geldiğini bilmiyorum Jazz, onların ya da bizim geleceğimize bakmıyordum. Ben sadece İrina’ya bakıyordum.’ Dedi Alice.

Alice’in gözleri aramaya devam etti. Birden durdu ve başını yukarı kaldırdı. O sırada Edward’ın soluğunu duydum.

‘O, onlara gitmeyi kararlaştırdı’ dedi Alice. ‘İrina Volturi’ye gitmeyi kararlaştırdı, ve onlar sonra kararlaştıracak... Sanki onu bekliyor gibiler. Kararları zaten verilmiş gibi, sadece onun gelmesini bekliyorlar. ‘ dedi.

Olanları sindirmemiz için yeniden sessizlik oldu. İrina, Volturi’ye ne söyleyecekti ki Alice’in gördüğü gibi sonu kötü sonuçlanacaktı?

‘Onu durdurabilir miyiz?’ diye sordu Jasper.

‘Hiçbir yolu yok, o neredeyse orada’ dedi Alice.

‘O ne yapıyor?’ diye soruyordu Carlisle.

Ama ben şimdi konuşmaya dikkat etmiyordum zihnimdeki resme odaklanmıştım. İrina’nın bizi gördüğü anı düşünüyordum. Ne görmüştü?

Çok iyi arkadaş olan bir vampir ve kurt adam görmüştü. Ben bu şekilde düşünmüştüm o an, ama onun gördüğü sadece bu değildi. O bir çocuk görmüştü, çok güzel, zarif bir çocuk ve bir insan çocuktan daha fazlası... İrina, öksüz kardeşler.. Carlisle, Volturi’nin adaleti yüzünden İrina, Tanya ve Kate’in annelerini kaybettiğini söylemişti. (bu cümleyi tam anlamadım ama sanırım böyle.)

Sadece yarım dakika önce Jasper demişti ki, onlar ölümsüz çocukları avladıkları zaman bile bayanlar kulayı bırakmamıştı, demişti. Ölümsüz çocuklar-sözü edilemez

kötülüklerin sebebi, rezalet, tabu... İrina o gün bunu gördüğünü nasıl düşünebilirdi? Tabi çünkü o Reneesme'nin kalbinin sesini duyacak kadar yakın değildi, ondan yayılan sıcaklığı hissedecek kadar, pembe yanaklarını görecektir kadar yakın değildi..

Sonuçta Cullenlar kurt adamlarla birleşmişti. İrina'nın bakış açısından bu belki hiçbir şeyin bizden öte olmadığını ifade etti. İrina, Laurent'e olanlardan sonra, Cullenları teslim etmenin onun vazifesi olduğunu düşünmüş olmalı, anlaşılabilir onun vicdanı yüzyıllardır süren arkadaşlıktan daha ağır basmış.. Ve ihmalin bu türüne, Volturi'nin kararı kesindi, zaten bu şimdiden kararlaştırılmıştı. Ben Reneesme'ya bakmak için döndüm, uyuyordu.. Alçak sesle 'İrina'nın bu öğleden sonra görmüş olduğu şeyi düşün' dedim. Emmett'in sözünü keserek.. 'Reneesme neye benziyordu?' (burada Bella kendi düşüncelerini diğerlerine anlatmak için Reneesme'nin ölümsüz çocuklara benzeyip benzemediğini anlatmaya çalışıyor.)

Herkes ne demek istediğini anlamıştı ve yine bir sessizlik oldu..

'Ölümsüz bir çocuk' Carlisle fısıldadı.

Edward'ın benim yanımda diz çöktüğünü fark ettim, kollarını ikimize sardım..

'Ama o yanılıyor' devam ettim 'Reneesme diğer çocuklara benzemiyor, onlar donduruldu ama Reneesme her geçen gün biraz daha büyüyor, onlar kontrolsüz ama Reneesme öyle değil o asla Charlie'yi ya da Sue'yu yaralamaz, hatta onların olduğu yerlerde kendini kontrol eder, o şimdiden yetişkinlerden bile daha kontrollü, ortada hiçbir neden yok.'

Ben çok konuştum, derin bir nefes aldım birinin konuşması için bekledim haklı olduğumu biliyorlardı uzun bir süre kimse konuşmadı ve sesim sessizliğe gömüldü. Sonra Edward bana fısıldadı: 'Bu onlar için bir çeşit suç, aşkım'dedi. 'Onlar akıl yürütmeden yok etmeye geliyorlar'dedi.

'Ama onlar yanılıyorlar' dedim inatla.

'Yanıldıklarını göstermemizi beklemeyecekler.' dedi. Kadife sesi hala nazikti, ama sesteki acı fark ediliyordu.

'Ne yapabiliriz?' diye sordum.

Reneesme kollarımda öyle mükemmeldi ki.. Ben Reneesme'nin hızlı ilerleyen yaşına endişe ederken yaşlanmasına hayatının bitmesine 10-15 yıl kaldığını düşünürken, bu düşünce şimdi alaycı gözüküyordu. Sadece 1 ay kalmış olabilirdi. (Volturiler bir ay içersinde gelecekler.)

Bu bir sınır mıydı? Ben insanların çoğundan daha fazla mutluluğa sahip olmuşum. Bu yüzden dengeyi sağlayacak bir doğa kanunu mu vardı?

Soruma Emmett cevap verdi: 'Savaşabiliriz' dedi

'Biz kazanamayız' diye cevap verdi Jasper.

Onun vücudunun Alice'in narin vücudunu korumak için nasıl eğildiğini

görebilirdim...

Emmett biraz düşündü. ‘Biz yalnız savaşmak zorunda değiliz’ dedi.. Ne düşündüğünü anlamıştım.

‘Kurt adamları ölüme mahkum etmek zorunda değiliz.’ Emmett dedim.

Onun ifadesi kavga eden anakondaları düşündüğü zamandan farksız değildi. Ölüm tehditi bile onun bu fikrini değiştiremez hatta heyecanını arttırırdı..

‘Sürüyü kastetmemiştim. Biraz gerçekçi ol Bella, Sam’i ya da Jacop’ı düşünsene Nessie’yi ilgilendirmeseydi bile bir istilayı görmezden gelirler miydi?’ dedi Emmett. ‘Zaten İrna sağoldun Aro şimdi bizim kurt adamlarla birlikteliğimizi biliyordur. Ben bizim diğer arkadaşlarımızı kastettim’ diye ekledi.

‘Bizim ölüme mahkum etmek zorunda olmadığımız diğer arkadaşlar’ diye fısıldadı Carlisle.

‘Hey biz karar vermeleri için onlara izin vereceğiz’ dedi Emmett yatıştırıcı bir tonda. ‘Ve onların bizle kavga etmek zorunda olduklarını söylemiyorum..’

Emmett, konuşurken düşündüğü planı tahmin edebiliyordum.

Emmett, konuşurken düşündüğü planı tahmin edebiliyordum. Şimdi Emmet’in yüzünde gülümseme vardı. Ben kimsenin henüz ona vurmadığına şaşırardım, ben yapmak isterdim.

‘Evet’ dedi Esmé sabırsızlıkla. ‘Bizim tanıdıklarımız, Volturi’yi bir süre durdurmaya yeter.. Sadece 1 dakika bize yeter..’

‘Tanık göstermeliyiz’ dedi Rosalie kırılmalı bir ses tonuyla.

Esmé, onayladı. Rosalie’nin ses tonunu duymamış gibi konuşmaya devam etti ‘ Tanık olmaları için bir çok arkadaşımıza sormalıyız’ dedi.

‘Biz onlar için bunu yapardık’ dedi Emmett.

‘Biz onlara sadece doğruyu sormak zorundayız’ diye mırıldandı Alice.

Alice’in gözlerine baktım, karanlık bir boşluk vardı..

‘Bunlar çok dikkatli bir şekilde gösterilmek zorunda olacak’ dedi Alice.

‘Gösterilmek?’ dedi Jasper.

Alice ve Edward aynı anda Reneesmee’ye baktılar.. Sonra Alice’in gözleri başka yere kaydı.

‘Tanya’nın ailesi’ dedi Alice. ‘ Siobhan’nın cadılar toplantısı, Amun. Göçebelerin bir kısmı, kesin olarak Garrett ve Mary, belki Alistair.’ dedi Alice.

'Peki ya Peter ve Charlotte?' dedi Jasper. Cevabın hayır olmasını umuyordu, onun eski kardeşinin bu katliamdan kurtulacak olmasını umuyordu. (ya da ona benzer bişey bu son cümleyi tam anlamadım)

'Belki' dedi Alice.

'Peki ya Amazonlar?' dedi Carlisle. 'Kachiri, Zafrina and Senna ?' dedi.

Alice Carlisle'in sorusunu cevaplamak için fazla derine baktı. Sonra titredi ve gözleri bu ana geri döndü. Sonra Carlisle' a baktı ve :

'Ben göremiyorum' dedi.

'Bu da ne?' dedi Edward. 'Ormandaki o an? Biz onları arayacak mıyız?' dedi.

'Ben göremiyorum' dedi Alice Edward'ın gözleriyle karşılaşmamaya çalışarak.

'Biz, kar çökmeden önce yukarıyı ayırmak ve acele etmek zorunda olacağız' dedi.
'Toplayabildiğimiz kadar tanık toplamalıyız' dedi Alice.

Alice transtayken yine bir sessizlik oldu kötüye işaretledi. Alice bittiğinde gözünü açıp kapattı. 'Acele etmek zorundayız' diye fısıldadı.

'Alice?' dedi Edward. 'O fazla hızlıydı, ben anlamadım neydi?' dedi.

'Ben göremiyorum' dedi Alice sonra ' Jacop neredeyse burada olur' dedi.

Rosalie ön kapıya doğru bir adım attı 'Ben onla baş ederim' dedi.

'Hayır, gelmesine izin ver' dedi hızlıca Alice her kelimesinde sesindeki gerilim artıyordu.

O Jasper'ın elini tuttu ve arka kapıya doğru onu çekmeye başladı.

'Nessie'den uzakta daha iyi göreceğim, konsantre olmaya ihtiyacım var, görebileceğim her şeyi görmeliyim, ben gitmek zorundayım.' Dedi. 'Gel Jasper, kaybedecek hiç vaktimiz yok' dedi Alice.

Hepimiz merdivende Jacop'ın ayak sesini duyduk. Alice sabırsızlıkla Jasper'ın elini çekti. Jasper hızlıca onu izledi onun gözleri de tıpkı Edward'ın gözleri gibiydi, telaşlı. Onlar gümüş geceye adım attılar..

'Çabuk' dedi Alice tekrar bize dönerek. 'Hepsini bulmak zorundasınız' dedi.

'Neyi bulmak?' dedi Jacop kapıyı kapatırken. 'Alice nereye gidiyor?' dedi.

Hiç kimse cevaplamadı, biz sadece bakakaldık.

Jacop ıslak saçlarını salladı ve üstünü düzeltti, gözleri Reneesme'deydi.

'Hey, Bells ben şimdiye sizin eve gitmiş olduğunuzu düşündüm' dedi Jacop.

O odaya baktı, ıslaklıklara, parçalanmış vazoya saçılmış çiçeklere baktı sonra parmakları titredi 'Ne? Ne oldu?' diye sordu.

Ben nereden başlayacağımı bilmiyordum. Diğerleri gibi.. Sözcükleri seçemiyorduk..

Jacop 3 uzun adımda odayı geçti, Reneesme ve benim yanımda diz çöktü. Ben onun titreyen vücudunun sarsıntısını hissedebiliyordum.

'O iyi mi?' Diye sordu Jacop Reneesme'nin alnına dokunarak.. Başını eğdi ve onun kalp atışını dinledi.

'Bana doğruyu söyle Bella, lütfen' dedi Jacop.

'Reneesme ile ilgili değil' dedim ağzımdan zorla çıkan sözcüklerle..

'O zaman kimle ilgili?' dedi Jacop.

'Hepimizle ilgili' dedim fısıltıyla. Benim sesim oradaydı, bir mezarın içinin sesi...

'Bitti, hepimiz ölüme mahkum edildik' dedim...

29. Defection (Kusurlu)

Tüm gece boyunca oturduk-keder ve dehşet heykelleri gibi. Ve Alice geri dönmedi.Hepimiz limitimizdeydik-çılın ve kesinlikle hareketsiz.Carlisle her şeyi Jacob'a açıklamak için dudaklarını zar zor kımıldatabildi.Tekrar anlatmak bunu daha kötü yapıyor gibi gözüküyordu (Alice Volturi'nin geleceğini görüyor ve Jasper'la birlikte gidiyor burada bunu kastediyor).Emmett bile sessizliğini korudu,hala olduğu gibi.

Güneşin doğuşuna kadar değildi, Reneasmee'nin yakında ellerimde kımıldayacağını biliyordum.İlk kez neyin Alice'in uzaklaşmasına neden olabileceğini düşündüm.Kızımın merakıyla yüzleşmeden önce daha çok şey bilmeyi dilerdim-bazı cevaplar için.Küçük,küçücük bir umutla onun gerçeği bilip dehşete düşmemesi için gülümsedim.Yüzüm tüm gece boyunca taktığım maskeyi düzenli olarak hissediyordu.Artık gülümseyebileceğimden emin değildim.

Jacob köşede horulduyordu,yerdeki dağ gibi post,endişelice uykusunda seğiriyordu.Sam her şeyi biliyordu-kurtlar kendilerini neler geldiğine hazırlıyorlardı.Bu hazırlanma hiçbir şey yapamayabilirdi ancak onları ailemin kalanı ile öldürebilirdi.

Güneş ışınları arka pencerelerden kırıldı ,Edward 'ın teninde parladı.Gözlerim Alice gittiğinden beri Edward'inkilerden ayrılmamıştı.Tüm gece birbirimize baktık,ikimizin de bir diğerini kaybederse yaşayamayacağını bilerek.Bu düşüncemi onun acı çeken gözlerinde gördüm ve güneş tenime dokundu. Kaşları azıcık hareket etti,daha sonra da dudakları."Alice" dedi. Sesi buz gibiyken aynı zamanda da eritiyordu.Hepimiz biraz hareket ettik,yumuşadık.Tekrar hareket ettik.

" Uzun zaman önce gitti" diye fısıldadı Rosalie,şaşırmış bir biçimde.

"Nerede olabilir ? " Emmett düşündü,kapıya doğru bir adım atarak.

Esme elini koluna koydu."Rahatsız etmek istemeyiz..."

"Hiç bu kadar uzun süre gitmedi"dedi Edward.Yeni endişesi yüzündeki maskeyi parçaladı.Yüzü yeniden canlıydı,gözleri yeni korkudan ötürü boştu,daha panik şekilde."Carlisle önleyici bir şeyler düşünmüyor musun ? Alice'in onlar buraya birini bakmak için yollamışsa görebilmek için zamanı oldu mu ? "

Aro'nun transparan yüzü kafamda belirdi.Aro Alice'in aklının her köşesini gördü,yapabileceği her şeyi.

Emmett , Jacob 'ın onun ayağına eğilip hırlamasına sebep olacak kadar yüksek sesle küfretti.Hırlaması avluda yankılandı.Ailemin hala hareket bulanıklılığı vardı. Kapıdan çıkarken Jacob'a "Reneasmee ile kal ! " diye bağırdım.

Onların geri kalanından hala güçlüydüm ve bu gücü kendimi ileriye itmek için kullandım.Birkaç zıplamada Esme'ye yetiştim ve Rosalie ye de birkaç daha uzun adımda.Edward ve Carlisle ın arkasına gelinceye kadar sık ormanda koştum.

"Onu şaşırtabilirler mi ?" Carlisle sordu sesi hızlı koşmaktan çok hareketsiz biçimde

oturduğundaki gibiydi.

“Nasıl olduğunu anlamıyorum”Edward cevapladı.”Ama Aro onun herkesten daha iyi olduğunu biliyor.Benden de iyi olduğunu.”

“Bu bir tuzak mı ? “ Emmett arkamızdan sordu.

“Belki”dedi Edward.”Koku yok ama Alice ve Jasper...Nereye gidiyorlardı?”

Alice ve Jasper’ın izi boş bir yayda dönüyordu(burada belli olmadığını anlatmaya çalışmış İngilizcesini de yazıyorum (Alice and Jasper’s trail was curling into a wide arc) ,evin doğusundan uzayıp,nehirin diğer tarafında vebirkaç mil sonra tekrar batıda...Altımızda bir saniye içinde nehri geçtik.Edward en başta koşuyordu,tamamiyle konsantre olmuş biçimde.

“Kokuyu yakaladın mı ? “ Esmenehiri ikinci kez atlamamızdan biraz sonra sordu.En uzaktaydı,av partisinin en uzak sol köşesinde.Güneydoğuya doğru hareket etti.

“Ana izi tutun – hemen hemen Quileute sınırındayız.”Edward kısaca emir verdi.”Birlikte kalın.Onların kuzeye mi güneye mi döndüğünü anlayın.” Anlaşmaya diğerleri kadar alışkın değildim ama kurtların kokusunu doğudan gelen esintiyle aldım.Edward ve Carlisle yavaşladılar,kafaları bir yandan öbür yana hareket etti, dönmek için izi bekleyerek.

Kurt kokusu daha güçlü olmaya başlamıştı,Edward’ın kafası yukarı kalktı , durdu.Kalanımızda da durdu.

“Sam ? “ Edward düz bir sesle sordu. “ Bu da ne ? “

Sam yaklaşık 100 yard uzaklıktan ağaçların arasından insan formunda yanında iki büyük kurt – Paul ve Jared ile bize doğru hızlıca geldi.Sam’in bize ulaşması biraz sürdü,onun insan ilerleme hızı beni sabırsızlandı.Neler olduğunu hakkında düşünmek için zaman istemiyordum.Harekette olmak,bir şeyler yapıyor olmak istiyordum.Kollarımı Alice in çevresinde hissetmek istiyordum şüpheden öte emniyette olduğunu bilmek için.

Edward’ın yüzünün Sam’in ne düşündüğünü okuduktan sonra beyaza döndüğünü gördüm.Sam onu görmezden geldi,Carlisle ‘a direkt olarak baktı,yürümeyi kesti ve konuşmaya başladı.

“Geceyarısından sonra Alice ve Jasper bu alana okyanusu geçmek için izin istemeye geldi.Onlara izin verdim ve kıyıya kadar eşlik ettim.Hemen suya girdiler ve dönmediler.Kıyıya giderken bunu çok önemli olduğunu ve sizinle konuşana kadar Jacob’a hiçbir şey söylemememi istedi.Sizin onu aramak için buramaya gelmenizi ve bu notu size vermek için bekledim.Onun dediğini yapmamı hepimizin hayatının buna bağlı olduğunu söyledi.

30. Irresistible (Karşı Konulamaz)

Düşünmem gereken çok fazla şey vardı.

J.Jenks'in peşine yalnız düşmek için zamanı nasıl bulacaktım ve Alice niye benim onu bilmemi istedi?

Eğer Alice'in ipuçları bana Renesmee'yle ilgili hiçbir şey söylemiyorsa, kızımı nasıl koruyacaktım?

Ben ve Edward, sabahleyin bunları Tanya'nın ailesine nasıl açıklayacaktık? Ya onlar da Irina gibi tepki verirlerse? Ya bu bir savaşa dönüşürse?

Nasıl dövüşeceğimi bilmiyordum. Sadece bir ayda nasıl öğrenecektim? Volturi'nin her bir üyesi için bir tehlike olabilmemin hiçbir yolu var mıydı? Ya da tamamen faydasız olmaya mı mahkumtum? Sadece yeni doğanları öldürmenin kolay bir yolu?

İhtiyaçım olan çok fazla cevap vardı, fakat sorularımı sorma şansım yoktu.

Renesmee için biraz normallik isteyerek,onu evimize, yatağına götürmede ısrar ettim. Jacob şu anda kurt haliyle daha rahattı; o dövüşe hazır olduğunda stres daha kolaydı. Ben de aynı şeyleri hissedebilmeyi,rahat hissedebilmeyi diledim. Jacob koruluğa doğru nöbet tutmak için koştu.

Renesmee iyice uykuya daldıktan sonra onu yatağına yatırdım ve Edward a sorularımı sorabilmek için ön odaya gittim. ona sorabilecek olduklarım, sessiz düşüncelerime rağmen,ondan hiçbir şeyi saklamamaya çalıştığım en zor düşüncelerimden biriyi.

Ateşe bakarak arkamda durdu.

“Edward, ben...”

He spun ve odanın karşısında,kısacık bir zaman için, hiç görünmediği gibi göründü.dudaklarını benimkilere yapıştırmadan önce, yüzündeki sert ifadeyi fark edebilebilecek kadar zamanım oldu ve sonra kolları beni bir çelik gibi sardı.

Gecenin kalan kısmında artık sorularımı düşünmedim. Aynı şekilde hissetmem için çok az zaman olmasına rağmen, onun ruh halini anlamam çok uzun sürmedi.

Ona fiziksel olarak hissettiğim tutkulu bağlanmayla birlikte, sadece ihtiyacım olan yılları planlıyordum. Ve sonra bundan sonraki eğlenmek için yüzyılları. Eğer sadece bir ayımız kaldıysa...böyle bir sona nasıl dayanabileceğimi göremiyorum. Bir an için yardım edemedim ama bencildim. Tüm istediğim bize verilen kısıtlı zamanda onun beni olabildiğince çok sevmesiydi.

Güneş geldiğinde ondan kendimi çekmem zor oldu, fakat yapacak bir işimiz vardı, ailelerimizin ortaya koyduğu tüm araştırmaların hepsinden dahazor olan bir iş. Kendime neyin gelmekte olduğunu düşünmeme izin verir vermez, gerildim; sinirlerimin bir askı üzerinde gerilmekteymiş gibi hissettim, ince ve daha ince...

Bana Alice'i şuan istediğimden daha fazla hatırlatan büyük giysi dolabımızda aceleyle

giyinirken Edward “Keşke Nessie’den bahsetmeden önce Eleazar’dan ihtiyacımız olan bilgiyi almanın bir yolu olsaydı” diye mırıldandı. “Her ihtimale karşı”

“Fakat cevaplamak için soruyu anlamayabilir” diye katıldım. “sence onlar açıklamamıza izin verirler mi?”

“Bilmiyorum”

Renesmee’yi hala uyuyorken yatağından çektim ve kendime yaklaştırdım, lüleleri yüzümü kaplıyordu; tatlı kokusu, çok yakındı, diğer tüm kokulardan daha güçlüydü.

Bugün bir dakikayı bile ziyan edemezdim. İhtiyacım olan cevaplar vardı, ve Edward’ın ne kadar zamanı olduğundan emin değildim. Bunu bugün tek yapmalıydım. Eğer Tanya’nın ailesiyle her şey iyi giderse, umuyorum ki uzun bir süre için ortaklığımız olabilirdi.

“Edward,bana nasıl dövüşeceğimi öğretecek misin?”kapıyı benim için tutarken,onun tepkisini ölçerek sordum.

Bekledim gibiydi. Dondu ve sonra gözlerini anlamlı bir şekilde benim üzerime dikti, ilk ve son kez bakıyormuş gibi. Gözlerini kollamda uyuyan kızımızdan ayıramadı.

“Eğer bir bir düvüş olacaksa, yapabileceğimiz çok fazla bir şey yok” diye kaçamak bir şekilde cevap verdi.

Sesimi korudum. “Kendimi koumam için beni aciz mi bırakacaksın?”

Çırpınır gibi yutkundu,kapı sallandı,elleri kasılırken metişeler protesto ediyordu. Sonra başı öne eğildi. “Eğer sen öyle düşünüyorsan...sanırım en kısa sürede çalışmalara başlamalıyız.”

Ben de başımı önüme eğdim, ve büyük evin arka tarafında çalışmaya başladık. Acele etmedik.

Bir farklılık oluşturabileceğimi umarak ne yapabileceğimi merak ettim. Birazcık özeldim,bir kalkana sahip olmak gerçekten özellik sayılırsa tabi. Bundan yararlanabileceğim hiçbir şey yok muydu?

“Onların en büyük avantajının ne olduğunu düşünüyorsun? Hiç mi bir zayıflıkları yok?”

Edward’ın Volturi’den bahsettiğimi anlaması için sormasına gerek yoktu.

“Alec ve JAne onların en büyük saldırısı” dedi duygusuzca, sanki bir basketbol takımından bahsediyormuşuz gibi. “Savunma oyuncuları gerçek bir oyunu çok nadir görürler”

“Çünkü sonuçta Jane senin canını zihinsel olarak yakabilir. Alec ne yapabilir? Bir keresinde onun Jane’den daha tehlikeli olduğunu söylememiş miydin?”

“Evet. Bir nevi, o Jane’in panzehiri gibi. Jane sana hayal edebileceğin en kötü acıyı

hissetmeni sağlar. Diğer yandan Alec, hiçbir şey hissetmemeni sağlar. Kesinlikle hiçbir şey. Bazen, Volturi'ler birini idam etmeden önce Alec'in anestezi gücüne sahip oldukları için mutlu hissederler. Eğer birisi onlara teslim olduysa ya da başka bir şekilde ricada bulunduyorsa.

“Anestezi? Fakat bu nasıl Jane'den daha tehlikeli olabilir?”

“Çünkü o duyularının hepsini birlikte kesiyor. Acı yok, fakat görüntü, ses ya da koku da yok. Tüm duyularından yoksun. Karanlıkta tamamen yalnızsın. Canını yaktıklarında bunu hiç hissetmezsin.”

Ürperdim. Umabileceğimizin en iyisi bu muydu? Ölümü geldiğinde görmemek ya da hissetmemek.

“Bu onu Jane'le eşit derecede tehlikeli yapar” Edward aynı tarafsız ses tonuyla devam etti “bu şekilde onlar seni aciz bırakabilirler, seni hedefinde güçsüz bırakırlar. İkisi arasındaki fark Aro ile benim aramdaki fark gibi. Aro bir defada sadece bir kişinin düşüncelerini duyar. Jane sadece odaklandığı kişinin canını yakar. Ben aynı anda herkesi duyabilirim.”

Onun nereye varmaya çalıştığını anlayınca üşüdüğümü hissettim. “Ve Alec hepimizi aynı anda etkisiz hale getirebilir” diye fısıldadım.

“Evet” dedi. “Yeteneğini bize karşı kullanabilir, onlar bizi öldürene kadar hepimiz kör ve sağır duracağız. Belki de hepimizi tek tek uğraşmaya çalışmadan basitçe yakacaklar. Oh, dövüşmeyi deneyebiliriz, fakat onlar bizim hepimizin canını yakmadan önce en fazla bir tanesinin canını yakabiliriz.”

Birkaç dakika sessizlik içinde yürüdük.

Kafamda bir fikir oluşmaya başladı, çok umut verici değil ama hiçbir şeyin olmamasından daha iyi.

“Alec'in iyi bir dövüşçü olduğunu düşünüyor musun?” diye sordum.

“Yapabileceklerini bir yana bırakırsak demek istedim. Eğer yetenekleri olmadan dövüşmek zorunda kalırsa. Onun hiç deneyip denemediğini merak ediyorum _____”

Edward bana keskin bir bakış attı. “Ne düşünüyorsun?”

İleriye doğru baktım. “Şeyy,o muhtemelen bunu bana yapamaz, değil mi? Eğer Aro, Jane ve senin gibi yapıyorsa. Belki... hiç kendini savunmak zorunda kalmadıysa...ve ben birkaç hile öğrenirsem...”

“O yüzyıllardır Volturi'lerle.” Edward sözümü kesti, sesi birden bire panikledi. Muhtemelen kafamın içindeki hayali görüyordu: Cullenlar ölüm arenasında umutsuz, duygusuz sütunlar gibi duruyorlar fakat ben...dövüşebilecek olan sadece benim. “Evet, eminim ki sen onun gücü için de ayrıcalıklısın, fakat sen hala bir yenidoğansın, Bella. Birkaç hafta içinde seni güçlü bir dövüşçü yapamam. Eminim ki o eğitilidir.”

“Belki, belki değildir. Bu kimsenin yapamayıp da benim yapabileceğim tek şey. Eğer onu bir an için şaşırtabilirsem... Diğerlerine bir şans vermek için yeterince

dayanamaz mıyım?”

“Lütfen, Bella” dedi Edward dişlerinin arasından. “Hadi bunu konuşmayalım”

“Mantıklı ol”

“Sana öğretebildiğim kadarını öğretmeye çalışacağım, fakat lütfen bana şaşırtma için kendini kurban etmeni düşürtme” nefesi kesildi ve bitiremedi.

Başımı önüme eğdim. Planlarımı kendime saklayabilirdim. İlk önce Alec ve sonra, mucizevi bir şekilde yenmek için yeterince şanslıysam, Jane. Eğer Volturi’lerin karşı konulamaz savunma avantajını ortadan kaldırabilirsem...belki o zaman bir şans olur... Aklım ilerlere doğru gitti. Ya onları şaşırtabilirsem ve yorabilirsem? Sahiden, niye Jane veya Alec dövüş sanatlarını öğrenmeye ihtiyaç duysun ki? Küçük huysuz Jane’i, dövüş öğrenmek için avantajından vazgeçerken düşünmüyorum.

Eğer onları öldürürsem, nasıl bir savunma yapabilirler ki.

“Her şeyi öğrenmek zorundayım. Gelecek ay içinde, mümkün olduğunca öğretebildiğin kadarını kafama tikiştir” diye mırıldandım.

Hiç konuşmamışım gibi davrandı.

Sonraki kim olacaktı? Planlarımı çok iyi bir şekilde düzenlemeliydim, eğer Alec’e saldırarak kadar yaşarsam, vuruşlarımda hiç bir tereddüt olmamalı. Kalkanımın bana avantaj sağlayabileceği başka bir durum düşünmeye çalıştım. Diğerlerinin ne yaptığı hakkında yeterince bilgim yoktu. Dövüşçülerin benim yanımda Felix gibi kocaman kaldığı apaçık ortadaydı. Volturi’nin savunması hakkında çok şey bilmiyordum. I could only try to give Emmett his fair fight there(fair?)Demetri’nin dışında _____

Demetri’yi düşündüğümde yüzüm mükemmel bir şekilde düzgündü. Şüphesiz o bir dövüşçüydü. Bu kadar uzun yaşamasının başka bir yolu yoktu, her saldırıya karşı daima hazır. O her zaman lider olmalıydı, çünkü onların takipçisiydi. Hiç şüphesiz dünyadaki en iyi takipçi. Eğer daha iyi bir tane olsaydı, Volturi onu alırdı. Aro kendisinin ikinci en iyi olmasına izin vermez.

Eğer Demetri var olmasaydı, biz kaçabilirdik. Bizi serbest bırakırlarsa tabi. Kızım kollarımda sıcağı... Onunla birlikte biri koşabilirdi. Jacob veya Rosalie, her kim kalırsa.

Ve... eğer Demetri olmasaydı, Alice ve Jasper sonsuza kadar güvende olabilirdi. Bu ALic’in gördüğü şey mi? Ailemizin kalan kısmı devam edebilecek mi? Onlardan ikisi,en sonunda.

Onu kıskanabilir miyim?

“Demetri...” dedim.

“Demetri benim” dedi Edward sıkı,sert bir sesle. Hızlıca ona baktım ve ifadesinin mahçuplaştığını gördüm.

“Niye?” diye fısıldadım.

İlk başta cevaplamadı.nihayet cevapladığında nehre doğru gidiyorduk: “Alice için. Bu ona şimdilik, geçen 50 yıl için ona verebileceğim tek teşekkür.”

Düşünceleri benimle aynı doğrultuydu.

Dondurucu zeminde Jacob’un ağır patilerinin pat pat çıkardığı sesi duydum. Birkaç dakika içinde yanımda yürüyordu, koyu gözleri Renesmee’ye odaklandı.

Önce başımı önüme eğdim, sonra sorularına döndüm. Çok az zaman vardı.

“Edward, sence Alice neden Volturi’leri Eleazar’a sormamızı söyledi? O son zamanlarda İtalya’da mı bulundu ya da başka bir şey? O ne bilebilir ki?”

“Eleazar söz konusu Volturi’ler olduğunda her şeyi bilir. Bilmediğini unuttum. O onlardan biriydi.”

İstemsiz olarak ıslık çaldım(kastedilen daha çok yuh demek gibi bir şey) . Jacob yanımda homurdandı.

“Ne?” dedim, düşünümüzde uzun kül rengi mantosuna bürünmüş olan güzel koyu renk saçlı adamı kafamda resmetmeye çalıştım.

Edward’ın yüzü şimdi daha yumuşaktı. Hafifçe gülümsedi. “Eleazar çok centilmen bir insandır. Baştan beri Volturi’lerle mutlu değildi, fakat kurallara saygı duyuyordu ve kuralların desteklenmesi gerekiyordu. İyilik için çalıştığını hissediyordu. Onlarla geçirdiği zaman için pişmanlık duymadı. Fakat Carmen’i bulduğu zaman, dünyada ait olduğu yeri de buldu. Onlar çok benzerdi, ikisi de vampirler için çok merhametliydi.” Tekrar gülümsedi. “Tanya ve kız kardeşleriyle tanıştılar, ve asla geriye bakmadılar. Bu hayat tarzına çok iyi uyum sağladılar. Eğer onlar Tanya’yı hiç bulamamış olsalardı, onların eninde sonunda insan kanı olmadan yaşayabilecekleri bir yol keşfetmiş olacaklarını hayal edebilirim.”

Resimler kafamda çatışıyorlardı. Onları eşleştiremedim. Merhametli bir Volturi askeri?

Edward Jacob’a bir bakış attı ve sessiz bir soruyu cevaplandırdı. “Hayır, o onların savaşçılarından biri değildi, daha çok konuşmak için. O onların ulduğu işe yarar bir hediye idi.”

Jacob onu takip eden bir soru daha sormuş olmalıydı.

“O diğerlerinin güçlerini içgüdüsel olarak hissedebiliyor. Bazı vampirlerin sahip olduğu ekstra güçleri” dedi Edward. O Aro’ya yakınında yetenekli bir vampirin olup olmadığı hakkında genel bir fikir verebilir. Bu Volturi’ler savaşa gittiğinde çok yararlıydı. O onları , eğer karşı tarafın grubunda onlara zarar verebilecek birisi varsa uyarabilirdi. Bu nadirdir; Volturi’leri bir anlığına sıkıntıya sokmak büyük bir yetenek işidir. Daha çok, uyarı Aro’ya işlerine yarayabilecek birini kurtarma şansı verir. Eleazar’ın gücü insanlar üzerinde de çalışır. İnsanlara gerçekten konsantre olmak zorundadır, çünkü gizli yetenekler çok şüphelidir. Aro katılmak isteyen insanları, potansiyelleri olup olmadığını görmek için test edebilir. Aro onun gitmesine izin

verdiği için çok üzgün.”

“Gitmesine izin mi verdiler?” diye sordum . “Sadece bu kadar mı?”

Gülümsemesi şimdi daha koyuydu, birazcık çarpık. “Vulturilerin sana görüldüğü şekilde, kötü olmaları gerekmedi. Onlar bizim uygarlığımızın ve barışımızın eses noktasıdır. Güvenliğin her bir üyesi onlara hizmet etmeyi seçer. Bu baya bi prestijli; onların hepsi orda olmaktan gurur duyuyor, zorunluluk değil.”

Sinirli bir şekilde baktım.

“Onlar sadece kötü ve zararlı suçluların iddiaları, Bella”

“Biz suçlu değiliz.”

Jacob bu fikre huysuzlandı.

“Onlar bunu bilmiyorlar.”

“Onları durdurabileceğimizi ve bizi dinlemelerini sağlayabileceğimizi gerçekten düşünüyor musun?”

Edward kısacık bir süre için duraksadı ve sonra omuz silkti. “Eğer yanımıza yeterince arkadaş bulabilirsek. Belki.”

Eğer. Birden bire bugün önceden sahip olduğumuz şey yüzünden bir baskı hissettim. Edward’la ikimiz, öök hızlı bir şekilde koşar gibi hareket etmeye başladık. Jacob çabucak yetişti.

“Tanya çok uzakta olmamalı” dedi Edward. “Hazır olmak zorundayız.”

Nasıl hazır olmak? Kararlaştırdık ve tekrar kararkastırdık, düşündük ve tekrar düşündük. Renesmee açıkta mı olmalıydı? Ya da önce saklanmalı mıydı? Jacob odada olsa? Ya da dışarıda? Sürüsünün dışarıda yakında kalabileceğini söyledi fakat görünmez olarak. Aynı şeyi yapmalı mıydı?

Sonunda, Renesmee, Jacob şekline geri döndü ve ben de yemek odasında kapının önünde büyük gösterişli masada oturarak bir köşede bekledim. Jacob Renesmee’yi tutmama izin verdi; çabucak dönüşüm geçirebilmek için ara istedi.

Ona kollarımda sahip olmaktan mutlu olduğumu düşündüm, beni faydasız hissettirdi. Bana olgun vampirlerle yapılacak olan kavgayı hatırlattı, basit bir amacımdan daha fazlası yoktu; ellerimin boş kalmasını istemiyordum.

Tanya, Kate, Carmen ve Eleazar’ı düğünden hatırlamaya çalıştım. Karışık anılarımda yüzleri bulanıktı. Onların sadece güzel olduklarını biliyordum, iki sarışın ve iki esmer. Gözlerinde şefkat olup olmadığını hatırlayamıyordum.

Edward ön kapıya doğru bakarak, pencere duvarının gerisine doğru hareketsizce dayandı. Önündeki odayı görüyormuş gibi görünmüyordu.

Boş yolda vınlıyarak geçen arabaların sesini dinledik, hiç biri yavaşlamıyordu.

Renesmee boynuma doğru yaslandı, elleri yanaklarımdıydı fakat aklımda hiçbir hayal yoktu. Őimdiki dűřüncelerine dair resimleri yoktu.

“Ya benden hoşlanmazlarsa?” diye fısıldadı, ve tđm gözler onun yüzüne döndü.

“Elbette hoşlanacaklar” dedi Jacob, fakat onu bir bakışla susturdum.

“Seni anlamıyorlar, Renesmee, çünkü daha önce senin gibi biriyle hiç karşılaşmadılar” dedim, gerekleşemeyecek umutlar vaat ederek ona yalan söylemek istemiyordum. “Onları anlamak bir problem.”

İ çekti ve beynimde hepimizin hızlı bir şekilde yanarken ki resimleri patladı. Vampir, insan, kurtadam. O hiçbir yerde yoktu.

“Sen özelsin, bu kötü bir şey değil.”

Aynı fikirde olmadığını göstererek kafasını salladı. Gerdin yüzlerimize doğru baktı ve “bu benim hatam” dedi.

“Hayır” Jacob, Edward ve ben aynı anda dedik, fakat biz tartışmaya başlamadan önce beklediğimiz bir sesi duyduk: motor yolda yavaşlıyordu, lastikler kaldırımında yumuşak bir şekilde hareket ediyordu.

Edward kapının önünde beklemek için köşesinden fırladı. Renesmee saçlarıma saklandı. Jacob ve ben masada, yüzümüzde umutsuz ifadelerle birbirimize baktık.

Araba korulukta hızlı bir şekilde hareket etti, Charlie ve Sue’nun sürüşünden daha hızlıydı. Arabayı ayırılığa çektiklerini ve porchun önünde durduklarını duyduk. Dört kapı açıldı ve kapandı. Kapıya yaklaşana kadar bizimle konuşmadılar. Edward onlar kapıya vurmadan açtı.

“Edward!” bir bayan sesi coştu.

“Merhaba, Tanya, Kate, Eleazar ve Carmen.”
Üç merhaba mırıldandı.

“Carlisle direk bizimle konuşmaya ihtiyacı olduğunu söyledi” dedi ilk ses, Tanya. Onların hala dışarıda olduklarını duyabiliyordum. Edward’ı kapının önünde, onların girmesine engel olurken hayal ettim. “Sorun nedir? Kurtadamlarla mı sorun var?”

Jacob gözlerini devirdi.

“Hayır” dedi Edward. “Kurtadamlarla olan ateşkesimiz her zamankinden daha güçlü.”

Bir bayan atıldı.

“Bizi ziyaret etmeyecek miydiniz?” dedi Tanya. Ve cevabı beklemeden devam etti.
“Carlisle nerde?”

“Carlisle ayrılmak zorunda kaldı.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Neler oluyor Edward?” diye sordu Tanya.

“Eğer bana birkaç dakika verirseniz” dedi Edward, “size zor bir şeyi açıklamalıyım ve anlayana kadar açık fikirliliğinize ihtiyacım var.”

“Carlisle iyi mi?” endişeli bir erkek sesi sordu. Eleazar.

“Hiç birimiz iyi değiliz, Eleazar” dedi Edward, ve sonra bir şeyi sıvazladı, belki Eleazar’ın omzunu. “Fakat fiziksel olarak, Carlisle iyi.”

“Fiziksel olarak mı?” Tanya keskin bir şekilde sordu. “Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim ailemin hepsi büyük bir ölüm tehlikesi altında. Fakat açıklamadan önce sizden bir söz istiyorum. Tepki vermeden önce söyleyeceğim her şeyi dinleyin. Sizden beni iyi dinlemenizi rica ediyorum.”

Onun ricasını büyük bir sessizlik karşıladı. Gergin bir sessizlik diye düşündük, Jacob’la konuşmadan birbirimize baktık. Sade dudakları solmuştu.

“Dinliyoruz” dedi Tanya nihayet. “Yargılamadan önce seni dinleyeceğiz”

“Teşekkürler Tanya” dedi Edward hararetle. “Başka bir şansımız olsaydı sizi bu işe bulaştırmazdık.”

Edward hareket etti. Kapıya doğru yürüyen dört ayak sesi duyduk.

Birisi burnunu çekti. “kurtadamların bulaştırıldığını biliyordum” diye mırıldandı Tanya.

“Evet. Ve onlar bizim tarafımızda, tekrar.”

Hatırladığı şey Tanya’yı susturdu.

“Senin Bella’nı nerede?” diğer bayan seslerinden biri sordu. “O nasıl?”

Kısa bir süre sonra biza katılacak. O iyi, teşekkürler. Şaşırtıcı bir şekilde ölümsüzlüğe alıştı.”

“Bize tehlikeden bahset, Edward” dedi Tanya sakın bir şekilde. “Dinleyeceğiz, ve ait olduğumuz yerde, sizin yanınızda olacağız.”

Edward derin bir nefes aldı. “Öncelikle sizin şahit olmanızı istiyorum. Diğer odayı dinleyin. Ne duyuyorsunuz?”

Sessizlik oldu, ve sonra bir hareketlenme.

“Bir kurt adam sanırım”, dedi Tanya. “Onu kalp sesini duyabiliyorum.”

“Başka?” diye sordu Edward.

Bir duraklama oldu.

“Bu tıngırdayan da ne?” Kate veya Carmen sordu. “Bu...bir çeşit kuş mu?”

Hayır. Fakat ne duyduğunu hatırlamaya çalış. Şimdi ne kokluyorsun? Kurt adamların dışında.

“Burada bir insan mı var?” diye fısıldadı Eleazar.

“Hayır” karşı çıktı Tanya. “Bu bir insan değil...fakat...kokusu diğer kokulara göre insana daha yakın bu ne Edward? Böyle güzel bir kokuyu daha önce hiç koklamadım.”

“Muhtemelen koklamadın, Tanya. Lütfen, lütfen bunun sizin için tamamen yeni bir durum olduğunu hatırlayın. Önyargılı fikirlerinizi atın.”

“Seni dinleyeceğime söz verdim, Edward.”

“Tamam o zaman. Bella? Renesmee’yi getir lütfen.”

Bacaklarımı tuhaf bir şekilde yorgun hissettim, fakat biliyordum ki bu hislerim beynimden kaynaklanıyordu. Kendimi bırakmamak, mıymıntı bir şekilde hareket etmemek için zorladım,sanki ayaklarımı almışım gibiydi ve birkaç kısa adımla köşeye doğru yürüdüm. Yakınımdaki Jacob’un başı kızardı ve adımlarımı takip etti.

Daha büyük odaya geçerken bir adım attım ve sonra dondum, daha uzağa gidemeyecek kadar acizdim. Renesmee derin bir nefes aldı ve sonra saçlarımın altından çıktı, küçük omuzları gergindi, terslenmeyi bekliyordu.

Kendimi onların tepkilerine hazırlamış olduğumu düşündüm. Suçlamalara, bağırmalara,yoğun hareketli bir strese.

Tanya dört adımda ok gibi fırladı, kırmızı bukleleri titreşti, insanla karşılaşmış zehirli bir yılan gibiydi. Kate ön kapının yoluna atladı ve duvara karşı kendini bağladı. (kapının önünü kaplamak gibi bir şey) kenetlenmiş dişlerinden şaşkın bir tıslama geldi. Eleazar koruma oluşturmak için kendini Carmen’in önüne attı. “Oh lütfen” Jacob’un nefesinin altından şikayet ettiğini duydum.

Edward kolunu bana ve Renesmee’ye koydu. “Dinleyeceğinize söz verdiniz” diye hatırlattı onlara.

“Bazı şeyler dinlenemez!” diye bağırdı Tanya. “Nasıl yaparsın, Edward? Bunun ne anlama geldiğini bilmiyor musun?”

“Buradan çıkmak zorundayız” dedi Kate endişeli bir şekilde, eli kapı kulpundaydı.

“Edward...” dedi Eleazar, sözlerin de ötesindeymiş gibi göründü.

“Bekle “ dedi Edward, şimdi sesi hada sertti. “ Ne duyduğunu, ne kokladığını hatırla. Renesmee düşündüğünüz şey değil.”

“Bu kuralın hiçbir istisnası yok, Edward” dedi Tanya.

“Tanya” dedi Edward keskin bir şekilde. “Onun kalp atışlarını duyabiliyorsun. Dur ve bunun ne anlama geldiğini düşün.”

“Onun kalp atışlarımı?” diye fısıldadı Carmen, Eleazar’ın omuzlarından görünerek.

“O tam olarak bir vampir çocuk değil,” diye cevapladı Edward, ilgisini Carmen’in ufak muhalif açıklamasına yönlendirerek. “O yarı insan.”

Dört vampir ona anlamadıkları bir dilden konuşuyormuş gibi bakmaya başladılar.

“Dinleyin beni.” Edward’ın sesi ikna etmek için düzgün kadifemsi bir şekilde değişti. “Renesmee bir çeşit çocuk. Ben onu dönüştüren değilim. Onun biyolojik babasıyım.”

Tanya’nın başı sallandı, sadece ufak bir hareketle. Bunun farkında değil gibiydi.

“Edward, sen bizden bekleyemezsin ____” Eleazar konuşmaya başladı.

“Bana bu duruma uygun başka bir açıklama yap, Eleazar. Havada onun vücudunun sıcaklığını hissedebilirsin. Kan onun damarlarından akıyor, Eleazar. Onu koklayabilirsin.”

“Nasıl?” Kate nefes aldı.

“Bella onu biyolojik annesi,” dedi Edward. “O hamile kaldı, taşıdı ve hala insanken Renesmee’yi doğurdu. Bu onu neredeyse öldürüyordu. Onu kurtarmak için kalbindeki zehiri alabilmek için çok uğraştım.”

“Daha önce böyle bir şeyi hiç duymadım” dedi Eleazar. Omuzları hala sertti, ifadesi soğuktu.

“İnsanlar ve vampirler arasındaki fiziksel ilişkiler yaygın değildir,” dedi Edward, şimdi sesinde belirsiz bir keyifli vardı. İnsanlarla yapılan buluşmalar daha az yaygındır. Beimle aynı fikirde değil misiniz,kuzenler?”

Kate ve Tanya ona sert bir şekilde baktı.

“Hadi ama, Eleazar. Eminim benzerliği görebilirsin.”

Edward’ın sözlerine karşılık veren Carmen’di. Eleazar’ın etrafında hafif uyarılarını dikkate almadan hareket etti ve benim önümde durmak için dikkatli bir şekilde yürüdü. Renesmee’nin yüzüne dikkatlice bakarak hafifçe eğildi.

“Annenin gözlerini almış gibi görünüyorsun” dedi alçak sakın bir sesle, “fakat babanın yüzü.” Ve sonra sanki ona yardım edemezmiş gibi, Renesmee’ye gülümsedi.

Renesmee’nin cevap veren gülüşü büyüleyiciydi. Carmen’e bakmayarak yüzüme

dokundu. Bunun mümkün olup olmayacağını merak ederek, Carmen'in yüzüne dokunduğunu hayal etti.

"Renesmee'nin kendisi hakkında sana bir şeyler söylemesinin bir sakıncası var mı?" diye sordum. Sesimin bir fısıltıdan çok konuşma gibi çıkması için hala çok stresliydim. "Bir şeyleri açıklayabilme yeteneğine sahip."

Carmen hala Renesmee'ye gülümsüyordu. "Konuşabiliyor musun, küçük?"

"Evet" diye cevap verdi Renesmee güzel sesiyle(trilling high soprano-sesin türü). Carmen'in dışında Tanya'nın tüm ailesi onun ses tonundan çekindi. "Fakat sana söyleyebildiklerimden daha fazlasını gösterebilirim."

Küçük elini Carmen'in yanağına yerleştirdi.

Carmen ondan bir elektrik şoku yemiş gibi katılaştı. Eleazar hemen yanına geldi, ellerini onu çekip uzaklaştıracakmış gibi omzuna koydu.

"Bekle" dedi Carmen nefes almadan, gözlerini kırpmadan Renesmee'ye odaklandı.

Renesmee uzun bir süre Carmen'e açıklamasını "gösterdi". Edward'ın yüzü Carmen'le birlikte izlemekle meşgul gibiydi, ve ben de onun duyduğunu duyabilmeyi çok istedim. Jacob sabırsızca yanımda hareket etti, onunda aynı şeyi istediğini biliyordum.

"Nessie ona ne gösteriyor?" nefesinin altından mırıldandı.

"Her şeyi" dedi Edward.

Bir dakika geçti ve Renesmee elini Carmen'in yüzünden çekti. Sersemlemiş vampire kazançlı bir şekilde gülümsedi.

"O gerçekten senin kızın, değil mi?" Carmen nefes aldı, sarı yakut gözlerini Edward'a çevirerek. "Ne hayat dolu bir yetenek! Bu sadece çok tetenekli bir babadan gelebilir."

"Sana gösterdiği şeylere inanıyor musun?" dedi Edward, ifadesi çarpıcıydı.

"Hiç şüphesiz" dedi Carmen basitçe.

Eleazar'ın yüzü endişeyle doldu. "Carmen!"

Carmen Eleazar'ın ellerini kendi ellerinin içine aldı ve onları sıktı. "İmkansız gibi görünüyor, Edward sana hiç bir şey söylemedi fakat gerçek. Çocuğun sana göstermesine izin ver."

Carmen Eleazar'ı bana yaklaşması için dürttü ve sonra Renesmee'ye işaret etti. "Göster ona, mi querida(İspanyolca sanırım)"

Renesmee sırtıttı, Carmen'in onaylamasından açıkça hoşlanmıştı, ve hafifçe Eleazar'ın alınına dokundu.

"Ay caray!" bağırdı ve Renesme tarafından çekildi.

"Sana ne gösterdi?" diye sordu Tanya, ihtiyatlı bir şekilde yaklaşarak. Kate de yaklaştı.

"Sana hikâyeyi kendi tarafından göstermeye çalışıyor" dedi Carmen yatıştırıcı bir sesle.

Renesmee sabırsızca kaşlarını çattı. "İzle, lütfen" Eleazar'a emretti. Elini ona uzattı ve sonra parmaklarıyla yüzü arasında birkaç santim kala bıraktı, bekliyordu.

Eleazar ona şüpheli bir şekilde baktı ve sonra yardım etmesi için Carmen'e bakış attı. Carmen cesaretsizce başını önüne eğdi. Eleazar derin bir nefes aldı ve alını tekrar alnına değene kadar yaklaşarak eğildi.

Başladığında titredi fakat bu sefer bekledi, gözlerini konsantre olarak kapadı.

"Ahh" gözleri birkaç dakika sonra tekrar açıldığında iç çekti. "Görüyorum"

Renesmee ona gülümsedi. O tereddüt etti, sonra belirsizce isteksiz bir şekilde gülümsedi.

"Eleazar?" Tanya sordu.

"Hepsi doğru Tanya. Bu ölümsüz bir çocuk değil. O yarı insan. Gel. Kendin gör."

Sessizlikte, Tanya ihtiyatlı bir şekilde bana yaklaştı, ve sonra Kate, ikisi de Renesmee'nin onlara dokunmasıyla ilk hayalle birlikte bir şok yaşadılar. Fakat sonra, tıpkı Carmen ve Eleazar gibi, olay olur olmaz tamamen kabullenmiş gibi göründüler.

Edward'ın düzgün yüzüne, bunun bu kadar kolay olup olmayacağını merak ederek bir bakış attım. Altın gözleri emindi, gölgesizdi. Hiçbir kandırma yoktu o zaman.

"Teşekkür ederim dinlediğiniz için" dedi sessizce.

"Fakat bizi uyardığınız bir ölüm tehlikesi var" dedi Tanya. "Direk olarak bu çocuktan değil, bunu görebiliyorum, eminim ki Volturi'lerden o zaman. Onu nasıl öğrendiler? Ne zaman geliyorlar?"

Onun çabucak anlamasına şaşırmadım. Tüm bunlardan sonra, benimki kadar tehlikeli bu aile için başka ne tehtidi olabilirdi ki? Sadece Volturiler.

"Bella'nın İrina'yı dağlarda gördüğü gün" diye açıkladı Edward "Renesmee de onunla birlikteydi."

Kate tısladı, küçük gözleri kısılarak, "bunu İrina mı yaptı? Size? Carlisle'ye? İrina?"

"Hayır" Tanya fısıldadı. "Başka biri..."

"Alice onu onlara giderken gördü" dedi Edward. Edward Alice'in adını söylediğinde belirsizce çekindiğini diğerlerinin fark edip etmediklerini merak ettim.

“Böyle bir şeyi nasıl yapabilir?” dedi Eleazar.

Renesmee’yi uzaktan gördüğünü düşün. Eğer bizim açıklamamızı bekleseydin...”

Tanya’nın gözleri kısıldı. “Ne düşündüğü önemli değil...siz bizim ailemizsiniz.”

“Şimdi Irina’nın seçimi hakkında yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Çok geç. Alice bize bir ay verdi.”

Tanya ve Eleazar’ın başları yana düştü. Kate’in alnı kırıştı.

“Çok uzun?” Eleazar sordu.

“Hepsi birden geliyorlar. Biraz hazırlık yapmalılar.”

Eleazar nefesini tuttu. “Tüm güvenlik mi?”

“Sadece güvenlik değil” dedi Edward, çenesi gerilerek. “Aro, Caius, Marcus. Hatta eşleri.”

Hepsinin gözü şok olmuş gibiydi.

“İmkansız” dedi Eleazar şaşırarak.

“İki gün öncesine kadar ben de aynı şeyi söylüyordum” dedi Edward.

Eleazar sert set baktı ve neredeyse homurdanır gibi konuştu. “Fakat bunun hiçbir anlamı yok. Niye kendilerini ve eşlerini tehlikeye atsinlar ki?”

“Bu açıdan hiçbir anlamı yok. Alice bizim yaptığımız şey için cezadan daha fazlasının olduğunu söyledi. Sizin bize yardım edebileceğinizi düşündü.”

“Cezadan daha fazlası mı? Fakat başka ne var ki?” Eleazar yürümeye başladı, kapıya doğru gitti ve tekrar geri geldi, sanki burada yalnızmış gibi. Daireye bakarken kaşları kırıştı.

“Diğerleri nerde Edward? Carlisle, Alice ve kalanlar?” diye sordu Tanya.

Edward’ın tereddütü neredeyse anlaşılmazdı. Sorunun sadece bir kısmını cevapladı. “Bize yardım edebilecek arkadaşlar arıyorlar.”

Tanya ellerini önünde tutarak ona doğru eğildi. “Edward, ne kadar arkadaş topladığının bir önemi yok, kazanmanıza yardım edemeyiz. Sadece sizinle birlikte ölebiliriz. Bunu biliyor olmalısın. Elbette, beklide dördümüz de Irina’nın yaptıklarından sonra bunu hak ediyoruz, onca zamanın hatırına bizim için yaptıklarınızdan sonra.”

Edward hızlıca kafasını salladı. “Bizimle birlikte dövüşmenizi ve ölmenizi istemiyoruz sizden, Tanya. Carlisle’nin böyle bir şeyi asla istemeyeceğini biliyorsun.”

“O zaman ne, Edward?”

“Sadece tanıklıklarınızı istiyoruz. Onları bir an için durdurabiliriz. Eğer açıklamamıza izin verirlerse...” Renesmee'nin yanağına dokundu; elini kaptı ve cildine bastırdı. “Siz de gördüğünüz gibi hikayemize güvenmemek çok zor.”

Tanya yavaşça başını önüne eğdi. “Onun geçmişinin onlar için çok önemli olacağını düşünüyor musunuz?”

“Sadece onun geleceğini belirler. The point of the restriction was to protect us from exposure, from the excesses of children who could not be tamed.”(bu cümleyi toparlayamadım,ama yine de anlayanlar olur diye İngilizcesini koydum.)

“Ben o kadar tehlikeli değilim” dedi Renesmee. Onu yeni kulaklarıyla, net ve yüksek sesinin diğerlerine nasıl geldiğine hayal ederek dinledim. “Büyükbabamı, Sue’yu veya Billy’i hiç incitmedim. İnsanları seviyorum. Ve Jacob’um gibi kurt insanları.” Edward’ın ellerini attı ve geriye dönerek Jacob’un pazılarını okşadı.

Kate ve Tanya birbirilerine hızlı bir bakış attılar.

Eğer İrina gelmeseydi,” Edward daldı, “tüm bunlardan korunabilirdik. Renesmee eşi görülmemiş bir hızla büyüyor. Geçen aylar içinde, büyümesinin yarısına ulaştı.”

“Şeyy, bu bizim kesinlikle tanıklık edebileceğimiz bir şey,” dedi Carmen kararlı bir tonda. “Onun gelişimini kendimizin gördüğüne dair söz verebiliriz. Volturiler böyle bir kanıtı nasıl görmezden gelebilirler?”

Eleazar mırıldandı “nasıl, doğrusu?” ama bakmadı ve hiç önemsemiyormuş gibi yürümeye devam etti.

“Evet, sizin için tanıklık edebiliriz” dedi Tanya. “Kesinlikle fazlasıyla. Yapabileceğimizden daha fazlasını göz önünde bulunduracağız.”

“Tanya” diye itiraz etti Edward, kelimelerinden daha fazlasını düşüncelerini duyduyordu, “bizimle birlikte dövüşmeni beklemiyoruz.”

Eğer Volturiler bizim tanıklığımızı dinlemek için durmazlarsa, orda basitçe bekleyemeyiz.” Diye ısrar etti Tanya. “Elbette sadece kendi adıma konuşabilirim.”

Kate homurdandı. “Benden gerçekten şüphe mi ediyorsun, kardeşim?”

Tanya ona genişçe gülümsedi. “Bu tamamiyle bir intihat görevi.”

Kate sırtarak böbürlendi ve umursamayarak omuz silkti. “Ben varım”

“Ben de, çocuğu korumak için ne gerekiyorsa yapacağım” diye katıldı Carmen. Ve sonra hiç karşı koymamış gibi kollarını Renesmee’ye doğru uzattı. “Bebegi tutabilir miyim?”

Renesmee hevesle Carmen’e doğru uzandı, yeni arkadaşından hoşlandı. Carmen ona İspanyolca bir şeyler mırıldanarak onu kucakladı.

Charlie'le olduğu gibi, ve Cullenlarla olmadan önceki gibi. Renesmee karşı konulamazdı. Herkesin kafasında onunla ilgili oluşan, hayatları pahasına onu savunmaya istekli yapan neydi?

Bir an için sadece bir olasılığı denediğimizi düşündüm. Belki Renesmee imkansız olanı yapardı ve arkadaşlarıyla birlikte düşmanlarımızı yenebilirdi.

Ve sonra Alice'in bizi terk ettiğini hatırladım, ve tüm umudum ortaya çıktığı kadar hızlı yok oldu.

31. Talented (Yetenekli)

Bunda kurtadamların rolü ne? Diye sordu Tanya, Jacob'a bakarak.

Edward cevap vermeden önce Jacob atıldı. "Eğer Volturi durup Nessie'yi dinlemezse,yani Renesmee'i" diye düzeltti, Tanya'nın kendi koyduğu aptalca ismi anlamayacağını hatırlayarak, "Biz onları durdururuz"

"Çok cesurca evlat, ama bu sizden daha tecrübeli savaşçılar için bile imkansız bir şey"

"Neler yapabileceğimizi bilmiyorsun"

Tanya irkildi. "Sizin kendi hayatınız tabi,istediğiniz gibi harcarsınız"

Jacob gözlerini Renesmee'e çevirdi-Renesmee hala Carmen'in kollarındaydı, Kate de onlara doğru eğilmişti. Yüzlerindeki özlemi okumak zor değildi.

"Çok özel bir ufaklık" dedi Tanya neşeyle, "Karşı koymak çok zor"

"Çok yetenekli bir aile" diye mırıldandı Eleazar, bir ileri bir geri yürüyerek. Gitgide hızlanıyordu. Bir saniye içinde kapıdan Carmen'in yanına sonra tekrar geriye.

"Babası,düşünceleri okuyor, annesi bir kalkan,kendisi de kimbilir hangi sihirle bizi etkisi altına aldı. Bunun bir ismi olup olmadığını bile bilmiyorum, ya da bu vampir hibridine has bir şey mi. Sanki böyle bir şey normal kabul edilebilirmiş gibi! Bir vampir hibridi."

"Pardon" dedi Edward,şok içinde.Uzanıp Eleazar'ın omzuna dokundu,tam o da tekrar kapiya yönelmek üzereyken. "Az önce eşime ne dediniz?"

Deli gibi turlamaya bir ara veren Eleazar merak içinde Edward 'ın yüzüne baktı. "Bir kalkan,sanırım.Şu anda beni engelliyor,o yüzden emin olamıyorum"

Kafam karıştı, alınımı kırıştırarak Eleazar'a baktım. Bir kalkan mı? Onu engelliyorum derken de eyi kastediyordu.Burada savunmasız bir şekilde dikiliyordum.

"Bir kalkan mı?" diye tekrarlardı Edward, büyülenmiş gibi.

"Hadi ama Edward, ben onu okuyamıyorum.Eminim sen de okuyamıyorsundur. Şu anda onun düşüncelerini duyabiliyor musun?" diye sordu Eleazar

"Hayır" diye mırıldandı Edward. "Ama zaten bunu hiçbir zaman yapamadım.İnsanken bile"

"Hiç mi!" Eleazar gözlerini kırıştırdı. "İlginnç. Kendini dönüşümden önce gösteren bu yetenek, hem güçlü hem de kalıcı olsa gerek. Onun kalkanından geçemiyorum bile. Üstelik sadece birkaç aylık, çok toy olmalı." Edward'a artık öfkeli bir şekilde bakıyordu. "Ve besbelli yaptığından tamamen habersiz. İronik. Aro beni dünyanın dört bir yanına bunun gibi sıra dışı şeyler bulmak için gönderiyor, ama siz tesadüfen bununla karşılaşıyorsunuz ama neye sahip olduğundan haberiniz bile yok." Eleazar,

bunlara inanmıyorum dercesine başını salladı.

Kaşlarımı çattım. "Neden bahsediyorsunuz. Ben nasıl bir kalkan oluyormuşum? Hem bu ne anlama geliyor ki?" Kafamda beliren sadece saçma sapan orta çağdan kalma bir zırhtı.

Eleazar eğilip, beni inceledi. "Görev başında bu gibi şeyler hakkında bir terminolojimiz var. Aslında yetenekleri kategorize etmek, kişiye özgü, tesadüfi bir şeydir. Her şeyden önce, her yetenek eşizdir. Bir eşi daha yoktur. Ancak Bella, senin yeteneğini sınıflandırmak nispeten kolay. Sadece korumaya yönelik yetenekler her zaman "kalkan" olarak adlandırılır. Yeteneklerini hiç test ettin mi? Eşin ve benim dışımda kimseyi engelledin mi daha önce.

Beynimin o kadar hızlı çalışmasına rağmen cevabımı toparlamam birkaç saniyemi aldı.

"Sadece bazı şeylerde işe yarıyor" diye açıkladım. "Benim zihnim... özel gibi. Ama Jasper'ın duygularımı değiştirmesine ve Alice'in geleceğimi görmesine engel olmuyor"

"Kesinle zihinsel bir koruma" dedi Eleazar, başıyla onaylarak. "Sınırlı, ama güçlü"

"Aro onu duyamadı" diye araya girdi Edward. "O insanken karşılaşmalarına rağmen"

Eleazar'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Jane bana acı çektirmeye çalıştı, ama başaramadı" dedim Edward Demetri'nin de beni bulamayacağını düşünüyor. Aynı şekilde Alec de bana zarar veremez. Bu iyi bir şey mi?"

Hala şaşkın olan Eleazar başını salladı "Gayet iyi"

"Bir kalkan" dedi Edward, gayet memnun bir ses tonuyla. "Hiç bu açıdan bakmamıştım. Zaten daha sadece Renata'yı görmüştüm. Ama onun yaptığı tamamen farklı bir şeydi"

Eleazar biraz olsun kendine geldi. "Evet hiçbir yetenek, kendini aynı şekilde göstermez. Çünkü kimse aynı şekilde düşünmez."

"Renata kim. Ne yapabiliyor?" diye sordum. Renesmee'in de ilgisini çekti. Carmen'den uzaklaştı, Kate'in yanından görmeye çalıştı.

"Renata Aro'nun hususi koruması" dedi Eleazar "Çok yararlı, güçlü bir kalkan"

Aro'nun etrafındaki kadınlı erkekli küçük vampir kalabalığını hayal meyal hatırlamaya çalıştım. Bu rahatsızlık verici ve korkunç anının içinde, kadının yüzünü hatırlayamadım. İçlerinden biri Renata olmalıydı.

"Renata, fiziksel bir saldırıda gayet güçlü bir kalkan görevi görüyor. Birisi ona ya da Aro'ya düşmanca yaklaşırsa, yönlerini saptırabiliyor. Onun etrafındaki güç insanları uzaklaştırıyor ama bunu anlamak neredeyse imkansız. Kendini birden bire planladığın yönün aksi yönde gider şekilde buluyorsun, o yöne neden gitmek istediğin

konusunda da kafan karmakarışık oluyor.O kalkanı,kendinden birkaç metre uzağa genişletebiliyor.İhtiyaç duyulduğunda Caius ve Marco'yu da koruyor,ama önceliği her zaman Aro.”

“Ama yaptığı şey,fiziksel bir şey değil.Pek çok yeteneğimiz gibi zihni etkiliyor.Eğer seni engellemeye çalışırsa,kim galip gelir merak ediyorum” kafasını salladı “Daha önce Aro'nun ya da Jane'nin yeteneklerini engeleyebilen birini daha önce hiç duymamıştım”

“Ansecim,sen özelsin” dedi Renesmee,sesinde hiçbir şaşkınlık ifadesi yoktu.Sanki üzerimdeki kıyafetlerin rengi hakkında yorum yapıyor gibiydi.

Kafan karıştı.Zaten bir tane ödülüm yok muydu? Korkunç geçecek ilk yılımı olduğu gibi atlamamı sağlayan “süperkontrolüm”? Vampirlerin ekstradan bir yetenekleri daha olabiliyor muydu?

Ya da Edward ilk başta haklı mıydı.Benim kendimi kontrol edebilmemin olağan üstü olduğunu söyleyen Carlisle'ın aksine Edward bu dayanma gücümün iyi bir hazırlığın-hedef ve tutum- ürünü olduğunu savunmuştu.

Hangisi haklıydı.Yapabileceğim daha fazla şey var mıydı? Olduğum bu şey, bir kategoriye uyuyor muydu?

“Genişletebiliyor musun?” diye sordu Kate, büyük bir ilgiyle

“Genişletmek mi?” dedim

“Kendinden uzağa” diye açıkladı Kate “Etrafındakileri de koruyabiliyor musun?”

“Bilmiyorum.Hiç denemedim.Bunu yapabileceğimden bile haberim yoktu”

“Aa.tabi ille yapabileceksin diye bir şey yok.” dedi Kate hemen. “Tanrı biliyor yüzyıllardır uğraşıyorum ama sadece tüm cildim üzerinde bir devre tamamlayabiliyorum”

Şaşırılmış bir şekilde ona baktım.

“Kate'in bir saldırı yeteneği var” dedi Edward “Jane'inkine benziyor biraz”

Kate'den istemsizce uzaklaştım.gülmeye başladı.

“Yeteneğimi sadistçe kullanmıyorum” diye beni temin etti “Sadece kavga sırasında hayli işime yarıyor”

Kate'in sözlerini kavramaya başladım.Zinhim bazı bağlantılar kurmaya başladı.Yanındaki birini kalkanın altına almak..Bu tuhaf,sessiz zihnime başka bir zihni daha dahil edebilmez.

Edward'ın Volturi kalesinin o tarihi taş zemininde,korkudan sinmiş bir halde hatırladım.Bir insan hatıram olmasına rağmen diğerlerinden daha sert daha acı vericiydi,sanki beynimin bütün dokusuna vurulmuş bir damga gibi.

Ya bunun bir daha olmasını engelleyebilirsem? Onu koruyabilirsem? Ve Renesmee'i. Onları da Kalkanımın içine alabilmem düşük bir olasılık da olsa, imkan dahilindeyse!

Düşünmeden Kate'in kollarına yapıştım "Bana ne yapmam gerektiğini öğretmelisin" diye ısrar ettim "Hemen şimdi"

Kate, ben kolunu sıkınca yüzünü buruşturdu. "Tabi benim radius'umu(ön kol kemiği) kırmayı kesersen..."

"Ayyy. Üzgünüm"

"Kendini iyi koruyorsun" dedi Kate "Bu hareketten sonra zıplaman gerekirdi. Hiç bir şey hissetmedin mi?"

"Buna gerek yoktu, Kate. Seni incitmek niyetinde değildi" diye mırıldandı Edward. İkimiz de onun dediklerine dikkat etmedik.

"Evet. Hmmm. Daha önce bunu hissetmeyen, ölümlü ya da ölümsüz hiç kimseyle karşılaşmamıştım."

"Derinin üzerinden yansıtabileceğini söylemiştin, değil mi?"

Kate başıyla onayladı. "Sadece avcumun içindeydi. Aro gibi yani"

"Ya da Renesmee" diye araya girdi Edward.

"Ama biraz çalışmayla bütün vücuduma yayabildim. İyi bir savunma. Bana elini sürmeye çalışan her kimse sanki elektrikli savacıyla çarpılmış gibi olur. Onu bir saniyelikliğine yere yatırır, ama bu yeter de artar bile."

Kate'i yarım kulakla dinliyordum, düşüncelerim yeterince hızlı öğrenebilirim, küçük ailemi koruyabileceğim düşüncesinde yoğunlaşmıştı. Ben de bu genişletme içinde yeterince iyi olmayı gönülden diledim, tıpkı diğer vampir şeylerinde esrarengiz şekilde çok iyi olduğum gibi. İnsan olarak yaşadığım hayat, beni böyle kendiliğinden oluveren şeylere hazırlamamıştı, ve kendimi bu engin becerimin uzun süre devam edeceğine bir türlü inandıramıyordum.

Daha önce hiçbir şeyi bu kadar çok istemedim, sevdiğilerimi koruyabilmek.

Bunlarla çok meşgul olduğum için Edward ve Eleazar arasında geçen sessiz diyalogu fark edemedim.

"Aklına tek bir istisna geliyor mu?" diye sordu Edward

Yorumunun ne manaya geldiğini anlamak için onlara döndüm, sonra zaten herkesin onlara baktığını fark ettim. Birbirlerine sokuşmuşlardı, Edward'ın ifadesi şüpheli ve gergindi, Eleazarsa, mutsuz ve isteksiz.

"Onlara bu açıdan yaklaşmak istemiyorum" dedi Eleazar dişlerinin

arasından.Atmosferin birden değişmesi beni şaşırtmıştı.

“Eğer haklıysan” diye başladı Eleazar

“Edward sözünü kesti. “Bu düşünce sana aitti,bana değil.”

“Eğer haklıysam...Bunun ne anlama geleceğini kavrayamıyorum.Yarattığımız dünyayı alt üst eden bir şey olurdu.Hayatımının anlamını değiştirirdi.Ve içinde bulunduğum şeylerin.”

“Her zaman iyi niyetliydin Eleazar”

“Bunun ne anlamı var ki.Neler yaptım.Onca hayat...”

Tanya onu rahatlatmak için elini omzuna koydu. “Neyi kaçırdık, dostuk.Bu düşünceler hakkında tartışabilmemiz için bilmem gerek.Kendini böyle yargılamana yol açacak hiçbir şey yapmadın.”

“Ya...Yapmadım mı?” diye mırıldandı Eleazar.Sonra onun omzundan sıyrıldı ve odayı deminkinden daha da hızlı turlamaya başladı.

Tanya onu kısa bir süre seyretti sonra Edward’a odaklandı. “Açıkla”

Edward başını salladı, konuşurken bir yandan gergin bakışlarla Eleazar’ı takip etti. “Neden Volturizden bu kada çok insanın bizi cezalandırmak için geldiğini anlamaya çalışıyordu.İşleri bu şekilde yapmazlar. Besbelli, biz karşı karşıya geldikleri en büyük aileyiz, ama daha önce de onlara karşı gelmek için bir araya gelenler oldu, ama onca sayılarına rağmen pek de zorlu bir mücadele veremediler onların karşısında.Biz daha sıkı sıkıya başlıyoruz,bu bir etken ama yine de çok önemli sayılmaz.”

“Diğer ailelerin cezalandırılmasını düşünüyordu da,belli bir patern izlediğini fark etti.Aronun korumaları içinden Eleazar dışında kimse bunu fark edemezdi, çünkü bunu fark etmeleri için gereken bilgiyi,Eleazar Aro’ya gizlilik içinde ulaştırıyordu.100 yılda bir kendini gösteren bir patern.

“Eleazar, cezalandırma faslına pek katılmaz.” dedi Edward “ Ama geçmişte, Aro bir şeyi özellikle isteyecekse,bu, o ailenin bağışlanamaz bir suç işlediğine dair delillerin ortaya çıkmasından çok önce olmuyordu.Eskiler, adaleti sağlamaya gidiyorlardı.Ve aile tamamen yok edilmeden, içlerinden birini,düşüncelerinden pişman olduğunu anladığını gerekçe göstererek bağışlardı.Her zaman bu vampirin Aro’nun hoşuna giden bir yeteneği olmuştur.Her zaman bu vampirin başına bir adam dikilirdi.Zaten bu yetenekli vampir, bu onura layık olmaktan minnettar olur, kalbi hemence kazanılırdı.hiç bir istisna olmamış”

“Seçilmiş olmak, çok keyif verici bir şey olmalı” Kate fikrini beyan etti.

“Ha!” diye kükredi Eleazar, durmadan.

“Korumalar arasında biri var” dedi Edward,Eleazar’ın sinirini açıklamak için “Adı Chelsea.İnsanlar arasındaki duygusal bağları etkileyebiliyor.Bu bağı yerine göre güçlendirebiliyor ya da zayıflatabiliyor. Birisini Volturiye bağlayabiliyor.Onlara ait

olmak,onları memnun etmek istemesini sağlıyor.”

Eleazar birdebire durdu. “Hepimiz Chelsea’nin neden önemli olduğunu anlıyorduk.Kavga sırasında,karşımızdakilerin arasındaki bağları çözersek, onları daha kolay yenebiliyorduk.Eğer aile içinden masum olanların,diğerleriyle duygusal bağını kesersek,gereksiz yere şiddet uygulamadan, adeleti sağlıyorduk.Aksi takdirde, ailenin tek vücut halinde savaşmasının önüne geçemi,yorduk.Chelsea onların arasındaki bağları kırıyordu.Bu bana büyük bir iyilik,Aro’nun merhametinin bir göstergesi gibi geliyordu.Ayrıca Chelsea’nin bizi de daha güçlü bir şekilde bağlanmamızı sağlıyordu-ki bu da iyi bir şeydi.Böylece daha etkili oluyorduk.Bir arada olmamızı daha da kolaylaştırıyordu.”

Bu eskiden kalma anılarıma da bir açıklık getirmiş oldu.Korumaların,Efendilerine böyle sevgililerine duydukları bağlılık gibi bağlı olmaları bana hiç mantıklı gelmemişti.

“Ne kadar güçlü” diye sordu Tanya.Bakışları,ailesindeki diğer fertleri üzerinde gezindi.
Eleazar irkildi. “Carmen’le birlikte oradan ayrılmayı başardık” sonra başını salladı.
“Ama eşler arasındaki bağdan zayıf her şey tehlike altında.”

Sıradan bir aile en azından.Onların bağları, bizimkilerden daha zayıf.İnsan kanından uzak kalmak bizi daha medeni kılıyor.Gerçek bir sevgiyle bağlanabiliyoruz.Bizi ayırabileceğinden şüpheliyim Tanya” dedi Eleazar, neşeli bir tonda.

Tanya ikna olmuş bir şekilde başını salladı.Eleazar da analizine devam etti.

“Aro’nun bizzat gelmesi ve yanında da bu kadar çok adam getirmesinin tek bir nedeni olabilir,cezalandırmak için değil,bir şeyler elde etmek için geliyor.Durumu idare etmek için burada olmalı,ama bu kadar büyük ve yetenekli bir aileden korunabilmek için de bütün koruma ordusuna ihtiyacı var.Ama bir yandan da diğer eskileri,Volterra’da savunmasız bir halde bırakmış olacaktı.Çok riskli.Biri bundan istifade etmek isteyebilir.Sonuç olarak hepsi birden geliyor.istediği yetenekleri başka nasıl elinde tutabilir.Onları çok fazla istiyor olmalı” dedi Eleazar.

Edward’ın sesi kısık çıktı. “Geçen bahar düşüncelerinden anladığım kadarıyla,Aro hiçbir şeyi Alice kadar çok istemedi”

Hayallerimdeki kabus gibi imgeleri hatırladım.Edward ve Alice,siyah pelerinler içinde,gözleri kan kırmızısı,yüzleri soğuk ve mesafeli,Aro’yla el eleler,ona gölgesi kadar yakınlar.Ağzım açık kaldı.Alice bunu görmüş müydü?Chelsea’nın, bize duyduğu sevgiyi döküp aldığını,onu Aro,Caius ve Marcu’a bağladığını...

“Alice bu yüzden mi bizden ayrıldı” diye sordum, onun adını söylerken sesim çatallandı.

Edward konuyu değiştirdi. Bence Volturi bunu bir bahane olarak kullanacak. Geldiklerinde planları hazır olacak. Alice onların kararını İrina bu işi tetiklemeden önce gördü. Karar zaten verilmişti, sadece herhangi bir gerekçeye ihtiyaçları vardı.

"Eğer yanlarındaki bütün ölümsüzleri onlara güvenmeleri için suistimal ediyorsa"
Carmen fısıldadı

"Önemli mi bu" Elezar sordu. " Buna kim inanır" Diğerleri Volturinin onların güçlerini kullandığına bile inansa, bu nasıl bir fark yaratır. Kimse onlara karşı duramaz.

Görünüşe göre içimizden biri bunu denemek için yeterince çıldırmış olmalı dedi Kate.

Edward kafasını salladı. Sen sadece tanık olman için buradasın Kate. Aro nun hedefinde değil. Ben onun Volturi nin ününü bunun için kirletmeye hazır olduğunu düşünmüyorum. Eğer bizimle tartışmasını sağlayabilirsek, bizi barış içinde bırakıp gitmesine zorlayabiliriz.

"Tabiki" Tanya dedi

Kimse inanmış gibi bakmadı. Uzun bir kaç dakika boyunca, kimse hiçbir şey söylemedi.

Sonra ben ana yoldan Cullenların evine doğru yaklaşmakta okan bir lastik sesi duydum.

" Oh kahretsin, Charlie" diye fısıldadım. " Belki Denial lerin o gidene kadar yukarıda tutarsak...

" Hayır" Edward uzak bir ses tonu ile söyledi. Gözleri uzaktaydı ve, gözünü dikmiş kapıya boş boş bakıyordu. " Bu baban değil". " Gözleri benimkilerle birleşti, Alice Peter ve Charlotte i göndedi. Bir sonraki bölüm(raund) için hazırlanma vakti.

32. Company (Şirket)

Cullen'ların devasa evi misafirlerle o kadar kalabalık bir hal almıştı ki birilerinin rahat olacağını varsaymak mümkün değildi. Sadece bir şekilde birlikte olunabildi, çünkü hiçbir ziyaretçinin uyumasına gerek yoktu. Her ne kadar yemek zamanları riskli olsa da. Bizim grubumuz işbirliği konusunda yapabileceğinin en iyisini yapıyordu. Bu gelen misafirler Forks ve La Push'un geniş arazileri dışında, eyaletten uzakta avlanabilirlerdi. Edward cana yakın bir ev sahibi idi, korkmadan ihtiyaç duyulduğunda arabalarından herhangi birini ödünç veriyordu. Uzlaşma benim çok rahatsız hissetmeme neden olmuştu, her ne kadar kendime onların dünyanın herhangi bir yerinde zaten avlandıklarını söylemeye çalışsam da.

Jacob biraz daha umutsuzdu. Kurtadamlar insan hayatını korumak için var olmuşlardı ve sınırın dışındaki alanlarda hemen hemen önlenmesi çok güç olan cinayetlere göz yumması gerekiyordu. Fakat bu şartlar altında olmasına rağmen, Renesmee'nin tehlikede olmaması için ağzını kapalı tutuyor ve vampirlere bakmak yerine yere bakmayı tercih ediyordu.

Bense Jacob'ın vampirlerin ziyaretini bu kadar çabuk kaull etmesinden ötürü şaşkındım; Edward'ın endişelendiği problemlerin hiçbiri gerçekleşmemişti. Jacob onlara az yada çok görünmez geliyordu, sessiz bir insan değil, ama aynı zamanda yemek yemeyen biri. Vampirler, Jacob'a hayvan sevmeyen insanların davrandığı gibi davrandılar, sanki arkadaşlarının evcil hayvanı gibi.

Leah, Seth, Quil, ve Embry Sam ile birlikte dışarıda koşuyorlardı, ve Jacob eğer onlara katılabilseydi çok mutlu olacaktı ama Renesmee'den uzak kalamayacağı için burada kalmıştı. Renesmee de Carlisle'in büyüleyici garip arkadaş koleksiyonu ile meşguldü. Renesmee'nin Denalililere yaptığı takdimin aynısını bir çok kere tekrar ettik. İlk önce Peter ve Charlotte için, Alice'in hiç bir açıklama yapmadan bize gönderdiği Jasper'ın arkadaşı olan vampirler; Alice'i tanıyan bir çok insan gibi, onlar da onun istediklerine eksik bilgilere rağmen inandılar. Alice onlara Jasper ve kendisinin hangi yönde olduğuna dair hiçbir bilgi vermemişti. Gelecekte onları göreceğine dair bir söz bile vermedi.

Aslında Peter ya da Charlotte hiç ölümsüz bir çocuk görmemişlerdi. Aslında onlar kuralı biliyorlardı, onların ilk gördüklerindeki olumsuz reaksiyonu Denali vampirlerinininki kadar güçlü olmamıştı. Meraklarından Renesmee'nin açıklamasına izin verdiler. Ve sonrasında onlar da Tanya'nın ailesi gibi şahitlik yapacaklarına söz vermişlerdi.

Carlisle İrlanda ve Mısır'dan arkadaşlarına da mesaj göndermişti.

İrlanda klanı ilk olarak vardı, şaşırtıcı şekilde kolay bir biçimde ikna oldular.

Siobhan mükemmel güzellikteki kocaman vücudu ile çok büyük bir varlıktı ve çok düzgün bir dalgalanma gibi hareket etti, lider gibiydi. Fakat o ve onun sert yüzlü eşi, Liam, uzun süredir gruplarının en yeni üyesinin kararlarına güvenmeye alışmışlardı. Küçük Maggie, yaşam dolu kırmızı bukleleri olan kız, fiziksel olarak diğer ikisi kadar heybetli olmasa da, kendisine yalan söylenildiğini anlayabilme yeteneği vardı, ve asla kararları tartışamazdı. Maggie Edward ın doğruyu söylediğini doğruladı ve bundan dolayı Siobhan ve Liam Renesmee'ye dokunmadan hikayenin

kesinlikle doğru olduğuna inandılar.

Amun ve diğer Mısırlı vampirler diğer bir hikaye idi. Onun grubunun iki genç üyesi Benjamin ve Tia Renesmee'nin açıklamalarından ikna olmuşlardı, Amun ise Renesmee'ye dokunmayı reddetti ve grubuna ayrılmalarını emretti. Benjamin, acayip şekilde güler yüzlü vampir; hemen hemen bir çocuktan biraz daha yaşlı gözükten ve sonuna kadar kendinden emin ama aynı zamanda da bir o kadar da dikkatsiz vampir Amun'u kurnaz bir şekilde ittifaklarının dağılacağı tehditi ile kalmaya ikna etti. Amun kaldı ama Reneesmee'ye dokunmayı reddetmeye devam etti ve eşinin de dokunmasına izin vermedi. Kebi de ona dokundu. Grup biraz olasılık dışı gibi görünüyordu. Bütün Mısırlılar sanki birbirlerine benziyorlardı, geceyarısı gibi saçları ve zeytin rengi solgunlukları ile, bu yüzden kolaylıkla biyolojik aile oldukları söylenebilirdi. Amun bu grubun lideri; açıksözlü ve yaşlı üyesi idi. Kebi asla Amun'un yanından uzağa ayrılmıyordu, gölgesi gibi, ve ben onun tek bir kelime bile konuştuğunu duymamıştım. Tia, Benjamin'in eşi, o da sessiz bir kadındı, konuşmaya başladığında ise söylediklerinde harika bir anlayış ve cazibe vardı.

Ama hala bütün grup Benjaminin etrafında duruyordu, sanki Benjamin herkesi etkisi altında bırakabildiği bir çekim etkisine sahipti. Eleazar'ın çocuğa doğru baktığını gördüm ve Benjamin'in yeteneğinin diğerlerinin onun etrafına çektiğini fark etti.

Edward ben bu gece yalnızken bana "Bu değil" dedi. "Onun yeteneği o kadar eşsiz ki Amun onu kaybetmekten korkuyor. Renesmee'yi korumak istememizden bile çok, Aro'nun onu öğrenmesini istemiyor." iç çekti "Amun Benjamin'i Aro'nun ilgisinden koruyor. Amun Benjamin'i yarattı, ve onun çok özel olacağını biliyordu."

"Ne yapabiliyor?"

"Eleazar'ın bile şimdiye kadar hiç görmediği bir şey. Benim şimdiye kadar hiç duymadığım. Senin kalkanının bile yanında bir hiç sayılabileceği bir şey." Her zamanki çekici ve çarpık gülüşü ile güldü. "Aslında bu çocuk elementlerin üzerinde güç sahibi. Hava, rüzgar, su ve ateş. Bu yetenek beyinde gerçekleşen herhangi bir illüzyon değil, bu direkt fiziksel bir güç. Benjamin hala üzerinde çalışıyor, ve Amun da ona bir silah biçimini vermek için uğraşiyor. Ama sen de gördün Benjamin'in nasıl bağımsız olduğunu. Asla kullanılmamalı."

"Sen onu sevdiğin" sesinden çıkardığım anlam buydu.

"Doğru ve yanlış hakkında inanılmaz bir hissi var. Tavrını sevdim"

Benjamin ve Tia'nın Denali ve İrlanda gruplarıyla çabucak arkadaş olmasına rağmen, Amun'un tutumu farklıydı, o ve Kebi kendilerini diğerlerinden sakınıyorlardı. Carlisle'in dönüp yükselen tansiyonu normale döndürebilmesini umuyorduk.

Emmett ve Rose göçebe arkadaşlarının izlerini sürmeye giden Carlisle'in peşinden gittiler.

İlk olarak Garrett geldi- canlı yakut gözleriyle uzun, ince bir vampirdi ve uzun kum rengi saçlarını deri bir kayışla tutturmuştu- ve bu onun açıkça maceraperest biri

olduğunu belli ediyordu.Ona sunacağımız ve kabul etmek isteyeceği bir kapışma hayal ettim,sadece onu test etmek için.Denalili kızkardeşleri çabucak yakaladı ve onların alışılmadık yaşam tarzları hakkında sonu gelmeyen sorularını sıraladı.Vejeteryanlığın onun denemek isteyeceği başka bir kapışma olup olmayacağını merak ettim,sadece yapabilir mi görmek için.

Mary ve Randall da hemen ardından geldiler-beraber gezmemelerine rağmen şimdiden arkadaş olmuşlardı.Renesmee'nin hikayesini dinlediler ve diğerleri gibi şahitlik etmek için kaldılar.Denalililer gibi,onlar da Volturi'nin açıklamalara izin vermek için durmaması durumunda ne yapacaklarını dikkate aldılar.Göçebelerin üçü de bizimle kalma fikri için toylardı.

Elbette,Jacob her yeni eklenenle daha da hırçınlaşıyordu.Mesafeyi becerebildiği kadar koruyordu,ve Renesmee ona yeni kan emiciler hakkında bilgi sağlarken ve tam isimlerini söylerken ona söylenemediğinde.

Carlisle ve Esme gittikleri günden bir hafta sonra döndüler,Emmett ve Rosalie de bir kaç gün sonra, ve hepimiz onlar eve döndüğü için daha iyi hissettik.Carlisle gelirken bir arkadaşını daha getirmişti,tabi arkadaş doğru kelimeyse.Alistair insanları sevmeyen İngiliz bir vampirdi,bu sebepten dolayı Carlisle'ın en yakın tanıdığı olmasına rağmen son ziyareti bir yüzyıldan daha fazla bir zaman önceydi.Alistair hep yalnız takılmayı tercih ederdi ve Carlisle onu buraya getirebilmek için bir çok iyilik yolu aradı.O tüm şirketten uzak durdu,ve açıkça belliydi ki o topluluklar halinde bir araya gelmeyi hiç takdir etmiyordu.

Koyu saçlı vampir Carlisle'dan Renesmee'nin doğumu,kökleriyle ilgili bilgi aldı ama Amun gibi,ona dokunmayı reddetti.Edward Carlisle'a,Esme'ye ve bana onun burada olmaktan korktuğunu söyledi,ama daha çok akıbetini bilmemekten korkuyordu.Tüm hükümlere karşı şüpheliydi,ve bundan dolayı Volturininkinden de şüpheliydi.Şimdi onun tüm korkularını kabul edip ne olacağını görecektik.

“Elbette ki,onlar şimdi burada olduğumu biliyorlardır.” diye kendi kendine homurdandığını duyduk. “Şu noktada bunu Aro'dan saklamanın bir yolu yok.Yıllarca süren kaçışın anlamı buydu.Carlisle'ın son on yıldır konuştuğu herkes onun listesinde.Kendimi bu karmaşaya sürüklediğime inanamıyorum.Arkadaş gibi davranmak için ne güzel bir yol.”

Ama ya Volturi'den kaçamamak konusunda haklıysa,en azından geri kalanımızdan daha fazla umudu vardı.Demetri kadar kusursuz ve becerikli olmasa da Alistair bir takipçiydi.Alistair aradığı her neyse ona karşı anlaşılmaz bir çekim hissediyordu.Ama bu çekim ona Demetri'nin tersinde hangi yöne gitmesi gerektiğine yarayacak kadar yeterliydi.

Ve sonra bir çift daha beklenmeyen arkadaş beklenmeyen biçimde geldiler,çünkü ne Carlisle ne de Rosalie Amazonlarla irtibata geçebilmişti.

“Carlisle”,diye selamladı gelen iki uzun,kedi gibi kadınların daha uzun olanı.İkisi de gerginmiş gibi görünüyorlardı-uzun kollar ve bacaklar,uzun parmaklar,uzun siyah örgüler ve uzun burunlu uzun yüzleri.Bir şey giyinmemişlerdi ama üstlerinde hayvan derisinden-yelekler ve sıkı-dar pantolonlarmış gibi duran bağladıkları deri parçaları vardı.Onları vahşi yapan üstlerindeki egzantrik giysiler değildi,huzursuz,ani ve dışarı

fırlayacak gibi hareket eden huzursuz kırmızı gözleriydi.Hiç bu kadar az medeni vampirlerle tanışmamıştım.

Ama onları Alice göndermişti,ve bazı ilginç,ılımlı haberleri vardı.Alice Güney Afrika'da ne yapıyordu?Acaba sadece kimsenin Amazonlara ulaşamadığını mı görmüştü?

“Zafrina ve Senna!Ama Kachiri nerede?” diye sordu Carlisle. “Üçünüzün ayrıldığını hiç görmemiştım.”

“Alice bize ayrılmamız gerektiğini söyledi,” Zafrina görünümüyle uyumlu kaba,derin bir sesle cevapladı. “Birbirimizden ayrılmamız rahatsız edici,ama Alice Kachira'nın kendisine başka bir yerde daha fazla yardım edeceğini söyleyip sizin burada bize ihtiyaç duyduğunuza bizi ikna etti.Onun bize tüm söyleyebildiği buydu,burada bizi bu kadar acele ettirecek neler olduğunu açıklayacağımızı...?” Zafrina'nın konuşması bir soruyla bitti,ve-bunu çok sık yapmış olmanın verdiği cesaret ve titremeyle-Renesmee'yi tanıştırmak için onlara doğru ilerledim.

Sert görünümlerine rağmen,hikayemizi sakince dinlediler,ve sonrasında Renesmee'nin bunu kanıtlanmasına imkan verdiler. Renesmee'ye diğer vampirler kadar yaklaştılar,ama bu onların aceleci,kaba hareketlerinin ona çok yakın olmasından endişelenmem konusunda yardımcı olmadı.Senna her an Zafrina'nın yanındaydı,asla konuşmadı,ama bu Amun ve Kebi'nin yaptığı gibi değildi.Kebi'nin tavırları söz dinler gibiydi;Zafrina ve Senna ise aynı organizmaya ait iki uzuv gibiydiler-Zafrina sözcü olandı.

Alice hakkındaki haberler garip bir biçimde rahatlatıcıydı.Görünen o ki,Aro'nın kendisi için planladıklarını önlemek için belirsiz bir görevdeydi.

Edward Amazonlar bizimle olduğu için heyecanlıydı,çünkü Zafrina muazzam bir yeteneğe sahipti;yeteneği çok tehlikeli ölümcül bir hücum silahı olabilirdi.Edward'ın Zafrina'ya bizimle savaşmayı teklif etmesinin sebebi bu değildi,ama eğer Volturi bizim şahitlerimizi gördüklerinde durmazsa,belki başka türlü bir sahnede durabilirlerdi.

“Bu çok düzgün işleyen bir illüzyon.” Edward ben hiçbir şey anlayamayacağım şekilde açıklama yapıyordu,hep olduğu gibi.Dokunulmazlığım Zafrina'yı neşelendirdi ve etkiledi-bu onun daha önce hiç karşılaşmadığı bir şeydi- ve Edward ona benim neyi ıskaladığımı tanımlarken durduğu yerde huzursuzca tereddüt eder gibiydi.Edward'ın gözleri devam ederken başka bir yere odaklanmış gibiydi. “Çoğu insanın kendisinin görmek istediklerini görmesini sağlayabiliyor,başka bir şeyi değil.Mesela,şimdi ben yağmur ormanlarının ortasındaymışım gibi.Mümkün olduğunca inanabildiğim herşeyden daha açık,seni kollarımda hissedebiliyor olmam dışında.”

Zafrina'nın dudakları sert duruşlarından gülümseyerek sıyrıldı.Bir saniye sonra,Edward yine odaklanmıştı.Ona karşılık sırttı.

“Etkileyici” dedi.

Renesmee bu konuşmadan büyülenmişti,gözlerini korkusuzca Zafrina'ya dikti.

“Görebilir miyim?” diye sordu.

“Ne görmek istiyorsun?” diye sordu Zafrina.

“Babama ne gösterdiysen onu.”

Zafrina başını salladı,ve ben endişeyle Renesmee'nin gözlerinin boş boş bir yere bakışını izledim.Bir saniye sonra,Renesmee'nin büyüleyici gülüşü tüm yüzüne yayılmıştı.

“Biraz daha” diye emretti.

O andan sonra,Renesmee'yi Zafrina'dan ve onun güzel resimlerinden alıkoymak imkansız oldu.Endişeleniyordum, çünkü Zafrina'nın yaratabildiği görüntülerin o kadar da mükemmel olabileceğinden emin değildim.Ama Renesmee'nin düşünceleri sayesinde Zafrina'nın kendim için olan görüntülerini görebildim-Renesmee'nin kendi anıları gibilerdi,sanki gerçeklerdi- ve böylece onların uygun olup olmadıklarını değerlendirebildim.

Tamamen vazgeçmemiş olsam da,Zafrina'nın Renesmee'yi eğlendirmesinin iyi bir şey olduğunu kabul etmeliydim.Çünkü ellerime ihtiyacım vardı.Öğrenmem gereken çok fazla şey vardı,fiziksel ve zihinsel olarak,ve zaman çok kısıydı.

Dövüşmeyi ilk öğrenme girişimim pek iyi gitmedi.

Edward beni iki saniyede durdurabilirdi.Ama karşılığında özgürce mücadele etmem için bana izin verdi-kesinlikle yapabileceğim kadarına-sıçradı ve uzaklaştı.Ortada açıkça bir sorun olduğunu görebiliyordum;o hala kaya gibiydi,çalıştığımız alanın karşısına doğru bakıyordu.

“Üzgünüm Bella” dedi.

“Hayır,ben iyiyim.” dedim. “Hadi yine deneyelim.”

“Yapamam.”

“Ne demek yapamam?Daha yeni başladık.”

Cevap vermedi.

“Bak,bu işte iyi olmadığını biliyorum,ama eğer bana yardım etmezsen daha iyisini beceremem.”

Hiçbir şey söylemedi.Şakasına,ona doğru sıçradım.Beni durdurmak için bir şey yapmadı ve ikimiz de yere düştük. Dudağımı boynuna bastırduğım da durgundu.

“Ben kazandım.” diye anons ettim.

Gözleri kısıldı,ama hiçbir şey demedi.

“Edward,sorun ne?Neden bana öğretmiyorsun?”

O konuşmadan önce dolu dolu bir dakika geçti.

“Ben buna...Katlanamıyorum.Emmett ve Rosalie de benim bildiğim kadar iyi biliyorlar.Tanya ve Eleazar muhtemelen daha da fazlasını biliyorlar.Onlardan birine sor.”

“Bu adil değil!Sen bunda iyisin.Jasper’a da onunla ve diğerleriyle dövüşmeden önce sen yardım ettin.Bana neden etmiyorsun?Ben neyi yanlış yapıyorum?”

Öfkeyle iç çekti.Gözleri karardı,neredeysse siyahlığın içinde hiç altın ışığı yoktu.

“Şu alana bakıyorum,seni bir hedef gibi görüyorum.Seni öldürebilecek tüm yolları görüyorum...” Yana çekildi, “Bu sadece bana çok gerçekçi geliyor.Senin öğretmeninin kim olduğunun fark edeceği kadar zamanımız yok.Herkes sana temel şeyleri öğretebilir.”

Kaşlarımı çattım.

Sarkıttığım alt dudağıma dokundu ve gülümsedi. “Ayrıca,bu gereksiz.Volturi duracak.Anlamasını sağlayacaklar.”

“Ama ya anlamazlarsa! Öğrenmek zorundayım.”

“Başka bir öğretmen bul.”

Bu,bu konu hakkındaki son konuşmamız değildi,ama onun aklını bir nebze olsun çelemedim.

Emmett yardım etmeye daha hevesliydi,onu yendiğim bilek güreşlerinin intikamını almak için beni sürekli düşürmesine rağmen.Eğer hala yaralanabiliyor olsaydım,baştan ayağa mosmor olurdu.Rose,Tanya ve Eleazar,hepsi çok sabırlı ve destekleyiciydiler.Verdikleri dersler bana geçen bulanık ve belli belirsiz de olsa geçen Haziran’da Jasper’ın diğerlerine dövüş taktikleri verdiği zamanı hatırlattı.Bazıları benim eğitimimi eğlendirici buluyorlardı,ve bazıları da yardım bile teklif ediyordu.Göçebe Garrett bir kaç dönüş gösterdi-şaşırtıcı derecede iyi bir öğretmendi;genellikle diğerleriyle çok etkili bir biçimde iletişim kuruyordu,onun nasıl hiç bir topluluğa girmediğini merak ediyordum.Renesmee Jacob’ın kucağındaiken bir kere Zafrina’yla bile dövüştüm.Birkaç değişik numara öğrenmiştim,ama ondan asla yardım istememiştim.Aslında Zafrina’dan Çok hoşlanmama ve onun beni asla gerçekten incitmeyeceğini bilmeme rağmen,bu vahşi kadın ölümünden korkmama neden olabilirdi.

Öğretmenlerimden bir çok şey öğrendim,ama hala bu bilgilerimin inanılmaz basit olduğunu düşünüyordum.Alec ve Jane’in karşısında kaç saniye durabileceğim hakkında bir fikrim yoktu.Sadece bunun yardımcı olması için dua edebilirdim.

Günün Renesmee’yle birlikte olmadığım veya dövüş öğrenmediğim her dakikası,arka bahçede Kate’le çalışıyordum, dahili kalkanımı başkalarını da koruyabilmek için zihnimden uzaklaştırmayı deniyordum.Edward beni bu alıştırılarda cesaretlendiriyordu.Onun ben ateş hattının dışında kalabileyim diye bana yardım

edecek bir yol bulmamı umduğunu biliyordum.

Bu çok zordu.Elle tutulacak bir şey yoktu,kusursuz işleyen bir şey yoktu.Sadece Edward'ı,Renesmee'yi,ailemin mümkün olduğu kadar çok ferdini kendimle güvende tutmak için şiddetli bir arzum vardı.Bitkin düşüp,belli belirsiz becerip kalkanımı kendimden uzağa yaymayı tekrar tekrar denedim.Esnek ve görünmez plastik bantla güreşiyor gibi hissediyordum-bu bant beton sertliğinden zayıf bir dumana dönüşebiliyordu.

Ben kafamdakilerle beceriksizce boğuşurken sadece Edward Kate'in darbelerini kabul eden deneğimiz olmaya gönüllüydü.Bir keresinde saatlerce çalıştık,ve ben endişe ve kaygılarımı bir kenara bırakmam gerektiğini hissettim,ama tabii ki mükemmel vücudum beni yarı yolda bırakmazsa.Bitkinliğim tamamen zihinseldi.

Edward'ın ızdırap çekmesi beni öldürüyordu,o Kate'in düşük dozda uyguladığı kuvvet yüzünden sarsılırken kollarımı boşuna etrafında sarıyordum.Zorlayabildiğim kadar zorlayarak kalkanımı her ikimizin de etrafına itmeyi denedim;hep becerebileceğimi sandım,ama hemen ardından sıvışıp gidiyordu.

Bu pratiklerden nefret ediyordum,ve Kate'in yerine Zafrina'nın yardım edebilmesini diliyordum.Böylece Edward'a gelebilecek tek zarar Zafrina'nın illüzyonlarını görmek olurdu,ta ki ben onun görmemesini sağlayabilene kadar.Ama Kate benim daha çok motivasyona ihtiyacım olduğu konusunda ısrarcıydı-Edward'ın acı çekmesine katlanmaya olan nefretimi kastediyordu.Buluştuğumuz ilk gün onun bu iddiasından şüpheliydim-yeteneğini sadistçe kullanmıyor olduğundan.Sanki bana bunu yapmaktan zevk alıyor gibi görünüyordu.

"Hey" dedi Edward neşeli biçimde,sesinde açıkça görülen stresi gizlemeye çalışarak.Herşeyi beni kendisiyle dövüş çalışmaktan alıkoymak için yapıyordu. "Bu seferki neredeyse hiç acıtmadı,iyi iş Bella."

Derin bir nefes aldım,tam olarak ne yaptığımı idrak etmeye çalışıyordum.Esnek bandı test ettim,kalan tüm gücümle onu kendimden uzağa genişletmek için boğuştum.

"Tekrar,Kate" kenetlenmiş dişlerimin arasından homurdandım.

Kate avuç içini Edward'ın omzuna bastırdı.

Edward ferahlayarak iç çekti. "Bu sefer hiç acıtmadı."

Kate'in gözleri açıldı. "Bu sefer düşük seviyede de değildi."

"İyi." diye somurttum.

"Hazırlan" dedi bana,ve tekrar Edward'a uzandı.

Bu kez Edward sarsıldı,ve dişlerinin arasından tıslayarak küçük bir nefes aldı.

"Özür dilerim! Özür dilerim! Özür dilerim! " diye tekrarladım,dudağımı ısırarak.Neden doğru yapamıyordum?

“İnanılmaz bir iş çıkarıyorsun,Bella” dedi Edward,beni sıkıca tutup karşısına alarak.
“Bir kaç gündür sadece buna çalışıyorsun ve çoktan beridir tek tük de olsa fırlatabiliyosun.Kate,ona ne kadar iyi olduğunu söyle.”

Kate dudaklarını büzdü. “Bilmiyorum.Onun yeteneği belli ki çok büyük,ve biz sadece ona dokunmaya başlıyoruz. Daha iyisini yapabilirsin,eminim.Sadece güdüleri eksik.”

Onun bu konuşmalarına bakakaldım,dudaklarım otomatik olarak dişlerimin üstünden büküldü.Edward gözümün önünde onun darbeleriyle kıvrılırken,motivasyonumun eksik olduğunu nasıl düşünebilirdi?

Çalışıp gelişimimi gören izleyicilerimden gelen mırıldanmalar duydum-ilk zamanlar sadece Eleazar,Carmen ve Tanya vardı,ardından Garrett da merak etmişti,sonrasında Benjamin ve Tia,Siobhan ve Maggie,ve şimdi de Alistair bile pencereden gözetliyordu.Seyredenler Edward’la hemfikirdi;zaten çok iyi becerdiğimi düşünüyorlardı.

“Kate...,” dedi Edward,yapmak üzere olduğu yeni hareket sebebiyle onu uyaran bir ses tonuyla,ama o (Kate) hala hareket halindeydi. Nehrin kıvrıldığı noktada yavaşça yürüyen Zafrina,Senna ve Renesmee’ye doğru fırladı,Renesmee’nin eli Zafrina’ninkiydeydi ve bir resim alışverişi yapıyorlardı.Jacob onların birkaç adım uzağından gölgeleri gibiydi.

“Nessie,” dedi Kate-yeni gelenler çabucak bu sinir bozucu lakabı benimsemişlerdi,
“annene yardım etmek ister misin?”

“Hayır,” yarı hırladım.

Edward beni rahatlatmak için sarıldı.Onu hemen geri itip karşımdaki alanda Kate,Zafrina ve onun arkasında duran Senna’yla beraber olan Renesmee’ye doğru atıldım.

“Kesinlikle hayır,Kate” diye tısladım.

Renesmee bana doğru uzandı,ve otomatik olarak kollarımı açtım.Omuz boşluğuma doğru kafasını bastırarak kucağımda kıvrıldı.

“Ama anne,yardım etmek istiyorum,” dedi kararlı bir ses tonuyla.Eli boynumda dayandı,isteğini ikimizin beraber,bir ekip olduğumuz resimlerle güçlendirdi.

“Hayır,” dedim,çabucak arkama bakarak.Kate bana doğru kendinden emin bir adım attı,elleri bize doğru gerildi.

“Bizden uzak dur,Kate” diye uyardım.

“Hayır.” İleriye doğru süzüldü.Avını köşeye sıkıştırmış bir avcı gibi güldü.

Renesmee’yi sırtıma doğru gerilettim,Kate’inkine eş adımlarla geri geri gidiyordum.Şimdi ellerim serbestti,eğer Kate ellerini bileklerime sarmak istiyorsa,mesafeyi korusa iyi ederdi.

Kate muhtemelen anlayamıyordu,bir annenin çocuğuna olan tutkusunu asla bilemezdi.Kendisinininki gittiğinden beri ne kadar uzun zaman geğtiğini anlayamamış olmalıydı.Çılgına döndüm,gözlerim tanımadık bir kızıla büründü,ve dilimde yanan metal tadı vardı.Genellikle saklamaya çalıştığım bastırılmış gücüm kaslarımda akıyordu,ve eğer o beni buna zorlarsa onu bir elmastan bir döküntüye çevirebileceğimi biliyordum.

Öfke gözümün her açıdan keskince odaklanmasına sebep oldu.Şu anda kalkanımın esnediğini bile kesinlikle hissedebilirdim-bir bant katmanı gibi değil,zayıf bir film gibi baştan ayağa sarıldığımı hissediyordum.Vücudum öfkeyle dalgalanıyordu,onu daha iyi hissediyor,daha sıkı tutuyordum.Etrafımda genişlettim,kendimden dışarı,Renesmee içinde kundak gibi sarıldı,Kate'in beni geçmesine ihtimaline karşı himayedeydi.

Kate hesaplı bir adım daha attı,ve şiddetli bir hırlama boğazımdan ve sıktığım dişlerimin arasından yükseldi.

"Dikkatli ol,Kate" Edward uyardı.

Kate bir adım daha attı,ve ardından benim kadar deneyimsiz birinin bile görebileceği bir hata yaptı.Benden sadece bir sıçrayış kadar uzaktaydı,uzağa baktı,dikkatini benden Edward'a doğru yöneltti.

Renesmee arkamda güvendedeydi,fırlamak için gerildim.

"Nessie'den bir şey duyabiliyor musun?" diye sordu Edward'a,sesi sakin ve rahattı.

Edward aramızdaki alana atladı,Kate'e saldırımı önledi.

"Hayır,hem de hiç." diye cevapladı. "Şimdi Bella'ya biraz rahat bırak,Kate.Onu böyle kışkırtmamalısın.Onun kendi yaşımda görünmediğini biliyorum ama,o sadec bir kaç aylık."

"Bunu kibarca yapabilecek zamanımız yok,Edward.Onu zorlamaya mecburuz.Sadece bir kaç haftamız var,ve onun potansiyeli var-"

"Bir dakika geri çekil,Kate."

Kate somurttu ama Edward'ın uyarısını benimkini aldığından daha fazla dikkate aldı.

Renesmee'nin eli boynumdaydı,Kate'in atağını hatırlıyordu,bunun bana zarar vermediğini ima ediyordu,babası oradaydı.

Bu beni sakinleştirmede.Gördüğüm her ışıktta hala kırmızı bir bant vardı.Ama kendimi kontrol etmekte daha iyiydim,ve Kate'in sözlerindeki doğruluğu görebiliyordum.Öfke yardımcı olmuştu.Baskı altında öğrenmeliydim.

Bu,bu durumdan hoşlandım demek değildi.

"Kate," diye gürlüdim.Ellerimi usulca Edward'ın arkasına dayadım.Renesmee ile etrafımda kalkanımın hala güçlü,esnek bir perde olduğunu hissedebiliyordum.Daha

uzağa ittim,Edward'ın etrafında kuvvetlendirdim.Gerilmiş dokumamda bir boşluk yoktu,bir damla tehdit yoktu.Zorlukla soludum,ve kelimelerim öfkeli olmaktan çok nefessiz kalmışım gibi çıktı. "Tekrarla" dedim Kate'e. "Sadece Edward'a".

Gözlerini devirdi ama ileri doğru sıçradı ve avucunu Edward'ın omzuna bastırdı.

"Hiçbir şey yok," dedi Edward.Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Ya şimdi?" diye sordu Kate.

"Hala yok."

"Peki ya şimdi?" Bu sefer sesinde bir anlam vardı.

"Hem de hiç."

Kate homurdadı ve geri adım attı.

"Bunu görebiliyor musun?" diye sordu Zafrina derin,kaba sesiyle,üçümüze dikkatlice baktı.İngilizcesinde ilginç bir aksan vardı,kelimeleri beklenmeyen bir yere çekiyordu.

"Yapamadığım hiçbir şey görmüyorum." dedi Edward.

"Ya sen Renesmee?" diye sordu Zafrina.

Renesmee Zafrina'ya gülümsedi ve başını salladı.

Öfkem neredeyse tamamen yok olmuştu,ve dişlerimi birbirine kenetledim,hızlıca soludum ve elastik kalkanı çektim; sardığımdan daha büyük ve uzunmuş gibi hissettim.Sürüklenerek içime geri çekildi.

"Kimse paniklemezsin" küçük grup beni izlerken Zafrina uyardı. "Ne kadar genişletebildiğini görmek istiyorum."

Herkeste şaşırmış gibi bir mırıldanma vardı-

Eleazar,Carmen,Tanya,Garrett,Benjamin,Tia,Siobhan, Maggie-. Herkes, ama Senna Zafrina her ne yapıyorsa ona hazırmış gibi görünüyordu.Diğerlerinin gözleri boştu,ifadeleri huzursuzdu.

"Yeniden görebildiğiniz zaman ellerinizi kaldırın." diye talimat verdi Zafrina, "Şimdi,Bella,kalkanının neler yapabildiğini görelim."

Nefesim keyifsiz geldi.Kate bana,ayrıca Edward ve Renesmee'ye en yakın duran kişiydi,on adım ötede bile olsa.Ağzımı kapadım,kusma isteğine direndim,kuvvetli korumam benden uzaktaydı.Yavaş yavaş Kate'e doğru ilerlettim,savaşığım her bölümün etkisiyle uğraştım.Çalışırken Kate'in huzursuz ifadesini izledim,ve o gözlerini kırıp odaklanınca rahatça inledim.Elini kaldırdı.

"Büyüleyici!" diye mırıldandı Edward soluğunun altından. "Bir çeşit cam gibi.Düşündükleri her şeyi okuyabiliyorum,ama onlar bana onun arkasından

ulaşamıyorlar.Ve Renesmee'yi duyabiliyorum,dışardayken yapamamama rağmen.İddiaya girerim Kate şimdi bana şok uygulayabilir,çünkü şemsiyenin altında.Seni hala duyamıyorum...Hmm.Bu nasıl çalışıyor?Merak ediyorum,eğer..."

Kendi kendine mırıldanmaya devam etti,ama kelimelerini duyamadım.Dişlerimi birbirlerine dayadım,kalkanı Garrett'a doğru itmekle mücadele ettim,Kate'e en yakın olana.Eli kalktı.

"Çok iyi," Zafrina beni övdü. "Şimdi-"

Ama hemen ardında konuşmadı;net bir solumayla,kalkanımı plastik bir bant gibi genişletip uzağa ilerlettiğimi hissettim,aniden eski netliğine döndü.Renesmee,Zafrina'nın diğerlerini ilk kez körleştirdiğini görüp,arkamda titredi.Bitkince,kalkanın çekimine karşı savaştım,onu tekrar kalkana dahil etmek için.

"Bir dakika mücadele?" Soludum.Vampir olduğumdan beri,hiç şu andaki kadar istirahat ihtiyacı duymamıştım.Bu kadar bitkin olmak cesaretimi kırmıştı ve aynı anda henüz güçlü değildim.

"Elbette" dedi Zafrina,ve izleyiciler onun tekrar görmelerine izin verdiği için rahatladılar.

"Kate," diye seslendi Garrett diğerleri mırıldanırken ve belli belirsiz yalpaladı,körlük anı yüzünden dengesi bozulmuştu;vampirler savunmasız hissetmeye alışkın değillerdi.Uzun,kum saçlı Garrett deneme dönemimden bıkmamış görünme yeteneğine sahip tek ölümsüzdü.Bir maceracı olan onu cezbedenin ne olduğunu merak ettim.

"Yapamam Garrett," Edward ikaz etti.

Garrett ikaza rağmen Kate'e doğru devam etti,dudakları teorisiyle büzüldü. "Senin bir vampire tutup onu yere serebildiğini söylüyorlar."

"Evet." diye katıldı. Ardından kurnaz bir gülüşle,parmaklarını ona doğru kıpırdattı. "Merak ettin?"

Garrett omuz silkti. "Bu hiç görmediğim bir şey.Bu biraz abartılmış gibi görünüyor..."

"Belki." dedi Kate,yüzü aniden ciddileşti."Belki sadece zayıf veya gençlerde çalışıyordur.Emin değilim.Sen güçlü görünüyorsun,gerçi.Belki sen yeteneğime karşı koyabilirsin." Elini ona doğru uzattı,avucunu kaldırdı-açık bir davet. Dudakları seyirdi,ve onun ifadesinin ciddi değişiminin onu yoldan çıkarmak için bir girişim olduğuna emindim.

Garrett bu meydan okumaya karşı sırtıttı.Kendine güvenerek,onun avucuna işaret parmağıyla dokundu.

Ve hemen sonra,yüksek sesle soluyarak,dizleri büküldü ve omurgası geriye doğru gitti.Başı net bir kırılma sesiyle bir granit parçasına çarptı.İzlemek şok ediciydi.İçgüdülerim bu ölümsüzün acizliği karşısında tekrar geri geldi;bu tamamen yanlışti.

“Sana söylemişim,” diye mırıldandı Edward.

Garrett’in göz kapakları bir kaç saniye titredi,ve ardından gözleri genişçe açıldı,sırıtan Kate’e baktı,ve şaşkın bir gülüş yüzünü kapladı.

“Vay be” dedi.

“Hoşuna gitti mi?” diye sordu şüpheli biçimde.

“Ben deli değilim” diye güldü,ayakları gibi yavaşça kafasını da salladı, “Ama bu kesinlikle deli bir şey!”

“Bu duyduğum bir şey.”

Edward gözlerini devirdi.

Ve sonra ön alanda hafif bir karmaşa çıktı.Carlisle konuşurken sesinde şaşkın bir bocalama vardı.

“Seni Alice mi gönderdi?” diye sordu birine,sesinden emin olmadığı anlaşılıyordu,belli belirsiz keyfi kaçmıştı.

Başka bir beklenmeyen misafir?

Edward eve doğru fırladı ve bir çoğu da onu taklit etti.Ben daha yavaş takip ettim,Renesmee hala sırtımdaydı.Carlisle’a bir dakika vermeliydim.Yeni konuğu alıştırması,kadına veya adama veya onlara bu gelen hakkında bilgi vermeliydi.

Renesmee’yi kollarıma çekerken dikkatlice eve girmek için mutfak kapısını doğru yürüdüm,göremediğim şeyi dinleyebilmek için.

“Bizi kimse göndermedi” Carlisle’ın sorusunu derin,fısıldayan bir ses cevapladı. Hemen Aro ve Caius’un eskiden kalan seslerini hatırladım,ve mutfakta donakaldım.

Ön odanın kalabalık olduğunu biliyordum-neredeyse herkes yeni ziyaretçiyi görmek için oradaydı-ama neredeyse hiç ses çıkmıyordu.Nefes alışlar,hepsi bu.

Carlisle cevaplarırken sesi dikkatliydi. “Öyleyse sizi buraya getiren nedir?”

“Ortada dolaşan laflar” diye cevapladı başka bir ses,ilk ses kadar hafifti. “Volturi’nin size karşı buraya geldiği dedikodularını duyduk.Sizin tek başınıza karşı durmayacağınızı fısıldaşıyorlardı.Görünen o ki,bunlar doğruymuş.Bu etkileyici bir topluluk.”

“Biz Volturi’ye meydan okumuyoruz.” Carlisle gergin bir tonda cevapladı.”Bir yanlış anlaşılma oldu,hepsi bu.Ciddi bir yanlış anlaşılma,emin olun,ama biz bunu düzeltmeyi umuyoruz.Bu gördükleriniz şahitlerimiz.Sadece Volturi’nin bizi dinlemesine ihtiyacımız var.Biz-“

“Onların ne yaptığınızı söylemeleri umrumuzda değil.” diye kesti ilk ses. “Ve kuralları

yıktıysanız bile umrumuzda değil.”

“Ne kadar kötü olduğunun önemi yok.” diye ekledi ikincisi.

“Bin beş yüz yıldır bu İtalyan pislikleriyle kapışmayı bekliyorduk.” dedi ilki. “Eğer işlerini bitirmek için bir şans varsa,görmek için burada olacağız.”

“Veya onları bozguna uğratmak için” diye ekledi ikincisi. Düzgün bir biçimde sıralı gibi konuşuyorlardı,sesleri bir dinleyicinin kulaklarının tek bir kişi konuşuyormuş gibi düşünebileceği kadar benzerdi. “Eğer sizin başarmak için bir şansınız olduğunu düşünürsek.”

“Bella?” Edward sert bir sesle bana seslendi. “Renesmee’yi buraya getir,lütfen.Belki Romanyalı ziyaretçilerimizin taleplerini test etmeliyiz.”

Bu eğer Romanyalı vampirler onun yüzünden sinirlenirlerse Renesmee’yi koruyacak vampirlerin yarısının odada olduğunu bilmemi sağladı.Ses tonlarından hoşlanmamıştım,ya da sözlerindeki karanlık gözdağından.Odaya yürürken, bu görüşteki tek kişinin ben olmadığımı görebiliyordum.Hareketsiz duran vampirlerin çoğunun gözleri düşmanca ateş saçıyordu,ve birkaçı-Carmen,Tanya,Zafrina ve Senna-Renesmee ve yeni gelenler arasında koruyucu görev yapabilmek için kurnazca yerlerini değiştirdiler.

Kapıda duran vampirlerin ikisi de zayıf ve kısaydı,biri koyu renk saçlıydı ve diğeri de kırılmış gibi görünen kül gibi sarı saçlara sahipti.Çok da bariz olmadığını düşünmememe rağmen Volturi gibi toza benzer tenleri vardı.Bundan emin olamazdım,Volturi’yi insan gözlerimle gördüğüm için;kusursuz bir kıyaslama yapamazdım.Onların keskin,dar gözleri koyu bir şarap gibiydi,sütümsü bir şeritle kaplı değildi.Basit siyah giysiler giyinmişlerdi,modernliğe geçmiş ama eski tasarımlara atıfta bulunmuş gibi.

Ben görünür bir açığa geldiğimde koyu saçlı olan sırttı.

“Peki,peki,Carlisle.Yaramazlık yaptın,değil mi?”

“O düşündüğün gibi değil,Stefan.”

“Ve nasıl olduğunu da umursamıyoruz.” diye cevapladı sarışın olan. “Dediğimiz gibi.”

“Öyleyse incelemeye geldiniz,Vladimir,ama planımız kesinlikle Volturi’yle mücadele değil.Dediğimiz gibi.”

“Öyleyse sadece parmaklarımızı bükeceğiz.” Stefan başladı.

“Ve şanslı olmayı dileyeceğiz.” diye bitirdi Vladimir.

Sonunda,on yedi şahidi – İrlandalılar Siobhan,Liam ve Maggie;Mısırlılar Amun,Kebi,Benjamin ve Tia; Amazonlar Zafrina ve Senna; Romanyalılar Vladimir ve Stefan; ve göçebeler,Charlotte ve Peter,Garrett,Alistair,Mary ve Randall- on bir kişilik ailemize katmıştık.Tanya,Kate,Eleazar ve Carmen ailemizin bir parçası sayıldıklar konusunda ısrar ediyorlardı.

Volturi bir kenara,bu muhtemelen ölümsüz vampirlik tarihinin en geniş arkadaş topluluğuydu.

Hepimiz biraz umutlanmaya başlamıştık.Ben bu konuda yardımcı olamasam da.Renesmee çok kısa bir zamanda bir çoğunu kazanmıştı.Volturi sadece küçücük bir saniye dinlemeliydi...

Hayatta kalan son iki Romanyalı –bin beş yüz yıl önce devrilmiş olan imparatorluklarından dolayı duydukları sert kızgınlığa odaklanmışlardı –her şeyi aşmıştı.Renesmee'ye dokunmadılar,ama ona karşı hoşnutsuzluk da sergilemediler. Kurt adamlarla olan ittifakımızdan dolayı anlaşılmaz bir biçimde rahatlamış görünüyordı.Zafrine ve Kate'le beraber yaptığım kalkanımı kullanma çalışmalarımı,Edward'ın sorulmamış soruları cevaplamasını,Benjamin'in zihniyle nehirden sıcak su kaynağını çekmesini veya durgun havayı kuvvetli bir fırtınaya dönüştürmesini izlediler,ve gözlerinde Volturi'nin bunlarla karşılaşmasını umut etmenin coşkusu parladı.

Biz aynı şeyleri umut etmiyorduk,ama hepimiz umutluyduk.

33. Forgery (Sahtekar)

Alice giderken Bella'nın kitabından yırttığı bir not bırakıyor. Bella neden Edward'ın kitabından yada herhangi birinin kitabından değil de kendi kitabından yırttığı üzerine kafa yoruyor. Bunun altında gizli bir mesaj olmalı ve Edward da dahil kimse bilmemeli demek ki diye düşünüyor. Edward'a caktırmadan kitabı kurcalıyor. Bir isim ve bir adres yazmış olduğunu görüyor Alice'in. Evde 20 tane vampir olunca Charlie'nin eve gelmesini istemiyor Renesmee'yı Charlie'ye götürüyor. Tabii Jacob'la birlikte. Fırsat bu fırsat onları Charlie'nin evinde bırakıp adresi bulmaya gidiyor

"Charlie, biz hala bilmemiz gerekenleri öğrenmek için çalışıyoruz. Biliyorum Renesmee'yi son görüşünden beri bir hafta geçti, ama şimdi ziyaret için uygun bir zaman değil. Renesmee'yi görebilmen için sana getirmeme ne dersin?"

Charlie uzun bir süre sessiz kaldı, duyduklarının altındaki anlamı çıkarabilmiş miydi merak ettim.

Ardından söylendi, "Bilmeniz gerekenler ha" dedi ve onun cevabını geciktirenin doğa üstü uyanıklığı olduğunu farkettim.

"Peki evlat" dedi Charlie, "Onu sabahtan getirebilir misin? Sue bana öğle yemeği getirecek. Yemek pişirişimden dolayı dolayı en az senin kadar dehşete düşmüş durumda."

Charlie eski günlerdeki gibi güldü ve içini çekti.

"Bu sabah harika olur." Ne kadar erken, o kadar iyi. Uzun zaman olmuştu zaten.

"Jake de sizlerle gelecek mi?"

Charlie kurt adam mühürlemesine dair hiçbir şey bilmemesine rağmen, kimse Renesmee ve Jacob arasındaki bağı inkar edemezdi.

"Muhtemelen" Jacob'ın etrafta kan emiciler olmadan Renesmee'yle vakit geçirme şansını kaçırma ihtimali yoktu.

"Belki Billy'yi de davet etmeliyim," Charlie dalgınlaştı. "Ama, hmmm.. Belki başka zaman."

Charlie konuşurken yarı dikkatli dinliyor olsam da, onun Billy hakkında konuşurken duyduğu gönülsüzlüğü farkettim, ama bu endişelenilecek bir konu değildi. Charlie ve Billy birlikte büyümüşlerdi, eğer aralarında bir şeyler varsa, onlar kendileri hallederlerdi. Üstünde düşüneceğim daha önemli konular vardı.

"Birazdan görüşürüz" dedim ve kapattım.

Bu gezinti daha çok babamı yirmi yedi –garip bir biçimde eşleşmiş vampirden korumak içindi- hepsi üç yüz yıllık alan içerisinde kimseyi öldürmeyeceklerine yemin etmişlerdi, ama yine de... Açıkçası, yine de bu grubun yanına insan sokulmamalıydı. Edward'a sunduğum bahane buydu; Renesmee'yi Charlie'ye

götürecektim çünkü o buraya gelmemeye karar vermişti.Bu evden gitmek için iyi bir sebebi,ama benim için tüm sebep bu değildi.

“Neden senin Ferrari’ni alamıyoruz?” diye şikayet etti Jacob garajda bulunduğumuzda. Renesmee’yle beraber Edward’ın Volvo’sundaydık.

Edward benim ‘sonraki’ arabamı almıştı;şüphelendiği üzere,coşkumu gösterebilmek için yeterince becerikli değildim. Elbette ki güzel ve hızlıydı,ama ben koşmayı seviyordum.

“Çok dikkat çekici” diye cevapladım. “Koşarak da gidebilirdik,ama bu muhtemelen Charlie’nin aklını kaçırmasına sebep olur.”

Jacob söylenerek ön koltuğa oturdu.Renesmee benim kucağımdan onunkine tırmandı.

“Nasılsın?” diye sordum,garajdan çıkınca.

“Nasıl olduğumu düşünüyorsun?” diye sordu acıklı bir biçimde “Bu kan emicilerin kokusu canımı sıkmaya başladı.” İfademi gördü ve ben cevap vermeden konuşmaya başladı. “Evet biliyorum,biliyorum.Onlar iyiler,yardım etmek için buradalar,hepimizi kurtarmak için geldiler.Vesaire,vesaire.Sen ne dersen de,ben hala Dracula 1 ve Dracula 2’yi acayip-ürkütücü buluyorum.”

Gülümsemeliydim.Romanyalılar benim de favori konuklarım değillerdi. “Bu konuda sana katılmadığımı söyleyemem”.

Renesmee kafasını salladı ama bir şey söylemedi;geri kalanımızın aksine,o Romanyalıları tuhaf bir biçimde büyüleyici buluyordu.Onlar oradayken kendisine dokunmalarına izin vermemek için yüksek sesle konuşmaya efor harcıyordu.Onların alışılmadık tenini sordu ve dokunup onları incitmekten korktuğunu söyledi.Bunu sorduğuna biraz sevinmişim,çünkü bunu ben de merak ediyordum.

Ama onlar onun bu ilgisi keyiflerini kaçırıyormuş gibi görünmüyorlardı.Belki sadece biraz hüzünlenmişlerdi.

“Daha uzun bir süre beraber olacağız evlat” diye cevap vermişti Vladimir, Stefan uzunca bir süre kafasını sallamıştı ama Vladimir’in bu yargısına her zaman yapıtığının aksine cevap vermemişti.”Kendi kutsallığımızı düşünmeliyiz. Bize gelen her şey bizim gücümüzün bir işareti. Avlar, ilişkiler, iyiliğimizi bekleyen bu insanlar.Tahtımızda oturup kendimizi Tanrı sanıyorduk. Uzun bir zaman değiştiğimizi, neredeyse taşıdığımızı fark etmemiştik.Volturi kalelerimizi yaktığında bizi bir iyilik yaptığını düşündüm.Stefan ve ben,en azından,böylece taşlaşmaya devam etmedik.Şimdi Volturi’nin gözleri bir tozlu bir filmle kapanmış gibi,ama bizimkiler parlak.Bunun bize onların gözlerini oyarken bir avantaj sağlayacağını hayal edebiliyorum.”

Bu konuşmadan sonra Renesmee’yi onlardan uzak tutmaya başladım.

“Charlie’yle ne kadar takılırız?” diye sordu Jacob,düşüncelerimi bölerek.Evden ve yeni ev arkadaşlarımızdan uzaklaştıkça gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı.Bu beni

gerçekten bir vampir gibi görmediği için mutlu etti.Onun için hala sadece Bella vardı.

“Bir süre,aslında.”

Sesimin tonu dikkatini çekti.

“Babanı ziyaret etmek dışında başka bir şeyler mi var?”

“Jake,düşüncelerini Edward’dan korumak konusunda ne kadar kontrollü olduğunu biliyorsun değil mi?”

Gözünün kenarında tik gibi bir hareket oldu. “Evet?”

Sadece başımı salladım,gözlerim Renesmee’yi kesti.Camdan dışarı bakıyordu,ve konuşmamızla ne kadar ilgilendiğini söyleyemedim,ama bunun herhangi bir risk olmadığına karar verdim.

Jacob yeni bir şeyler eklememi bekledi,sonra dudakları söylediğim küçük şeyi düşünürken aşağıya kıvrıldı.

Sessizlikte sürmeye devam ettikçe,rahatsız edici lensleri takmak için eğilirken soğuk bir yağmurun başlayacağını düşündüm;kar yağması için yeterince soğuk değildi.Gözlerim başlangıçta olduğu gibi korkunç kırmızı değildi,kuşkusuz mat kırmızısı turuncuya parlak kıızıdan daha çok benziyordu.Yakında lensleri bırakmama yetecek kadar sarıya döneceklerdi.Değişimin Charlie’yi ürkütmemesini umuyordum.

Charlie’ye geldiğimizde Jacob hala bizim yarım kalmış konuşmamıza kafa yoruyordu.Yağan yağmurun altında insana özgü adımlarla yürürken konuşmadık.Babam bizi bekliyordu,ben kapıyı çalmadan önce açtı.

“Selam çocuklar!Sanki yıllar oldu!Nessie’ye bak!Büyükbabaya gel!Senin bir karış daha uzadığına yemin edebilirim. Ve zayıf görünüyorsun Ness.” Bana dik dik baktı. “Orada sana bakmıyorlar mı yoksa?”

“Bu sadece bir büyüme atağı.” diye homurdandım. “Selam Sue” diye seslendim babamın omzunun üstünden. Mutfaktan tavuk,domates,sarımsak ve peynir kokusu geliyordu;bu muhtemelen herkese güzel kokuyordur.Ben işe çam ağacı ve paket tozu kokusu da alıyordum.

Renesmee gamzelerini gösterdi.Charlie’nin önünde asla konuşmazdı.

“Evet,hadi içeri gelin çocuklar hava soğuk.Kanuni oğlum nerede?”

“Arkadaşlarını eğlendiriyor” dedi Jacob,ben somurturken.”Bu halkanın dışında olduğun için çok şanslısın Charlie.Sana bunu söyleyebilirim.”

Charlie ürkünce Jacob’ın ciğerine hafifçe bir dirsek attım.

“Ah!” diye inledi Jacob nefessiz kalarak;şey,aslında yavaşva vurduğumu düşünmüştüm.

“Aslında Charlie,yapmam gereken bir kaç ufak işim var.”

Jacob bana bir bakış attı ama bir şey demedi.

“Noel alışverişinin ardından mı Bells? Biliyorsun,sadece bir kaç gün var.”

“Evet,Noel alışverişi” dedim kesilerek.Bu paket tozu kokusunu açıklıyordu.Charlie eski süsleri çıkarmış olmalıydı.

“Canını sıkma Nessie” diye mırıldandı kulağına.“Eğer annen topları düşürürse senin doğrusunu yapmanı sağlayacağım.”

Gözlerimi ona çevirdim,aslına bakarsak,tatiller hakkında hiç de düşünmemiştim.

“Yemek hazır” diye seslendi Sue. “Hadi çocuklar!”

“Sonra görüşürüz baba.” deyip Jake’a çabucak bir bakış attım.Eğer konuştuklarımızı Edward’ın yanında düşünse bile,en azından onunla paylaşabileceği çok fazla şey yoktu.Ne yapmaya çalıştığım ile ilgili bir fikri yoktu.

Arabaya binerken düşündüm de,aslında benim de pek bir fikrim yoktu.

Yollar düz ve parlaktı,ama yollar artık gözümü korkutmuyordu.Reflekslerim artık güçlenmişti ve açıkçası yola pek de dikkat etmiyordum.Hızımı korumaktan ziyade dikkatim gitmekte olduğum şirkete kaymıştı.Bugünkü görevimi tamamlamak istiyordum,halledip gizemini çözüp öğrenmem gereken hayati bir görev vardı.Bazılarını korumayı, bazılarını öldürmeyi öğreniyordum.

Gittikçe daha iyi oluyordum ve kalkanım da güçleniyordu.Kate artık beni motive etmeye ihtiyaç duymuyordu-sinirli olmak için sebep aramaya gerek yoktu,artık anahtarın bu olduğunu biliyordum- ve genelde Zafrina’yla çalışıyordum.Benim gelişmemden memnundu;bitkin düşmeme rağmen bir dakikada on adım genişletebiliyordum.Bu sabah kalkanımı zihnimden uzaklaştırmayı denedik.Bunu nasıl becerebileceğimi pek anlamadım,ama Zafrina bunun benim güçlenmeme yardımcı olacağını düşünüyordu,kollardan çok karındaki kasları çalıştırmak gibi.Neticede,daha güçlü olduğunuzda daha fazla ağırlık kaldırabilirdiniz.

Bunda pek iyi değildim.Sadece ormandaki nehirdeyken bir an için bana göstermişti.

Ancak yaklaşan şey için hazırlanmanın bir çok farklı yolu vardı,ve sadece iki hafta kalmıştı,en önemlisi de gücümün kusurlu olmasından endişeleniyordum.Bugün bu kusurları düzeltmek istiyordum.

Belirlenmiş haritaları hatırladım,ve aktif olanları bulamamak konusunda yaşadığım bir problem yoktu,biri J.Jenks’ti, sonraki adımım ise diğer adreste Jason Jenks’i bulmaktı,bunu Alice vermemişti.

Bunu olduğundan azmış gibi söylemek iyi bir komşuluk olmazdı.Bu sokak Cullen’ların en basit arabası için bile fazla rezil bir sokaktı.Eski Chevy kamyonetim burada daha makul görünürdü.İnsan yıllarım boyunca,böyle bir yerde kapıları

kilitlerdim ve cesaret edebildiğim kadar hızlı sürerdim.Ve şaşkınlıktan ağzım açık kalırdı.Alice herhangi bir sebep için burada hayal etmeye çalıştım,ama başarısız oldum.

Binaların – tamamı daracık,tamamı yağmurla yıpranarak hafifçe eğilmiş- çoğu eski evlerden ayrılıp çok katlı apartmanlara dönüşmüştü.Soyulmuş boyaların ne renk olduğunu söylemek zordu.Her şey grinin tonlarına dönüşmüştü. Binaların ilk katlarının birkaçı dükkan olarak kullanılıyordu; pencereleri siyah boyanmış kirli bir bar,pejmürde kapısında yanan tarot kartlarını tutan eller olan bir tıbbi tedarik dükkanı,bir dövme salonu ve kırık ön camı bantla tutturulmuş bir günlük bakım dükkanı.Odaların hiçbirinde lamba yoktu,bu sebeple insanı korkutacak ve ışığa ihtiyaç duyulacak kadar karanlıktı.Bir yerde kısık mırıldanmalar duyabiliyordum,televizyon sesi gibiydi.

Sokakta kisi yağmurdan kaçmış gibi görünen karşı taraflarda duran ve biri üstünde indirimli avukat ofisi yazan küçük sundurmada oturan,elindeki ıslak kağıdı okuyup ıslık öttüren de dahil birkaç kişi vardı.Islık çalanın sesi alışılmıştan daha neşeli geliyordu.

Bu dertsiz ıslık yüzünden afallamıştım,ilk anda terkedilmiş sandığım bu binanın aradığım yer olduğunu düşünmemiştim.Bu yıkık dökük binada numaralar yoktu,dövme salonu dışında ve onun da iki numarası eksikti.

El frenini çektim ve bir saniye için boş boş baktım.Bu yola veya bir başkasına girecektim,ama burası o ıslık olmadan nasıl dikkatimi çekecekti ki?Bir sonraki sokağa park edip geri gelebilirdim...Bu tarafta daha fazla şahit vardı.Belki çatıya?Bu tip şeyler için yeterince karanlık mıydı?

“Hey,bayan,” diye seslendi bana ıslık çalan.

Yolcu penceresini onu duymaya yetecek kadar indirdim.

Kağıdını bir kenara uzatmıştı,ve giysileri beni şaşırttı,şimdi onları görebiliyordum.Eski püskü önlüğünün altındaki kıyafetleri oldukça iyiydi.Bana kokusunu getiren bir esinti yoktu ama,onun koyu kırmızı tişörtünün altında ipek gibi görünüyordu.Dağının siyah saçları karışık ve yabaniydi,ama onun koyu teni düzgün ve pürüzsüzdü,dişleri bembeyaz ve düzgündü.

“Belki arabayı buraya park etmeseniz iyi olur bayan” dedi “Döndüğünüzde burada olmayabilir.”

“Uyarınız için teşekkürler” dedim.

Motoru kapattım ve çıktım.Belki ıslıkçı arkadaşım bana vakit kaybettirmeden hızlıca ihtiyaç duyduğum cevapları verebilirdi.Büyük gri şemsiyemi açtım-yağmuru gerçekten umursamıyordum,ama,giydiğim uzun kaşmir bluzumu korumak için. Bir insan bunu yapardı.

Adam yağmur yüzünden gözlerini kısarak bana baktı,ardından gözleri genişledi.Yutkundü,ve kalp atışlarının hızlandığını duydum.

“Birini arıyorum” diye başladım.

“Ben birisiyim” deyip gülerek kendini sundu. “Senin için ne yapabilirim,güzelim?”

“Sen J. Jenks misin?” diye sordum.

“Oh.” dedi ve ifadesi tahmin etmekten anlamaya doğru değişti.Tek ayağına yüklendi ve inceleyen gözlerle bana baktı. “J’yi niçin aradın?”

“Bu beni ilgilendirir.” İpucu vermedim. “Sen J misin?”

“Hayır.”

Onun gözleri aşağıya,dar gri elbiseme kayana dek bir an için yüzyüze baktık. “Sen sıradan bir müşteri gibi görünmüyorsun.” dedi.

“Muhtemelen sıradan değilim” diye katıldım. “Ama mümkün olduğu kadar çabuk onu görmeliyim.”

“Ne yapmam gerektiğinden emin değilim.” İtiraf etti.

“Neden bana ismini söylemiyorsun?”

Sırttı. “Max.”

“Seninle tanıştığıma memnun oldum Max. Şimdi,neden bana sıradan olmadığımı söylemiyorsun?”

Sırtması son buldu. “Şey,J’in normal müşterileri pek senin gibi görünmezler.Senin tipindekiler şehir merkezin ofislerinden keyif alırlar.Sen doğruca onun gökdelendeki ofisine gitmelisin.”

Elimdeki diğer adresi tekrar ettim,numaraların listesini yaptım.

“Evet,bu yer” dedi,yine kuşkucuydu. “Nasıl oldu da oraya gitmedin?”

“Güvenilir bir kaynaktan aldığım adres burasıydı.”

“Eğer bu kadar iyiysen,burada olmamalısın.”

Dudaklarımı büzdüm.Blöf yapmaktan pek iyi değildim,ama Alice bana bundan başka yol bırakmamıştı. “ Belki o kadar da iyi değilimdir.”

Max’in yüzü özür diliyordu. “Bakın bayan-“

“Bella.”

“Tamam.Bella.Bak,bu işe ihtiyacım var.J bana tüm gün burada takılmam için iyi para ödüyor.Sana yardım etmek istiyorum,ediyorum,ama-ve tabi ki varsayarak konuşuyorum,tamam? Veya kayıtdışı,veya sen nasıl diyorsan- ama eğer onun başını belaya sokacak birinin geçmesine izin verirsem,işim sona erer.Sorunumu anladın

mı?”

Bir an düşündüm,dudağımı ısırđım. “Benim gibi birisini burada hiç görmedin değil mi?Yani,benim tipimde birini. Kız kardeşim benden bir hayli kısadır,ve siyah diken diken saçları vardır.”

“J kız kardeşini tanıyor mu?”

“Sanıyorum ki tanıyor.”

Max bir an için düşünüp taşındı.Ona gülümsedim,kesik kesik nefes aldı. “Sana ne yapacağımı söyleyeyim.J’e bir telefon edeceğim ve seni ona tarif edeceğim. Bırakalım kararı o versin.”

J. Jenks ne biliyordu?Benim açıklamalarım ona bir şey ifade edecek miydi? Bu rahatsız edici bir fikirdi.

“Soyadım Cullen.” dedim Max’e.Bunun daha iyi bir bilgi olup olmayacağını merak ettim.Alice’ sinir olmaya başlıyordum. Gerçekten sessiz olmayı hiç mi beceremiyordum? Bana bir veya iki kelime söyleyebilirdi...

“Hey J,ben Max.Biliyorum seni bu numaradan aramayı hiç düşünmemeliydim ama bu acil bir...”

Acil mi? Karşı tarafı zayıfça duydum.

“Şey,tam olarak değil.Seni görmek isteyen bir kız var...”

Ben bunda bir aciliyet göremedim.Neden normal prosedürü uygulamıyorsun?

“Normal prosedürü uygulamıyorum çünkü o hiç de normal görünmüyor...”

Rozeti var mı?!

“Hayır-“

Bundan emin olamazsın.Kubarev’lerden biri gibi mi görünüyor?

“Hayır-konuşmama izin ver,tamam mı? Senin,kız kardeşini veya öyle bir şeyini tanıdığını söylüyor.”

Pek anlamadım.Nasıl biri?

“Şöyle ki...” Gözleri yüzümden ayakkabılarıma kadar beni değerlendirdi. “Şey,dehşet bir süper model gibi görünüyor,evet benzediği şey bu.” Gülümsedim ve bana göz kırptı,ardından devam etti.”Mükemmel vücut,donuk ten,neredeyse göz altları kadar koyu kahve saçlar,iyi bir gece uykusuna ihtiyacı var gibi görünüyor.Bunlar tanıdık geliyor mu?”

Hayır gelmiyor.Bu güzel kadınlara olan düşkünlüğün beni hiç de mutlu etmi-

“Evet,ben güzellere karşı bir asalağım,bunda yanlış olan ne?zgnm adamım canını sıktım.Unut gitsin.”

“İsmimi ver” diye fısıldadım.

“Ah doğru.Bekle.” dedi Max. “Adının Bella Cullen olduğunu söylüyor.Bu yardımcı olur mu?”

Bir lm sessizliği oldu,ardından diğer ses beklenmedik bir Şekilde çığlığa dönüştü,çoğu zar zor seçilen normal bir insanın kafasını durduracak kadar çok kelime kullandı. Max’in tüm ifadesi değişti,tüm Őakalařmalar yok oldu ve dudakları dondu.

“nk sormadın!” Max panikle geri bağırdı.

J kendini toplarken yine bir sessizlik oldu.

Güzel ve donuk? J sordu,biraz daha sakince.

“Söyledim,değil mi?”

Güzel ve donuk? Bu adam vampirler hakkında ne biliyordu? Kendisi de onlardan biri miydi?Böyle bir durumla karşılaşmayı beklemiyordum.Dişlerimi gıncırdattım.Alice beni neye sürüklüyordu?

Max bir dakika kadar karşı tarafın hakaretlerinin ve açıklamalarının bitmesini bekledi,ardından gözleri neredeyse dehşetle dolarak bana baktı. “Ama sen Şehir merkezindeki mşterilerininle sadece Perşembeleri- Tamam,tamam! Anladım.” Telefonunu kaydırarak kapadı.

“Beni görmek istiyor mu? ” diye sordum canlı bir sesle.

Max öfkeyle bana baktı. “Bana ncelikli müşteri olduğunu söylemen gerekirdi.”

“yle olduğumu bilmiyordum.”

“Polis olduğunu düşünmüştüm”dedi. “Demek istediğim,polis gibi görünmüyorsun.Ama sen olağanüstü Şekilde değişik,güzelsin.”

Omuz silktim.

“Uyuşturucu taciri?” Tahminde bulundu.

“Kim,ben mi?” diye sordum.

“Evet.Veya erkek arkadaşın veya her kimse.”

“Yo,zgnm.Ne ben ne de kocam uyuşturucu içiyle pek alakadar değiliz.Sadece tüm bunlara hayır diyebilirim.”

Max nefesinin altında terslendi. “Evli.Bir mola yakalayamayacağım.”

Gülümsedim.

“Mafya?”

“Hayır.”

“Elmas kaçakçısı?”

“Lütfen! Genelde konuştuğun insanlar böyle birileri mi? Belki de yeni bir iş bulmalısın.”

Kabul etmeliyim ki,kendimle biraz eğleniyordum.Charlie ve Sue dışındaki insanlarla pek muhatap olma fırsatı bulamıyordum.Bunu göz önünde bulundurarak onu bocalamasını izledim.Ve onu öldürmemenin kolay olmasından dolayı keyiflendim.

“Büyük bir şeylerle ilgili olmalısın.Ve kötü” diye düşündü.

“Aslında pek öyle değil.”

“Diğerlerinin söylediği bu.Başka kim bu kağıtlara ihtiyaç duysun ki?Veya J’e bunlar için verebilecek paraya sahip olsun demeliyim.Beni ilgilendirmez,her neyse.” dedi,ve tekrar evli olmamla ilgili birşeyler homurdandı.

Bana sadece basit tariflerle yeni bir adres verdi,ve sürmemi şüpheli,üzgün gözlerle izledi.

Bu noktada,neredeyse herşeye hazırdım-James Bond kötülerinden birine- teknolojik sığınaklar isabetli olurdu.Max’in bana test amacıyla yanlış adres vermiş olabileceğini düşündüm.Veya belki sığınak yer altındaydı,sıradan bir alışveriş merkezinin altına sokuşturulmuş bir yer.

Gördüğüm açık kapıyı ittim ve zevkli biçimde yazılmış ince imzayı okudum.
JASON SCOTT,HUKUK DANIŞMANI

Ofisin içi bej rengiydi ve sıradan ve niteliksiz bir yerdi.Burada hiç vampir kokusu yoktu,ve bu benim rahatlamama yardımcı oldu.Sadece tanımadık bir insan.Duvara sabitlenmiş bir akvaryum vardı,ve masanın arkasında kendi halinde sarışın hoş bir resepsiyonist oturuyordu.

“Merhaba” beni selamladı. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Bay Scott’ı görmek için geldim.”

“Randevunuz var mı?”

“Pek sayılmaz”

Sırıttı. “O halde biraz zaman alabilir.Neden biraz oturmuyorsunuz ben de bu arada-”

April!Masasının üstündeki telefonda bağırın bir erkek sesi geliyordu.Bayan Cullen’ı hemen odama bekliyorum.

Gülümsedim.Kendimi işaret ettim.

Onu derhal içeri gönder.Anladın mı? İşimin yarım kalması umurumda değil.

Sesinde sabırsızlığın yanısıra baska birşeyler daha hissediyordum.Stres.Asabiyet.

April konuşabilecek gücü toplar toplamaz cevap verdi. "O daha yeni geldi."

Ne?İçeri gönder!Hala neyi bekliyorsun?

"Hemen ,Bay Scott!"Ayağa kalktı, kahve çay yada herhangi bir şey içmemi teklif ederek kısa koridor boyunca ellerini çırparak bana odaya kadar eşlik etti.

Beni kapıdan,koyu ahşap masa ve gösterişli duvarlarla kaplı ofise geçirirken 'Buyrun'dedi

"Kapıyı arkandan kapat" kulak tırmalayıcı tenor bir ses emretti.

April acelece odadan çıkarken masanın arkasından adamı inceledim.Kısa boylu,kel ve göbekliydi,muhtemelen elli beş yaşlarındaydı.Kırmızı ipekten bir kravat takmış,mavi-beyaz çizgili bir gömlek giymişti ve lacivert spor ceketi sandalyesinin arkasında asılıydı.Korkudan titriyordu,beti benzi atmış,boncuk boncuk terliyordu;giysilerinin altında kurdeşen döktüğünü hayal edebiliyordum.

J kendini topladı ve sandalyesinden doğruldu.Masanın üzerinden elini uzattı.

"Bayan Cullen.Ne büyük bir zevk."

Ona doğru uzandım ve elini çabucak sıktım.Soğuk tenimden biraz irkildi ama çok da şaşırırsa benzemiyordu.

"Bay Jenks.Yoksa Scott'ı mı tercih edersiniz?"

Tekrar ürkerek geri çekildi. " Siz nasıl isterseniz,elbette"

"Siz bana Bella deyin ben de size J ,buna ne dersiniz?"

"Eski arkadaşlar gibi" alnını ipek bir mendille silerken onayladı .

Oturmam için koltuğu işaret etti ve kendi de yerine oturdu. "Bunu sormalıyım..Sonunda Bay Jasper'ın güzel karısıyla mı tanışıyorum?"

Bir saniyeliğine düşündüm.Demek ki bu adam Alice 'i değil Jasper 'ı tanıyordu.Jasper'ı tanıyor ve görünen o ki ondan çok da korkuyordu. "Aslında baldızıyım"

Tıpkı benim gibi umutsuzca olan bitenden bir anlam çıkarmaya çalışırcasına dudaklarını büzdü.

"Mr Jasper'ın sağlığı yerinde mi?"dikkatle sordu.

“Sağlık durumunun mükemmel olduğuna eminim.Şu an uzun bir tatilde”

Bu J'nin kafasındaki soruları biraz olsun açıklığa kavuşturmuşa benziyordu. Başını salladı “ Demek öyle.Ana ofise gelmeliydiniz.Oradaki asistanlarım sizi dogruca bana getirebilirdi- daha az konuksever kanallarla bana gelmenize gerek yoktu.”

Sadece başımı salladım.Neden bana Alice'in azınlık mahallesindeki adresi verdiğiinden emin değildim.

“Ah,şey,şu an buradasınız.Sizin için ne yapabilirim?”

Sesimin neden bahsettiğimi biliyormuşum gibi çıkmasına özen göstererek “İnce iş” dedim.

“Elbette,” diye katıldı J. “Doğum sertifikalarından,ölüm sertifikalarından,ehliyetlerden,pasaportlardan,sos yal güvenlik kartlarından... mı bahsediyoruz?”

Derin bir nefes aldım ve gülümsedim.Max'e borçluydum.

Ve sonra gülüşüm soldu.Alice beni buraya bir sebepten yollamıştı ve bunun Renesmee'yi korumak için olduğuna emindim.Bana son hediyesi.İhtiyacım olduğunu bildiği bir şey.

Renesmee'nin bir sahtekara ihtiyaç duymasının tek sebebi kaçıyor olması olurdu.Ve Renesmee'nin kaçıyor olmasının tek sebebi bizim mağlup olmamız olurdu.

Eğer Edward ve ben onunla kaçarsak,acilen bu dökümanlara ihtiyacı olmazdı.Edward'ın onlarsız da kaçacak yollar biliyor olduğuna emindim.Renesmee ile binlerce mil boyunca kaçabilirdik.Onunla okyanus boyunca yüzebilirdik.

Eğer onu korumak için etrafında olsaydık...

Bütün bu gizlilik Edward'ın öğrenmesini engellemek içindi.Çünkü bildiği her şeyi Aro'nun da öğrenme olasılığı yüksekti.Eğer kaybedersek ,Aro şüphesiz ,bu bilgileri büyük bir zevkle Edward'ı yok etmeden önce ondan alırdı. Güvenemediğim şey buydu.Kazanamazdık.Ama mağlup olmadan önce Renesmee'ye kaçma şansı verebilmek için Demetri'yi öldürmeliydik.

Atmayan kalbimi göğsümde iri bir kaya parçası gibi hissettim-ezen bir ağırlık.Bütün umutlarım güneş ışığındaki bir kurbağanın renginin solması gibi sönüp gitmişti.Gözlerime dikenler batıyordu.

Bu görevi kime verecektim?Charlie?Ama o sadece savunmasız bir insandı.Hem Renesmee'yi ona nasıl ulaştıracaktım?Bu kavgaya yakın hiçbir yerde olmayacaktı.Geriye sadece tek bir kişi kaldı.Gerçekten de ondan baska hiç kimse olamazdı.

Bunun üzerine o kadar hızlı düşünmüştüm ki J duraksadığımı fark etmedi bile.

“İki doğum sertifikası,iki pasaport,bir ehliyet” dedim alçak ve gergin bir sesle.

Yüz ifademdeki değişikliği fark ettiyse bile ,fark etmemiş gibi davrandı.

“İsimler?”

“Jacob...Wolfe...Ve...Vanessa Wolfe” Nessie,Vanessa için uygun bir takma isim olur gibi geldi.Jacob Wolfe olayına kızabilirdi.

Kalemi hızlıca resmi bir kağıdın üzerinde vızıldadı. “İkinci isimler?”

“Bilindik isimler yazın.”

“Nasıl isterseniz.Yaşları?”

“Erkek yirmi yedi,kız beş.” Jacob bunu çekebilirdi.Oldukça iriydi. Renesmee'nin büyüme hızını değerlendirdim.Jacob onun üvey babası olabilirdi.

“Belgelerin bitmiş halini isterseniz fotoğrafları da gerekli.” dedi J düşüncelerimi bölerek. “Bay Jasper genelde onları kendisi tamamlamaktan hoşlanır.”

Bu J'in Alice'i neden görmediğini açıklıyordu.

“Bekleyin.” dedim.

Şanslıydım.Cüzdanımda birkaç aile fotoğrafı vardı,bir ay önce çekilen harika bir tane vardı-Jacob balkon basamaklarında Renesmee'ye sarılmıştı.Alice bunu bana sadece bir kaç gün önce vermişti...Ah.Bunca olandan sonra belki de şans bu işe karışmamıştı.Alice bu fotoğrafın bende olduğunu biliyordu.Belki de bunu bana vermeden önce bulanık bir şeyler görmüştü.

“İşte burada.”

J bir süre fotoğrafı inceledi. “Kızınız size çok benziyor.”

Gerildim. “Daha çok babasına benzer.”

“Sanıyorum ki bu adam değil.” Jacob'ın yüzüne dokundu.

Gözlerim kısıldı,ve J'in parlak alnından yeni bir damla ter aktı.

“Hayır.O çok yakın bir aile dostumuz.”

“Afedersiniz,” mırıldandı ve kalemi yine kağıt üstünde sekmeye başladı “Belgelere ne kadar kısa sürede ihtiyacınız var?”

“Bir haftada alabilir miyim?”

“Acil sipariş.Bu iki katı fi-ama özür dilerim.Kiminle konuştuğumu unutmuşum.”

Kesinlikle Jasper'ı tanıyordu.

“Bana bir telefon numarası verin.”

Ben onun Jasper’la bir anlaşması olduğuna emin olmama rağmen,o bunu kararsızca söylemişti.Paranın sorun olmadığını biliyor olmalıydı.Cullen’ların değişik isimlerle dünyanın her yerinde var olan şişkin banka hesaplarının,sel felaketine uğramış küçük bir ülkeyi on yıl boyunca rahatça geçindirebileceğinden emindim.Bu bana Charlie’nin evindeki hemen her çekmecede bulunan yüzlerce oltayı hatırlattı.Bugün hazırlık için rafları taşıyacağımı kimse fark eder mi diye şüpheleniyordum.

J fiyatı resmi kağıdın alt tarafına yazdı.

Sakince kafamı salladım.Yanımda bundan da fazlası vardı.Çantamı açtım ve paraları saymaya başladım-eyet para vardı,istediği miktar beş bin dolardı-,miktarı saymak çok zamanımı almadı.

“İşte.”

“Ah Bella,tüm miktarı şimdi ödemek zorunda değilsin. Gereğine göre yarısını teslimine kadar tutabilirsin.”

Gerilen adama solukça gülümsedim. “Ama sana güveniyorum J. Ayrıca,sana belgeleri aldığım da aynı miktarda bir bonus ödeme yapacağım.”

“Sizi temin ederim ki,buna gerek yok.”

“Endişelenme.” Pek alacak gibi görünmüyordu. “Öyleyse haftaya aynı gün burada mibuluşuyoruz?”

Bana üzgün bir bakış attı. “Aslında,değişimlerin çoğunu benim karmaşık işimle ilişkisi olmayan yerlerde yapmayı tercih ediyorum.”

“Tabi ki.Bunu sizin beklediğiniz gibi yapmadığımdan eminim.”

“Konu Cullen ailesi olunca beklenmedik şeylere alışkınımdır.” Suratını buruşturdu ve ardından çabucak ifadesini düzeltti. “Haftaya bu gece saat tam sekizde The Pasifico’da buluşalım mı?Union Lake’de bir yer ve oldukça leziz yemekleri vardır.”

“Harika.”Bu ona yemekte katılacağım anlamına gelmiyordu.O benim yediklerimi yemezdi.

Kalktım ve tekrar elini sıktım.Bu kez irkilmedi.Ama kafasında yeni düşünceler var gibiydi.Ağzını buruşturdu.

“Teslim tarihi ile ilgili bir sorun mu var?” diye sordu.

“Ne?” Baktı,sorum karşısında geri çekildi. “Tarih?Ah.Hayır.Hiç merak etmeyin.Elbeste belgeleri tam zamanında alacağım.”

Edward’ın burada olması iyi olurdu,böylece J’in gerçekten ne hakkında endişelendiğini öğrenebilirdim.İç çektim. Edward’dan sırlar saklamak zaten yeterince

kötüydü;neredeyse ondan uzakta olmak kadar kötü.

“Öyleyse haftaya görüşürüz.”

34. Declared (Açıklama)

Arabadan inmeden müziği duydum. Edward Alice'in gittiği geceden beri piyanoya hiç dokunmamıştı. Şimdi, arabayı durdurduğum an, şarkının bir köprüyle değişip benim ninnimin başladığını duydum. Edward eve gelişi karşılıyordu.

Renesmee'yi arabadan kaldırdığım gibi –çabucak uyumuştum, tüm gün arabayla yol almıştık-yavaşça ilerledim. Jacob'ı Charlie'ye bırakmıştık. Sue ile beraber onu bir ev gezmesi için yakalayacaklarını söylemişti. Charlie'nin kapısına doğru yürürken kafasını arkadaş grubuyla ilgili yeterince önemsiz şeyle doldurmayı denerse yüzümün nasıl göründüğünü fark etmeyeceğini merak etmişim.

Şimdi Cullen'ların evine doğru yavaşça yürüyordum. Bu sabah bana tanıdık bir umut ve gözle görülür moral yükselten bir enerji veren bu büyük beyaz ev henüz bu sabah benimdi de. Şimdiyse bana tamamen yabancı hissettiriyordu.

Tekrar ağlamak istedim, Edward benim için çalışıyordu. Ama geri ittim. (ağlama isteğinden bahsediyor sanırım) Onun kuşkulanasını istemiyordum. Eğer yardım etmek istiyorsam onun aklında Aro için hiçbir ipucu bırakmamalıydım.

Kapıya geldiğimde Edward başını çevirdi ve gülümsedi, çalmaya devam ediyordu.

"Eve hoşgeldin" dedi, sanki bu normal bir günmüş gibi. Sanki odada karmaşık takiplerine dalmış ve etrafına yayılmış olan başka on iki vampir yokmuş gibi. "Charlie ile iyi bir gün geçirdin mi?"

"Evet. Çok uzun süre dışarda olduğum için üzgünüm. Dışarıya Renesmee için küçük bir Noel alışverişi yapmak için çıkmıştım. Bunun böyle kapsamlı bir olay olmadığını biliyordum. Ama...". Omuz silktim.

Edward'ın dudakları aşağı kıvrıldı. Çalmayı kesti ve bankın etrafında tüm vücuduyla döndü. Böylece benimle yüz yüzeydi. Tek elini belime koydu ve beni yavaşça daha yakınına çekti. "Bu konu hakkında çok fazla düşünmemiştim. Eğer bunun için bir eğlence yapmak istersen-"

"Hayır" diye sözünü kestim. İçten içe bu yapmacık coşkumu şu anki minimum durumdan biraz daha arttırmayı denemek konusunda biraz çekiniyordum. "Sadece bunun ona bir hediye vermeden geçip gitmesini istemedim."

"Onu (hediyeni) görebilir miyim?"

"İstersen görebilirsin. Küçük bir şey."

Renesmee tamamen şüursuzca, boynuma dayanıp zarif bir şekilde horladı. Ona imrendim. Gerçeklikten güzel bir kaçış olabilirdi, sadece birkaç saatliğine de olsa.

Dikkatlice, çantamı Edward'ın hala taşıdığım paraları görmesi için yetecek kadar çok açmayarak küçük takı kesesini aradım.

"Araba kullanırken bir antikacıda gözüme çarptı."

Küçük altın madalyonu avucunun içine bıraktım. Dairenin uçları ince,üzüm asması oymasıyla çeviriliydi. Edward çekti ve içine baktı. Küçük bir resim için bir alan ve karşısında Fransızca bir yazı vardı.

“Burada ne yazdığını biliyor musun?” diye sordu farklı bir tonda,daha durgun gibiydi.

“Mağazanın sahibi bu doğrultuda ‘Kendi hayatımdan daha çok’ dendiğini söyledi.Doğru mu?”

“Evet,doğru söylemiş.”

Bana baktı,altın rengi gözleri soru sorar gibiydi.Bir an bu bakışını tanıdım,bu yüzden televizyonda bir şey ilgimi çekmiş gibi davrandım.

“Umarım beğenir” diye fısıldadım.

“Elbette beğenecek” düşünmeden,sıradan bir şekilde söyledi ve ben o saniyede ondan bir şeyler sakladığımı bildiğine emindim.Ayrıca onun belli bir fikri olmadığından da emindim.

“Hadi onu eve götürelim” diye önerdi,durdu ve kolunu omzuna koydu.

Duraksadım.

“Ne?” diye sordu.

“Ben Emmett’la biraz pratik yapmak...” Tüm günümü gereksiz işler için harcamıştım,bu bana gerideymişim gibi hissettirdi.

Emmett –Rose’la kanepedeydi ve çok uzaktı,tabi ki- baktı ve sezmiş gibi sırttı.
”Mükemmel.Ormanın güçsüzleşmesi gerekiyor.”

Edward önce Emmett’a sonra bana kaşlarını çatarak baktı.

“Yarın bunu yapmak için yeterince vakit var” dedi.

“Saçmalama” diye söylendim, “Artık yeterince vakit yok.Bu düşünce gerçek değil.Öğrenmem gereken çok şey var ve-”

Sözümü kesti. “Yarın”

Ve ifadesi Emmett’ın bile itiraz edebileceği gibi değildi.

Şaşırmıştım,tüm bu zorluklardan sonra nasıl rutine geri döndüğümüze. Ama içimde her şeyin mümkün olduğuna dair küçük bir umut besliyordum.

Gerçeklere odaklanmayı denedim.Kızımın bu gelen şeye rağmen hayatta kalması için bir şansı vardı,Jacob’ın da. Eğer onların bir geleceği olacaksa,bu da bir çeşit galibiyettir,değil mi? Küçük grubumuz Jacob ve Renesmee’nin gidebildikleri ilk yere

kaçma fırsatını tutuyor olmalı. Evet,Alice'in stratejisi sadece iyi savaşabilmemiz durumunda olacakların görüsünün bir ürünü.Öyleyse,bir çeşit galibiyet var,Volturi'nin bu bin yılda hiç düelloya girmediği göz önünde bulundurulursa.

Bu dünyanın sonu olmaz. Sadece Cullen'ların sonu. Edward'ın sonu,benim sonum.

Böyle olmasını tercih ederdim-son bölümünü. Edward olmadan bir daha yaşayamazdım; eğer o bu dünyayı terk edecekse, o halde ben de arkasında gideceğim.

Boşuna merak ediyordum,öte yandan bize hiçbir şey olmayabilirdi. Edward bunun gerçek olabileceğine inanmıyordu, ama Carlisle inanıyordu. Bunu tek başıma hayal edemezdim. Diğer yandan, Edward'ın bir şekilde bir yerde var olmadığını hayal edemezdim. Eğer herhangi bir yerde birlikte olabilirsek,bu mutlu bir son olurdu.

Ve ilerleyen günlerimin gidişatı,sadece öncekinden daha zordu.

Noel'de Charlie'yi görmeye gittik;Edward,Renesmee,Jacob ve ben. Jacob'ın tüm sürüsü oradaydı,ayrıca Sam,Emily ve Sue. Onların orada olması Charlie'nin küçük odasında oldukça fazla yardımcı olmuştu,cüsseliydiler,sıcak vücutları onun dağınık süs ağacının etrafında –kesinlikle onun bu işten sıkılıp bıraktığını görebilirdiniz – ve aşırı fazla mobilyasının arasında sıkışmışlardı. Bir kurt adamın yaklaşan bir dövüş için saç uzattığını varsayabilirsiniz, nasıl intihara meyilli olunduğu önemli değil. Duygularının coşkusu ardına hoş bir biçimde gizlemiştim,mutlak gereksinimimi. Edward, her zamanki gibi, benden daha iyi bir oyuncuydu.

Renesmee uyandığında onu verdiğim madalyonu takmıştı,ve ceketinin cebinde de Edward'ın verdiği MP3 çalar vardı – o küçük şey beş bin şarkı saklıyordu.Edward'ın favorileriyle doldurulmuştu. Bileğinde karışık örgülü bir çeşit Quileute söz yüzüğü vardı. Edward bunu görünce dişlerini gıcırdatmıştı, ama benim canımı sıkmamıştı.

Yakında,çok yakında,onu Jacob'ın himayesine bırakacaktım. Bu güvendiğim bağlılığın herhangi bir sembolüne nasıl kızabilirdim?

Edward Charlie'ye bir hediye sipariş ederek günü kurtarmıştı. Dün gösterdi – önceliklilere gece teslimi- ve Charlie tüm sabahını yeni balık radarının kalın kullanma kılavuzunu okuyarak harcadı.

Kurt adamların yediği yönden,Sue'nun öğle yemeği ziyafeti daha iyi olmalıydı. Topluluğun dışından birinin bize nasıl baktığını merak ettim. Kendi kısımlarımızı yeterince iyi oynuyor muyduk? Bir yabancı,mutlu bir arkadaş grubunun sıradan bir kutlama için bir araya geldiğini hayal edebilir miydi?

Edward ve Jacob,her ikisinin de gitme zamanı geldiğinde en az benim kadar rahatlamış olduklarını gördüm. İnsan görünümünde oldukça fazla enerji harcayan yapacak çok fazla şey olurdu. Bir an konsantre olmakta zorlandım. Aynı zamanda belki de bu Charlie'yi son görüşüm olabilirdi. Belki ona olan duygusuz tavrımı belli etmek iyi bir şeydi.

Annemi düğünden beri görmemiştim, ama bu memnun olabilmem için kademeli mesafelerle iki yıl önce başlamıştı. O benim dünyam için fazla kırılıyordu. Onun tüm bunların bir parçası olmasını istemiyordum. Charlie ondan daha güçlüydü.

Belki de şimdi bir hoşça kal için bile güçlüydü,ama ben değildim.

Araba çok sessizdi;dışarıda,yağmur ve sis vardı,sıvı ve buz arasında gidip geliyordu. Renesmee kucağında oturmuş,medalyonuyla oynuyor,açıp kapıyordu. Onu izledim ve eğer Edward'ın kafasından uzak tutmam gerekirse Jacob'a söylemek isteyeceğim şeyleri hayal ettim.

Eğer ortalık tekrar güvenli olursa,Charlie onu alırdı. Ona bütün hikayeyi anlatırdı. Ona,onu ne kadar çok sevdiğimi anlatırdı,onu terketmeye henüz insan hayatım bitmeden bile katlanamadığımı. Ona dünyadaki en iyi baba olduğunu anlatırdı. Ona Renee'ye sevgilerimi iletmesini söylerdi,tüm umudumun onun mutlu ve iyi olması olduğunu...

Jacob'a çok geç olmadan belgeleri vermeliydim. Ona Charlie için bir not da vermeliydim. Ve Renesmee için bir mektup. Ben artık ona onu ne kadar sevdiğimi söyleyemediğimde okuyabilmesi için...

Çayırılığa girdiğimizde Cullen evinin dışında alışılmışın dışında bir şey yoktu,ama içerideki zayıf bir kargaşayı duyabiliyordum. Çok kızık sesler mırıldanıyor ve gürlüyorlardı. Carlisle'ın sesinin ve Amun'unkinin diğerlerinden daha sık çıktığını farkettim.

Edward garajın yakınından çok evin önüne doğru park etti. Arabadan çıkmadan önce dışarıya dikkatlice göz attık.

Jacob'ın duruşu değişti,yüzü ciddi ve dikkatliydi. Bunun onun Alfa moduna geçtiğinden olduğunu düşündüm. Belli ki birşeyler olmuştu ve kendisi ve Sam için gerekli olan bilgiyi almaya gitti.

"Alistair gitmiş" diye mırıldandı Edward basamaklardan ok gibi fırlarken.

Öndeki odada,fiziksel bir mücadele olduğu aşıkardı. Duvarın yanında izleyicilerden bir çember oluşmuştu,bize katılan her bir vampir,Alistair ve atışmaya katılmayan üç vampir dışında. Esme,Kebi ve Tia odanın ortasına en yakın olanlardı; Amun,Carlisle ve Benjamin'e tıslıyordu.

Edward'ın ağzı gerildi ve beni de elimden çekerek Esme'nin yanına doğru gitti. Renesmee'yi hızla kendime doğru bastırdım.

"Amun, eğer gitmek istersen, kimse seni kalman için zorlamayacak " dedi Carlisle sakince.

"Sen benim topluluğumun yarısını çaldın Carlisle! " diye feryat etti Amun, parmağını Benjamin'e doğru salladı. "Bizi buraya çağırma sebebin bu mu? Onu benden çalmak için mi? "

Carlisle iç çekti,Benjamin gözlerini devirdi.

"Evet,Carlisle Volturi'yle bir savaşı seçti, tüm ailesi tehlikede, sadece burada ölmem için aklımı çeldi. " dedi Benjamin alay ederek. " Makul ol Amun. Ben buraya doğru

olanı yapmaya geldim. Başka bir topluluğa falan katılmıyorum. Elbette, sen her ne istersen yapabilirsin, tıpkı Carlisle'ın dediği gibi.

"Bunun sonu iyi olmayacak " diye gürledi Amun. "Alistair burada akli başında olan tek kişiydi.Hepimiz kaçmalıyız."

"Senin akli başında olduğunu söyleyen kim" diye mırıldandı Tia kendi kendine.

"Hepimiz katledilmeye gidiyoruz!"

"Biz savaşa gitmiyoruz." dedi Carlisle katı bir sesle.

"Sen öyle san!"

"Eğer öyle olursa,istediğin an taraf değiştirebilirsin Amun. Volturi'nin senin yardımının kıymetini bileceğinden eminim."

Amun alaylı bir biçimde güldü. "Belki bu bir cevaptır."

Carlisle'ın cevabı ise yumuşak ve samimiydi. "Seni buna zorlayamam Amun. Biz uzun zamandır arkadaşız, ama sana asla benim için ölüp ölmeyeceğini sormam. "

Amun'un sesi de daha kontrollüydü. "Ama sen benim Benjamin'i mi de kendinle beraber dibe çekiyorsun."

Carlisle elini Amun'un omzuna koydu;Amun onu geri itti.

"Kalacağım Carlisle,ama bu senin zararına olabilir. Eğer hayatta kalabilmek için tek yol buysa diğerlerine katılırım. Siz tüm aptallar Volturi'yi yenebileceğiniz düşünüyorsunuz." Kaşlarını çattı,iç çekti,Renesmee ve bana şöyle bir baktı. Ve kızgın bir tonda ekledi. "Çocuğun büyüdüğüne dair şahitlik edeceğim. Bu hiçbirşey sayılmaz,ama gerçek. Bunu herkes görebilir."

"Tüm istediğimiz bu."

Amun'un yüzü ekşidi. "Ama öyle görünüyor ki elinizdekinin tümü bu değil." dedi. Benjamin'e döndü. "Sana bir hayat verdim. Ve sen onu boşa harcıyorsun. "

Benjamin'in yüzü hiç görmediğim kadar soğudu,bu duruşu çocuksu özellikleriyle tamamen çakişiyordu."Bu şefkat senin kendi davanda benim yerime koyamayacağın bir şey,muhtemelen bundan sonra benimkiyle tatmin olabilirsin."

Amun'un gözleri kısıldı. Kebi'ye ani bir jest yaptı ve ağır adımlarla yürüyerek bizi geçip ön kapının dışına çıktılar.

"Gitmiyor," dedi Edward bana hemen, "Ama artık şimdikinden bile daha mesafeli olacak. Volturi'ye katılmak konusunda blöf yapmıyordu."

"Alistair neden gitti?" diye fısıldadım.

"Kimse olumlu olamıyor;herhangi bir not bırakmadı. Homurdanmalarından

anlaşıldığı kadarıyla bir dövüşün kaçınılmaz olduğunu düşünüyor.Bu tavrına rağmen Carlisle ile beraber Volturi'ye karşı durmayı gerçekten önemsiyor. Ama sanıyorum ki çok tehlikeli olduğu için buna karar verdi. “. Omuz silkti.

Bu konuşma ikimizin arasında geçmesine rağmen,elbette ki herkes bizi duyuyordu. Eleazar Edward'ın yorumuna herkesin anlayabileceği gibi cevap verdi.

“Onun mırıldanmalarına bakılırsa, sanırım bundan fazlası vardı. Volturi meselesi hakkında çok konuşmadık, ama Alistair sizin masumiyetinizi tamamen kanıtlayamayacağınızdan,Volturi'nin dinlememesinden endişeleniyordu. Onların amaçlarını gerçekleştirmek için bir kusur bulacaklarını düşünüyordu. ”

Vampirler birbirlerine endişeli biçimde baktılar. Volturi'nin kendi kutsal adaletini yerine getirmeyi başarması pek gündemde olan bir düşünce değildi. Sadece Romanyalılar sakindi, küçük,yarım gülümsemeleri ironikti. Diğerlerinin, onların ezeli düşmanları hakkında iyi düşünmek istemeleriyle eğleniyormuş gibi görünüyordardı.

Aynı anda bir çok zayıf konuşma başladı,ama benim dinlediğim Romanyalılar değildi. Çünkü Vladimir benim bulunduğum tarafa kısa bakışlar atmaya devam ediyordu.

“Alistair'in haklı olduğunu umuyorum” diye mırıldandı Stefan Vladimir'e. “Sonucun önemi yok,laf yayılacak. O zaman dünyamız Volturi'nin ne için geldiğini anlayacak. Eğer herkes bu saçmalığa inanırsa yaşam biçimimizi korumak için ne yaptığımızı görecekler ve asla yenilmeyecekler.”

“En azından kuralları biz koyduğumuzda,ne olduğumuz hakkında dürüst olduk.” diye cevapladı Vladimir.

Stefan başını sallayarak onayladı. “ Biz asla kesin çizgiler çekmedik ve kendimizi azizler olarak adlandırmadık. ”

“Dövüş zamanının geldiğini düşünüyorum.” dedi Vladimir. “Bu kadar iyi olmak için daha iyi bir kuvvet bulabileceğimizi hayal edebilir miydin? Başka bir şans daha,iyi değil mi? ”

“Hiçbir şey imkansız değildir.Belki bir gün- ”

“On beş yüzyıldır bekliyoruz Stefan.Ve onlar yıllar geçtikçe daha da güçleniyorlar.” Vladimir duraksadı ve tekrar bana baktı.Beni onu izlerken gördüğüne şaşırmadı. “Eğer bu kavgayı Voturi kazanırsa,geldiklerinden daha güçlü gidecekler.Her zaferleri güçlerine güç ekliyor. Bu yenidoğanın ona ne verebileceğine bir baksana-” çenesiyle beni göstererek “-ancak o(Bella) yeteneğini zar zor keşfediyor.Ve onu evreni taşıyor. ” Vladimir kafasını Benjamin'e doğru salladı,kaskatı kesilerek. şimdi neredeyse herkes Romanyalıların konuştuklarına kulak kabartıyordu,benim gibi. “Bu cadı ikizleriyle bir sihirbaza veya alev dokunuşuna gerek yok.” Gözlerini Zafrina'ya,ardından Kate'e çevirdi.

Stefan Edward'a baktı. “ Ve de akıl okuyucu kesinlikle vazgeçilmez.Ama demek istediğini anlıyorum.Gerçekten,eğer kazanırlarsa çok daha fazlasını elde edecekler.”

“Bizim gücümüzün yettiğinden daha fazlasını elde edecekler,katılmıyor musun?”

Stefan iç çekti. “Sanırım katılıyorum.Ve bu demektir ki...”

“Hala umut varken onlara karşı durmalıyız.”

“Onları sadece zayıflatabilirsek,bile,..”

“O zaman,bir gün başkaları bu işi bitirecektir.”

“Ve böylece uzun süren kan davamızın karşılığını alabiliriz.Sonunda.”

Gözleri bir an için kitlendi ve ahenkle mırıldandılar. “Tek yol bu gibi görünüyor.”

“Öyleyse savaşıyoruz.” dedi Stefan.

Gözlerinin parladığını görebiliyordum, kendini koruma ve intikam tahminleriyle gülümsüyorlardı.

“Savaşıyoruz.” diye katıldı Vladimir.

Savaştan kaçınmanın imkansız olduğunu düşünüyordum,Alistair gibi.Bu konuda bize yardım edebilecek iki vampir daha olduğundan artık emindim.Ama Romanyalıların kararı yine de titrememe neden oldu.

“Biz de savaşacağız”dedi Tia,her zamanki ciddi sesi olduğundan daha da heybetliydi. “Volturi’nin yetkilerini aştığına inanıyoruz. Onlara ait olmayı düşünmüyoruz.” Gözleri eşinden ayrılmadı.

Benjamin sırttı ve Romanyalıları yaramazca bir bakış fırlattı. “Belli ki,ben mühim bir varlığım.Gördüğüm kadarıyla özgür olmak için kazanmalıyım.”

“Bu kendimi bir kralın boyunduruğundan kurtarmak için ilk savaşım olmayacak” dedi Garrett alaylı biçimde. Yürüdü ve Benjamin’in arkasından alkışladı.

“Boyunduruktan özgürlüğe! “

“Carlisle’la kalacağız” dedi Tanya, “Ve onunla birlikte savaşacağız!”

Romanyalıların kararı diğerlerinin de duygularını açmaya ihtiyaç duymalarını sağlamıştı.

“Biz bir karar vermedik.” dedi Peter. Ufak tefek refakatçisine baktı; Charlotte’un dudakları tatminsizlikle süslüydü. Kendi kararını vermiş gibi görünüyordu. Ne olduğunu merak ettim.

“Benim için de aynı şekilde” dedi Randall.

“Ve benim.” diye ekledi Mary.

“Sürüler Cullen’larla birlikte savaşacak.”dedi Jacob aniden. “Vampirlerden

korkmuyoruz.” diye de ekledi sırtarak.

“Çocuklar..” diye mırıldandı Peter.

“Bebekler.” diye onayladı Randall.

Jacob alayla sırttı.

“Öyleyse,ben de varım” dedi Maggie.Siobhan’ın kendisini zapteden elinden omuz silkererek kurtuldu. “ Biliyorum ki Carlisle’ın tarafında olmak en doğrusu.Bunu inkar edemem.”

Siobhan topluluğunun çocuk üyelerine endişeyle baktı. “Carlisle,” ,eğer yalnız olsalardı,topluluğun her kararına aniden uyabileceklerini, beklenmeyen açıklamaların patlak vermeyeceğini söyledi. “Ben bu savaşın gelmesini istemiyorum.”

“Ben de istemiyorum Siobhan.Bunun istediğim son şey olduğunu biliyorsun.” Hafıçe gülümsedi.

“Belki de sen barış içinde kalmaya konsantre olabilirsin.”

“Bunun yardımcı olmayacağını biliyorsun.” dedi.

Rose ve Carlisle’ın İrlandalı lider hakkındaki konuşmalarını anımsadım; Carlisle Siobhan’ın her şeyi yoluna sokabilmek için gizli ama güçlü bir yeteneği olduğuna inanıyordu. Ancak henüz Siobhan kendisine inanmıyordu.

“Bu incitmez.” dedi Carlisle.

Siobhan gözlerini devirdi. “Arzularımı gözümde canlandırmalı mıyım?” diye sordu alaylı biçimde.

Carlisle şimdi açıkça sırtıyordu. “Sakıncası yoksa.”

“Öyleyse topluluğumun kendisini ifşa etmesine gerek yok,değil mi?” diye cevabı yapıştırdı.

“Kavganın imkansız olmadığı anlaşıldığından beri.”Elini Maggie’nin omzuna koydu,onu daha yakınına çekiyordu. Siobhan’ın eşi,Liam,sessizce ve hareketsizce durdu.

Odadaki hemen hemen herkes şaşkınca Carlisle ve Siobhan’ın açıkça şakalaşmalarına bakıyordu, ama onlar dediklerini açıklamadılar.

Bu gecelik dramatik konuşmalar sona ermişti. Grup yavaşça dağılmaya başladı; kimi avlanmaya gittiler,kimi Carlisle’ın kitaplarıyla veya bilgisayarlarla veya televizyonla ilgilendiler.

Edward,Renesmee ve ben de avlanmaya gittik.Jacob işaret verdi.

“Salak konuşmalar” diye söylendi kendi kendine,biz dışarı çıkarken. “Kendilerinin

olağanüstü olduklarını düşünüyorlar.” dedi burnundan soluyarak.

“Olağanüstü hayatlarını bebekler(deminki konuşma sırasında kurt adamlara çocuklar,bebekler denmişti) kurtarınca şok olacaklar,değil mi? ” dedi Edward.

Jacob sırttı ve onun omzuna elini bastırdı. “Kesinlikle evet,şok olacaklar.”

Bu bizim son av gezimiz değildi. Volturi’nin gelmesi yaklaşmışken sık aralıklarla avlanıyorduk. Tarih tam olarak kesinleşmemiştir,birkaç Alice’in gördüğü gibi büyük beyzbol sahasının dışında kaldık. Onlar geleceği zaman,zeminin karla kaplı olacağını biliyorduk. Volturi’nin kasabaya çok yaklaşmasını istemiyorduk. Ve Demetri biz neredeyse onları oraya getirecekti. Onun kimi takip edeceğini merak ediyordum, ve sanırım beni takip edemeyeceği için bu Edward olacaktı.

Avlanırken Demetri hakkında düşündüm, karlı küçük yemime dikkat eder veya dikkatlice kar birikintilerini inceleyip ben olduğumu anlarsa?Ama biz onlar taşlı toprağa ayak basmadan önce kar birikintilerini eritebilirdik. Demetri beni takip edemeyeceğinin kavrayabilir miydi? Ya Aro kavrarsa? Veya Edward yanıyorsa? Buna karşı durabilecek ayrıcalıklarım vardı,kalkanım buralardaydı. Zihnim dışarıdan gelecek bazı saldırılara açıktı. Jasper,Alice ve Benjamin’in yaptıklarına olduğu gibi. Belki Demetri’nin yeteneği de farklı biçimde çalışabilirdi.

Bana çok kısa gelen bir an bunu düşündüm. Yarı boşalmış geyik ellerimden taşlık zemine düştü. İlk bedeninin üzerine düşen birkaç inç yükseklikteki karlar cızırdayarak buharlaştı. Boş boş kanlı ellerime baktım.

Edward tepkimi gördü ve çabukak yanıma koştu,kendi avı henüz tükenmemiştir.

“Sorun ne?” diye sordu kısık sesle,ormanı gözleriyle şöyle bir taradı, bu tavrımı tetikleyen şeyi görmek için bakındı.

“Renesmee,” tılandım.

“Sadece şu ağaçların ötesinde” diyerek rahatlattı beni. “Onun da Jacob’ın da düşünceleri duyabiliyorum. O iyi.”

“Söylemek istediğim bu değil” dedim. “Kalkanım hakkında düşünüyordum, onun bir işe yaradığını düşün,bu bir şekilde yardım edebilir. Diğerlerinin kalkanımı Zafrina ve Benjamin’e doğru genişletebileceğimi düşündüğünü biliyorum,bunu sadece birkaç saniye için yapabilirsem bile. Ya bu bir hataysa? Ya sizin bana olan güveniniz yüzünden başarısız olursak? ”

Sesim sinir bozukluğuyla yükselmesine rağmen onu düşürebilecek kadar kontrollüydüm. Renesmee’nin keyfini kaçırmak istemiyordum.

“Bella,sana bunu düşündüren ne? Tabii ki kendini koruyabilecek olman harika,ama kimseyi kurtarmaktan sorumlu değilsin. Kendini boşuna strese sokma.”

“Ama ya hiçbir şeyi koruyamazsam?” nefesim kesilerek fısıldadım. “Yaptığım bu şey kusurlu,düzensiz! Bir ölçüsü veya sebebi yok. Belki de Alec’in karşısında hiçbir işe yaramayacak.”

“Şşşş”,beni sakinleştirdi. “Panik yapma.Ve Alec hakkında endişelenme. Onun yaptığı şey Jane veya Zafrina’nın yaptığından farklı değil. Sadece bir illüzyon. Kafanın içine benim yaptığımdan daha fazla giremez.”

“Ama Renesmee’ye zarar verebilir!” Çıldırılmışçasına tısladım. “O çok doğal gözüküyor,daha önce hiç sorgulamadım. Her zaman kimin etrafındaysa onu bir parçası oldu. Ama Renesmee düşüncelerini bana olduğu gibi herkese iletebiliyor. Kalkanımda delikler var Edward!”

Ona çaresizce baktım,açıklamalarımı kabul etmesini bekledim. Dudakları büzüldü,nasıl bir ifadeyle konuşacağına karar vermeyi deniyor gibiydi. Mükemmel bir biçimde rahatlamış görünüyordu.

“Sen bu konuyu çok daha önceden düşünmüştün,değil mi?” İstemsizce,apaçık belli olan bir şeyi aylardır göremediğim için gerizekalı gibi hissediyordum.

Kafasını salladı,ağzının kenarında belli belirsiz bir gülüş vardı. “Sana ilk dokunduğunda düşünmüştüm.”

Aptalca içimi çektim,ama onun sakinliği beni biraz yumuşattı. “Ve bu senin canını sıkıyor? Bunu bir problem olarak görüyorsun?”

“İki teorim var,biri diğerinden daha mümkün gibi.”

“İlk olarak daha az mümkün olanı söyle.”

“Peki,o senin kızın.Genetik olarak senin yarın.Sana her zaman zihninin diğerlerine göre farklı bir frekansta çalıştığıyla takılırım.Belki onda da aynı şekildedir.”

Bu beni sarmadı. “Ama sen onun aklını okuyabiliyorsun.Onun düşüncelerini herkes duyuyor.Ve ya Alec de farklı bir frekansla çalışıyorsa?Ya-“

Parmağını dudağıma koydu. “Bunu dikkate aldım. Bu yüzden sıradaki teorim çok daha mümkün.”

Dişlerimi gıcırdattım ve bekledim.

“Renesmee sana ilk hatırasını gösterdikten sonra Carlisle’ın bana onun hakkında ne dediğini hatırlıyor musun?”

Tabi ki hatırlıyordum. “Bu ilginç bir eğilim.Sanki senin yapabildiğinin tamamen tersini yapabiliyormuş gibi’ demişti. “

“Evet. Ve ben de merak ettim. Belki o senin yeteneğini almış ve çevirmiştir.”

Bunu değerlendirdim.

“Sen herkesi dışarda tutuyorsun.” , diye başladı.

“Ve kimse onu dışarda tutmuyor?” diye bitirdim kararsızca.

“Benim teorim bu” dedi. “Ve eğer o senin zihnine girebiliyorsa, evrendeki herhangi bir kalkanın bunu bölebileceğinden şüpheliyim. Bu yardımcı olacak. Gördüğümüze göre, kimse onlara gösterdiği düşüncelerinin doğruluğundan şüphe edemez. Ve sanırım kimse onu göstermekten alıkoyamaz, eğer yeterince yakın olursa. Eğer Aro onun açıklamasını göz önünde bulundurursa...”

Renesmee'nin Aro'nun aç, süt gibi gözlerine yakın olmasını düşününce ürperdim.

“Güzel,” dedi, omuzlarımı sıkıca ovalayarak. “En azından onun gerçeği görmesini engelleyebilecek hiçbir şey olmadığını biliyoruz” dedi.

“Ama gerçek onu durdurmak için yeterli mi?” diye mırıldandım.

Bu sefer, Edward cevap vermedi.

35. Deadline (Son Gün)

“Halledebilir misin?” diye sordu Edward. ilgisiz bir ses tonuyla. Duruşunda mecburi bir sakinlik vardı. Renesmee’yi göğsünde daha sıkı kavradı.

“Evet. Birkaç son dakika işi...” kaçamak cevap verdim.

En sevdiğim gülümsemesiyle “Bana çabuk dön.” dedi.

“Her zaman.”

Yine Volvo’sunu aldım, son gidiş gelişimden sonra kilometre sayacını okuyup okumadığımı merak ediyordum. Onunla toplanınca kaç etmişti? Bir sırrım vardı, kesinlikle. Ona bu sırrımı neden vermediğimi anlayabilir miydi? Aro’nun onun bildiği herşeyi bilebilecek olmasıyla ilgili olduğunu tahmin etmiş miydi? Edward’ın bu karara varabileceğini, hangi sebeplerden benden bir açıklama beklemediğini düşündüm. Sanırım bunun hakkında çok fazla düşünmüyor, davranışlarımı zihninden uzak tutmaya çalışıyordu. Bunu Alice’in gittiği günün sabahındaki acayip davranışlarımla, kitabımı yakarken de yapmış mıydı? Eğer bilebilseydi atılır mıydı bilmiyordum.

Kasvetli bir öğleden sonraydı, gün batımındaki kadar karanlıktı. Sıkıntı yüzünden süratliydim, gözlerim büyük bulutlardaydı. Bu gece kar yağar mıydı? Alice’in gördüğü sahnedeki gibi bir arka plan yaratır mıydı? Edward daha iki günümüz olduğunu tahmin ediyordu. Böylece biz de seçilmiş alanımızı temizleyip, çizerek Volturi’ye hazırlayabilirdik.

Kararan ormanın başına geldiğimde, Seattle’a son gezimi düşündüm. Alice’in beni J. Jenks’in yıkık dökük yerine karanlık bir müşteri gibi göndermekteki amacını bildiğimi sanıyorum. Eğer onun daha makul diğer ofislerinden birine gitseydim sormak istediklerimin cevabını öğrenebilecek miydim? Jason Jenks veya Jason Scott, kanunen avukat, yasadışı belge satıcısıyla tanışıp onu keşfedebilecek miydim? İyi olduğunu düşündüğüm ve temizlediğim yönde devam etmeliydim. Çıkış buydu.

Bir çok restorana yakın olan parka arabayı çektiğimde hava karanlıktı, girişteki sabırsız valeleri görmezden geldim. Lenslerimi taktım ve J’yi içerde beklemek için restorana girdim. Bu bunaltıcı mecburiyetimi yerine getirip aileme dönmek için acele etmeme rağmen, J bu kusursuz pis işlerde oldukça dikkatli görünüyordu; otoparkta onun hislerini incitebilecek bir el değiştirme olabileceğini hissediyordum.

Kürsüdeki adama Jenks ismini verdim, ve şef garson bana merdivenlerin yolunu göstererek ateşi yanan taş şömineli küçük özel odaya çıkardı. Alice’in fikri dolayısıyla kimliğimi maskeleyerek için uygun kıyafet olarak giydiğim eskitilmiş uzun deri pardesümü aldı ve tenime yapışmış saten kokteyl elbisesine bakarken nefesi kesilir gibi oldu. Bunun gururumu okşamasını önemsemedim; hala herkese Edward’ın geldiğinden daha fazla güzel gelmeye alışmamıştım. Şef yarı kurgulu iltifatlar geveledi ve kararsızca odadan çıktı.

Ateşin başında durarak bekledim, parmaklarımı kaçınılmaz el sıkışmaya hazırlamak için ateşe doğru yanaştırıp ısıttım. Bu J’in Cullenlarla tanışıyor olmasından ötürü

açıkça fark edeceği bir şey değildi,ama bu hala iyi bir pratik için uygun bir davranıştı.

Yarım saniye için,elimi ateşe sokmak nasıl bir his olurdu diye düşündüm.Ben yanarken nasıl hissedeceğimi görmek gibi olurdu...

J'in girişi bu hastalıklı halimi böldü.Şef onun da paltosunu aldı,ve bu toplantı için giyinip kuşanmış tek kişinin ben olmadığı ortaya çıktı.

"Üzgünüm geciktim." dedi J yalnız kaldığımızda.

"Hayır,kesinlikle tam zamanında."

Elinin dışını tuttu ve el sıkıştığımızda onun parmakları fark edilir şekilde benimkinden daha sıcaktı. Bu canını sıkmış gibi görünmüyordu.

"Nefes kesici görünüyorsunuz,cüretimi bağışlayın,Bayan Cullen."

"Teşekkürler J. Lütfen bana Bella de."

"Söylemeliyim ki,sizinde çalışmak Bay Jasper'la çalışmaktan daha farklı bir deneyimdi.Daha az...Tedirgin edici." Çekindence gülümsedi.

"Sahi mi? Ben Jasper'ın hep sakinleştirici bir tavrı olduğunu düşünmüşümdür."

Gözleri kısıldı. "Öyle mi?".Bana katılmazcasına kendince mırıldandı.Çok acayıp.Jasper bu adama ne yapmıştı?

"Jasper'ı uzun zamandır mı tanıyorsunuz?"

İçini çekti,huzursuz görünüyordu. "Yirmi yıldan uzun bir süredir Bay Jasper'la çalışıyorum. Ve eski ortağım onu bundan elli yıl öncesinde de tanıyordu...O,hiç değişmemiş." Tedirgince kıpırdandı.

"Evet, Jasper'ın türünün böyle eğlenceli yönleri var."

J, kendisini endişelendiren düşüncelerini kovmak istermiş gibi başını salladı.
"Oturmaz mısınız,Bella?"

"Aslına bakarsanız,biraz acelem var. Eve gitmek için uzun süre araç kullanmam gerekecek." Konuşurken çantamdan ona getirdiğim beyaz,kalın zarfı çıkardım ve ona uzattım.

"Oh," dedi,sesinde ufak bir hayal kırıklığı yakaladım. İçindeki miktarı kontrol etmeyi düşünmeden zarfı ceketinin iç cebine sıkıştırdı. "Belki biraz konuşabiliriz diye umuyordum."

"Ne konuda?" Merak ediyordum.

"Şey,öncelikle size ait belgeleri vereyim. Memnun olacağınızdan emin olmak istiyorum. "

Döndü,masaya koyduğu evrak çantasını aldı ve kilitlerini açtı. Yasal ölçülereki bir kağıt zarf çıkardı.

Neye bakacağıma dair bir fikrim olmamasına rağmen zarfı açtım ve düzenli görünen evraklara bir göz attım. J,Jacob'ın fotoğrafını değiştirmiş,tonlamasıyla oynamıştı.Bu o kadar belli olmuyordu.Aynı fotoğraftan sürücü belgesi ve pasaportta da vardı.İkisi de bence mükemmel görünüyordu.ama bu işlerden pek anlamıyordum. Bir saniye için Vanessa Wolfe'un pasaportundaki fotoğraf kısmına baktım,sonra hemen başımı çevirdim,boğazımda bir yumru vardı sanki.

“Teşekkür ederim” dedim.

Gözlerini hafifçe kıstı,ve ben onun bu pek dikkatli olmayan kontrolümden dolayı hayal kırıklığına uğradığını düşündüm. “Sizi temin ederim ki her bir parça mükemmel oldu.En ayrıntılı uzman incelemelerinden dahi geçebilirler.”

“Öyle olduğuna eminim.Yaptıklarından ötürü sana minnettarım J.”

“Benim için bir zevkti Bella. Gelecekte Cullen ailesinin herhangi bir ihtiyacı olursa bana gelmekten çekinmeyin.” Aslında pek fazla ipucu vermiyordu,ama sesi sanki Jasper'la ilgili bir bağlantımı bulmak için bir davet gibiydi.

“Konuşmak istediğin bir şey mi var?”

“Ee,evet.Biraz hassas bir...” Soru sorar gibi bir jestle taş şömineye bir göz attı. Taşın bir ucuna oturdum,o da bana yakın bir yere oturdu.Alnından ter akıyordu,cebinden ipek bir mendil çekti ve silmeye başladı.

“Siz Bay Jasper'ın eşinin kız kardeşi misiniz? Ya da onun erkek kardeşiyle mi evlisiniz?” diye sordu.

“Erkek kardeşiyle evliyim.” diye aydınlattım onu,bu konunun nereye gideceğini merak ediyordum.

“Öyleyse,Bay Edward'ın eşi olmalısınız.Değil mi?”

“Evet.”

Özür diliyormuş gibi gülümsedi. “Anlayacağınız üzere,onların isimlerini bugüne dek bir çok kez gördüm. Sizi tebrik etmekte geç kalmışım. Bay Edward'ın bunca zamandan sonra kendisine sevgili bir eş bulmasına sevindim.”

“Çok teşekkürler.”

Duraksadı,terini sildi. “Bunca yıldan sonra,Bay Jasper ve tüm ailesine nasıl büyük bir saygı duyduğumu tahmin edebilirsiniz. ”

Dikkatlice başımı salladım.

Derin bir nefes aldı ve konuşmadan nefesini verdi.

“J lütfen ne söylemek istiyorsan söyle.”

Derin bir nefes daha aldı ve ardından çabucak mırıldandı,kelimeler ağzında yuvarlandı.

“Eğer bana bu küçük kız çocuğunu babasından kaçırmadığımı söyleyebilirsiniz,bu gece rahat bir uyku uyuyacağım.”

“Oh!” dedim şaşkınlıkla. Kafasında çizdiği yanlış hükmü anlamam bir dakikamı aldı. “Oh hayır.Aslında hiç sandığınız gibi değil.”Zayıfça gülümsedim,ona güven vermeyi denedim. “Sadece eğer bana veya eşime bir şey olursa diye ona güvenli bir yer temin etmeye çalışıyorum.”

Gözleri kısıldı. “Size bir şey olmasını mı bekliyorsunuz?”. Kızardı,ardından özür diledi. “Aslında bu beni hiç ilgilendirmez.”

Kırmızı kanın heyecandan yanaklarına hücum etmesini izledim-bir zamanlar bana da olduğu gibi-,ben bir yenidoğan olmadan önceki gibi. J yeterince iyi bir adam gibi görünüyordu,yaptığı yasadışı işler bir yana bırakılırsa,ve onu öldürmek bir utanç olurdu.

“Asla bilemezsin.” İç çektim.

Somurttu.“Öyleyse,sanırım size iyi şanslar dilemeliyim.Ve lütfen beni yok saymayın,samimiyetle söylüyorum,ama... Eğer Bay Jasper bana gelip bu belgeleri verdiğim isimleri sorarsa...”

“Tabi ki ona hemen söylemelisiniz. Jasper’ın sizinle olan bu işlerimizi tamamen öğrenmesi kadar beni mutlu edecek bir şey yok.”

Bu şeffaflığım ve dürüstlüğüm onun gerginliğini biraz azaltmış gibi görünüyordu.

“Çok iyi,” dedi. “Ve sanırım sizi yemeğe kalmanız için ikna edemem?”

“Üzgünüm J. Çok kısa vaktim var.”

“Öyleyse tekrar,en iyi dileklerimin sizin sağlığını ve mutluluğunuz için olduğunu söylemeliyim.Cullen ailesinin ihtiyaç duyduğu herhangi bir şey için beni aramaktan lütfen çekinmeyin,Bella.”

“Teşekkürler J.”

Kaçakçımı bırakıp giderken,bir göz attığımda J’in arkamdan baktığını gördüm,duruşunda bir endişe ve kaygı karışımı göze çarpıyordu.

Dönüş yolculuğu daha kısa zamanımı aldı.Gece karanlıktı,ben de farlardı kapadım ve gaza yüklendim.Eve döndüğümde arabaların çoğu,Alice’in Porsche’u ve benim Ferrari’m dahil,yerlerinde yoklardı. Geleneksel vampirler ihtiyaçlarını giderip doymak amacıyla mümkün olduğunca uzağa gitmiş olmalıydı. Onların gece avlandığını,onlara yalvaran kurbanların resimlerini düşünmemeye çalıştım.

Ön odada sadece Kate ve Garrett vardı,şakayla karışık hayvan kanının besin değeri hakkında tartışıyorlardı.Garrett'in bir vejeteryan tarzı avlanma gezisine çıktığını ve bundan memnun kalmadığını anladım.

Edward Renesmee'yi uyuması için eve götürmüş olmalıydı.Jacob,şüphesiz ki,ormanın içinde küçük evimize yakın bir yerlerdeydi.Ailem yeterince iyi avlanmış olmalıydı.Belki Denalililerle birlikte dışardalardı.

Basitçe hangi eve gideceğimi düşündüm,avantajı çabucak ele almıştım.

Alice'in ve Jasper'ın odasına girdiğimde onların kokusunu alabildim,bunu uzun zamandır yapmıyordum,bu gittikleri gecedan beri ilkti.Dolapları sessizce kokladım,sağ tarafta sıralanmış çantaları bulana dek.Bu Alice'in olmalıydı;siyah deriden küçük bir sırt çantasıydı.genelde kullandığı tipteydi,Renesmee'nin bile hiç zorlanmadan takabileceği kadar küçük bir çantaydı.Bu çantaya ortalama bir Amerikan ailesinin iki yıl kadar geçinebileceği miktarda parayı doldurdum.Yaptığım bu çanta hırsızlığının bu odada en az seviyede fark edilebilir olduğunu sanıyordum,onlar gittiğinden beri bu oda herkesi üzüyordu.Sahte pasaport ve kimliklerin olduğu zarfı paraların üstüne doğru koydum.Sonra Alice ve Jasper'ın yatağının ucuna oturdum ve bu küçük değersiz çantaya kızımın ve en yakın arkadaşımın hayatını kurtarabilecek nitelikte,verebileceğim tek şey olarak baktım.Yatak örtüsünün üzerine doğru çöktüm,kendimi zavallı hissediyordum.

Ama başka ne yapabilirdim ki?

Aklıma daha iyi bir fikir kırıntısı gelene kadar başımı eğerek orada oturdum.

Eğer...

Eğer Jacob ve Renesmee'nin kaçacağını varsayabiliyorsam,Demetri'nin ölmesini de hesaba katmalıydım.Bu odada küçük bir nefes alıp,Alice ve Jasper'ın kaçıp hayatta kalabildiklerini de düşündüm.

Alice ve Jasper neden Renesmee ve Jacob'a yardım edemesinler ki? Eğer onlar tekrar bir araya gelebilirlerse,Renesmee olabilecek en iyi şekilde korunurdu.Bunun olmaması için bir sebep yoktu,Renesmee'nin Jacob'la beraberken Alice'in görüş yeteneğinden uzak olması dışında.Alice onları nasıl görecekti?

Bir an bunu danışmak için odayı terkettim,koridoru geçerek Carlisle ve Esmen'in suitine geldim.Her zamanki gibi,Esmen'in masası planlar ve detaylı projelerle kaplıydı,her şeyin açıkça gösterildiği bu uzun belgeler boylu boyunca uzanıyorlardı.Masadaki çalışma kısmının üst alanı tam bir çekmece yığınydı,bu çekmecelerin birinde bir yazım gereçleri kutusu vardı.Yığından temiz bir kalem ve kağıt aldım.

Tam beş dakika boş fildişi kağıda boş boş baktım,karar vermeye konsantre olmuşum.Alice Jacob veya Renesmee'yi göremeyebilirdi,ama beni görebilecekti.Onun bu anı gördüğünü varsaydım,umutsuzca onun buna dikkat edemeyecek kadar meşgul olmamasını umdum.

Yavaşça,kasıtlı olarak,RIO DE JANEIRO kelimelerini büyük harflerle sayfanın bir

ucundan bir ucuna kadar yazdım.

Rio onları gönderebileceğim en iyi yer gibi görünüyordu;orası buradan çok uzaktaydı,son bildiklerimize göre Alice ve Jasper Kuzey Amerika'dalardı,ve bu bizim hallettiğimiz eski problemlerimiz gibi değildi çünkü şimdi çok daha büyük problemlerimiz vardı.Renesmee'nin geleceği hala gizemliydi,onun yarışircasına büyümesinin.Biz her şekilde kuzeyde olmalıydık.Şimdi Jacob'ın,ve umuyorum ki Alice'in,efsaneleri aramayı bir iş haline getireceklerini biliyordum.

Ansızın gelen ağlama isteğime karşı gelebilmek için başımı eğdim,dişlerimi birbirine kenetledim.Renesmee'nin bensiz devam etmesi daha iyiydi.Ama onu şimdiden özlemiştim ve bununla zar zor mücadele ediyordum.

Derin bir nefes aldım ve notu çantanın alt tarafına koydum. Jacob bunu yakın zamanda bulacaktı.

Parmaklarımı sıktım -sevimsiz okulu ona Portekizce teklif ettiği zaman- en azından Jacob lisede seçmeli olarak İspanyolca dersi almıştı.

Artık beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

İki gün boyunca,Edward ve Carlisle Alice'in Volturi'nin geldiği yer olarak gördüğü alanda kaldılar. Burası Victoria ve yenidoğanların geçen yaz saldırdığı ölüm alanıydı. Bu Carlisle'a sürekli tekrarlanıyor gibi hissettiyor muydu merak ettim,dejavu gibi.Benim için tamamen yeni olacaktı.Edward ve ben bu kez bir aile olarak duracaktık.

Volturi'nin Edward veya Carlisle,ikisinden birini takip edeceğini düşünüyorduk.Eğer bir sürpriz olursa,yemleri işe yaramazsa ne olur diye merak ediyordum. Volturi buna dikkat ederler miydi?Volturi dikkat ihtiyaç duyduğunu hiç hayal edemiyordum.

Demetri'ye,umuyorum ki,görünmez olmama rağmen,Edward'la kaldım.Elbette.Birlikte geçirebileceğimiz sadece bir kaç saatimiz kalmıştı.

Edward ve ben büyük bir vedalaşma sahnesi yaratmadık,ben de bunu planlamadım.Bunun hakkında konuşmamız sonuna geldik demektir.Bu bir el yazmasının son sayfasındaki gibi "Ve Son" tipinde olabilirdi. Bu yüzden asla elveda demedik,birbirimize olabildiğince yakın kaldık,hep dokunduk.Herhangi bir son geliyorsa,bu bizi ayıramayacaktı.

Renesmee için güvenli ormanın yakınındaki alana bir çadır kurduk,bir dejavu daha,kendimizi yine soğukta Jacob'la kamp yaparken bulduk.Geçen Haziran'dan beri ne kadar çok şeyin değiştiğine inanmak imkansızdı.Yedi ay önceki, üç köşeli imkansız ilişkimiz,üç farklı türün önlenemez kalp kırıklığı. Şimdiyse herşey mükemmel dengede idi. Bu korkunç yapbozun parçaları çok ironik bir şekilde,tam zamanında bir araya gelmiş gibi görünüyordu.

Yeni yıldan önceki gece kar tekrar yağmaya başlamıştı.Bu kez küçük kar taneleri taş zemine düşüp erimiyordu. Jacob ve Renesmee uyuyunca- Jacob o kadar gürültülü horluyordu ki,Renesmee'nin nasıl hala uyanmadığını merak ediyordum- kar toprağı örten ince bir buz tabakası haline geldi,sonra daha da kalınlaştı.Güneş

doğduğunda,Alice'in görüsündeki sahne tamamlanmıştı.Edward ve ben bembeyaz alanı aşip geçerken sıkıca elele tutuştuk,ikimiz de konuşmadık.

Sabahın bu erken saatlerinde,diğerleri de toplandı,gözlerinin sessizliği hazırlıklı geldiklerini açıkça gösteriyordu,bazısı parlak altın,bazısı canlı kırmızı.Kısa bir süre ardından hepimiz bir aradaydık,kurtların ağaçların arasındaki hareketlerini duyabiliyorduk.Jacob Renesmee hala uyurken çadırdan çıkıp,onlara katılmak için ortaya çıkmıştı.

Edward ve Carlisle diğerlerini gevşek bir hatta sıralıyorlardı,şahitlerimiz birer köprü gibi yanımızda diziliyorlardı.

Uzaktan çadıra doğru bakarak Renesmee'nin uyanmasını bekledim.Uyandığında ona iki gün önceden seçtiğim elbiseyi giymesi için yardım ettim.Elbise süslü ve kadınsı görünüyordu ama aşınmayacak kadar sağlamdı-bir kurt adamın omzunda taşınsa bile. Montunun üstüne içinde belgeler,para,bilgi ve onunla Jacob,Charlie ve Renee için yazdığım ve onları sevdiğimi anlatan notlar olan siyah deri çantayı taktım.Çantanın ona ağırlık olmaması için yeterince güçlüydü.

Yüzümdeki acıyı görünce gözleri kocaman açıldı.Ama bana ne yaptığımı sormayacak kadar düşünebiliyordu.

"Seni seviyorum" dedim ona, "Her şeyden çok."

"Ben de seni seviyorum,anne" diye cevap verdi.Boynundaki madalyonun içinde Edward,ben ve onun fotoğrafının olduğu kısma dokundu. "Her zaman birlikte olacağız."

"Kalplerimizde her zaman birlikte olacağız." diye doğruladım onu nefes almış gibi sessizce. "Ama bugün zamanı gelince,beni bırakmak zorundasın."

Gözleri genişledi ve eliyle yanağıma dokundu. Bu sessizlik eğer bağırsaydı daha yüksek sesli olamazdı.

Parmaklarını yüzüme daha sıkı bastırdı. Neden?

"Sana söyleyemem." diye fısıldadım. "Ama yakında anlayacaksın.Söz veriyorum."

Kafamda Jacob'ın yüzünü gördüm.

Kafamı sallayıp,parmaklarını yavaşça ittim. "Bunu düşünme," kulağına doğru nefes aldım. "Ben sana koşmanı söyleyene kadar Jacob'a bir şey söyleme,tamam mı?"

Anladı,o da kafa salladı.

Renesmee'nin eşyalarını toplarken,anlayamadığım parlak bir renk gözüme çarptı.Bir umut zerresi güneş ışığıyla antika değerli takı kutusunun köşesine çarptı. Bir an için bunu düşündüm ve omuz silktim. Alice'in ipuçlarını aldıktan sonra, bu karşılaşmanın barışla sona erebileceğinden hiç umut etmemiştim. Ama neden mümkün olduğunca arkadaşça başlamayı denemiyordum? Kendime sordum. Ne zararı olabilirdi? Sanırım bunlardan sonra biraz umut besleyebilirdim – kör,hissiz umut- ilerledim ve Aro'nun

bana düğün hediyesi olarak gönderdiği kutuya uzandım.

Altın zinciri hızlıca boynuma geçirdim ve kocaman elmasın boynumda yarattığı ağırlığı hissettim.

“Pretty” diye fısıldadı Renesmee.Kollarını boynumda doladı.Baskısını yanağımda hissettim.Kenetlenmiş şekilde,onu çadırın dışına taşıdım.

Edward ben yaklaştıkça gözlerini dikti,ama normalde benim veya Renesmee'nin aksesuarlarını fark etmezdi.Kollarını bir an için etrafımızda sıkıca sardı,ardından derin bir iç çekti ve bizi bıraktı.Gözlerinde herhangi bir veda görmedim.Belki bundan sonraki hayat için kendisine izin verdiğiinden daha fazla umudu vardı.

Yerlerimizi aldık,Renesmee beceriklice sırtıma tırmandı ve ellerimi serbest bıraktı. Carlisle,Edward,Emmett,Rosalie,Tanya,Kate ve Eleazar'ın oluşturduğu hattın biraz gerisinde durdum.Benjamin ve Zafrina'ya daha yakın durdum;görevim becerebildiğim kadar onları korumaktı. Onlar bizim en iyi hücum silahlarımızdı. Eğer Volturi onları göremezse,bir süre için bile olsa,bu herşeyi değiştirebilirdi.

Zafrina dimdik ve sert görünüyordu,Senna neredeyse onun aynadaki görüntüsü gibi yanındaydı.Benjamin yere oturmuş,avuçlarıyla toprağı ezip sessizce hatalı hatlar hakkında mırıldanıyordu.Geçen gece,doğal kaya kümelerini dağıtmıştı,şimdi kar yığını tüm alanla beraber onları da kaplamıştı. Onlar bir vampiri yaralamaya yetmezdi ama, belki akıllarını karıştırmaya yeterdi.

Şahitler sağımızda ve solumuzda kümelenmişlerdi,bazıları daha yakındı,kendilerini açıkça belli etmek isteyenler en yakındalardı. Siobhan'ın şakaklarını ovduğunu farkettim,gözlerini konsantrasyonla kapamıştı;Carlisle'ın dediğini mi yapmaya çalışıyordu?Diplomatik bir çözümü mü hayal ediyordu?

Arkamızdaki ağaçların orada,görünmeyen kurtlar hala duruyorlardı ve hazırlardı;onların solumalarını,kalp atışlarını duyuyorduk.

Bulutlar döndü,ışıkların yayılmasından sabah veya öğlen olduğu anlaşılabilirdi.Edward'ın gözleri dikkatlice bakabilmek için kısıldı,onun bu kati sahneyi ikinci kez gördüğüne tamamen emindim.İlki Alice'in gördüğüydü.Volturi buraya geldiği an tamamen aynı olacaktı.Şimdi sadece birkaç dakika veya saniyemiz kalmıştı.

Tüm ailemiz ve müttefiklerimiz kendilerini hazırladılar.

Büyük kızıl Alfa kurt ormandan koşup gelerek benim tarafımda,az ötemde durdu; onun Renesmee bu kadar büyük bir tehlikedeyken uzakta durmasının ne kadar zor olduğunu anlayabiliyordum.

Renesmee bükülmüş parmaklarını onun büyük omuzlarındaki kürküne uzatıp dokundu ve vücudu biraz rahatladı.Jacob yakınıdayken daha sakindi.Ben de bir parça daha iyi hissettim.Jacob'la birlikte olduğu sürece,Renesmee iyi olacaktı.

Edward arkasına tehlikesiz bir bakış atıp,bana uzandı.Elini sıkıca tutabilmek için kolumu gererek ona uzattım.Parmaklarımı sıktı.

Bir dakika geçmişti ki,kendimi yaklaşanların sesini gergince duyarken buldum.

O sırada Edward kaskatı kesildi ve kenetlediği dişlerinin arasından tısladı.Gözleri bizim durduğumuz yerin kuzeyine odaklandı.

Onun baktığı yere baktık.Ve son saniyelerin geçmesini bekledik.

36. Bloodlust (Kana Susama)

Tören alayı gibi geldiler, çok fazla yeteneği de yanlarında getirerek.

Katı ve resmi bir şekilde düzenli bir ordu edası ile gelmişlerdi. Sanki bir sınırın içerisinde birlikte hareket ediyorlardı, harika bir senkronizasyon içerisinde karanlık ağaçları takip ediyorlardı, kırılmaz bir şekilde beyaz kardan bir kaç inch yukarıda ilerliyorlar ve bu düzen en büyük avantajları haline geliyordu. Etrafta gri bir renk vardı; Grup içindekilerin kalplerinin ve düşüncelerinin hepsinin en derin siyaha bürünmesiyle birlikte herbir bedenın yansıması ile çevrenin rengi daha da karardı. Hepsinin yüzü gölgeli ve siyah cübbeli idiler. Muntazam biçimde hareket eden ayaklarının sesi sanki bir müzik gibiydi, karmakarışık ayak vuruşlarıyla beraber asla sendeleyemeyecekler gibi.

Ayaklarının şekillerinden ve uyumlarından bahsetmiş...

Yavaş ama emin adımlarla ilerliyordular, aceleleri yoktu, herhangi bir gerilim yada korku da yoktu.

Yenilmez olmanın verdiği rahatlıktan başka bir şey değildi bu.

Bu balayımızda gördüğüm kabusumun aynısıydı. Sadece şeytanca arzularının bir an öcne yerine gelmesini istiyorlardı. Bu yüzleri daha önce kabusumda da görmüştüm, intikam içinde gülümseyen yüzler. Böylece Volturi nin bize hepsinin birden bu hisleri verebilmesi için nasıl disipline edildiklerini de anlamıştım. Aynı zamanda onlar burada onları bekleyen bizim tarafımızda olan vampirler yüzünden de herhangi bir sürpriz yada korku belirtisi de göstermediler, organize olmamış ve hazırlıklık bir grupla mukayese edildiğinde. Aynı zamanda ortamımızda duran dev gibi kurtlardan dolayıda herhangi bir sürprizle karşılaşmış gibi görünmüyordular.

Otuz iki kişiydiler.

Bizden 19 kişi savaşabilecek durumdaydı, ve 7 kişi de biz yok edilirken izleyecek olan. Aynı zamanda da 10 adet kurtadam.

Kırmızı cübbeliler geliyor, kırmızı cübbeliler geliyor diye kendi kendine söylendi ve bir kere sessizce güldü Garrett. Kate nin daha da yakınına yaklaştı.

" Geldiler" Vladimir Stefan a fısıldadı.

" Eşleri" diye Stefan geri cevap verdi. Bütün koruyucular. Hepsi bir aradalar. Bu çok iyi Volterayı yok etmek için tekrar denemek zorunda değiliz.

Daha sonra eğer sayıları yeteri olmazda, Volturi yavaş ve heybetli bir şekilde avantaja sahipti, daha fazla vampir onların arkalarını korumak için yerlerini almaya başlamışlardı.

Görünürdeki yüzlerinde sadece savaşmak olan bu vampirler, volturinin anlamsız disiplini altında duygu kaleideskopu gibiydiler. İlk anda kendilerini bekleyen güvü görünce sok oldular ya da biraz endişe duydular belki. Ama çok çabuk bu duyguları

atlattılar, karşı konulmaz numaralarını sakladılar, durdurulamaz Volturi nin arkasındaki yerlerini korudular. Biz onlara süpriz yapmadan önce büründüleri ifadelerine geri döndüler.

Yüzlerinde ki kesin ifadeden dolayı kafa yapılarını anlamak çok kolaydı. Kızgın bir kalabalık, çılgınca yasaları uygulamak için kamçılanmış ve sadece adalete köle topluluk.

Ben vampirlerinin dünyasının hislerini ölümsüz çocuğa doğru bakan bu yüzleri okumadan önce tamamen anlayamamıştım.

Yanlarında kırk dan fazla birarada organize olmamış çeşitli kişilerden meydana gelmiş bir topluluk daha vardı. Bunlar Volturi nin kendi şahitlerimiydi? Biz öldüğümüzde, onlar dünyaya suçluların tamamen yok olduklarını mı söyleyeceklerdi, volturi için hiçbir şey yapmayan tarafsız bir şahit topluluğu. Çoğunun gözlerinde sadece şahitlik yapmaktan çok gözyaşı ve sonundaki acıya yardım etme isteği daha çok okunuyordu.

Bizim bir temennimiz yoktu. Her nasıl olacaksa Volturi nin avantajlarının etkisini yok etsek bile, yine de hala bizi olduğumuz yere gömebilirlerdi. Eğer Demetri yi öldürürsek, Lacop'un Reneesme ile beraber buradan kaçma şansı olabilirdi.

Aynı bitmiş, gömülmüş olma duygularını etrafımda hissedebiliyordum. Umudunu yitirmiş ağır bir hava, beni aşağılara doğru çok kuvvetli bir basınçla çekiyordu.

Bir vampir, her iki gruptan da ayrı olduğu anlaşılabilen biriydi; Irina olduğunu hatırladım ikigrup arasında da kalmaktan dolayı tereddüt içerisinde idi, ifadesi diğerlerine göre çok farklıydı. Irina nın kokmuş gözleri Tanya'nın ön saflarda olan yerine baktı ve gözlerini ondan alamadı. Edward çok kızgın bir ses tonuyla hırlayarak söyledi.

Alistair haklıydı dedi Edward Carlisle a.

Ben de Caelisle nin Edward ın sorusu karşısındaki ifadesine baktım.

Alistair haklıydı dedi Tanya Onlar Caius ve Aro yok etmek ve yakalamak için geldiler. Edward nerede ise sesizce nefes verdi; sadece bizim tarafımızda olanlar duydu. Tamamen hazırlanmış çok fazla stratejileri var. Irina nın suçlaması ispatlanamazsa, taaruza geçmek için başka bir sebep bulacaklar. Şimdi Reneesmeyi görecekler, gidişattan da kesinlikle eminler. Hala bu saçma sapan düşünceleri yüzünden dikkatli olmalıyız, ama onlar mutlaka duracaklar, Renesme hakkında gerçeği duyacaklar. Her ne kadar yduymaya yada dinlemeye niyetleri olmasa da.

Jacop tuhaf bir kabadayılık gösterisi yaptı.

Bu beklemelik hareketle beraber, 2 saniye sonra durdular. Kısık sesli müzik şeklinde mükemmel senkronize olmuş bu grupta sessizlik hakimdi. Kusursuz disiplinleri hala sağladı, Volturi salt bir durgünlükla donmuş gibi durdu. Bizden 100 yard uzaklıktalardı.

Arkamda ve yan tarafımda , büyük kalplerin seslerini duymaya başlamıştım, daha da yakına geldiler.

Gözlerimi sağ ve sol köşeye doğru çevirdim ki Volturi yi ne durdurmuştu nasıl bu kadar avantajlı iken durmuşlardı.

Kurtlar bize katılmışlardı.

Düzensiz hattımızın diğer yanına, kurtlar uzun kash kollarıyla dahil olmuşlardı. Kendime bir saniye ayırdığımda, benim bildiğim sadece 10 kurt vardı, kurtlar tekrar bir bakış attığımda hatırladım ki bazılarını hiç görmemiştim ben. 16 kişiydiler Jacop u da eklersek 17 ve kesinlikle yanımızdaydılar.

Kesinlikle anlaşılın oydu ki bu yeni katılan kurtlar çok çok gençlerdi. Bunu daha önceden tahmin etmem gerekirdi. Etraflarında çok fazla vampir olduğunda, Kurtların nüfusu da hızlıca artıyordu.

Daha fazla çocuk ölecek. Neden Sam in buna izin verdiğini merak ettim, Ve hatırladım ki Sam inde başka seçim şansı yoktu. Eğer kurtlardan biri yanımızda durursa, Volturi de diğerlerini mutlaka arayacak ve onları bulacaktı. Bütün sürü burdaydı ve bu bütün sürüyü kaybetmekle ilgili bir kumardı.

Ve biz kaybedecektik.

Birden bire öfkelenmişim, bu öfkeninde ötesindeydi, katil olabilecek kadar sinirlenmişim.

Ümitsiz acılarım tamamen yok olmuştu. Kızılımsı parlaklık Önümde duran siyah figürlerin yerini almıştı, şimdi bütün istediğim dişlerini onlara geçirmek, vucutlarını parçalara ayırmak ve onları parçalayarak yakmak.. o kadar delirmişim ki onları tamamen yandığı odun yığınlarının etrafında dans etmeyi bile düşünüyordum, külleştiklerinde de kahkahalarla gülecektim. Dudaklarım yeniden büzüldüler, düşük vahşi birhırıltı karnımdan boğazıma kadar gelerek dışarıya çıktı. Dudağımın kenarlarında bir gülümseme belirmediğini fark ettim.

Benim yanımda duran, Zafrina ve Selana sesiz homurdanmamı duymuşlardı. Edward ellerini ellerime daha sıkı bastıdı, beni uyarırcasına.

Volturi nun yüzlerinin büyük bir bölümü hala anlamsızca bakıyorlardı. Sadece iki tanesi bütün grubun görüntüsünden ve duygusundan farklı duruyorlardı. Ortadadaydılae, elleri ile birbirlerine dokunuyordu, Aro ve Caius değerlendirme işin durmuşlardı, ve bütün muhafızlarda onlarla beraber durmuşlar ve öldürme emrini bekliyorlardı. Bu ikisi birbirlerine hiç bakmadılar, ama açık olarak bellidiki birbirleri ile bağlantı kuruyorlardı. Marcus, Aro nun diğer eline dokunmayı düşündü, sanki konuşmanın bir parçası değil gibiydi. İfadesi gardiyanlarıninki kadar sersem değildi, fakat nerede ise bomboş bakıyordu. Onu daha önceden de gördüğüm gibi, tamamen sıkılmış gibi görünüyordu.

Volturi nin tanıkları gözlerini bize doğru çevirdiler, gözleri Renesme ve bana odaklanmıştı, ama oramana yakın bir yerde kalmayı tercih ettiler ve volturi askeri ve kendileri arasında mesafeyi koruyorlardı. Sadece İrina çok fazla hareket etmeden

Volturi ye yakın duruyordu, eski zamanlardan kalma kadınlara bir kaç adım uzaklıkta idi, harika saçlı pudra gibi tenli ve film gibi gözler ve onların iki iri bodygardı.

Aro nun tam arkasında daha koyu renk pelerin giymiş bir kadın duruyordu. Arkasına dokunup dokunmadığından tam oalrak emin olamıyorum. Bu başka bir kalkan mıydı, Renata? Merak etmişim. Eleazar ın dediği uzaklaştırıcı mıydı?

Fakat ben hayatımı Caius yada Aro yu öldürmek için tehlikeye atamazdım, daha hayati hedeflerim vardı.

Aro ve Caius un kırmızı parlayan gözleri bize doğru bakmaya başladı. Aro nun yüzündeki hayal kırıklığını okumuştum ve gözleriyle yeniden ve yeniden herhangi bir şey kaçırmamak için bize doğru bakıyordu. Üzütüyle dudaklarını sıkıştırdı.

Bu dakikada, Ben hiç bir şeydim ama neyseki harika olan Alice kaçmış olmasıydı.

Ara uzamıştı, Edward ın nefesinin hızını duydum.

Carlisle sessiz ve endişeli bir şekilde "Edward" diye seslendi

" Nasıl ilerleyecekleri konusunda emin değiller. Seçenekleri tartıyorlar, önemli hedefleri belirliyorlar ilk hedefleri ben, sen, Eleaze ve Tanya. Marcus bizim aramızdaki bağları okumaya çalışıyor ve bizim zayıf noktalarımıza odaklanmış durumda. Romanyalılarında aramızda olması onları sinirlendirdi. Bilmedikleri yüzleri burada görmekten dolayı endişeliler, Zafrina ve Senna gibi ve tabikide kurtlat, doğal olarak. Hiç bir zaman sayıcı azınlıkta kalmamışlardı. Onları durduran da buydu.

"Sayıca az almak" Tanya kuşkuyla söyledi

" Tanıklarını saymıyorlar" Edward dedi. Onları yok sayıyorlar, korunmalarının anlamsız olduğunu düşünüyorlar. Aro seyircilerinin yanına gitti.

Carlisle "Şimdi Konuşmalımıyım" diye sordu.

Edward terredüt etti, sonra " bu sahip olabileceğin tek şans" dedi.

Carlisle omuzlarını kaldırdı ve biraz defansif çizgimizden bir kaç adım ileriye gitti. Onu korumasız ve yalnız görmekten nefret ettim.

Kollarını açtı, avuş içlerini birleştirir şekilde sanki tebrik eder gibi " Aro, benim eski arkadaşım, yüzyıllar olmuş"

Kocaman bir dakika boyunca bembeyaz bir ölüm sessizliği oldu. Edward'ın Aro nun Carlisle nin sözlerini değerlendirilmesinin gerilimini hissettim. Gerginlik gitgide artıyordu.

Daha sonra Aro Volturi formasyonunun ortasından bize doğru bir adım attı. Kalkanı, Renata da onunla beraber hareket etti. Parmakları sanki cübbesine dikilmiş gibi. İlk seferinde, Volturi safları tepki gösterdi, dişlerinin arasından şikayet eden sesler çıkmaya başladı. Bazı savaşçı gardiyanlar öne doğru eğildi.

Aro onlara elini kaldırdı ve " barış" dedi.

Sadece bir kaç adım daha yürüdü, ve başını bizim tarafa doğru merakla kaldırdı.

" Harika kelimeler" Carlisle, " Zayof, ince sesi ile nefes alarak söyledi" " Öyle görünüyor ki, topladığın ordu, beni ve benim değerli yandaşlarımı öldürmek için buradalar"

Carlisle kafasını salladı ve 100 metreden uzağında olmayan bize doğru bir bakış attı.

" Elime dokunabilir ve amacımın ne olduğunu anlayabilirsin" dedi

Aro nun zeki gözleri kısıldı. " Fakat, senin amacının bir önemi olduğunu da nereden çıkardın, Carlisle, bu yaptığınla yüzleşmeden" kaşlarını çattı, üzgün bir yüz ifadesine büründü. Gerçek miydi değil mi bu ifade bunu söyleyemem.

" Bana yapılan bu suçlama sonucunda beni cezalandırmanızı kabul etmiyorum"

" Daha sonra kenarda durdu ve bunu cezalandırmak bizim sorumluluğumuzda. Gerçekten Carlisle, bu gün seni hayatını korumaktan başka hiçbir şey beni memnun etmezdi.

" Kimse kuralları çiğnemedi, Aro. Bırak da açıklayayım." Carlisle yine bir umutla ellerini Aro ya doğru uzattı.

Aro Cevap vermeden önce, Caius Aro nun yanına hızlıca süzüldü.

" Çok fazla anlamsız kurallar, gereksiz kanunlar ürettin kendine Carlisle" bu beyaz saçlı eski zamanlardan kalma adam. " Bu doğruluğu kesinlik kazanmış hatalarını nasıl bize karşı koruyacaksınız"

" Kural yıkılmadı, Eğer dinlerseniz?"

" Çocuğu gördük, Carlisle" Caius dedi. " Bize aptalmışsınız gibi davranma"

" O ölümsüz çocuklardan değil. Vampir de değil. Size bunu çok kolay bir şekilde bir kaç dakikada kanıtlayabilirim".

Caius Carlisle nin sözünü kesti. " Eğer o yasaklılardan biri değilse, neden onu korumak için böyle bir tabur oluşturduunuz?

" Şahitler, Caius, sizin getirdiğiniz gibi" Carlisle sinirli bir ses tonu ile izah etmeye çalıştı; "

Burada bulunan arkadaşlarımız size çocuk hakkındaki gerçekleri anlatmak için buradalar, yada sadece siz ona kendiniz bakabilirsiniz. Yanaklarındaki insan kanının aktığını kendi gözlerinizle göreceksiniz Caius dedi.

" Kesinlikle bir hile" dedi Caius. " Bize bunu anlatan itirafçı nerede? Hemen onu buraya getirin."

Ayağını İrina'nın olduğu yere doğru çevirerek eşlerin arkasında duran İrina ya seslendi, "Buraya gel" İrina, gözlerini ayırmaksızın ona baktı, yüzü sanki korkunç kabusundan henüz uyanmış gibi duruyordu.

Caius sabırsızlıkla parmaklarını sıktı. Eşlerden birinin büyük korumalarından birisi İrina'nın yanına geldi ve onu Caius'a doğru itekledi. İrina yavaş adımlarla Caius'a doğru yürüdü. Bir kaç metre sorna durdu, gözü hala kızkardeşlerindeydi.

Caius aralarındaki mesafeyi kaadı, ve direk olarak yüzüne baktı.

İncinmemiştim, fakat bu yapılan şeyde korkunç bir alçatma söz konusu idi. Sanki birinin bir köpeği tekmelemesi gibi. Tanya ve Kate aynı anda tısladılar.

İrina'nın bedeli katılaştı ve gözleri Caius'a doğru odaklandı. Arkama yapışmış halde duran Renesme'ye doğru elini kaldırdı, parmakları Jacop'un kürkünden ötürü hala karmakarışık. Caius benim tamamen kırmızı hale gelmiş gözlerimi ve kızgın görüntümü fark etti. Jacop'un göğsünden bir homurdama sesi yükseldi.

"Bu senin gördüğün çocuk mu" Caius sordu. "Bu açıkça insandan daha farklı olduğu belli olan"

İrina bize tekrar baktı ve kafasında oturturmaya çalıştı, Renesme'yi ilk gördüğü zaman ve şimdiki zaman arasındaki farkı anlamaya çalışıyordu, kafa karışıklığı bütün benliğini sarmıştı.

"Evet" Caius hırladı.

"Ben şey ben tam emin değilim" dedi aklı karışmış bir şekilde.

Caius ona tekrar vurmak istercesine ellerini çekti. çelik gibi bir sesle "Ne demek istiyorsun" dedi.

"O aynı değil, ama sanıyorum ki bu aynı çocuk. Demek istediğim şu ki, o değişmiş. Bu çocuk benim gördüğüm çocuktan daha büyük.

Caius'un kızgın nefesi dişlerinin arasından duyuluyordu, ve İrina bitirmeden önce sesini kesti. Aro Caius'un yanına geldi ve ellerini onun omzuna koydu.

"Sakin ol kardeşim. Bu olayı çözecek zamanınız var. Aceleci olmaya gerek yok"

Somurtkan bir ifade ile, Caius İrina'ya arkasını döndü.

"Şimdi tatlı elmam" Güçlü ama şeker bir ifade ile Aro dedi. "Bana ne demek istediğini gösterirmisin" Elini şaşkın vampirin eline koydu. İrina da belirsizlik içerisinde elini koydu. Sadece birkaç dakika için onun ellerini ellerinde tuttu.

"Gördün mü, Caius" dedi. "ihtiyacımız olan şeyi almamız ne kadar basit"

Caius onu cevaplamadı. Gözlerinin kenarından, Aro onu seyredenlere bir göz attı, ve sonra Carlisle'a doğru döndü.

" Yani şimdi elimizde bir gizem var, görünen o ki. Görünen o ki bu çocuk büyüyor. Evet İrina'nın ilk hatırladığı şey bu çocuğun bir ölümsüz çocuk olduğu

" Bu da benim kesinlikle açıklamaya çalıştığım şey" dedi Carlisle, Sesi değişmiş şekilde, onun içinde rahatladığını tahmin edebiliyordum. Bu umutsuz ve diken üstünde bekleyişimizi bir süre için durdurdu.

Ben herhangi bir iç rahatlaması hissedemedim, Bekledim, sadece uyuşmuş bir öfke ile , Edward'ın söz verdiği strateji katmanlarının oturması için.

Carlisle elinin yeniden Aro'ya doğru uzattı.

Aro bir saniye için tereddüt etti. " Bu hikayenin ortasında olan başka birinden açıklama almayı tercih ederim dostum" Bu kural ihlalini senin yapmadığını da biliyorum yanlış mıyım?

" Ortada herhangi bir ihlal yok"

" Olması gerektiği gibi olmalı, Ben doğruya bütün haliyle sahip olmalıyım" Aro'nun yumuşak sesi sertleşti. " Ve bunun en iyi yolu, doğruyu bütün hikaye ile birlikte senin yetenekli oğlundan öğrenemem" Kafasını Edward'a doğru döndü. " Çocuk onun yeni doğan eşine yapışmış, Edward'ın bu sorumluluğu üstleneceğini düşünüyorum."

Tabiki de o Edward'ı isteyecekti. Edward'ın beyninden, bütün düşüncelerimizi duyabilirdi.

Sadece benimkisi hariç.

Edward hızlıca döndü, gözlerime bakmadan benim ve Renesmee'nin alınımıza öpücük kondurdu. Uzun adımlarla karlı alana doğru ilerledi, Carlisle'nin omzuna dokunup onu geçerek. Arkamda sesiz bir hıçkırık sesi duydum, Esmeye içinden gelerek korkunç bir şekilde sessizce ağlıyordu.

Volturi'nin ordusunda gördüğüm kırmızı sis tabakası, daha açık renk almaya başlamıştı, Edward'ı bu boş beyaz alanda yalnız başına görmeye katlanamıyordum, fakat aynı zamanda karşı tarafa da Reneesmee'den bir adım bile uzakta olmak fikri daha katlanılmaz geliyordu. Zıtlıklar içerisinde kalmıştım. Donmuştum, sanki kemiklerim bu basınca daha fazla dayanamayacak ve kırılacaktı.

Jane ve Edward tam iki tarafında ortasında olan bir açıya yani onlara bizden daha yakın olduğunda ona doğru gülerken gördüm.

Bu kendini beğenmiş bir gülümsemeydi. Hiddetim zayıflıyordu, bu öfkeli kana susamadan daha yüksek olduğu kesindi. O dakikada kurtların bu kararı baştan verilmiş savaşa bağlı olduklarını hissettim.

Dilimdeki deliliğin tadını alabiliyordum? İçimde geldit dalgalanmaları gibi bu hislerin aktığını hissetmiştim. Kaslarım sıkıştı, otomatik olarak tepki verdim. Bütün gücümü kullanarak kalkanımı genişletmeye başladım, kalkanın genişlemesi bu kadar geniş alan için mümkün müydü? On kere benim en iyi

uzaklığım neydi? Cirit gibi. Nefesim parlamaya hazır olarak gayretle acele ediyordu.

Kalkan parıldayarak kabarcık şeklinde çok ince bir perde gibi enerji yayıyordu, likit çelik misali mantarimsı bir bulut gibi.

Bu elastik kumaş için artık geri çekilmek yoktu, bir anlığına sadece ham gücümle, hissettiğim boşluğu sadece benim yarattığımı gördüm. Bu benim parçam olan görünmeyen boşluğa kendi defansım için tutunuyordum, bilinç altımda gitmesini istemiyordum. Şimdi onu serbest bırakmışım ve kalkanım kolaylıkla benden 55 metre öteye gitmişti, sadece konsantrasyonumun belli bir kısmı ile, kablo gibi sadece benim emrilerime uyan bir parçaydı bu kalkan. Kalkanı ittim, uzun ve sivri bir oval oluşturdum.

Şu anda kalkanın içerisinde olan herkes sanki benim bir parçamdı. Bu parlak ısının altında, beni çevreleyen hayran bakışlarında hepsinin hayat belirtilerini hissedebiliyordum. Kalkanı gerken uzunluğa doğru ittim ve Edward'ın parlak ışığını kalkanımın içerisinde hissettiğimde rahat bir nefes aldım.

Kalkanı orada tuttum, Edward'ı ince ama düşmanlarımız tarafından asla kırılmayacak bu kalkanın tamamen içine almışım.

Hemen hemen bir dakika geçmişti. Edward hala Aro'ya doğru yürüyordu. Artık herşey değişmişti, ama kimse

bu kalkan patlamasını benden başka fark etmemişti. Dudaklarımla kokunç bir gülünç belirdi. Diğerlerinin bana baktığını hissettim, Jacop'un kocaman siyah gözleri sanki ben aklımı kaybetmişim gibi bana bakıyordu.

Edward bir kaç adım sonra Aro'ya yakın bir yerde durdu, ben üzüntüyle bu kalkanı onun üzerinde daha

fazla tutmamam gerektiğini fark ettim, bu değişimi kısmen önlemem gerekiyordu. Bizim bütün hazırlığımızın noktası buydu, Aro nun bizim bütün hikayemizi dinlemesi. Fiziksel olarak bu kalkan var oldukça Edward 'a dokunması bile mümkün değildi, kalkanımı geriye aldım ve Edward'ı açıkta bıraktım.

Gülen yüzüm tamamen ortadan yok oldu. Tamamen Edward ı fokuslandım, kalkanı herhangi bir şey yanlış giderse die hazır tutuyordum.

Edward'ın çenesi küstahça açıldı ve elini Aro'ya doğru sanki çok büyük bir onur bahşediymiş gibi uzattı. Aro onun bu tutumundan hoşlanmıştı, ama bu hoşlanma genel bir hoşlanma değildi. Renata Aro nun gölgesinde sinirlice titrediydi. Caius un kaşları çok derin bir kızgınlık içerisinde ve o sanki transparan olan derisi ve yüzü buruştu. Küçük Jane dişlerini gösterdi, arkasında duran Alec'in gözleri de konsantrasyon için hazırды. Onun hazır olduğunu düşündüm, benim gibi, herhangi bir durumda saldırmaya hazır.

Aro aradaki mesafeyi durmadan tamamladı ve gerçekten onun korkması gereken ne vardı? Ağır gölgeler halindeki gri cübbeliler Felix gibi bir kaç metre uzaktaydılar. Jane ve onun yakma yeteneği Edward'ı şiddetli ıstırap içerisinde bırakabilirdi. Alec Aro nun yanına bir adım bile yaklaşırsa Edward'ı sağır edebilirdi. Kimse benim onları

durduracak gücüm olduğunu bilmiyordu, Edward da dahil.

Tehlikeli olmayan bir gülümseme ile, Aro Edward'ın elini aldı. Gözleri bir kere parladı, ve bütün bilgileri almak için omuzları tamamen kamburlaştı.

Bütün düşünülen sırlar, bütün stratejiler, herşey Edward'ın geçen bir ay boyunca herkesin zihinlerinde duyduğu herley artık Aronundu. Aynı zamanda Alice'nin görüleri, ailemizin bütün sessiz kalması gereken özel anları, Reneesme nin bütün resimleri, bütün öpüşmeler, Edward la benim aramdaki bütün dokunuşlar. Hepsini hepsini şimdi Aro da biliyordu.

Hayal kırıklığı içerisinde homurdandım, kalkan öfkeme bulandı, şeklini değiştirdim ve bizim bulunduğumuz tarafa doğru kaydurdım.

" Rahat ol, Bella" Zafrina bana fısıldadı.

Dişlerimi birbirlerine sıkıştırdım.

Aro Edward'ın hafızasında olanlara konsantre olmaya devam ediyordu, Edward'ın başı yana doğru eğildi.

Aro nun onu aklından aldıklarını geri okuduğundan dolayı boynundaki kasları daha gergin bir şekilde kilitlenmişti ve bu Aro nun hepimize cevabıydı.

Bu çift taraflı ama eşit olmayan bağlantı muhafızların gergin bir şekilde gelişine kadar yeterince

uzun devam etmişti. Kısık mırıltılar Caius kesin emirleri ile sessizliğe bağırduğunda kesildi. Jane kenarda sanki kendisine yardım edemiyormuş gibi duruyordu, ve Renera nın yüzü stresten semsert olmuştu.

Bir dakika için, Bu mükemmel kalkanın onları paniğe sürüklediğini ve zayıf hissettirdiğini anladım, şu anda Aro için gereksizdi, savaşçı olduğunu söylemezdim. Onun işi savaşmak değildi sadece korumaktı.

Kana susamışlığı yoktu. Benim olduğum gibi, yalnız eğer bu benim ve onun arasında olsa idi, onu yok edebilirdim. Yeniden Aro nun kendini düzelttiğini gördü. Gözleri parlıyordu, ifadesi korkmuş ama temkinliydi. Edward ın elini bırakmamıştı.

Edward ın kasları yavaşça gevşemişti.

" Gördün mü" diye sordu, kadifemsi sesi yumuşacıktı.

"Evet, Gördüm, gerçekten" Aro Edwar'a katıldı, ve şaşırtıcı bir şekilde sesi eğlenceli çıkıyordu. "

" Tanrıların ve hatta ölümsüzlerin bile göremeyeceği bir şey gördüm"

Disiplin halindeki yüzler de benim de hissettiğim gibi inanmıyor şekilde baktılar.

" Bana çok fazla düşünce verdim, benim genç arkadaşım" Aro devam etti

"Beklediğimden de fazlası"

Edward ın elini hala bırakmıyordu, ve Edward'ın birinin onu dinlemesinden dolayı oluşan gergin duruşu hala devam ediyordu.

Edward cevap vermedi.

" Onunla tanışabilir miyim?" İstekli bir ilgiyle rica eder bir biçimde sordu. " Bunca yüzyıldır yaşıyorum. böyle bir varlığı hayal bile edememiştim. Hikayelerimize eklenecek birşey"

" Bu neyle ilgili, Aro" Caius Edward ın cevap vermesinden önce sordu. .Soru benim Reneesmeyi kollarımla daha sıkı sarmama sebep olmuştu, göğsümde korunduğundan emin olarak.

" Senin hayalini bile kurmadığın bişeyü benim tecrübeli arkadaşım. Bir dakika düşün,artık bizim adaletimizin daha uzun süre uygulanabilirliği kalmadı"

Caius onun bu süpriz kelimelerinden ötürü homurdandı.

"Barış, kardeşim," Aro yatıştırıcı bir biçimde uyardı.

Bunun bizim için iyi haber olması gerekiyordu, bizim duymayı istediğimiz kelimeler, olabileceğini gerçekten düşünemediğimiz. Aro doğruyu dinlemişti. Aro kuralın yıkılmadığına inanmıştı. Fakat benim gözlerim Edward ın üzerindeydi, arka tarafında duran kolları gördüm. Kafamda Aro nun Caius zihninde tartmasını istediği açıklamaları tekrar ediyordum, iki anlam çıktığını fark ettim.

" Beni kızınla tanıştırmayacakmısın" Aro yeniden Edward'a sordu.

Yeni keşfini ortaya çıkaran sadece Caius değildi.

Edward isteksizce başını öne eğdi. ve artık Reneesme bir çocuğunu kazanmıştı. Aro her zaman bu eski zamandan kalmaların lideri gibi duruyordu. Eğer o bizim tarafımızda ise, yine de diğerleri bize saldırırlarmıydı?

Aro hala Edward'ın elini sıkıca tutuyordu, bazılarımızın duyamacağı bir şekilde sorusuna cevap veriyordu.

" Bu noktada kesinlikle kabul edilebilir bir uzlaşma düşünüyorum, bu şartlar altında ortda buluşabiliriz.

Aro elini serbest bıraktı. Edward bize doğru döndü, Aro da ona katıldı. Edward'a sanki en iyi arkadaşymış gibi omzuna dokunarak durdu. Onlar alanın bizim tarafımıza olan kısmına doğru ilerlemeye başladılar.

Gardiyanlar arkalarındaydılar, Aro onlaran bakmadan ellerini kaldırdı.

" Kendinizi tutan benim değerlilerim, eğer barışsever davranırsak bize hiçbir şekilde zarar vermeyecekler."

Gardiyanlar biraz daha açığa çekildiler ve pozisyonlarını korudular. Renata Aro nun daha da yakınına gelerek,

"Efendim" diye fısıldadı.

" Üzülme, aşkım " " Herşey yolunda" diye cevap verdi.

" Belki korumalarınızdan birkaçı bizimle beraber gelebilir" Edward önerdi " Sanırım bu kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlayacaktır"

Aro kabul etti ve eğer bu bir gözlem olacaksa kendini de düşünmesi gerekiyordu. Parmağını iki kere şıklattı. " Felix, Demetri."

İki vampirde yanında belirdi, onlarla daha önceden tanıştığımda da oldukları gibi keskin bakışları vardı. İkisinde uzun ve koyu renk saçlı idiler, Demetri katı ve kılıç gibi çok zayıfı, Felix ağır ve demirle kaplanmış gibi tehditkardı.

Beş tanesi karlı alanın ortasında durdular.

Edward " Bella, Reneesme yi bir kaç arkadaşıda yanına alarak getir" dedi
Derin bir nefes aldım. Bedenim gerginliğime karşı geliyordu. Reneesme yi bu karmaşanın ortasına götürmek.. Fakat Edward's güvendim. Eğer Aro herhangi bir ihanet planlıyorsa Edward bunu kesinlikle bilirdi.

Aro nu kendi tarafında 3 koruyucusu vardı, bende yanımda iki kişi götürecektim. Karar vermem sadece bir saniyemi aldı.

"Jacob? Emmett?" hızlıca sordum. Emmett, çünkü gitmek için ölüyordu. Jacob, çünkü o asla arkada kalmaya dayanamayacak gibi görünüyordu.

İkisinde onayladı. Emmett sırttı.

Yanımda onlarla alana doğru ilerledim. Seçimimi gördüklerinde gardiyanlardan başka bir gürleme sesi daha duydu. Kesinlikle onlar kurtadamlara güvenmiyorlardı. Aro adamlarına yine ellerini kaldırarak durmaları konusunda işaret verdi.

Demetri Edward'a ilginç bir grubunuz var dedi

Edward cevap bile vermedi, ama Jacop'un dişlerinin arasından hafif bir hırlama çıktı.

Aro dan bir kaç metre ötede durduk. Edward Aro nun omuzunun altından sıyrılarak hemen bize katıldı, elimi ellerine aldı.

Bir dakika için sessizce birbirimizin yüzüne baktık, Felix sessiz bir biçimde beni selamladı.

Erkeksi bir gülümseme ile " Tekrar merhaba Bella" dedi Jacop'un birdenbire değişen görüntüsünün her safhasını takip ederken.

Bu dağ gibi vampire bende buruk bir şekilde gülümsedim. " Hey, Felix"

" Güzel görünüyorsun. Ölümsüzlük sana çok yakımı" diyerek gülümsedi.
" Teşekkür ederim. Bu çok kötü...."

Açıklamasını sessizlik izledi, ama bu işin sonunu tahmin etmem için Edward ın yeteneğine ihtiyacım yoktu. Bu çok kötü ki sizi bir kaç saniye içinde öldürmek zorunda olacağız.

"Evet, çok kötü, değilmi?" diye mırıldandım.

Felix göz kırptı.

Aro bizim değiimimize hiç dikkat etmedi. Baını sadece bir tarafa doğru bylenmi gibi tutuyordu.

"Garip kalbinin sesini duydum" müziksel bir mırıldanmayala söyledi. " İlginç kokusunu alabiliyorum"

Doğruyu söylemek gerekirse, genç Bella, lmszlk fevkalade bir biçimde sana yakımı" dedi " Sanki bu yaşam için doğmusun gibi"

Bu asılırcı iltifatlarını gülümseyerek onayladım

" Hediyesi beğendinmi" diye sordu, boynumda olan kolyeme bakarak.

" Harika, ve ve çok mertsiniz. Teşekkür ederim. Size muhtemelen bir not gndermeliydim"

Aro zevk alarak gülüyordu. "

" Bu konuda biraz yalan söyledim. Dndm ki bu hediye yeni yznle uyum sağlayacaktı, ki sağlamıta.

Volturi nin merkezinden yılan tıslaması gibi bir ses duydum. Aro'nun omuzunun arkasından bir göz attım.

Hımm. Görünen o ki Jane Ara'nun bana verdiği hediye den ötürü pek memnun olmamıtı

Aro benim dikkatimi yeniden üzerine çekebilmek için boğazını temizledi. " Kızını tenrik edebilirmiyim, Bella canım" ok Şeker bir biçimde sormuştu.

Bu bizim de umduğumuz bir Şeydi. Ben kendime hatırlattım. Yavaş adımlarla i2 adım leriye doğru ilerledim, Reneesme yi götürmek için kendimle savaşarak. Kalkanım arkamda pelerin gibi dalgalanıyordu, ailemin geri kalanını korumak için ama Reneesme artık korumazdı. Yanlış birŐeylerin olduğunu korkunç hissettim.

Aro bizimle bulutu, yüzü parlıyordu.

" Ama o çok zarif" diye mırıldandı. " Ne kadar çok sana ve Edward'a benziyor" Daha gürültülü bir Şekilde

" Merhaba Reneesme"

Renesme bana hızlıca baktı. Bende onayladım.

" Merhaba Aro" güçlü ama çınlayan sesi ile cevapladı.

Aronun gözleri sersemlemiş gibi bakıyordu.

"Nedir bu" Caius arkadan bağırdı. Sormak zorunda kaldığı için sinirli görünüyordu.

" Yarı ölümlü, yarı ölümsüz" Aro ona ve diğer bütün herkesin duyacağı şekilde söyledi büyülenmiş gözlerinin Renesme den alamadan.

" Bu yeni doğmuş vampir Bella hala insankan onu taşımış"

"İmkansız" Caius alay ederek söyledi

" Beni kandırabileceklerini mi düşünüyorsun sevgili kardeşim" Aro nun görünümü eğleniyormuş gibi gözüküyordu, fakat Caius yine de çekindi." Bu duyduğun kalp atışı de kesin hiledir"

Caius somurttu, Aronun bu hamlesine vereceğini cevabı üzgün bir şekilde bekledi.

" Sakin ve dikkatlice, kardeşim" Aro uyardı, Reneesme ye halen gülerken. " Adaletini yerine getirmeyi ne kadar çok sevdiğini biliyorum, ama burada senin kurallarını bozacak bir çocuk ve onu ailesi yok"

" Öğrenilmesi gereken çok fazla şey var, çok fazla şey." Biliyorum ki tarih ve hikayeler toplamak konusunda gayretim sende yok, fakat bana hoşgörülü ol lütfen, kardeşim, şu adna imkansız üzerine bir bölüm ekliyorum. Sadece adaleti ve hüznü yanlış arkadaşlarda bekliyoruz, ama bak ne kazandık burada. Yeni, ışıldayan bir bilgi, bizim yapabileceklerimiz.

Reneesme yi eline almak için elleri ile onu çağırma işareti yaptı. Ama bu onun istediği değildi.

Benden ona doğru eğildi, yukarı doğru gerilerek, parmakları ile Aro'nun yüzüne dokundu.

Aro şok olmuş gibi görünmüyordu çünkü Reneesme nin bunu yaptığı herkes ilk önce tepki veriyorlardı, diğerlerinin düşüncelerini kesin Edward'ın aklından okumuştü.

Gülümsemesi genişledi, ve sonunda tatmine ulaştı. " Göz alıcı" fısıldadı.

Reneesme yeniden benim kollarıma döndü ve rahatladı, küçücük bebek yüzü çok ciddi görünüyordu

"Lütfen" diye ona sordu

Nazik bir şekilde gülümsesi "Tabiki senin sevdiklerine herhangi bir zarar vermeyeceğim değerli Reneesme"

Aro nun sesi çok rahat ve sevecendi. Beni bir kaç saniyeliğine kendimden geçirdi. Aynı anda Edward'ın dişlerinin gıcırdağını duydum, bizden biraz uzakta hemen arkamızda, Maggie nin tehditkar sesi üzerinde.

" Merak ediyorum " Aro nazıkçe söyledi, sesinde önemsiz bir tepki vardı diğer konuştuklarına bakarsak.

Gözleri beklenmedik bir şekilde Jacop'a doğru hareket etti, bu devasa kurt, diğer Volturilerin nefretle baktığının aksine, Aro nun gözleri benim anlam veremediğim bir hasretle dolmuştu.

" Böyle olmuyor " dedi Edward, sözlerinden dikkatli bir tarafsızlık içerisinde olduğu anlaşılıyordu.

" Sadece maceraperest bir düşünce " Ara dedi, Jacop a açıkça değer biçerel, ve arkamızda iki sıra şeklidne duran kurtadamlara göz attı. Reneesme nin ona gösterdiği şey, kurtadamlarında aniden ona ilgi göstermelerini sağlamıştı.

" Onlar bize ait değilller " Aro. Onlar bizim komutlarımızı bu yolla uygulamıyorlar. Burdalar çünkü burada olmak istiyorlar."

Jacop tehditkar bir biçimde hırladı.

" Onlar sanki size eklenmiş gibi duruyorlar " dedi Aro " Ve senin genç eşin ve senin ... ailen. Sadık"

Sesi kelimelerin yumuşak bir biçimde çıkmasını sağlamıştı

"Onlar insan hayatını korumak için yaratıldılar, Aro. Bu onların bizimle bir arada var olmalarını açıklıyor, fakat zorlukla seninle. Hayat tarzını tekrar düşünmen gerek.

Aro genişçe gülümsesi. " Sadece bir maceraperest" tekrarlardı. " Bunun nasıl olduğunu en iyi sen bilirsin" é hiç birimiz bilinçaltımızdaki arzularımızı kontrol edemeyiz"

Edward yüzünü buruşturdu. " Ben bunun nasıl olduğunu bilemem Aro. Ve aynı zamanda bu tür düşünce ve bunun arkasındaki amaç arasındaki farkı da biliyorum. Asla çalışmayacak Aro."

Jacop geniş başı Edward'ın tarafına doğru döndü,dişlerinin arasından kısık bir hırıltı çıkardı.

" Gardiyan köpeklerle ilgili fikri var" Edward geri fısıldadı.

Ölüm sessizliği altında bir saniye geçti, daha sonra kızgın hırlamalar dev gibi vicutlardan bir bütün olarak çıkmaya başladı.

Sam dan keskin bir köpek havlaması şeklinde bir komut geldi, tahmin ettiğim, arakamı dönüp de bu uğursuz sessizliğin içerisinde bakmamıştım.

"Umarım bu sorunu cevaplamıştır" Aro dedi, tekrar güldü. " Bu bölüm kendi tarafını topladı"

Edward tısladı ve ileri doğru eğildi. Ben kolunu kavradım, Aro nun onu bu kadar vahşice saldırganlaştıracak ne düşündüğünü merak ettim, Demetri ve Felix de Aronun önünde senkronize bir biçimde duruyorlardı. Aro onları tekrar yana çekti. Onlar normal yerlerine geri döndüler. Edward dahil.

"Çok fazla tartışma" Aro dedi, sesi tam bir işadamı gibi çıkmıştı. " Kara verecek çok fazla şey. Eğer siz ve sizin paslı koruyucularınız beni affederse, sevgili Cullenler, kardeşlerimle bağlantı kurmalıyım."

37. Contrivances (Gizli Planlar)

Aro onu kuzey tarafında bekleyen tedirgin korumalarının yanına gitmedi, aksi yöne doğru hareket etti.

Edward da durumu onayladı, Emmet'in ve benim kollarımızı çekti. Ortaya çıkan tehditten gözlerimizi ayırmadan aceleci bir şekilde geriye döndük, Jacop daha yavaş geriye çekildi, omuzlarının arasında kocaman kürküyle beraber uzun ve sivri dişlerini Aro'ya gösterdi. Renesme onun kuyruğundan yakaladı, tasmaından tutuyormuş gibi onu kavradı, onu bizimle beraber kalmaya zorladı. Aro siyah pelerinlilerin yanına ulaştığında bizde ailemizin olduğu yere varmıştık.

Şimdi onların ve bizim aramızda sadece 55 metre vardı. Herhangi birimizin bir saniye içerisinde sıçrayabileceği bir açı.

Caius ilk önce Aro ile tartışmaya başladı.

"Bu rezalte nasıl tahammül ediyorsun? Biz neden bu çirkin suç karşısında bu kadar zayıfmışız gibi duruyoruz, gülünç hileleri yine ortaya çıkmıştı?. Kollarını sertçe kendi tarafına doğru çekti, elleri pençe şeklinde kıvrıldı. Neden Aro ya dokunup onun fikirlerini paylaşmadığımı merak etmiştim.

Rütbelere konusunda hayal mi kuruyorduk? Bu kadar şanslı olmayabilirdik?
" Çünkü hepsi doğru" deid Aro" Bütün cümleleri ile. Baksana bu mucizevi çocuğun bu çocuğu ne kadar kısa süredir tanınmalarına rağmen büyüdüğünü söyleyebilecek kaç tane şahit var burada. Damarlarındaki kanın sıcaklığını onlar da hissedebiliyorlar. Aro nun paröağı ile Amun ve diğer aileleri gösterdi.

Caius Aro'nun yatıştırıcı sözlerini şahitlerden hiç bir şekilde bahsetmeden tuhaf bir şekilde tepki verdi, sinir bütün vücudunda ilerliyordu, sinir sonunda soğuk bir hesaplama ile yer değiştirdi.Volturi'nin kendi getirdiği şahitlerini şüpheli bir bakış attı...

Bende bu kızgın galabalığa göz attım, ve açıklamanın artık geçerli olmadığını gördüm. Aksiyon çılgınlığı kafa karışıklığına dönmüştü. Olaylar hakkında bir şeyler hissedebilmek için kendi aralarında fısıltılara başlamışlardı. Ne olmuştu. Caius kaşlarını çatmış, drin düşüncelerdeydi. Kuramsal görünümü birden kızgın bir ateş halini almıştı, aynı benimde hissettiğim gibiydi. Ya aynı görünmeyen savaş sinyalini koruyucularda almışlardıysa?

Endişeyle kalkanımı izledim, daha öncesinde olduğu gibi aşılamaz hissediyordum. bütün bizim yanımızda olan insanları koruyabilmek için kalkanımı yönlendiriyordum.Ailem ve arkadaşlarım ayakta dururken, keskin ama kuş tüyü gibi bir şey hissettim. kalkanın içerisindeki her bireyin tadını ve kokusunu biraz daha pratik ile hatırlayabiliyordum. Edward inkini zaten biliyordum. İçlerinde en parlak olanı oydu. Ektra boş alanlar beni rahatsız etmeye başlamıştı, bu fiziksel bir bariyer değildi, herhangi yetenekli bir volturinin bu kalkanın altında olmaması gerekiyordu, bu kimseyi korumazdı. Alnımı kırıştırarak bu elastiki bariyeri çok yakında ama onlara ulaşmadan tutmaya çalıştım. Carlisle en uzakta o duruyordu, onun bütün bedenini kaplayacak şekilde kalkanı metre metre geriye aldım.

Kalkanım da benimle işbirliği yapıyordu. Artık şeklini almıştı. Carlisle Tanya'ya daha yakına geldiğinde, elatik streç de onunla beraber hareket ediyordu. Büyüleyici, kumaşına artık biraz daha istediğimi ekleyebiliyordum, bütün ailemi ve arakadaşlarımı artık kaplamış ve onlar hareket ettikçe de onlarla birlikte hareket eder hale gelmişti.

Sadece bir dakika geçmişti; Caius hala kafa yoruyordu.

Sonunda "kuradamlar" diye mırıldandı ani bir panikle. Bende kurtadamların bir çocuğunun korumasız olduğunu fark ettim, ben onlara ulaşamayacağımı fark ettim, çünkü onların bir kaçının ışıklarının varlıklarını bile hissedemiyordum ki. Kalkanı bizim en kenarımızda duran Amun ve Kemi ye doğru çektim. Bu bizim grubun sonuydu ve hala da kurtlar dışarıdaydılar. Onlin kurtlara daha yakın durmalarını sağladım sonra kurtadamların kalkanın içerisinde olup olmadıklarını kontrol ettim, Sam in kalkanın içerisinde olduğunu hissedebiliyordum sonunda bütün kurtadamlar artık kalkanın içindeydiler.

Onların zihinleri benim tahmin edemeyeceğimden çok birbirlerine bağlıydı. Eğer Alpha kalkanın içerisinde ise, diğerlerinin de zihinleri böylece saldırıya karşı korunmuş olacaktı.

" Ah, kardeşim" Aro kardeşini karamsar bir bakışla cevapladı.

"Bu anlaşmaya sadık kalacaksın değilmi Aro" dedi Caius. "Aydın çocukları bizim her zaman en büyük düşmanımız olmuşlardı. Biz Avrupa da ve Asya da onları avlamamış mıydık. Carlisle bu tehlikeli türle aile bağları kurmaya nasıl cesaret eder? Bize doğru bakarken içerisinde hiç şüphe yokru. " Bu çarpık aile yaşantısını korumak için mi"

Edward boğazını gürültüyle temizledi ve Caius da ona kızgın bir bakış attı. Aro nazik elini yüzüne götürdü, olacak herhangi bir olaydan duyacağı sıkıntıyı dile getirdi.

"Caius gün ortasındayız" Edward özellikle vurguladı. Jacop u işaret etti. " Bunlar Aydın çocukları değiller, ki bu çok rahat anlaşılabilir. Onların sizin dünyanın öbür tarafında olan düşmanlarınızla herhangi bir bağları da yok"

"Burda mutant doğuruyorsunuz" diye tükürür bir şekilde Caius karşılık verdi. Edward in çenesi kasıldı ve tekrar kasılmayı durdurarak, tarafsızca cevap verdi " Onlar her zaman kurtadam değillerdi. Aro sana bana inanmıyorsun hepsini anlatabilir"

Kurtadam değilmi? Jacop a şaşırılmış bir ifade ile baktım. Kocaman omuzları vardı onların yere değmesine izin veriyordu. Edward ın ne hakkında konuştuğunu da bildiğini sanmıyordum.

" Sevgili Caius, bana bu konudaki fikrini daha önce söyleseydin bende seni uyarmış oldurdum" diye mırıldandı Aro. " Onların şu anda kurtadamlar olduğunu düşünüyorsun, ama aslında değiller. Onlara şekil değiştirenler ismini vermek daha doğru olur. Kurt formuna dönüşmek de tamamen bir şans olayı, bu şekillerinin tamamını balarından genetik miras olarak alıyorlar. İlk dönüşüm olduğunda ayı, kartal yada panter olmuyorlar. Bu yaratılış gerçekten Aydın çocukları ile ilgili değil. Türlerinin devamını da başkalarını dönüştürerek sağlamıyorlar, gerçek

kurtadamların yaptığı gibi.

Caius Aro ya öfke ile baktı ve herhangi başka bir şey varmı? ihanletle suçlayabileceğim?

" Onlar bizim sırrımızı biliyorlar" dedi

Edward bu suçlamasını cevaplamak için nona doğru baktı, ama Aro daha hızlı cevap verdi. " Onlar bizim doğüstü dünyamızın yarattığı varlıklar, kardeşim. Aslında biraz da bizim sırrımıza bağlı olarak yaratılıyorlar; bizi biraz zor ortaya çıkarırlar. Dikkatli ol Caius. Yanıltıcı suçlamalar bizi hiçbir yere götürmez. Caius derin bir nefes aldı ve onayladı. Manidar bir bakışla baktı.

Aro nun dikkatli cümlelerinde bir bilgi verme olduğunu düşünmüştüm. Diğer tarafda seyreden şahitler için yalnız doldurma yardımcı olmayacaktı.Aro artık Caius yeni bir stratejiden devam etmesini tembihliyordu.

İki olay arasındaki kolay anlaşılır gerginliğin sebebini merak etmişim. Caius'un Aro ya dokunarak olayları öğrenmemekte ısrarı, Aro nun neler bildiği ile artık Caius ilgilenmiyormuydu. Eğer bu gelen kavga isteği lekelenmemiş itibari zedelemekten bile daha zaruri ise.

"Muhbir ile konuşmak istiyorum" diye ani bir çıkış yaptı Caius, ve yüzünü Irina'ya doğru döndü.

Irina Caius ve Aro nun arasındaki konuşmaya dikkat etmiyordu, yüzü can çekişir bir hal aldı, gözleri kız kardeşlerine kilitlendi, ölmek için bekliyordu. Şu anda yaptığının tamamen yanlış olduğunu bildiği artık yüzünden anlaşılıyordu.

"Irına" diye bağırdı Caius,

O baktı, irkildi ve aniden korktu.

Caius parmaklarını şingırdattı.

Caius un önüne doğru gelebilmek için Volturi formasyonunun önünden çekingen bir şekilde yürüdü.

" Görünen o ki iddaalarında bir hata yapmışsın" diye başladı Caius.

Tanya ve Kate endişeli bir biçimde dayanmaya çalıştılar.

"Üzgünüm" dedi Irina. " Ne gördüğümden emin olmam gerekiyordu. Ama hiçbir fikrim yoktu.." diyerek elleriyle bizim tarafımızı gösterdi.

" Sevgili Caius, bu olması imkansız tuhaf olay karşısında tahmin de bulunabileceğini mi sandın" dedi Aro

" Herhangi birimiz de aynı tepkileri verebilirdik"

Caius Aro'nun sessiz kalması için parmağını şıklattı.

" Biz hepimiz senin hata yaptığını biliyoruz" kaba bir şekilde söyledi.

" Gdlerin hakkında konuŖucađımızdan bahsediyorum"

Irina sinirli bir Ŗekilde bitirmesini bekledi. " Benim gdlerim"

" Evet, Onları ilk yrdğn yerde ispiyonlamakla ilgili olan"

Irina casusluk kelimesinden ürktü.

" Cullen larla mutlu değilsi, değil mi?"

Istrapl yüzüyle Carlisle in yüzüne baktı. " Evet" onayladı.

" nk..?" devam etmesini istedi

" Kurtadamlar arkadaŖımı öldürdüler" diye fısıldadı. "Ve Cullen larda benim ondan intilam almama izin vermediler"

"Ŗekil deđiŖtirenler" Aro sessizce düzeltti.

" Yani Cullen lar bizim türümüzden birinin yerine Ŗekil deđiŖtirenlerin yanında yer aldı, ArkadaŖa karŖı arkadaŖ alma kuralını uygulamadı" Caius zetledi. Edwad ın nefesinden artık onunda bezdiğini anladım, Caius suçlamalarını ilmik ilmik örüyordu, iddaalarını birbirine bağlıyordu.

Irina nn omuzları dŖt. "Bunu nasıl görebilirdim ki"

Caius tekrar bekledi ve sonra bağırdı " Eğer bu Ŗekil deđiŖtirenlerden veya Cullen ailesinde onların bu davranıŖlarını desteklemeleri ile ilgili resmi bir Ŗikayetın varsa Ŗimdi söyleme zamanın" zafer kazanmıŖ gibi gülümsedi ve Irina nın ona istediği sebebi vermesini bekledi.

Belki Caius gerçek aileleri anlayamıyordu. Sevgiye bağlı olan, gücünü sevgiden alan.

Belki de bu intikamn potansiyeline fazlaca gvenmiŖti

Irina'nın çenesi titredi, omuzları doğruldu.

" Hayır, kuradamlardan yada Cullen ailesinden Ŗikayeti değilim. Siz bu gün buraya ölümsüz çocuğu yok etmek için geldiniz. Burada lmsz ocuk yok. Bu benim hatamd, bende bunun tüm sorumluluğunu ahyorum.

Ama Cullen lar masum, burda olmanız için herhangi bir sebep artık kalmadı. Tekrar zgnm" Bize bakarak sylemiŖti, yüzünü Volturi Ŗahitlerine doğru çevirdi " Ortada herhangi bir suç yok. Burada kalmanızı gerektirecek bir sebep de kalmadı"

Caius o konuŖurken elini kaldırı, elinde deđiŖik bir metal nesne vardı, gsteriŖli ve keskin.

Bu bir sinyaldi. Sonuç çok çabuk gerçekleşmişti, hepimiz bunun olduğuna inanamaz gözlerle bakıyorduk.

Tepki vermeye bile zaman kalmadan olmuştu.

3 Volturi askeri öne doğru fırladı, Irina bu gri cübbeliler tarafından tamamen gizlenmişti, aynı anda korkunç bir metal kesme sesi yankılandı.

Caius gri cübbelilerin arasından geçti ve alev alev yanan şok olmuş bağırان bir ses patladı, gardiyanlar hemen düzgünce yerlerini aldılar.

Caius hala Irina'nın yanan bedenini orada ve yalnızdı, elinde metal obje Irina'nın yandığı küllerin ortasında flama gibi duruyordu. Küçük bir şakırdı sesi ile ateş Caius'un ellerinde yok oldu. Volturi'nin arkasında şahitlerin yavaş yavaş dağıldıklarını gördü.

Hepimiz herhangi bir ses çıkarabilmek için bile fazlaca şaşkındık. Bilmem gereken tek bir şeyi düşünüyordum.

Ölümün şiddetli bir şekilde geldiğini; şimdi seyretmemiz gereken başka bir olay vardı.

Caius soğuk bir şekilde gülümsedi. " Şimdi yaptığının bütün sorumluluğunu tam olarak almış oldu "

Gözleri bizim ön tarafımızda duran Tanya ve Kate'e doğru kaydı, onların donmuş bir şekilde bakan gözlerine bakıyordu.

O anda Caius'un gerçek ailenin anlamını bilmediğine dair yanıldığımı anladım. Bu sadece bir hileydi.

Irina'nın şikayet etmesini istemiyordu. Irina'nın karşı koymasını istiyordu. Onu yok edebilmek için nedeni bu olacaktı.

Bu birilerini kıskırabilmesi için eline geçen fırsattı, havada başlayacak fırtınanın sessizliği vardı sanki.

Artık birilerinin savaşmak için nedeni vardı.

Bu fazla çaba gösterilerek oluşturulmaya çalışılan barış şu anda ipte yürüyen bir filin düşüp düşmemesine bağlıydı. Savaş bir kere başladığında, onu durdurmanın herhangi bir yolu olmayacaktı. Sadece bir taraf tamamen tükendiğinde bitecekti. Bizim tarafımızın. Caius bunu biliyordu.

" Durdur onları " Edward bağırđı, Caius'un pis sırtışının tamamen delirttiği Tanya'nın kollarının önüne doğru atıldı. Carlisle onu belinden yakalamadan önce Edward'ı elektriği ile çarpmayı bırakmamıştı.

" Herşey için çok geç " " ona istediğini verme "

Kate'i kontrol altına almak daha da zordu, Tanya gibi delicesine titriyordu, herkesin ölümüne neden olacak ilk atağı yapmak için yerinde duramıyordu. Rosaile ona çok yakındı, ama Rosalie onu kucaklamadan önce Kate onu şoka sokmuş ve yerde kıvrınmasına neden olmuştu. Emmet Kate'in kollarından yakaladı ve onu yere düşürdü, Emmett bile onu tekrar tekrar denemesine rağmen durduramıyordu. Kate

öyle bir bakmıştı ki sanki artık onu kimse durduramazdı.

Garrett kendini ona doğru savurdu, bu onun yerde kalmasını sağlamıştı. Kollarını onun kollarına sarmıştı. Vucudunun spazm geçiyor gibi şok dalgası içerisinde sallandığını görebiliyordum. Gözleri artık iyice siyahlaşmaya başlamıştı ama onu bırakmadı.

Edward " Zafrina" diye bağırdı

Kate in gözleri daha da karardı ve sesi inliyormuş gibi çıkmaya başladı. Tanya çabalamaı bıraktı.

"Yerimi geri verin" diye mırıldandı

Yapabileceğim en iyisini yapmayı ölesiye istiyordum, kalkanımı tekrar arkadaşlarımı korumak için aktif hale getirdim Kate ve onu delicesine korumak isteyen Garrett in arasına ince bir deri şeklinde yerleştirdim.

Ve Garrett kendi kendini yönetmeye başladı, Kate i hala karların üzerinde tutuyordu.

" Eğer seni bırakırsam, beni tekrar aşağıda kilitleyecekmisin, Katie" diye fısıldadı.

Cevap olarak hırladı, hala gözü kapalı titriyordu.

"Beni dinleyin Tanya, Kate" Carlisle sessiz ama kuvvetli bir biçimde fısıldadı

"İntikam şu anda ona yardım edemez. Irina hayatlarınızı bu şekilde harcamanızı asla istemezdi. Ne yaptığınızı düşünün. Eğer onlara şimdi saldırırsanız hepimiz ölücez."

Tanya nın omuzları kederle kamburlaştı, Carlisle in destek olmak için söylediği sözlerine güvenmişti. Kate sonunda durmuştu. Carlisle ve Garret kızkardeşleri rahatlatıcı sözlerle teskin etmeye çalışıyorlardı.

Benim dikkatimde bizim bu bir dakikalık kaosumuza gözünü dikmiş bakanlara geri dönmüştü. Gözlerimin köşesiyle baktığımda, herkes Edward ve Carlisle de dahil savunma yerlerini almışlardı.

En ters bakış Caius dan gelmişti, karın üstünde duran Garrett ve Kate i inanamayan gözlerle dik dik bakıyordu. Edward in anılarından onun potansiyelini biliyordu.

Şu anda neler olduğunu anlamış mıdır, acaba benim kalkanımın bu kadar uzak mesefeye gidebileceği bilebilirmiydi, Edward ın hatıralarından benim neler yapabileceğimi öğrenmiş miydi yada Garrett in kendine has bir dokunulmazlığı olduğunu mu düşünmüştü?

Volturi safları da artık ileriye atılmaya hazır bir şekilde bekliyorlardı, bizim onlara saldırdığımız anda bizi yok etmeyi planlamışlardı.

Tam arkalarında 43 şahit çok farklı ifadelerle olanları izliyorlardı. Kafa karışıklığı yerini şüpheye bırakmıştı. Irinan in hepsini sallayan son sözlerinden sonra. Onun suçu neydi?

Caius dan gelen bu ani atak karşısında volturi nin şahitlerinin de akıllarında bir sürü soru işareti oluşmuştu burada neler oluyordu. Aro ben bu durumu seyrederken hızla etrafı gözden geçirdi, sinirden parlayan yüzü bu ifadesini herkesin görmesini sağlayarak ona ihanet ediyordu. Seyircilerine ihtiyacı vardı.

Stefan ve Vladimir in Aro nun bu rahatsız durumu hakkında fısıldadıklarını duydum.

Aro da beyaz kafasını Romanyalarında tuttuğu gibi tutmaya devam ediyordu. Ama artık ben Volturilerin sadece itibarlı için bizi barış içerisinde bırakıp gideklerine inanmıyordum. Bizimle işleri bittiğinde, eminimki kendi şahitlerini de bu olayın yayılmaması için öldüreceklerdi.

Aralarından herhangi biri kaçsa bile Demetri'nin onu öldürene kadar avlayacağına emindim.

Jacop, Renesme, Alice, Jasper, Alistait ve yabancılar, bunun onların hayatlarına mal olacağını nereden bilebilirdi. Demetri ölmeliydi.

Aro Caius un omzuna hafifce dokundu. " Irina hata yaptığından ötürü bu çocuğun ne olduğunu bilen şahitlere rağmen cezalandırıldı" Bu onların sebebi olmalıydı. Geri gitti. " Aslında artık geri dönmemiz gerektiğini düşünüyorum "

Caius doğruldu ve görüntüsü hazır olmadığını gösterdi. Etrafa göz attı hiçbir şey göremedi. Gözleri benim gözlerimle buluştu, görevden alınmış bir adam gibi üzgünce. Aro kıınıldadığında, Renata, Felix ve ve Demetri de otomatik olarak onunla beraber hareket ettiler. "

Sadece tam harikat için" dedi " Sizin şahitlerinizle de konuşmak isterim. Prosedürler, bilirsiniz." ellerini hafifçe kaldırdı.

O anda iki şey oldu. Caius un gözleri Aro ya fokuslandı, ve zayıf bir gülümseme yüzüne yerleşti. Ve Edward'ın elleri gergin bir şekilde yanıyormuş gibi kasıldı ve sanki kemikleri altın kadar güçlü derisini parçalayacakmış gibi göründü. Ona neler olduğunu sormaya korkmuştum, fakat Aro en sessiz nefesi bile duyabilecek kadar yakındaydı.

Carlisle nin Edward'ın yüzüne baktığını gördü, sonra kendi yüzü sertleşti.

Aro bu sefer daha etkili stratejilerle gelmeliydi. Karların üzerinden bir hayalet gibi geçerek Uzak batı tafamıza doğru Amun ve Kebinin 10 metre ilerisine kadar ilerledi. Yakında olan kurtlar öfkelenmişlerdi ama pozisyonlarını korudular.

"Oo, Amun benim güneyle komşum" " Senin beni en son ziyaretinden beri çok zaman geçmiş olmalı" diye kızgınlıkla dedi. Amun endişe içinde kıınıldandı, Kebi yerini korudu. " Bizim için zamanın anlamı hep kısa olmuştur"

"Asla zamanın geçtiğini fark edemedim" Amun kıınıldamayan dudaklarla doğrudan söylemişti.

"Tabiki doğru" Aro da ona katıldı. " Ama uzak kalmak için belki de başka bir sebebin vardı" dedi

Amun cevap bile vermedi.

Yeni gelenlerin ailenin içerisinde uyum sağlamasını ve aileyle beraber organize bir biçimde hareket etmesini sağlamak korkunç birşey. Bunu ben çok iyi bilirim. Yeni üyelerinizin ailenize tam uyum içerisinde olduğunu görmekten memnun oldum.

Onlarla beni tanıştıırırsan çok memnun olurum. Eminim ki çok kısa bir süre içerisinde siz zaten beni görmeye gelecektiniz de.

"Yani tamam, artık biz hep beraberiz, değilmi canım?"

Amun onayladı, ifadesi bomboştu.

"Ama burada olma sebebiniz tabiki bu değil, malesef ki. Carlisle sizi şahitlik yapmanız için aradı"

"Evet"

"Ve onun için şahitlik yapıyormusunuz?"

Amun aynı soğuk ifade ile konuştu "Ben çocuğu gözlemledim. "Açık bir şekilde belli ki bu çocuk ölümsüz çocuklardan değil."

"Ashında bu tespitlerini bize de anlatmalısın" Aro sözünü kesti " Yeni bir oluşumun şu anda var olduğu açıkça görülebiliyor.

Ölümsüz çocuktan kastın, insan çocuğun ısırılması ve vampire dönüşmesi." değilmi.

"Evet, ölümsüz çocuk derken bende bunu kast etmiştim" dedi.

"Çocukla ilgili başka neler gözlemledin?" Aro sordu

"Sizin Edward'ın aklında gördüklerinizden fazlasını değil. Çocuk biyolojik onların çocuğu. Büyüyor ve öğrenebiliyor."

"Evet, evet" " Ama özellikle burada bulunduğun bir kaç hafta içerisinde ne gördün" diye sevimli bir ses tonuyla sordu.

Amun kaşlarını kaldırdı" Ve çok çabuk bir biçimde büyüyor"

Aro güldü. "Ve sende onun yaşaması gerektiğine inandın"

Dudaklarımdan bu saçma sapan sözler karşısında birkaç hırıltı çıktı ve hırıltı çıkaran yalnız ben değildim. Bizim tarafımızdaki vampirlerin yarısı da aynı şekilde hırladı.

Karşımızda duran Volturi şahitleri de aynı sesi çıkarmıştı. Edward geri geri yürüdü ve ellerini beni rahatlatmak için göğsüme koydu.

Aro hırıltıların çıkardığı sese yüzünü dönmedi, ama Amun etrafı hiçde kolay olmayan bir şekilde kolaçan etti.

"Herhangi bir hüküm vermek için gelmedim" diye şiddetli bir biçimde söyledi.

Aro pis pis sırttı. "Sadece fikrini sordum" dedi.

Amun'un çenesi titriyordu. "Çocukta herhangi bir tehlike görmüyorum. Çok çabuk öğreniyor ve büyüyor"

Aro onayladı. Bir saniye sonra, geri döndü.

"Aro" dedi Amun

"Ben burda şahitliğimi yaptım. Burada yapacak başka bir işim kalmadı. Eşim ve ben artık gitmek istiyoruz.

Aro şiddetlice güldü. "Tabiki. Bir kaç dakika bile olsa seninle konuşmaktan memnun oldum. Ve beni çok yakın bir zamanda ziyarete geleceğinden de eminim.

Amun'un dudakları titredi ve başını onaylarcasına salladı. Eşi Kebi'nin koluna dokundu ve bu iki vampir ormanın içlerinden güney tarafına doğru hızlıca koşmaya başladılar. Onların uzun bir süre daha durmadan koşmaya devam edeceklerini biliyordum.

"Merhaba, sevgili Siobhan. Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun."

Siobhan başını kaldırdı, bekliyordu.

"Ve sen" "Sende Amun gibi sorularına cevap verecekmisin? diye sordu Aro.

"Evet" dedi Siobhan "Ama ben bazı şeyler eklemek de istiyorum. Renesmee sınırlarını çok iyi biliyor. İnsanlar için tehlikeli değil. Bize de daha iyi uyum sağlayacaktır. Sırrın açığa çıkması için bence o bir tehdit değil"

"Aslında sence diye birşey yok değilmi" Aro tehditkar bir biçimde sordu

Edward homurdandı, boğazından sessiz bir hırıltı çıktı.

Caius un kırmızılaşmış gözleri parladı.

Renata efendisini korumak için hızla yanına doğru geldi.

Ve Garrett Kate'i ileri bir adım atmasını için bıraktı, bu seferde Kate onu koruma altına almak için elini ondan ayırmadı.

Siobhan yavaşça cevapladı." Ben seni takip edeceğimi sanmıyorum"

Aro kasıtlı olarak yavaşça geri döndü, gardiyanları ile birlikte. Renata, Felix, ve Demetri gölgesinden bile daha yakındılar ona.

Yıkılmış bir kural yok, Aro teskin edici bir ses tonu ile söylemişti, ama hepimizin şu anda karşılaştığımız durumla ilgili bilgi sahibi olması gerekiyor.

Boğazına pençe atmamak için öfkemle savaşmaya çalıştım, ve bulunduğum yerde hırladım. Hızla kalkanımı fırlattım, kalınlaştırdım, herkesin korunduğundan emin oldum.

"Herhangi bozulan bir kural yok" Aro tekrar etti. "Aslında, ortada bulunan herhangi bir tehlike varmı, yok, ama bu yapılmaya devam ederse" Başını kibarca salladı. " Bu işte ayrılması gereken bir konu"

Şu anda tek yapılması gereken zaten gergin olan sınırları daha da germektir, ve Maggie bizim tarafımızda duran savaşçılardan, başını hafif bir kızgınlıkla salladı.

Aro düşünceli bir şekilde ilerledi, sanki suyun üzerinde ilerliyordu da ayakları yere basmıyordu. Fark ettim ki her adım onu kendisini korumakta olan gardiyanlara daha da yakınlaştırıyordu.

"O eşsiz.. mutlak olarak, imkansız bir biçimde eşsiz, bu nasıl bir israf olacak, bu kadar mükemmel birini yok etmek. Özellikle bu kadar çok şey öğrenebilecekken.." isteksiz bir şekilde devam ettiğini fark etti. " Ama bir tehlike var, asla ihmal edilemeyecek bir tehlike."

Onun idaaalarına kimse cevap vermedi. Sadece kendi kendine konuşmadı gibi bir ölüm sessizliği almıştı etrafı.

"Bu nasıl bir ironi ki, insanoglu ilerliyor, inançları yüzünden bilim büyüyor ve onlar

dünyayı kontrol ediyorlar, biz buluşlarda onlardan daha özgürüz aslında. İnsanoğlunun doğaüstü varlıklara inanmaması sebebi ile biz daha çekingen hale geldik, onlar kendi teknolojilerinde güçlü hale geldiler, Eğer isterlerse, bizi tamamen yok edebilirler, zaten bir kaçımızda yok etmişlerdi.

"Yüzyıllar boyunca, bizim sırrımızı saklamak en önemli konu olmuştu, gerçek güven için. Bu son ham, kızgın yüzyıl onlara ölümsüzlerden daha tehlikeli olabilecekleri bir silah vermişti. Şimdi bizim durumumuz sadece doğrunun efsane olarak kalmasını sağlamak ve kendimizi bu zayıf yaratıkları avlamak zorunda kalmaktan korumak.

"Bu şaşkıncu çocuk" ellerini yere indirdi ve Reneesme ye doğru bakmaya başladı, şu anda ondan en fazla 400 metre ilerideydi, aynı zamanda da Volturi askerleri de öyle. "Eğer onun potansiyelini bilebilseydik, kesinlikle bizim sırrımızın arkasında durup bizi koruyacağını bilebilseydik. Ama neye dönüşeceğine dair hiçbir fikrimiz yok. Kendi ailesi bile onun geleceği hakkında endişeli. Onun yetişkin olacağını bile bilemeyiz ki, yada yetişkin olduğunda neye dönüşeceğini." durdu bizim şahitlerimize doğru baktı, daha sonra, anlamlıca kendi kendine baktı. Sesi sözlerine o kadar büyük anlamlar yüklemişti ki.

Hala kendi şahitlerine bakıyordu, tekrar konuşmaya başladı. " Bilinen tek şey güvenliğimiz. Bilinen sadece dayanılabilirlik. Bilinmeyen de incinebileceğimiz. Caius çapkınca gülümsedi.

"Amacına yaklaşıyorsun, Aro" Carlisle sevimsiz bir ses tonu ile söyledi

"Barış, dostum" Aro güldü, yüzü sevimli, sesi kibardı. " Aceleci olmayalım. Bunu her tarafından inceleyelim"

" Dikkate alınması gereken bir şey daha önerebilir miyim? Garrett bir adım ileri atarak, rica eder bir tonda söylemişti.

"Göçebe" dedi Aro, izin mi istiyor.

Garret ağzını açtı. Gözleri çayırılığın bir kenarında bir arada duran topluluğa dikti ve direk olarak Volturi şahitlerine bakarak konuştu.

"Buraya Carlisle'nin isteği üzerine geldi, aynı diğerleri gibi, şahitlik yapmak için." dedi. " Bunu artık daha fazla gerekli olduğunu düşünmüyorum, çocukla ilgili artık hepimiz onun ne olduğunu biliyoruz.

"Şahitlik yada her ne için olursa burda kaldım. Sen, elini karşıda duran temkinli vampirlere doğru uzattı. " İki tanenizi biliyorum. Makenna, Charles ve aslında bir çoğunuzu daha önceden de bildiğim gibi avare, serserilersiniz tıpkı benim gibi. Hiç cevap vermedin size şu anda ne söylediğimi düşünün"

"Buraya size söyledikleri gibi adalet için gelmediniz. Biz de şüpheleniyorduk, ama şimdi bu ispatlandı. Sizi kandırarak geldiler, bu yaptıkları için geçerli bir sebep bulmaları gerekiyordu.

Şahitler de şimdi onların doğru misyonunu dayandıracak sebepler aradıklarını biliyorlar. Şahitler onların bu aileyi burada yok etmelerini haklı çıkarmalarına yardımcı olmak için buradalar" Carlisle ve Tanya ya işaret etti.

"Volturi buraya sizi kendisine rakip göndürdüğü için geldi, Aslında, benim gibi, siz bu klanın altın gözleri ve mucizelerisiniz. Bunu anlamaları çok zor, bu doğru. Ama eski zamanlardan kalmalar bundan başka sadece kendi tuhaf seçimlerine bakarlar. Gücü görebiliyorlar.

"Ben şahitlik ettiğim bu ailedeki bağı gördüm, aile diyorum topluluk demiyorum. Bu farklı altın renki gözlüler kendi yaratılış şekillerini inkar ediyorlar. Eğer bu yaşam tarzlarında bunu engelleyecek yada kötü olabilecek birşey bulduklarında, sadece bunu sevinç içinde mi karşılarlar sizce. Burada olduğum süre boyunca onlarla çalıştım ve görünen o ki bu yerleşik aile kalın bağlarla birbirlerine bağlılar ve bu ailedekilerin bağı barışçıl karakterlerine rağmen ihtiyaç olduğu her an fedakarlık da yapabileceklerini gösteriyor. Burada güney klanlarında gördüğümüz savaşma arzusu

yok, vahşi bir kan davası sebebine hızlıca gelişmiş bir aile değiller. Hükmetme ile ilgili bir düşünceleri yok ve Aro bunu da benden çok daha iyi biliyor."

Garrett'in sözlerinin Aro'nun yüzünde yarattığı etkiye batım, gerginlikle bir cevap bekliyordum. Ama Aro'nun yüzü sadece kibarca gülümsüyordu, çocuklar gibi huysuzluk nöbeti geçirdiğini fark ettim ama kimse bu aktörlere ait ifadesine dikkat etmemişti.

"Carlisle hepimizin güvencesi idi, bize gelen şeyi söylediğinde, bizi buraya savaştığımız için çağırmadı. Sadece bu şahitler Garrett, Siobhan ve Liam ı işaret ederek konuşuyordu " tanıklık edeceklerini söylediler, Volturinin burada olduklarını için yavaşlayacağını iddaa ettiler ve Carlisle nin kendi davasını anlatabilmesi için bunun bir şans olduğunu söylediler.

"Fakat bazılarımız endişelendi" gözünü Eleazer'ın yüzüne çevirdi. "Eğer Carlisle doğruyu söyleyebilirse, onun tarafı bu çok söylenen adaleti durdurabilmek için yeterli olacaktır. Volturi sizce burda bizim sırrımızı korumak için bulunuyor, yada kendi güçlerini korumak için mi? Yasal olmayan bir varlığı yok etmeye mi geldiler, yada bizim için yaşamının yolunu mu yok etmek istiyorlar. Bu yanlış anlamadan ibaret olan tehlike bittiğinde onların tatmin olacağını mı düşünüyorsunuz? Yada konuyu adaletlerine sebep bulmak için zorlayacaklarını?

"Bütün bu soruların cevaplarını biliyoruz. Aro'un yalan sözlerinde bunu duyduk, yaratılışımız gereği nelerin kesin olduğunu bilebiliriz ve artık bunu Caius'un gülümsemesinde bile görebiliyoruz. Gardiyanları sadece akılsız silahları, hakimiyetlerinin oyuncakları. Egemenliklerinin düşünün.

"Bu yüzden çok fazla cevaplamanız gereken soru var. Sizin kurallarınız nedir, göçebeler? Kendinizden başka biri için herhangi bir cevap verebilirmisini? Kendi yolunuzu seçmekte özgür müsünüz, yada Volturi mi sizin nasıl yaşayacağınıza karar veriyor?

"Buraya şahitlik yapmak için. SAVAŞmak için de kalacağım. Volturi çocuğun ölüp ölmemesini umursamıyor. Onlar bizim özgürlüğümüzü öldürmek için burdalar." Eski zamandan kalmalara doğru döndü. " Şimdi gelin ve söyleyin, hadi artık daha fazla yalan söylemenize gerek yok. Amaçlarını açıklamakda dürüst olun nasıl ki biz bizimkileri dürüstçe açıklayabiliyorsak. Özgürlüğümüzü sonuna kadar koruyacağız. Siz saldırsanız da saldırmazsanız da. Şimdi seçim sırası sizde, şahitler burada tartışılan gerçek konuyu görsünler bakalım."

Bir kere daha Volturi nin şahitlerini baktı, gözleri hepsinin üzerinde tek tek gezdi. Sözlerindeki göz hepsinin yüzlerinden apaçık bir şekilde görülebiliyordu."Bize katılmayı seçebilirsiniz. Eğer Volturi nin bu hikayeyi anlatmanız için yaşamınıza izin vereceğini sanıyorsanız, yanılıyorsunuz. Hepiniz yok edileceksiniz. Belki kazanıcaz belki kaybedicez. Aslında onların bildiğinden de farklıyız eşitiz bile denilebilir. Aslında belki de sonunda Volturi de kendisine eşit bir toplulukla karşılaşacak. Size şunun için söz verebilirim ki, eğer biz düşersek sizde düşeceksiniz. Hararetli konuşmasının ardından Kate'nin yanına döndü ve hücum için hazırlandı. Aro gülümsedi."Harika bir konuşma yeteneği, benim devrimci arkadaşım."

Garrett hücum için dengede kaldı. "Devrimci mi" homurdandı. "Neye karşı devrim yaptığımı sorabilir miyim? Siz benim kralımmısınız? Benden size efendim dememi mi isterdiniz, sizin dalkavuk gardiyanınız gibi.

"Barış, Garrett" Aro sakince dedi. "Ben sadece senin doğduğun zamana atıfta bulundum. Hala bir vatanseversin, görebiliyorum." Garrett kızgın bir şekilde baktı.

"Hadi bizim şahitlerimize de soralım." Aro önerdi. "Kararımızı vermeden onların kararlarını da öğrenelim. Söyleyin bize arkadaşlarım, bize arkasını döndü ormanda kendisini bekleyen sinirli kalabalık gözlemcilerine doğru döndü. "Bütün bunlar hakkında ne düşünüyorsunuz?. Çocuğun bizim korktuğumuz şey olmadığı konusunda size teminat verebilirim. Riski alıp çocuğun yaşamasına izin vermelimiyiz? Yada bu aile için özel olarak dünyamızı tehlikeye atmayı göze mi almalıyız? Yada bu ciddi Garrett söylediklerinde haklı mıydı? Onlara bizimle savaşmak için katılacakmısınız?"

Şahitler Aro'nun gözlerini dikkatlice süzdüler. Biri, kısa siyah saçlı kadın kendi tarafında karanlıkta duran sarışın eşine baktı.

"Tüm seçeneğimiz bu mu?" aniden sordu, gözleri Aro'nun gözleri ile buluştu.

"Size katılmak yada size karşı savaşmak?"

"Tabiki değil, büyüleyici Makenna." Aro dedi, herhangi birinin dah aynı yargıya düşeceğinden korkmuştu. " Barış içerisinde gidebilirsiniz, tabiki, Amun'un yaptığı gibi. Eğer konseyin kararlarına katılmıyorsanız."

Makenna eşinin yüzüne tekrar baktı, dikkatle onayladı.

"Biz buraya savaşmak için gelmedik" " Biraz durdu, nefes verdi, tekrar konuşmaya başladı, "Buraya şahitlik yapmak için geldik. Ve biz bu ayıplanan ailenin masum olduğuna şahitlik ediyoruz. Garrett'in söylediği herşeyin de doğru olduğunu onaylıyoruz.

"Ya", dedi Aro üzgünce. " Bu şekilde gördüğünüze üzüldüm. Ama bizim işimizin doğası bu."

"Bu gördüğüm birşey değil, bu hissettiğim bişey" Makenna'nın kıvrıkcık saçlı eşi yüksek ama sinirli bir şekilde konuştu. Garrett'e doğru baktı." Garrett onların yalanları anlayabilecek yolları olduğunu söyledi. Bende anlayabilirim. Doğru söylenildiğinde yada yalan söylenildiğinde bunu anlayabiliyorum. " Gözleri korkmuş bir şekilde eşine kilitlendi, Aro'nun tepkisini bekliyordu.

"Bizden korkma, Charkes arkadaşım. Bu vatansever kendi söylediklerinin doğruluğuna tamamen inandığından şüphe yok" Aro kısık sesle güldü ve Charles'in gözleri daraldı.

"Bizim şahitliğimiz bu kadar" Makenna dedi. "Biz şimdi gidiyoruz"

O ve Charles yavaşça arkalarını döndüler, ormanın açıklarına doğru görünmez oldular. Bir başka yabancı da da aynı şekilde yaptı ve daha sonra alanı terk etti.

37 vampirin kaldığını gördüm. Bazıları kararın açıklanmasını bekliyordu. Büyük çoğunluk bu meydana gelen karşılaşmanın yönünden haberdardı. Ben de onların tam olarak kimin onları avlayacağını bilmek konusunda kafa yorduklarını düşünüyordum. Eminim Aro'da benim yaptığım şeyi gördü. Geri döndü, gardiyanlarına doğru bir adım daha attı. Önlerinde durdu ve onlarla temiz bir ses tonu ile konuştu .

"Bizler sayılmayanlarız, sevgili canlarım" dedi. "Bizim herhangi bir şekilde dışarıdan yardıma ihtiyacımız yok. Sadece kendimizi korumak için bu karar verilmemiş sorularla burdan gitmeli miyiz?"

"Hayır, efendimiz" hepberaber bağırıldılar.

"Dünyamızı kurtarmak uğruna belki de bazılarımızı kaybedebiliriz?"

"Evet" nefes aldılar "Korkmuyoruz"

Aro gülümsededi ve siyah giyinmiş arkadaşlarına baktı.

"Kardeşlerim" "Çok fazla karar verilmesini gereken şey var burada" dedi

"Hadi konseyi toplayalım" dedi Caius istekli bir biçimde söyledi.

"Hadi konseyi toplayalım" dedi MARcus ingisiz bir ses tonu ile. Aro yeniden bize arkasını döndü, diğer eski zamandan kalmalarla yüzyüze geldi. Üçgen haline gelerek ellerini birbirleri ile birleştirdiler. Aro'nun dikkati sessiz konseyine odaklanmışken, iki tane daha şahit ormana doğru sessizce kaçtılar. Onların dikkatli olacaklarını umdum, çok hızlıydılar. Olan buydu. Dikkatlice Reneesme nin kollarını boynumdan aldım. "Sana ne söylediğimi hatırlıyormusun" Gözleri doldu ve ağlamaya başladı, ama onayladı. "Seni seviyorum" diye fısıldadı. Edward'da bizi izliyordu, gözleri genişledi. Jacop köşeden büyük siyah gözleri ile bize bakıyordu. "Bende seni seviyorum" dedim, daha sonra madalyonuna dokundum. " Kendi hayatımdan bile" alnından öptüm. Jacop zorla sızlandı. Ayak uçlarımda yukarıya doğru kalktım ve kulağına fısıldadım. " Tamamen akılları başlarından gidene kadar bekle, daha sonra onunla beraber koş. Yapabildiğin kadar kısa sürede buradan olabildiğince uzaklaş. Ayaklarınla gidebildiğin kadar uzağa gittiğinde, Reneesme de yola havadan devam edebilmeniz için gereken herşey var. Jacop ve Edward'ın yüzü aynı korkmuş ifadeyi aldı, aralarındaki tek fark birinin şu anda hayvan formunda olması idi. Reneesme Edward'a doğru gitti, Edward onu kollarına aldı. Birbirlerine sımsıkı sarıldılar. "Benden saklamaya çalıştığın bu muydu" diye fısıldadı. "Aro'dan sakladım" Nefes aldım.

"Alice?"
Onayladım.

Yüzü durumu anlama ve acı ile buruştu. Alice'nin ipucunu bulduğumda benim de yüzümde oluşan ifadenin aynısı idi. Jacop sessizce homurdandı, küçük bir homurtuydu kedi sesi gibi. Tüyleri dikleşti ve dişleri çekildi. Edward Renesmee'nin altını ve iki yanağını öptü sonra onu Jacop'un omzuna koydu. Çevik bir şekilde Jacop'un omzuna tırmandı, avuçlarını onun kürküne bastırdı, bu bıçak kadar keskin omuzlarda kendisine güvenli bir alan yaratarak yerleşti. Jacop bana doğru döndü, yüzündeki ifade acı içinde olduğunu gösteriyordu, çenesinin altından hala homurtular çıkıyordu. "Sen onunla olduğunda gözümüzün arkada kalmayacağı tek kişisin" dedim "Eğer onu bu kadar çok sevmeseydin, buna asla izin vermezdim. Onu koruyacağını biliyorum, Jacop" Ağlıyorcasına sızlandı, başını omuzlarıma koydu. "Biliyorum" dedim " Bende seni seviyorum Jake. Sen her zaman benim en iyi arkadaşım oldun." Gözyaşı gözlerinin altından istemsizce akmaya başlamıştı. Edward, Reneesme ile Jacop'un birlikte koydukları omzuma başını koydu.

"Güle güle, Jacop, kardeşim....Oğlum"

Diğerleri bu veda sahnesini görmemişlerdi. Gözleri üçgen şeklinde oluşmuş konseye doğru odaklanmıştı ama dinlediklerini söyleyebilirdim. "Hiç umut yokum, artık" Carlisle mırıldandı. Sesinde korku yoktu. Sadece anlama ve kabul vardı. "Kesinlikle bir umut var" diye mırıldandıö. Bu doğru olabilir diye kendi kendime

söyledim. "Ben sadece kendi kaderimi bilebilirdim"

Edward ellerimi ellerinin arasına aldı. Kendi kaderimden bahsederken onun da bu kaderin içerisinde olduğunu biliyordu. Ben benim kaderim derken, ikimizi kast ettiğim soru sorulamaz bir biçimde gerçektir.

Esmen'in düzensiz nefesi tam arkamdaydı. Bize doğru geldi, elleri ile yüzümüze dokundu ve Carlisle'nin yanına gitti.

Aniden etrafımız vedalar ve sevgi sözcükleri ile çevrelenmişti.

"Eğer bundan kurtulabilirsek" Garrett Kate'e mırıldandı." Nereye gidersen git seni takip ediyor olacağım kadın"

"Bunu bana şimdi söylüyor" diye mızızlandı Kate

Rosalie ve Emmett birbirlerini tutkuyla hızlı bir şekilde öptüler.

Tia Benjamin'in yüzüne dokundu. Neşeli bir şekilde Benjamin geri gülümsedi, ellerini ellerinin arasına aldı ve onun ellerini yanaklarına götürdü.

Acının ve aşkın bütün ifadelerini görememiştim. Aklım başımdan gitmiş bir şekilde dururken aniden dışarıdan kalkanıma karşı bir güç hissettim. Nereden geldiğini söylemem zordu, ama emin olduğum birşey vardı oda bu saldırının direk olarak bizim grubun kenarına yapıldığı idi, Siobhan ve Liam özellikle. Baskı herhangi bir zarar veremedi ve sonra yok oldu.

Sessizlikte herhangi bir değişiklik olmamıştı, hala konsey görüşmeye devam ediyordu. Ama kaçırduğım bir sinyal mutlaka olmalıydı.

"Hazırlanın" diğerlerine fısıldadım. "Savaş başlıyor"

38. Power (Güç)

"Chelsea bağlarımızı koparmaya çalışıyor" Edward mırıldandı. " Ama bulamıyor. Bizi hissedemiyor..."

Gözleri benimkilerle kesişmişti. " Bunu sen mi yapıyorsun?" Ona vahşice gülümsedim. "Bütün bunların arkasında ben varım aşkım"

Edward aniden benden uzaklaştı, ellerini Carlisle'e doğru uzattı. Aynı zamanada, koruma kalkanında Carlisle'e doğru daha güçlü bir saldırı hissettim. Acı verici değildi, ama memnuniyetle karşılanacak bir durumda değildi aslında.

"Carlisle, iyi misin?" Edward çılgınca nefes alıyordu.

"Evet. Neden?"

"Jane" Edward cevapladı.

Onun ismini söylediği dakikada, bir düzüne atak daha kalkanıma doğru gelmişti, bütün elastik kalkan boyunca, 20 farklı ışık, parlak ışık. Kendimi rahatlattım, kalkanın zarar görüp görmediğinden emin oldum. Jane'nin kalkana herhangi bir zarar vermediği anlaşılıyordu. Etrafa hızlıca göz gezdirdim, herkes iyiydi.

"İnanılmaz" Edward dedi.

"Neden kararın verilmesi için beklemiyorlar? Tanya hırladı.

"Normal prosedür" Edward haşince cevapladı. " Genellikle haklarında karar verilecek olanları kaçamaları diye etkisiz hale getirirler.

" Karşıya Jane'e doğru baktım, inanılmaz kızgın bir ifade ile bizim grubumuza doğru gözlerini dikmiş bakıyordu. Kesinlikle şundan emindim ki, o daha önce onun bu ateşli saldırısından kurtulan birini dahi hatırlamıyordu. Bu çok fazla olgunca değildi. Ama bunu Aro'nun yarım saniye içerisinde, onun Edward'ın aklında okuduğundan daha güçlü bir kalkanım olduğunu anlayacağını varsaydım. Kafamda artık büyük hedeflerim vardı ve neyi gizlemek istiyorsam ne kadar mesafeda olursa olsun benim için şu anda gerçekten problem değildi. Bende kocaman kendini beğenmiş bir gülümseme ile Jane'e baktım. Gözleri kısılmıştı ve bu sefer farklı bir saldırının geldiğini hissettim, bu saldırı direk olarak banaydı. Gülümsememi daha da genişlettim, dişlerimi gösteriyordum. Jane'den çok tiz bir köpek hırlaması gibi bir çığlık yükseldi. Herkez zıpladı, disipline olmuş gardiyanlar bile. Herkes ama eski zamanlardan kalmalar dışında, kendi konferansları dışında başka herhangi bir şeyle ilgilenmek istemeyen. İkizi kollarından tutarak onu yere doğru çömeltilti.

Romanyalılar kendi kara tahminlerinden ötürü kısık sesle gülmeye başladılar.

"Sana bu savaşın artık bizim zamanımızı getireceğini söylemiştim" Vladimir Stefan'a dedi.

"Şu cadının yüzüne bak" Stefan kıkırdadı.

Alec kızkardeşinin omuzuna sakinleştirici bir şekilde vurdu, sonra onu kollarının arasına aldı. Mükemmel düzgün, tamamen melek gibi yüzünü bize doğru çevirdi, Saldırısına dair herhangi bir işaret yada basınç bekledim, ama hiçbirşey hissedemedim. Bizim tarafımıza bakmaya devam ediyordu, mükemmel yüzü kırışmıştı. Saldırıyormuydu? Kalkanıma kadar ulaşabilmişti? Onu tek gören ben miydim? Edward'ın ellerine dokundum.

"İyi misin"

"Evet" diye mırıldandı.

"Alec deniyormu?"

Edward onayladı. "Onun yeteneği Jane'nin yeteneğinden biraz yavaş. Şu anda emekliyor. Bir kaç saniye sonra bize ulaşır.

Daha sonra nereye bakmam gerektiği ile ilgili bir ipucu görmüştüm. Farklı açık bir sis tabakası karların arasında tam karşımıza, bize doğru geliyordu, neredeyse görünmez, rengi beyaza yakındı.

Bana önemsiz bir serap gibi görüldüğünü hatırlattı, titretilen bir ipucu. Kalkanımı Carlisle'den ve diğer ön taraftan iterek bize çarpabileceği yerin daha yakına aldım. Ya eğer benim bu fiziksel varlığı olmayan korumamı geçebilirse? Koşmalıydık?

Ayaklarımın altında düşük bir gümbürtü oldu, bizim ve Volturi'nin arasında kuvvetli bir sesle aniden gelen bir rüzgar karlara çarptı. Benjamin de bu sürünmeyi görmüştü, sisi bizden uzak tutmaya çalışmıştı. Kar onun rüzgarı ne tarafa attığını bize kolayca gösteriyordu, ama sis bundan etkilenmemişti. Gölge gibi sanki havayı üfleyerek geliyordu, bağışıklığı olan bir gölge.

Eski zamanlardan kalmaların üçgenel formasyonu rüzgarın şiddetinden inleyerek birbirinden ayrı tarafa düştüler ve aralarındaki bağ koptu, derin ama dar bir çatlak uzun zigzaglar çizerek açılmıştı ve bu çatlak herkesin ortasında idi. Kar birikintileri boşluğa düştü, ama sis atlayarak bize doğru ilerlemeye devam etti. Sanki rüzgarın oluşturduğu yerçekimi ona dokunamamıştı bile.

Aro ve Caius açılan yarığa gözlerini hayretle açarak baktılar. Marcus aynı yere herhangi bir hissi yokmuşçasına baktı.

Konuşmadılar, sisin bize ulaşmasını beklediler. Rüzgar biraz sallanmasına sebep oldu ama sisin yönünü değiştirememişti. Şimdi Jane gülüyordu. Ve sonra sis bizim duvarımıza çarptı. Kalkanıma dokunduğunda onun tadını alabiliyordum sık, yoğun, çeşnili tat veren bir lezzeti vardı, Dilime tıpta kullanılan hissizlik etkisi veren bir ilacın tadı gibi gelmişti. Sis yukarı doğru kıvrıldı, yarık arıyordu, zayıf bir alan. Bir tane bile bulamadı. Sis in araştırılan parmakları yukarı doğru ve etrafda büküldü, bir yol bulmaya çalışıyordu, bu koruma ekranının sürecine ve büyüklüğüne şaşırarak.

Benjamin'in de nefes nefese kalmıştı.

"İyi İş, Bella" Benjamin alçak sesle alkışladı. Gülümsemem geri geldi. Alec'in kısılmış gözlerini görebiliyordum, oluşturduğu sisin benim kalkanıma zarar bile veremediğini görmek yüzünde ilk defa şüphe oluşmasına sebep olmuştu.

Sonra anladım ki ben bunu yapabilirdim. Açıkça, bu benim bir numaralı önceliğim olabilirdi, ilk ölmesi gereken ölü, ben kalkanı bu şekilde tuttuğum sürece, Volturi'den kesinlikle bir adım önde olacaktık. Bizde hala Benjamin ve Zafrina vardı, artık onların doğaüstü bir yardımcıları da yoktu. Benim engelleyemeceğim demek daha doğru. Yoğunlaştıracığım diye Edward'a mırıldandım. " El ele verip geldiklerinde doğru insanları kalkanın içerisinde tutmak ve korumak daha zor olacaktır."

"Onları senden uzak tutacağım"

"Hayır, Sen sadece Demetri'yi al. Zafrina onları benden zaten uzak tutar.

Zafrina ciddi bir şekilde onayladı. "Hiç kimse bu gence dokunamaz" Edward'a söz verdi.

"Ashında Jane ve Alec ile kendi başıma ilgilenmek istiyordum ama, burada daha fazla yapmam gereken şey var"

"Jane benim" Kate homurdandı. " Kendi ilacının tadına bakmasına ihtiyacı var"
"Ve Alec'in bana bir çok yaşam borcu var, ben ona razı olabilirim." Vladimir kendi tarafından homurdandı. "O benim."

"Ben sadece Caius'u istiyorum" Tanya tarafsızca söyledi.

Diğerleri rakipleri kendi aralarında bölüştüler. Ama sözleri çok çabuk kesildi. Aro dikkatlice Alec'in etkisiz hale gelen sisine bakıyordu, sonunda konuşmaya başlamıştı."Oy vermeden önce" diye başladı.

Kafamı sinirlice salladım. Bu oyunlarından bıkmıştım. Kana susamışlık yine damarlarımı ateş gibi yakıyordu, diğerlerinin hala durmasından dolayı da üzgündüm. Savaşmak istiyordum.

"Size hatırlatayım" Aro devam etti. " Konseyin kararı ne olursa olsun, burada şiddet uygulanmasına gerek yok" Edward karanlık bir gülümseme ile hırladı. Aro üzgünce ona baktı. "Eğer herhangi birinizi kaynedersek bu bizim türümüz açısından üzücü bir kayıp olur. Ama sen özellikle, genç Edward, sen ve senin yeni doğan eşin. Volturi bir çoğunuzu bizim tarafımızda yanımızda görmekten onur duyacaktır. Bella, Benjamin,Zafrina,Kate. Sizin için çok fazla seçenek var. Bunları dikkate alın.Chelsea'nun kudretsiz saldırısı kalkanın içerisinde sadece bir titreşim yaratabildi. Aro gözlerini bizim sert gözlerimize dikti, herhangi bir belirti yada tereddüt arıyordu. Görünüşüne bakılırsa, hiçbir şey bulamamıştı.

Onun Edward ve benim birlikte olmamızdan ötürü ne kadar umutsuz olduğunu görebiliyordum, Alice'i kendisine köle yapabilmesi için bizi hapse atması gerekecekti. Ama bu savaş çok büyüktü. Eğer ben yaşamaya devam edersem o savaş kazanamayacaktı. Onun beni öldürebileceği herhangi bir yol bırakmayacak kadar güçlü olduğum oldum için şiddetli bir şekilde memnundum.

"Hadi oylama yapalım" kolay anlaşılabilen bir isteksizlikle söyledi.

Caius istekli bir acele ile konuştu. "Bu çocuk bilinmeyen bir şey. Var olmasına izin

vermek için ve bu riski almak için herhangi bir sebep de yok. Yok edilmeli, onu koruyan herkesle beraber." beklenti ile beraber gülümsedi.

Acımasız gülümsemesine muhalefet edencesine ve cevap verircesine feryat ettim. Marcus endişesiz gözlerini kaldırdı, bize doğru bakarak oyunu bildirdi. "Ben şu anda herhangi bir tehlike görmüyorum. Çocuk yeterince güvende. Bizim her zaman daha sonrayı da göz önüne almamız gerekiyor. Barış içinde burayı terk etmemizi öneriyorum." sesi kardeşinin sesinden daha güçsüzdü. Gardiyanlardan hiçbiri hazır pozisyonlarını onun bu savaşa katılmayan sözlerinden sonra değiştirmediler. Caius'un beklenen sırtması durmadı. Sanki Marcus hepimize doğru konuşmamıştı.

"Görünen o ki Ben kararı belli edecek oyu vereceğim" Aro dedi.

Aniden, Edward benim tarafımda sertleşti "Evet" diye homurdandı.

Ona bir bakış attım. Anlamadığım bir şekilde yüzü zafer kazanmış gibi kızarmıştı. Meleklerin dünya yanarken bürünecekleri yüz ifadesine benziyordu yüzü. Çok güzel ama dehşete düşüren.

Gardiyanlardan düşük bir reaksiyon geldi, tedirgin mırıltılar.

"Aro" Edward sesledi, neredeyse bağırarak bir şekilde, sesinde gizlenmemiş bir zafer ifadesi vardı. Aro bir saniye tereddüt etti, bu yeni durumu değerlendirmeden cevap vermek istemedi.

"Evet, Edward? Söylemek istediğin başka bir şey mi var?"

"Aslında" Edward açıklanamaz heyecanını kontrol edemez bir durumda hoş bir şekilde söyledi.

"İlk önce üzerinde durduğunuz noktayı aydınlatmak istiyorum?"

"Kesinlikle" Aro dedi, gözlerini kısarak, "Şu anda hiçbir şey" sesinin tonunu kibarca ayarlamaya çalışarak dedi. Dişlerimi birbirileri ile birleştirdim; Aro bu kadar kibar olduğunda asla tehlikeli olamıyordu.

"Kızımla ilgi gördüğünüz tehlike, onun nasıl gelişeceği hakkında bilgi sahibi olmamanız değil mi?"

Bu sorunun dönüm noktası burası değil mi?"

"Evet, arkadaşım Edward" Aro katılmıştı. "Eğer bilebilseydik ama olumlu ol.. Şundan emin olmalısın ki, insan dünyasından kendisini gizlediğinde bizim belirsizliğimiz için de bir tehlike oluşturmayacak" izlemeyi bıraktı.

"Yani, eğer emin olabilirsek" Edward önerdi "Tam olarak neye dönüşeceğine.. bu durumda konseyin kararına da ihtiyaç duymayacağız öyle mi?"

"Eğer tamamen emin olabileceğimiz bir yol varsa" Aro katıldı, tüy gibi hafif sesi tizleşmişti. Edward'ın onu nereye götürmek istediğinden emin değildi. Aynı zamanda bende. "Sonrası, evet. Tartışılacak herhangi bir konu kalmaz."

"Ve bizde barış içinde kalcaz, daha önce de olduğu gibi yine iyi arkadaş olacağız" Edward ironik bir şekilde sordu.

Tiz sesle cevapladı Aro "Tabiki, benim genç arkadaşım, Buna benden daha çok kimse sevinemez."

Edward kısık sesle sevinçli bir biçimde gülümsedi. "O zaman teklif etmem gereken bir şey daha var"

Aro'nun gözleri kısıldı. "O gerçekten eşsiz. Geleceği sadece tahmin edilebilir"

"Aslında tamamen eşsiz değil." Edward ona katılmadı. "Nadir olan bir şey bu kesin. Ama türünün tek örneği değil."

Şokla savaşıyordum, hayatın içine tekrar girmeye çalışıyordum, aklımı başımdan alan bu şeylerle savaşırken, pek de mümkün gözükme de. Hastalıklı bir sis tabakası yeniden kalkanımın etrafında girdap gibi dönmeye başlamıştı. Yine o keskin, uğraştırıcı baskıyı koruyucu kalkanımın üzerinde hissetmişim.

"Aro Jane'den eşime saldırmayı kesmesini isteyebilirmisin?" Edward nazik bir şekilde sordu. "Hala kanıtlar üzerinde tartışıyoruz"

Aro kafasını kaldırdı. "Barış, değerlilerim. Hadi bize söyleyeceklerini dinleyelim." Baskı yok olmuştu. Jane bana dişlerini gösteriyordu, ona tekrar istemsizce sıratmama engel olamadım.

"Bize neden katılmıyorsun, Alice" Edward yüksek sesle söylemişti.

"Alice," Esmeye şok içinde mırıldandı.

Alice!

Alice, Alice, Alice!

"Alice!" "Alice!" etrafımda diğer sesleri de duyabiliyordum.

"Alice," Aro nefes aldı.

Ani bir rahatlık ve ferahlama bütün bedenimi kaplamıştı. Kalkanı bulunduğu yerde tutmaya devam ettim.

Alec'in sisi hala zayıflık arıyor ve ben herhangi bir delik dahi brakırsam Jane de bunu mutlaka görecekti.

Ve daha sonra ben onların bize doğru koştuklarını duydum, uçarcasına, aradaki mesafeyi yapabildikleri kadar kısa süre içerisinde asla yavaşlamadan kapatmaya çalışıyorlardı.

Her iki taraf da haraketsiz bir biçimde bekliyordu. Volturi şahitlerinin yüzünü yeni bir somurtkanlık kaplamıştı.

Sonra Alice güneybatı dan dans edercesine geldi, bende onu yeniden görmenin mutluluğu ile ayaklarımın yerden kesildiğini hissetmişim. Jasper ondan bir kaç metre uzakta idi, keskin gözleri vahşice bakıyordu.

Yanlarında 3 farklı kişi daha vardı; birincisi uzun boylu biriydi, siyah saçlı kaslı bir kadın açıkça Amazon savaşçısı Kachiri idi, diğer amazonlar gibi aynı uzun dudakları vardı.

Yan tarafında küçük zeytin rengi tonlu uzun örgülü saçlarıyla başka bir vampir vardı. Derin begonya rengi gözleri, kendisi henüz varmadan sinirlice etrafı gözden geçirdi Ve en sonuca genç bir adam. Çok hızlı gibi değil ama koşusunda bir akışkanlık varmış gibiydi.

Derisi imkansız bir biçimde zengin, koyu kahverengi idi. Gözleri temkinlice bu topluluğu kolaçan ediyordu, gözlerinin rengi sıcak bir kahve idi. Saçları siyah ve örgülüydü, kadın gibi ama çok uzun değidi. Çok güzeldi.

Yakınımıza geldiğinde, yeni bir ses hepimizin yüzünde aynı şok ifadesinin belirmesine neden olmuştu, yeni bir kulo atışı sesi, hızlı koşmaktan ötürü hızlanmış. Alice kalkanımın durdurduğu sisin üzerinden dikkatlice zıpladı ve Edward'ın yakına doğru geldi. Koluna dokunmak için ona yaklaştım, Edward, Esmeye Ve Carlisle de geldi. Başka bir hoşgelsin için şu anda vakit yoktu. Jasper ve diğerleri kalkan boyunca onu takip ettiler.

Bütün gardiyanlar gözlerinde akıl karışıklığı için bu sonradan gelenlerin herhangi bir zorluk olmadan kalkanın içerisinden geçişlerini izlediler. Güçlü olanlar, Felix ve diğerleri umut dolu gözlerle bana odaklandılar. Kalkanımın daha önce neye karşı koyabileceğinden emin değillerdi ama şimdi fiziksel bir saldırıyı durduramayacağını biliyorlardı. Aro emir verir vermez, yıldırım gibi birbirlerini takip ederek sadece bana doğru saldıracaklardı. Zafrina'nın kaç tanesini kör edebileceğini yada kaç tanesini zayıflatabileceğini merak etmişim. Kate ve Vladimir'in Jane ve Alec'i yok etmek için

yeterince zamanları olacak mıydı? Bütün sormam gereken buydu.

Edward doğrudan yaptığı zekice davranışın ortamı soğutmasına rağmen, düşüncelerine öfkeli bir sertlikle cevap vermişti. Kendini kontrol etti ve Aro ile yeniden konuştu.

"Alice bu son bir kaç haftadır kendi şahitlerini arıyordu" eski zamanlardan kalmalara bakarak söyledi "

Ve eli boş olarak da gelmek istemedi. Alice neden bizi şahitlerinle tanıştırmıyorsun?" Caius bağırdı." Şahitlerin zamanı geçti. Artık oyunu ver, Aro!"

Aro parmağı ile kardeşine sus işareti yaptı, Alice'nin yüzüne bakmaya başladı. Alice yabancıları tanıştırmak için ileriye doğru bir adım attı." Bu Huilen ve onun yeğeni, Nahuel."

Onun sesini duyduğumda sanki hiç gitmemiş gibi hissediyordum.

Alice bu yeni gelenlerin arasındaki ilişkiyi açıkladığında Caius'un gözleri kısıldı.

Volturi şahitleri de kendi aralarında mırıldandılar. Vampir dünyası değişiyor ve bunu herkes hissedecek.

"Konuş, Huilen" Aro komut vermişti "Bize hangi konuda şahitlik yapmak için geldiğinizi söyleyin"

Zayıf kadın Alice'e sinirlice baktı. Alice cesaret verici bir biçimde onayladı ve Kachiri uzun saçını küçük vampirin omzuna koydu.

"Ben Huilen" temiz ama farklı bir İngiliz aksanı ile konuştu. Bitirdiğinde kendisini şu anda anlatmak üzere olduğu hikayeye hazırladığı ifadesinden anlaşılıyordu. Çok bilinen bir çocuk hikayesi anlatıyormuşçasına konuşmaya devam etti. "150 yıl önce,

ben kendi insanlarımla birlikte yaşıyordum, Mapuche ler. Kız kadrşim Pire idi. Ailemiz onun adını dağlara kar düştükten sonra doğduğundan ve onun parlayan cildinden ötürü koymuştu. Çok güzel di gerçekten çok fazla güzel. Bir gün bana ağaçların arasında bir meleğin onu bulduğu ve her gece ziyaretine geldiğini

açıklayan bir sırta gelmişti. Onu uyarmıştım. "Huilen kafasını kederli bir şekilde salladı."Derisindeki çürükler onu yeterince uyarmıyordu. Bizim efsanelerimizden bildiğim kadarı ile bu Libishomen di, ama beni dinlemiyordu bile büyülenmişti. "Bana onun kara meleğinin bebeğinin içinde büyüdüğünü hissettiğinde söylemişti. Onun kaçma konusundaki cesaretini kırmaya çalışmadım, annem ve babamın çocuğun mutlaka yok edilmesini isyeceklerini biliyordum.

Pire bunula kalmıştı. Onunla beraber ormanın en derin yerlerine gitmiştik. Meleğini çok aradı, ama hiçbirşey bulamadı. Onun için çok endişenmişim. Gücünü kaybettiğinde onun için avlanmaya başladım.

Hayvanları çığ olarak yiyordu, kanlarını içiyordu. Karnında ne taşıdığına dair daha fazla onaylamaya ihtiyacım yoktu. Canavarı öldürmeden önce onun hayatını kurtarabilmeyi umuyordum.

"Ama o içindeki çocuğu seviyordu. Ona Nahuel diyordu, orman kedisinden sonra, bevek içinde büyüdüğünde ve güçlendiğinde kemiklerini kırmaya başlamıştı ama o hala bebeğini seviyordu.

"Onu kurtaramadım. Çocuk tamamen doğduğunda, o çok çabuk ölmüştü, ölümü yaklaştığında benden onun Nahuel' ine iyi bakmamı istemişti. Bu ölürken ki arzusu idi ve bende ona söz verdim.

"Ben bebeği kardeşimin vücudundan ayırmaya çalışırken beni ısırıldı. Ormana ölümümü beklemek üzere gittim.

Acıdan ötürü çok fazla uzağa gidememişim. Fakat sonra beni buldu, bu yenidoğan bebek beni çalılıklarının oraya götürmek için çabaladı ve benim için orada bekledi. Sonra acı sona erdi, baktığımda yanımda kıvrılmıştı ve uyuyordu.

Kendi başına avlanabilene kadar onunla ilgilendim. Ormanın etrafındaki köylerde avlanmıştık, kendi kendimize kaldık hep. Evimizden asla çok uzağa gitmemiştik ama Nahuel bu çocuğu görmek istediğinden buraya geldik.

Huilen konuşmasını bitirdiğinde kafasını hızlıca çevirerek kendisini kısmen saklayarak Kachirinin arkasına geçti.

Aro'nun dudakları büzüldü. Koyu renkli genç adama doğru bakmaya başladı.

"Nahuel, sen 150 yaşındasın değilmi??" diye sordu.

"En fazla 10 sene farkla" temiz güzel ama sıcak bir sesle cevap verdi. Aksanı hemen hemen görülebilirdi.

" Çok fazla kaydetmiyoruz"

"Ve bu yaşa olgunlukla geldin"

"Doğumumdan yedi sene sonra, az yada çok, tamamen büyümüşüm."

"Ondan sonra değişmedin değilmi?"

Nahuel omuz silkti "Belirtmeye çalıştığım bu değildi"

Jacop'un bedeninde hafif bir titreme hissettim. Henüz bunu düşünmek istemiyordum. Tehlikenin geçmesini ve konsantre olabilmeyi bekledim.

"Ne yiyorsun? Aro kendisi ile ilgileniyoymuş olmasına rağmen hızlıca sordu.

"Çoğunlukla kan, bazı insan yemekleri aynı zamanda. İkisinden birini yersem hayatta kalabilirim."

"Ölümsüz yaratabiliyorsun" Aro Huilen'i işaret ederek konuştu, sesi birden bire şiddetlenmişti.

"Evet, ama diğerleri yapamıyorlar."

Bütün grubu şok edici fısıltılar kaplamıştı.

Aro'nun kaşları kalkmıştı. "Diğerleri?"

"Kız kardeşlerim" Nahuel tekrar omuz silkti.

Aro yüzünün ifadesini düzeltmeden önce vahşi bir ifadeyle bir süre kaldı.

"Aslında bize hikayenin geri kalanını da senin anlatmanı istememiz gerekiyor galiba.

Nahuel kaşlarını çattı.

"Babam annemin ölümünden bir kaç sene sonra beni görmeye gelmişti" Elleri bozulmuş yüzünün üzerinde idi."Beni bulduğuna çok memnun olmuştu" Nahuel'in sesi kendisinin de babası ile aynı hisleri paylaşmadığını gösteriyordu."İki kızı vardı, ama oğlu yoktu. Benden ona katılmamı istedi, kızkardeşlerimin yaptığı gibi."

"Yalnız olmadığımı görünce şaşırılmıştı. Kızkardeşlerim zehirli değillerdi, bu cinsiyet yada rastgele bir şey olabilir, kim bilebilir ki? Huilen ile zaten benim kendime ait bir ailem vardı, bu yüzden ilgilenmedim, değişik yapmak ile ilgili kelimelerini tekrarladı. Bazı zamanlar onu görüyorm. Yeni bir kızkardeşim daha var, olgunluğa on sene önce erişti.

"Babanın adı nedir?" Caius gıcırdayan dişlerle sormuştu.

"Joham" Nahuel cevap verdi. "Kendisini bilim adamı olarak görüyor. Yeni bir süper yaşam yarattığını düşünüyor" sesindeki nefreti gizleme gereği duymadan söylemişti. Caius bana baktı."kızın, o zehirlimi?" sert bir şekilde sormuştu.

"Hayır" cevap verdim. Nahuel'in kafası Aro'nun sorusu karşısında karıştı, ve onun kahverengi gözleri benim yüzüme çevrildi.

Aro'nun onaylaması için Caius ona baktı, ama Aro kendi düşünceleri ile boğuşmakla meşguldü.

Dudaklarını bümüş ve Carlisle Edward ve bana bakıyordu.

Caius homurdandı. "Buradaki hatalı durumun çaresine baktıktan sonra,güneye gider ve onu takip ederiz." Aro'yu teşvik etmeye çalışarak.

Aro uzun bir saniye boyunca gözlerime baktı. Ne aradığına dair hiçbir fikrim yoktu, yada ne bulduğuna, ama bu uzun bakıştan sonra, yüzündeki bir şey değişti, dudakları

solgunlaştı ve dudakları büzüldü, Aro'nun kararını artık verdiğini biliyordum. "Kardeşim" yumuşakca Caius'a söyledi."Burada artık tehlike olmadığını görüyorum. Bu alışıl gelmedik bir gelişim, ama herhangi bir tehdit görüyorum. Bu yarı vampir-yarı insan çocuk daha fazla bizim gibi" "Oyun bumu?" Caius sordu

"Evet bu"

Caius somurttu." Ve bu Joham? Bu deneyler yapmay bayılan ölümsüz?

"Ashında onunla mutlaka konuşmalıyız" diye Aro katıldı

"Eğer yapabiliyorsanız Joham'ı durdurun."Ama kızkardeşlerimi bırakın. Onlar masum."

"Aro onayladı,görüntüsü ciddileşmişti. Sonra sıcak bir gülümseme ile gardiyanlarına doğru döndü.

"Canlarım," dedi "Bu gün savaşmayacağız"

Gardiyanlar hazır pozisyonlarını bozmadan kafalarını kaldırarak onayladılar. Sis yavaşça kaybolmaya başladı ama ben kalkanımı hala yerinde tutuyordum. Bu belki de başka bir hile idi.

Aro bizim tarafa doğru döndüğünde ifadelerini analiz ettim. Yüzü şefkatli görünüyordu, daha önce sevimsiz görünüyordu ama, yüzünde farklı bir şaşkınlık olduğunu hissedebiliyordum. Artık planları bitmişti. Caius'un kızgın olduğu görülebiliyordu, ama öfkesini artık içine atıyordu. Tekrar boynunu eğmişti, Marcus baktı, sıkılmıştı, bunu anlatmak için başka herhangi bir kelime de bulunamazdı. Gardiyanlar duygusuz ve yine disipline edilmişti; aralarında asla biriyellik yoktu, sadece birlik vardı.

Formasyon içerisindeydiler, hareket etmeye hazırlardı. Volturi şahitleri hala temkinliydi, tek tek ağaçların arasına doğru gidiyorlardı. Sayıları yavaş yavaş azalıyordu, bir süre sonra tamamı gitmişlerdi.

Aro neredeyse özür dileyen bir ifade ile bize doğru tuttu. Arkasında, korumaların büyük bir bölümü ve Caius,Marcus ve sessiz gizemli eşler geriye dönmüş ilerliyordu.Sadece 3 kişi Aro'nun şahsi korumaları onunla birlikte idi.

"Şiddet olmadan bu olayın çözülmesine çok memnun oldum" diye çok sevimli bir şekilde söyledi."Arkadaşım Carlisle, ne kadar güzel ki sana hala arkadaşım diyebiliyorum! Umarım burada çok fazla zor anlar yaşanmamıştır. Ben bizim üzerimizde olan ve omuzlarımızda taşıdığımız bu katı sorumluluğu anladığınızı biliyorum."

"Barış içerisinde git Aro" Carlisle dimdik bir şekilde söyledi."Lütfen burayı korumak üzere her zaman hazır olacağımızı unutma, korumalarının da bu bölgede avlanmalarına izin verme" ""Tabiki,Carlisle" Aro ona garanti verdi. "Senin hoşnutsuzluğunu kazandığımdan ötürü üzgünüm,sevgili arkadaşım. Belki zamanı geldiğinde beni affedersin" "Belki, zamanı geldiğinde, eğer yeniden arkadaş olduğumuzu bana ispat edersen." Aro kafasını vicdan azabı ile eğdi, tamamen dönmeden önce arkasına doğru baktı. Bizde son 4 Volturi'nin de oramnda gözden kayboluşunu izledik. Çok sessiz bir ortam olmuştu. Hala kalkanımı kaldırmamıştım. "Gerçekten bittimi?" Edward'a fısıldayarak sordum.

Kocaman gülümsemesi ile "Evet. Vazgeçtiler. Bütün kabadayışıkları, ödeklıklarının altında yatan erkeklikleriyle beraber çekip gittiler." Gülümsüyordu.

Alice de ona gülümsedi. "Cidden, arkadaşlar. Geri gelmiyorlar. Herkes artık rahatlayabilir."

Sessizlik içerisinde başka bir ses daha vardı.

"Çürük bir şansla" Stefan mırıldandı. Ve sonra durdu.

Tebrikler başladı. Sağırıştırıcı ulumalar başladı. Maggie Siobhan'a arkasından vurdu. Rosalie ve Emmett yeniden öpüşmeye başladılar, bir önceki seferden daha uzun ve daha ateşli. Benjamin ve Tia kollarını birbirlerine kenetlediler, Carmen ve Eleazar gibi. Esmé Alice ve Jasper'ı sıkıca kucakladı. Carlisle yeni elen güney Amerikalılara hepimizi kurtardıkları için teşekkür ediyordu. Kachin Zafrina ve Senna'nın yanında ayakta duruyordu, parmak uçlarını kenetlemişlerdi. Garrett Kate'i kucığına alarak etrafta döndürdü. Stefan kara tükürdü. Vladimir ekşi bir ifade ve dişlerini sıkarak durdu.

Dev gibi kurdun üzerine yarım olarak turmanmış kızım şimdi onun arkasında ve artık benim göğsümün üzerinde yapışmış olarak duruyordu. Edward'ın kolları da aynı saniye içerisinde bizim etrafımıza dolanmıştı.

"Nessie, Nessie, Nessie," diye mırıldandım.

Jacob kocaman kabuğa benzer gülümsemesiyle güldü ve kafamı burnu ile dürttü.

"Kapa çeneni," diye mırıldandım.

"Sizinle kalabileceğim değilmi?" diye sordu Nessie .

"Sonsuza kadar," ona söz verdim.

Elimizde sonsuzluk vardı. Ve en önemlisi Nessie iyi olacaktı, sağlıklı ve güçlü olacaktı. Yarı insan Nahuel gibi, 150 yıl sonra bile genç görünüyor olacak. Ve biz birlikte olabileceğiz.

Mutluluk içimde patlamış gibi büyüyordu. Hala hayatta kaldığıma ve yaşadığıma inanamıyordum.

"Sonsuza kadar" Edward kulağıma fısıldadı.

Daha fazla konuşamadım, onu öyle bir tutku ile öpmeye başladım ki karşıdaki orman bu ateşimden ötürü yanacaktı.

Uyarılmamıştım.

39. The Happily Ever After (Sonsuza Kadar Mutlu)

“Sonuç olarak birçok şeyin kombinasyonuydu, ama gerçekten işi bitiren ... Bella’ydı,” Edward açıklıyordu. Orman uzun pencerelerin ardında kararırken, ailemiz ve bizimle kalan iki misafirimiz Cullen’ların geniş odasında oturuyorduk.

Vladimir ve Stefan daha biz kutlamayı bitirmeden gözden kaybolmuşlardı. İşlerin gidişatından ötürü tam anlamıyla hayal kırıklığı yaşamışlardı, ama Edward, onların Volturi’nin ödekliliğiyle düş kırıklıklarını yeterince giderecek kadar eğlendiğini söyledi.

Benjamin ve Tia, Amun ve Kebi’yi takip etmek için acele ettiler, onlara anlaşmazlığın sonucunu anlatmak için hevesliydi, onları tekrar göreceğimize emindim – Benjamin ve Tia, en azından. Göçebelerin hiçbiri kalmadı. Peter ve Charlotte, Jasper’la kısa bir konuşma yaptılar, ve sonra onlar da gitti.

Yeniden bir araya gelen Amazon’lar da eve dönmek için bir o kadar hevesliydi – sevgili yağmur ormanlarından uzakta zor zamanlar geçirmişlerdi – buna rağmen ayrılmak için diğerlerinden daha gönülsüzdü.

“Çocuğu beni görmeye getirmelisin,” diye ısrar etti Zafrina. “Söz ver bana, genç.” Nessie elini boynuma bastırdı, yerime konuştu.

“Tabii ki Zafrina,” diyerek kabul ettim.

“Çok iyi arkadaşlar olacağız, benim Nessie’im,” vahşi kadın kız kardeşleriyle ayrılmadan önce fikrini belirtti.

Toplu ayrılmalar İrlanda meclisi (coven) ile devam etti.

“İyi iş, Siobhan,” birbirlerine veda ederken Carlisle ona iltifat etti.

“Ah, hüsnükuruntunun gücü,” alay ederek cevapladı, gözlerini yuvarladı. Sonra ciddileşti. “Şüphesiz bu bitmedi. Volturi burada olanları affetmeyecek.”

Edward bunu cevaplayabilecek tek kişiydi. “Çok ciddi şekilde etkilendiler, güvenlikleri sarsıldı. Ama, evet, eminim ki bir gün rüzgarın etkisinden kurtulacaklar. Ve sonra... Bizi ayrı ayrı toplayacaklarını sanıyorum.”

“Baskına niyetlendiklerinde Alice bizi uyaracaktır,” dedi Siobhan emin bir sesle. “Ve biz tekrar toplanırız. Belki de bizim dünyamızın hep beraber Volturi’den bağımsız olmasının zamanı gelecek.”

“Onun zamanı gelebilir,” Carlisle cevapladı. “Ve gelirse, bir arada duracağız.”

“Evet, arkadaşım, duracağız,” Siobhan katıldı. “Ve ben bunu arzuladığım zaman, biz nasıl başarısız olabiliriz? Kocaman bir kahkaha kopardı.

“Kesinlikle,” dedi Carlisle. O ve Siobhan sarıldılar, sonra Liam’ın elini sıktı. “Alistair’i bulmaya çalış ve ona neler olduğunu anlat. Onu gelecek on yıl boyunca bir hayanın arkasına saklanmış olarak düşünmekten nefret ediyorum.”

Siobhan tekrar güldü. Maggie Nessie’yi ve beni, ikimizi birden kucakladı. Ve sonra İrlanda meclisi (coven) gitti.

Denali’liler son ayrılanlardı, Garrett onlarla beraberdi, bu günden itibaren öyle olacaktı, bundan tamamen emindim. Kutlama havası Tanya ve Kate için çok fazlaydı. Kaybettikleri kardeşlerinin yas tutmak için zamana ihtiyaçları vardı.

Bu son ikisinin Amazon’larla geri gitmiş olmasını umduğum halde, Huilen ve Nahuel kaldılar. Carlisle Huilen ile büyüleyici, derin bir sohbeteydi; Nahuel ona yakın oturuyordu; Edward geri kalanlarımıza anlaşmazlığın sadece kendi bildiği kısmını anlatırken dinliyordu.

“Alice Aro’ya ihtiyaç duyduğu, savaştan vazgeçme sebebini verdi. Bella’dan bu kadar korkmuş olmasaydı, muhtemelen orijinal planlarına sadık kalacaktı.”

“Korkmuş?” kuşkuyla sordum “Benden?”

Tam olarak kavrayamadığım bir bakışla bana baktı – müşfikti ama aynı zamanda

korkunç ve daha çok kızgındı. “Ne zaman kendini açıkça göreceksin?” dedi yumuşak bir sesle. sonra daha yüksek sesle konuştu, bana olduğu kadar diğerlerine de. “Volturi yirmi beş yüzyıldır adil bir savaş çıkarmamıştı. Ve onlar asla, asla dezavantajları varken asla bir savaşa girmediler. Özellikle de Jane ve Alec’i edindikten sonra sadece rakipsiz oldukları katliamlarda bulundular.”

“Onlara nasıl gözüktüğümüzü görmeliydiniz! Genellikle Alec kurbanlarının tüm his ve duygularını yok eder, bir danışmanın maskarası olular. Bu şekilde kimse hüküm verildiğinde kaçamaz. Ama biz orda durduk, hazır, bekler halde, onlardan sayıca üstündük, onların hediyeleri Bella tarafından kullanışsız hale gelmişken bizim kendimize özel hediyelerimiz vardı. Aro biliyordu ki Zafrina bizim tarafımızdayken, savaş başladığında kör olanlar onlar olacaktı. Eminim ki sayımız oldukça ciddi bir şekilde azalacaktı, ama onlar da emindi, onlarınki de azalacaktı. Kaybetmeleri gibi iyi bir ihtimal bile vardı. Daha önce böyle bir ihtimalle asla karşı karşıya kalmamışlardı. Bugün de kalmadılar.”

“At boyutlarında kurtlarla kuşatılmışken, rahat hissetmek zor,” emmet güldü, Jacop’um kolunu dürtüyordu.

Jacop ona sırttı.

“Onları ilk anda durduran kurtlardı,” dedim.

“Elbette öyleydi,” Jacop bana katıldı.

“Kesinlikle,” Edward katıldı. “Onların asla görmediği başka bir görüntüydü. Gerçek ‘Ayn Çocukları’ asla sürüler halinde dolaşmazlar. Grup halindeki kocaman on altı kurtadam hazır olmadıkları bir sürprizdi. Gerçekte Caius kurtadamlardan korkar. Bin yıl kadar önce bir tanesiyle bir savaşı neredeyse kaybediyordu, bunun üstesinden asla gelemedi.”

“Yani gerçek kurtadamlar var?” diye sordum. “Bütün o dolunay ve gümüş mermilerle ilgili şeyler?”

Jacop homurdandı. “Gerçek! bu beni hayal ürünü yapmıyor mu?”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Dolunay, evet,” dedi Edward. “Gümüş mermiler, hayır – bu sadece insanları kazanma ihtimalleri varmış gibi hissetmek için ortaya atılan efsanelerden. Onlardan çok fazla kalmadı. Caius onları neredeyse nesilleri tükenene kadar avladı.”

“Ve sen bundan asla bahsetmedin çünkü...?”

“Konusu hiç geçmedi.”

Gözlerimi yuvarladım ve Alice güldü, bana doğru eğildi – Edward’ın diğer kolunun altına kıvrıldı – göz kırptı.

Ben de ona göz kırptım.

Onu (Alice) delice seviyordum, tabii ki. Ama şimdi onun gerçekten evde olduğunu fark etme şansım oldu, bize ihanet etme nedeni Edward’ın onun bizi terk ettiğine inanmak zorunda olmasındandı, onun hakkında oldukça rahatsız hissetmeye başlıyordum. Alice’in bir açıklaması vardı.

Alice içini çekti. “Şunu içinden at Bella.”

“Bunu bana nasıl yapabildin, Alice?”

“Gerekliydi.”

“Gerekli!” diye patladım. “Beni hepimizin öleceğine dair tamamen ikna ettin. Haftalarca bir enkaz gibi dolaştım.”

“Bu şekilde yapmam gerekiyordu,” dedi sakince. “Ne olursa olsun Nessie’yi kurtarmaya hazırlanmış olmalıydın.”

İçgüdüsel olarak Nessie’yi kollarımda daha da sıkıca kavradım – şimdi dizleirimde uyuyordu.

“Ama biliyordum ki başka yollar da vardı.” Onu suçladım. “Biliyordun umut vardı. Bana her şeyi anlatabileceğini düşünmedin mi hiç? Biliyorum Edward Aro’nun

yeteneği yüzünden çıkmazda olduğumuzu düşünmek zorundaydı, ama bana anlatabilirdin.”

Bana bir süre şüpheyle baktı. “Ben öyle düşünmüyorum,” dedi. “Sen, oyunculukta o kadar da iyi değilsin.”

“Bu benim oyunculuk yeteneğimle mi ilgiliydi?”

“Ah lütfen biraz alttan al, Bella. Bunları yapmanın ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı? Nahuel diye birinin var olduğundan bile emin değildim. Tek bildiğim göremediğim bir şeyleri aramam gerektiği idi. Göremiyordum. Kör bir nokta aradığımı düşün, yaptığım en kolay şey diyemem. Üstüne üstlük anahtar tanıkları geri göndermemiz gerekiyordu, sanki yeterince acelemiz yokmuş gibi. Sonra gözlerimi bana yeni bir emir verecek olursan diye sürekli açık tutmam gerekiyordu. Bir noktada bana Rio’da tam olarak ne olduğunu söylemen gerekecek. Bütün bunları geçtim, bir de Volturi’nin bütün hilelerini önceden görmeye çalışmam gerekiyordu, elimdeki azıcık ipucunu sana verecektim ki sen de onların stratejisine hazır olasın. Ve tüm bu olasılıkları takip etmek için sadece bir saatim vardı. Her şeyden öte, hepinizi sizi terk ettiğime inandırmam gerekiyordu ki Aro da bir sürprizin daha olmadığına emin olacaktı. Kendimi pislik gibi hissetmediğimi düşünüyorsan...”

“Tamam tamam” diye araya girdim. “Üzgünüm. Tüm bunların senin için zor olduğunu biliyorum. Sadece ...şeyy. . seni deli gibi özledim, Alice. Bunu bana bir daha yapma.”

Alice’in heyecan verici kahkası odada çınladı, hepimiz bu müziği bir kez daha duyabildiğimiz için gülümsedik.

“Ben de seni özledim Bella. Yani beni affet ve küften günün süper kahramanı olmakla yetin”

Şimdi benim dışımda herkes gülüyordu, ben de utancımдан başımı Nessie’nin saçlarına gömdüm.

Edward , bugün çayırılıkta olup biten bütün amaç ve kontrol değişimlerini tekrar analiz etti ve Volturi’nin kuyruğunu kıstırıp kaçmasına benim kalkanımın neden olduğunu açıkladı. Herkesin bana öyle bakması beni tedirgin etti. Edward’ın bakması bile. Sanki sabahtan beri boyum 30 metre uzamış gibi. Bana bakan etkilenmiş yüzleri görmezden gelmeye çalıştım, bakışlarımı daha çok şu anda uyuyan Nessie’nin yüzüne ve Jacob’ın değişmeyen ifadesine odakladım. Onun her zaman sadece Bella olarak kalabilirdim. Bu rahatlatıcı bir şeydi.

Görmezden gelmesi en zor olan bakışlar aynı zamanda en kafa karıştııcı olandı.

Bu yarı vampir yarı insan Nahule benim hakkımda bir şekilde düşünmeye alışkın değildi. Bütün bildiği bu olduğu için her gün çayırılıkta vampirlere saldırmam, onları bozguna uğratmam sıra dışı bir şey gibi gelmiyordu. Ama çocuk gözlerini benden hiç ayırmadı. Ya da belki de Nessie’ye bakıyordu ki bu da beni tedirgin ediyordu.

Yarı yarıya kız kardeşi olan o kız dışında kendi türünün tek dişisi olduğunu gözden kaçırmaması olanaksızdı.

Jacob’ın bu durumu henüz anlamadığını düşünüyorum. Ve bunun pek yakında olmamasını umut ediyordum. Bana uzun zaman yetecek kadar kavga görmüştüm. Sonunda insanların Edward’a soracakları sorular tükendi ve tartışma birkaç küçük diyaloga dönüştü.

Tuhaf bir şekilde yorgun hissediyordum. Tabi uykum gelmemiştir ama sanki gün yeterince uzamış gibi geliyordu. Biraz huzur istiyordum, ve biraz normale dönmek. Nessie’nin kendi yatağında yatmasını istiyordum. Küçük evimin duvarları arasında olmak istiyordum.

Bir an için Edward’a baktım ve sanki zihnini okuyabiliyormuş gibi hissettim. Onun da benimle aynı şeyleri hissettiğini görebiliyordum. Biraz huzur için hazırды.

“Nessie’yi götürsek mi?”

“Bu iyi bir fikir “ diye katıldı hemen. “Eminim dün gece bütün o horlamaların arasında pek derin uyuyamadığına eminim”

Jacob’a bakıp sırttı.

Jacob gözlerini devirdi sonra da esnedi. “Yatakta uyumayalı epey oluyor. Eminim babam ben tekrar çatısının altına girince pek keyiflenecektir. ”

Yanağına dokundum. “Sağ ol Jacob”

“Ne zaman istersen Bella. Ama bunu zaten biliyorsun. ”

Ayağa kaldı, gerindi, Nessie’nin başına bir öpücük kondurdu, sonra da benimkine. Son olarak Edward’ın omzuna da bir yumruk attı.

“Yarın görüşürüz ahali. Şimdi artık her şey sıkıcı olacak değil mi”

“Bunu o kadar çok istiyorum ki” dedi Edward

O gittiğinde biz de kalktık, Nessie’yi sarsmamak için yavaşça hareket ettim. Onun derin bir uyku çekecek olmasından çok memnundum. Küçük omuzlarında çok fazla yük vardı. Tekrar çocuk olmasının zamanı gelmişti-Korunan ve güvende olan. Bir kaç yıl daha sürecek bir çocukluk.

Huzur ve güvenlik fikri bana şu anda bunlara sahip olmayan birini hatırlattı.

“Ah, Jasper?” diye sordum kapıya yönelirken.

Alice ve Esme, Jasper’ı sandviç yapar gibi sarmışlardı. Bir şekilde ailede her zaman olduğundan daha fazla merkeze yerleşmiş gibiydi.

“Efendim Bella?”

“Merak ettim. Acaba neden J. Jenks sırf senin adını duyar duymaz korkudan kaskatı kesildi?”

Jasper gülmeye başladı. “Tecrübelerime göre bazı iş ilişkilerinde korku insanları, paradan daha fazla motive ediyor”

Kaşlarımı çattım, bundan böyle bu iş ilişkilerine başlayacağıma dair kendime söz verdim ve J’ye zaten yolda olan kalp krizi yaşatmaya”

Öpüştük, sarıldık ve ailemize iyi geceler diledik. Yine tek sorun Nahuel’di, kararlı bir şekilde arkamızdan bakıyordu ve bizi takip edebilmeyi umuyordu.

Nehri geçtiğimizde, el ele tutuşarak insan hızından birazcık daha hızlı acele etmeden yürüdük. Sürekli bir şeyleri yetiştirmekten bıkmıştım artık ağırdan almak istiyordum. Edward da aynı şekilde hissediyor olmalıydı.

“Jacob’dan çok etkilendiğimi söylemeliyim” dedi Edward.

“Kurtlar fena etki bırakmıyorlar değil mi ama?”

“Kastettiğim bu değildi. Bugün bir kere bile Nessie’nin 6, 5 yıl sonra tamamen gelişimini tamamlayacağını aklımdan geçirmemiş Nahuel’e bakılırsa. ”

Bunun üzerine bir süre düşündüm. “O, Nessie’ye bu gözle bakmıyor. Onun büyümesi için acelesi yok. Sadece mutlu olmasını istiyor”

“Biliyorum dediğim gibi çok etkilendim. Bunu söylemek belki meyvemize haksızlık olacak ama sanırım o bu kadar iyi olamayacak. ”

Kaşlarımı çattım. “Bir 6-6, 5 yıl daha bunu düşünmeye niyetim yok”

Edward güldü ve sonra iç geçirdi. “Tabi, görünen o ki zamanı geldiğinde rekabet de olacak”

Kaşlarımı iyice çattım. “fark ettim. Bugün için Nahuel’e minnettarım ama gözünü dikip bakması biraz tuhafıma gitti. Onun akrabası olmayan tek yarı vampir olması umrumda değil. ”

“Ah, o Nessie’ye bakmıyordu sana bakıyordu. ”

Zaten bana da öyle gelmişti ama bir anlam verememiştim.

“Bunu neden yapsın ki”

“Çünkü hayattasın” dedi sessizce

“Seni anlayamıyorum”

“Bütün hayatı boyunca” diye açıkladı. “Ki benden 50 yaş daha büyük”

“İyice yaşlı desene” diye araya girdim.

Beni duymazdan geldi.

"Hep kötü bir yaratık olduğunu düşündü, doğada var olan bir katil. Kız kardeşleri annelerini öldürdüler ve bunu umursamadılar bile. Joham onları yetiştirirken kendilerinin tanrı insanların da hayvan olduğuna inandırmış. Ama Nahuel'i Huilen yetiştirmiş ve Huilen kız kardeşini diğer herkesten daha çok seviyormuş. Bütün bakış açısını bu şekillendirmiş. Ve bazı yönlerden kendisinden gerçekten nefret etmiş. "

“Bu çok acı” diye mırıldandım.

“Ve ardından üçümüzü gördü-ve bu ilk kez gerçekleşiyordu-yarı ölümsüz olması,onun doğuştan kötü olduğu anlamına gelmez.O bana baktı ve ...babasının nasıl olması gerektiğini gördü.”

“Sen her şekilde tamamen idealsin.” diye kabullendim.

Homurdandı ve ardından yine ciddileşti. “Sana bakıyor ve hayatında annesinin olması gerektiğini görüyor.”

“Zavallı Nahuel,” diye mırıldandım,ardından iç çektim.Çünkü biliyordum ki,bundan sonra onun hakkında kötü düşünemezdim,bana gözlerini ne kadar rahatsız edici bir biçimde dikmiş olsa da.

“Onun için üzülme.O artık mutlu.Bugün,sonunda kendini affetmeye başladı.”

Nahuel'in mutluluğuna gülümsedim ve bugünün mutluluğa ait olduğunu düşündüm.Irina'nın beyaz ışıktaki karanlık gölgelerce kurban edilmesine rağmen,bu anın mükemmelliği devam ediyordu,sevinç inkar edilemezdi.Ailem yeniden bir araya gelmişti.Kızımın önünde uzanan güzel bir gelecek vardı.Yarın babamı görmeye gitmeliydim;gözlerimdeki korkunun sevinçle yer değiştirdiğini görebilirdi,ve o da mutlu olurdu.Aniden,onu orada yalnız başına görmeyeceğimden emindim.Hiç son bir kaç haftadır olabildiğim kadar dikkatli olamamıştım,ama şu anda en başından beri biliyordum gibiydi.Sue Charlie'yle birlikte olabilirdi-kurtadamın annesi vampirin babasıyla- ve böylece Charlie artık yalnız olmayacaktı.Bu yeni kavradığım duruma genişçe gülümsedim.

Ama bu medcezirle gelen mutluluk dalgasında tüm gerçeklerden daha mühim olan bir şey vardı:Edward'laydım.Sonsuza kadar.

Bu son birkaç haftadır tekrar etmek istediğim bir şey değildi,ama kabul etmeliydim ki bu sahip olduklarımla hiç olmadığım kadar takdir etmemi sağlamışlardı.

Gümüş-mavi gecede kulübemiz mükemmel huzurlu bir yerdi.Nessie'yi yavaşça yatağına taşıyıp usulca yerleştirdik.Uykusunda gülümsedi.

Aro'nu hediyesini boynumdan çıkardım ve onun odasının bir köşesine hafifçe fırlattım.Eğer isterse onunla oynayabilirdi;parlak şeylerden hoşlanıyordu.

Edward ve ben kollarımızı aramızda sallayarak,yavaşça odamıza doğru yürüdük.

“Bir kutlamalar gecesi,” diye mırıldandı,ve elini çenemin altına koyup dudaklarımı kendisinininkilere yaklaştırdı.

“Bekle,” diye duraksayıp,geri çekildim.

Kafası karışarak bana baktı.Genel olarak,ben geri çekilmezdim.Tamam,bu genel olmaktan daha farklıydı.Bu bir ilkti.

“Bir şey denemek istiyorum,”diyerek onu bilgilendirdim,onun şaşkın ifadesine hafifçe gülümsedim.

Ellerimi yüzünün iki yanına yasladım ve konsantrasyon için gözlerimi kapadım.

Zafrina önceden bunu bana öğretmeyi denediğinde pek iyi değildim,ama kalkanımın şimdi daha iyi olduğunu biliyordum.Bende ayrılmasına karşı savaştığı kısmı anlamıştım,kendini her şeyden korumak için gelişmiş otomatik bir içgüdüydü.

Hala kendimle beraber yakınımıdaki diğerlerini de korumak kadar kolay değildi.Kalkanımın tekrar beni koruyabilmek için esneyip geri geldiğini hissettim.Onu kendimden bütünüyle uzaklaştırabilmek için gerildim;tamamen odaklandım.

“Bella!” Edward şok olmuş bir halde fısıldadı.

Artık çalıştığını biliyordum,daha fazla konsantre oldum,kişisel hafızamın bu an için sakladığı hatıraları taradım,onların zihnime hücum etmesine izin verdim,onun için yeterince iyi olduğunu umarak.

Bazı hatıralarım çok net değildi-bulanık insan hatıraları,zayıf gözlerle görülmüş ve zayıf kulaklarla duyulmuş: onun yüzünü ilk gördüğüm an...çayırda beni sardığında hissettirdikleri... beni James'den kurtardığı zaman sarsılmış bilincimle sesini duymam...çiçeklerle dolu mihrabın altında benimle evlenmek için beklerkenki yüzü...adadaki değerli anların her biri...benim tenimin aracılığıyla soğuk elleriyle bebeğimize dokunması...

Ve kusursuzca anımsadığım,net hatıralar: gözlerimi yeni hayatıma açtığımda,ölümsüzlüğümün ebedi şafağında yüzündeki ifade...ilk öpücük...ilk gece...

Dudakları,aniden ve sertçe benimkilerle birleşip,konsantrasyonumu böldü.

Bir solukla,onu kendimden uzak tutmak için verdiğim mücadelenin ağırlığını kaybettim.Bir kez daha düşüncelerimi korumak için,gergin esneklik aniden döndü.

“Ooh,onu kaybettim!”iç çektim.

“Seni duydum,” nefes aldı, “Nasıl?Bunu nasıl yaptın?”

“Zafrina'nın fikri.Bir kaç kere denemiştik.”

Sersemlemişti.İki kere gözlerini kırptı ve kafasını salladı.

“Şimdi biliyorsun,” dedim hafifçe,ve omuz silktim. “Hiç kimse hiç kimseyi benim seni sevdiğim kadar sevmedi.”

“Neredeyse haklısın,” Gülümsedi,gözleri hala normalden biraz genişti. “Bir istisna biliyorum.”

“Yalancı.”

Beni tekrar öpmeye başladı,ama beklenmedik bir şekilde durdu.

“Tekrar yapabilir misin?” merak etti.

Yüzümü ekşittim. “Çok zor.”

Bekledi,ifadesi hevesliydi.

“Eğer birazcık bile kendimden geçersen devam edemem.” diye onu uyardım.

“İyi olacak,” diye söz verdi.

Dudaklarımı büzdüm,gözlerim daraldı.Ve ardından gülümsedim.

Ellerimi tekrar yüzüne bastırdım,kalkanımı zihnimden dışarı ittim,ve sonra bıraktığım yerden başladı,yeni hayatımın ilk gecesinin -berrak-net hatıralarıyla...detaylarda oyalanarak...

Onun çabamı bölen ısrarlı öpücüğüyle nefessiz kalarak güldüm.

“Kahretsin,” gürlledi,ağzımın aşağı ucunu büyük bir arzuyla öperken.

“Üzerinde çalışmak için yeterince zamanımız var,” diye hatırlattım ona.

“Sonsuza kadar ve sonsuza kadar ve sonsuza kadar,” diye mırıldandı.

“Bu bana kesinlikle doğru geliyor.”

Ve ardından sonsuzluğumuzun bu küçük ama mükemmel anına coşkulu bir biçimde devam ettik.

SON

The Vampire Index (Vampir Dizini)

Alphabetically by coven (Alfabetik olarak vampir toplulukları)

* *vampire possesses a quantifiable supernatural talent* (*ölçülebilir doğüstü yeteneğe sahip vampirler)

– *bonded pair (oldest listed first) – bağlı eşler (en eskiler en önce)*

The Amazon Coven (Amazon Vampir Topluluğu)

Kachiri

Senna

Zafrina*

The Denali Coven (Denali Vampir Topluluğu)

Eleazar* – Carmen

Kate*

Tanya Vashw

The Egyptian Coven (Mısırlı Vampir Topluluğu)

Amun – Kebi

Benjamin* – Tia

The Irish Coven (İrlandalı Vampir Topluluğu)

Maggie*

Siobhan* – Liam

The Olympic Coven (Olimpiya Vampir Topluluğu)

Carlisle – Esme

Edward* – Bella*

Jasper* – Alice*

Renesmee*

Rosalie – Emmett

The Romanian Coven (Romanyalı Vampir Topluluğu)

Stefan

Vladimir

The Volturi Coven (Volturi Vampir Topluluğu)

Aro* – Sulpicia

Caius – Athenodora

Marcus* – Didyme*

The Volturi Guard (partial) (Volturi Korumaları) (kısmi)

Alec*

Chelsea* – Afton*

Corin*

Demetri*

Felix

Heidi*

Jane*

Renata*

Santiago

The American Nomads (Partial) (Amerika Göçebeleri) (kısmi)

Mary

Peter – Charlotte

Randall

The European Nomads (Partial) (Avrupa Göçebeleri) (kısmi)

Alistair*Charles* – Makenna

Acknowledgements (Takdim ve Teşekkür)

Her zamanki gibi; okyanuslar kadar teşekkür ederim;

Harika aileme, eşsiz sevgi ve destekleri için,

Görkemli, güzel fanlarıma; kitap, müzik ve filmlerde bıraktığınız benzersiz tat ve beni hak ettiğimden fazla sevmeye devam ettiğiniz için,

Beni motive eden bir çok grup ve müzisyene; Muse'dan daha önce bahsettim mi?
Ettim mi? Çok Kötü.

Muse, Muse, Muse...